MARION ZIMMER BRADLEY
MLHY AVALONU
KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Dana Vlčková
THE MISTS OF AVAlON
ä...Morgaine le Fay nebyla provdána, byla však dána na vychování do kláštera, kde se stala jednou z velkých mistryní kouzel. - Malory, Smrt Artušova

poDěkooání
Každá rozsáhlejší kniha vyžaduje od autora, aby vycházel ze zdrojů, kterých je takové množství, že je nelze ani v úplnosti uvést. Nejdříve bych chtěla jmenovat svého zesnulého dědečka Johna Roscoe Conklina, který mi jako první dal starý roztřepeny výtisk knihy z edice Sidneyho Laniera Příběhli krále Artuše. Četla jsem jej tak často, že jsem již v deseti letech uměla celé pasáže zpaměti. Moji představivost probudily i ilustrované týdeníky Příběhy chrabrého prince; a v patnácti jsem často utíkala ze školy, abych se v knihovně v Albany ve státě New York věnovala čtení deseti-svazkového vydání Zlaté větve od Jamese Frazera a patnáctisvazkových knih o srovnávacích vědách náboženských, včetně obrovského dílu o druidech a keltském náboženství. Pokud se jedná o přímé vyhledávání zdrojů, které předcházelo sepsání této knihy, ráda bych poděkovala Geoííreymu Ashovi, jehož práce mě podnítila k dalšímu výzkumu, a Jamiemu Georgi z knihkupectví v Glas-tonbury Gothic Image, který mě zasvětil do zeměpisu Somersetu, oblastí v Camelotu a Guineveřina království (pro účely knihy jsem přijala běžnou teorii, že Camelot ležel na místě hradu Cadbury v Somersetu) a provedl mé poutními místy v Glastonbury. Upozornil mě také na přetrvávající tradice o Kališní studni v Glastonbury a o věky přetrvávající víře, že Josef z Arimatie zasadil posvátnou cesmínu na svalí kopce Wearyall. Tam jsem se také seznámila s mnoha materiály zabývajícími se keltskou tradicí, že Ježíši Kristovi se dostalo náboženského vzdělání v chrámu, který kdysi stál u Mohyly v Glastonburv. Využila jsem dovolení soukromě používat kolujícího rukopisu zvaného Mše před Konstantinem: Domněnka, který se zabývá křesťanstvím v předau-gustiánské době a napsal jej Otec Randall Garrett; takéjsem čerpala z materiálu syrochaldeanskvch liturgií, včetně Holý Orba ze Sv. Serapiona, i liturgických materiálů z místních skupin křesťanů sv. Thomase a skupin prenicénských katolíků. Výňatky z Písma svatého, zvláště ze svatodušního příběhu a chvalozpěvu Panny Marie, jsem si nechala přeložit z řeckého Nového zákona od Waltera Breena. Měla bych citovat i Tradice západních mystérií od Christiny Hartleyové íAvalon srdce od Diona Fortuna. Každý pokus pochopit předkřesťanské náboženství na britských ostrovech je založený na dohadech. Problém spočívá v tom, že sporé údaje pocházejí od autorů, kteří se v následujícím období snažili právě tyto stopy vymýtit. Vědci se v této oblasti tak rozcházejí, že necítím nutnost

omlouvat se za výběr z jejich výkladů. Vycházela jsem z různých zdrojů, které nejlépe vyhovovaly mé fantazii. Přečetla jsem si díla Margaret Murrayové, ale otrocky jsem se jimi neřídila. Za získání představy o pocitu, jaký obřady vyvolávaly, bych chtěla poděkovat místní skupině neo-pohanů; Alison Harlowové ajejí Úmluvě s Bohyní, Isacu Bonewitsovi a Nově reformovaným druidům, Robinu Goodíellowovi a Gaie Wildwoodové, Philipu Waynovi s jeho Křišťálovou studní, Starhawkovi, jehož kniha Spi-rální tanec mi velmi pomohla při představě o tom, jak byly vychovávány kněžky. Můj velký osobní dík za citovou podporu (včetně utěšování a drbání zad) v době, kdy jsem knihu skutečně psala, patří Dianě Paxsonové, Tracy Blackstoneové, ElisabethWatersové a AnodeeJudithové z Kroužku novoluní. Nakonec musím vyjádřit dík svému manželovi Walteru Breenovi, který mi v rozhodujícím okamžiku mé kariéry řekl, že nastala chvíle odvážit se opustit jistotu drobných zakázek, a poskytl mi Finanční podporu, abych mohla napsat toto dílo. Ráda bych poděkovala také Donu Woliheimovi, který ve mne vždycky věřil a jeho manželce Elsii. A především Lesterovi aJudy-Lynn děl Ryovým, kteří mi pomohli s gramatickou stránkou psaní. Moje díky patří i mému staršímu synu Davidovi za pečlivou přípravu závěrečného rukopisu. pRoLog
MORGAlNE VYPRAVÍ...

Za svého života jsem dostala různá označení: sestra, milenka, kněžka, vědma, královna. Teď jsem se skutečně stala moudrou zenou a možná přijde chvíle, kdy by bylo dobré znalosti o těchto dobách zaznamenat a zachovat. Avšak, když o lom uvažuji střízlivě, tak si myslím, že poslední slovo nakonec budou mít stejně křesťané. Svět pohádek se stále více vzdaluje od světa, kde panuje Kristus. O Krista jsem se nikdy nepřela, a když ano, tak pouze s jeho kněžími, kteří nazývali Velkou bohyni ďáblem a, popírali, že by kdy v tomto světě měla svoji moc. V nejlepším případě jí přiznávali ďáblovy schopnosti. Nebo ji oblékli do modrého šalu Paní z Nazaretu - která také mela svým způsobem svoji moc - a tvrdili o ní, že zůstala navždy pannou. Jak vsak může panna znát všechny strasti a potíže lidstva? A nyní, když se svět změnil, a Artuš - můj bratr, milenec a král, kterým tiyl a navždy zůstane - leží mrtev (obyčejný lid fiká, že spí) na Svatem ostrově Avalon, je třeba jelio příběh vyprávět tak jak se udal, dříve než knězi Bílého Krista stád zaplavit svět svými svatými a svými legendami. Protože, jak aspoň tvrdím já, svět sám se změnil. Bývaly doby, kdy poutník, pokud chtěl a znal třeba i jen, málo kouzel, mohl vyslat svojí pramici na Letní moře a dorazit ne k mnichům do Glastonbury, ale na Svaty ostrov Avalon. Protože v tě době, když se zvedla mlha, se hrány mezi dvěma světy podle poutníkova přání otvíraly. Tohle je velké tajemství, které za mých časů znali všichni vzdělaní lide: svět kolem sebe si vytváříme ve svých myslích každý den nanovo. Teď knězi, kteří nejsou schopni překročit rámec působení svého Bolia, který stvořil svět jako jednou provždy neměnný, uzavřeli všechny dveře (které ve skutečnosti byly dveřmi pouze v myslích lidí) a všechny cesty nyní směřuji pouze na Ostrov knězi, který je střežen vyzváněním jejicli kostelních zvonů, zahánějících myšlenky na další svět nacházející se kdesi v mlhách. Ve skutečnosti říkají, ze ten svět, jestli vůbec existuje, je majetkem ďáblovým a je vstupní branou do pekla, ne-li peklem samotným. Nemám tušení, co ten jejich Bůh mohl nebo nemohl stvořit. Kromě vyprávěných příběhů jsem toho o jejich knězích nikdy moc nevěděla a nikdy jsem na sebe nevzala černý šat jejich otrockých jeptišek. Jestliže mé za takovou někdy u Artušova dvora na Camelotu povazovali (protože jsem vždycky nosila tmavý šat Velké matky v jejím převlečeni za moudrou zenu), nikdy jsem je neklamala úmyslně. A vskutku ke konci Artušovy vlády by bývalo nebezpečné tak učinit, a já jsem se vždycky ovládla a sklonila hlavu, tak jak by to nikdy neudělal můj velký vzor Viviane.Jezernípaní,

P R O L O G

která byla kdysi kromě mne Artušovou největší přítelkyní, a potom jeho největším nepřítelem - opět, kromě mé. Ale máme souzení, m sebou; nakonec jsem se mohla znovu přivítat s Artušem, když ležel a umíral, nějako můj nepřítel a nepřítel mé Bohyně, ale pouze jako můj bratr a jako muž, který potřebuje pomoc Matky, když přijde jeho čas. Dokonce i knězi taille vědí, i jejich navždy Panna Maria se stává ve svém modrem šatu Matkou světa v posledni hodině člověka. A tak Artuš ležel s hlavou v mém klíně a neviděl ve mne ani sestru, ani milenku, natož nepřítele, ale pouze starou moudrou ženu, knezku,Jezerni paní, a tak zůstal ležet na hrudi Velké matky, ze které se zrodil a kam se musí nakonec, tak jako všichni lidé, odebrat. A možná, jak jsem vedla pramici, která ho odvážela pryč, tentokrát ne na Ostrov knězi, ale na pravý Svaty ostrov za mlhami, na ostrov Avalon, kam se nyní mohli odebrat pouze vyvolení, a já patřila mezi ne, začal litovat nepřátelství, které vstoupilo mezi nás. Až budu vyprávět tento příběh, budu občas hovořit o věcech, které se staly v době, kdy jsem byla ještě příliš mladá, abych jim rozuměla, nebo o věcech, ke kterým došlo, když jsem u toho nebyla. A můj čtenář se pravděpodobně zarazí a třeba řekne: To je její kouzlo. Avšak já jsem vždycky dovedla využít svého daru vnitrního zraku a dovedla jsem nahlížet do myslí mužů a žen a po celou dobu jsem byla všem nablízku. A tak se občas stávalo, že jsem poznala tak či onak to, co si ostatní pouze mysleli. A takto vám předávám svůj příběh. Jednoho dne jej totiž budou vyprávět i knězi, tak jak jej viděli oni. A možná mezi těmi dvěma vyprávěními spatříte záblesk pravdy. Protože to je věc, litera není kněžím známa. Oni znají jen jediného Bohu a jedinou pravdu; pravdivý příběh vlastně nemůžeme nikdy poznat. Pravda má mnoho tváří a podobá se staré češte do Avalonu; záleží na vaší vůli a vašich myšlenkách, kterou cestou se budete ubírat a zdali na konci dorazíte na Svaty ostrov věčnosti, nebo mezi knězi s těmi jejich zvony, jejich smrtí, ďáblem, peklem a zatracením... ale možná, že jsem k nim nespravedlivá. Dokonce i Jezerní paní, která si ošklivila kněžské roucho tak jako jedovatou zmiji, a mela pro to i svoje důvody, mé jednou pokárala za to, že jsem o jejich Bohu nemluvila hezky. äProtože všichni bozi jsou jeden Bůh," řekla mi tehdy, tak jako mnohokrát předtím, a tak jsem to říkala i já svým novickán a kněžka, která přijde po mně,

to bude říkat zase svým, äa všechny bohyně jsou jedna Bollyně a existuje pouze jediný tvůrce. A pro každého člověka je jen jedna pravda a za ní stojí Bůh." A tak je nožné, že pravda se skrývá někde mezi cestou do Glastonbu ry na Ostrove knězi a mezi cestou do Avalonu, navždy ztracena v mlhách letního more. Ale tohle je moje pravda; já, Morgaine, které později říkali Mormon Iv Fay, vám vyprávím tento příběh. pRoní kraba

ari

1

za vrcholného léta naTintagelu strašilo; Igraine, paní vévody Gorloi-se, vyhlížela z mysu na moře. Hleděla do mlhy a uvažovala, kterak pozná, za jak dlouho nastane rovnodennost, aby věděla, kdy přivítat příchod Nového roku. Letošní jarní bouře byly neobyčejně silné; dnem i nocí moře naráželo na břeh a pro jeho hukot nemohl nikdo na hradě spát; i psi úzkostně kňučeli. Tintagel. Někteří dosud věřili, že hrad vypínající se na skalních útesech na vzdáleném konci cesty nad mořem byl vztyčen díky kouzlům dávného lidu Ys. Vévoda Gorlois se tomu jen smál a tvrdil, že kdyby nějakým jejich kouzlem uměl vládnout, už dávno by ho využil k tomu, aby zabránil moři ukusovat rok co rok značný kus z jejich pevniny. Během čtyř let, která zde prožila jako Gorloisova manželka, vnímala Igraine tento kraj omývaný Cornským mořem jako dobrou zemi. Dlouhá ramena černých skal, ostrá a zubatá, zasahovala z pobřeží do moře. Když svítilo slunce, bylo zde nebe jasné a zářivé a voda se třpytila jako šperky, kterými ji Gorlois zahrnul ten den, kdy mu oznámila, že čekájeho prvorozené dítě. Igraine tyto klenoty však nikdy nenosila ráda. Šperk, který měla nyní na krku, ji darovali v Avalonu. Byl to měsíční kámen, který někdy odrážel blankytnost nebe a moře, ale za mlhavého dne, jako byl dneska, se leskl jen matně a šedě. Když byla mlha, zvuky se nesly zdaleka. Igraine připadalo, že když se dívá dolů z cesty nad mořem zpátky k pevnině, slyší klapot koní a mezků i zvuky hlasů. Lidské hlasy - tak vzácný zvuk tady na osamělém Tintagelu, kde žili jen kozy, ovce a pastýři se svými psy a dámy z hradu s několika služebnými a postaršími muži, kteříje střežili. Igraine se pomalu obrátila a vydala se zpět k hradu. Jako vždy, když stála v jeho stínu, cítila se -v porovnání s útesy tyčícími se v mlze na vzdáleném konci cesty ústící do moře - malá a nicotná. Pastýři věřili, že hrad postavili za dávných časů jejich předci na území někdejších Lyonnessů a Ysů. Za jasného dne, tak aspoň tvrdili rybáři, bylo možnéjejich staré hrady vidět pod vodou daleko v moři. Igraine ale připadalo, že tyto kamenné věže jsou skály, které kdysi pohltilo moře, a stejný osud že čeká i útesy pod hradem. Zde na samém konci světa, kde moře donekonečna po soustech ujídá z pevniny, může člověk snadno uvěřit v zaplavené země na západě; tady vznikaly příběhy o velké ohňové hoře, která daleko na jihu vybuchla a pohltila ve svém okolí kus země. Igraine nikdy nevěděla, zda má těmto příběhům věřit, nebo ne. P A N I K O U Z E L 13

Ale jistě že slyšela v mlze hlasy! Nemohli to být divošští nájezdníci ze zemí za mořem ani z divokých plání Erinu. Dávno měla za sebou ty časy, kdy ji děsil každý zvuk, který zaslechla, nebo stín, který spatřila. Jisté to nebyl její manžel. Vévoda byl daleko na severu, bojoval se Sasy po boku Ambrosia Aureliana, velekrále Británie. Kdyby měl v úmyslu se vrátit, poslal by jí zprávu. Nemá se čeho bát. Kdyby byli nájezdníci nepřátelští, stráže a vojáci v pevnosti na konci cesty nad mořem, které tam umístil vévoda Gorlois, aby hlídali jeho ženu a jeho dítě, by je zarazili. Musela by jich být celá armáda, aby se jim podařilo prosekat se až sem. A kdo by posílal proti Tintagelu celou armádu? Bývaly doby - Igraine, pomalu vstupujíc na hradní nádvoří, na ně zavzpomínala bez hořkosti - kdy věděla, kdo se k jejímu hradu blíží. Nyní ji to pomyšlení trochu rozesmutnilo. Od Morgainina narození po svém domově už neplakala. A Gorlois k ní byl laskavý. Zpočátku, kdy prožívala obavy a stačilo málo, aby vzplála nenávistí, byl k ní pozorný a obdarovával ji šperky a přivážel jí krásné věci, trofeje z války, obklopil ji dámami, které jí měly sloužit, a choval se k ní vždy jako k sobě rovné, s výjimkou věcí válečných. Nemohla si žádat víc, ledaže by se bývala provdala za muže z Kmene. A v tomhle neměla na vybranou. Dcera Svatého ostrova musí učinit, co je pro její lid nejlepší, ať již obětovat život, nebo se zříci svého panenství ve svatém svazku manželském či se provdat tak, aby

se zpečetily spojenecké svazky. Toto učinila Igraine - provdala se za pořímštělého vévodu cornwallského, občana, který žil po římském způsobu, přestože se Římané z Británie již stáhli. Odhrnula si pláštěnku z ramen; na nádvoří bylo tepleji, zde na ni neútočil kousavý vítr od moře. A tady, když se mlha na chvíli pročistila, spatřila postavu svojí nevlastní sesti-y Viviane,Jezerní paní, Paní Svatého ostrova. äSestřičko!" To slovo se ve vzduchu zatetelilo a Igraine si byla vědoma toho, že je nahlas nevykřikla, ale jen zašeptala, potom jí ruka vzlétla k prsům. äOpravdu jsi to ty?" Tvář měla plnou výčitek, slova byla větrem odvála za zdi hradu. Copak jsi přišla o schopnost mít vidění, Igraine?
Ze své vlastní vuleť Nespravedlnost těch slov Igraine bodla a odvětila: äTo ty jsi nařídila, že si musím vzít Gorloise." Postavu její sestry pohltil stín, už tam nestála, nikdy tam nebyla. Igraine zavřela a znovu otevřela oči, ale prchavý přelud byl pryč. Přitáhla si pláštěnku k tělu, protože jí najednou bylo chladno, byla promrzlá na kost. Věděla, že toto vidění vzniklo z tepla života jejího vlastního těla. Napadlo ji, to jsem nevěděla, ze ještě stále dovedu takhle vidět, byla jsem si jistá, že to již. neumím... a znovu se zachvěla a věděla, že Otec Columba by to považoval za dílo ďáblovo, kdyby se mu s tím svěřila. Je pravda, že tady na konci světa byli kněži laiky, a nepřiznané vidění by mohlo nejspíš být považováno za něco hříšného.

Zachmuřila tvář; proč by měla návštěvu vlastní sestry brát za dílo ďábla? Otec Columba si mohl říkat, co chtěl; možná byl jeho Bůh moudřejší nežli on sám. Což, Igraine se neubránila úsměvu, nebylo nic tak mimořádného. Možná že Otec Columba se stal knězem Kristovým proto, že žádná škola druidů by mezi svými žáky nesnesla muže tak hloupého. Zdálo se, že Kristovu Bohu nezáleží na tom, zda jeho kněz hloupýje anebo není, jen když je schopen oddrmolit nějakou modlitbu a trochu číst a psát. Sama Igraine byla učenější nežli Otec Columba, a když chtěla, dovedla i lépe mluvit latinsky. Igraine se nepovažovala za příliš vzdělanou; nebyla dostatečně pilná, aby se zabrala hlouběji do studia starého náboženství nebo aby se snažila dobrat více záhad a tajemství, než bylo absolutně nutné pro dceru Svatého ostrova. Nicméně, přestože se nevyznala v kouzlech a tajemstvích, mohla mezi pořímštěnými barbary vystupovat jako velmi vzdělaná žena. V malé místnůstce vzdálené od nádvoří, kam za pěkných dnů svítilo slunce, seděla její mladší sestra Morgause, třináctileté rozkvetlé děvče ve volných domácích šatech z nebarvené vlny a ve staré špinavé pláštěnce nedbale přehozené přes ramena, a bez zájmu předla. Její příze nebyla hladká a cívka se jí viklala. Na zemi vedle ohniště si malá Morgaine kutálela se starým vřetenem jako s míčem a pozorovala neurovnané vzory, které sejí míhaly před očima. Svými baculatými prstíky je nakláněla hned sem, hned tam. äCopak jsem toho už dost nenapředla?" posteskla si Morgause. äBolí mě prsty! Proč musím pořád příst a příst a příst, jako kdybych byla nějaká pradlena?" äKaždá dáma musí umět příst," poučovala ji Igraine způsobem, který se hodil pro starší sestru, äa tvoje příze je k ničemu, hned tlustá, hned tenká. Tvoje prsty ztratí svoji neohrabanost, jakmile si zvyknou na práci. To, že tě prsty bolí, je proto, že jsi byla líná, protože po pořádné práci by ti ztvrdly." Vzala vřeteno a cívku od Morgause a lehce cívkou zatočila, až se nerovná příze pod jejími zkušenými prsty vyhladila do žádoucí tloušťky. äPodívej, člověk by mohl tuhle přízi tkát, aniž by zlomil člunek." Najednou pocítila únavu z toho, že se musí takhle výchovně chovat. äTeď už můžeš vřeteno odložit; zanedlouho budeme mít hosty." Morgause se na ni překvapeně podívala. äNic jsem neslyšela," řekla, äani jsem neviděla posla s nějakou zprávou!" äTo mě nepřekvapuje," řekla Igraine, äprotože nikdo sem nepřijel. Měla jsem vidění. Viviane je na cestě sem a Merlin přijede s ní." To poslední ji napadlo, až když to vyslovila. äTak teď prosím tě zaveď Morgaine k chůvě a jdi a oblékni si sváteční šaty, ty obarvené šafránem." Morgause ochotně odložila vřeteno, ale nevěřícně zírala na Igraine. äTy šafránové šaty? Kvůli mé sestřel" Igraine ji přísně opravila: äKvůli naší sestře ne, Morgause, ale kvůli Paní Svatého ostrova a kvůli božímu poslu."
Morgause hleděla na vzorovanou podlahu. Byla vysoké, statné děvče, které zrovna začalo nabývat ženské podoby; husté vlasy měla načervenalé jako Igraine a pleť posetou drobnými pihami, třebaže šiji pečlivě omývala podmáslím a požádala i kořenářku, aby jí dala na omývání a přípravu lektvarů nějaké byliny. Ve třinácti byla vysoká jako Igraine a jednoho dne bude jistě ještě vyšší. Nazlobené popadla Morgaine a odnášela ji pryč. Igraine za ní volala: äŘekni chůvě, ať holčičku oblékne do svátečního, a pak ji můžeš přivést dolů; Viviane ji ještě neviděla." Morgause řekla něco nepěkného, něco ve smyslu, že nechápe, proč by velká kněžka

toužila vidět takového spratka, ale zabručela tojen pro sebe, takže Igraine mohla předstírat, zeji neslyšela. Igraine vyšla po úzkých schodech do své světnice, kde bylo chladno. Zde zapalovali oheň jenom v zimě. Zatímco Gorlois byl pryč, spala se svou služebnou Gwennis a manželova delší nepřítomnostjí byla omluvou, proč si brávala Morgaine v noci k sobě do postele. Někdy tam spala i Morgause a společně se dělily o kožešinové pokrývky, které je chránily před chladem. Velká manželská postel s nebesy, chránícími před průvanem, byla pro tři ženy a jedno dítě dostatečně prostorná. Stará Gwen dřímala v rohu a Igraine ji nechtěla budit, tak si sama svlékla svoje šaty z nebarvené vlny, které nosila ve všední den, a oblékla se do svátečních šatů - u krku s krajkou a stříbrnou stužkou, kterou jí Gorlois přivezl jako dárek z Londinia. Na prsty si navlékla stříbrně prsteny, které nosí od dětství. Teď už jí jsou těsné, hodí se jen na malíčky. Na krk si zavěsila jantarový náhrdelník, který jí daroval Gorlois. Šaty byly z vlny nabarvené dořezává, přes ně si oblékla zelenou tuniku. Našla svůj hřeben vyřezaný z rohu a začala si, sedíc na lavici, pomalu pročesávat vlasy. Z vedlejšího pokoje zaslechla hlasitý křik a usoudila, že chůva právě taky Morgaine pročesává vlasy a děvčátku že se to nelíbí. Křik najednou ustal a Igraine došla k závěru, že její dcera dostala štulec a přestala křičet, anebo, což se občas stávalo, když měla Morgause dobrou náladu, Morgause ji svými obratnými trpělivými prstíky češe sama. Proto si Igraine myslela, že by její mladší sestra dovedla stejně dobře příst, jen kdyby chtěla; na všechno ostatní měla přece ruce šikovné - na česání, na hraní karet, na pečení julských koláčů. Igraine si spletla vlasy a sepjala je zlatou sponou na temeni a na krk si připjala zlatou brož. Podívala se na sebe do starého bronzového zrcadla, které jí věnovala Viviane při svatbě a které, jak říkali, prý bylo přivezeno až z Říma. Když si zapínala šaty, napadlo ji, že má prsa zase pevná jako dřív. Morgaine je již rok odstavená, ňadra jsou jen o trochu měkčí a těžší. Uvědomovala si, zeje zase štíhlá jako dříve, protože v těchhle šatech se vdávala a nyní je zase zapnula bez obtíží. Až se vrátí Gorlois, bude jistě očekávat, že spolu budou opět lehávat. Když ji viděl naposledy, měla dosud Morgaine u prsu a on přistoupil na její prosbu, že bude dítě ještě po celé léto kojit, přes období, kdy tolik dětí

umírá. Uvědomovala si, že není spokojený, že se jim narodila holčička, že nedostal syna, po kterém toužil - tihle Římané uznávali svůj rodokmen jen po meči, nežli -jak je přece rozumnější - po přeslici. Bylo to hloupé, protože jak se může muž vůbec někdy s přesností dozvědět, kdo je otcem ženina dítěte? Samozřejmě, Římané si dělali starosti s tím, kdo lehává s jejich ženami, a zamykali je nebo je nechávali sledovat. Igraine však žádné sledování nepotřebovala; jeden muž jí stačil, proč by měla chtít jiné, kteří by mohli být třeba ještě horší? Ale přestože toužil po synovi, byl Gorlois shovívavý a nechal jí Morgaine v posteli, aby ji Igraine dále kojila, a nechodil spát s Igraine, aby ji nepřivedl znovu do jiného stavu a aby nepřišla o mléko; lehával s její komornou Ettarr. Také dobře věděl, kolik dětí umírá, jestliže jsou odstaveny dříve, než začnou jíst maso a tvrdý chléb. Děti krmené ovesnou kaší bývaly často nemocné a v létě mnohdy nastal nedostatek kozího mléka. Děti krmené kravským nebo kobylím mlékem často zvracely a umíraly, nebo se jim zauzlovala střeva a i to mívalo za následek jejich smrt. Proto jí nechal Morgaine u prsu a odložil syna, po kterém toužil, o další rok a půl. Alespoň za to mu bude vždycky vděčná a nebude si stěžovat, když ji teď přivede do jiného stavu. Ettarr zůstala po té návštěvě s břichem a byla na to jaksepatří hrdá; bude snad ona matkou syna vévody cornwallského? Igraine si toho děvčete nevšímala. Gorlois měl i další levobočky, jeden z nich byl nyní s ním v táboře válečného vévody Uthera. Ale Ettarr onemocněla a potratila a Igraine se raději Gwen nevyptávala, proč je tak spokojená. Stará Gwen toho věděla hodně o bylinách, aby dokázala Igraine uchránit od všeho nepříjemného, na těle i na duchu, jednou, rozhodla se, ji přiměji, aby mi řekla, co přesně dala Ettarr do piva. Sešla dolů do kuchyně, dlouhé sukně se za ní ploužily po kamenných schodech. Morgause ve svých svátečních šatech už tam byla a Morgaine oblečená také do nedělního, do šatiček barvených šafránem, takže dítě vypadalo snědé jako Pikt. Igraine ji vzala do náruče, s radostí ji k sobě přitiskla. Děvčátko bylo drobné, snědé a mělo tak jemné lysý a drobné kosti, že Igraine měla pocit, že drží v ruce malé ptáčátko. Jak to dítě přišlo ke svému vzhledu? Ona sama i Morgause byly vysoké a měly rezavé vlasy barvy země, jako všechny ženy z Kmene, a Gorlois, i když byl snědý, byl Říman, štíhlý, vysoký a měl orlí nos. Po letech bojů se Sasy byl naplněn římským sebevědomím, a proto nedokázal dát své mladé ženě najevo dostatek něhy a

i svoji dceru, která se narodila místo očekávaného chlapce, přijal s lhostejností. Igraine si však připomínala římský pocit nadřazenosti a přesvědčení Římanů, že jsou obdařeni božským právem a mocí nad životem a smrtí svých dětí. Mnozí, ať již byli křesťany, nebo ne, požadovali, aby dcera byla odložena, aby jejich manželky měly možnost porodit jim syna. Gorlois na ni byl hodný, její dovolil si dceru nechat. Možná, i když moc PANI KOUZEL
17

nevěřila, že má takovou představivost, věděl, jak ona, žena Kmenů, smýšlí o dceři. Zatímco dávala příkazy, jak hosty přivítat, nařídila přinést ze sklepů víno a opékat maso - ne žádného králíka, ale dobré skopové z poslední porážky - zaslechla vystrašené kdákání a vyděšené mávání křídel slepic na nádvoří a věděla, že jezdci přijíždějí po horní cestě. I služebnictvo se tvářilo vyděšeně, ale většina z nich se smířila s tím, že jejich paní měla vidění. Svou schopnost dotvrzovala často tím, že dovedla chytře odhadnout, co se asi stane; bylo jedině správné, jestliže z ní budou mít trochu strach. Nyní ji napadlo, Viviane má nožná pravdu, možná, že tu schopnost dosud mam. Možná jsem si jen myslela, že jsem o ni přišla -protože v těch měsících, než se narodila Morgaine, jsem byla tak slabá a bezmocná. Nyní jsem zase sama sebou. Moje matka byla velkou kněžkou až do své smrti, přestože porodila několik dětí. Ale její mysl jí napovídala, že její matka ty děti porodila svobodná, tak jak se na ženu Kmene sluší, otcům, které si sama vybrala, nějako otrokyně nějakému Římanovi, jenž si přisvojuje moc nad ženou a dětmi. Netrpělivě si však takové myšlenky zakázala; copak na tom záleží, zda měla vidění nebo sejí to jen zdálo, když je služebnictvo v pořádku? Pomalu vyšla na nádvoří, kterému Gorlois dosud s oblibou říkal atrium, ačkoliv to ničím nepřipomínalo vilu, ve které žil dříve, než jej Ambrosius učinil vévodou cornwallským. Viděla, jak jezdci slézají z koní, a očima hned zalétla k jediné ženě mezi nimi, k ženě menší, než byla sama, a věkem již nemladé, oblečené do pánské tuniky a vlněných jezdeckých nohavic a zahalené do plášťů a šál. Na dálku se s návštěvou očima uvítala, ale přesto Igraine cítila jako svoji povinnost, poklonit se před vysokým štíhlým starcem, který sesedal z vyčerpaného mezka. Měl na sobě modry hábit barda a přes rameno mu visela harfa. äVítám tě na Tintagelu, můj posle; přinášíš pod naši střechu požehnání a je nám ctí tě zde pohostit." äDěkuji ti, Igraine," řekl zvučným hlasem Merlin britský, druid a bard, sepjal ruce před obličejem a potom je vztáhl směrem k Igraine, aby jí požehnal. Když se s ním takto přivítala, obrátila se ke své nevlastní sestře a i jí se chtěla poklonit, aby jí Viviane požehnala, ale tají v tom zabránila a sama se uklonila. äNe, ne, má drahá, tohle je rodinná návštěva, ještě bude dost času, abvs mi vzdala čest, jestli to tak musí být." Přitáhla si Igraine k sobě a políbila ji na ústa. äA tohle je to tvoje děťátko? Není těžké uhodnout, že má v sobě krev dávného lidu, vypadá jako naše matka, viď Igraine." Viviane, Jezerní paní a Paní Svatého ostrova již táhlo na čtyřicítku; byla to nejstarší dcera starých jezerních knězů a po své matce zastávala úřad velekněžky. Teď pozvedla Morgaine do svého náručí a pohrála si s ní zkušenýma rukama ženy zvyklé zacházet s malými dětmi. äJe ti hrozně podobná," řekla Igraine a potom si uvědomila, zeje s po-

divem, zeji to nenapadlo dřív. Ale od doby, kdy Viviane naposledy viděla, uběhly čtyři roky, naposledy se viděly na Igrainině svatbě. Od té doby se toho tolik udalo, tolik se toho změnilo, z vystrašené patnáctileté dívky, která byla svěřena do rukou muže víc než dvakrát tak starého, vyrostla žena. äAle pojďte dál, pane Merline a sestřičko moje. Pojďte do tepla." Když si odložila všechny pláště a šály, z Viviane, avalonské Paní se stala překvapivě malá žena. Nebyla vyšší než urostlé osmileté nebo desetileté děvče. Ve volné tunice přepásané páskem, s nožem zastrčeným za pasem a objemnými vlněnými nohavicemi působila jako drobné dítě navlečené do šatů dospělých. Obličej měla malý, snědý a trojúhelníkový, její nízké čelo bylo zastíněno černými vlasy jako stíny skalních útesů. I oči měla tmavé a v jejím drobném obličeji vypadaly velké; Igraine si nikdy neuvědomila, jak je její sestra malá. Služebná přinesla hostům pohoštění: číše s horkým vínem smíchaným se zbytkem koření, které jí Gorlois poslal z tržiště l Londinia. Viviane uchopila kalich do rukou a Igraine se na ni zahleděla. Vzala kalich do rukou pohybem, který jí rázem dodal výšky i důstojnosti. Mohl to být posvěcený kalich příslušící královské moci. Držela jej oběma rukama a pomalu jej přiložila ke rtům, mumlajíc požehnání. Ochutnala a kalich předala do rukou Merlinovi. Převzal číši s vážnou úklonou a pozvedl ji ke rtům. Igraine, která se ještě málo vyznala v tajemstvích, měla pocit, že i ona

je teď součástí tohoto nádherného slavnostního obřadu, když převzala od svých hostů číši, ochutnala a vznešenými slovy je znovu uvítala. Potom pohár odložila a slavnostní okamžik skončil. Z Viviane byla jen malá, unaveně vyhlížející žena a Merlin nebyl víc než shrbený stařec. Igraine je oba rychle zavedla k ohništi. äZa těchto dníje cesta od břehů Letního moře daleká a nevlídná," řekla a vzpomněla si, jak sama cestovala jako čerstvá nevěsta, vystrašená a s tichou nenávistí, ve stopách neznámého manžela, který pro ni do té chvíle představoval jen hlas a hrůzu té noci. äCo vás přivádí za jarních bouří sem, sestřičko moje a má paní?" A proč jsi nemohla přijet dřív, proč jsi mě tady nechala samotnou, abych se učila, jak byt manželkou, jak sama porodit dítě, žít ve strachu a stesku po domově? A když jsi nemohla přijet dřív, proč přijíždíš teď, když už je pozdě, když jsem se konečně se svým postavením smířila? äVzdálenost je to vskutku dlouhá," souhlasila Viviane tiše a Igraine věděla, že kněžka slyšela, tak jako vždycky slyší, nevyslovená slova stejně jako ta, která řekla nahlas. äNastala nebezpečná doba, dítě moje. Ale z tebe se za těch pár let stala žena, i když to byly roky samoty, jako léta, která v opuštění tráví bard - nebo," dodala se slabým úsměvem, änebo jako roky, které potřebuje kněžka. Kdybys zvolila takovou cestu, byla bys stejně opuštěná, moje Igraine. Ano, zajisté," řekla a obličej jí změkl, ämůžeš ke mně na klín, maličká." Pomohla Morgaine do klína a Igraine svoji dcerku s úžasem pozorovala. Morgaine byla obvykle plachá jak

voký králíček. Napůl s nelibostí, napůl jako kdysi pod vlivem sestřina kouzla pozorovala dítě, jak se usazuje Viviane v klíně. Viviane vypadala tak drobně, že se zdálo, zeji na klíně snad ani neudrží. Je to jemná žena, žena dávného lidu. A Morgaine bude s největší pravděpodobností stejná jako ona. äAjak se daří Morgause, jak vyspěla od té doby, co jsem ji před rokem za tebou poslala?" zeptala se Viviane a prohlížela si Morgause v jejích šafránových šatech, jak vzdorně stojí ve stínu ohně. äPojď mi dát pusu, sestřičko moje. A, ty budeš vysoká jako Igraine," řekla a zvedla paže, aby děvče objala. Morgause se vyloupla ze stínu jako cvičené štěňátko, posadila se na zem a hlavu si opřela o Vivianin klín. Igraine zahlédla, že se v těch mnohdy vzdorných očích zatřpytily slzy. Všechny nás má v hrsti. Jak je to možné, že má nad námi takovou moc? Nebo je to proto, že je jedinou matkou, kterou kdy Morgause poznala? Když se Morgause narodila, byla Viviane již dospělá, vždycky byla pro nás pro obe jak matkou, tak sestrou. Jejich matka, která již byla na rození dětí dost stará, zemřela při porodu Morgause. Viviane porodila o něco dříve vlastní dítě, ale to zemřelo a Viviane si pak vzala do péče Morgause. Morgaine se uvelebila na Vivianině klíně a Morgause opírala svoji rezavou hlavu o Vivianino koleno. Kněžka přidržovala malé dítě jednou paží a volnou rukou hladila skoro dospělé dívce dlouhé, hedvábné vlasy. äBývala bych za tebou přijela, když se narodila Morgaine," řekla Viviane, äale bylajsem taky těhotná. Toho rokujsem porodila syna. Dalajsem ho kojné a myslím, že kojná jako jeho nevlastní matka ho poslala do kláštera. Je to křesťanka." äNevadí ti, že je vychováván jako křesťan?" zeptala se Morgause. äJe hezký? Jak se jmenuje?" Viviane se zasmála. äŘíkám mu Balan," řekla, äa jeho nevlastní matka pojmenovala svého vlastního syna Balin. Jsou od sebe jen deset dní, takže budou bezpochyby vychováváni jako dvojčata. A ne, nevadí mi, že je vychováván jako křesťan, jeho otec byl taky křesťan a Priscillaje hodná žena. Říkáš, že cesta sem byla dlouhá; věř mi, milé dítě, nyní je delší než v době, kdy ses provdala za Gorloise. Ne snad delší, z Ostrova knězi, kde roste svatý hloh, ale delší, mnohem delší z Avalonu." äA proto jsme sem přijeli," ozval se nečekaně Merlin a jeho hlas zněl jako vyzvánění velkého zvonu, takže se Morgaine posadila a začala strachy natahovat. äTomu nerozumím," řekla Igraine a najednou se cítila nesvá. äTa dvě místa přece leží u sebe." äTa dvě místa jsou jen jedno," řekl Merlin a narovnal se. äAle stoupenci Krista rádi říkají, že nebudou mít žádné další bohy kromě toho svého, že žádný jiný bůh kromě jejich neexistuje, že on sám stvořil svět a vládne mu, že on sám stvořil hvězdy a všechno ostatní." Igraine rychle udělala rukou znamení proti takovému rouhačství.

äAle tak to nemůže být," namítla. äŽádnv bůh nemůže sám nade vsím vládnout. A co Bohyně? Co Matka?" äOni věří," řekla Viviane svým tichým klidným hlasem, äže žádná Bohyně není; protože princip ženy, tak to říkají, je princip všeho zla; skrz ženu, tak to říkají, vstoupilo na tento svět Zlo; existuje jistý fantastický židovský příběh o jakémsi jablku a hadu." äBohyně je potrestá," řekla Igraine otřeseně. äA přesto jste mě ?-a jednoho z nich provdali?" äNetušili jsme, že jejich rouhačství sahá tak daleko," řekl Merlin, äprotože za

našich dob uznávali ijiné bohy. Uznávali bohy ostatních." äAle co má tohle společného s délkou cesty z Avalonu?" stále nechápala Igraine. äA tak se dostáváme k důvodu naší návštěvy," řekl Merlin, äprotože jak vědí druidové, naděje lidstva hýbe světem a vytváří všechny skutečnosti. Již dávno, když první následníci Krista přišli na náš ostrov, jsem věděl, že je to důležitý bod v čase a chvíle, kdy dojde ve světě ke změně." Morgause vzhlédla na starce, oči rozšířené úžasem.
äCopak jsi lak starý, otče?"
Merlin se na děvče usmál a řekl: äNe moje tělo. Ale ve velké síni jsem se dočetl mnohé, co není z tohoto světa, protože vše je zaznamenáno. Ajá jsem to také prožil. Ti, kteříjsou pány tohoto světa, mi dovolili, abych se vrátil zpátky, ale v jiném těle." äTyto věci jsou pro malou příliš těžké k pochopení, ctěný Otče," řekla Viviane, lehce ho kárajíc. äOna není kněžkou. To, co má, sestřičko, Merlin na mysli, je, že žil v době, kdy sem přišli první křesťané, a že si zvolil a bylo mu to dovoleno znovu se převtělit a pokračovat v práci. Toto jsou tajemství, kterým se nemusíš snažit porozumět. Otče, pokračuj." äPoznal jsem, že tohle je jeden z okamžiků historie celého lidstva, kdy dojde ke změně," řekl Merlin. äKřesťané se snaží najít skvrnu na našich vědomostech a při svém úsilí se snaží zapudit z našeho světa všechna tajemství, kromě těch, která se budou hodit do jejich víry. Prohlásili za kacířství skutečnost, že lidé žijí více životy - což každý obyčejný člověk ví, zeje pravda." äAle jestliže ti lidé věří pouze v jeden život," nechápala Igraine, äjak se vyhnou zoufalství? Copak Bůh stvoří některé lidi ubohé a jiné šťastné a bohaté, jestli mají k prožití jen jeden život?" äTo nevím," řekl Merlin. äMožná si přejí, aby si lidé zoufali nad nepřízní osudu, aby poklekli na kolena před Kristem, který je vezme na nebesa. Nevím, čemu věří stoupenci Krista nebo v co doufají." Na okamžik zavřel oči a koutky jeho úst se hořce stáhly. äAle ať již věří v cokoliv, názory, které mají, mění tento svět; ne jen jeho ducha, ale i jeho hmotnou podstatu. Když popírají svět ducha a hájemství avalonské, tak tato hájemství pro ně přestávají existovat. Samozřejmě existují i nadále, ale ne v témže světě, v jakém žijí stoupenci Krista. Avalon, Svatý ostrov již není tím ostrovem, PANI K O L Z E L jakým je Glastonbury, kde jsme my lidé staré víry dovolili mnichům postavit si svoji kapli a svůj klášter. Protože naše učení a jejich učení -kolik toho víš o přírodní filozofii, Igraine?" äVelmi málo," odpověděla mladá žena zahanbeně a zahleděla se na kněžku a velkého druida. äNikdy jsem se tomu neučila." äToje škoda," řekl Merlin, äprotože tomuhle musíš porozumět, Igraine. Pokusím se ti to vysvětlit tak, abys to pochopila. Podívej," řekl a vytáhl pásek z krouceného zlata, který měl kolem hrdla a potom svoji dýku. äMohu dát tenhle bronz a tolile zlato najednou na stejné místo?" Zadívala se na něho nechápavě. äJistěže ne. Mohou být vedle sebe, ale ne na stejném místě, ledaže nejprve jedním z nich pohneš." äA tak je tomu se Svatým ostrovem," řekl Merlin. äKněži nám přísahali, před čtyřmi sty lety, ještě předtím, než sem přišli Římané a pokusili se nás dobýt, že se proti nám nikdy nepostaví a nepozvednou své zbraně; protože my jsme tu byli před nimi, a pak úpěnlivě prosili a byli slabí. Ale své přísaze dostáli - to je nutné uznat. Ale v duchu, ve svých modlitbách nikdy nepřestali s námi zápasit ve jménu svého Boha, aby potlačili bohy naše, aby jejich učení zvítězilo nad učením naším. V našem světě, Igraine, je spousta místa pro mnoho bohů a mnoho bohyň. Ale ve světě křesťanů -jak bych to řekl? Tam není místo pro naše představy nebo pro naše učení. Vjejich světějejen jeden jediný Bůh, který nejenže musel přemoci všechny ostatní bohy, ale který se musí chovat, jako kdyby žádní jiní bozi nikdy nebyli a jako by to byly jenom falešné modly a dílo ďáblovo. Tomu oni věří. A podle toho, čemu lidé věří, vypadá i jejich svět. A tak se svět, který kdysi byl jen jeden, rozpadá na dva. Nyní jsou dvě Británie, Igraine: Jejich svět pod jedním Bohem a Kristem; a vedle něho, nebo za ním, svět, kde dosud vládne Velká matka, svět, kde dávný lid dosud dává přednost svému dosavadnímu životu, víře a zvykům. Něco takového se už stalo. Byly doby, kdy plavovlasílidé. Zářící, se stáhli z našeho světa a ustupovali dále do mlhy, takže jenom náhodný poutník může nyní strávit noc mezi elfy, a když tak učiní, čas ubíhá bez něho a může se vrátit po jediné noci a zjistit, že jeho příbuznýjsou všichni mrtví a že mezitím uplynulo tucet let. A teď ti povím jedno, Igraine, děje se to zas a znovu. Náš svět - kde vládne Bohyně a Paroháč, její choť, svět, který znáš, svět mnoha pravd -je vytlačován z hlavního proudu času. Dokonce i teď, Igraine, když se poutník vypraví na Ostrov avalonský bez průvodce, pokud cestu velmi dobře nezná, nemůže sem dorazit, ale najde Jenom Ostrov kněží. Pro většinu lidí je nyní náš svět ztracen v mlhách v Letního moře. Dokonce už předtím, než nás opustili Římané, se tohle stávalo; nyní, když křesťanské kostely pokrývají celou Británii, náš svět se pomalu vzdaluje. Proto nám trvalo tak dlouho, než jsme dorazili sem; zůstává stále méně měst a cest

dávného lidu, cest, které by mohly člověka vést. Světy se dosud dotýkají, stále leží blízko vedle sebe jako milenci, ale přesto se pomalu od sebe vzdalují, a jestliže je nikdo nezastaví, jednoho

dne to budou světy dva a nikdo nebude moci přecházet z jednoho do druhého." äJen ať se rozdělí!" přerušila ho nazlobeně Viviane. äMyslím si, že bychom je měli nechat jít! Já nechci žít ve světě křesťanů, kteří popírají Matku..."
äAle co bude se všemi ostatními, co bude s těmi, kteří budou žít v zoufalství?" Merlinův hlas se znovu rozezněljako velký zvon. äNe, musí zůstat nějaký přístup, i kdyby měl být tajný. Části světa tvoří dosud jeden celek. Sašové drancují v obou světech, ale stále více a více z našich válečníků jsou stoupenci Kristovi. Sašové..." äSašové jsou barbaři a jsou krutí," ozvala se Viviane. äSamotné Kmeny je nemohou dostat z našich břehů a Měřím a já jsme viděli, že Ambrosius nebude již dlouho na tomto světě, a ten jeho vévoda, ten Pendragon -říkají mu myslím Uther - bude jeho následníkem. Ale v této zemi je mnoho takových, kteří se kolem Pendragona neshromáždí. Ať se již našemu světu stane po duchovní stránce cokoliv, ani jeden z našich světů dlouho nevydrží pod ohněm a mečem Sášů. Než se nám podaří vybojovat duchovní bitvu, která zaručí, že naše světy se nebudou vzdalovat jeden od druhého, musíme uchovat samotné srdce Anglie před spálením saskými plameny. Nenapadají nás pouze Sašové, ale i Jutové a Skotové, všechny divoké národy, které se na nás tlačí ze severu. Každé místo, dokonce i samotný Řím, může být přemožen; tolikjichje. Tvůj manžel bojuje proti nim celý život. Ambrosius, vévoda Británie, je dobrý muž, ale může žádat věrnost pouze od těch, kteří byli kdysi stoupenci Říma; jeho otec nosil purpurovou tógu a samotný Ambrosius si dělal ambice stát se císařem. Ale my musíme mít vůdce, který se bude líbit všem lidem Británie." äAle - Řím zůstává," bránila se Igraine. äGorlois mi to řekl, když Řím překonal všechny potíže velkého města, legie se vrátí! Copak se nemůžeme dívat na Řím jako na pomoc proti divokému lidu ze severu? Římané byli největšími bojovníky světa, postavili na severu velkou zeď, aby zadrželi divoké nájezdníky..." Merlinův hlas zněl dutě jako vyzvánění velkého zvonu. äViděl jsem to v Posvátné studni," řekl. äOrel odletěl a do Británie se nikdy nevrátí." äŘím nic nezmůže," řekla Viviane. äMusíme mít vlastního vůdce, který bude vládnout nad celou Británií. Jinak, když se nám postaví masa všech útočníků, celá Británie bude podrobena a na stovky a stovky let budeme úpět v ruinách pod nadvládou saských barbarů. Světy se nenávratně oddálí a vzpomínka na Avalon nezůstane ani v legendě, aby dodávala lidstvu naději. Ne, musíme mít vůdce, který si dokáže získat věrnost všech lidí obou Británií - Británie kněží a světa mlh, kterému vládne Avalon. Takto vyléčeny velekrálem" -její hlas získal jasné mýtické prorocké zabarvení - äsvěty se opět spojí, bude to svět, kde bude místo pro Bohyni i pro Krista, pro velký kotel i kříž. A tento vůdce nás opět spojí v jeden svět." PANI KOUZEL

äAle kde takového krále najdeme?" zeptala se Igraine. äKdo nám dá takového vůdce?" A najednou dostala strach, cítila, jakjí po zádech stéká ledový pot, když se k ní Merlin a kněžka obrátili a pohledy jejich očí ji uhrančivou silou znehybnělyjako malého ptáčka ve stínu velkéhojestřába a ona pochopila, proč se poslovi - prorokovi druidů říká Merlin, sokol. Ale když Viviane promluvila, její hlas byl něžný.
Řekla: äTy, Igraine, ty porodíš tohoto velekrále."

Q
y místnosti se rozhostilo ticho, ozývalo se jen slabé praskání f »ohně. Po chvíli Igraine samu sebe slyšela, jak se dlouze nade--r chujeJako kdyby se právě probudila ze spánku. äCo mi to tady říkáte? Chcete snad říci, že Gorlois bude otcem velekrále?" Slyšela, jak její slova ozývají ozvěnou v mysli, a uvažovala, proč ji nikdy nenapadlo, že by Gorloise mohl čekat takový osud. Viděla svoji sestru a Merlina, jak si vyměnili pohledy, a viděla také pohyb ruky, kterým kněžka starce umlčela. äNe, pane Merline, tohle musí říci žena ženě. Igraine, Gorloisje Říman. Kmeny nepůjdou za mužem, který se narodil synovi Říma. Velekrál, za kterým půjdou, musí být synem Svatého ostrova, pravým synem Bohyně. Tvým synem, Igraine, to ano. Ale proti Sášům a ostatním lidem ze severu nebudou bojovatjenom samotné Kmeny. Budeme potřebovat i podporu Římanů, Keltů a Kymrů. A ti půjdou pouze za svým válečným vévodou, za svým Pendragonem, synem muže, kterému věří, že je dokáže vést a dokáže jim vládnout. A dávný lid také, ti co

hledají syna královské matky. Bude to tvůj syn, Igraine - ale otcem bude Uther Pendragon." Igraine na ně nevěřícně pohlédla, už to začínala chápat a její ustrnutí pomalu vystřídal vztek. Vykřikla na ně: äNe! Já mám manžela a porodila jsem mu dítě! Nedovolím vám, abyste mi znovu určovali život! Provdala jsem se, jak jste mě žádali - a nikdy se nedozvíte..." Slévají zamrzla na rtech. Nikdy nenajde způsob, jak jim popsat svůj první rok po svatbě; dokonce ani Viviane se to nikdy nedozví. Mohla by říci, měla jsem strach nebo byla jsem vyděšená nebo znásilnění by nebylo tak dé, protože pak bych mohla utéci a skoncovat se svým Uvolen, ale byla by to jenom slova, která by odhalovala jen část toho, co tehdy cítila. A i kdyby Viviane znala celou pravdu, kdyby na ni její slova zapůsobila, ale přitom by nemohla říci všechno, co si myslí, Viviane by se na ni podívala se soucitem, možná by ji i trochu politovala, ale svoje rozhodnutí by nezměnila a na Igraine by vznesla stejný požadavek. Často slýchala, jak její sestra říká, v době, kdy Viviane ještě věřila, že Igraine se stane

kněžkou avalonskou: Jestliže hledáš cestu, jak se vyhnout svému osudu něho jak oddálit utrpení, budeš trpět o to více v jiném životě. Proto nic takového neřekla, jenom se na Viviane zahleděla s odporem, který se v ní hromadil po ta čtyři léta, kdy statečně a v osamění plnila svoji povinnost, v době, kdy se podřídila svému osudu a ani slabě nezasténala nad svojí bezmocností. Ale znovu? Nikoli, říkala si Igraine v duchu, to nikdy. Tvrdošíjně zavrtěla hlavou. äPoslouchej mě, Igraine," oslovil ji Merlin. äByl jsem ti otcem, i když to mi nedává žádná práva; to krev naší Paní propůjčuje královský původ a ty jsi z nejstarší královské krve, která se na Svatém ostrově předává z dcery na dceru. Je psáno ve hvězdách, milé dítě, že pouze král, který vzejde ze dvou královských rodů, jednoho rodu Kmenů, které jsou stoupenci Bohyně, a jednoho královského rodu těch, kteří se obracejí k Římu, vyléčí naši zemi ze všeho toho strádání. Musí nastat mír, až tyto dvě země budou žít bok po boku, mír dostatečně dlouhý pro kříž i pro velký kotel. A bude to trvat dlouho. Jestliže taková vláda bude existovat, Igraine, pak i ti, kteří jsou stoupenci kříže, budou znát tajemství, a budou moci povznést svoje pusté životy plné utrpení a hříchu a přemoci svou víru, že mají pouze jediný krátký život, v němž si musí zvolit jednou provždy mezi nebem či peklem. Jinak se náš život propadne do mlhy a bude trvat stovky let - možná tisíce - než budou Bohyně a Posvátná tajemství zapomenuty vším lidstvem, s výjimkou těch několika málo, kteří budou schopni přecházet mezi oběma světy. Dopustíš snad, Igraine, aby Bohyně a její práce pomalu vymizely z tohoto světa, dovolíš to snad ty, která ses narodila z Paní Svatého ostrova a Merlina britského?" Igraine sehnula hlavu a obrnila si mysl proti něze, která se ze starcova hlasu ozývala. Vždycky věděla, aniž by jí to kdokoliv řekl, že Taliesin, Merlin britský, se s její matkou podílel najiskřičce života, ze které vznikla, ale jako dcera Svatého ostrova nikdy o takových věcech nemluvila. Dcera Paní patřila pouze Bohyni a muži, do jehož rukou žena svolila vložit péči o dítě - většinou to byl její bratr, pouze vzácně muž, který dítě zplodil. Existoval pro to důvod: žádný svatý muž se nemohl domáhat otcovství, pokud šlo o dítě Bohyně, a za ty byly považovány všechny děti, které se narodily Paní. To, že Taliesin nyní použil takového argumentu, ji hluboce zasáhlo, až dojalo. Přesto tvrdošíjně namítala a odmítala se na něho podívat. äGorlois měl být zvolen Pendragonem. Je jisté, že tenhle Uther nemůže být o tolik jiný než všichni lidští synové. Když už musíte mít takového, nemůžete použít svých kouzel k tomu, aby byl Gorlois prohlášen britským velekrálem? Potom, až by se narodil náš syn, měli byste svého velekrále." Merlin zavrtěl hlavou, ale opět promluvila Viviane a jejich tajná dohoda Igraine stále více popouzela. Jak mohou být proti ní tak spiknuti? Viviane tiše pronesla: äGorloisovi žádného syna neporodíš, Igraine." äJsi ty snad Bohyní, že dovedeš ženám určit jejím jménem, komu PANI K O L Z E L
porodí dítě," ohradila se Igraine, i když si uvědomovala, že její slova znějí dětinsky vzpurně. äGorlois měl syny s jinými ženami; proč bych mu já nemohla jednoho porodit z manželského svazku, tak jak si přeje?" Viviane neodpovídala. Jen se na Igraine zpříma podívala a řekla tichým hlasem: äMiluješ Gorloise, Igraine?" Igraine sklopila oči. äTo s tím nemá nic společného. Je to otázka cti. Byl ke mně laskavý..." zarazila se, ale její myšlenky plynuly dále bez kontroly: Byl ke mne laskaví, když jsem neměla ke kotím se obrátit, když jsem byla sama, opuštěná, když jste mé i vy nechali napospas mému osudu. Co je proti, tomu láska? äJe to otázka cti," opakovala. äDlužím mu za to. Dovolil mi ponechat si Morgaine, když bylajediným, cojsem ve své opuštěnosti měla. Byl ke mně laskavý a trpělivý a pro muže jeho věku to nebylo snadné. Chce syna, věří, zeje to

nesmírně důležité pro jeho život a jeho čest, a já mu tu radost nechci upřít. Jestliže porodím syna, bude to syn vévody Gorloise, a žádného jiného žijícího muže. A to přísahám, při ohni a..." äBuď zticha!" okřikla ji Viviane a její hlas se nesl jako vyzvánění zvonu. äPřikazuji ti, Igraine, nepřisahej, nebo budeš přísahat křivě!" äA proč myslíš, že bych neměla svou přísahu dodržet?" zuřila Igraine. äByla jsem vychována k pravdě! Já také jsem dítětem Svatého ostrova, Viviane! Ty můžeš být moje starší sestra a moje kněžka a Paní z Avalonu, ale nebudeš se ke mně chovat, jako kdybych byla žvatlající dítě, jako tamhle Morgaine, která nerozumíjedinému slovu, co se jí říká, ani nezná význam přísahy..." Morgaine, když zaslechla, že se o ní mluví, zbystřila na Vivianině klíně pozornost. Jezerní paní se na ni usmála a pohladila ji po tmavých vláscích. äJen si nemysli, že tahle malá nerozumí. Děťátka toho vědí víc, než si představujeme, nedovedou však ve své mysli číst, a tak se domníváme, že nemyslí. Pokud jde o tvoje děťátko - no, to se týká budoucnosti a nebudu o ní mluvit před ní, ale kdoví, třeba se jednoho dne z ní stane velekněž-ka..." äNikdy! I kdybych se měla stát kvůli tomu křesťankou," zuřila Igraine. äMyslíš si, že ti dovolím, abys určovala život mého dítěte, takjakojsi určila můj?" äJen klid, Igraine," tišil ji Merlin. äJsi svobodná, jako je každý boží tvor. Přišli jsme za tebou, abychom tě požádali, ne abychom ti přikazovali. Ne, Viviane," řekl a zarazil rukou Paní, která ho chtěla přerušit. äIgraine není hříčkou osudu. Ale myslím, že až se dozví všechno, sama se správně rozhodne." Morgaine se začala na Vivianině klíně vrtět. Viviane ji tiše konejšila, hladila ji po vlasech a ona se postupně uklidnila, najednou však Igraine nazlobeně vstala a dítě si vzala, plna žárlivosti na Vivianinu téměř magickou moc nad dítětem. Morgaine jí v náručí najednou připadala cizí, neznámá, jako kdyby ji doba, kterou strávila na Vivianině klíně, změnila,

poskvrnila, jako kdyby jí už tak úplně nepatřila. Igraine cítila, jak jí do očí vstupují slzy, Morgaine byla vším, co měla, a nyní ji i o ni připraví; Morgaine, tak jako každý, podlehla Vivianinu kouzlu, kouzlu, které z každého činí bezmocného pěšáka její vůle. Příkře se obořila na Morgause, která se dosud hlavou opírala o Vivianin klín: äHned vstaň, Morgause, a jdi do svého pokoje. Jsi už skoro žena, nesmíš se chovat jako rozmazlené děcko!"
Morgause zvedla hlavu a odhrnula si chomáč rudých vlasů z hezkého umíněného obličeje. Řekla: äProč jste si pro svoje plány zvolili Igraine, Viviane? Ona se na nich nechce podílet. Ale já jsem také žena a ijájsem dcerou Svatého ostrova. Proč jste si nevybrali pro Uthera Pendragona mě? Proč se nemohu matkou velekrále stát já?" Merlin se usmál: äCopak se chceš tak bezstarostně vrhnout do náruče svému osudu, Morgause?"
äProč byla vybrána Igraine, a ne já? Já žádného manžela nemám..." äI v tvé budoucnosti bude král a mnoho synů, ale s tím se musíš prozatím spokojit, Morgause. Žádný člověk nemůže žít osud jiného. Tvůj osud a osud tvých synů závisí na tomto velekráli. Víc ti říci nemohu," vysvětloval jí Merlin. äTo zatím stačí, Morgause."
Igraine, stojíc s Morgaine v náručí, měla pocit, že se musí chopit velení. Řekla strnulým hlasem: ..To jsem ale špatná hostitelka, sestřičko a můj pane Merline. Dovolte, ať vás moje služebnictvo zavede do pokojů pro hosty, které jsou pro vás připraveny, přinesou vám víno a vodu na omytí a při západu slunce se bude podávat večeře."
Viviane povstala. Hlas měla trochu úřední, takový, jak se sluší, a Igraine pocítila na okamžik úlevu; opět je paní ve svém vlastním hradě, ne jen pasivním dítětem, ale manželkou Gorloise, vévody cornwallského. äTak tedy při západu slunce, sestřičko."
Ale Igraine zahlédla, jak si Viviane vyměnila s Merlinem pohled, a dovedla z toho vyčíst jasná slova: Teď to necit byt, já ji zvládnu, jako jsem ji vídcky zvládla.
A Igraine cítila, jakjí obličej tvrdne na kost.Ano, tak tomu vskutku vždycky bylo. Ale tentokrát tomu tak nebude. Jednou jsem vyhověla její vůli, kd.yS.jsem byla ještě dítě a nedovedla jsem se ubránit. Ale nyní jsem dospělá, jsem zena, a nenechám se vést jako dítě, kterého se zřekla jako Gorloisovy nevěsty. Teď prosadím svoji vlastní vůli, ne vůli Jezerní paní.
Služebnictvo její hosty odvedlo a Igraine ve svém pokoji odložila Morgaine na postel a nervózně pobíhala kolem, z mysli jí nešlo, co vyslechla. Uther Pendragon. Nikdy ho neviděla, ale Gorlois měl v zásobě mnoho historek o jeho chrabrosti. Byl to blízký příbuzný, syn sestry Ambrosia Aureliana, velekrále Británie, ale na rozdíl od Ambrosia, byl Uther Britem nad Brity, neměl v sobě

ani kapku římské krve, takže Kymrové ani Kmeny neváhaly jít za ním. Nebylo pochyb o tom, že jednoho dne bude Uther zvolen velekrálem. Ambrosius už není nejmladší; jeho den se blíží. PANI KOUZEL 27
A já budu královnou. Na co to proboha myslím? Copak zradím Gorloise a vlastní cest? Když znovu uchopila bronzové zrcadlo, spatřila v něm svoji sestru, jak stojí ve dveřích. Viviane si svlékla nohavice, které měla na cestu, a oblékla si volné šaty z nebarvené vlny; vlasy jí volně splývaly, jemné a tmavé jako vlna černé ovce. Byla drobná, křehká a stárnoucí, a oči jí žhnuly stejně jako oči kněžky v jeskyni početí před mnoha lety a v zcela jiném světě... Igraine netrpělivě zahnala znepokojivé myšlenky. Viviane k ní přistoupila a dotkla se jejích vlasů.
äMalá Igraine. Už nejsi tak malá," řekla něžně. äVíš, maličká, že to já jsem ti dala tvoje jméno: Grainné podle Bohyně beltanských ohňů... Kdypak jsi naposledy sloužila Bohyni v Beltani, Igraine?" Igrainina ústa se roztáhla do mírného úsměvu, který nedosáhl až k očím. äGorlois je Říman a křesťan. Opravdu věříš, že v jeho domácnosti se dodržují beltanské rituály?" äNe, tomu nevěřím," řekla Viviane pobavené, äpřesto bych na tvém místě dvakrát nepřísahala, že se tvoje služebnictvo o letním slunovratu nevytratí ven, a nepálí ohně a nespí pod úplňkem. Ale pán a paní křesťanské domácnosti tak činit nemohou, před zraky svých kněží a jejich přísného a nemilujícího Boha..." Igraine ji přísně napomenula: äTakhle nebudeš mluvit o Bohu mého manžela, který je Bohem lásky." äTo říkáš ty. A přesto vede válku se všemi ostatními bohy a vraždí ty, kteří ho odmítají uctívat," řekla Viviane. äMohli bychom se modlit, abychom byli takové lásky k Bohu ušetřeni. Mohla bych tě povolat k odpovědnosti za tvoji přísahu, kteroujsi učinila, abys udělala, co po tobě žádám ve jménu Bohyně a Svatého ostrova." äAch, jak podivné," poznamenala Igraine sarkasticky. äNyní po mně bude moje Bohyně žádat, abych se chovala jako děvka, a Merlin britský a Jezerní paní mi budou dělat kuplíře!" Viviane se zablýsklo v očích; přistoupila blíž k Igraine a ta měla na okamžik pocit, zeji kněžka uhodí do tváře. äJak se opovažuješ!" vykřikla Viviane, a přestože byl její hlas tichý, vypadalo to, že se ozvěnou odráží od celé místnosti, takže Morgaine, která napůl spala pod Igraininým vlněným plédem, se posadila a vykřikla strachem. äVzbudilas moji holčičku," vyčetla jí Igraine, posadila se na kraj postele a začala dítě konejšit.Vivianina rudá tvář pomalu bledla. Posadila se vedle Igraine a řekla: äTys mi dobře neporozuměla, Grainné. Copak si myslíš, že Gorlois je nesmrtelný? Něco ti povím, dítě moje. Snažila jsem se vyčíst ve hvězdách osudy těch, kteříjsou důležití pro dobro Británie v následujících letech, a to ti povím, jméno Gorlois mezi nimi nebylo." Igraine cítila, jak sejí podlamují kolena, jakjí slábne celé tělo. äUther ho snad zabije?" äTo ti přísahám, Uther nebude mít na jeho smrti podíl, a až Gorlois

zemře, Uther bude od něho daleko. Ale přemýšlej, děvče. Tintagel je velký hrad, myslíš si, že když se Gorloisovi nepodaří jej déle udržet, že Uther Pendragon bude váhat říci: Zapnete ten hrad a zenu, která jej spravuje, a nenabídne tě některému ze svých válečných vévodů? Raději Uther nežli jeden z jeho mužů." Moreahie. Co se stane s mim dítětem; co bude s Morause, mojí malou sestřičkou ? Je pravdou, íe žena, která patří nějakému nuíi, se musí modlil za to, aby žil a chránil ji. äNemohu se vrátit na Svatý ostrov a žít v Avalonu jako kněžka?" äTo není tvůj osud, maličká," řekla Viviane. Její hlas zněl opět něžné. äNemůžeš uniknout svému osudu. Je ti dáno sehrát roli při záchraně této země, ale cesta do Avalonu je pro tebe navždycky uzavřená. Půjdeš po cestě vstříc svému osudu, nebo se budeš vzpírat a musí tě tam dotáhnout bohové?" Nečekala na Igraininu odpověď. äNebude to trvat dlouho. Ambrosius Aurelianus umírá; po mnoho let vedl Brity a nyní se sejdou králové, aby si zvolili nového velekrále. A není nikdo, komu by všichni mohli věřit tak jako Utherovi. Proto se Uther musí stát válečným vévodou a velekrálem, obojím. A musí mít syna." Igraine měla pocit, jako kdyby se stěny místnosti pomalu přibližovaly a tvořily past, ze které není úniku. äKdyž ti na tom tolik záleží, proč to neučiníš sama? Jestliže je možno získat tak velkou moc jako manželka britského válečného vévody a velekrále, proč se nesnažíš upoutat Uthera vlastním kouzlem ty sama, proč to nejsi ty, kdo bude v lůně nosit osudem určeného krále?" K jejímu překvapení Viviane dlouho váhala s odpovědí. äOpravdu si myslíš, že mě to nenapadlo? Ale zapomněla jsi, jak jsem stará, Igraine. Jsem starší než Uther a ani on není zrovna nejmladším válečníkem. Bylo mi šestadvacet, když se narodila Morgause. A teď je mně devětatřicet, Igraine, a již nemohu mít děti." V bronzovém zrcadle, které Igraine dosud držela v ruce, zahlédla odraz své sestry, byl neostrý, pokroucený,

plul jako voda, potom se najednou vyjasnil, pak opět rozostřil a zmizel. Igraine řekla: äMyslíš? Alejá ti říkám, že ještě budeš mít dítě." äDoufám, že ne." řekla Viviane. äJsem starší, než byla tvoje matka, když porodila Morgause, a ani já bych nemohla doufat, že bych unikla jejímu osudu. Tohle je poslední rok, kdy se zúčastním rituálů v Beltani; potom předám svoji funkci nějaké mladší ženě a stanu se starou, moudrou ženou. Doufám, že jednoho dne budu hodnost Bohyně předávat Morgause." äTak proč sis ji nenechala v Avalonu a nevychovalas ji tak, aby z ní mohla být kněžka po tobě?" Viviane se tvářila smutné. äNení ještě připravena. Vidí pod pláštěm Bohyně pouze moc, ne nikdy nekončící obětování a utrpení. Proto tahle cesta není pro ni." PAN] KOUZEL.
äNezdá se mi, že bys nějak trpěla," řekla Igraine.
äCo ty o tom můžeš vědět. Ani ty sis nezvolila tuto cestu. Já, která jsem tomu obětovala svůj život, nepřestávám říkat, že by bylo jednodušší žít životem rolnické ženy, být soumarem a klisnou, když přijde období sklizně. Vidíš mě oblečenou a s korunou jako Bohyni, vítěznou vedle svého čaroděje; nevidíš temnou jeskyni a hloubku velkého moře. Ty k tomu nejsi povolána, drahé děvče, a měla bys děkovat Bohyni, že tvůj osud se ubírájinudy." Igraine si pomyslela: Myslíš si, ze já nevím nic o utrpení, které jsem musela snášet v tichosti po všechny ty čtyři roky? Nahlas však ta slova nevyslovila a Viviane se nahnula k Morgaine, obličej měla něžný, hladila děvčátko po sametových tmavých vlasech. äAch, Igraine, ty ani nevíš, jak ti závidím - po celý životjsem toužila po dceři. Morgause jsem měla jako svoji vlastní, to ví Bohyně, ale chovala se ke mně vždy jako k cizí, jako kdvby se narodila nějakému cizinci, a ne mé vlastní matce. Toužila jsem po dceři, v jejíž ruce bych mohla složit svoji funkci." Povzdechla si. äAle poi odilajsem jedno děvčátko, které zemřelo, a moji synové jsou ode mne tak daleko." Pokrčila rameny. äNu, to je můj osud, kterému se snažím dostát, tak jako ty svému. Nic po tobě nežádám, Igraine, jen jedno, a zbytek nechávám na té, která je naší Paní. Až se Gorlois zase vrátí domů, pojede za pár dní do Londinia na volbu nového velekrále. Musíš to zařídit tak, abvsjela s ním." Igraine vyprskla. äžádáš po mnějenomjedno, ale to je těžší než cokoliv jiného! Opravdu si myslíš, že Gorlois bude obtěžovat svoje muže, aby doprovázeli mladou ženu do Londinia? Já bych tam jela vskutku ráda, ale Gorlois mě tam vezme, až budou fíky a pomeranče jihu růst v zahradě Tintagelu!" äNicméně, nějak to musíš zařídit a musíš vyhledat Uthera Pendragona." Igraine se znovu zasmála. äA předpokládám, že mi dáš nějaké kouzlo, kterému neodolá a hluboce se do mé zamiluje." Viviane ji pohladila po vlnitých rudých vlasech. äJsi mladá, Igraine, a myslím, že si ani neuvědomuješ, jakjsi krásná. Nemyslím, že Uther bude potřebovat nějaké kouzlo." Igraine cítila, jak její tělo křečovitě stahuje. äMožná bych to kouzlo potřebovala spíš já, abych se od něho neodtahovala!" Viviane si povzdechla. Dotkla se měsíčního kamene, který měla Igraine kolem krku. Řekla: äTohle není dárek od Gorloise..." äNe, dostala jsem ho od tebe jako svatební dar, vzpomínáš si? Řeklas, že to byl šperk mé matky." äDej mi ho." Viviane natáhla ruku pod Igraininy vlnité vlasy na krku a rozepnula jí řetízek. äAž se tenhle kámen k tobě navrátí, Igraine, vzpomeň si, co jsem ti říkala, a učiň, co po tobě chce Bohyně." Igraine se podívala na kámen v rukou kněžky. Povzdechla si, ale nebránila se. Nic jsem jí neslíbila, pomyslela si vztekle, vůbec nic.

30
MLHY AVALON U
äPojedeš ty do Londinia na volbu velekrále, Viviane?" Kněžka zavrtěla hlavou. äJá pojedu do země jiného krále, který doposud neví, že musí bojovat po boku Uthera. Baň z Armoriky v Malé Británii je volen velekrálem své země a na znamení toho mu jeho druidové řekli, že musí podstoupit Velký obřad. Mne vyslali jako vyslankyni Svatého sňatku."
äMyslela jsem, že Británie je křesťanskou zemí."
äAle jistěže je," řekla Viviane nevzrušeně, äa jeho knězi budou vyzvánět a naolejují ho svatými oleji a řeknou mu, že jeho Bůh se pro něho obětoval. Ale lidé nepřijmou krále, který by nepřísahal ve Velké oběti." Igraine se zhluboka nadechla. äVím toho tak málo..."
äZa starých času, Igraine," začala Viviane, äbyl život velekrále svázán s bohatstvím země a král byl zavázán, jako je zavázán Merlin britský, že jestliže na zem přijde nějaká pohroma nebo nastanou nebezpečné časy, zemře, aby země mohla žít. A pokud odmítne takto se obětovat, jeho země zhyne. Já bych neměla o těchhle věcech mluvit, patří k záhadám, ale také ty, Igraine, vlastně nabízíš život za záchranu své země." Její hlas pomalu umlkl. Igraine také mlčela, oněmělá posvátnou hrůzou. äČást Malé Británie se též stáhla do mlh a Velký kamenný náhrobek nemůže být nyní nalezen. Široká cesta vedoucí k náhrobku je jen

obyčejným kamením, ledaže by byla známa cesta do Carnacu," řekla Viviane, äale král Baň přísahal, že zabrání tomu, aby se světy od sebe oddělovaly, a docílí toho, aby se otevřely brány k tajemství. A tak podstoupí Svatý sňatek se zemí, na znamení toho, že je třeba jeho krve, která bude prolita, aby mohla dozrát úroda. Hodí se, že moje poslední služba Matce, než odejdu a zaujmu svoje místo mezi moudrými ženami, bude spočívat v tom, že jeho země se spojí s Avalonem, a tak se stanu při tomto obřadu jeho Bohyní."
Zmlkla, ale Igraine připadalo, že v místnosti se dosud ozývá ozvěna jejího hlasu. Viviane se naklonila nad postel a pozvedla spící Morgaine do svého náručí, držela ji s velkou něhou. äJeště to není panna a já ještě nejsem moudrá žena," řekla, äale jsme tu tři, Igraine. Společně tvoříme Bohyni, a tak je tu přítomna s námi." Igraine uvažovala, proč nejmenovala také jejich sestru Morgause, a protože byly s Viviane tolik duchem spojeny, Viviane ta slova slyšela, jako kdyby je Igraine vyslovila nahlas. Igraine si všimla, že se Viviane celá chvěje, šeptajíc: äBohyně má i čtvrtou tvář, což je tajemství, a ty, Igraine, by ses k ní měla modlit - tak jako já - aby tu tvář nikdy neměla Morgause." PANI KOUZEL 31
5
Igraine připadalo, že jedou v dešti už celou věčnost. Cesta do Londinia byla jako cesta na konec světa. Do té doby toho moc nenacestovala, s výjimkou své první cesty z Ava-lonunaTintagel.Jakse lišila od té vyděšené, zoufalé dívenky žena, kterou byla dnes! Jela po Gorloisově boku, vykládal jí o krajině, kterou projížděli, a ona se smála a laškovala s ním a v noci ve stanu si k němu ochotně přilehla. Občas její zastesklo po Morgaine, strachovala se, jak se dítěti bez její péče daří, nepláče snad v noci po mamince a sní, co jí předloží Morgause? Ale bylo příjemné být zase volná, jet ve velké společnosti mužů, uvědomovat si jejich obdivné pohledy a jejich úctu - nikdo z nich by se neodvážil přiblížit ke Gorloisově ženě. Byla opět děvčetem, ale už ne vystrašeným a schouleným do sebe před cizím mužem, který byl jejím manželem a kterému se musí snažit zalíbit. Byla opět dívkou, ale bez dětské neohrabanosti, a líbilo sejí to. Ani jí nevadilo, že bez přestání prší a že vzdálené kopce se ztrácejí v mlze. Mohli bychom ztratit v mlze cestu, dostat se do království vil a nikdy se nevrátit do tohoto světa, kde umírající Ambrosius a ctižádostivý Uther usilují o záchranu Británie před divokými barbary. Británie by se mohla pod nadvládou barbaru vytratit z mapy světa tak jako Řím a my bychom se to nikdy nedozvěděli, ani by nám na tom nezáleželo... äNejsi unavená, Igraine?" Gorloisův hlas byl něžný a plný zájmu. Rozhodně to nebyl ten hrubián, jak jej vnímala před čtyřmi lety v ty strašlivé první dny jejich společného života! Nyní je z něho pouze stárnoucí muž, má šedivé skráně a vousy (i když se pečlivě holí podle římské módy), tvář má zjizvenou po létech bojů a až dojemně se jí snaží zavděčit. Možná kdyby po svatbě nebyla tak vystrašená a vzpurná, zjistila by i tehdy, že se jí snaží zalíbit. Nikdy k ní nebyl krutý, nebo, jestli byl, bylo to jenom proto, že toho tak málo věděl o ženském těle a jak s ním zacházet. Nyní jí to připadalo pouze jako nemotornost, ne krutost; a kdyby mu řekla, že jí ubližuje, laskal by ji s větší něhou. Mladší Igraine to považovala za nevyhnutelné, tu bolest a hrůzu. Nyní tomu rozuměla lépe. Usmála se na něho vesele a řekla: äAle vůbec ne; mám pocit, že bych takhle mohla jet pořád! Ale když je taková mlha, nemůžeme ztratit cestu do Londinia?" äToho se nemusíš obávat," řekl vážné. äMoji průvodci jsou velmi dobří a znají každičký centimetr téhle cesty. A než se setmí, najedeme na starou římskou cestu, která nás zavede do samého středu města. Dnes v noci už budeme spát pod střechou a v pořádné posteli." äRáda se zase vyspím v pořádné posteli," řekla Igraine cudně a viděla, Jak očekávala, že mu v obličeji naskočil ruměnec a zasvítilo v očích. Ale

M LHY AVALON U
odvrátil od ní tvář; skoro jako kdyby se jí bál, a Igraine, která pravé objevila svoji sílu, se z ní radovala. Jela po jeho boku a přemýšlela o citu ke Gorloisovi, kterv v ní náhle v/plál, smíšený s výčitkami, jako kdyby jí byl milv až nvní, kdvž ví, že ho musí ztratit. Ať tak, nebo tak, věděla, že její dny po jeho boku jsou sečteny; a nyní si vzpomínala, jak se poprvé dozvěděla, že Gorlois zemře. Tehdy přijel jeho posel, který ji měl upozornit na to, aby se připravila na jeho příjezd; poslal za ní jednoho ze svých mužů, jehož podezíravé oči pronikly všude a naznačovaly Igraine beze slov, že jestli tento muž má mladou ženu, přijíždí domů bez varování, i s obavami, zeji přistihne při nějaké nepravosti nebo výstřednosti. Igraine, která měla svědomí naprosto čisté, svoje služebnictvo dobře vedeno a kuchyň v pořádku, si jeho všude pronikajících očí nevšímala a uctivě muže přivítala. Nechala lio, aby se klidně vyptal, bude-li

chtít, jejího služebnictva, věděla, že zjistí, že kromě své sestry a pana Merlina neměla na Tintagelu žádné hosty. Když posel odjel, Igraine se vracela přes nádvoří dovnitř domu a náhle se zastavila, protože ji zarazil stín, který na ni padl za plného slunečního svitu. Dostala bezdůvodný strach. V tu chvíli před sebou viděla Gorloise a hned ji napadlo, kde má svého koně a svůj doprovod? Byl hubeny a starší, než jak si ho pamatovala, takže ho v první chvíli stěží poznala, obličej měl ztrhany a vyčerpaný. Na tváři měl ránu po meči, na kterou si nevzpomínala.
äMůj manželi!" vykřikla. äGorloisi..." A potom, zmatena nevýslovnou bolestí v jeho obličeji, zapomněla na svůj strach z něho, na léta, kdy k němu cítila odpor, a běžela k němu a promluvila na něj jako na dítě. äMůj milý, co se ti stalo? Co tě tak náhle přivádí domů, samotného, neozbrojeného -jsi snad nemocný? Jsi..." A pak se zarazila, protože její hlas zanikl a ozývala se jen jeho ozvěna. Nikde totiž nikdo nebyl, jenom světlo a stín a moře a ozvěna jejího hlasu. Po cely zbytek dne se snažila ujistit samu sebe, že to byl jen přelud, jako ten, který ji upozornil na příjezd Viviane. Ale znala dobře Gorloise, ten by nějaké zjevení neuznal a nevěřil by v ně, ani kdyby ho měl sám. To, co viděla - a byla si tím jista, i když doposud nikdy nic takového neviděla -byl duch jejího manžela, jeho dvojník, stín a předzvěst jeho smrti. A když Gorlois konečně přijel, živý a zdravý, snažila se tu vzpomínku zaplašit a namlouvala si, že to byla jen hra stínu, kterv viděla za ním, ten přízrak s ránou od meče ve tváři a s nevýslovným smutkem v očích. Protože Gorlois nebyl ani zraněný, ani sklíčený; naopak měl výbornou náladu, přivezl jí dárky a dokonce šňůrku korálků pro Morgaine. Nahlédl do pytlů se svou kořistí od Sášů a podal Morgause červenou pláštěnku. äBezpochyby patřila nějaké saské poběhlici, co se potuluje od tábora k táboru, nebo nějaké z těch ječících šermířek, které napůl nahé bojují na bitevním poli po boku svých mužů," řekl se smíchem a polechtal děvče pod bradou, ästejně tak ji mohlo nosit nějaké slušné britské děvče. Ta PANI K O ÚZE I. barva ti sluší, sestřičko. Až ještě trochu vyspěješ, budeš tak hezká jako moje manželka." Morgause něco zakňourala, zahihňala se, pohodila hlavou a předváděla se jim v nové peleríně. Později, když se Gorlois s Igraine chystali na lůžko (vřeštící Morgaine odnesli do Morgausina pokoje), poznamenal Gorlois přísně: äMusíme to děvče provdat, co nejdřív to bude možné, Igraine. Má oči pro všechno, co nosí nohavice; a všimla sis, jak hází očima nejen po mně, ale i po mých mladých vojácích? Nedovolím, aby znectila moji rodinu nebo měla špatný vliv na moji dceru!" Igraine se ho snažila uchlácholit. Nemohla zapomenout na to, jak viděla Gorloisovu smrt, a nechtěla se přít s mužem odsouzeným na smrt. Ale i ji zneklidňovalo Morgausino chování. Tak Gorlois má zemřít. Nu, na to není třeba příliš velkého věštění, aby člověk pomal, že pětactyřicetilety mní, který po cely život bojoval se Sasy, se nedožije toho, až. budou jeho děti dospělé. Ale nenechám si namluvit ty ostatní nesmysly, které mi sestřička napovídala, ledaže by mé Gorlois chtěl vzít do Londinia! Ale hned druhý den, když posnídali a ona mu zašívala velkou díru v jeho sváteční tunice, zeptal se přímo: äAni se nedivíš, co mě tak náhle přivedlo zpátky domů, Igraine?" Po minulé noci měla dostatek sebevědomí, abv mu s úsměvem pohlédla do očí. äMám se snad ptát štěstěny, co přivedlo mého manžela po roční nepřítomnosti zpátky domů? Doufám, že to znamená, že saské břehy jsou opět volné a v rukou Britů." Nepřítomně přikývl a usmál se. Potom jeho úsměv pohasl.
äAmbrosius Aurelianus umírá. Ten starý sokol se brzy odebere na pravdu boží a nezbylo po něm žádné ptáčátko, které by zaujalo jeho místo. Vypadá to, že se znovu budou formovat legie, byl velekrálem po všechny moje dny a dobrým králem pro ty z nás, kteří nepřestávají, tak jako já, doufat v návrat Říma. Nyní už vím, že ten den nikdy nenastane. Byli svoláni králové Británie zblízka i zdaleka, aby se shromáždili v Lon-diniu a zvolili svého velekrále a válečného vévodu, tak musím jet i já. Mám za sebou dlouhou cestu a zdržím se jen krátce, protože za tři dny musím opět vyrazit. Ale když už jsem byl tak blízko, chtěl jsem tebe a svoje dítě vidět. Bude to velké shromáždění, Igraine, a mnoho vévodů a králů s sebou přivede svoje manželky; chtěla bys také jet se mnou?" äDo Londinia?"
äAno, jestli ti nevadí cestovat tak daleko," řekl, äa jestli ti nebude vadit, že budeš muset opustit svoje dítě. Nevidím důvod, proč by mělo. Morgaine je zdravá a silná a je tu dostatečné množství žen, které se mohou postarat o tucet takových dětí, a jestli se mi podařilo obdařit tě opět dítětem" - a v očích se mu zablýsklo, jak to ještě neviděla - äv cestování ti to ještě překážet nebude." Z jeho hlasu zaznívala něha, kterou u něho nečekala, když dodal, äbudu raději, když se od tebe nebudu muset ještě alespoň chvíli odloučit; tak pojedeš se mnou, ženo moje?" Musíš něco vymyslet, aby té vzal s sebou do Londinia. Tak to řekla Viviane.

A nyní to Gorlois zařídil tak, že se o to ani nemusí snažit. Igraine najednou přepadla úzkost, jak kdyby jela na zaběhlém koni. Popadla korbílek piva a krátce usrkla, abv zakryla svoje rozpaky. äJistěže pojedu, jestli si to přeješ." Za dva dny již byli na cestě, jeli na východ do Londinia a do tábora Uthera Pendragona a umírajícího Ambrosia, aby si vybrali nového vele-krále... Navečer najeli na římskou cestu a nyní jeli rychleji; a pozdě večer již spatřili okraj Londinia a cítili vodu z řeky, která s přílivem narážela na svoje břehy. Igraine si ani nedovedla představit, že může najednom místě být shromážděno tolik domů; jednu chvíli měla pocit, že jak je zvyklá na volné prostory jižních vřesovišť, nebude zde moci dýchat a zdálo sejí, že domy na ni padají. Chvíli jela jako ve snu a zdálo sejí, že kamenné ulice a zdi jí odnímají vzduch a světlo nezbytné k životu... Jak mohou lidé žít za takovýmito zdmi? äDnes v noci budeme spát u jednoho z mých vojáků, který má ve městě dům," řekl jí Gorlois, äa zítra se představíme u Ambrosiová dvora." Ten večer, když seděli před ohněm (jaký přepych, napadlo ji, mít oheň uprostřed léta!), se ho zeptala: äKdo myslíš, že bude příštím velekrálem?" äCo na tom záleží ženě, která žije na venkově?" Usmála se na něho, vlasy měla na noc rozpuštěné, a viděla, jak se mu tvář roztahuje do úsměvu. äI když jsem jen žena, Gorloisi, musím v této zemi žít a ráda bych věděla, jakého člověka musí můj muž následovat za míru i ve válce." äZa míru! Žádnv mír nebude, alespoň ne za mého života," řekl Gorlois. äNe dokud budou ti barbaři ohrožovat naše bohaté pobřeží; musíme sebrat všechnu sílu, abychom se ubránili. Ajejich mnoho, kdo by si chtěl obléci Ambrosiův šat a vést nás do války. Například Lot z Orknejí. Je to drsný muž, ale silný vůdce, dobrý v bitevní strategii. Ačkoliv je dosud svobodný; nemá žádnou dynastii. Na velekrále je moc mladý, ale je ctižádostivý; dosud jsem nepoznal muže tak ctižádostivého. A Uriens ze severního Walesu. Tady není s dynastií žádný problém, již má syny. Ale ten člověk nemá žádnou představivost; chce dělat všechno tak, jak se doposud dělalo. Tvrdí, že když to tak šlo jednou, bude to tak vyhovovat i dál. A podezírám ho, že není dobrým křesťanem." äKoho by sis vybral ty?" zeptala se Igraine.
Povzdechl si. äNikoho," řekl. äJá jsem celý život ctil Ambrosia a budu ctít muže, kterého si Ambrosius vybere; je to otázka cti, a Utherje Ambrosiův člověk. Je to tak jednoduché. Mně se však ten Uther nelíbí. Je to chlípný muž, má spoustu levobočků, žádná žena si před ním není jistá. Chodí na mše jen proto, že tam chodí armáda a protože se tak sluší. Byl bych raději, kdyby byl počestný pohan nežli křesťan jen pro výhody, které z toho může mít." äPřesto ho podporuješ..."
äAno. Je tak schopný voják, že by mohl být císařem; lidi za ním půjdou PANI KOUZEL 35

třeba i do pekla, když budou muset. Dělá všechno pro to, aby byl mezi vojáky oblíbený -víš například to, že prochází táborem a kontroluje, jestli mají vojáci dostatečné příděly potravy, a stráví den, kdy by mohl odpočívat, třeba jen tím, aby zajistil propuštění starému bezzubému veteránovi nebo spí s muži před bitvou. Muži by za něho položili život - a taky to dělají. A dobře mu to myslí a má i představivost. Podařilo se mu uzavřít mír se saskými územími, se kterými máme dohodu, a přinutil je, aby vloni na podzim bojovala po našem boku - na můj vkus přemýšlí trochu moc jako Sas, ví jakým způsobem Sašové uvažují. Ano, budu ho podporovat. Ale to neznamená, že se mi ten člověk líbí." Igraine mu naslouchala a napadlo ji, že Gorlois toho na sebe odhalil víc než na ostatní kandidáty na velekrále. Nakonec se zeptala: äNikdy jsi neuvažoval -jsi přeci vévodou cornwallským a Ambrosius si tě cení; že bys mohl být zvolen velekrálem ty?" äVěř mi, Igraine, já po koruně netoužím. Přeješ si snad ty být královnou?" äJá bych to neodmítla," řekla a vybavila si Merlinovo proroctví. äMluvíš tak proto, že jsi příliš mladá, než abys věděla, co to obnáší," řekl Gorlois s úsměvem. äOpravdu by se ti líbilo vládnout království tak, jako vládneš služebnictvu na Tintagelu, jen někdo kývne nebo zavolá? Kdysi, třeba když jsem byl mladší-ale nechci strávit zbytek života ve válce. Ambrosius mi před lety dal Tintagel, Igraine. leprve před čtyřmi lety se mi podařilo strávit tam tolik času, abych si přivedl domů nevěstu! Budu tohle pobřeží chránit tak dlouho, dokud budu schopen udržet meč, ale chci syna, který by si hrál s mojí dcerou, a nějaký čas strávit v míru a klidu, rybařit v moři pod skalami, jezdit na lov a sedět na sluníčku, pozorovat rolníky, jak svážejí úrodu, a možná i mít čas,

abych se smířil s Bohem, aby mi odpustil všechno, co jsem musel udělat jako voják. Ale i když bude v zemi mír, velekrál nemá klid nikdy, protože když naše pobřeží opustí nepřátelé, potom začnou mezi sebou bojovat jeho přátelé, i když jen aby mu udělali radost. Ne, koruna pro mě není, až budeš tak stará jaká já, pochopíš to a budeš tomu ráda." Igraine cítila, jak ji při Gorloisových slovech pálí oči. Tak tenhle drsný voják, ten vážný muž, ze kterého měla strach, se najednou cítí s ní tak uvolněný, zejí odhaluje svoje přání do budoucnosti. Z celého srdce si přála, aby posledních pár let prožil na slunci, jak si přál, s hrajícími si dětmi kolem sebe; ale i zde, při plápolajícím ohni, se jí zdálo, že vidí hrozivý stín skonu, který jej provází. Je tajen moje představivost, dovolila jsem, aby na mé Merlinova slova způsobila tak, ze si představuji bláhové véd, napomínala se, a když Gorlois zívl a protáhl se a řekl, že již je unavený z jízdy, rychle k němu přispěchala, aby mu pomohla se svléci. V neznámé posteli sotva zamhouřila oka, stále sebou házela na loži a převracela se a přitom naslouchala, jak Gorlois tiše dýchá; občas k ní

natáhl ruku a ona ho hýčkala na hrudi, jako by konejšila dítě. Miií-iiá, napadlo ji, měli Merlin a Paní strach jen z vlastních stínu, možná se Gorlois dožije stáří, které stráví na slunci. Možná že než usnul, skutečně jí zasel do lůna šéme, ze kterého vzejde syn, o kterém Viviane s Merlinem tvrdí, že jej už nikdy nebude mít. Ale k ránu usnula tvrdým spánkem a zdálo sejí o bájném světě v mlze, o březích Svatého ostrova, které se v těch mlhách ztrácely; Igraine se zdálo, že vesluje na pramici, je vyčerpaná a hledá avalonský ostrov, kde Bohyně, s tváří Viviane, na ni čeká, aby sejí vyptala, jak dobře splnila to, co se od ní žádalo. Ale ačkoliv pobřeží jí připadalo povědomé a připomínala si i sady jabloní, které rostly na břehu, když přistoupila k chrámu, a v chrámu jejích snů stál krucifix a sbor jeptišek v černém zpíval jeden ze svých žalozpěvů, když se pustila do běhu a všude hledala svoji sestru, její volání se ztrácelo ve zvuku kostelních zvonů. Probudila se s potlačeným výkřikem, vykřikla ze spánku a posadila se na posteli. Slyšela vyzvánění zvonů z nedalekého kostela. Gorlois se posadil na posteli vedle ní. äTo je z kostela, kam Ambrosius chodí na mši. Rychle se oblékni, Igraine, a půjdeme společně." Zatímco si oblékala pás přes plátěné šaty, zaklepal na dveře neznámý sluha a oznámil, že by rád mluvil s paní Igraine, ženou vévody cornwall-ského. Igraine šla ke dveřím a připadalo jí, že toho muže poznává. Uklonil se jí a nvní si vzpomněla, že ho viděla před mnoha lety, jak sedí u vesel ve Vivianině pramici. Vzpomněla si na svůj sen a obestřel ji chlad. äTvoje sestra ti toto posílá od Merlina," řekl, äa prosí tě, abys to nosila a nezapomněla na svůj slib, to je všechno." Dal jí malý balíček zabalený v hedvábí. äCo to je, Igraine?" zeptal se Gorlois a zachmuřeně se k ní naklonil. äKdo ti posílá dárky? Znáš toho posla?" äJe to jeden z mužů mé sestry z ostrova Avalon," řekla Igraine a rozbalila balíček; Gorlois však přísně pravil: äMoje žena nepřijímá dárky od poslů, které neznám," a drsněji ho z ruky vytrhl. Uraženě pootevřela ústa, všechna něha, kterou ke Gorloisovi nově cítila, vymizela jediným dechem; jak se opovažuje? äAle vždyť je to ten modrý kámen, který jsi měla na sobě, když jsme se brali," řekl Gorlois zachmuřeně. äJe to snad nějaký slib? Jak tvoje sestra, jestli je to skutečně od ní, k tomu kameni přišla?" Igraine se rychle vzpamatovala a úmyslně mu poprvé v životě zalhala. äKdvž mě sestra navštívila," řekla, ädala jsem jí ten kámen a ten řetízek, aby mi nechala spravit sponu; zná dobrého zlatníka v Avalonu, který je mnohem lepší než kterýkoli v Cornwallu. A ten slib, o kterém mluvila, se týkal toho, že budu lépe pečovat o svoje šperky, protože jsem nyní dospělá žena, a ne lehkovážné dítě, které se nedovede pořádně postarat o svoje cennosti. Mohu si vzít svůj náhrdelník, manželi?" Zachmuřeně jí měsíční kámen podal. äZaměstnávám zlatníky, kteří by PANI KOUZEL
ti to dali do pořádku, a přitom bys nemusela poslouchat kázání své sestry, která už nemá co tě poučovat. Viviane toho na sebe bere moc; mohla byt na místě tvé matky, když jsi byla ještě dítě, ale nyní už v její péči nejsi. Musíš se víc snažit být dospělá žena a méně závislá na svém domově." äTak, teď jsem měla kázání dvě," řekla Igraine nazlobeně a dala si řetízek kolem krku. äJedno od své sestry a jedno od manžela, jako kdybych vskutku byla nezbedné dítě." Připadalo jí, že nad jeho hlavou stále vidí stín smrti, obávaný přízrak odsouzence. Najednou zadoufala, že s ním nečeká dítě, že v sobě nebude nosit syna ke smrti odsouzeného muže. Zachvěla se chladem. äNo tak, Igraine," chlácholil ji a rukou jí pohladil vlasy, änezlob se na mě. Budu se snažit mít na paměti, že jsi dospělá devatenáctiletá žena, a ne jen patnáctileté dítě! Pojď, musíme na královu mši, knězi nemají rádi, když se lidé po začátku courají sem a tam."

Kostel byl malý, neuměle vymalovaný a vyložený omítnutým rákosem, uvnitř svítily lampy a byl lezavý chlad; Igraine byla ráda, že má na sobě tlustý vlněný plášť. Gorloisjí zašeptal, že ten bělovlasý kněz, ctihodnýjako každýjiný druid.je Ambrosiův osobní kněz, který cestuje s jeho armádou, a že tohle je bohoslužba na vzdání díků za králův návrat domů. äJe král tady?"
äPrávě vchází do kostela a míří k tamhletomu sedadlu před oltářem," zamumlal Gorlois a naklonil hlavu. Poznala ho hned podle temně červeného pláště, který měl přehozený přes tmavou, bohatě vyšívanou tuniku, a pásu na meč posetého drahokamy. Napadlo ji, že Ambrosioví Aurelianovi musí být asi tak šedesát; je to vysoký, hubený muž, oholený podle římské módy, aleje shrbený a kráčí opatrně, jako kdyby měl nějaké vnitřní zranění. Mohl být kdysi hezký, nyní je jeho obličej vrásčitý a nažloutlý, jeho kdysi tmavý knír je celý prošedivělý a i vlasy má šedivé. Vedle něho jsou dva nebo tři z jeho rádců nebo podřízených králů; chtěla vědět, kdo jsou, ale kněz, když viděl, že vchází král, začal číst z velké knihy, a ona se kousla do rtu a byla zticha a naslouchala bohoslužbě, které ani nyní po čtyřech letech dobrých rad Otce Columby pořádně nerozuměla. Ani se nesnažila. Věděla, zeje neslušné rozhlížet se po kostele jako venkovský balík, ale vykoukla zpod kapuci své pláštěnky a prohlížela si muže, kteří obklopovali krále. Jednoho z mužů považovala za Uriense ze severního Walesu a pak si všimla jednoho bohatě nastrojeného, štíhlého a hezkého, s vlasy podle římské módy krátce zastřiženými k bradě. Uvažovala, zda to není Uther, Ambrosiův společník a jeho zjevný následník. Stál pozorně po Ambrosiově boku po celou dobu bohoslužby, a když stárnoucí král zavrávoral, ten štíhlý tmavý muž mu nabídl rámě. Upíral pozorně oči na kněze, ale Igraine, která byla zvyklá číst lidem myšlenky z výrazu tváře, poznala, že ve skutečnosti knězi nenaslouchá, že není v myšlenkách zde, na bohoslužbě, ale že se jeho myšlenky toulají úplně v jiných končinách. Jedinkrát pozvedl

hlavu a podíval se zpříma na Gorloise a krátce se setkal s Igraininýma očima. Oči pod hustým černým obočím měl tmavé a Igraine pocítila k tomuto muži okamžitý odpor. Jestliže tohle je Uther, je rozhodnutá, že s ním nebude mít nikdy nic společného; to by byla draze vykoupená koruna po jeho boku. Uther však zřejmě musí být starší, protože tomuto muži jistě není víc než pětadvacet.
Uprostřed bohoslužby nastal menší rozruch u dveří, do kterých vešel vysoký, vojensky vyhlížející muž, štíhlý, ale s širokými rameny, a v tlustém tkaném plédu, jaký nosí muži ze severu, za ním šli čtyři nebo pět vojáků. Kněz pokračoval, nenechal se rušit v kázání, ale diákon, který stál po jeho boku, pozvedl hlavu od knihy evangelií a zachmuřil se. Vysoký muž obnažil hlavu a objevily se světlé, pomalu řídnoucí vlasy s lysinkou na temeni. Prodíral se shromážděnými věřícími, kněz zrovna řekl: Modleme se a Igraine poklekla a všimla si vysokého světlovlasého muže a jeho vojáků, kteří byli teď zcela blízko nich. Vojáci poklekli v blízkosti Gorloise a samotný muž se ocitl vedle ní. Když poklekal, rychle se rozhlédl, zda jsou všichni jeho muži na vhodném místě, a potom sklonil pobožně hlavu a zaposlouchal se do modlitby.
Po celou dobu modlitby nezvedl hlavu, a když se věřící začali hrnout k oltáři, aby přijali hostii a víno, nešel. Gorlois se dotkl Igrainina ramene a ona šla po jeho boku - křesťané měli za to, že žena musí následovat svého manžela ve víře, takže by jejich Bůh mohl vinit pouze Gorloise, kdyby šla k přijímání špatně připravená. Otec Columba se s ní dlouze přel o správné modlitbě a správné přípravě a Igraine usoudila, že řádně připravena nebude nikdy. Ale Gorlois by se na ni zlobil a nakonec nemohla se v tichu, které v kostele po bohoslužbě panovalo, s ním přít ani šeptem. Vrátila se na své místo, v zubech chroupala tvrdý chléb a na jazyku cítila kyselé víno, které pozřela na prázdný žaludek. Všimla si, že vysoký muž pozvedl hlavu. Gorlois se na něho podíval, krátce pokývl hlavou a šel dál. Muž pohlédl na Igraine a jí v ten okamžik připadalo, že se na ni usmívá a na Gorloise také; cítila, že se sama také pousmála. Potom po přísném Gorloisově pohledu následovala svého muže a pokorně poklekla po jeho boku. Ale neušlo jí, zeji světlovlasý muž pozoruje. Podle jeho norman-ského oblečení usoudila, že to bude Lot z Orknejí, muž, kterého Gorlois uváděl jako ctižádostivého mladíka. Někteří seveřané byli světlovlasíjako Sašové.
Začalo čtení z knihy žalmů. Naslouchala slovům, aniž by jim věnovala příliš pozornosti.
Jeho lidu se dostalo vykoupení v souladu s věcnou úmluvou... Jeho jméno je svaté a strašlivé; strach z Pána je počátkem moudrosti. Gorlois sklonil hlavu pro požehnání. V posledních dnech se toho o svém PANI KOUZEL

manželovi mnoho dozvěděla. Věděla, zeje křesťanem už když si ho brala; většina lidí byla v té době křesťany, nebo, když nebyli, nechávali si to pro sebe, s výjimkou oblasti poblíž Svatého ostrova, kde vládla stará víra, nebo mezi severními barbary či Sasy. Ale netušila, že Gorlois je tak upřímně zbožný. Po požehnání kněz a jeho diákonové odcházeli, odnášejíce s sebou dlouhý kříž a Svatou knihu. Igraine se podívala směrem, kde stál král. Obličej měl nažloutlý a vypadal unaveně, a když se chystal opustit kostel, opřel se vší vahou o paži mladého snědého muže, který stál vedle něho a podpíral ho během bohoslužby. äLot z Orknejí neztrácí čas, že, můj pane z Cornwallu," řekl vysoký světlovlasý muž v severském plédu. äTen je v těchto dnech stále po Ambrosiově boku!" Tak, pomyslela si Igraine, tohle není vévoda orknejský, jak jsem si myslela. Gorlois souhlasně zamručel.
äTo je tvoje žena, Gorloisi?"
Váhavě a neochotně Gorlois řekl: äIgraine, má drahá, tohle je náš vévoda v boji, Uther, kterému Kmeny říkají podle jeho dračí korouhve Pendragon." Mírně se uklonila a překvapením zamrkala. Uther Pendragon, tenhle neohrabaný muž, světlýjako Sas? Má snad tento dvořan v úmyslu nastoupit po Ambrosioví na místo nejvyšší, tento nemotorný muž, který rušil po začátku mše svaté? Uther se na ni zahleděl, ale jak si Igraine uvědomila, nedíval se do její tváře, ale někam níže a Igraine uvažovala, zda si nepo-třísnila šaty vínem k přijímání, ale pakjí došlo, že hledí na měsíční kámen najejí hrudi, který vykukuje z jejího pláště. Podrážděně si říkala, zda snad nikdy takový kámen neviděl. Také Gorlois si všiml jeho pohledu. Řekl: äRád bych představil svoji paní králi; přeji ti příjemný den, milý vévodo," a aniž by čekal na Uthe-rovo rozloučení, odcházel. Když byli z doslechu, řekl: äNelíbí se mi, jak se na tebe díval, Igraine. To není muž, se kterým by se měla znát slušná žena. Vyhýbej se mu." Igraine řekla: äNedíval se na mě, můj manželi, ale na můj šperk. Touží snad po drahocennostech?" äTouží po všem," řekl Gorlois stručně. Šli tak rychle, až Igraine v tenkých střevících klopýtala po kamenné dlažbě. Předešli královskou družinu. Ambrosius, obklopen svými knězi a rádci, vypadal jako kterýkoli jiný postarší nemocný muž, který šel nalačno na mši a těšil se již na snídani a na to, až si sedne. Při chůzi si držel jednu ruku u boku, jako kdyby ho tam bolelo. Ale přátelsky se na Gorloise usmál a Igraine pochopila, proč si celá Británie vymýšlí spory, jen aby mohli sloužit tomuto muži a snažit se dostat Sasy z jejich pobřeží.

äAle Gorloisi, Proč ses tak rychle vrátil z Cornwallu? Nedoufal jsem, že tě zde před sněmem, nebo dokonce vůbec ještě někdy na tomto světě uvidím," řekl. Hlas měl slabý a udýchaný, ale roztáhl paže a Gorlois ho opatrně objal a zablekotal: äAle ty jsi nemocný, můj pane, měl by sis lehnout!" Ambrosius se lehce usmál: äObávám se, že brzy si poležím až dost. Biskup to také říkal a býval by mi přinesl svátost až do postele, kdybych si tak přál, ale já jsem se chtěl ještě jednou ukázat mezi lidmi. Pojď se mnou posnídat, Gorloisi, a řekni mi, jak vypadá situace na tvém tichém venkově."
Oba muži kráčeli spolu a Igraine šla za svým manželem. Po králově druhém boku šel drobný tmavý muž, oblečený v šarlatu: Jak si vzpomínala, byl to Lot z Orknejí. Když vstoupili do králova domu a Ambrosius se posadil do pohodlného křesla, velekrál pokývl na Igraine, aby předstoupila. äVítám tě na svém dvoře, paní Igraine. Tvůj manžel mi řekl, že jsi dcerou Svatého ostrova." äJe to tak, pane," řekla Igraine plaše.
äNěkteří z vašich lidíjsou rádci na mém dvoře; mým kněžům se nelíbí, že vaši druidovéjim mají být postaveni na roven, ale já jim říkám, že oba slouží tomu vyššímu nad námi, ať již jej nazýváme jakýmkoli jménem. A moudrostje moudrost, ať se k ní dojde jakkoli. Někdy si myslím, že vaši bohové si vybírají do své služby moudřejší muže než náš Bulí," řekl Ambrosius a usmál se na ni. äPojď, Gorloisi, posaď se tady ke stolu vedle mne."
Když se posadila na vypolstrovanou lavici, zdálo se Igrain, že Lot z Orknejí se krčí poblíž jako pes, kterého odkopli, ale který se chce lísat zpět ke svému pánovi. Kdyby měl Ambrosius kolem sebe muže, kteří ho milují, to by bylo v pořádku. Ale miluje Lot svého krále opravdu, nebo si jen přeje být poblíž jeho trůnu a přihřívat se v záři jeho moci? Všimla si, že ačkoliv Ambrosius dvorně pobízel svoje hosty, aby jedli jemný pšeničný chléb s medem a čerstvou rybu, kterou přinesli na jeho stůl, sám si ulamoval jen malá sousta chleba a namáčel je v mléce. Také si všimla, že bělmo jeho očí je zbarveno dožluta. Gorlois řekl, že Ambrosius umírá. Za svůj život viděla již dost umírajících mužů, aby věděla, že mluví pravdu, a Ambrosius to podle vlastních slov věděl také. äDostala se ke mně zpráva, že Sašové uzavřeli jakousi dohodu se severany, zabili koně a

přísahali na jeho krev nebo nějakou takovou hloupost," řekl Ambrosius, äa tentokrát se boje mohou přesunout do Cornwallu. Uriensi, ty budeš muset vést svoje armády na západě; ty a Uther, kdo jiný zná velšské kopce tak důvěrně, jako jílec svého meče. Válka se může rozšířit i na tvůj poklidný venkov, Gorloisi." äAle vy jste stejně jako my na severu chráněni pobřežím a skalními útesy ležícími pod vaším územím," řekl Lot z Orknejí svým sametovým hlasem. PANI KOUZEL 41
äNemyslím si, že by vtrhla horda divokých barbarů na Tintagel, ledaže by znala skály a přístavy. Ale i ze země by byl Tintagel chráněn tou dlouhou horní cestou." äTo je pravda," souhlasil Gorlois, äale jsou tu přístavy a pobřeží, kde je možné zakotvit loď, a i kdyby se barbaři nedostali na hrad, jsou tam statky a hospodářství s bohatou půdou a úrodou. Já dovedu ochránit hrad, ale co s venkovem? Jsem jejich vévoda, proto musím svoje lidi ochránit." äMyslím, že vévoda nebo král by měl být ještě něco víc než jen ochránce," řekl Ambrosius, äale já nevím přesně, v čem by to mělo spočívat. Nikdy jsem neměl dostatek klidu, abych na to přišel. Možná na to přijdou naši synové. Možná že nastane tvoje chvíle, Lote, ty jsi z nás nejmladší." Najednou se ve vedlejší místnosti ozval hluk a do místnosti vstoupil vysoký, plavovlasý Uther. V ruce držel na řemínčch dvojici psů, kteří štěkali a vrčeli. Stál na prahu a trpělivě řemínky rozmotával, potom je podal sluhovi a vstoupil do místnosti. äCelé ráno nás dnes rušíš, Uthere," řekl Lot zlostně, änejprve kněze při svatém přijímání a potom krále u snídaně." äVyrušil jsem vás? Potom prosím za odpuštění, můj pane," řekl Uther s úsměvem a král natáhl ruku a usmál se na něj jako na své oblíbené dítě. äJe ti odpuštěno, Uthere, ale pošli ty psy pryč, o to tě žádám. Nu, pojď se sem posadit, chlapče," řekl Ambrosius, těžce se zvedl a Uther krále objal; Igraine neušlo, že tak učinil opatrné a s úctou. Napadlo ji: Uther skutečně krále miluje, to nenípenom ctižádost nebo dvorské ucházení se o přízeň! Gorlois se chtěl vzdát svého místa vedle Ambrosia, ale král mu ukázal, že má zůstat sedět. Uther natáhl svoji dlouhou nohu přes lavičku a překročil ji. Vklouzl na sedadlo vedle Igraine. Přitáhla si sukně k sobě, cítila se divně, jak vedle ní dosedl na lavici -jak byl neohrabaný! Jako velké přátelské štěně! Musel se opřít o ruku, aby jí nepadl přímo do klína. äPromiň mi moji nemotornost, paní," řekl a usmíval se na ni. äJsem moc velký, abych se ti posadil na klín!" Proti své vůli se na něho usmála. äI tví psi jsou na to příliš velcí, pane Uthere!" Vzal si chléb a lybu a nabízel jí med, který nabral lžičkou z nádobky. Zdvořile odmítla. äNemám ráda sladké," řekla.
äNemusíš je mít, má paní," řekl a ona si všimla, že její znovu zahleděl na hruď. Copak ještě nikdy neviděl měsíční kámen? Nebo snad zírá na křivku jejích prsou pod ním? Najednou si byla až bolestně vědoma toho, ze Jí prsy již nejsou tak vysoké a tak pevné jako předtím, než kojila Morgaine. Igraine cítila, že rudne v obličeji, tak se rychle napila ze džbánku s čerstvým studeným mlékem. Byl vysoký a plavovlasý, pleť měl pevnou a bez vrásek. Cítila jeho pot, čistý a čerstvý jako pot dítěte. A přesto již nebyl tak mladý, světlé vlasy

MLHY AVALONU
měl na opáleiró hlavě prořídlé. Cítila se celá nesvá, něco takového ještě nezažila; jeho stehno leželo na lavici hned vedle jejího a ona šije uvědomovala, jako kdyby to byla částjejího vlastního těla. Sklopila oči a uždibla z chleba namazaného máslem a naslouchala Gorloisovi a Lotovi, kteří se bavili o tom, co by se stalo, kdyby se válka měla rozšířit na západ země. äSašové jsou bojovníci, to ano," souhlasil Uther a zapojil se do hovoru, äale jejich válečnictví je civilizované. Severané, Skotové, divoký národ ze vzdálených zemí, to jsou šílenci, bojují málem nazí a vřeští a křičí, a proto je už při výcviku jednotek důležité naučit se držet se pevně proti nim a nepodlehnout panice při jejich útoku."
äTady měly nad námi výhodu legie," řekl Gorlois. äprotože v nich byli vybraní vojáci, měli kázeň, byli k boji důkladně vycvičeni, nebyli to sedláci svolaní do boje, aniž by pořádně věděli, co mají dělat, venkované, kteří by se už zase nejraději vrátili zpátky na svá hospodářství, až by bylo po všem. To, co pro Británii potřebujeme, jsou legie. Možná, kdybychom se znovu obrátili na císaře..."
äNa císaře," opakoval Ambrosius s mírným úsměvem, äten má dost svých starostí. Ano, potřebujeme jezdectvo, ale jestliže chceme legie pro Británii, Uthere, budeme šije muset vycvičit sami." äTo nepůjde," namítl Lot rozhodně, äprotože naši muži budou bojovat jen za obranu svých domovů, z oddanosti ke svým klanovým vůdcům, ale ne pro žádného velekrále nebo císaře. A za co bojují, jestliže ne za návrat do vlastních domovů, aby si jich mohli opět užívat. Lidé, kteří mě

následují, mě následují kvůli mně samotnému - ne kvůli nějakému ideálu svobody. Měl jsem jisté potíže dostatje tak daleko na jih - říkají, do určité míry oprávněně, že tam, kde my jsme, nejsou žádní Sašové, tak proč by měli bojovat tady? Říkají, že až se Sašové přiblíží k jejich domovům, teprve potom bude dost času s nimi začít bojovat a svoje území bránit, ale obyvatelé nížin by se měli starat o obranu své vlastní země." äCopak nechápou, že když půjdou zastavit Sasy sem, Sašové se jejich země třeba ani nedotknou..." začal Uther rozohněně a Lot se smíchem pozvedl svoji štíhlou ruku.
äMír, Uthere! Já tohle vím - ale moji muži to nevědí! Pro Británii z mužů na sever od velké zdi žádné legie nevytvoříš, ani žádnou trvalou armádu."
Gorlois řekl ochraptělým hlasem: äMožná měl tehdy císař správný nápad, měli bychom zeď znovu opevnit. Ne proto, jak tomu bylo za něho, aby se ochránila města před divokými severeany, ale aby Sašové nepronikli do tvého domova, Lote."
äNa to nemůžeme obětovat své jednotky," řekl Uther netrpělivě. äNemůžeme obětovat jedinou vycvičenou skupinu! Můžeme nechat lidi, se kterými máme smlouvu, chránit saské pobřeží a musíme si vytvořit zázemí na západě země proti Skotům a severanům. Myslím, že naše hlavní postavení by mělo být v Letní zemi; potom v zimě nebudou moct přijít PANI K O ÚZE I. 43
rozprášit naše tábory, jako to udělali před třemi roky, protože se na ostrovech nevyznají." Igraine pozorně naslouchala, protože se v Letní zemi narodila a věděla, jak v zimě moře postupuje do vnitrozemí a zaplavuje suchou zemi. To, co bylo možné projít v létě po bažinaté zemi, v zimě se měnilo v jezera a dlouhá vnitrozemská moře. Dokonce i pro okupující armádu by bylo těžké do té země vstoupit, s výjimkou vrcholného léta. äTo je to, co mi řekl Měřím," poznamenal Ambrosius, äa nabídl nám místo pro naše lidi, abychom mohli zbudovat tábor pro naše armády v Letní zemi." Uriens poznamenal skřípavým hlasem: äNerad bych opouštěl saské pobřeží a ponechal je spojeneckým jednotkám. Sasje vždycky Sas a dodrží přísahu jen tehdy, když se mu to bude hodit. Myslím, že velkým omylem našeho života bylo, když Konstantin uzavřel smlouvu s Vortiger-nem." äNe," zamítl to Ambrosius, äpes, který je zčásti vlkem, bude bojovat s větší silou s ostatními vlky než se psy. Konstantin dal Vortigernovým Sášům jejich vlastní zemi a oni bojovali zajejí obranu. To je to, co Sašové chtějí: půdu. Jsou to farmáři a budou bojovat na smrt, aby svoji půdu ochránili. Spojenecké jednotky ze smluvních území vedly chrabrý boj proti Sášům, kteří přišli obsadit naše pobřeží..." äAle nynějichje tolik," poznamenal Uriens, äže požadují rozšíření svých smluvních území, a pohrozili nám, že jestliže jim nedáme více půdy, přijdou a vezmou šiji sami. Takže teď, jako kdyby nestačilo bojovat se Sasy útočícími od moře, musíme bojovat i s těmi, které Konstantin přivedl na naše území." äDost," přerušil ho Ambrosius a zvedl svoji hubenou ruku. Igraine připadalo, že vypadá velmi špatně. äNemohu napravit spáchané chyby, pokud to vůbec chyby byly, a těch chyb se dopustili muži, kteří zemřeli dříve, než já jsem se narodil; mám co dělat, abych napravil svoje vlastní chyby, a nedožiji se toho, abych je viděl odčiněné, ale dokud budu žít, udělám, co bude v mých silách." äMyslím, že nejlepší věcí, kterou je možno udělat," řekl Lot, äby bylo odsunout Sasy z našich království a potom se opevnit tak, aby se nemohli vrátit." Ambrosius řekl: äNemyslím, že se nám to podaří. Někteří tady žijí od doby svých otců, dědů i pradědů, a pokud je nebudeme chtít zabít, naši zemi neopustí, mají právo nazývat ji svoji vlastí; ani my nesmíme porušit smlouvu. Jestliže budeme bojovat mezi sebou tady na pobřeží Británie, Jak budeme mít sílu a dostatek zbraní, abychom bojovali s nepřáteli zvenčí? Také někteří ze Sášů na smluvním pobřeží patří ke křesťanům a budou bojovat po našem boku proti barbarům a jejich pohanským bohům." äMyslím," ozval se Lot s kyselým úsměvem, äže biskupové Británie uvažovali správně, když odmítli vyslat misionáře, aby zachránili duše Sášů

na našem pobřeží. Říkali totiž, že pokud mají být Sašové přijati do nebe, nesmějí chtít žádnou jeho část pro sebe! Máme dostatek starostí se Sasy na téhle zemi, musíme se snad ještě potýkat s jejich neomalenými požadavky na nebi?" äMyslím, že špatně posuzuješ povahu nebe," o/val se známý hlas a Ig-raine pocítila nepříjemné mrazení po celém těle. Podívala se přes stůl na řečníka, který měl na sobě prostý šedý hábit, střižený po mnišském vzoru. Nebyla by Merlina v této róbě poznala, ale jeho hlas by poznala kdekoliv na světě.
äOpravdu si myslíš, že lidské spory a nedokonalosti se přenášejí i do nebe, Lote?" äPokud jde o to, nikdy jsem s nikým, kdo byl v nebi, nemluvil," řekl Lot, äani ty jsi s nikým takovým zřejmě nemluvil, pane Merline. Ale hovoříš stejně moudře jako kterýkoli kněz - copak jsi byl ve svém věku vysvěcen na kněze,

pane?" Merlin se zasmál a řekl: äJednu věc mám s vašimi knězi společnou. Strávil jsem mnoho času ve snaze oddělit věci lidské od věcí náležejících Bohu, a když se mi podařilo je oddělit, zjistil jsem, že mezi nimi není tak podstatný rozdíl. Tady na zemi to nevidíme, ale až opustíme toto tělo, budeme toho vědět víc a budeme vědět, že rozdíl, který- je mezi námi tady na zemi, před Bohem mizí." äTak proč bojujeme?" zeptal se Uther a zubil se, jako kdyby se starci posmíval. äJestliže všechny naše rozpory budou v nebi vyřešeny, tak proč nesložíme zbraně a neobejmeme Sasy jako bratry?" Merlin se znovu usmál a přátelsky odpověděl: äAž budeme všichni dokonalí, bude to přesně takjak říkáš, pane Uthere, ale oni to nevědí, stejně jako to nevíme my, a proto lidský osud podněcuje muže k boji. Nu, musíme hrát svoji roli tím, že budeme provádět hry tohoto smrtelného života. Ale v této zemi potřebujeme mír, aby lidé přemýšleli spíš o nebi než o bitvách a o válce." Uther se zasmál: äJá zrovna nemám chuť sedět a přemýšlet o nebi, starý muži; to ochotně přenechám tobě a ostatním kněžím. Já jsem muž boje, byl jsem takový po všechny své dny a modlím se, abych strávil život ve válce, jak se sluší muži, a ne mnichovi!" äDávej si pozor, za co se modlíš," řekl Merlin a přísně na Uthera pohlédl, äprotože Bůh ti to může jistě dát." äJá nechci být stan a přemýšlet o nebi a o míru," řekl Uther, äprotože to mně připadá velmi nudné. Já chci válku a drancování a ženy - ach, ano, ženy - a kněži neschvalují ani jednu z těchto věcí." Gorlois řekl: äNo, to potom nejsi o moc lepší nežli Sašové, viď, Uthere?" äVaši kněži přímo říkají, že musíme svoje nepřátele milovat, Gorloisi," dobíral si ho Uther se smíchem a nakláněl se přes Igraine k jejímu manželovi, aby ho dobrosrdečně poplácal po zádech, äa já Sasy tak miluji proto, že mi dávají to, co od života chci! A tak bys k tomu měl přistupovat i ty, protože když máme nějakou chvíli mír jako teď, můžeme slavit a těšit PANI
KOUZEL 45
se se ženami a pak se zase vrátit k boji, to je život pro pravého muže! Myslíš si, že ženy se zajímají o muže, který chce sedět jen u ohně a obdělávat svoje pole? Myslíš si, že tady tvoje krásná paní by byla šťastná s oráčem, stejně jako je šťastná s vévodou a vůdcem mužů?" Gorlois vážně poznamenal: äJsi na to dost mladý, abys mohl tvrdit takové věci, Uthere. Až budeš starý- jako já, budeš mít války taky už dost." Uther se zasmál a zeptal se: äTy máš války dost, pane Ambrosie?" Ambrosius se usmál, ale tvářil se velmi unavené. Řekl: äStejně by na tom nezáleželo, kdybych měl války po krk, Uthere; protože Bůh ve své moudrosti volil seslat na zem válku po všechny moje dny a tak tomu podle jeho vůle bude i nadále. Já musím chránit svůj lid a tak to bude i s těmi, kteří přijdou po mně. Možná za vašich dnů nebo za dnů vašich synů budeme mít dostatek času a klidu, abychom se zeptali sami sebe, za co vlastně bojujeme." Lot z Orknejí ho přerušil uhlazeným, vyrovnaným hlasem: äProč tady filozofujeme, můj pane Merline, můj králi, dokonce i ty, Uthere, i ty ses dal na filozofování. Ale nic z toho nám nenapovídá, jak si poradit s těmi barbary, kteří se na nás tlačí z východu a ze západu, a se Sasy na našem pobřeží. Myslím, že všichni víme, že od Říma se nám žádné pomoci nedostane; jestliže chceme mít legie, musíme je vycvičit a myslím, že potřebujeme i vlastního císaře, protože stejně jako vojáci potřebují svoje velitele a svého krále, všichni králové na tomto ostrově potřebují někoho, kdo by vládl nad nimi." äProč musíme nazývat svého velekrále císařem? Nebo ho za císaře považovat?" zeptal se muž, kterému, jak Igraine slyšela, říkali řctorius. äCísař vládl za našich dnů dobře Británii, ale známe osudnou chybu impéria - když totiž budou mít problémy ve svém městě doma, stáhnou legie a nechají nás na pospas barbarům! Dokonce i Magnus Maximus..." äTo nebyl žádný císař," usmíval se Ambrosius. äMagnus Maximus si přál být císařem, když velel svým legiím tady - váleční vůdcové si to vždycky přejí." A Igraine si povšimla, jak si nad hlavami ostatních vyměnili s Ut-herem úsměv. äTak vzal svoje legie a pochodoval na Řím a všechny jeho ambice, které v Británii měl, se rozpadly, až na nějaké pěkné historky, které o něm kolovaly na velšských kopcích. Uthere, copak se o Magnovi Velkém stále nehovoří, že se znovu vrátí se svým velkým mečem, v čele svých legií, které osvobodí všechny od jejich nepřátel?" äTo ano," smál se Uther, äpřenesli na něho starou legendu, která se vyprávi od nepaměti, o králi, který byl, a o králi, který znovu přijde, aby zachránil svůj lid, až toho bude třeba. Kdybych já našel takový meč, sám bych se vypravil do kopců své země a sestavil bych tolik legií, kolik by se mi zachtělo." äSnad," řekl Ectorius vážně, äprávě to potřebujeme, krále z legendy. Jestliže se takový král objeví, meč se už sám najde." äVáš kněz by řekl," ozval se Merlin naléhavě, äžejediným králem, který

46
MLHY AVALON U
kdy byl, je a bude, je Ježíš Kristus a že tudíž nepotřebujete žádného jiného."

Ectorius se krátce, drsně zasmál. äKristus nás nemůže vést do žádné bitvy. Ani, a to se nechci rouhat, můj pane králi - by vojáci nešli za praporcem Prince míru." äMožná bychom měli nalézt krále, který jim ty legendy připomene," řekl Uther a všichni se odmlčeli. Přestože Igraine, jež se ještě nikdy nestala svědkem takového sněmu, dovedla natolik číst jejich myšlenky, že věděla, co v tom tichu všichni vycítili: poznání, že velekrál, který nyní sedí mezi nimi, se nedožije příštího léta a který že to z nich bude sedět příští léto touhle dobou na jeho stolci? Ambrosius si opřel hlavu vzadu o židli, a to bylo pro Lota znamení, aby řekl svým dychtivým ctižádostivým hlasem: äJsi zmožený, pane, unavili jsme tě. Dovol, ať zavolám tvého komorníka." Ambrosius se na něj mírně usmál. äBrzy si dostatečně odpočinu, bratrance, budu odpočívat dlouho..." ale i námaha, kterou pro něho mluvení představovalo, ho vyčerpala, proto si dlouze přerývaně povzdechl a dovolil Lotovi, aby mu pomohl od stolu. Za ním se muži rozdělili do skupinek a tichými hlasy hovořili a o něčem se přeli. Muž, kterému říkali Ectorius, se připojil ke Gorloisovi. Pán z Orknejí neztratí žádnou příležitost, aby neprosazoval svůj hlas, a skrývá to za starostlivostí, kterou má o svého krále - teď jsme my ti zlí, kteří Ambrosia unavili a zkrátili jeho život." äLotovi ani tolik nezáleží na tom, kdo bude jmenován velekrálem," řekl Gorlois, ächce jen zabránit tomu, aby Ambrosius měl příležitost dát najevo, komu dává přednost, kterou by mnozí - a já mezi nimi, to se mohu přiznat, Ectorie - brali jako závaznou." Ectorius řekl: äJak by ne? Ambrosius nemá syna a nemůže jmenovat dědice, ale svoje přání nám musí vyslovit a to on ví. Uther příliš dychtí po purpurovém plášti císaře, než aby mi to bylo milé, ale nakonec je lepší než Lot, jestliže si člověk musí vybrat ze dvou zel to menší." Gorlois pomalu přikývl. äNaši muži půjdou za Utherem. Ale Kmeny, Bendigeid Vran a celá ta sebranka nepůjdou za žádným mužem, který by byl takovým Římanem; a my Kmeny potřebujeme. Šly by za Lotem z Orknejí..." äLot nemá na to, aby byl velekrálem," řekl Ectorius. äBude lepší, když ztratíme podporu Kmenů nežli podporu celého venkova. Lotovy způsoby jsou rozdělit národ do menších válčících skupinek tak, aby jedině on získal důvěru všech." äPcha!" Odplivl si. äTen muž je had, nicjiného na tom není." äA přesto dovede být tak přesvědčivý," řekl Gorlois. äMyslí mu to a má odvahu a představivost." äUther zrovna tak. Ale ať již bude mít Ambrosius příležitost nám to oznámit formálně, nebo ne, Uther je muž, kterého chce." PANI KOUZEL 47
Gorlois procedil mezi zuby: äTo je pravda. Mám tu čest vyplnit Ambrosiová přání. Přesto bych si přál, aby jeho volba padla na muže, jehož morální zásady nepokulhávají zajeho odvahou a vůdcovskými schopnostmi. Já Utherovi nevěřím a přesto..." Zavrtěl hlavou a pohlédl na Igraine. äDěvče, tohle tě nemůže zajímat. Nechám jednoho ze svých ozbrojenců, aby tě doprovodil zpátky do domu, kde jsme dnes v noci spali." Propustil ji jako malou holčičku. Igraine zamířila v poledne bez protestu domů. Měla toho hodně na přemýšlení. Tak i muži, dokonce i Gorlois, musejí snášet věci, které se jim příčí. To ji dřív nikdy nenapadlo.
Pronásledovala ji myšlenka na Utherovy upřené oči. Jak na ni zíral -ne na ni, na její měsíční kámen. Očaroval ho Merlin snad nějak, aby byl Uther okouzlen ženou, která má kámen na krku? Musím snad poslechnout vůli Merlinovu a Vivianinu, musím se bez odporu oddat Utherovi, tak jako jsem se musela oddat Gorloisovi? To pomyšleníji děsilo. A přesto dosud zvráceně cítila, jak se Uther dotkl její ruky a sílu, s jakou na ni upíral svoje šedé oči. Stejně tak bych se mohla domnívat, že Merlin nějak očaroval kámen, abf moje mysl byla upřená na Uthera! Došli k domu, kde byli ubytováni. Igraine vstoupila dovnitř a sundala si měsíční kámen z krku, vhodila jej do váčku, který měla připevněný k pasu. Jak bláhové, pomyslela si, já přece na tyhle povídačky o očarovaných předmětech, o kouzlech a cárech lásky nevěřím. Je dospělá žena, je jí devatenáct, není už nemohoucím dítětem. Má manžela, možná i teď ve svém lůně nosí šéme, ze kterého se zrodí syn, jehož si její manžel tak přeje. A jestliže by se měla poohlédnout po jiném muži než po svém manželovi, jestliže by si chtěla zahrát na nepočestnou ženu, jistě by se našli přitažlivější muži, nežli je ten velký medvěd s vlasy rozcuchanými jako Sas a se severskými způsoby, který vyruší mši a vtrhne do králova domu po začátku snídaně. Ale to by si mohla zrovna tak vzít na lože Gorloisova ozbrojence, který je alespoň mladý, má čistou pleť a je hezký. Ne že by ona, počestná žena, měla nějaký zájem vzít si do postele kohokoliv jiného než svého právoplatného manžela. A znovu, kdyby tak měla učinit, nebyl by to Uther. Vždyť by byl horší než Gorlois, je to jen velké neohrabané nemehlo, i když má oči šedé jak moře a ruce pevné a bez vrásek... Igraine tiše zaklela, vytáhla ze svých věcípřeslici a posadila se, aby předla. Co to dělá? Snad nesní o Utherovi, Jako kdyby vážně uvažovala o tom, co po ní Viviane žádá. Bude snad Uther skutečně příštím velekrálem? Viděla, jak se na ni dívá. Ale Gorlois tvrdí, zeje to chlípník, takhle se Kluže dívat na každou ženu. Jestliže se musí oddávat snění,

mohla by přemýšlet o něčem rozumnějším, například o tom, jestli doma Morgaine nechybí matka nebo jestli hospodyně dává pozor na Morgause, aby nedělala oči na vojáky, kteří hlídají jejich hrad. Morgause by se mohla zapomenout a přijít o svoje panenství s nějakým hezkým mladíkem bez majetku a beze cti; doufala, že Otec Columba dá tomu děvčeti lekci.

Moje vlastní matka si sama vybrala milence, které dněla, aby se stali otci jejích dětí, a byla to velká kněžka Svatého ostrova. Viviane udělala totéž. Igraine upustila vřeteno do klína, trochu se zachmuřila a začala přemýšlet o Vivianině proroctví, že její dítě, které bude mít s Utherem, se stane velekrálem a zachrání zemi a dovede válčící národy k míru. To, co dnes vyslechla u králova stolu, ji přesvědčilo, že takový král není. Znovu zoufale uchopila vřeteno. Potřebují takového krále teď, ne až nějaké dítě, které nebylo dosud ani počato, vyroste v muže. Merlin byl posedlý starými legendami o králích - co to bylo, co jeden z králů, byl to snad Ectorius, kdo řekl, že Magnus Maximus, velký římský válečný vůdce opustil Británii, aby získal císařskou korunu? Byl to nesmysl uvažovat o Utherově synu jako o navráceném Magnovi. Později toho dne se rozezněly zvony a krátce nato se vrátil do domu Gorlois a tvářil se sklíčeně. äAmbrosius před několika minutami zemřel," řekl. äHrana zvoní na znamení jeho skonu."
Viděla žal v jeho tváři a promluvila k němu.
äByl již starý," řekla, äa lidé ho měli rádi. Poznala jsem ho až dnes, ale hned jsem si všimla, že je to člověk, jakého si všichni jeho blízcí musí oblíbit a jít za ním."
Gorlois si ztěžka povzdechl. äTo je pravda. A nemáme nikoho dalšího, kdo by nastoupil po něm; opustil nás a nechal nás bez vůdce. Měl jsem toho muže rád, Igraine, a nesnesl jsem pohled na jeho utrpení. Kdyby měl svého nástupce hodného toho jména, radoval bych se, že se odebral na odpočinek. Ale co se s námi teď stane?"
O něco později ji požádal, aby mu připravila sváteční oblečení. äPři západu slunce bude za něho sloužena zádušní mše a já tam musím být. I ty bys mělajít, Igraine. Můžeš se obléci sama, aniž by ti někdo pomáhal, nebo mám požádat našeho hostitele, aby ti poslal služebnou?" äDokážu se obléci sama." Igraine si připravila druhé šaty, z jemně tkané vlny s výšivkami na lemu a na rukávu, a do vlasů si vetkala hedvábnou stužku. Pojedla trochu chleba a sýra; Gorlois nejedl nic, protože prohlásil, že když je jeho král před božím trůnem, kde bude souzena jeho duše, oddá se půstu a bude se modlit, dokud nebude jeho král pohřben. Igraine, kterou na Svatém ostrově naučili, že smrt není ničím jiným než cestou k novému narození, to nechápala. Jak se může křesťan tak bát, jak se může tak třást, když se ubírá k věčnému odpočinku? Vzpomněla si na Otce Columbu, jak zpíval svoje tklivé písně. Ano, jejich Bůh má být bohem, kterého se všichni bojí, bohem, který trestá. Nemohla pochopit, jak nějaký král mohl pro dobro svého lidu spáchat věci, které by těžce dolehly na jeho svědomí. I kdyby to dokázala pochopit a odpustit, jak mohl být milosrdný Bůh tak nesmiřitelný a mstivý, dokonce ještě více nežli nejubožejší smrtelníci? Měla za to, že to je jedna z jejich záhad.
Když se odebírala po Gorloisově boku na mši, dosud o tom přemýšlela a zkormouceně naslouchala zpěvům kněze o božím soudu a o dni hněvu, kdy bude duše podrobena věčnému zatracení. Uprostřed žalozpěvu zahlédla Uthera Pendragona, klečícího ve vzdáleném konci kostela, obličej měl nad světlou tunikou bílý, rukama si zakrýval tvář a skrýval vzlyky, které se mu draly z těla. Za pár minut vstal a vyšel z kostela. Všimla si, že Gorlois se na ni přísně dívá, a tak znovu sklopila pobožně oči a zaposlouchala se do nekonečných žalozpěvu. Když mše skončila, muži se shromáždili před kostelem a Gorlois ji představil manželce krále Uriense ze severního Walesu, baculaté důležitě se tvářící matroně, a ženě Ectoriové, která se jmenovala Flavilla a byla to usměvavá žena o hodně starší než Igraine. Chvíli si s ženami povídala, ale jejich mysl byla zaujata pouze tím, co bude Ambrosiová smrt znamenat pro vojáky a jejich manžele. Její mysl však bloudila, ženské klábosení ji nezajímalo a jejich pobožné chování ji unavovalo. Flavilla byla asi v šestém měsíci, břicho sejí pod římskou tunikou zvedalo, a po chvíli sejejich hovor stočil na jejich rodiny. Flavilla porodila dvě dcery, které loni zemřely na úplavici, a ona doufala, že letos porodí syna. Uriensova manželka, Gwyneth, měla syna asi v Morgainině věku. Ptaly se na dítě Igraine a hovořily o účinnosti bronzových amuletů proti zimním horečkám a působení mešní knihy vložené do kolébky proti křivici. äKřivici způsobuje špatná

strava," prohlásila Igraine. äMoje sestra, která je kněžkou-léčitelkou, mi řekla, že žádné dítě, které je kojeno celé dva roky zdravou matkou, nemůže křivicí onemocnět, to jenom když je dostane špatně živená kojná, nebo kdyžje příliš brzy odstaveno a krmeno ovesnou kaší." äJá tomu říkám hloupé pověry," nechala se slyšet Gwyneth. äMešní kníhaje svatá a působí proti všem nemocem, zejména však proti nemo-cem malých dětí, které byly pokřtěny navzdory hříchům svých otců a nespáchaly dosud vlastní hříchy." Igraine netrpělivě pokrčila rameny, nechtěla se přít o takovém nesmyslu. Zeny se rozhovořily o dalších kouzlech působících proti dětským nemocem a ona jen stála a přejížděla očima sem a tam a čekala na vhodnou příležitost, aby ženy opustila. Po nějaké chvíli se k nim připojila další žena, jejíž jméno se Igraine nedozvěděla; také byla v pokročilém stádiu těhotenství, a ženy nově příchozí ihned zahrnuly do hovoru a Igraine si přestaly všímat. Po chvíli tiše vyklouzla z jejich společnosti s omluvou (aniž by ji kdo slyšel), že hledá Gorloise, a přešla k zadní části kostela. Tam bylo malé nádvoříčko a za ním jabloňový sad. Větvě byly obalené květy, které ve večerním šeru bíle svítily. Vůně rozkvetlých jabloní byla svěží a Igraine, která zde ve městě trpěla nedostatkem čerstvého vzduchu, Ji přivítala. Muži i psi si ulevovali na kamenných ulicích. A za každými dveřmi se prostíralo smetiště s páchnoucími zbytky jídla, hnijícím masem, močí a obsahem nočníků. V Tintagelu měli také odpadky, ale Igraine je

každých pár týdnů dala překrýt vrstvou půdy a vše přehlušila čistá vůně moře. Pomalu procházela sadem. Některé stromy byly staré, zkroucené, jejich větve se ohýbaly nízko nad zemí. Potom zaslechla slabý zvuk a všimla si, že najedno z nízkých větví sedí nějaký muž. Sám Igraine neviděl, měl sehnutou hlavu a rukama si zakrýval obličej. Ale ona poznala podle světlých vlasů, že je to Uther Pendragon. Chtěla se pomalu odplížit pryč, protože tušila, že mu nebude milé, že ho viděla taklile truchlit, ale on zaslechl její lehké kroky a pozvedl hlavu. äTo jsi ty, má paní z Cornwallu?" Obličej měl zkormoucený a nešťastný. äTeď můžeš běžet za statečným Gorloisem a povědět mu, že vévoda britský se skrýval za kostelem a plakal jako ženská!" Rychle k němu přistoupila, jeho nazlobený, obranně se tvářící obličej jí dělal starosti. Řekla: äCopak si myslíš, můj pane, že Gorlois netruchlí? Jak bezcitný by člověk musel být, aby neplakal pro krále, kterého po všechny svoje dny miloval? Kdybych byla mužem, nechtěla bych následovat do války vůdce, který by neplakal pro mrtvé, které miloval, pro padlé kamarády nebo i pro statečné nepřátele."
Uther se zhluboka nadechl a otřel si obličej vyšívaným rukávem své tuniky. Řekl: äAle loje pravda, když jsem byl ještě mladý, zavraždil jsem v poli po mnoha bitvách saského velitele Horsu, po mnoha bitvách, kdy se mi postavil. Plakal jsem nad jeho smrtí, protože to byl čestný muž. I když to byl Sas, bylo mi líto, že musíme být protivníky, místo abychom byli bratry a přáteli. Ale jak šla léta, zjistil jsem, že jsem moc starý na to, abych plakal kvůli něčemu, co se nedá napravit. A přesto - když jsem tam dnes slyšel svatého otce, jak blábolí o posledním soudu a věčném zatracení před trůnem božím, a vzpomněl jsem si, jak byl Ambrosius dobrý a jak pobožný a jak miloval Boha a jak se ho bál, jak se nikdy nevyhnul příležitosti provést něco ušlechtilého - někdy mi tenhle jejich Bůh připadá příliš krutý a téměř si přeji, abych mohl bez zatracení naslouchat moudrým druidům, kteří nemluví o žádném posledním soudu, ale jenom o tom, co na sebe člověk nabere způsobem života, který zvolí. Kdyby biskup mluvil pravdu, řekl by, že Ambrosisus nyní leží v plamenech pekelných a nebude vykoupen do konce světa. O nebi toho vím málo, ale přál bych si, aby můj král v něm byl." Natáhla k němu ruku a řekla: äJá si nemyslím, že kněži Kristovi toho vědí o mnoho víc o tom, co přijde po smrti, nežli vědí kteříkoli smrtelníci. To vědí jen bohové. Na našem Svatém ostrově, kde jsem byla vychována, nám říkali, že smrt je vždy branou k novému životu a vstupem k další moudrosti, a přestože jsem Ambrosia moc neznala, dělá mi dobře pomyšlení, že se nyní učí u božích nohou, co je pravá moudrost. Který moudrý bůh by poslal člověka do pekla pro nevzdělanost, místo aby ho učil žít lépe po smrti?"
Cítila, jak se jeho ruka dotkla její, a promluvil do tmy: äAleje to tak. PANI KOUZEL 51
Co to říká ten jejich apoštol? Nyní to vidím jako v zrcadle, temném, ale vidím to z očí do očí. Možná nevíme, my ani kněži, co přijde po smrti. Testliže je Bůh vševědoucí, proč bychom si měli představovat, zeje méně milosrdný nežli člověk? Kristus, říkají, byl seslán na zem, aby nám ukázal lásku boží, a ne odsudek."
Chvíli seděli v tichosti. Potom se ozval Uther: äKde ses naučila takové moudré věci, Igraine? V naší církvi máme svaté ženy, ale nejsou vdané ani se nepohybují

mezi námi hříšníky." äNarodila jsem se na ostrově Avalon a moje matka tam byla kněžkou ve Velkém chrámu." äAvalon," řekl. äTen leží v Letním moři, není to tak? Dnes ráno jsi byla na tom sněmu; víš, že se tam máme vypravit. Merlin mi slíbil, že mě vezme ke králi Leodegranzovi a představí mě jeho dvoru, ačkoliv, jestliže Lot z Orknejí si prosadí svou, Uriens a já se vrátíme do Walesu jako spráskaní psi, se staženým ocasem, nebo budeme bojovat po jeho boku a vzdáme mu hold, což učiním, až se slunce zvedne nad západním pobřežím Irska." äGorlois říká, že příštím velekrálem budeš jistě ty," řekla Igraine a najednou si s hrůzou uvědomila, že tady sedí na větvi stromu s příštím velekrálem Británie, rozmlouvá o náboženství a státních věcech. I on si to uvědomil, což poznala z tónu jeho hlasu, když řekl: äNikdy by mě nenapadlo, že budu o takových věcech hovořit se ženou vévody z Cornwallu." äOpravdu si myslíš, že ženy nic nevědí o státních záležitostech?" zeptala se ho. äMoje sestra Viviane, stejně jako moje matka před ní, je Paní z Avalonu. Král Leodegranz a ostatní králové za ní často přicházejí, aby se poradili o osudu Británie..." Uther s úsměvem řekl: äMožná bych se s ní měl poradit o způsobu, jak nejlépe přivést Leodegranze a Baňa z Malé Británie do spojenectví se mnou... Protože jestli poslouchají její rady, potom si musím "získat její důvěru. Řekni mi, je ta paní vdaná a je hezká?" Igraine se usmála. äJe to kněžka a kněžky Velké matky se nevdávají, ani se nestýkají s žádnými obyčejnými smrtelníky. Patří pouze Bohu." A pak si vzpomněla, co jí Viviane řekla a že tento muž sedící na větvi jabloně vedle ní je součástí proroctví; zachvěla se, zděšena nad tím, co provedla -copak sama vstupuje do pasti, kterou jí Viviane a Merlin připravili? äCo se děje, paní Igraine? Je ti zima? Máš strach z války?" zeptal sejí Uther. Odpověděla a chopila se přitom první věci, která ji napadla: äMluvila Jsem s manželkami pana Uriense a pana Ectoria - zdá se, že ty nemají příliš velký zájem o státní záležitosti. Možná proto si Gorlois myslí, že ani Já se v těch věcech nemohu vyznat." Uther se zasmál. äZnám dámy Flavillu a Gwyneth," řekl, äty vskutku nechávají všechny věci na svých manželích, kromě těch, které se týkají předení, tkaní, rození dětí a podobných ženských věcí. Copak ty nemáš

o takovéhle věci zájem, nebo jsi tak mladá, jak vypadáš, téměř příliš mladá na to, abys byla vdaná, to nemluvím o dětecli, o které by ses musela starat." äJsem vdanájiž čtyři roky," řekla Igraine, äa mám dceru, které jsou tři roky." äTo bych mohl Gorloisovi záviděť, každý muž touží po dětech, aby měl následníky. Kdyby býval měl Ambrosius syna, neměli bychom teď takové starosti. Já," Uther si povzdechl, änechci ani myslet na to, co by se z Británie stalo, kdyby se velekrálem stala ta ropucha z Orknejí nebo Uriens, který si myslí, že všechno se dá vyřešit tím, že se vyšle posel do Říma." A znovu se rozvzlykal. äMuži o mně říkají, že mám schopnosti stát se velekrálem, ale já bych se vzdal všech svých ambicí, jen kdyby tady mohl Ambrosius sedět s námi, nebo i jeho syn, který by byl dnes večer korunován! Ambrosius se děsil toho, co se stane, až tady nebude. Málem zemřel již minulou zimu, ale doufal, že se dohodneme, kdo nastoupí po něm." äJak je možné, že neměl žádné syny?"
äAle měl syny, měl dokonce syny dva. Jeden byl zavražděn Sasy; jmenoval se Konstantin, jako král, který převedl tento ostrov na křesťanskou víru. Ten druhý zemřel na souchotě, když mu bylo jenom dvanáct. Často, přečasto mi říkal, že já jsem se stal synem, kterého si přál." Skryl obličej v rukách a znovu se rozplakal. äMohl mě učinit svým následníkem, ale ostatní králové by to nedopustili. Šli za mnou jako za válečným vévodou, ale ostatní žárlili na můj vliv - Lot, vem ho ďas, byl z nich nejhorší. Ne kvůli ctižádosti, Igraine, to přísahám, ale abych dokončil, co Ambrosius udělat nestihl!"
äMyslím, že všem je to jasné," řekla a pohladila ho po ruce. Cítila se jako ochromená jeho žalem.
äNemyslím si, že Ambrosius by mohl být šťastný, ani v nebi by nebyl, kdyby se podíval dolů a viděl by, že zde vládne smutek a zmatek, že králové již spřádají léčky, jak získat vládu jen pro sebe. To by mě zajímalo, jestli by bylo jeho přáním, abych zavraždil Lota a zmocnil se koruny. Jakmile nás jednou přiměl složit přísahu pokrevních bratří, neodvážil bych se to porušit," prohlásil Uther. Obličej měl vlhký slzami. Igraine vzala lehký závojíček, který měla kolem obličeje, a jako dítěti mu osušila tváře.
äVím, že uděláš, co ti velí tvoje čest, Uthere. Žádný muž, kterému Ambrosius tolik věřil, by neučinil nic jiného."
Najednou jim před očima zablýsklo světlo zapálené pochodně. Igraine leknutím ustrnula, dosud závojíčkem utírala Utherovi tvář. Gorlois se přísně ozval: äTo

jsi ty, můj pane Pendragone? Neviděl jsi - ach, paní, ty jsi tady?"
Igraine byla v hrozných rozpacích a najednou se cítila provinile a sklouzla z větve stromu. Sukně sejí zachytila o větev, odhalila jí koleno, rychle si ji stáhla zpět, až se látka natrhla. PANI KOUZEL
äMyslel jsem, že ses ztratila - nebyla jsi v našem domě," řekl Gorlois drsně. äCo proboha děláš tady?" Uther sklouzl z větve. Muž, který před ní před chvilkou odhalil svoje nitro, který plakal za ztraceného krále a svého nevlastního otce, naplněný hrůzou z břemene, které na něj králova smrt uvalila, se náhle během okamžiku proměnil; hlas měl silný a jasný. äAle Gorloisi, byl jsem netrpělivý z toho knězova blábolení a musel jsem vyjít na čerstvý vzduch, kde nebude slyšet to pobožné blekotání, a tvoje paní, které nepřišel vhod hovor žen našich přátel, sem náhodou zašla také. Paní, děkuji ti," řekl, hluboce sejí uklonil a odešel pryč. Všimla si, že si dává pozor, aby mu na tvář nedopadlo světlo pochodně. Gorlois osaměl s Igraine a díval se na ni nazlobeně a podezíravě. Ukázal jí, aby šla před ním, a takto k ní promlouval: äMá milá paní, měla by sis dávat větší pozor, aby ses vyhnula pomluvám, říkal jsem ti, že se máš držet v povzdálí od Uthera. Má takovou pověst, že žádná počestná žena by neměla s ním zůstávat o samotě." Igraine se otočila a nazlobeně podotkla: äCopak si o mně myslíš, že jsem takový druh ženy, která se dá dohromady s neznámým mužem jako zvíře na poli? Copak si myslíš, že jsem s ním ležela na větvi stromu, tak jako pták? Chtěl by sis snad prohlédnout moje šaty, abys zjistil, jestli nejsou zmačkané, protože jsem se s ním válela na zemi?" Gorlois pozvedl ruku a udeřil jí, ne silně, jen tak lehce, přes ústa. äNebudeš na mne hubatá, Igraine! Řekl jsem ti, že se mu máš vyhýbat, tak mě poslechneš! Myslím si o tobě, že jsi poctivá a počestná, ale tomu muži bych tě nesvěřil, ani bych nechtěl, aby ses dostala do řečí!" äZajisté není zkaženější mysli nežli mysl slušné ženy - ledaže jde o mysl kněžky," řekla Igraine nazlobeně. Otřela si ústa v místě, kam ji Gorlois udeřil, a přitiskla rty k zubům. äJak ses opovážil na mě vztáhnout ruku? Až tě zradím, můžeš mě třeba zbít, ale za pouhý hovor? Copak si proboha myslíš, že jsme mluvili o lásce?" äA o čem jsi mluvila s takovým mužem, v tuhle hodinu, pro smilování boží?" äMluvili jsme o různých věcech," řekla Igraine, äa hlavně o Ambrosiovi na nebesích a - ano, o nebi a o tom, co člověka po smrti čeká."
Gorlois šiji podezíravě prohlížel. äO tom pochybuji, když nedokázal dát najevo dost úcty k mrtvému, aby se zdržel po celou dobu mše." äBylo mu zle -jako mně - ze všech těch žalostných žalmů, jako kdyby pochovávali nejhoršího z mužů a nikoliv nejlepšího z králů!" äPřed Bohem jsou všichni lidé ubohými hříšníky, Igraine, a v očích Krista není král lepší nežli ostatní smrtelníci." äAno, ano," odbyla ho netrpělivě. äSlyšela jsem vaše kněze, jak toto říkají, a také strávili mnoho času a úsilí, aby nám všem sdělili, že Bůh je láska a náš dobrý otec na nebesích. Přesto mi neušlo, že si dávají velmi dobrý pozor, aby Bohu nepřišli do rukou, a truchlí nad těmi, kteří se

ubírají k věčnému spánku, stejně jako nad těmi, kteří byli obětováni na oltář krve samotného Velkého krkavce. Něco ti povím, Uther a já jsme mluvili o tom, co kněží vědí o nebi, a já si myslím, že toho nevědí mnoho!" äJestliže jste s Utherem hovořili o náboženství, je to určitě jedinkrát, co o něm ten krvežíznivý člověk hovořil!" zamumlal Gorlois. Igraine s výčitkou řekla: äTen muž plakal, Gorloisi, plakal pro krále, který byl pro něho otcem. Ajestliže znamená úcta k mrtvému to, že sedíš a naslouchás kňourání kněze, potom takovou úctu nedám nikdy najevo! Záviděla jsem Utherovi, zeje mužem a může si přijít a odejít, jak se mu zachce, a jistě, kdybych já se narodila jako muž, nikdy bych klidně neseděla v kostele a nenaslouchala těm bláhovostem, které tam hlásali. Ale já jsem neměla tu volnost, abych mohla odejít, byla jsem tam vtažena jako do světa muže, který si myslí víc o knězích a žalozpěvech nežli o mrtvém!" Došli ke dveřím jejich domu, Gorlois k ní obrátil tvář rudou hněvem a nazlobeně ji vstrčil dovnitř. äTakhle se mnou mluvit nebudeš, moje paní, nebo tě budu muset znovu udeřit."
Igraine si uvědomila, že vycenila zuby jako kočka a zasyčela: äJen se mě dotkni, Gorloisi, a já ti ukážu, že dcera Svatého ostrova není pro muže ani otrokem, ani sluhou!"
Gorlois otevřel ústa, aby jí nazlobeně odpověděl, a na okamžik měla leraine pocit, že ji znovu uhodí. Místo toho s úsilím ovládl svůj hněv a odvrátil se od ní. äNehodí se, abych se tu s tebou přel, když můj král a můj pán dosud leží nepohřben. Můžeš spát dnes tady, jestliže se nebojíš být sama; jestliže se bojíš, doprovodím tě do domu Ectoria, abys přespala s Flavillou. Já a moji muži budeme držet půst a budeme se modlit až do východu slunce, kdy bude Ambrosius

uložen do země k odpočinku." Igraine na něho pohlédla s údivem a překvapilo ji, že k němu cítí vzrůstající pohrdání. Tak kvůli strachu ze stínu mrtvého muže - i když tomu říkal jinak a myslel si, že tím prokazuje úctu - nebude jíst ani pít ani spát se ženou, dokud jeho král nebude pohřben. Křesťané tvrdí, že netrpí pověrami druidů, ale oni mají svoje vlastní, a Igraine získala pocit, že jsou ještě mučivější, protože jsou odděleny od přírody. Najednou byla ráda, že tu noc nestráví s Gorloisem. äNe," řekla, änebojím se být sama." 4
ambrosia pohřbili za úsvitu. Igraine, doprovázena dosud zamlklým a nazlobeným Gorloisem, pozorovala obřad s jistým odstupem. Čtyři roky se snažila smířit se s náboženstvím, které vyznával Gorlois. Teď si to uvědomovala, zatímco jeho vyznání uznávala jen proto, aby ho nerozzlobila. Hned zpočátku se však naučila, že všichni bozi jsou jen Bůh jeden a nikdy by se neměl nikdo vysmívat jménu,

jiný nazýval Boha - ale nyní se už nesnaží být tak pobožná, jako je on. Žena by měla vyznávat stejné bohy jako její manžel a i ona to bude vhodným způsobem předstírat, ale již se nikdy nebude trápit strachem, že ten jejich vševědoucí mstivý Bůh by mohl mít nad ní nějakou moc. Během obřadu zahlédla Uthera. Tvářil se sklíčeně a unaveně, oči měl červené, jako kdyby i on se postil a nespal; a když ho uviděla, bodlo ji u srdce. Ubohý muž, který nemá nikoho, kdo by se o něho při jeho půstu postaral, nebo mu řekl, jaký je to nesmysl, jako kdyby se mrtví potulovali v blízkosti živých, aby viděli, co dělají, a mohli žárlit na to, že jedí a pijí! Vsadila by se, že král Uriens žádnou takovou hloupost nedělá; vypadal sytě a odpočatě, a ona najednou zatoužila, aby byla tak stará a tak moudrá jako Uriensova manželka, která mohla se svým mužem rozmlouvat a říci mu, co má v takové situaci dělat. Po pohřbu vzal Gorlois Igraine dojejich domu a společně přerušilijeho půst, ale dosud byl zamlklý a zachmuřený a brzy se omluvil. äMusím jít na sněm," řekl. äLot a Uther si půjdou po krku a já jim musím nějak připomenout, co si přál Ambrosius. Nerad tě tu nechávám samotnou, ale pošlu ti muže, který tě doprovodí po městě, jestli si tak budeš přát." Dal jí minci a požádal ji, aby si, bude-li mít chuť, na trhu koupila nějaký dárek. Také jí řekl, že muž, který ji bude doprovázet, bude mít s sebou i košík, kdyby měla v úmyslu koupit si nějaké koření nebo další věci pro domácnost v Cornwallu. äProtože není důvod, když už cestuješ tak daleko, aby sis zde nekoupila něco, co se ti zalíbí nebo se ti může hodit. Nejsem žádný chudák a ty si můžeš koupit, cokoliv potřebuješ k dobrému chodu domácnosti, aniž by ses se mnou musela radit. Nezapomeň, že ti věřím, Igraine," dodal a rukama jí objal obličej a políbil ji na ústa. I když to neřekl, poznala, že se svým neohrabaným způsobem omlouvá za to, zeji podezíral, i za svoji ránu, kterou jí v hněvu uštědřil, a zahřálo ji to u srdce. S něhou mu polibek oplatila. Bylo vzrušující procházet se velkými tržišti Londinia; všude byla špína a zápach jako v celém městě, připadalo jí to jako čtyři nebo pět trhů dohromady, které bývají u nich na konci sklizně. Gorloisova korouhev, kterou nesl ozbrojený muž z jeho družiny, ji chránila před přílišným strkáním a narážením v davu lidí. Trochu ji děsilo procházet se po obrovském tržišti mezi stovkami prodávajících, kteří hlasitě vykřikovali svoje nabídky. Připadalo jí, že všechno, co vidí, je nové a krásné, něco, co by si přála, ale rozhodla se, že dřív, než si něco koupí, nejdříve si celé tržiště prohlédne. Potom nakoupila koření a několik metrů jemné, vlněné látky z ostrovů, jemnější nežli je tkanina z cornwallských ovcí - Gorlois by si měl v zimě pořídit novou pláštěnku; začne tkát obrubu, jakmile se vrátí zpátky na Tintagel. A tak si koupila i pro sebe malá přadena barveného hedvábí; bude příjemné tkát z takových nádherných barev, bude to úleva zpracovávat jemnou přízi, až bude mít ruce unavené od hrubé vlny a lnu. Musí to také naučit Morgause.Je nejvyšší čas, možná už příští rok, naučit

příst i Morgaine; jestliže skutečně bude nosit Utherovo dítě, příští rok touhle dobou bude těžká a neohrabaná, a tak bude výhodné víc než jindy sedět a učit svoji dceru příst. Ve čtyřech letech je rozhodně dost stará na to, aby se naučila zacházet se vřetenem a natáčet přízi, i když nebude dobrá k ničemu jinému nežli jako klubko z drobných uzlíčků vhodné pouze na barvení. Nakoupila i nějaké barevné stuhy; budou hezké pro Morgaininy sváteční šatičky a bude možné je odpárat ze všech šatů, ze kterých dítě vyroste, a našítje u krku a u rukávů na nové. Hodilo se, že nynijejiž dost velká na to, aby si šatičky hned nezamazala, bude se moci oblékat vybraně, jak se na dceru vévody cornwallského sluší. Tržiště žilo rušným životem, v dálce zahlédla manželku krále Uriense a další pěkně nastrojené dámy a uvažovala, zda všichni muži, kteří se ubírají na sněm, neposlali dnes svoje manželky nakupovat na londinijská tržiště, zatímco

oni budou vášnivě debatovat. Igraine si koupila stříbrné přezky na střevíce, i když si byla jistá, že by si stejně tak dobré mohla koupit i v Cornwallu, ale připadalo jí hezké mít přezky na střevících, které by byly až z Londinia. Ale když jí prodavač nabízel brož se stříbrným filigránem kolem jantaru, odmítla, zděšena tím. kolik dnes ráno utratila peněz. Měla velkou žízeň, a tak ji lákala nabídka mužů prodávajících jablečný mošt a horké koláčky, ale nepřipadlo jí slušné posadit se a jíst jen tak na veřejnosti jako pes. Řekla svému doprovázejícímu muži, že se chce vrátit domů, a rozhodla se, že si nakoupí nějaký chléb, sýr a pivo. Muž se tvářil nevlídně, tak mu dala jednu z drobných mincí, které jí zbyly z nakupování, a řekla mu, aby si koupil džbánek jablečného vína nebo světlé pivo, jestli má chuť.
Když se vrátila domů, byla unavená, a tak se tiše posadila a prohlížela si, co nakoupila. Ráda by bývala začala hned s lemem na pláštěnce, ale musí počkat, až se vrátí ke svému stavu. Měla sice předení s sebou, ale nechtělo sejí příst, tak se posadila a těšila se prohlížením nakoupeného zboží, dokud se nevrátil Gorlois. Tvářil se ustaraně. Snažil se projevit zájem o věci, které nakoupila, chválil ji zajejí šetrnost, ale přestože obdivoval stuhy pro Morgaininy šatičky a říkal, že udělala dobře, že si koupila stříbrné přezky, snadno poznala, že jeho mysl bloudíjinde. äMěla bys mít i stříbrný hřeben a možná i nové zrcadlo, tvoje staré bronzové je již poškrábané. Mohla bys dát to staré Morgause, je to už velké děvče. Zítra můžeš jít a nějaké si vybrat, jestli chceš." äZítra budete mít zase sněm?"
äObávám se, že ano, a možná další a další, dokud nepřesvědčíme Lota a ostatní, aby vyhověli Ambrosiově vůli a přijali Uthera jako nejvyššího krále. Zatvrzelí mezci," bručel Gorlois. äKdyby Ambrosius po sobě zanechal syna, přísahali by mu věrnost jako velekráli a zvolili by si válečného vévodu pro svoje bitevní síly hned. Otázka, zda to bude Uther, by vůbec nevyvstala; i Lot to ví. Ale Lot je zatraceně hrdý a žádostivý stát se vele-
králem a vidí to jen jako příjemnou věc převzít korunu a přísahu od nás všech. Ale na severu jsou muži, kteří by si raději zvolili někoho ze svých, a tak podporují Lota -já si rozhodně myslím, že nakonec bude zvolen Uther, všichni králové ze severu, možná s výjimkou Uriense, odjedou na sever, aniž by složili přísahu. Ale i za cenu udržení věrnosti králů severu, nebudu přísahat, že se stanu Lotovým mužem. Nic mu nevěřím a nejra-ději bych ho nakopal do zadnice!" Pokrčil rameny. Tohle nejsou hezká slova pro uši ženy, Igraine. Dej mi nějaký chléb a studené maso, buď tak laskavá, celou noc jsem nespal a jsem unavený, jako kdybych celý den válčil; dohadováníje únavná práce." Chystala se říci, zejí to připadá zajímavé, ale potom si to rozmyslela. Nebude se před ním ponižovat a žadonit jako malé dítě o pohádku. íestliže se musí dozvědět, co se děje, z drbů mužů na tržišti, tak tomu tak musí být. Dnes večer bude unavený a nebude toužit po ničem jiném nežli po spánku. Ležela beze snu po jeho boku dlouho do noci a přistihla se, že myslí na Uthera. Jak se asi cítí, když ví, že jeho si Ambrosius vybral pro nejvyššího krále, když ví, že tu volbu musí prosadit, možná i pomocí meče. Netrpělivě sebou házela na lůžku a uvažovala, zda ji Merlin skutečně nějak neočaroval, že nepřestává myslet na Uthera. Konečně usnula a v krajině snů se ocitla v sadu, kde mluvila s Utherem, kde mu osoušela slzy svým závojíčkem. Nyní ve snu uchopil cíp jejího závoje a přitáhl šiji blíž k sobě. Přitiskl svoje ústa na její a jeho polibek byl sladký, tak sladký, jak za všechna léta s Gorloisem nepocítila, a uvědomila si, že se tomu polibku oddává, cítila, jak jí roztává celé tělo. Pohlédla do jeho modrých očí a ve snu si pomyslela, Dosud jsem b-la dítětem, až do této chvíle jsem nepoznala, co to je být zenou. Řekla: äNikdy jsem nepoznala, co je to láska." Přivinul ji k sobě blíž a přikryl ji svým tělem a Igraine cítila, jak jí tělo prostupuje teplo a sladký pocit, znovu mu nabídla rty a probudila se s hrůzou. Zjistila, že Gorlois ji ve spánku k sobě přitáhl. Dosud cítila v těle sladký sen, takže ho objala kolem krku v ospalé harmonii, ale brzy ji přemohla netrpělivost a čekala, až bude hotov a znovu upadne do těžkého spánku plného vzdechů. A ona ležela beze snů a celá rozrušená, dokud nepřišlo svítání. Přemýšlela, co se to s ní děje. Sněm pokračoval po celý týden a Gorlois se vracel každý večer domů bledý a nazlobený, unavený z věčných tahanic. Jednou vybuchl: äMy si tady sedíme a mluvíme, zatímco Sašové se na pobřeží chystají na válku s námi! Copak ti blázni nevědí, že naše bezpečí závisí na tom, jestli na smluvních územích udrží saské pobřeží a že nepůjdou za žádným mužem, Jen za Utherem nebo jedním z nich? Copakje Lot proti Utherovi natolik zaujatý, že by šel raději za pomalovaným náčelníkem, který slouží Koňskému bohu?" I malebnost tržišť vybledla; po většinu týdne pršelo a Igraine, která si nakoupila při druhé návštěvě nějaké jehly, seděla a zašívala Gorloisovi

i sobě šaty a přála si, aby měla nějaký stav a mohla tkát. Vzala kusy látky, kterou nakoupila, a dělala z ní ručníky, obroubila je a lemovala barevnými nitěmi. Příští týden ji přepadly ženské potíže a cítila se sklíčeně a zrazeně. Gorlois ji nakonec nepřivedl do jiného stavu, aby mu dala syna, kterého si tak přál. Ještě jí není dvacet, ještě přece nemůže být neplodná! Vzpomněla si na jeden příběh, který kdysi slyšela, o ženě provdané za staršího muže, která ho neobdařila synem, dokud jednoho dne nevy-klouzla z domu a nelehla si s pastýřem na poli, a její starý manžel byl ohromně potěšen, když se mu narodil zdravý chlapec. Jestliže nečeká dítě, napadlo Igraine s výčitkou, je to s největší pravděpodobností Gor-loisova chyba! To on je starý a jeho krev je zředěna léty bojů a válečných tažení. A pak si vzpomněla na svůj sen a cítila výčitky i zklamání. Merlin a Viviane to řekli: äMěla by porodit syna velekráli, syna, který by zbavil zemi všech starostí. Sám Gorlois řekl, že kdyby Ambrosius po sobě zanechal syna, nedošlo by k žádnému handrkování. Kdyby byl velekrálem zvolen Uther, bude rozhodně třeba, aby měl co nejdříve syna. A já jsem mladá a zdravá, kdybych byla jeho královnou, mohla bych mu dát syna. A když dospěla v myšlenkách opět do tohoto bodu, najednou se rozplakala. Jestli jsem se provdala za starého muže u můj život skončí v devatenácti, to bych rovnou mohla být sama stará, stará zena, na které nezáleží, zda žije nebo zemře, která je právě tak dobrá, aby seděla u krbu a přemýšlela o nebi! Ulehla na lože a řekla Gorloisovi, zeje nemocná.

Jednou ji během toho týdne, když byl Gorlois na sněmu, přišel navštívit Merlin. Měla sto chutí vylít si na něm svůj vztek a svoje zoufalství - to on za to může, byla spokojená a smířená se svým osudem, dokud ji z její spokojenosti nevytrhl! Bylo však nemyslitelné mluvit hrubě s Merlinem britským, ať už byl jejím otcem, či ne.

äGorlois mi řekl, že jsi nemocná, Igraine; mohu udělat něco, abych ti pomohl, můžeš nějak využít mých léčitelských schopností?" Podívala se na něho se zoufalstvím v očích. äJen kdybys mě učinil mladou. Cítím se tak stará, otče, tak stará!"

Pohladil ji po lesklých vlasech barvy mědi a řekl: äNevidím žádné šedivé vlasy, ani žádné vrásky ve tvé tváři, dítě moje." äAle mám život za sebou, jsem stará žena, manželka starého muže." äNo tak, no tak," konejšilji, ,jsijen unavená a nemocná, budeš se cítit lépe, až se změní měsíc. Takhle je to nejlepší, Igraine," řekl jí a přísně na ni pohlédl a ona najednou poznala, že četl její myšlenky, jako kdyby jí promluvil z duše, opakoval to, cojí řekl na Tintagelu. Gorloisovi neporadíš syna. äCítím se jak v pasti," řekla a položila hlavu do podušek a rozplakala se. Neřekla už nic.

Pohladil ji po rozcuchaných vlasech. äNejlepším lékem pro tvoji nemoc bude teď spánek, Igraine. A sny jsou tou pravou medicínou, která té uzdraví. Já, jenžjsem pánem snů, ti sešlujeden na vyléčení." Natáhl ruku, jako by jí žehnal, a odešel.

Uvažovala, jestli udělal něco, nebo jestli Viviane použila nějaké kouzlo, které má na svědomí, že - ač možná nakonec s Gorloisem dítě počali -bylo jí od něho teď pomoženo, takové věci se stávají. Nedovedla si představit, že by Merlin zařídil, aby jí dali do piva nějaké byliny, ale možná zapůsobil svojí silou nebo kouzlem. A pak si řekla, že je to tak možná nejlepší. Gorlois je starý, viděla už stín jeho smrti; copak chce vychovávat jeho syna k dospělosti samotná? Když se Gorlois ten večer vrátil domů, zdálo sejí opět, že vidí, jak se za ním tyčí stín, jak již čeká Smrtka se svou kosou, přes oko měl ránu mečem, obličej ztrhaný bolestí a zoufalstvím; odvrátila svoji tvář, a když sejí dotkl, měla pocit, jako kdyby na ni sáhla mrtvola. äNo tak, drahá, nesmíš být tak nešťastná," těšil ji Gorlois a posadil se na postel vedle ní. äVím, že jsi nemocná a že ti není dobře, musí se ti stýskat po domově a po tvém dítěti, ale už to nebude trvat dlouho. Mám pro tebe dobré zprávy, poslouchej, hned ti je sdělím." äUž jste se dohodli, kdo bude králem?"

äMožná že ano," řekl Gorlois. äSlyšela jsi dnes odpoledne na ulici nějaký rozruch? No, Lot z Orknejí a králové ze severu odjeli; nyní se již zcela smířili s tím, že Lota velekrálem nezvolíme, dokud slunce a měsíc nebudou společně vycházet na západě, a tak odjeli a ponechali nás, abychom učinili, co by si přál Ambrosius. Kdybych byl Utherem - a to jsem mu řekl - nevycházel bych po setmění sám ven. Lot odcházel a tvářil se jako zlý pes, kterému uřízli ocas, a byl by schopen léčit si svoji poraněnou pýchu tím, že by poslal za Utherem někoho se smrtící dýkou." äOpravdu si myslíš, že se Lot pokusí Uthera zabít?" zašeptala. äNu, není zrovna pro Uthera rovnocenným soupeřem v přímém boji. Nůž do zad, to by lépe odpovídalo jeho způsobům. Jsem docela potěšen, že není jedním z nás,

ačkoliv by mě uklidnilo, kdyby Lot přísahal, že zachová mír. Přísahu na nějaký svatý ostatek, tu on by se neodvážil porušit - ale i tak bych ho sledoval," řekl Gorlois. Když leželi v posteli, otočil se k ní, ale ona zavrtěla hlavou a odstrčila ho. äDnes ještě ne," řekla a on se s povzdechem obrátil a téměř okamžitě usnul. Nemohla hojiž déle vystát, ale popadlaji úzkost, že znovu zahlédla jeho odsouzení k smrti. Říkala si, že ať se stane cokoliv, zůstane starostlivou manželkou a bude pečovat o tohoto čestného muže, který je k ní laskavý. A on jí znovu připomněl místnost, kde ji Viviane a Merlin vyrušili zjejího klidu a bezpečí. Pálilo ji v očích, ale snažila se potlačit vzlyky, které sejí draly z hrdla, aby nevzbudila Gorloise. Merlin řekl, zejí sešle sen, kterýji vyléčí zjejího zoufalství, a přesto celé Její trápení jedním takovým snem začalo. Bála se usnout, že by sejí znovu zdál sen, který by otřásl klidem, který se jí konečně podařilo nalézt. A přestože sama nebyla křesťanka, naslouchala křesťanským kázáním dost často, aby věděla, co oni pokládají za vážný hřích. Kdyby Gorlois zemřel. Igraine zadržela dech v hrůzné křeči, teď si poprvé

dovolila v duchu vyslovit tu myšlenku. Jak by si mohla prát, aby byl mrtev -její manžel, otec její dcery? I kdyby již Gorlois dále nestál mezi nimi, jak může vědět, zda ji Uther bude chtít? Jak může lhát jednomu muži do očí a toužit po druhém?
Vivia.ne mluvila, jako kdyby k takovým věcem docházelo často. 7Árátka jsem dětinská a naivní, kdyi o tom nevím ?
Raději nebudu spát, aby se mi wse nezdál nějaký takový sen.... Když sebou nepřestane na posteli takhle házet, napadlo Igraine, Gorlois se probudí. Když bude plakat, bude chtít vědět, co sejí stalo. A co mu bude moci říci? Igraine tiše vyklouzla z postele, zahalila se do dlouhé pláštěnky, kterou si oblékla na nahé tělo, a posadila se u skomírajícího ohně. Proč by měl, uvažovala, hledíc do plamenů, Merlin britský, druidský kněz, rádce králů, posel bohů, zasahovat tímhle způsobem do života mladé ženy? Co tu vlastně druidský kněz, králův rádce u dvora, který je křesťanský, pohledává?
A kdž povazuji Merlina za tak moudrého, proč nejsem ochotna f)odrídit se jeho vůli?
Po nějaké chvíli cítila, jak jí těžknou od upřeného pohledu do skomírajícího ohně víčka, a uvažovala, zda si má jít lehnout zpátky ke Gorloi-sovi, nebo jestli má vstát a procházet se, aby neusnula a neriskovala, že se jí bude zdát sen, který jí Merlin slíbil.
Vstala a přešla tiše po místnosti k domovním dveřím. V její současné náladě ji vůbec nepřekvapilo, když se ohlédla a viděla, že její tělo dosud sedí, zahalené v pláštěnce před ohněm; nenamáhala se odšoupnout zástrčku dveří, ani později otevřít přední domovní dveře, ale proklouzla jimi oběma jako duch.
A přesto nádvoří domu Gorloisova přítele bylo náhle pryč. Ocitla se na velké pláni, kde ve velkém kruhu stály kameny, kterých se dotýkalo počínající světlo svítání - ne, to světlo nebylo od slunce, ale od velkého ohně na západě, takže nebe bylo jako v jednom plameni. K západu, kde se nacházela ztracená území Lyonnessanů a Ysů a velký ostrov Atlas-Alamesios nebo Atlantida, ležela zapomenutá království moře. Tam vskutku kdysi vzplál velký oheň, když se roztrhla hora, a během jediné noci zmizely stovky tisíců mužů, žen a dětí. äAle knězi to znají," uslyšela náhle hlas po svém boku. äProtože za posledních sto let stavěli zde nahoře na pláních hvězdný chrám, aby neztratili pojem o ročních obdobích nebo o nadcházejícím zatmění slunce či měsíce. Zdejší lidé o tom nevědí nic, ale vědí, že jsme moudří knězi a kněžky ze zámoří, a postaví pro nás chrám tak jako kdysi." Igraine se bez překvapení podívala vzhůru na postavu v modrém plášti, která stála po jejím boku. Ten muž měl na sobě zvláštní čelenku ozdobenou hady a zlaté hady jako náramky kolem paží. Ačkoliv jeho obličej jí nebyl povědomý, jeho oči byly očima Uthera Pendragona. Nahoře na větrné pláni vály studené větry a kamenný kruh vítal slunce, PANI KOUZEL

které se zvedalo nad okolními skalami. Igraine nikdy neviděla Chrám slunce v Salisbury na vlastní oči, protože ani druidové se nesměli k němu přiblížit. Nikdo nesmí uctívat velké bohy v chrámu postaveném lidskýma rukama. A tak knězi prováděli svoje rituály v hájích, které tam vysázely ruce boží. Ale když ještě byla děvčetem, vyprávěla jí o tom Viviane a přesně vyjmenovávala, jak pomocí znalostí, které jsou dnes již zapomenuty, dovedli tehdy knězi předpovědět, kdy dojde k zatmění slunce a měsíce, jaký bude pohyb hvězd a kdy dojde ke změně

ročních období. Igraine věděla, že Uther po jejím boku - neboť to byl skutečně Uther - tento vysoký muž v kněžském rouše, užívaném před dávnými staletími v zemi, po níž zůstaly jen báje - se spolu s ní dívá k západu na hořící nebe. äTak konečně nastalo to, o čem nám vyprávěli," řekl a položil jí ruku kolem ramen. äNikdy jsem doopravdy nevěřil, že k této chvíli dojde, Morgan." Igraine, žena Gorloisova, se na okamžik zarazila, proč ji tento muž nazývá jménem, které dala svému dítěti; přesto, ještě než si v hlavě připravila tuhle otázku, uvědomila si, že äMorgan" není jméno, ale titul kněžky, který v náboženství, které bv i Merlin britský považoval za báji nebo dokonce jen za stín báje, neznamená nic víc než äžena od moře". Slyšela samu sebe, jak říká, bez vlastní vůle: I mně to připadá nemožné, ~2e by Lyonnessané a Ahtarrath a Rúta měli vymizet a upadnout v zapomenutí, jako kdyby byli nikdy neexistovali. Věříš, že je to pravda, že bohové trestali zemi a lid Atlantidy ze jejich hříchy?" äNevěřím tomu, že bohové se chovají takovýmto způsobem," řekl muž po jejím boku. äZemě se chvěje ve velkém moři, které se prostírá ještě daleko za oceánem, který známe, a ačkoliv lidé Atlantidy mluví o ztracených zemích Mu a Hy-Brasil, vím, že v největším oceánu za západem slunce se země dosud chvěje a ostrovy se vynořují a mizí i tam, kde lidé nevědí nic o hříchu nebo o zlu, ale žijí nevinně jako i my jsme žili v nevinnosti, dokud nám bohové nedali možnost, abychom sami volili mezi dobrem a zlem. A jestliže se bohové mstí těm, kteří zhřešili, stejně jako těm, kteří jsou dodnes bez hříchu, potom tato další zkáza nemůže být trestem za hřích, aleje zcela nepochopitelná. Nevím, jestlije nějaký smysl v této zkáze, nebo jestli země není dosud stvořena ve své konečné podobě, stejně jako my muži a ženy nejsme dosud dokonalí. Možná i země musí teprve vybojovat vývoj své duše a musí se zdokonalit. Já nevím, Morgan. Tyto věci jsou záležitostmi pro nejvyšší zasvěcence. Já jenom vím, že jsme odhalili tajemství chrámů, což jsme přísahali, že nikdy neučiníme, a tak Jsme křivě přísahali." Zachvěla se a řekla: äAle kněži nás pobízeli, abychom tak učinili." äŽádný kněz nás nemůže zprostit viny za porušení přísahy, protože slovo odpřísáhnuté před bohy zůstává a zní po všechny časy. A tak za to S budeme trpět. Nebylo správné, když všechna moudrost a zkušenost sou-

středěné v našich chrámech zmizely pod mořem, a tak jsme byli rozesláni do světa, abychom toto učení obnovili a rozšířili, jsouce si plně vědomi toho, že při tom budeme, život za životem, trpět za porušení té přísahy. Mělo to tak být, sestro moje."
Vzdorně se zeptala: äProč bychom měli být trestáni za hranicemi tohoto života za něco, k čemu jsme byli vyzváni? Copak kněži považují za správné, abychom trpěli proto, že jsme je poslechli?" äNe," odpověděl muž, äale pamatuj na tu přísahu, kterou jsme složili," a náhle se mu zlomil hlas. äPřísahu v chrámu, který je nyní ztracen pod mořem, v chrámu, ve kterém již nebude dále vládnout velký Orion. Přísahali jsme, že se podělíme s tím, kdo ukradl oheň z nebes, protože člověk nemá žít ve tmě. Mnoho dobrého vzešlo z toho daru ohně, ale i mnoho zlého, protože člověk se naučil oheň zneužívat a užívat ke špatnostem. A tak ten, kdo oheň ukradl, i když je jeho jméno uctíváno v každém chrámu za to, že přinesl lidstvu světlo, je odsouzen navždy trpět muka, připoután řetězy ke skále. A každý den přilétá sup a znovu a znovu mu rve jeho vniřnosti... Mnohé zůstává záhadou: Člověk buď může slepě poslouchat kněze a zákony, které vymýšlejí, a může žít v neznalosti, anebo se může vzbouřit a neposlechnout, následovat toho, kdo nám přinesl oheň a snášet utrpení po všechny generace. A podívej," ukázal vzhůru, kde se vypínala postava větší než bohové, kde plály tři hvězdy souhvězdí Orion, hvězdy čistoty, spravedlnosti a správné volby, které zdobí Orionův pás. äDosud tam stojí, přestože jeho chrám je pryč; a podívej, tamhle se otáčí kolo, přestože země dole se může svíjet v mukách a odsuzovat chrámy a města a lidstvo k strašlivé smrti. A vystavěli jsme zde nový chrám, tak aby jeho vědomosti nikdy nepřišly nazmar." Byla už přesvědčena, že muž vedle ní je Uther. Položil jí ruku kolem ramen a ona si uvědomila, že pláče. Drsně jí obrátil obličej ke svému a políbil ji a ona na jeho rtech cítila jeho slzy. Řekl: äNemohu toho litovat. V chrámu nám říkají, že pravou radost nalezneme, jen když se osvobodíme od koloběhu smrti a nového zrození, že si musíme ošklivit pozemské radosti a utrpení a toužit pouze po míru na věčnosti. Přesto mně se tenhle život na zemi líbí, Morgan, a miluji tě láskou, která je silnější než smrt, a jestliže hřích je cena, která nás spojuje, život po životu napříč věky, potom budu hřešit s radostí a bez výčitek, protože mě to přivede zpátky k tobě, má milovaná!"
Nikdy za svého života nepoznala takový polibek, tak vášnivý, a přesto jí

připadalo jako kdyby je spojovalo něco víc než jen tělesná touha. V tu chvíli jí myslí prolétla pradávná vzpomínka na okamžik, kdy tohoto muže kdysi poprvé spatřila - mezi velkými mramorovými sloupy na zlatém schodišti velkého chrámu Oriona - a na město hada dole, s širokými třídami lemovanými sfmgami, šelmami s těly lvic a tvářemi žen, které hlídaly posvátnou cestu k chrámu.
Tady teď stáli na pusté pláni s kruhem holých kamenů a oheň na PANI KOUZEL
63
západě byl umírajícím světlem země jejich zrození, kde spolu kdysi žili jako malé děti a kde byli v chrámu spojeni svatým ohněm, aby se už nikdy neodloučili, dokud budou živi. A nyní učinili to, co je spojí i po smrti... äMiluji tuto zem," řekl znovu vášnivě. äTady stojíme, kde jsou postaveny chrámy z neotesaných kamenů, bez stříbra a zlata a drahokamů, ale přesto tuto zem miluji, takže ochotně položím svůj život za její záchranu, za záchranu této chladné země, kde skoro nikdy nesvítí slunce..." Trochu se i pod pláštěm zachvěl, ale Igraine ho otočila a tak stáli zády k zmírajícím ohňům Atlantidy. äPodívej se k východu," řekla, äprotože vždycky když světlo pohasne na západě, je tu příslib nového zrození na východě." A tak stáli, přimknuti jeden ke druhému, a za velkým kamenem prosvítalo slunce. Muž zašeptal: äTohle je opravdu velký koloběh života a smrti." A i za řeči ji tiskl k sobě. äPřijde den, kdy lidé na všechno zapomenou a tohle pro ně nebude nic víc než jenom kruh kamenů. Ale já na to nezapomenu a vrátím se k tobě, má milovaná, to ti přísahám." A potom zaslechla Merlinův hlas, jak vážně říká: äDávejte si pozor, za co se modlíte, protože se vám toho dostane." A bylo ticho a Igraine zjistila, zeje nahá, že je zahalená jen do svého pláště, že se zimomřivě choulí u chladnoucího popela v ohništi v jejich pokoji v londinijském domě; a Gorlois tiše oddechuje v posteli. Zachvěla se, pořádně se omotala šálou a vymrzlá na kost se vplížila zpátky do postele a snažila se zahřát. Morgan. Morgaine. Dala tomu dítěti tohle jméno, protože to bylo skutečně její dítě, které porodila. Byl to snad jen podivný sen, který jí seslal Merlin, aby ji přesvědčil, že Uthera Pen-dragona znala již ve svém minulém životě? Ale to nebyl sen - sny bývají zmatené, bizarní, svět snuje světem, kde je vše bláhové a neskutečné. Věděla, že se jí nějak podařilo vstoupit do země pravdy, kam přicházejí duše, když opustí tělo, a vybavila si znovu ne ten sen, ale tu pradávnou vzpomínku. Přinejmenším jedna věc byla jasná. Kdyby se s Utherem bývali znali, kdyby se v dávné minulosti milovali, vysvětlovalo by to, proč má takový pocit důvěrnosti, když je s ním, proč jí nepřipadá cizí. Pročjíjeho neoma-lené nebo snad chlapecky nemotorné způsoby nepřipadají urážlivé, ale proč je bere pouze jakou součást osoby, kterou odjakživa znala? Vzpomněla si na něhu, se kterou mu otírala svým závojíčkem slzy, a teď věděla, že tehdy si myslela: ano, takový byl vždycky. Impulsivní, chlapecký, ženoucí se za něčím, co chtěl, nikdy nezvažoval, co bude muset za to zaplatit. Přinesli snad tajemství ztraceného učení do této země již před mnoha generacemi, když zaniklé země byly znovu zaplaveny západním oceánem a kdy společně zaplatili trestem za svoji nedodrženou přísahu? Trest? A potom, aniž by si to uvědomovala, připomněla si, že samotné znovuzrození - lidský život - má být trestem, život v lidském těle spíš než věčný mír. Usmála se pro sebe a pomyslela si: Je to trest, nebo odměna žít

64
MLHY AVALON U
v tomhle těle? Protože, když si vzpomněla, jak se náhle celé její tělo probudilo v náručí muže, který byl nebo bude, nebo kdysi byl Utherem Pendragonem, věděla, tak jako to do té doby netušila, že ač kněží říkají něco jiného, život, ať již narození nebo nové zrození, v tomto těle je dostatečnou odměnou.
Zabořila hlavu do polštáře a ležela, nyní již nebyla ospalá, hleděla do tmy a usmívala se. TakViviane a Merlin možná věděli, coje pro ni osudem souzeno se dozvědět: zeje spojena s Utherem svazkem, vedle kterého se její svazek s Gorloisemjeví pouze jako povrchní a dočasný. Udělá, co si přejí; je to součást jejího osudu. Ona a muž, který je nyní Utherem, jsou spolu spojeni, spojili se před mnoha životy, kvůli osudu této země, kam se dostali, když byl starý chrám zbořen. Nvní, když jsou tajemství opět v nebezpečí, tentokrát ohroženy hordami barbarů a divokých mužů ze severu, vrátili se společně. Je na ní, aby dala život jednomu z největších hrdinů, který, jak bylo řečeno, se vrací k životu, když je to třeba. Byl to král a zůstane králem a vrátí se, aby zachránil svůj lid. I křesťané tvrdí, že když se měl narodit Ježíš.jeho matka měla vidění, že porodí krále. Usmála se do tmy, přemýšlejíc o osudu, který ji znovu spojí s mužem, který ji miloval před tolika stoletími. A co Gorlois? Co má Gorlois společného s jejím osudem, s výjimkou toho, zeji na to připravil? Jinak by byla příliš mladá,

aby chápala, co sejí má stát.
V tomto životě nejsem kněžkou. Přesto vím, že jsem stále poslušným dítětem svého osudu; jako musí být všichni muži i všechny ženy. A pro kněze a kněžky neexistuje svazek manželský. Oddají se do vůle bohů, jak je jejich povinností, do vůle bohů, aby přivedli k životu ty, kteří jsou nezbytně nutní pro osud lidstva. Přemýšlela o velkém souhvězdí na severu zvaném Kolo. Venkované mu říkají Velký vůz nebo Velká medvědice, je to věrná souputnice severních souhvězdí; ale Igraine věděla, co má symbolizovat to, že se stále objevuje a zase mizí - nekonečný kruh zrodu a smrti a nového zrodu. A obr Orion, který se sune po obloze a meč mu visí od pasu, co ten znamená? Na okamžik Igraine připadalo, že viděla hrdinu, který má přijít, s velkým mečem v ruce, mečem dobyvatele. Kněži Svatého ostrova si jsou jisti, že bude mít kouzelný meč z bájí. Gorlois po jejím boku se pohnul a natáhl k ní ruku. Poslušně si mu lehla do náručí. Její odpor pomalu vystřídala něha a lítost, ani neměla strach, zejí zaseje do lůna semeno nechtěného dítěte. To není její osud. Ubohý, odsouzený muž, ten nebude mít na téhle záhadě žádný podíl. Je jedním z těch, kteří se rodí pouze jednou; nebo, jestliže ne, pak si na své minulé životy nevzpomíná. A ona byla ráda, že Gorlois má útěchu ve své jednoduché víře. Později, když vstali, uvědomila si, že si zpívá; a Gorlois ji pozoroval nedůvěřivým pohledem.
äZdá se, že už je ti dobře," řekl a usmál se.

äAle jisté," odpověděla. äNikdy mi nebylo lépe." äTak ti Merlinova medicína udělala dobře," řekl Gorlois a ona se usmála, ale nic neříkala.
y -posledních dnech se ve městě nemluvilo o ničem jiném než f S o tom, že Lot z Orknejí se stáhl a odebral se na sever. Vyskytly se obavy, že se tím pozdrží konečné rozhodnutí. Ani ne za tři dny nato se Gorlois objevil doma, zrovna když Igraine právě dokončovala poslední stehy na nové tkané látce, kterou si přinesla z trhu, a oznámil jí, že královská rada přeci jen rozhodla, a to tak, jak se od začátku vědělo, že rozhodne, a jak jak si přál i Ambrosius, že totiž zvolila Uthera Pendra-gona, aby vládl nad celou Británií jako nejvyšší král mezi králi země, jako velekrál. äAle co bude se severem?" zeptala se.
äBude muset nějak zvládnout i Lota, nebo se s ním bude muset pustit do boje," řekl Gorlois. äNemám Uthera rád, aleje to nejlepší bojovník, jakého máme. Lota se nebojím a jsem si jist, že ani Uther se ho nebojí." Igraine cítila známé mrazení v zádech, která mívala při vidění, a vědě-"la, že Lot do toho bude v nadcházejících letech ještě hodně zasahovat, ale raději mlčela. Gorlois jí dal jasně najevo, že se mu nelíbí, když mluví do mužských záležitostí, a ona se raději nebude přít s mužem osudem odsouzeným na smrt, s mužem, kterému zbývá již jen málo času. äJak vidím, tvoje nové šaty jsou již hotové. Jestli chceš, můžeš si je vzít, až bude v kostele Uther zvolen velekrálem, až přijme korunu a vzdá poctu všem svým mužům a jejich ženám, než se odebere na západ země, kde bude kralovat," řekl. äNese jméno Pendragon, nejmocnější drak mezi všemi, podle korouhve, kterou nosí a existují nějaké pověry a obřady spojené s draky a králi..." äDrak je symbol podobný jako had," odvážila se vyjádřit své mínění Igraine, äa je to symbol moudrosti, druidský symbol." Gorlois se zachmuřil, tvářil se nespokojeně a poznamenal, že on nemá pro tyhle pohanské symboly v křesťanském světě porozumění. äMělo by Jim stačit pomazání olejem, které provede biskup." äAle všichni lidé se nehodí pro vyšší tajemství," namítla Igraine. Tohle se naučila jako dítě na Svatém ostrově a od té doby, co sejí zdálo o Atlantidě, jí připadá, že všechno její učení, kterého sejí v raném věku o tajemství dostalo, o kterém si již myslela, zeje zapomněla, nabylo teď v její mysli nového významu a hloubky. äMoudří muži vědí, že symbolů není třeba, ale obyčejný venkovský lid, ten potřebuje svoje draky, kteří by létali královstvím, stejnějako potřebují beltanské ohně a Velký sňatek, při němž se král žení se zemí."

äTyhle věci mají křesťané zakázány," řekl Gorlois přísně. äProhlásil tak apoštol, žejedinéjméno pod nebesy, které nás může zachránit, je Kristus a jediný symbol kříž, a že tyhle ostatní znaky a symboly jsou nečisté. Nepřekvapilo by mě, kdyby něco takového jako ty pronesl Uther, ten nestoudný muž, který se zabývá těmihle nečistými rituály pohanů, které uspokojují bláhové myšlení nevzdělanců. Doufám, že se dočkám toho, že jednoho dne bude v Británii vládnout král, který bude dodržovat pouze křesťanské obřady!" Igraine se usmála a řekla: äMyslím, že ani jeden z nás se toho dne nedočká, můj manželi. Dokonce i apoštol ve tvých svatých knížkách napsal, že bylo mléko pro děťátka a maso pro silné

muže a obyčejný lid, pro ty, kteří se rodí jen jednou, ti že nemají potřebu posvátných studní a jejich jarních věnců a tanečních obřadů. Byl by to smutný den pro Británii, kdyby nebyly zapáleny žádné julské ohně a kdyby do posvátných studní nepadl už ani jediný věnec." äI ďáblové dovedou citovat svatá slova chybně," řekl Gorlois, ne však nazlobeně. äMožná, že takhle nějak to apoštol myslel, když řekl, že ženy by měly být v kostele zticha, protože jsou náchylné k takovýmto chybným výkladům. Až budeš starší a moudřejší, Igraine, budeš tomu rozumět lépe. Zatím můžeš přijímat obřady v kostele i radovánky, které budou následovat, jak se ti zlíbí."
Igraine si oblékla nové šaty a vykartáčovala si vlasy, až její leskly jako jasná měď; a když se na sebe podívala do stříbrného zrcadla - Gorlois pro ně nakonec přece jen nechal poslat na tržiště a sámjíje přinesl - napadlo ji s náhlým záchvatem malomyslnosti, zda šijí Uther vůbec všimne. Byla krásná, to ano, ale byly tam i jiné ženy, stejně krásné a mladší a ženy svobodné, které ještě neměly dítě - proč by měl chtít zrovna ji, starou a již ne pannu?
Po celou dobu dlouhých obřadů v kostele s napětím pozorovala Uthe-ra, jak přísahá a jak ho biskup pomazává vzácnými oleji. Najednou se z žalmů staly už ne žalostné hymny božího hněvu a trestu, ale veselé písně plné chvály a díků a také zvony vesele vyzváněly. Poté v Ambrosiově domě, kde se podávaly vybrané pochoutky a nalévalo víno, ceremonie pokračovaly, když Ambrosioví váleční náčelníci jeden po druhém přísahali věrnost Utherovi. Ještě nebyl zdaleka konec, když na Igraine padla únava. Ale konečně bylo po všem a zatímco se náčelníci a jejich manželky shromáždili kolem vína a jídla, ona odstoupila trochu stranou a pozorovala shromážděné. A tam konečně, jak napůl doufala, ji našel Uther. äMá paní z Cornwallu."
Poctila ho hlubokou úklonou. äMůj pane Pendragone, můj králi." Hruběji odbyl: äNení nyní třeba uchylovat se mezi námi k takovým ob-řadnostem," a uchopil ji za rameno, takjako to udělal vjejím snu, až zůstala zaražena, napůl čekajíc, že na jeho pažích spatří zlaté náramky z hadů. Ale on jen řekl: Nyní na sobě nemáš

ten kámen. Když jsem tě s ním poprvé spatřil, bylo tojako v jednom mém snu. Loni na jaře jsem měl horečku a navštívil mě Merlin a mně se zdál zvláštní sen a teď vím, že to bylo v tom snu, kdy jsem tě poprvé spatřil, dlouho předtím, než jsem tě uviděl ve skutečnosti. Asi jsem musel koukat jako venkovský balík, paní Igraine, protože jsem se přistihl, že znovu a znovu bojuji s pamětí, abych si vybavil ten sen a jakou roli jsi v něm hrála ty, i měsíční kámen na tvém hrdle." äNěkdo mi řekl," poznamenala, äže jednou z vlastností toho šperku, toho měsíčního kamene, je probouzet pravdivé vzpomínky duše. I mně se zdál sen..." Lehčeji položil ruku na paži. äNemůžu si vzpomenout. Jak je možné, že mi připadá, že máš kolem zápěstí něco zlatého, Igraine? Máš snad zlatý náramek ve tvaru - ve tvaru draka?" Zavrtěla hlavou. äTeď ne," řekla ochromená vědomím, že i on nezávisle na ní s ní sdílí tu zvláštní vzpomínku a sen. äBudeš mě považovat za hrubiána a nevychovance, má paní z Cornwallu. Mohu ti nabídnout trochu vína?" Tiše zavrtěla hlavou. Uvědomovala si, že kdyby si od něho vzala číši, třásla by sejí ruka tak, že by se polila. äNechápu, co se to se mnou děje," řekl Uther náhle. äVšechno, co se v posledních dnech stalo - smrt mého otce a krále, spor mezi těmi králi, potom to, že mé zvolili velekrálem - to všechno mi připadá neskutečné, a ty, Igraine, jsi nejméně skutečná z toho všeho! Byla jsi někdy na západě, kde stojí na pláni kruh kamenů? Říká se, že za starých časů to byl druidský chrám, ale Merlin tvrdí, že ne, že to bylo postaveno ještě dávno předtím, než druidové do této země přišli. Byla jsi tam?" äNe ve svém životě, můj pane."
äPřál bych si, abych ti to mohl ukázat, protože se mi zdálo, žejsem tam jednou byl s tebou - nemysli si, žejsem zešílel, Igraine, že mluvím stále o snech a o proroctví," zarazil se náhle s chlapeckým úsměvem. äBudeme raději mluvit o obvyklých věcech. Jsem chudý severský náčelník, který se náhle probudil a zjistil, zeje velekrálem Británie a možná jsem z toho vzrušení maličko zešílel!" äBudu mluvit klidně a obyčejně," souhlasila Igraine s úsměvem. äA kdybys byl ženatý muž, zeptala bych se tě, jak se daří ženě a jestli tvůj nejstarší synáček nemá potíže s prořezáváním zoubků nebo v tom horkém počasí s vyrážkou..." Zasmál se. äAsi ti připadá, že jsem dost starý na to, abych byl ještě svobodný," řekl. äBůh ví, že žen jsem měl dost. Neměl bych to asi říkat manželce svého nejkřesťanštějšího náčelníka; OtecJerome by řekl, že pro záchranu své duše jsem měl až příliš mnoho žen! Ale nikdy jsem nepotkal žádnou, o kterou bych stál, když jsme vstali z lože. A pokaždé jsem se bál, že jestliže se ožením s nějakou ženou dříve, než si s ní lehnu, budují mít brzy dost. Vždycky mi připadalo, že mezi ženou a mužem musí existovat

silnější pouto, i když, jak se mi zdá, křesťanům to nepřipadá tak nutné a říkají, zeje lepší se oženit nežli shořet? No, mně toto nebezpečí nehrozilo, protože jsem oheň hasil. Ale já mám přesto pocit, že musí být nějaký oheň, který neshoří tak rychle. Zenu, která je schopná takový oheň udržovat, bych si chtěl vzít." Nečekaně sejí zeptal: äMiluješ Gorloise?" Na to sejí už ptala Viviane a ona jí odpověděla, že na tom nezáleží. Nevěděla, co říká. Nyní tiše odpověděla: äNe. Dali mě mu, když jsem byla příliš mladá. Vůbec jsem netušila, za jakého muže mě provolávají." Uther se odvrátil, začal vzrušeně chodit sem a tam a pak řekl: äNu, vidím, že nejsi žádná lecjaká děvečka, kterou je možno jen tak popadnout. Proč ve jménu božím, musím být okouzlen zrovna ženou, která je provdána ze jednoho z mých nejvěrnějších bojovníků?" Tak Merlin očaroval i Uthera. Ale teď to Igraine nebylo proti mysli. Byl to její osud, a ten přijde, protože přijít musí. Ale nemohla uvěřit, že je jejím osudem takhle hrubě zradit Gorloise. Bylo to jako v jejím snu o velké pláni, málem viděla stín velkého kruhu kamenů, když jí položil ruku na rameno. Byla zmatená. Ne, to byl jiný svět a jiný život. Zdálo se jí, že celá její duše i tělo vykřikly, aby se i ten polibek ze sna stal skutečností. Obemkla rukama svá ramena a rozplakala se. Díval se na ni, zoufale a bezmocně, kousíček ucouvl.
äIgraine," zašeptal. äCo budeme dělat?"
äJá nevím," vzlykla. äJá nevím." Její jistota byla pryč a zbyl jen zoufalý zmatek. Byl jí snad seslán sen jenom proto, aby ji očaroval kouzlem, aby zradila Gorloise i vlastní čest a slovo, které mu dala?
Na rameno jí náhle dopadla ruka, těžká a nesouhlasná: Gorlois se tvářil nazlobeně a podezřívavě.
äCo se děje, paní moje? Co jsi jí říkal, můj králi, že vypadá tak zdrceně? Vím, že jsi muž nestoudných návrhů a malé zbožnosti, ale i tak, pane, obyčejná slušnost by ti měla zabránit, abys ses přiblížil k vazalové manželce při své korunovaci!" Igraine k němu hněvivě zvedla obličej: äGorloisi, tohle jsem si od tebe nezasloužila! Co jsem udělala, abys mě mohl na veřejném místě takhle obvinit?" Jejich rozčilená slova k nim samozřejmě začala obracet pozornost shromážděných. Hlavy se začaly otáčet jejich směrem. äTak proč, má paní, pláčeš, jestliže ti nebylo řečeno nic nevhodného?" Rukou ji uchopil za zápěstí, jako kdyby je chtěl rozdrtit. äPokud jde o to," řekl Uther, äto se musíš zeptat své paní, proč pláče, protože já o tom nic nevím. Ale pusť jí ruku, nebo tě k tomu přinutím. A(už jsi její manžel, nebo ne, nedovolím, aby se kdokoliv choval ke kterékoli ženě v mé přítomnosti hrubě."
Gorlois Igraine pustil. Viděla červený otisk jeho prstů, pomalu tmavnoucí v modřiny; mnula si ruku a slzy jí proudily po tváři. Před tolika tvářemi, které na ně zvědavě hleděly, se cítila ponížená, jako kdyby spáchala něco špatného. Zakryla si tvář závojíčkem a ještě více se rozpla PANI KOUZEL

kala. Gorloisji strkal před sebou. Neslyšela, co říkal Utherovi; teprve když hýli venku na ulici, zůstala na něho ohromeně zírat. Rozzlobeně jí řekl: äNeobviním tě přede všemi, Igraine, ale Bůh je mi svědkem, že bych na to měl právo. Uther se na tebe díval, jako se muž dívá na ženu, kterou chce získat, žádný křesťan nemá práva požádat manželku druhého muže!" Igraine cítila, jak jí buší srdce v těle, věděla, zeje to pravda a cítila se zmatená a zoufalá. Přestože Uthera viděla zatím pouze čtyřikrát a dvakrát sejí o něm zdálo, věděla, že se na sebe dívali a mluvili spolu, jako kdyby byli dlouhé roky milenci, jako kdyby o sobě věděli všechno a víc než všechno, jako kdyby znali svoje těla, mysl i srdce. Vybavila si ten sen, ve kterém cítila, žejsou spojeni letitým svazkem, který, byť není manželským, prostoje tak těsný jako mezi partnery. Jak by mohla vysvětlovat Gorloi-sovi, že Uthera zná jenom ze snu, ale že o něm začíná smýšlet jako o muži, kterého milujejiž dloulio, od doby, kdy se Igraine dávnoještě nenarodila, kdy byla pouze stínem, a že její láskaje láskou ženy, která se zamilovala do cizího muže, který nosí na pažích hady ze zlata... Jak by mohla říci tohle Gorloisovi, který nevěděl a nechtěl vědět nic o tajemstvích? Vešla pár kroků před ním do dveří domu, kde bydleli. Připadalo jí, že byl připraven ji udeřit, kdyby promluvila jen jediné slovo; její mlčení ho však mučilo o to více. Vykřikl: äCopak mi nemáš co říci, ženo moje?" "a znovu ji pevné chytil za bolavou ruku, až vykřikla bolestí. äCopak si myslíš, že jsem si nevšiml, jak ses dívala na svého milence?" Vyškubla se mu a měla pocit, jako kdyby jí chtěl utrhnout celou ruku. äJestliže jsi to viděl, potom jsi viděl, jak jsem se od něho otočila, když po mně nežádal více než jeden polibek? A neslyšel jsi ho snad říkat, že jsi jeho věrný stoupenec a že si přece nevezme ženu svého přítele?"

äJestli jsem byl někdy jeho přítelem, již jím nejsem!" zvolal Gorlois, obličej brunátný zlobou. äOpravdu si myslíš, že budu podporovat muže, který mi na veřejnosti krade ženu a zostudí mě před všemi shromážděnými náčelníky?" äAle to neudělal!" vykřikla Igraine s pláčem. äAni jsem se nedotkla jeho rtů." Připadalo jí to o to horší, že po Utherovi skutečně toužila, ale ovládla se. Proč mám být obviněna, když jsem nevinila, když. jsem neudělala nic spatného. Když už. si to Gorlois myslí, proč jsem tedy doopravdy neudělala, co si Uther přál? äViděl jsem, jak ses na něho dívala! A odmítáš se mnou sdílet lože od té chvíle, co ses podívala na Uthera, ty nevěrná děvko!" äJak se opovažuješ!" vykřikla zuřivě a popadla stříbrné zrcadlo, které JÍ dal, a mrštila ho po něm. äTa slova vezmeš zpátky, nebo se vrhnu do řeky, dříve než se mě znovu dotkneš! Lžeš, a dobře to víš!" S Gorlois uhnul hlavou a zrcadlo se roztříštilo o zeď. Igraine si strhla l Jantarový náhrdelník - další nový dárek od svého manžela - a mrskla jej , Za zrcadlem; nervózními pohyby si roztrhla svoje pěkné nové šaty a hodila Olu je na hlavu. äJak se opovažuješ takhle mi nadávat, ty, který jsi mě

zahrnul dárky, jako kdybych bylajedna z tvých ctitelek a lehkých ženštin. Jestliže si myslíš, že jsem děvka, kde jsou dárky, které jsem dostala od svých milenců? Všechny dárky, které mám, jsem dostala od svého manžela, který se snaží vykoupit si moji povolnost pro svůj chtíč, protože kněži z něho udělali napůl eunucha! Odteďka budu nosit jenom to, co utkají moje prsty, ne ty nechutné dárky od toho skety, jehož ústa i mysl jsou špinavé stejně jako jeho hnusné polibky!" äMlč, ty nepříčetná štěkno!" vykřikl Gorlois a udeřil ji s takovou silou, až upadla na zem. äTeď vstaň a chovej se slušně, jak se na křesťanku sluší, netrhej si šaty, abych se z pohledu na tebe nezbláznil! To takhle jsi svedla mého krále do svého náručí?" Vydrápala se na nohy, vztekle odkopla zbytky šatů, co nejdále svedla, vrhla se na něho a znovu a znovu ho bila do obličeje. Popadl ji, snažil se ji uklidnit; drtil ji svýma rukama. Igraine byla silná, ale Gorlois byl velký muž a válečník, po chvíli boje se tedy vzdala, protože si uvědomila, že nemá šanci.
Hodil ji na postel a zasyčel: äJá tě naučím, takhle se dívat na muže, který není tvým právoplatným manželem!"
S pohrdáním pohodila hlavou a řekla: äMyslíš, že na tebe seještě někdy podívám jinak než s odporem, jaký bych cítila k hadu? Ale jistě, můžeš mě vzít do postele a přinutit mě, abych učinila, co budeš chtít, tvoje křesťanská morálka ti dovoluje znásilnit vlastní manželku! Mně je jedno, co mi říkáš, Gorloisi, protože ve svém srdci vím, že jsem nevinná! Až do této chvíle jsem cítila vinu, že jsem pomocí nějakého kouzla milovala Uthera. Nyní si přeji, abych bývala udělala, o co mě žádal, už jenom proto, že jsi byl ochoten uvěřit těm lžím o mé vině spíš než pravdě o mé nevinnosti, a ačkoliv jsem toužila po vlastní cti i po cti tvé, byl jsi připraven věřit, že se o svoji s klidem připravím!"
Pohrdání v jejím hlase zapůsobilo na Gorloise tak, že spustil ruce a zahleděl se na ni. Pak se zastřeným hlasem zeptal: äMyslíš to vážně, Igraine? Jsi opravdu nevinná, neučinila jsi nic špatného?"
äMyslíš si, že bych se snížila natolik, že bych ti lhala? Zrovna tobě?"
äIgraine, Igraine," řekl pokorně. äJá vím, že jsem pro tebe moc starý, že ses mi vzdala bez lásky a bez vlastní vůle, ale myslel jsem si, že možná v těchto dnech jsi začala o mně smýšlet lépe, a když jsem viděl, že před Utherem pláčeš -" Ztratil hlas. äNemohl jsem to snést, že se tak díváš na toho chlípného a nedobrého muže a na mě jen s povinností a odevzdaností-odpusť mi, prosím tě snažně-jestli jsem ti opravdu křivdil..." äKřivdils mi," řekla ledovým hlasem, äa děláš dobře, že mě prosíš o odpuštění, kterého se ti nedostane, dokud nebude peklo nahoře a země neklesne pod západní oceán! Bude lepší, když se půjdeš usmířit s Utherem - opravdu si myslíš, že se můžeš postavit proti hněvu velekrále Británie? Nebo skončíš tak, že se budeš snažit koupit si jeho přízeň jako ses snažil koupit si moji?" PAN I KOUZEL 71
i äBuď zticha!" okřikl ji Gorlois nazlobeně a obličej mu zbrunátněl. Ponížil se před ní a bylo jí jasné, zejí to nikdy neodpustí. äPřikryj se!" Igraine si uvědomila, zeje stále do pasu nahá. Šla k posteli, kde ležely její staré šaty a nedbale šije přetáhla přes hlavu a zavázala tkanice. Sebral jejíjantarový náhrdelník z podlahy, i stříbrné zrcadlo, a podával jíje, ale ona odvrátila zrak a nevšímala si toho. Po chvíli předměty položil na postel, kde je nechala ležet, aniž by jim věnovala jediný pohled. Chvíli na ni jen tak hleděl, potom otevřel dveře a vyšel ven. Když Igraine osaměla, uložila si své osobní věci do jezdecké brašny. Nevěděla, co má dělat; možná půjde vyhledat Merlina a svěří se mu. To on

všechno začal, on je zodpovědný za to, že se s Gorloisem ocitli ve slepé uličce. Přinejmenším věděla to, že již dále nebude žít spokojeně pod Gorloisovou střechou. Bolelo ji u srdce; vzali se podle římských zákonů a podle zákona má Gorlois absolutní moc nad jejich dcerou. Ach, má Morgaine. Musí sejí podařit ukrýt Morgaine na bezpečném místě dříve, než se Gorlois k ní dostane! Mohla by ji možná poslat na vychování kViviane na Svatý ostrov. Nechala šperky, které jí Gorlois věnoval, ležet na posteli, sbalila si pouze ty šaty, které si vlastníma rukama utkala na Tintagelu, a pokud šlo o šperky, vzala si jenom měsíční kámen, který jí dala Viviane. Později si uvědomila, že tato chvíle zpoždění jí zabránila v útěku, protože zatímco ""kladla dárky, které měla od manžela, na postel a vybírala z nich svoje vlastní věci, Gorlois se vrátil. Vrhl jediný krátký pohled na její sbalenou jezdeckou brašnu a přikývl. äDobrá," řekl, äpřipravuješ se na cestu. Odjedeme před západem slunce." äCo chceš dělat, Gorloisi?"
äVzal jsem zpátky svoji přísahu Utherovi a řekl jsem mu to, cojsem mu měl říci hned. Odteď jsme nepřáteli. Nyní půjdu a budu organizovat obranu západu proti Sášům a Irům, jestli tam přijdou; řekl jsem mu, že jestliže se pokusí přivést svoji armádu do mé země, pověsím ho na nejbližším vhodném stromě jako zrádce, kterým v mých očích je." Dívala se na něho nevěřícně, nakonec řekla: äZbláznil ses, můj manželi? Muži z Cornwallu nemohou udržet západní země sami, jestliže tam přijdou Sašové v plné síle. Ambrosisus to dobře věděl; Merlin to ví také; Bůh mi pomáhej, i já to vím, a nejsem nic víc než žena pečující o domácí krb! Copak pod vlivem jednoho bláznivého okamžiku odvrhneš všechno, pro co Ambrosius žil a za co strávil poslední léta svých bojů, jenom proto, že ses nepohodl s Utherem kvůli své vlastní chorobné žárlivosti?" äTak ti záleží na Utherovi!" äSpíš bych měla litovat tebe samotného, jestliže ztratíš svého největšího stoupence v hádce, která nemá opodstatnění! Ve jménu Boha, Gorloisi, pro naše životy a pro životy našich lidí, kteří se k tobě obrátí o pomoc, až přijdou Sašové, prosím tě, naprav tu hádku s Utherem a neporušuj takovým bláhovým způsobem vaše spojenectví: Lot již odjel; jestliže odjedeš

i ty, nezbude tu nikdo jenom smluvní armády a několik menších králů, kteří budou velekrále následovat při obraně Británie!" Zoufale zatřásla hlavou. äZe jsem se nevrhla z tintagelských útesů, než jsem se vypravila do Londinia! Složím jakoukoli přísahu, kterou si budeš přát, že jsem se ani nedotkla Pendragonových rtů! Ty porušíš smlouvu, kvůli které Am-brosius zemřel, jenom kvůli nějaké ženě?"
Gorlois si ji zdrceně prohlížel a řekl: äI kdyby Uther na tebe nikdy nepohlédl, má paní, neměl bych to svědomí jít za mužem tak chlípným, za tak špatným křesťanem; Lotovi nevěřím vůbec, ale nyní vím, že Uthe-rovi bych měl věřit ještě méně. Měl jsem od počátku naslouchat hlasu svého svědomí a neměl jsem nikdy souhlasit s tím, že ho budu podporovat. Dej moje oblečení do druhéjezdecké brašny. Už jsem poslal pro koně a pro naše muže ve zbroji."
Podívala se na jeho nesmiřitelný obličej a pochopila, že kdyby se bránila, znovu by ji udeřil. Tiše poslechla, třebaže uvnitř v ní to vřelo. Nyní je v pasti, už sejí nepodaří uprchnout, ani na Svatý ostrov pod ochranu své sestry - ne dokud bude Gorlois držet její dceru na Tintagelu. Dosud ukládala složené košile a tuniky do brašny, když se znovu rozezněly poplašné zvony. Gorlois úsečně přikázal: äZůstaň tady!" a spěchal z domu.
Igraine spěchala nazlobeně za ním, ale narazila na rozložitého muže ve zbrani, jednoho z Gorloisových mužů, kterého doposud neviděla. Ski-í-žil kopí přede dveřmi, aby jí zabránil překročit práh. Jeho cornwallskému nářečí stěží rozuměla, ale pochopila, že vévoda přikázal, aby chránil jeho paní, aby byla v domě v bezpečí.
Bylo pod její úroveň se s tím mužem prát, a stejně tušila, že kdyby se o to pokusila, zkrátka by ji zvedl jako balík a přenesl zpátky přes práh. Nakonec se s povzdechem vrátila do domu, aby dokončila přípravy na cestu. Z ulice zaslechla výkřiky a volání, zvuk běžících nohou, zvony vyzvánějící v nedalekém kostele, ačkoliv nebyla doba bohoslužeb. V jedné chvíli zaslechla třeskot zbraní a napadlo ji, zda město neobsadili Sašové a mezi nimi - byla by to vskutku dobrá doba na napadení, když Ambrosioví náčelníci jsou v nejrůznějších koutech země! Nu, tím by se sice vyřešil jeden z jejích problémů, ale co by si počala Morgaine samotná na Tintagelu? Den pomalu pohasínal, a když nastal soumrak, začala mít Igraine strach. Jsou snad Sašové v branách města, pohádali se Uther s Gorloisem znovu, je některý z nich mrtvý? Když konečně Gorlois otevřel dveře, byla téměř

ráda, že ho vidí živého. Obličej měl ztrápený a pohled nepřítomný, čelisti sevřené, jako ve velkém smutku, ale slova, která k Igraine pronesl, byla stručná a rozhodná.
äPojedeme, až se setmí. Dokážeš se udržet v sedle, nebo mám jednoho ze svých mužů požádat, aby tě vzal k sobě na koně? Nebude čas, abychom jeli dámským tempem." PANI KOUZEL 73
Toužila zahrnout ho tisícem otázek, ale neposkytne mu uspokojení, že si dělá starosti. äBuď bez obav, klidně jeď, já se v sedle udržím." ãTak se tedy snaž, neboť my nebudeme mít čas se zdržovat, kdyby sis to rozmyslela. Oblékni si nejteplejší plášť, v noci bude zima a od moře se zvedá mlha." Igraine si svázala vlasy do uzlu a přehodila si přes sebe tlustou pláštěnku. Na nohou měla nohavice, jako vždycky, když jela na koni. Gorlois ji zvedl na koně. Na ulicích se míhaly temné postavy mužů ve zbroji sjejich dlouhými kopími. Gorlois tiše rozmlouval s jedním z kapitánů, potom se vrátil a vylezl na koně; za Gorloisem a Igraine se řadily desítky vojáků. Chopil se opratí Igrainina koně sám, nazlobeně trhl hlavou a řekl: äJedeme." Nebyla si jistá, kam jedou, tiše jela padajícím soumrakem tam, kam ji vedl Gorlois. Někde proti nebi plál oheň, ale Igraine nevěděla, jestli si jej rozdělali vojáci na hlídce, nebo jestli někde hoří dům, nebo zda je to oheň táborících obchodníků, kteří si vaří večeři. Nikdy se nevyznala v úzkých uličkách hustě obklopených domy, ani v ulicích vedoucích k moři, ale jelikož se začala zvedat hustá mlha, usoudila, že se blíží k řece. Po nějaké chvíli zaslechla skřípání lan navijáku, který nakládal těžká prkna na nákladní loď. Jeden z Gorloisových mužů slezl z koně a zavedl jejího koně na loď; "Gorlois jel po jejím boku. Několik mužů se na svých koních plavilo. Uvědomila si, že musí být velmi pozdě - v tuhle roční dobu bylo dlouho světlo, a bylo něco neslýchaného někam jezdit v noci. Potom zaslechla ze břehu volání: äUžjedou! Už jedou! Nejprve Lot a teď můj pán z Cornwallu a my jsme zůstali bez ochrany!" äVšichni vojáci opouštějí město! Co budeme dělat, až se Sašové vylodí na jižním pobřeží?" äZbabělci," zavolal někdo ze břehu, když se loď s velkým skřípotem dala do pohybu. äZbabělci, když začínajíc do tuhého, utíkají!" Ze tmy vylétl kámen. Zasáhl jednoho z mužů ve zbroji do jeho koženého náprsního krunýře. Zaklel, ale Gorlois ho ostře okřikl a on jen tiše zabručel. Ze břehu se ozývaly další urážky a přilétly další kameny, ale brzy byli z dosahu. Když její oči přivykly tmě, uviděla Igraine Gorloise, jeho bledý obličej, jakoby vytesaný z mramoru. Po celou noc s ní nepromluvil, ačkoliv se plavili až do svítání. Až když začalo svítat a na východě se objevily červánky, přistáli u břehu a vylodili se, aby si koně i muži odpočinuli. Gorlois položil na zem plášť, aby si Igraine na chvíli lehla, a přinesl jí vojenský příděl: tvrdý chléb, sýr a šálek vína, příděl vojáka. Ale nepromluvil s ní ani slovo. Byla unavená a odřená od sedla a hlavně byla zmatená. Věděla, že se Gorlois pohádal s Utherem a stáhl svoje muže, nic víc. Copak ho Uther jen tak bez protestu propustil? Vlastně Lota taky nechali jít. Po krátké přestávce Gorlois znovu přivedl koně a chtěl ji zvednout do
74
MLHY AVALONU
sedla, ale Igraine se vzbouřila: äNepojedu dál, dokud mi neřekneš, kam jedeme a proč!"
Snažila se mluvit klidně, aby Gorloise nezahanbila před jeho muži, ale nebála se na něj přímo udeřit. äProč se krademe z Londiniajako zloději uprostřed noci? Teď hned mi řekneš, co se děje, nebo mě budeš muset přivázat ke koni a táhnout mě až do Cornvvallu, a nepochybuj, že budu křičet."
äMyslíš si, že bych to udělal, kdybych nemusel?" zeptal se Gorlois. äNepokoušej se mě rozzlobit, ty, kvůli které jsem se zřekl cti, o kterou jsem celý život bojoval, a všech přísah, které jsem kvůli tobě porušil a jimiž jsem pošpinil památku krále!"
äJak se opovažuješ svalovat vinu na mě," rozhořčila se Igraine. äNeudělal jsi to kvůli mně, ale kvůli vlastní chorobné žárlivosti! Jsem nevinná, nemám na svědomí žádný z hříchů, které si tvoje chorobná mysl vymyslela, že jsem spáchala!"
äTicho, ženská jedna! Uther také přísahal, že jsi nevinná. Ale jsi žena a musela jsi ho nějak očarovat - zašel jsem za Utherem, doufaje, že naši hádku nějak napravím, a víš, co mi ten zlý a chamtivý muž nabídl? Chtěl, abych se s tebou rozvedl a dal mu tě!"
Igraine na něj vytřeštila oči. äJestli o mně smýšlíš tak, že jsem nevěrnice, čarodějnice a já nevím co všechno ještě, proč jsi tedy s jeho návrhem nesouhlasil, aby ses mě jednoduše zbavil?"
A uvnitř v ní bouřil hněv, že i Uther o ní smýšlí jako o ženě, kterou je možno darovat bez jejího vlastního souhlasu, že zašel za Gorloisem a dožadoval se, aby mu dal nechtěnou ženu, i když Gorlois sám šiji vyžádal na Paní z Avalonu!

Copakje kůň, kterého může prodat na výročním trhu? Ale část jejího já se chvěla tichou radostí - Uther ji chce, chce ji natolik, že se pohádal s Gorloisem a znepřátelil si svého spojence kvůli hádce o ženu. Ale druhá část její bytosti zuřila. Proč nepožádal ji samotnou, aby opustila Gorloise a přišla za ním z vlastní vůle?
Ale Gorlois vzal její otázku velmi vážně. äPřísahalas mi, že nejsi nevěrnice. A žádný křesťan nesmí odvrhnout svoji ženu, s výjimkou případu cizoložství."
Igraine se snažila udržet si rovnováhu mezi netrpělivostí a náhlými výčitkami svědomí. Nemůže mu být vděčná, ale musí uznat, že Gorlois alespoň naslouchá jejím slovům. Přesto sejí zdálo, zeje to hlavně jeho pýcha; i kdyby věřil tomu, že ho zradila, nechtěl by, aby si jeho vojáci mysleli, že jeho mladá žena dává přednost jinému muži. Možná by spíše odpustil hřích nevěry nežli by dopustil, aby si lidé mysleli, že si nedokáže udržet věrnost své mladé ženy.
Řekla: äGorloisi," ale ten ji hned umlčel pouhým gestem. äUž dost. Nemám trpělivost tak dlouho s tebou o tom mluvit. Jakmile budeš v Tintagelu, budeš mít spoustu času na svoji bláhovost zapomenout. A pokud jde o Pendragona, bude mít dostatek času tak učinit za PANI K O U Z E L
války se Sasy na pobřeží. Kdyby tě očaroval, nu, jsi mladá a jsi jen žena, s malými znalostmi světa a mužů. Už ti nebudu nic vyčítat; za rok nebo za dva budeš mít syna, který ti zazené myšlenky na muže, který tě poblouznil." Igraine v tichosti dovolila Gorloisovi, aby ji vyzvedl na koně. V duši se stále vracela k tomu, co jí řekli Viviane a Merlin: že její osud je spojen s Utherem. Po snu, který sejí zdál, tomu uvěřila, věděla, proč se znovu setkali. Pomalu začala přijímat za své, zeje to vůle boží. A teďje tady, na cestě z Londinia po boku s Gorloisem, spojenectvíje v troskách a Gorlois je zjevně rozhodnutý, že Uther ji už nikdy nespatří. Rozhodně, jestli teď dojde na šaškem pobřeží k válce, nebude mít již čas podniknout cestu na konec světa do nějakého Tintagelu, a i kdyby mohl, neexistuje způsob, jak by se dostal na hrad, který může ubránit jen hrstka mužů. Gorlois ji tam může nechat tak dlouho, dokud nezestárne, zavřena za ponurými zdmi hradu, za roklemi a skalními útesy. Igraine si přetáhla kapuci přes obličej a rozplakala se. Uthera už nikdy neuvidí. Všechny Merlinovy plány jsou v troskách; je svázána se starým mužem, kterého nenávidí - teď již ví, že ho nenávidí, což si nikdy předtím nedovolila přiznat - a muž, kterého miluje, nedokáže přijít na nic lepšího než se pokusit přemluvit hrdého Gorloise, aby mu ji z vlastní vůle dal! Později si uvědomila, že musela proplakat celou dlouhou cestu, všechny ty dny a noci, kdy cestovali přes vřesoviště a údolími Cornwallu. Druhou noc se utábořili a vztyčili stany, aby si pořádně odpočinuli. Přivítala teplé jídlo a příležitost vyspat se ve stanu, i když věděla, že se již dále nebude moci vyhýbat Gorloisově loži. Nemohla křičet a prát se s ním, ne když spali ve stanu, obklopeném kolem dokola jeho vojáky. Je již čtyři roky jeho manželkou; nikdo kolem by neuvěřil, zeji chtěl znásilnit vlastní manžel. Neměla by sílu poprat se s ním, ani by nechtěla ztratit důstojnost v prohraném boji. Zatnula zuby a byla rozhodnutá nechat ho, ať si s ní dělá, co bude chtít - i když si přála, aby měla nějaká kouzla, o kterých se říkalo, že chrání panny boží. Když ty ulehly s muži u beltan-ských ohňů, počaly dítě pouze tehdy, když si to samy přály. Připadalo jí trpké, že by měla počít syna, kterého si její muž přál, když je ponížena tímto způsobem. Merlin to přece řekijasně: Gorloisovi žádného syna neporadíš. Ale ona Merlinovu proroctví nevěří, už ne, když viděla, jak se zhatily všechny jeho plány. Krutý, pletichářský stařec! Využil jí, jako muži využívají svoje dcery, od té doby, co přišli Římané, dávají do zástavy ty, které by si měly vzít toho nebo onoho muže, jak si přejí jejich otcové. Dcery jsou jejich majetkem jako kůň nebo koza. S Gorloisem nakonec dospěla kjistému klidu, a ten byl narušen, krutě a pro nic! Tiše plakala a chystala se na lože, odevzdaná, zoufalá a nevěřila ani sama sobě, že bude mít dost síly ho odehnat rozhorlenými slovy - podlejeho chování poznala, zeje připraven

dokázatjí, že je jeho majetkem, přinucuji, aby zapomněla najiného muže tím, že bude věnovat pozornost jemu jediným způsobem, ke kterému ji mohl přinutit. Jeho známé ruce, kterými sejí dotýkal, jeho obličej, který se nad ní tyčil ve tmě, jako by patřily někomu cizímu. A když ji k sobě přitáhl, byl neschopen; byl ochablý a bezmocný, a ačkoliv ji k sobě tiskl a zoufale se snažil vzrušit, nic z toho nebylo a nakonec zoufale zaklel a nechal ji být. äCopak jsi mě nějakými čáry připravila o moje mužství, ty proklatá děvko?"
äTo ne," řekla pohrdlivě, äačkoliv samozřejmě, kdybych takové čáry znala, ráda bych jich použila, můj silný a galantní manželi. Čekáš snad, že se rozpláču,

protože si mě nedovedeš vzít silou? Zkus to a já tady budu ležet a budu se ti smát do očí!" Zvedl se a zaťal pěst. äAno," řekla, äuhoď mě. Nebude to poprvé. A možná, že se budeš natolik cítit jako muž, že se tvoje kopí pozvedne k činnosti!" Se zuřivou kletbou na rtech se k ní obrátil zády a znovu si lehl, ale Igraine nemohla usnout, ležela ve tmě a třásla se po celém těle, uvědomujíc si, že má svoji odplatu. A vskutku po celou cestu do Cornwallu, ať se Gorlois snažil sebevíc, nebyl schopen její dotknout, až si začala Igraine říkat, zdali skutečně, aniž by si toho byla vědoma, nedocílila svým spravedlivým hněvem toho, že by nějak očarovala jeho mužství. I tehdy věděla s jasnozřivou intuicí zkušené kněžky, že jejíjiž nikdy nedotkne jako muž. 6
Cornwalijí připadal teď víc než dříve jako sám konec světa. V těch prvních dnech, kdy ji tam Gorlois nechal střežit strážemi - které k ní byly nyní odměřené a neprohodily s ní slovo, ani špatné, ani dobré - začala Igraine uvažovat, zda Tintagel vůbec existuje ještě ve skutečném světě, nebo zda - jako Avalon - není již jen pohádkovým královstvím v mlze, které nemá žádnou souvislost se světem, který navštívila při svém krátkém pobytu mimo domov. I za tu nedlouhou dobu, co byla pryč, jí připadalo, že Morgaine vyrostla , z děťátka v malou holčičku, ve vážnou, tichou dívenku, která se neustále vyptávala na všechno, co viděla kolem sebe. I Morgause vyrostla, tělo se jí zaoblilo, její dětský obličejík zvýrazněl, lícní kosti jí vystouply a oči : s dlouhými řasami pod temným obočím nabyly jasnějšího výrazu. Igraine napadlo, zeje krásná, a neuvědomovala si, že Morgause vypadá, jako by | jí z oka vypadla, když jí bylo čtrnáct. Morgause byla nadšená z dárků | a dárečků, které jí Igraine přivezla; motala se kolem Igraine i kolen* l Gorloisejako hravé štěňátko. Rozmlouvala s ním vzrušeně, zkoušela si naj PANI KOUZEL 77
něm svůdné pohledy a snažila se posadit se mu do klína, jako kdyby byla děvčátko Morgainina věku. Igraine si všimla, že Gorlois je vážný a neodstrkuje ji jako štěně, ale hladíjí dlouhé rudé vlasy, usmívá se a štípe ji do tváří. äNa takové dětinskostijsi moc velká, Morgause," pokárala ji Igraine přísně. äPoděkuj mému pánu z Cornwallu a odnes si dárky do svého pokoje. A to hedvábí dej pryč, takové věci nebudeš nosit, dokud nebudeš dospělá. Nemysli si, že už si můžeš hrát na dámu!" Morgause sebrala hezké věci, které jí přivezli, a plačtivě se odebrala do svého pokoje. Igraine si všimla, že Gorlois to děvče se zájmem sleduje. S hrůzou si pomyslela Morgause je jenom čtrnáct a pak si zděšeně uvědomila, že sama byla jen o rok starší, když ji dali Gorloisovijako nevěstu. Později je viděla společně v síni, Morgause si důvěrně opírala hlavu o Gorloisovo rameno a všimla si jeho pohledu. Neušlo jí, že od sebe nemotorně odskočili, když vstoupila, a když Gorlois odešel, podívala se zkoumavě na Morgause, až se děvče nervózně zahihňalo a sklopilo oči k zemi. äProč se na mě tak díváš, Igraine? Bojíš se snad, že se Gorloisovi líbím víc než ty?" äGorlois byl pro mě příliš starý; pro tebe ještě více. Snad si myslí, že mě v tobě získá zpátky takovou, jakou mě poznal, příliš mladou, abych mu "Tekla ne nebo se podívala najiného muže. Já však už nejsem to poslušné děvčátko, ale žena s vlastním názorem a on si možná dělá naděje, že s tebou pořídí snadněji." äPotom možná," řekla Morgause drze, äby ses měla snažit svého manžela uspokojit sama a nestěžovat si, že nějaká jiná žena je schopná pro ; něho udělat něco, co ty nemůžeš." ĽĽ Igraine pozvedla ruku, aby děvče udeřila, ale potom se vší silou ovládla. t Použila veškeré sebekázně, kterou měla, a tišeji oznámila: äMyslíš si, že l mi záleží na tom, koho si Gorlois bere do postele? Jsem si jista, že si dost užil svých fuchtlí, ale byla bych ráda, kdyby moje sestra mezi ně nepatřila. Já po jeho objetí netoužím, a kdybych tě nenáviděla, ochotně bych mu tě dala. Ale jsi příliš mladá. Jako já jsem byla příliš mladá. A Gorlois je křesťan; jestliže mu dovolíš, aby si s tebou lehl a udělal ti dítě, nebude mít na vybranou, než tě spěšně provdat za nejbližšího ozbrojence, který bude Ochotný si vzít odložené zboží - tihle Římané nejsou jako naši lidé, Morgause. Gorlois může být tebou okouzlen, ale mě neodloží a nevezme M za ženu tebe, to mi věř. Mezi našimi lidmi není panenství tak ceněno -tena, která prokáže svoji plodnost tím, že porodí zdravé dítě, je tou nejžádanější ženou. U těchhle křesťanů tohle ale neplatí, to ti povídám; Al "ajřjiné zvyklosti - taková žena jako ty musí být stydlivá, jinak se muž, terého přesvědčí, aby se s ní oženil, postará o to, abys po celý život trpěla, rotože to nebyl on, kdo ji obtěžkal dítětem, které nosí. Toužíš snad pravdu po tomhle, Morgause, ty, která by ses mohla provdat za krále,

78
MLHY AVALONU
kdybys chtěla? Odsoudíš sama sebe, sestřičko, jenom proto, abys mě poplivala?" Morgause zbledla. äNetušila jsem..." zašeptala. äAch ne, já nechci mít ostudu -

Igraine, promiň mi to."
Igraineji políbila a věnovala jí stříbrné zrcadlo a jantarový náhrdelník a Morgause se na ty věci zahleděla. äAle to jsou přece dárky od Gorloise."
äPřisahala jsem si, žejejiž nikdy nepoužiji," řekla. äJsou tvoje, pro toho krále, kterého Merlin viděl v tvé budoucnosti, sestřičko. Ale musíš zůstat cudná, dokud si pro tebe nepřijde."
äNeboj se," řekla Morgause a znovu se usmála. Igraine byla ráda, že její napomenutí zapůsobilo na Morgausinu ctižádost; Morgause byla chladná a vypočítavá, nenechala by se unést citem ani by nejednala impulsivně. Igraineji pozorovala a zatoužila, aby se i její sestra narodila se schopností milovat. Přála bych si, abych byla s Gorloisem spokojená, nebo abych se ho dovedla chladně zbavit -jako by to jistě udělala Morgause - a stát se královnou Utherovou. Gorlois se na Tintagelu zdržel jen čtyři dny. Byla ráda, když odjížděl. V Tintagelu ponechal tucet ozbrojenců, a když odjížděl, zavolal šiji k sobě.
äTy i tvoje dítě tady budete v bezpečí a dobře střeženy," řekl jí stručně. äJá pojedu dát dohromady muže z Cornwallu proti irským nájezdníkům nebo seveřanům - nebo proti Utherovi, jestli se pokusí přijet a vzít si, co " není jeho - ženu nebo hrad."
äMyslím, že Uther bude mít ve své zemi dost svých starostí," řekla Igraine a snažila se nedat najevo zoufalství, které se jí při tom zmocňovalo. äDej Bůh," řekl Gorlois, äprotože máme dost nepřátel i bez něho. Ale pro mě za mě, ať si klidně přijede, a já mu ukáži, že Cornivall není jeho, aby si nemyslel, že všechno je jeho, jen si to vzít!" Na to Igraine neřekla nic. Gorlois se svými muži odjel a Igraine zůstala sama, aby dala svůj hrad do pořádku, aby obnovila svůj těsný vztah s dítětem a aby napravila narušené přátelství se svou sestrou Morgause. Ale myšlenka na Utheraji neopouštěla, ať se snažila sebevíc zaměstnat domácími pracemi. Nebyl to ani skutečný Uther, kdo ji pronásledoval v myšlenkách, ten muž, kterého viděla v sadu, u dvora a v kostele, impul-sivní a trochu chlapecký, i když dosti neomalený a neohrabaný. Ten Uther, Pendragon, drak, velekrál, ten ji trochu děsil - pomyslela si, že by z něho mohla mít i strach, jaký kdysi měla z Gorloise. Když si však představila Uthera jako muže, vzpomněla si na polibky a objetí a co víc by mohl od ní chtít, cítila ten sladký pocit, při kterém celé její tělo roztávalo, tak jak to cítila ve snu. Jindy však ji ochromila hrůza, cítila se jako znásilněné dítě, které se probudí ráno po svatbě, ledové strachem a obavami. Myšlenka na sňatek jí připadala děsivá a dokonce i nepředstavitelná, tak jako jí připadala kdysi. Co sejí vracelo znovu a znovu, za ticha noci, když ležela se spící Morgaine po boku, nebo když seděla na terase PANI KOUZEL 79
u moře a vedla první dceřiny neohrabané pokusy příst, byjiny Uther, ten Uther, kterého znala v kruhu kamenů mimo čas a obvyklé místo; kněz Atlantidy, se kterým sdílela tajemství. Ten Uther, o kterém věděla, že ho bude milovat po celý život, že se ho nikdy nebude bát ani obávat, ať se mezi nimi stane cokoliv, bude to jen příjemná zkušenost, radost větší, než jakou dosud poznala. To bylo zcela jasné. Když se k němu přiblížila, pochopila, že objevila ztracený kus sebe samé; teprve s ním byla celá. Ať se mezi nimi jako mezi mužem a ženou stane cokoliv, bude za tím něco, co nikdy nezhyne, ani nezeslábne. Mají společný osud a musíjej společně vyplnit. Často, když ve svých myšlenkách dospěla takhle daleko, zarazila se a užasle pozorovala samu sebe. Zbláznila se snad? Takhle tady bláhově uvažovat o společném osudu a svém druhém já? Skutečnost je rozhodně jednodušší a méně zářivá. Vždyťjejen vdaná žena, slušná matrona a matka dítěte, která se nechala okouzlit mladším a hezčím mužem, než je její právoplatný manžel, a teď o něm sní. Kvůli němu se pohádala s hodným a čestným mužem, kterému byla svěřena. A po takových úvahách pak Igraine seděla a předla a zatínala zuby a cítila se neuvěřitelně provinile. Uvažovala, zdají nezbývá strávit zbytek života tím, že bude odčiňovat svůj hřích, který spáchala, nejsouc úplně při vědomí. Jaro pomalu přešlo v léto a beltanské ohně zůstaly jen vzpomínkou. V Tintagelu nastaly horké dny a nad modrým jasným mořem ležela hebká mlha. Nebe bylo tak čisté, že se Igraine občas zdálo, že na vzdáleném obzoru v mracích vidí zapomenutá města Lyonnesse a Atlantis. Dny se pak začaly zkracovat a za nocí přicházely občas první mrazíky, když k Igraine poprvé dolehl hřmot války. Ozbrojenci přinášeli z města, kam chodili na trhy, novinky, že na pobřeží dochází k irským nájezdům, že Irové zapálili nějakou vesnici a kostel a odnesli si jednu nebo dvě ženy a že se tvoří armády. Nebyly to však armády, kterým velí Gorlois, protože ty pochodují na západ do Letní země a na sever do Walesu. äJaké armády?" zeptala se Igraine muže, který jí o tom vyprávěl, a on jí odpověděl:
äTo nevím, má paní, protože jsem je neviděl; ti, co je viděli, tvrdí, že nosí orly jako za starých časů římské legie, což není možné." Ale také jí řekl, že na

své korouhvi mají červeného draka. Uther! Napadlo Igraine s bolestivým bodnutím, Uther je blízko a ani nebude vedet, kde mé hledat! Teprve pak se ptala na zprávy o Gorloisovi a muž jí řekl, že i její manžel je v Letní zemi a že armády se tam radí. Ten večer se dlouze dívala do svého starého bronzového zrcadla a přála si, aby to bylo zrcadlo kněžky, pomocí kterého se dá věštit, aby se dozvěděla, co se děje daleko od ní! Toužila po tom, aby se mohla poradit s Viviane nebo s Merlinem. Ti přece způsobili všechny tyhle potíže - a teď ji snad opustili? Proč ji nepřijeli navštívit, aby viděli, jak jsou jejich plány zmarněny? Našli snad nějakoujinou ženu se správným rodokmenem, kterou Utherovi předhodili, aby porodila krále, jenž jednoho dne osvobodí zemi a ochrání válčící lid?

Z Avalonu však nepřicházely žádné zprávy a ozbrojenci nedovolovali Igraine, ani aby se vypravila na trh do města; Gorlois to zakázal, tvrdili muži s úctou, prý kvůli tomu, v jakém stavu se země ocitla. Jednou, když vyhlížela z vysokého okna, spatřila přijíždějícího jezdce, který zastavil na vnitřním nádvoří, aby něco vyjednal s hlavním strážcem. Jezdec vypadal nazlobeně a Igraine se zdálo, že se dívá nahoru na zdi nešťastným pohledem, ale nakonec se otočil a odjel a Igraine uvažovala, jestli to byl posel, kterého za ní poslali a kterému stráže nedovolily přístup. le tedy vězněm v manželově hradu. Gorlois by mohl tvrdit a dokonce tomu i věřit, zeji sem umístil kvůli tomu, aby ji ochránil před nepokoji v zemi, ale opak byl pravdou: uvěznila ji sem jeho žárlivost. Za pár dní si toto svoje přesvědčení ověřila, když si zavolala hlavního strážce k sobě. äRáda bych vyslala posla ke své sestře a požádala ji, aby mě přijela navštívit," řekla. äPošleš muže se vzkazem do Avalonu?" Zdálo sejí, že muž se vyhýbá jejím očím. Řekl: äVíš, paní, to nemohu udělat. Můj pán z Cornwallu to řekl velmi jasně, že máme všichni zůstat tady a chránit Tintagel pro případ obležení." äNemůžeš tedy najmout nějakého posla ve vesnici, aby tu cestu podnikl, když mu dobře zaplatíte?" äMému pánovi by se to nelíbilo, paní. Moc mě to mrzí."
äAch tak," řekla a poslala ho pryč. Ještě není tak zoufalá, aby se pokoušela někoho ze stráží podplatit. Ale čím více o své situaci uvažovala, tím více byla nazlobená. Jak se Gorlois opovažuje ji tady věznit, zrovnaji, která je sestrou Paní z Avalonu? Je jeho manželkou, ne jeho otrokyní nebo služkou! Nakonec se odhodlala k zoufalému kroku. Nemívala často vidění, neměla v tom mnoho zkušeností, párkrát to spontánně vyzkoušela jako děvče, ale kromě krátkého vidění, které měla před návštěvou Viviane, ten způsob nikdy jako dospělá žena nevyužila. Naposledy, když viděla GorloiseJakje odsouzen k smrti, a tehdy si řekla, že už nebude vnitřního zraku používat. Z toho vidění, to bozi vědí, nebylo nic, protože Gorlois je stále až moc naživu. Přesto by sejí mohlo nějak podařit, alespoň se tak domnívala, vidět, co se má stát. Byl to nebezpečný krok - jako dítě byla vychovávána příběhy vyprávějícími o tom, jak dopadli ti, kteří se pletli do věcí, ve kterých nejsou vycvičeni, a tak zpočátku uvažovala pouze o kompromisu. Když první listy na stromech začaly žloutnout, zavolala si hlavního ozbrojence znovu k sobě. äNemůžu tady zůstat zavřená navždy jako krysa v pasti," řekla, ämusím se vypravit na trh. Musíme nakoupit barvy a je potřeba koupit novou krávu na dojení a jehly a špendlíky a mnoho dalších věcí na zimu, která se blíží."
äPaní, nemám příkazy, abych tě pustil ven," řekl a odvrátil zrak. äMoje příkazy jsou od pána a nic nového jsem od něho neslyšel." äDobrá, zůstanu tedy tady a pošlu jednu ze svých žen," řekla. äPůjde Ettarr nebo Isotta a půjde s nimi děvče Morgause - bude to stačit?" PANI KOUZEL 81
Vypadalo to, že se mu ulevilo, že nemusí porušit slovo, které dal svému 1 pánovi; bylo zajisté nutné, aby někdo z domácnosti došel na trh, než začne zima, a on to věděl stejně dobře jako ona. Bylo nehorázné bránit paní i domu v tom, co koneckonců patřilo k jedné z jejích povinností. Morgause se divoce radovala, když jí Igraine oznámila, že půjde na trh. Není divu, napadlo Igraine. Nikdo z nás nesměl po celé léto ven. Samotní pastevci jsou svobodnější než my, protože ti aspoň mohou vzít ovce a pašije kdekoliv na planině! S upřímnou závistí sledovala Morgause, jak si obléká vínovou pláštěnku, kterou jí přivezl Gorlois, a jak za doprovodu dvou ozbrojenců, Ettarr i Isottty a dvou žen z kuchyně, které ponesou balíčky a zboží, vyráží l na svém poníku. Pozorovala je na horní cestě, držíc Morgaine za ruku, l dokud jí nezmizeli z očí, a měla pocit, že už nedokáže vrátit se zpátky do | hradu, který se pro ni stal vězením. l äMami," zeptala se Morgaine vedle ní, äproč nemůžeme na trh s tetič- kou?" ; äProtože si to tvůj tatínek nepřeje, broučku." äProč si to nepřeje? Myslí si snad, že nejsme dost hodné?" Igraine se zasmála a řekla: äJistě, asi si to myslí, dcerunko moje." Morgaine zmlkla. Byla to drobná, tichá, uzavřená bytůstka s tmavými

vlásky, které se daly splést do malého cůpku, který jí poskakoval po lopatkách, ale vlásky byly tak jemné a rovné, že z copu vyklouzly a visely - jí teď volně v v pramíncích přes ramínka. Oči měla tmavé a vážné a obočí rovné a mohutné, takže již teď bylo výrazným rysem jejího obličeje. Malá víla, napadlo Igraine, nepodobá se člověku; úplný skřítek. Nebyla větší než pastevcovo děvčátko, kterému ještě nebyly dva roky, ačkoliv Morgaine už budou brzy čtyři, ale mluvila čistě a rozumně, jako kdyby jí bylo osm nebo devět. Igraine uchopila dítě do náručí a přitiskla k sobě. äTy moje nevinné podvržené dítě!" Morgaine se nechala laskat a dokonce sama dala matce pusinku, což Igraine překvapilo, protože Morgaine byla zdrženlivé dítě. Brzy se však začala nervózně vrtět - nebyla dítětem, které se rádo nechalo dlouho chovat; všechno chtěla dělat sama. Dokonce se již začala sama oblékat a zapínat si přezku na botách. Igraine ji postavila a Morgaine kráčela vážnými krůčky po jejím boku k hradu. Igraine se posadila ke stavu, řekla Morgaine, aby si vzala vřeteno a posadila se k ní. Děvčátko ji poslechlo a Igraine zastavila stav a chvíli ji pozorovala. Měla čisté a přesné pohyby; její příze byla nerovná, ale vřetenem otáčela zručně, jako kdyby to byla hračka, šikovně je točila mezi svými prstíky. Kdyby měla ručky větší, dovedla by již příst jako Morgause. Po nějaké chvíli Morgaine řekla: äNevzpomínám si na svého otce, mami. Kdepak je?" äJe pryč se svými vojáky v Letní zemi, dceruško moje." äKdy se vrátí domů?" äTo nevím, Morgaine. Chceš, aby přijel domů?"

Na chvilku se namyslela. äNe," řekla nakonec, äprotože když byl tady - vzpomínám si na to jen trochu - musela jsem spát u tetičky a tam byla tma ajájsem se nejdřív bála. Ale tehdy jsem byla samozřejmě ještě malá," dodala vážně a Igraine se musela usmát. Po chvíli pokračovala: äA nechci, | aby přijel domů, protože jsi kvůli němu plakala." i Nu, Viviane měla pravdu; ženy si mylně myslí, že malé děti nechápou, i co se kolem nich děje.
: äProč nemáš další dítě, mami? Ostatní ženy mají dítě, jakmile je to starší odstavené a mně už jsou skoro čtyři. Slyšela jsem Isottu.jak říká, že bys mi měla dát bratříčka. Myslím, že by se mi líbilo mít bratříčka, se kterým bych si hrála, nebo i sestřičku."
Igraine začala vysvětlovat: äProtože tvůj otec Gorlois..." ale pak se zarazila. Nezáleží na tom, jak dospěle Morgaine mluví, jsou jí jen čtyři roky a Igraine se jí nemůže s takovými věcmi svěřovat. äProtože Matka bohyně nepovažuje za vhodné mi poslat syna, dítě moje." Na terasu náhle vyšel Otec Columba. Přísně se na Igraine obořil: äNeměla bys mluvit s dítětem o bohyních a pověrách. Gorlois si přeje, aby byla vychovávánajako slušné křesťanské děvče. Morgaine, tvoje maminka neměla syna, protože tvůj tatínek se na ni zlobil a Bůh syna pozdržel, aby ji potrestal za její hříšnou vůli."
Nebylo to poprvé, co měla Igraine sto chutí hodit po tom starém havranovi a poslu zlých zpráv člunek. Copak se Gorlois tomu muži svěřil, copak ví o všem, k čemu mezi nimi došlo? Často o tom uvažovala, v měsících, které plynuly jeden po druhém, ale nikdy nenašla vhodnou příležitost, aby se ho zeptala, a věděla, že i kdyby tu odvahu našla, neodpověděl by jí popravdě. Najednou se Morgaine postavila a zamračila se na kněze: äJdi pryč, starce jeden," řekla jasným hláskeln. äNemám tě ráda. Maminka kvůli tobě pláče. Moje maminka toho ví víc než ty, a jestliže říká, že za to může Bohyně, zejí neseslala dítě, věřím jí a ne tomu, co říkáš ty, protože moje maminka nikdy nelže!"
Otec Columba se nazlobeně obrátil k Igraine: äTeď vidíš, co vzešlo z tvé svéhlavosti, má paní! To dítě by zasloužilo výprask. Svěř mi ji a já ji za její nedostatek úcty potrestám!"
Pohár Igraininy trpělivosti přetekl. Otec Columba přistoupil k Morgaine, která nehnuto stála. Igraine se postavila mezi ně. äJestli na ni vztáhneš ruku, knězi," řekla, äna místě tě zabiji. Můj manžel tě sem přivedl a já tě nemohu poslat pryč, ale jakmile se mi ještě jednou dostaneš na dohled, plivnu na tebe. Kliď se mi z očí!"
Stál na svém. äMůj pán Gorlois mě pověřil, abych pečoval o duševní blaho této domácnosti, má paní, a já nejsem urážlivý, takže ti prominu, cos mi řekla."
äMně na tom, jestli mi promineš, nebo ne, záleží tak pramálo jako na starém kozlovi! Kliď se mi z očí, nebo zavolám svoje služebné a vyženeme tě odtud. Pokud nechceš, abychom tě odtud vynesli nohama napřed, kliď PANI KOUZEL

!se odtud, starce, a nechoď mi na oči, dokud pro tebe nezavolám - a to bude, až slunce vyjde nad západním Irskem! Jdi!" l Kněz nevěřícně hleděl do jejích planoucích očí, na její zvednutou ruku, a šouravými krůčky starce místnost

opustil. Nyní, když se otevřeně vzbouřila, byla ohromena vlastní smělostí. Ale alespoň se osvobodila od kněze a ochránila Morgaine. Nedovolí, aby její dcera byla vychovávána tak, aby se styděla za své ženství. Pozdě večer se vrátila z trhu Morgause, pečlivě nakoupila všechno potřebné - Igraine věděla, že sama by to nezvládla lépe - a dokonce přinesla i kus homolového cukru pro Morgaine na lízání, který koupila z vlastního kapesného a kromě toho spoustu příběhů z tržiště. Sešily seděly až do půlnoci v Igrainině pokoji a bavily se, ještě dlouho potom, co Morgaine usnula, cucajíc svůj cukrový čuměl, až měla obličej i prstíky celé ulepené. Igraine jí homoli vzala a schovala na druhý den, pak se vrátila k Morgause, aby se dozvěděla další novinky. To je ubohé, že se musím novinky o svém manželovi dozvídat z toho, co se Morgause doslechla na tržišti!
äV Letní zemi došlo k velkému shromáždění," řekla Morgause. äŘíká se, L že Merlin dosáhl smíru mezi Lotem a Utherem. Říkají také, že Baň z Malé Británie se s nimi spojil a posílá jim koně, které zakoupil ve Španělsku." Trochu se při tom jménu zakoktala. äKde je to, Igraine? Je to v Římě?" äNe, ale je to daleko na jihu, mnohem blíž k Římu, než jsme my, ; mnoho, mnoho mil," řekla jí Igraine. ! äDošlo k bitvě se Sasy a Uther tam byl se svou dračí korouhví," řekla jí , Morgause. äSlyšela jsem jednoho harfeníka, jak vyprávi jako baladu, jak vévoda cornwallský nechal svoji paní uvěznit na Tintagelu..." I ve tmě Igraine viděla, jak má děvče oči rozšířené úžasem a pootevřené rty. äIgraine, řekni mi pravdu, byl Uther tvým milencem?" äNebyl," řekla Igraine, äale Gorlois věřil, že byl, a proto se pohádal s Utherem. Nevěřil mi, když jsem mu říkala pravdu." Hrdlo její stáhlo nespravedlivým naříčením. äTeď bych si přála, aby to pravda byla." äŘíká se, že král Lot je hezčí než Uther," řekla Morgause, äa že hledá ženu, a šeptá se, že se postaví Utherovi, aby se, podaří-li se mu to, sám stalvelekrálem.Je hezčí než Uther? Je Uther božský, jak říkají, Igraine?" Zavrtěla hlavou. äJá nevím, Morgause." äAle říkají, že byl tvým milencem..." äMně nezáleží na tom, co říkají," přerušilaji Igraine, äale světu zřejmě na takových věcech záleží. Oba jsou hezcí muži, Lotje tmavý a Uther světlý Jako seveřan. Ale nebylo to kvůli jeho světlému obličeji, že jsem považovala Uthera za lepšího muže." äCo to tedy bylo?" zeptala se Morgause zvědavě a Igraine si povzdechla, protože věděla, že jejímu vysvětlení nebude mladé děvče rozumět. Ale touha sdílet alespoň trochu z toho, co cítila a nemohla nikomu říci, ji Přiměla, aby řekla: äAle já vlastně nevím. Jen - připadalo mi, jako kdy-

bych ho znala od počátku světa, jako kdyby mi nikdy nemohl připadat cizí, ať by udělal, co udělal, nebo ať by mezi nás vstoupilo cokoliv." äAle jestli tě ani nepolíbil."
äNa tom nezáleží," řekla Igraine unaveně, ale nakonec se rozplakala a řekla to, co nyní již dlouho věděla a nechtěla si přiznat. äI kdybych se mu již v životě nepodívala do tváře, jsem mu oddána a budu mu oddána až do smrti. A nemohu uvěřit, že by to Bohyně zařídila v mém životě tak, abych ho už nikdy neuviděla."
I ve slabém osvětlení si všimla, že se na ni Morgause dívá s úžasem a s jistou závistí, jako kdyby se v očích mladé dívky nyní stala hrdinkou starého romantického příběhu. Měla chuť jí říci, že to tak není, tohle že není žádný milostný příběh, to se doopravdy stalo, ale věděla, že není způsob, jak jí to sdělit, protože Morgause nemá žádné zkušenosti s takovými životními příběhy; pro ni je to pouhá neskutečná romantická fantazie. Nechť si tedy myslí, íe je to romanticko milostní příběh, jestli ji to teší, pomyslela si Igraine a uvědomila si, že něco takového Morgause asi nikdy nepozná: ona žije v jiném světě.
Už tedy učinila krok, kterým si znepřátelila kněze, který byl Gorloiso-vým mužem, a teď další krok, když přiznala Morgause, že milovala Ut-hera. Viviane kdysi hovořila něco o světech, které se oddělují, a Igraine se zdálo, jako kdyby začala žít v nějakém světě, který je odlišný od toho běžného, ve kterém má Gorlois možná právo očekávat, že bude jeho věrnou nevolnicí, otrokyní, služkou - jeho manželkou. S tím druhým světemji nyní spojovala jenom Morgaine. Pohlédla na spící dítě, upatlané od cukru, s tmavými vlásky rozhozenými kolem hlavy, a na svoji mladší sestru s široce rozevřenýma očima a uvažovala, zda kvůli té události, která se jí přihodila, zapomene i na tyhle poslední zástavy, které ji pojí se skutečným světem.
Když na to pomyslela, ucítila bolest, ale někde uvnitř se ozval tichý hlásek: äAno, i na ně."
A tak další krok, kterého se dříve tak obávala, jí nyní připadal snadný. Ležela tu noc beze spánku mezi Morgause a svým dítětem a snažila se rozhodnout, co musí udělat. Uteče snad pryč a bude se snažit dostat se k Utherovi? Téměř okamžitě tu myšlenku zamítla. Měla by poslat Morgause s tajnou zprávou do Avalonu, zeje uvězněna a jak má uprchnout? Ne. Jestli se, alespoň podle řečí, které Morgause

zaslechla na tržišti, mluví mezi lidmi o tom, zeje uvězněna, pak sestra by k ní jistě přijela, kdyby si myslela, že jí to pomůže. A v jejím srdci navíc stále hlodal tichý hlas pochyb a zoufalství, zda to celé vidění o Utherovi nebylo klamné. Co když Merlin a Viviane upustili od svého původního plánu, když se hned ne-vrhla Utherovi do náručí, a našli pro Uthera a a pro záchranu Británie jinou ženu?
K ránu, když nebe začalo blednout, upadla do omamného spánku. PANI KOUZEL

Ľ A v něm, když již začala pomalu ztrácet naději, našla cestu dál. Když se vzbudila, měla pocit, zejí vnitřní hlas napovídá: Zbav se na dnešní den dítěte a děvčete, a budeš vědět, co dělat. Úsvit napovídal, že bude jasný, slunečný den. Posnídali kozí sýr a čerstvě upečený chléb. Morgause hleděla na třpytící se moře a řekla: äJsem už tak unavená z toho, jak jsem pořád zavřená doma - teprve včera na tržišti jsem si uvědomila, jak mě již otravuje být pořád v tomhle domě!" äTak vezmi Morgaine a užijte si s pasačkou den venku," navrhla jí Igraine. äMyslím, že i ona se ráda dostane někam dál." Zabalila jim plátky masa a chléb; pro Morgaine to byl svátek. Igraine ji vyprovodila a doufala, že sejí nějak podaří vyhnout se slídivým očím Otce Columby, který, i když vyhověl její vůli a nemluvil na ni, očima ji sledoval, kamkoliv se hnula. Ale teď po ránu, když seděla a předla, přišel za ní a řekl: äPaní..." Nepodívala se na něj. äZádalajsem tě, aby ses držel stranou, knězi. Jestli chceš, můžeš si na mě stěžovat Gorloisovi, až se vrátí domů, ale nemluv se mnou." äJeden z Gorloisových mužů byl raněn po pádu z útesů. Jeho druzi si myslí, že umírá, a požádali mě, abych za ním zašel. Nemusíš se bát; budeš dobře ohlídána." Tím si byla jista - nikdy ji však nenapadlo, že kdyby se zbavila kněze, mohlo by sejí nějak podařit uniknout. Kam by však takjako tak šla? Tohle byla Gorloisova země a nikdo z jeho lidí by neposkytl přístřeší ženě, proti níž obrátil svůj hněv. Nikdy neměla v úmyslu jen tak uprchnout. äJen běž a vem tě ďas, abys mi nepřišel na oči," řekla a otočila se k němu zády. äJestli máš v úmyslu mě proklít, paní..."
äProč bych měla mrhat dechem, abych tě proklínala? Stejně tak ráda ti popřeji šťastnou cestu do tvého nebe, doufejme, že tvůj Bůh najde v tvé přítomnosti větší potěšení než já." Jakmile byl pryč, spěchaje na svém malém oslu po horní cestě, uvědomila si jasně, proč toužila se kněze zbavit. Do určité míry znal tajemství lidské duše, i když to nebyla její tajemství, a snadno by uhodl, co má v úmyslu, a určitě by to neschvaloval. Šla do Morgausina pokoje a našla stříbrné zrcadlo. Potom sešla dolů do kuchyně a požádala služebnou, aby rozdělala v jejím pokoji oheň. Ta se divila, protože den nebyl chladný, ale ona to opakovala, jako kdyby to byla ta nejnormálnější věc pod sluncem, a odnášela si z kuchyně další věci: sůl a trochu oleje, kousek chleba a malou lahvičku s vínem - tyto věci, napadlo kuchařky, potřebuje bezpochyby ke svému obědu - a tak si vzala ještě kousek sýra, aby skryla svoje úmysly, a později ho hodila mořským rackům. Na zahradě našla květy levandule a podařilo sejí objevit i pár šípků. Vlastním nožíkem uřízla jen pár symbolických větviček jalovce a haluzku lísky. Jakmile byla znovu ve svém pokoji, zastrčila petlici a svlékla se. Stála nahá před krbem a chvěla se. Doposud nic takového neprováděla a vě-

děla, že Viviane by to neschvalovala, protože ti, co byli v kouzelnictví nezkušení, mohli si přivodit svou neznalostí potíže. Ale doufala, že pomocí těchhle věcí sejí podaří dosáhnout vidění, i když v tom měla pramalé zkušenosti. Vhodilajalovec do ohně, a jak se zvedal dým, přiložila si větvičku lísky na čelo. Položila plody a květiny před oheň, potom si pomazala prsa solí a olejem, ukousla kousek chleba a usrkla vína a potom, celá se chvějíc, položila stříbrné zrcadlo do místa, kde na ně svítil oheň z ohniště, a z konvice, která sloužila na mytí vlasů, nalila čistou na stříbrný povrch zrcadla trochu čisté dešťové vody. Zašeptala: äPři obyčejných věcech i neobyčejných, při vodě a ohni, soli, oleji a víně, při plodech a květinách, prosím tě, Bohyně, dej, ať vidím svoji sestru Viviane." Hladina vody se pomalu rozčeřila. Igraine se najednou zachvěla v náhlém poryvu ledového vzduchu, pochybujíc na okamžik, zda se jí její čáry podaří. Obávala se, zda její čarodějnictví není také rouháním. Nejasný obraz, který se v zrcadle nejprve objevil, patřil jí; potom se pomalu přesouval a měnil, byl to hrůzu nahánějící obličej Bohyně, s jeřabinami kolem čela. A pak se vyjasnil a ustálil a Igraine spatřila něco, v co ani nedoufala, co nepředvídala- nebyl to živý hovořící obličej. Hleděla do místnosti, kterou znala. Kdysi to byl pokoj její matky v Avalonu a byly tam i další ženy v temných řízách kněžek. Nejprve marně hledala svoji sestru, protože ženy přicházely a odcházely a

pohybovaly se sem a tam a v pokoji vládl zmatek. A pak svoji sestru zahlédla. Viviane vypadala unaveně, nemocně a ztrhaně; procházela se, chodila sem a tam a opírala se o rameno jedné z kněžek a Igraine si s hrůzou uvědomila, co vidí. Viviane ve své světlé říze z nebarvené vlny byla obtěžkaná dítětem, její břicho bylo veliké a obličej ztrhaný utrpením. Igraine si vzpomínala, že i ji porodní báby nutily chodit, když rodila Morgaine... Ale ne! Ach, matko Ceridwen, požehnaná Bohyně, ne. Naše matka tak zemřela, ale Viviane si byla tak jista, íe již nebude mít děti. A teď zemře, nemůže ve svém věku porodit dítě a přežít to. Proč, když věděla, že počala, nevzala si nějaký jed, aby se dítěte zbavila ? Tohle je tedy konec všech jejích plánu, tohle je úplný konec... I já jsem promrhala život tím, že jsem uvěřila jejímu snu. A pak se Igraine zastyděla, že myslela na vlastní trápení, když Viviane čekal porod dítěte, porod, ze kterého se stěží ještě někdy zotaví. V hrůze a zoufalství se rozplakala, nedokázala ani odvrátit pohled od zrcadla, a když Viviane zvedla hlavu a hleděla na ni přes hlavu kněžky, o jejíž paži se opírala, v jejích matných očích plných strachu se objevilo poznání a něha. Igraine ji neslyšela, ale bylo to, jako kdyby Viviane promlouvala přímo k ní. Holčičko, sestřičko moje Grainně.
Igraine se chtělo pro ni plakat, bolestí, strachem a žalem, ale v této chvíli nedokázala přenést na Viviane svůj vlastní smutek. V jediném vykřikují vylila svoje srdce. Slyším tě, moje matko, moje sestřičko, má kneíko a má bohyně.

ti, ani v teto hodině neztrácej naději, nezoufej! Všechno naše utrpení má svůj smysl, pomalá jsem to. Nezoufej! A na okamžik, až jí přeběhl mráz po zádech, Igraine doopravdy ucítila na své tváři letmý dotyk, jako lehké políbení a Viviane zašeptala: äSestřičko." A potom Igraine viděla, jak se sestřin obličej zkřivil bolestí a jak v mdlobách padla do připravených paží kněžky, a vítr zčeřil hladinu vody na zrcadle a Igraine spatřila vlastní tvář rozostřenou pláčem, jak na ni hledí z vody. Zachvěla se, uchopila kus oblečení, cokoliv, co by ji zahřálo, a mrštila kouzelné zrcadlo do ohně; potom se vrhla na postel a rozplakala se.
Viviane mi řekla, ze si nemám zoufat. Ale jak si mohu nezoufat, když umírá? Ležela tam a plakala až do otupěni. Konečně, když již studnice jejích slz vyschla, unaveně se zvedla a omyla si obličej studenou vodou. Viviane umírá, možná už je mrtvá. Ale její poslední slova Igraine nabádala, aby neztrácela naději. Oblékla se a kolem krku si pověsila měsíční kámen, který jí darovala Viviane. A pak se vzduch před ní mírně zachvěl a spatřila Uthera. Tentokrát věděla, že to je vidění, a ne muž sám. Žádná živá bytost, rozhodně ne Uther Pendragon, by nemohla vstoupit do jejího střeženého pokoje, aniž by ji viděli nějací muži a zastavili ji. Měl na sobě tlustý plášť, ale na pažích - a podle toho poznala, že se jedná o sen - měl hady, které viděla, když snila o jeho životě v Atlantidě. Nebyly to však náramky ze zlata, ale byli to živí hadi, kteří zvedali hlavy a syčeli; žádný strach z nich však neměla. äMoje milovaná," řekl, a ačkoliv to byl přímo jeho hlas, v místnosti bylo ticho a oheň plápolal v krbu a slyšela jen praskání jalovcových větviček a tichý šepot. äPřijedu za tebou uprostřed zimy. To ti přísahám, přijedu za tebou, a nic tomu nezabrání. Připrav se na mou návštěvu kolem zimního slunovratu." A pak zůstala sama, do místnosti svítilo jen slunce a viděla odraz třpytu moře zvenku a dole na nádvoří slyšela smích Morgause a své malé dcerušky. Igraine se zhluboka nadechla, v klidu dopila zbytek vína. Vzhledem k prázdnému žaludku sejí lehce zatočila hlava. Potom tiše sestoupila po schodech, aby byla připravena čelit událostem, které ji čekají. 7
První událostí, jež se stala, bylo, že Gorlois se vrátil domů. Igraine, dosud pod vlivem okamžiku prozření a zděšení, protože ji ve skutečnosti nikdy nenapadlo, že by Viviane mohla zemřít, a navzdory jejím slovům naděje si nedovedla nyní představit, že by Viviane mohla žít, čekala něco jiného. Nějakou tajemnou zprávu od

Uthera nebo třeba zvěst, že Gorlois padl, a ona že je volná. Samotný Gorlois, pokrytý prachem cest, vyhladovělý a zachmuřený, působil na Igraininu vzburcovanou mysl jako vidění, jako sebeklam nebo ztělesnění všeho zla. Dobrá, je tomu tak, je to i k něčemu dohře, protože to znamená, ze moje sestra žije a že moje vidění bylo jen ztělesněním mých vlastních ohav. A tak Gorloise uvítala v klidu, dala mu najíst a nabídla mu koupel a čisté oblečení a zahrnula ho příjemnými slovy. Jen ať si myslí, že lituje své unáhlenosti, ať nabude dojmu, že si chce znovu získat jeho přízeň. Ve skutečnosti jí ale již nezáleželo

na tom, co si Gorlois myslí nebo co dělá. Již k němu necítila zášť ani odpor, jaký pociťovala v prvních letech zoufalství. Její utrpení ji připravilo na to, co bude následovat. Posloužila Gorloisovi jídlem a pitím, postarala se o to, aby se jeho mužům dostalo všeho, co potřebují, ale zdržela se vyptávání. Na chvíli přinesla Morgaine, umytou, učesanou a roztomilou, aby se s ní tatínek potěšil, a potom ji nechala odnést spát. Gorlois si povzdechl a odsunul talíř. äRoste do krásy, ale je jako víla; jako by patřila k tomu národu, co obývá kopce. Jak přišla k takové krvi? Mí příbuzní takoví nejsou."
äAle moje matka taková byla," poznamenala Igraine, äa Viviane je taková taky. Myslím, že její otec musel patřit k elfímu národu." Gorlois se zachvěl a řekl: äA ty ani nevíš, koho měla za otce -jedna z dobrých věcí, kterou Římané udělali, byla, že s tímhle národem skoncovali. Nebojím se žádného ozbrojeného muže, kterého mohu zabít, ale bojím se lidí, co žijí v dírách v kopcích, s jejich čarovnými kruhy a jejich jídlem, po kterém můžeš bloudit omámená stovky let, bojím se elfích šipek, které přicházejí ze tmy a srazí člověka k smrti, bez rozhřešení. To jen ďábel mohl takový národ stvořit na zlost křesťanům a je, myslím, naší boží povinností je zabíjet!"
Igraine myslela na byliny a léčivé rostliny, které ženy elfího národa přinášely svým dobyvatelům, abyjimvyhojily rány; na jedovaté šípy, které dovedly usmrtit zvěř, kterou nebylo možné ulovit jiným způsobem; na vlastní matku, která se z tohoto národa narodila, a na Vivianina neznámého otce. A Gorlois, tak jako Římané, by vyhubil tento primitivní lid ve jménu svého Boha. äMyslím, že to musí být tak, jak si přeje Bůh," řekla. äMorgaine by možná měla být vychovávána v klášteře svatých sester, aby ji neposkvrnilo zlo, které zdědila z tvé pradávné krve," pokračoval Gorlois. äAž bude větší, budeme o tom uvažovat. Jeden svatý muž mi jednou řekl, že ženy mají krev po svých matkách, tak tomu je ode dnů Evy, a právě u žen, které jsou plny hříchu, syn naopak mívá krev po otci, krev čistou, protože byl stvořen k obrazu Boha, svého otce. Takže, jestliže budeme mít syna, Igraine, nemusíme se obávat, že v něm bude kolovat zlá krev pradávného lidu z kopců."
Igraine pocítila nával hněvu, ale vší silou se ovládla a navenek zůstala klidná. äI to musí být tak, jak si bude přát tvůj Bůh," řekla, protože, jestliže PANI
KOUZEL 89
on na to zapomněl, ona věděla, že se jí už nikdy nedotkne jako muž. Teď jí již nezáleželo na tom, co říká nebo co dělá. äŘekni mi, co tě tak nečekaně přivedlo domů, můj manželi?" äSamozřejmě Uther," řekl Gorlois. äNa Dračím ostrově poblíž kněžského Glastonbury probíhalo velké setkání králů. Nechápu, proč kněží dovolí, aby tam jejich chrám stál, protože je to pohanské místo a uctívali tam svého jelena-Paroháče a chovali hady a prováděli další bláhovosti, jaké by se podle mě neměly konat v křesťanské zemi. Král Leodegranz, kterýje králem Letní země, se postavil za mě a odmítl se spojit s Utherem. Leodegranzovi se Uther nelíbí o nic víc než mně, ale nyní nebude s Pen-dragonem válčit; nehodí se, abychom válčili mezi sebou, když se Sašové shromažďují na východním pobřeží. Jestliže letos v létě přijdou Skotové, ocitneme se mezi kovadlinou a kladivem. A teď Uther vyhlásil požaďavek, že musím svoje lidi svěřitjeho vedení, nebo že přijde a přinutí mě k tomu. A tak jsme tady-budeme chránit Tintagel, a když bude třeba, tak navždy. Ale varoval jsem Uthera, že jestliže vstoupí do Cornwallu, budu proti němu bojovat. Leodegranz uzavřel s Utherem příměří, dokud se Sašové nestáhnou ze země, ale já nic takového neudělám." äPro smilování boží, to je ale nerozumné," vydechla Igraine, äprotože Leodegranz má pravdu - Sašové by byli ztracení, kdyby se jim postavili všichni muži Británie společně. Jestliže se budete hádat mezi sebou, Sašové na vás zaútočí, zničí jedno království po druhém a nebude trvat dlouho a Británie bude sloužit Koňským bohům!" Gorlois odsunul talíř. äNepředpokládám, že by žena mohla vědět něco octi, Igraine. Pojďme spát." Myslela si, že teď už jí nebude záležet na tom, co s ní bude Gorlois dělat, ale nebyla připravena na zoufalý boj jeho pýchy. Znovu ji zbil a proklínal. äTys nějak očarovala moje mužství, ty zákeřná čarodějnice!" Když vyčerpáním usnul, Igraine ležela s potlučeným obličejem vedle něho a tiše plakala. Tak tohle má být odměna za její laskavost, stejná jako za tvrdá slova. Nyní měla právo ho nenávidět a svým způsobem se jí ulevilo, že se nemusí cítit provinile za to, že si ho oškliví. Najednou prudce zatoužila, aby ho Uther zabil. Druhý den na úsvitu Gorlois odjel a vzal si s sebou všechny muže, s výjimkou pěti nebo šesti, kteří měli chránit Tintagel. Z řečí, které vyslechla než odjeli, se dozvěděla, že Gorlois doufá, že napadne Uthera ze zálohy, až bude jeho útočící armáda scházet z vřesovišť dolů do údolí. Kvůli tomu, co nazýval ctí, zbaví celou Británii velekrále, a ponechá zemi bezbrannou jako ženu, vydanou na pospas násilnickým saským hordám ~ a to všechno jenom proto, žejiž není dostatečným mužem pro svoji ženu a má strach, že Uther by jím mohl být. Když odjel, dny se

vlekly v dešti a tichu. Potom přišly první mrazíky | a první záplavy sněhu pokrývajícího vřesoviště, která pozvolna zmizela

v mlze a byla vidět jen za těch nejjasnějších dnů. Toužila dozvědět se, co je nového. Cítila sejakojezevec uvězněný v zimní noře. Zimní slunovrat. Uther řekl, že za ní přijede o zimním slunovratu - ale nyní začala uvažovat, zda to nebyl jenom sen. Jak se podzimní dny zkracovaly a bylo stále temněji a chladněji, začala o svém vidění pochybovat, ale věděla, že jakýkoli pokus kouzlo kvůli jistotě opakovat je marný. Už v dětství se poučila, že přílišná závislost na kouzlech není správná. Bylo dovoleno hledat paprsek světla ve tmě, a to učinila; ale kouzlo se nesmí stát chodítkem pro dítě, které se učí chodit, ledaže by nedokázala učinit krok bez pomoci nadpřirozeného.
Nikd jsem nedokázala spoléhat sama na sebe, pomyslela si hořce. Když byla ještě dítě, řídila její život Viviane; a ještě nevyspěla v ženu a už ji provdali za Gorloise a měla pocit, že ve všem má spoléhat na něj nebo se v jeho nepřítomnosti obrátit na Otce Columbu, který jí měl být trvalým rádcem. A tak nyní, když si uvědomila, že má příležitost rozhodovat se konečně po svém, uzavřela se do sebe. Učila dceru příst a začala učit Morgausejak tkát v barvách; shromažďovala zásoby jídla, protože to vypadalo, že zima bude chladnější a delší než obvykle, a dychtivě naslouchala útržkům zpráv, které k ní přinášeli pastýři vracející se z trhu nebo různí pocestní - ale takových bylo málo, protože zima stále více oddělovala Tintagel od okolního světa.
Jednou se na hradě objevila podomní obchodnice, zahalená do potrhaných šál, unavená a bosá. Nohy měla zabalené do hadrů a nebyla moc čistá, ale Igraineji zavedla dál a usadila ji u ohniště a nabídla jí hustou l kozí polévku s okoralým chlebem, jaký jídávala sama. Když si všimla, že žena kulhá kvůli zranění na noze, požádala kuchařku, aby ohřála vodu | a našla čistý hadřík, aby jí ránu ovázala. Koupila si od ženy dvě jehly - | i když byly drsné, sama měla lepší, ale budou stačit, aby se s nimi Morgai- | ne mohla učit svým prvním stehům.
Potom, protože měla pocit, že si to i zasloužila, požádala ženu, aby jí sdělila novinky ze severu, i äVojáci, má paní," začala ta stará žena s povzdechem, äa Sašové se shromažďují na severních cestách a Uther se svou dračí korouhví také. Sašové jsou od něj k severu, a říkají, že vévoda cornwallský proti němu j útočí z jihu. Bojuje se všude, dokonce i na Svatém ostrově." äTy přicházíš ze Svatého ostrova?" zajímala se Igraine. 1 äAno, paní, tam u jezera mě přepadla noc a ztratila jsem se v mlze. 1 Kněži mi dali suchý chléb a vyzvali mě, abych se zúčastnila jejich mše j a vyzpovídala se, ale jaké hříchy může stará žena jako já mít? Všechny | moje hříchy jsou dávno zapomenuté a dávno odpuštěné a ani jich už | nelituju," řekla se smíchem; Igraine se zdálo, zeje trochu slaboduchá a že i to málo rozumu, co jí zbývá, prošlo tvrdou zkouškou samoty a dlouhého putování. äA samozřejmě pro staré a chudé je tak málo příležitostí hřešit - pouze pochybovat o boží dobrotě, a jestliže Bůh nerozumí, proč o ní pochybujeme, není tak moudrý, jak se jeho kněži domnívají, ha ha, ala

neměla jsem chuť jejich mši poslouchat a uvnitř v kostele byla větší zima než venku, tak jsem se procházela v mlze a pak jsem spatřila jakousi loď a nějak se mi podařilo dojet na Svatý ostrov a tam mi ženy Jezerní paní daly Jídlo a dovolily ohřát se u ohně, stejně jako ty dnes... ha ha ha..." äTy jsi viděla Jezerní paní?" zeptala se Igraine dychtivě, naklánějíc se dopředu a hledíc ženě do obličeje. äŘekni mi o ní něco, je to moje sestra..." äZajisté, i ona mi to řekla, že její sestra je manželkou vévody cornwall-ského, jestli aleje vévoda dosud naživu, nevěděla, ha ha ha... ano, jistě, dala mi pro tebe vzkaz, proto jsem se sem vypravila přes vřesoviště a přes skály, odírala si ubohé nohy o kameny, ha ha ha... Teď, co jen mi to řekla, já ubohá, nemůžu si vzpomenout, myslím, že jsem ten vzkaz ztratila někde v mlze na Svatém ostrově; ti knězi, víš, mi řekli, že žádný Svatý ostrov již neexistuje, že ho Bůh potopil do moře, a jestli si myslím, že jsem se tam občerstvila, že to bylo jen kouzlem a klamem ďáblovým..." Zarazila se, ohnula se a rozkašlala se. Igraine trpělivě čekala. Nakonec ženu vyzvala: äŘekni mi něco o Paní z Avalonu. Viděla jsi ji?" äAle ano, zajisté, viděla jsem ji, není jako ty, je jako elfí žena, drobná a tmavá..." Oči ženy se vyjasnily a najednou byly čisté. äTeď si vzpomínám na ten vzkaz. Řekla: Vyřiď mé sestře Igraine, že nemá zapomínat na svoje sny a že nemá ztrácet naději, a já se tomu zasmála, ha ha ha, k čemu jsou "ftobré sny, leda snad pro vás dámy ve velkých domech, pro nás, kteří se touláme v mlze po cestách, nejsou k ničemu. A ano, ještě tohle: V době l sklizně porodila pěkného chlapečka a

prosila mě, abych ti řekla, že přes veškeré obavy a očekávání se mu daří dobře a že chlapečka pojmenovala , Galahad." j Igraine si s úlevou oddechla. Tak Viviane skutečně, přes všechny obavy, l porodila dítě. l Podomní obchodnice pokračovala: äTaké říkala, ha ha ha, zeje to boží syn a že se hodí, aby jeden králův syn sloužil druhému. Znamená to pro tebe něco, má paní? Mně to znijenjako další snění a měsíční stíny, ha ha ha..." A poddala se svému smíchu, zahalujíc se do svých hadrů a natahujíc i hubené ruce k teplu ohně. Ale Igraine věděla, co ten vzkaz znamená. Jeden králův syn by měl sloužit druhému. Tak Viviane skutečně porodila syna králi Banovi z Malé Británie, po rituálu Velkého sňatku. A jestliže proroctví, které s Merlinem vyslovili, platí, měla by Igraine porodit syna Utherovi, nejvyššímu králi Británie. Jeden by měl sloužit druhému. Na okamžik měla pocit, že propukne ve stejný hysterický smích, jakému se oddávala ta bláznivá Mařena. Zena ještě nebyla přivedena k svatebnímu loži a již tu děláme opatření o výchovu synů! V povznesené náladě Igraine viděla obě děti, narozené i nenarozené, ak se kolem ní shlukujíjako stíny. Bude Vivianin syn Galahad tím temným dvojčetem, zhoubou pro jejího nenarozeného syna, kterého bude

mít s Utherem? Igraine připadalo, že je oba vidí ve světle plápolajícího ohně: snědého štíhlého chlapce s Vivianinýma očima a výrostka se zářícími vlasy, jaké mají seveřané a pak v plápolajícím ohni spatřila posvátné klenoty druidů, které jsou nyní uchovávány v Avalonu od té doby, co Římané spálili svaté hroby - miska, pohár, meč a kopí, které se třpytí a září jako čtyři živly; miska představuje zemi, pohár vodu, meč oheň a kopí nebo hůl vzduch. Když oheň zapraskal, lehce se zachvěla a pomyslela si ospale, že pro každého z nich je tu jeden kus klenotů. Jaké štěstí.
Prudce zamrkala a narovnala se. Oheň vyhasl a stará podomní obchodnice spala, nohy zastrčené pod šálami a hadry, co nejblíže u ohně. Síň byla prázdná. Její služebná podřimovala na lavici, zabalená do šály a pláště; ostatní služebnictvo šlo spát. Copak lady u ohně proseděla půl noci a všechno její to jen zdálo? Probudila spící služebnou, která se se žbrb-láním odebrala na lože. Podomní obchodnici nechala spát u krbu a, celá se chvějíc, se odebrala do svého pokoje, přitulila se k Morgaine na posteli a pevně dítě objala, jako kdyby je měla ochránit před světem kouzel a strachu.
A pak přišla opravdová zima. V Tintagelu neměli dost dřeva na topení, jen rašelinu, která sire hořela, ale silně kouřila a černila dveře i stropy. Někdy museli pálit mořské řasy a pak se celým hradem táhla vůně mrt- " vých ryb jako z moře při odlivu. A nakonec se objevily zprávy, že Utherova armáda se blíží k Tintagelu, že je připravena překročit velká vřesoviště. Za normálních podmínek by Utherova armáda Gorloisovy muže s klidem porazila. Ale jestliže použijí léčky? Uther zemi nezná! Bude se cítit dostatečně ohrožen už jen kamenitým a neznámým terénem a bude si myslet, že Gorloisovy armády se tísní poblíž Tintagelu? Uther by nečekal útok z větší blízkosti!
Nemohla dělat nic jiného nežli čekat. To byl úděl žen: sedět doma na hradě nebo v domě - tak tomu bylo od doby, kdy přišli Římané. Předtím se keltské kmeny řídily radami svých žen a dále na severu ležel ostrov bojovnic, které vyráběly zbraně a učily válečné náčelníky zbraně používat. Noc za nocí Igraine probděla, přemýšlejíc o svém manželovi a o svém milenci. Ovsem, uvažovala, za předpokladu, ze můžete nazývat milencem muže, se kterým jste se ani nepolíbili. Uther přísahal, že přijde kolem slunovratu, j ale jak může překročit vřesoviště a uniknout pasti, kterou pro něho chystá ij Gorlois?
Kéž by tak byla zkušenou čarodějkou nebo kněžkoujako Viviane! Byla vychována v představě o škodlivosti využívání čárů k vynucení své vůle na bozích. Bylo ale správné dopustit, aby byl Uther napaden ze zálohy a jeho j muži povražděni? Namlouvala si, že Uther bude mít jistě zvědy a nebude; potřebovat pomoc ženy. Přesto se cítila sklíčeně a uvažovala, co by mohla; udělat lepšího, než jen sedět a čekat. í! PANI K O U Z E L
93
Několik dní před zimním slunovratem propukla bouře, která zuřila dva dny. Byla tak silná, že Igraine věděla, že na severu na vřesovištích to, co není schováno pod zemí jako zajíc ve své díře, nemůže přežít. I v bezpečí hradu se lidé choulili u těch několika ohňů, které rozdělali a, chvějíce se, naslouchali zuření větru. Během dne se sníh sypal tak hustě a byla taková tma, že Igraine ani neviděla na předení. Zásoba svíček byla však tak omezená, že se neodvažovalaje použít, protože dlouhou zimu měli teprve před sebou, a tak většinu času proseděli potmě a Igraine se snažila vzpomenout si na staré příběhy

z Avalonu, aby utišila Morgaine a zabavila Morgause, která se začínala nudit. Když dítě a mladé děvče konečně usnuly, Igraine seděla zabalená do svého pláště před zbytky ohně, příliš napjatá, než aby si lehla. Věděla, že by stejně ležela beze spánku, upírala by bolavé oči do tmy a pokoušela se vyslat svoje myšlenky vojskům, která ležela míle odtud. Ale kde vůbec? Vysílala svoje myšlenky ke Gorloisovi, aby zjistila, kam až ho zavedlajeho zrada. Protože zrada to byla: přísahal Utherovijakovelekráli spojenectví a pak, kvůli vlastní žárlivosti a nedostatku důvěry, svoje slovo porušil. A posílala svoje myšlenky také Utherovi, který se snažil utábořit se na neznámých vřesovištích, bičován bouří, ztracen a oslepen vichřicí. Jak by se mohla k Utherovi přiblížit? Vší silou vůle se snažila připomenout si způsoby, které v kouzlech zvládala jako děvče v Avalonu. Tělo ~a duše, učila se tehdy, nejsou pevné spojeny; ve spánku duše opouští tělo a vydává se do říše snů, kde vše je jen výmysl a fantazie, a někdy, u osob cvičených druidy, do krajiny pravdy, kam ji Merlin jednou v jejím snu zavedl. ...Kdysi, když se rodila Morgaine, a když porodní bolesti, které cítila, byly již nesnesitelné, krátce opustila svoje tělo, viděla samu sebe, poničenou bytost obskakovanou porodními bábami a povzbuzovanou ženami, jak dole leží, zatímco její duše se vznáší někde nahoře, osvobozena od bolesti. Pak se nad ní někdo nahnul a nabádal ji, aby více zatlačila, protože již viděli dětskou hlavičku, a tak se vrátila znovu k bolestem a snažila se Vyhovětjejich přání a na všechno pak zapomněla. Jestli to dokázala tehdy, dokáže to i teď. Zachvěla se ve svém plášti a zahleděla se do ohně, vší silou té snažila dostat se mimo svoje tělo. Dokázala to. Připadalo jí, že stojí sama před sebou, při naprostém "védomí. Hlavní změna byla, žejiž neslyšela skučení bouře za zdmi hradu. Neohlížela se zpět - poučiliji, že když opustíte svoje tělo, nesmíte se nikdy ohlížet, protože tělo duši zase přitáhne k sobě - ale i bez očí nějak viděla, kjejí tělo dosud bez hnutí sedí před dohasínajícím ohněm. Nyní, když ĽC Jí to podařilo, dostala strach a říkala si: Nejdříve bych se mela postarat 9 oheň - ale věděla, že kdyby se vrátila zpátky do svého těla, nikdy by již TCiněla odvahu pokusit se o to znovu. Vzpomněla si na Morgaine, živé pouto mezi ní a Gorloisem - i když to "ní odmítal a svými slovy dítě napadal - dosud tu ta vazba byla, a kdyby

hledala Gorloise, našla by jej. A když v duchu takhle přemýšlela, byla už | jinde, j Kde vlastně byla? Ocitla se v mihotavém světle lampy a v jejím světle i viděla svého manžela obklopeného hlavami mužů, kteří se shromáždili k poradě v jednom z malých kamenných domků na vřesovišti. Gorlois říkal: äMnoho let jsem bojoval po boku Uthera za vlády Ambrosia, a tak pokud ho znám, bude sázet na překvapení a na odvahu. Jeho lidé neznají naše cornwallské počasí a nevědí, že když slunce zapadá za zuřící bouře, brzy po půlnoci se vyjasní; takže se do východu slunce nehne z místa, ale bude se snažit nás rychle napadnout hned, jakmile se slunce objeví nad obzorem. Ale my obklíčíme jeho tábor už v hodinách mezi vyjasněním oblohy a východem slunce a pak do jejich tábora vtrhneme a překvapíme je. Budou připraveni na pochod, ne na boj. S trochou štěstí je napadneme, než vytáhnou zbraně z pochvy! Jakmile bude Utherova armáda rozsekána na kousky, a i kdyby sám nebyl zabit, jistě se otočí a vypadne z Cornwallu a již se nikdy nevrátí." V slabém světle lampy Igraine viděla, jak Gorlois cení zuby jako zvíře. äAjestliže zabit bude, jeho armády se rozprchnou jak včely z úlu, když jim někdo zabije královnu!" Igraine se stáhla; i když neměla tělo, i když byla jen dvojnicí sebe samé, měla pocit, že Gorlois ji musí vidět. A on skutečně zvedl hlavu, zachmuřil se a poškrábal se na tváři. äJe tu průvan, zavřete dveře," zamumlal. äA jak by tu mohlo být jinak? Je tu zima jak v díře, když kolem zuří sněhová bouře," posteskl si jeden z jeho mužů - ale ještě než slova vyslovil, Igraine byla pryč, vznášejíc se jako beztělé nic, chvějící se a odolávající silnému nutkání vrátit se na Tintagel. Zatoužila po pocitu mít zase tělo, po teplém ohni a nechtěla již dále bloudit mezi světy jako třepotající se dvojnice mrtvé. Jak by sejí mohlo podařit dostat se k Utherovi, aby ho varovala? Mezi nimi žádné pouto neexistovalo; nevyměnila si s ním ani polibek, který by mohl spojit jejich těla, a jak tedy přivést k němu nehmatatelného ducha, kterým nyní byla? Gorlois ji obvinil z nevěry; Igraine si znovu zoufale přála, aby tomu tak bylo. Ve tmě byla slepá, neměla tělo, nebyla nikde. Zároveň věděla, že jediný náznak myšlenky ji zanese zpátky do pokoje v Tintagelu, kde se její ledové tělo choulí před skomírajícím ohněm. Vší silou se snažila, aby zůstala v této smrtelně slepé tmě, modlila se beze slov: Dej, at se dostanu k Utherovi, i když věděla, že podle podivných zákonů světa, ve kterém se nyní ocitla, to není možné; v tomto těle

neměla s Utherem žádné spojení.
Ale můj svazek s Utherem je silnější nežli svazek z masa a krve, protože přetrval více životů než jeden. Igraine měla pocit, jako by se s něčím nehmatatelnýrn přela, jako kdyby se snažila zalíbit se soudci vyššímu, než byl ten, který stanovil zákony tohoto života. Připadalo jí, že tma se na ni tiskne, a měla pocit, že nemůže dýchat, že někde dole tělo, které tam zanechala, je ledově studené, dech zejí umrzá na rtech. Něco v ní vykřiklo. äVrať se, PANI

vrať se, Uther je dospěly muž, nepotřebuje, alfy ses o něj starala, a ona odpovídala sama sobě, bojujíc za to, aby mohla zůstat tam, kde e,Je to jen člověk, | neubrání se zradě! | Nyní, jak ji ochromovala tma, která ji ze všech stran obklopovala, l Igraine poznala, že se nedívá na svoje neviditelné já, ale na něco jiného. E Chvěla se chladem i strachy, a protože neměla uši, nemohla slyšet, jenom cítit každým nervem své bytosti příkaz: äVrať se. Musíš se vrátit. Nemáš právo být tady. Zákony jsou stanoveny; nemůžeš tady zůstat, aniž bys byla potrestána." Slyšela samu sebe, jak říká do nepřirozené tmy: äJestli to musí být, zaplatím trestem, který bude přiměřený." äProč se snažíš dostat se někam, kam je vstup zakázán?" äMusím ho varovat," řekla zuřivě a pak, najednou jako když motýl Ľ roztáhne křídla nad svojí kuklou, kterou právě opustil, něco v Igriane, co bylo silnější než ona sama, se uvolnilo a ona roztáhla křídla, tma kolem ; ní zmizela a ten strašidelný tvor, který ji varoval, byl jenom postava se ! závojem, byla to ženajako ona sama, byla to kněžka, rozhodně ne Bohyně nebo sama smrt. Igraine klidně pronesla: äJsme spojeni a přísahali jsme | si věrnost, v životě i ve smrti, nemáš právo nám to zakázat." Najednou 1" Igraine spatřila, že kolem paží sejí kroutí zlatí hadi, které měla na sobě ve svém snu o kruhu z kamenů. Pozvedla ruce a vykřikla slovo cizím Ľjazykem. Nikdy potom si již nemohla vzpomenout na víc než jen na půl slabiky, jenom na to, že slovo začínalo velkým äAáá." a že to bylo slovo vyjadřující moc; ani netušila, jak se k ní v tomhle prostředí dostalo, k ní, která nebyla v tomto životě ani kněžkou. Hrozivý stín ženy před ní zmizel a Igraine spatřila světlo jako od vycházejícího slunce. Ne, bylo to jen ponuré mihotavé světlo svíce z lucerny v malém kamenném domečku, polozbořeném a nahrubo vyspraveném otepmi rákosí. Rozpoznala však ve stínu několik obličejů, které viděla kolem Uthera v Londiniu: králů, náčelníků a velitelů. Byli vyčerpáni a celí zmrzlí a krčili se kolem lucerny, jako kdyby je mihotavý plamen mohl nějak zahřát. A Uther byl mezi nimi, vyhublý a vyčerpaný, ruce měl omrzlé a krvácely inu z četných ran, svůj vlněný pléd si těsně omotal kolem hlavy a kolem krku až k bradě. Tohle nebyl ten hrdý a královsky vyhlížející kněz a milenec, jakého viděla při svém prvním vidění, ani ten neohrabaný chlapecký muž, který vstoupil do kostela po začátku mše a všechny je vyrušil; byl to unavený, uštvaný muž, vlhké vlasy mu splývaly do obličeje, zčervenalého chladem, alejí připadal skutečnější a hezčí než dříve. Igraine ho bolestně litovala, toužila uchopit ho do náruče a zahřát ho, měla pocit, ako kdyby vykřikla: Uthere! A věděla, zeji slyšel, protože si všimla, že zvedl hlavu a rozhlížel se po ém studeném příbytku, chvěl se, jako kdyby zde vál chladnější vítr než tenku; potom spatřila skrz pláště a plédy omotané kolem jeho těla hady, eří mu ovíjeli paže. Kroutili se jako živí, i když žádní živí hadi, které

lidstvo zná, by v takovémhle počasí neopustili svoje hnízdo. Ale ona je j viděla a Uther viděl ji a otevřel ústa, aby promluvil. Rukou mu dala l znamení, aby mlčel. I Musíš se zvednout a připravit se na pochod, neboje s tebou konec! Ta pobídka přeskočila beze slov z její mysli přímo do jeho. Brz po půlnoci přestane sněžit. Gorlois a jeho vojáci si myslí, íe zůstaneš tam, kde jsi, přepadnou té a rozsekají na kusy! Musíš se připravit na jejich útok.
Slova k němu dospěla bez hlesu a z Igraininých posledních sil. A jak ta slova utvářela, uvědomovala si, že síla vůle, která ji přivedla přes záliv sem, proti všem zákonům tohoto světa, pomalu ochabuje. Nebyla na takovou námahu zvyklá a bojovala ze všech sil, protože nechtěla odejít, dokud nedokončí svoje varování. Uvěří mu, připraví se na Gorloise? Nebo zůstanou tady, bez hnutí ve tmě, i když vichřice přejde, a Gorlois je najde jako slepice na hradě připravené pro svého lišáka? Ale víc toho udělat nemohla. Přepadla ji smrtelná zima a naprosté vyčerpání; cítila, jak se stahuje do ledového chladu a tmy, jako kdyby bouře zuřící kolem bouřila v celém jejím těle...
...Ležela na kamenné podlaze před vychladlým popelem v ohništi. Nad hlavou jí vířil ledových vichr, jako kdyby vichřice, která ji pronásledovala po celé

vidění, zuřila i tady, uvnitř jejího těla... Ne, tak to nebylo. Dřevěné okenice v místnosti se větrem otevřely a venku bouře pomalu zmírala posledním záchvěvem síly; okenice se otvíraly a zavíraly a závěje" ledového deště byly natoukávány do místnosti.
Byla jí zima. Byla jí taková zima, že měla pocit, že se již nikdy nedokáže pohnout, že tam zůstane ležet a zmrzne a chlad jejího těla postupně přejde do smrtelného spánku. V tu chvíli jí to bylo jedno. Musí byt nějaký trest za porušení zákazu; takový je zákon. Udělala jsem něco nedovoleného a nemůžu zůstat bez potrestání. Jestliže je Uther v bezpečí, přijímám to, i kdby mým trestem měla být smrt... a vskutku Igraine, snažíc se přikrýt pláštěm, cítila, že smrt bude milosrdná. Alespoň nebude cítit takový strašný chlad...
Ale co Morgaine? Morgaine spala v posteli poblíž okna, a kdyby to okno nezavřela, mohla by nastydnout a možná dostat i zápal plic. Igraine by se sama kvůli sobě nepohnula. Ale kvůli dítěti a své nevinné sestřičce se přinutila přimět ruce i nohy k pohybu. Ztuhlými strnulými pohyby, jako kdyby byla opilá, vrávorala k oknu a zmrzlými prsty je zavřela. Dvakrát jí je vichr vyrval z prstů a slyšela samu sebe, jak oddechuje, zápolíc s větrem. Nic necítila, ale uvědomovala si, že v boji s okenicemi, které se vzpouzely, jako kdyby byly živé, si odtrhla nehet. Konečně uchopila zástrčku a pevněji zavřela, přitom si přiskřípla prst, měla ho modrý a ledový. V místnosti byla však stále zima a Igraine bylo jasné, že bez ohně může ; Morgaine, a také Morgause, onemocnět. Netoužila po ničem jiném, než i se vsunout do postele mezi ně, zahřát se mezi jejich mladými těly, ale do j PANI KOUZEL 97
i rána bylo ještě daleko a ona přece může za to, že oheň vyhasl. Třesouc se ; ymou, přitáhla si plášť těsněji k tělu, vzala z ohniště pánev na oheň l a plížila se po schodech dolů, cítíc jak její ledové nohy narážejí na kamen-I ne schody. V kuchyni se choulily před otevřeným ohněm tři ženy jako psi; l bylo tam teplo a hrnec s vařící směsí visel na dlouhém háku na ohni - to i bude bezpochyby ovesná kaše k snídani. Byla to přece její kuchyň a bude ; to její kaše. Igraine si odlila z hrnce do šálku a pila horkou, neosolenou i ovesnou kaši, ale ani taji nemohla zahřát. Potom naplnila nádobu na : oheň žhavými uhlíky, přikryla ji a pak, držíc ji v záhybu sukně stoupala | po schodech vzhůru. Byla slabá a celá se rozklepala zimou, přestože ; pozřela horké jídlo, třásla se tak, až měla strach, že upadne. Nesmím l zakopnout, protože, jestli spadnu, už nikdy nevstanu a oheň z nádoby něco pod-i pálí... Poklekla před studeným ohništěm v pokoji, cítila, jak ji bolí na prsou a najednou místo zimy oblilo její tělo horko. Trpělivě přidala k uhlíkům kousky troudu z nádoby, potom malé větvičky; konečně chytlo polínko a kouř se vznášel vzhůru. Igraine bylo nyní tak horko, že odhodila plášť a, vrávorajíc, klopýtala k posteli. Zvedla Morgaine a lehla si s dítětem v náručí; nevěděla, jestli upadla do spánku nebo se ocitla v objetí smrti. Ne, nezemřela. To by se tak netřásla návaly horka a chladu... Uvědo-""movala si, že leží dlouho, zabalená do propocených šatů, které ji studily, které jí teď někdo svlékal a místo nich oblékal suché; uvědomovala si, že ji nutí pít horké nápoje, chvílemi odporné bylinné směsi proti horečce a někdy silný alkohol smíchaný s horkou vodou. Dny, týdny, roky, staletí ubíhaly a ona ležela, třesouc se v horečce, a musela polykat ty nechutné nápoje, které jí dávali. Byla tak slabá, zeje ani nemohla vyzvracet. Jednou přišla Morgause a zeptala sejí rozmrzele: äKdyž ti bylo zle, Igraine, proč jsi mě nevzbudila a neposlala mě, abych se o oheň postarala já?" Temná silueta, která jí nedovolila vydat se na cestu, stála v rohu místnosti a nyní Igraine vidělajeji tvář: byla to Smrtka, která hlídá zakázané dveře a nyní ji potrestá... Také Morgaine se na maminku přišla podívat, obličejíček měla ustrašený a Igraine chtěla svoji dcerušku uklidnit, ale byla příliš slabá na to, aby promluvila. A byl tam i Uther, ale věděla, že nikdo jiný ; ho nevidí, a nebylo vhodné vyslovit jiné jméno nežli jméno manžela, za kterého byla provdána... nikdo by o ní nesmýšlel zle, kdyby volala Gor- loisovo jméno. Ale i kdyby umírala, Gorloise by nevolala, nechtěla s ním mítjiž nic společného, ani v životě, ani v smrti. Zradila snad Gorloise svými pokusy o zakázané čáry? Nebo to byl jenom sen, o nic skutečnější než její pokus varovat Uthera? Zachránila ho? Připadalo jí, že se znovu potuluje ledovými krajinami a snaží se prodrat se bouří, aby mohla varovat Uthera, Ajednou přišel Otec Columba a mum-ral nad ní latinská slova a ona byla vzteky bez sebe. Jakým právem za ní Přišel, aby ji obtěžoval svými obřady, když se nemohla bránit? Zapletla se

98
MLHY AVALONU
do čarodějnictví, podle jeho představ byla zlá žena a on ji odsoudí za to, i že

zradila Gorloise, přijde pomstít svého pána. Bouře se vrátila, znovu se l s ní potýkala, nekonečně dlouho bloumala vichřicí a snažila se najít Mor-] gaine, která se ztratila, jenom Morgause tam byla, na sobě měla korunu, korunu velekrále Británie. Potom Morgaine stála na přídi lodi, která Ľ projížděla Letním mořem ke břehům Avalonu, a měla na sobě šat kněžky, jaký nosívala Viviane... a pak byla tma a ticho.
A v místnosti bylo slunce a Igraine se pohnula a najednou ale zjistila, že se nedokáže sama posadit.
äJen v klidu lež, moje paní," řekla Isotta, äza chvíli ti přinesu tvůj lék."
Igraine promluvila a s překvapením si uvědomila, že šeptá, äjestli jsem přežila ty tvoje lektvary, pravděpodobně přežiji i tohle. Co je dneska za den?"
äZbývá jen deset dní do zimního slunovratu, má paní, a pokud jde o to, co se stalo, všichni víme, že oheň v tvém pokoji musel v noci vyhasnout a okenice se rozlétly. Slečna Morgause říkala, že se vzbudila a viděla tě, jak je zavíráš a jak jsi pak šla ven a vrátila se s nádobou s ohněm. Nic jsi však neříkala, rozdělala jsi oheň a ona nevěděla, že jsi nemocná, zjistila -to až ráno, když jsi byla rozpálená horečkou a nepoznávala ani ji, ani svoje dítě." To bylo jednoduché vysvětlení. Jenom Igraine věděla, že se za její nemocí skrývá víc, zeje to trest za její pokus o čarodějnictví, které byl6~ nad její síly, a že její tělo i duše jsou vyčerpány, že se stěží vrátí zpátky k životu.
äCo když..." Igraine se zarazila; nemohla se ptát na Uthera, na kterého l myslela. äMáte nějakou zprávu o mém pánu, o vévodovi?"
äŽádnou, paní. Víme, že došlo k bitvě, ale zpráva sem dorazí, až budou cesty po té velké bouři opět schůdné," odpověděla jí služebná. äAle ted již nesmíš mluvit, paní, musíš si dát trochu horké ovesné kaše a vyspat se." ; Igraine poslušně snědla horkou kaši a usnula. Zpráva k nim dorazí, až; nazraje čas.
9
en před zimním slunovratem se počasí zlepšilo. Po celý dětí f Ľtál sníh, cesty byly samé bláto a nad mořem i na nádvoří s válela jemná mlha, až se všechny hlasy odrážely tlumenou ozvěnou. Odpoledne na chvíli vysvitlo slunce a Igraine poprvé od své nemoci vyšla na nádvoří. Cítila se už zotavená, jen měla strach, tak jaká všichni, jakou přinesou poslové zprávu.
Uther přísahal, že se objeví o zimním slunovratu. Jak to zvládne, kdy mezi nimi leží Gorloisova armáda? Po celý den mlčela a byla uzavřená d sebe; dokonce se obořila na Morgaine, že běhá jako splašená, ze sál PANÍ KOUZEL
99
r radosti, že může být po dlouhém pobytu doma a po studeném zimním počasí zase venku. Nemela bych byt hrubá na svoje dítě jenom proto, že moje mysl dlí u mého milence! Pomyslela si Igraine a měla na sebe zlost, zavolala Morgaine k sobě a políbila ji. Když přikládala rty na její hladkou tvářičku, přeběhl jí mráz po zádech. Vzpomněla si na svoje čáry, na to, jak varovala milence před Gorloisovou léčkou, jak mohla otce toho děvčátka odsoudit k smrti... ... Ale ne, to Gorlois zradil svého krále; ať Igraine udělala nebo započala cokoliv, Gorlois nese znamení smrti a za svoji zradu si je zaslouží. Ledaže by svoji zradu ještě umocnil, kdyby zabil muže, kterého Ambrosi- us, král, jemuž přísahal věrnost, označil za záchranu celé Británie. l Přišel za ní Otec Columba a trval na tom, aby zakázala svým ženám a sluhům pálit ohně slunovratu. äA sama jim půjdeš příkladem tím, že | dnes večer přijdeš na mši," naléhal. äJe to již dlouho, má paní, co jsi l. naposledy přijala tělo Páně." l äBylajsem nemocná," řekla lhostejně, äa pokud jde o tělo Páně, vzpo-| minám si, že jsem je od tebe přijímala, když jsem byla nemocná. I když rse mi to mohlo jenom zdát - zdála se mi spousta věcí." i äMnohé z toho," napomenul ji kněz, äbyly jistě věci, které se slušné křesťance zdát nemají. Bylo to kvůli mému pánovi, má paní, kdy jsem ti naposledy podal tělo Páně, když jsi neměla příležitost se vyzpovídat Tclostatje zaslouženě." . äZajisté - dobře vím, že to nebylo pro moje dobro," řekla Igraine .a ohrnula rty. äNepředpokládám, že jsem hoden omezovat boží milost," řekl kněz a Igraine věděla, co zůstalo nevysloveno: jestli bude třeba, bude o boží |milosti pochybovat, protože Gorloisovi z nějakého důvodu na téhle ženě |žáleží, a ponechá to Bohu, aby ji ztrestal dle svého, což Bůh bezpochyby Slčiní... . Nakonec však řekla, že na mši přijde. I když sejí to nové náboženství příliš nezamlouvalo, Ambrosius byl křesťanem, křesťanství bylo nábožen-itvím vzdělaných obyvatel Británie a nevyhnutelně mu podléhalo stále fce lidí; i Uther se podřídí veřejnému mínění, ať si již v soukromí myslí náboženství své. Vlastně pořádně nevěděla - neměla příležitost dozvě-tót se, co si opravdu myslí, pokud šlo o jeho svědomí. Dozví se to vůbec dokdy? Přisahal, že se objeví o zimním slunovratu. Ale Igraine sklopila oči Ľpokusila se vší silou se soustředit na mši. Padl soumrak a Igraine se v kuchyni bavila se svými ženami, když asiechla na cestě nad mořem nějaký rozruch a dusot kopyt, pak se ozval "k na nádvoří.

Přehodila si přes ramena pláštěnku a vyběhla ven. Morouse za ní. V bráně stáli muži v římských pláštích, jaký nosí Gorlois, ale trážejim bránily ve vstupu dlouhými kopími. -Můj pán Gorlois dal příkaz: nikdo kromě samotného vévody nesmí Koupit za jeho nepřítomnosti dovnitř."

Jeden z mužů uprostřed skupiny nově příchozích předstoupil. Byl neobyčejně vysoký. äJsem Merlin britský," prohlásil, jeho zvučný hlas zněl soumrakem a odrážel se v mlze. äDej si pozor, mladíku, chceš mi snad zabránit, abych vstoupil dovnitř?"
Strážci instinktivně ucouvli, plni úcty, ale Otec Columba předstoupil před ně a zamítavým gestem zabránil mužům ve vstupu. äJá vás sem nepustím. Můj pán vévoda cornwallský řekl, že zejména ty, starý kouzelníku, sem nesmíš za žádných okolností vstoupit." Vojáci překvapením otevřeli ústa a Igraine, navzdory svému vzteku vůči umíněnému knězi, který se do všeho plete - musela obdivovat jeho odvahu. Nebylo snadné vyhnat Merlina britského od jejich prahu. Otec Columba pozvedl velký dřevěný kříž, který měl u pasu.,Ve jménu Ježíše Krista vás žádám, abyste odešli! Ve jménu božím, vraťte se do hájemství temnot, odkud přicházíte!" Merlinův zvonivý smích se ozýval ozvěnou od ponurých zdí. äMůj bratře v Kristu," řekl, ätvůj Bůh a můj Bůh je tentýž. Opravdu si myslíš, že zmizím, když mě vymítáš jako zlého ďábla? Nebo si myslíš, že jsem zlý nepřítel, který se zjevil z temnot? Ne, dokud nenazveš tmou to, co je boží nocí, kterou na nás Bůh každý večer sesílá. Přicházím ze země, která není temnější než Letní země, a podívej se, tihle muži, co přišli se mnou, nesou prsten Jeho Jasnosti samotného vévody cornwallského. Podívej." Zasvítila pochodeň, když jeden z mužův kapuci natáhl ruku. Na palci se mu třpytil Gorloisův prsten.
äA teď nás pusť dovnitř. Otče, protože nejsme nepřátelé, ale obyčejní smrtelníci, kterým je zima a kteří jsou unavení po dlouhé cestě. Nebo se musíme přít a opakovat modlitbu, abychom ti to dokázali?" Igraine předstoupila a nervózně si ovlhčila rty. Co se to tady děje? Jak to, že mají Gorloisův prsten, ledaže jsou to jeho poslové? Nikoho z nich nepoznávala a Gorlois by si rozhodně nevybral za svého posla Merlina. Je tedy Gorlois mrtev a je tohle zpráva o jeho smrti, kterou se dozvídá tímto způsobem? Drsným hlasem přikázala: äUkažte mi ten prsten. Je to vskutku jeho znamení neboje to podvod?" äJe to skutečně jeho prsten, paní Igraine," ozval se hlas, který znala, a Igraine sklopila oči, aby si prsten prohlédla ve světle pochodně. Viděla známé ruce, široké, velké a zjizvené. A nad nimi to, co vidělajen při svém vidění: Kolem Utherových chlupatých paží se modrali dva vytetovaní hadi, na každém zápěstí po jednom. Měla pocit, že se jí podlomí kolena a že se zhroutí na dlažbu na nádvoří. Přísahal: Přijedu k tobě o zimním slunovratu. A přijel a má u sebe Gorloisův prsten! äMůj pane vévodo!" vykřikl Otec Columba vzrušeně a udělal krok vpřed, ale Merlin pozvedl ruku, aby zabránil jeho slovům.
äPst! Posel je tajný," řekl. äMlčte." A kněz ucouvl a myslel si, že muž PANI

v kápi je Gorlois. Byl z toho celý vyvedený z míry a najednou byl úslužný. Igraine se pokusila být pohostinná, dosud bojujíc s nedůvěrou a rozpaky. Řekla: äMůj pane, pojď dál." A Uther, který dosud skrýval svoji tvář v kapuci, natáhl ruku s prstenem a uchopil její prsty. Měla je ledové, ale jeho ruka byla teplá a pevná a uklidnila její rozechvělou paži, když kráčeli do haly. Uchýlila se ke společenskému chování: äMám ti přinést nějaké víno, můj pane, nebo poslat pro něco k jídlu?" Zamumlal jí do ucha: äVe jménu božím, Igraine, vymysli něco, abychom mohli být sami. Kněz má pronikavé oči, které vidí i ve tmě a já chci, aby se skutečně domníval, že to přijel Gorlois." Řekla Isottě: äPřines do síně něco k jídlu a nějaké pivo vojákům a především panu Merlinovi. A také jim přines vodu, aby se mohli umýt, a všechno, co si budou přát. Já si zatím promluvím se svým pánem v našich komnatách. Hned tam nech poslat jídlo a víno." Služebnictvo se rozeběhlo všemi směry, aby splnilo její přání. Merlin dovolil sluhovi, aby mu svlékl plášť, a položil opatrně svoji harfu na lavici. Morgause vstoupila do dveří, odvážně pokukujíc po vojácích. Očima ulpěla na Utherově vysoké postavě a pronesla, jak se slušelo: äMůj pane Gorloisi! Vítám tě, drahý švagře!" řekla a přistoupila k němu. Uther udělal drobný odmítavý pohyb a Igraine rychle předstoupila - před něj. Napadlo ji podrážděné. Ale tohle je směsné; i když. je zahalen v plášti, Uther přece nevypadá jako Gorlois o nic víc než já! Prudčeji odbyla. äMůj pán je unaven, Morgause, a nemá náladu na dětské žvatlání. Zaveď Morgaine ďo svého pokoje a zůstaň tam s ní; buďe spát ďnes s tebou." Morgause se zakabonila, nazlobeně popaďla Morgaine a nesla ji ke schodišti. Igraine kráčela

s dostatečným odstupem za nimi a natáhla ruku k Utherovi. Kráčeli ruku v ruce po schodech. Co je to za trik a k čemu to je? Srdce jí bušilo, až si myslela, že omdlí. Zavedla ho do pokoje, který sdílela s Gorloisem, a zavřela dveře. Uvnitř roztáhl paže, aby ji přivinul do svého náručí; odhodil kapuci a stál tam, s vlasy i vousy vlhkými od mlhy, držel ruce roztažené, ale ona k němu nepřistoupila. äMůj pane králi! Jak je to možné? Proč si všichni myslí, že jsi Gorlois?" äMerlinovo menší kouzlo," řekl Uther, äjde vlastně hlavně o plášť a prsten, ale také o trochu kouzla; nic, co by obstálo, kdyby mě viděli v plném světle nebo bez pláště. Jak vidím, tebe to neoklamalo; ani jsem to nečekal. Je to jen zdání, ale ne vidění. Přísahal jsem, Igraine, že za tebou přijdu o zimním slunovratu a svůj slib jsem dodržel. Nedostanu za svoji námahu ani polibek?" Přistoupila k němu a sundala mu plášť, ale vyhnula se jeho doteku. äMůj pane králi, jak je možné, že máš Gorloisův prsten?"
Obličej mu ztvrdl. äTen? V bitvě jsem mu ho odřízl z prstu, ale ten

ničema, co ruší přísahu, se na místě obrátil a uprchl. Nevykládej si to špatně, Igraine, přicházím sem po právu, nějako zloděj za noci; to kouzlo jsem použil jen proto, abych ochránil tvoji pověst v očích světa, pro nic jiného. Nedopustím, aby moje přislíbená žena byla označena za cizoložnici. Ale přicházím sem po právu, Gorloisův život je pro mne trestem. Držel Tintageljako vazal, který přísahal věrnost Ambrosiu Aurelianovi; svoji přísahu obnovil i mně, a nyní i to je trest. Určitě to chápeš, paní Igraine, žádný král přece nestrpí, když muži, kteří mu přísahali věrnost, svoji přísahu beztrestně poruší a postaví se ve zbroji proti němu." Na znamení souhlasu lehce přikývla.
äZmařil mně už moje celoroční úsilí v boji proti Sášům. Když se svými muži odjel z Londinia, nemohl jsem se jim postavit, musel jsem jim ustoupit z cesty, uprchnout a nechat je, aby vyplenili město. Nechal jsem na pospas svoje lidi, kterým jsem přísahal, zeje budu chránit." Hořce se usmál. äLotovi mohu odpustit, ten mi odmítl složit přísahu. Lot má u mě vroubek, to jistě - buď se mnou uzavře mír, nebo ho sesadím z trůnu a pověsím ho - ale zrádce ani porušitel přísahy není. Gorloisovijsem věřil; složil přísahu, a tak práce, nad kterou Ambrosius strávil celý svůj život, leží v troskách a je třeba pustit se do ní znovu od začátku. O to všechno mě připravil Gorlois ajájsem si přišel vzít za to Tintagel. A vezmu si i jeho život, to dobře ví." Obličej měl tvrdý.
Igraine ztěžka polkla. äA vezmeš si i jeho paní - máš na ni přece jako dobyvatel stejné právo, tak jako máš právo vzít si Tintagel!" äAch, Igraine," řekl a přitáhl šiji k sobě, äjá dobře vím, koho sis zvolila, vždyť jsem tě viděl tu noc za velké bouře. Kdybys mě byla nevaro-vala, přišel bych o svoje nejlepší muže a bezpochyby i o svůj život. Díky tobě, když mě napadl Gorlois, byl jsem na něho připraven. Tehdy jsem si vzal z jeho prstu jeho prsten a vzal bych mu celou ruku, i hlavu, ale unikl mi."
äDobře vím, že jsi neměl na vybranou, můj pane králi," řekla Igraine, ale v tu chvíli se ozvalo zaklepání. Jedna ze služebných přinášela podnos s jídlem a džbánek s vínem a zamumlala: äMůj pane," a uklonila se. Igraine se uvolnila z Utherových rukou, vzala jídlo a víno a zavřela za ženou dveře. Vzala Utherův plášť, který se nakonec tolik nelišil od pláště, jaký nosil Gorlois, a pověsila ho přes pelest, aby oschl; sehnula se a pomohla mu svléci vysoké boty, odebrala mu pás s mečem. Jako poslušná manželka a paní, pomyslela si, ale věděla, že to udělala dobrovolně. Bylo to dokonce tak, jak říkal Uther: Tintagel patří velekráli Británie, a stejně tak mu patří jeho paní, záleží jen na její vlastní vůli. Přísahala králi svoji věrnost.
Ženy přinesly sušené maso povařené s čočkou, bochník čerstvě upečeného chleba, měkký sýr a víno. Uther jedl jako pořádně vyhladovělý muž. äPoslední dva měsíce jsem strávil v poli díky tomu zatracenému zrádci, PAN Í KOUZEL
103
kterému říkáš manžel; tohle je první jídlo, které jím od té doby pod střechou - ten dobrý Otec tam dole by mi bezpochyby připomněl, abych se řádně pomodlil." äJe to jen to, co se vařilo pro mé a pro moje služebnictvo, můj pane, rozhodně se nehodí..." äJeště sice nejsou Vánoce, ale mně to rozhodně připadá skvělé po tom, co jsem jedl v poslední době," řekl a hlasitě žvýkal, trhal chléb pevnými prsty a uřízl si vlastním nožem kus sýra. äA to se od tebe nedočkám jiných slov, nežli můj pane králi? Tolik jsem o téhle chvíli snil, Igraine," řekl, odložil sýr a zahleděl se na ni. Uchopil ji kolem štíhlého pasu a přitáhl si ji ke své židli. äTo nemáš pro mě slovíčko lásky? Je to proto, že dosud zachováváš věrnost Gorloisovi?" Igraine mu dovolila, aby šiji přitáhl k sobě, a hezky hlasitě

prohlásila: äUž jsem si vybraja."
äCekal jsem tak dlouho..." zašeptal a přivinul ji k sobě, takže teď napůl klečela na jeho koleni. Rukou jemně přejížděl křivky její tváře. äUž jsem se začal bát, že k tomu nikdy nedojde, a ty teď pro mě nemáš slůvka lásky ani mi nevěnuješ jediný laskavý pohled - Igraine, Igraine, copak se mi to všechno jenom zdálo? To, že mě miluješ, že mě chceš? Měljsem tě raději nechat na pokoji?" Byla jí zima, chvěla se od hlavy až k patě. Zašeptala: äNe, ne - nebo, jestli to byl sen, potom jsem jej snila i já." Podívala se na něj a nevěděla, co ještě říci nebo udělat. Nebála se ho, tak jako se kdysi bála Gorloise, ale nyní, když ta chvíle, po které toužila, přišla, přepadlaji najednou panická hrůza, proč dovolila, aby věci došly tak daleko. Dosud ji držel v ohybu své paže. Nyní šiji na koleni posunul a ona mu dovolila, aby šiji přitáhl k sobě tak, že hlavou spočívala na jeho hrudi. Svojí velkou rukouji objímaly pase a řekl: äNevšimijsem si.jakjsiútlá. Jsi vysoká; myslel jsem, žejsi statná žena, jako královna-ale ty jsi nakonec drobná bytůstka, mohl bych tě zlomit v pase rukama, zlámat ti tvoje kosti jako ptáčátku -" Obkroužiijí zápěstí. äA jsi tak mladá..." äNejsem tak mladá, jak si myslíš," řekla a najednou se zasmála. äJsem pět let vdaná a mám dítě." äNa to všechno mi připadáš příliš mladá," řekl Uther. äByla to ta maličká, kterou jsem viděl dole?" äMoje dceruška. Morgaine," odpověděla Igraine. A najednou si uvědomila, že i on je celý nesvůj, a že to, co je čeká, úmyslně oddaluje. Instinktivně vycítila, že přes svůj věk - musí mu být přes třicet - a přes svoje zkušenosti se ženami, které se mu jistě na požádání vrhaly do náruče, je pro něho cudná žena něčím novým. Až bolestně si v té chvíli přála, aby Ľvěděla, co říci nebo co udělat. Přejela proto volnou rukou po jeho vytetovaných hadech, kteří mu objímali zápěstí. äJeště jsem je neviděla..." äNe," řekl, ädostal jsem je při korunovaci na Dračím ostrově. Mohlas

tam být se mnou, moje královno," zašeptal, uchopil její obličej do svých dlaní a lehce jej zaklonil, aby ji mohl políbit na rty. äNechci tě vyděsit," zašeptal, äale snil jsem o téhle chvíli tak dlouho, tak dlouho..." Celá se chvějíc, dovolila mu, aby ji políbil, a někde hluboko v těle měla divný pocit. Takhle to s Gorloisem nikdy nebylo... a najednou dostala zase strach. S Gorloisem to bylo vždycky něco, čeho se sama neúčastnila, jako bv vše pozorovala s odstupem. Vždycky byla sama sebou. Nyní, když se jí dotkly Utherovy rty, měla pocit, že nemůže zůstat neúčastně stranou, že již nikdy nebude takovou, jaká dosud bývala. Ta myšlenka ji vyděsila. A přesto v žilách cítila, jak moc ji chce. Rukou objala jeho modré hady na zápěstí. äViděla jsem je ve snu, alespoň jsem si myslela, zeje to jenom sen."
Vážně přikývl. äI mně se o nich zdálo, ještě dřív, než jsem je měl. A zdálo se mi, že i ty máš na svých pažích podobné." Uchopil znovu její něžná zápěstí a prohlížel šije. äJenomže byli zlatí." Cítila, jak se zachvěla. Skutečně to tedy nebyl sen, ale vidění ze Země pravdy.
äNa celý ten sen si nevzpomínám," řekl Uther a zahleděl se jí přes rameno. äJenom na to, že jsme společně stáli na velké pláni a bylo tam něco jako kruh z velkých kamenů... Co to znamená, Igraine, znamená to snad, že se nám zdají stejné sny?" äMožná," řekla a hlas její zadrhl v hrdle, jako kdyby se měla rozplakat, že to znamená, že jsme si jeden druhému souzeni, můj králi... a můj pane... a moje lásko." äMoje královno a moje milenko." Náhle jí pohlédl do očí, hluboce a tázavě. äJisté je, že doba snění je za námi, Igraine." Rukama jí vjel do vlasů, vytáhl jí vlásenky a nechal jí prameny splynout přes krajkový límec a přes svůj obličej. Hladil dlouhé prameny jejích vlasů třesoucími se prsty. Zvedl se a stáleji držel v náručí. Nedovedla si představit, že může mít tak silné ruce. Dvěma dlouhými kroky přešel místnost a položil ji na postel. Poklekl vedle ní, sehnul se a znovu ji políbil. äMoje královno," zamumlal. äKéž bys byla korunována po mém boku, když jsem byl ustanoven králem... Probíhaly tam obřady, jaké by žádný slušný křesťan neměl znát; ale dávný lid, který zde byl dlouho předtím, než na tyhle ostrovy přišli Římané, by mě bez nich králem neuznal. Sel jsem po dlouhé cestě a některé její části, tím jsem si jist, nebyly z tohoto světa."
To jí připomnělo Vivianina slova o tom, jak se světy od sebe v mlze vzdalují. A když si vzpomněla na Viviane, připomněla si také, o co ji Viviane žádala, i to, jak váhala. Netušila jsem. Byla jsem tehdy tak mladá, tak nezkušená, nemalá jsem nic, nevěděla jsem, jak všechno ze mne může opadnout, jak se může všechno rozplynout...
äPožádali tě, abys uzavřel Velký sňatek se zemí, tak jak se to dělávalo za

stalých časů? Vím, že na králi Banovi z Benwicku v Malé Británii to i žádali." A najednou ucítila žárlivé bodnutí, že nějaká žena nebo kněžka l mohla pro něho symbolizovat zemi, kterou přísahal, že ochrání. l äNe," řekl. äA nejsem si jist, zda bych to udělal, ale nikdo to po mně S nežádal. Merlin také říkal, že on, stejně jako každý Merlin britský, musí l přísahat, že bude-li třeba, položí život za tento lid." Uther se zarazil. äAle l pro tebe to zřejmě nic neznamená."
äZapomněl jsi," řekla, äže jsem byla vychována v Avalonu; moje matka ; tam byla kněžkou a moje nejstarší sestra je nyní Jezerní paní." l ,Jsi snad také kněžka, Igraine?" ; Zavrtěla hlavou a chtěla zkrátka říci ne, ale místo toho z ní vyšla slova: äNe v tomto životě."
; äTo by mě zajímalo..." Opět objel dlaní obrys myšlených hadů na jejím ; zápěstí a druhou rukou se dotkl svého tetování. .Vždycky jsem měl pocit, ; že užjsem jednou žil - třebaže si myslím, že životje ohromná věc, i kdyby se žil jenom jednou a potom zhasl jako lampa sfouknutá průvanem. - A proč? Když jsem se poprvé podíval na tebe, měl jsem pocit, že jsem tě znal, ještě dřív než vznikl svět. Tyhle věci jsou záhadné a myslím, že ty o nich víš víc než já. Říkáš, že nejsi žádná knéžka, přesto jsi dokázala využít svého umění čárů, abys za mnou přišla uprostřed noci za velké bouře "~a varovala mě... Asi bych neměl žádat víc, nebo se ještě od tebe dozvím něco, co by žádný křesťan neměl znát. A pokud jde o tyhle" - znovu se konečky prstů dotkl hadů - äjestliže jsemje na sobě měl v minulém životě, možná proto ten stařec, který mi je vbodával do kůže ten večer, kdy mne udělali králem, říkal, žejsou popravu moji. Slyšeljsem, že křesťanští kněží všechny takové hady i draky z našich ostrovů odstranili, ale já se draků nebojím a nosím je na své korouhvi, protože mým úkolem je ochránit tuto zemi jako drak svými křídly." äV tom případě," zašeptala, äbudeš určitě velekrálem, nejvyšším králem z králů, můj pane." äNeříkej mi tak!" přerušil ji nazlobeně a sehnul se nad ni a přikryl jí ústa svými rty. äUthere," šeptala jako ve snu. Rukou jí přejel na krk a sklonil se k ní, aby jí políbil odhalené rameno. Když jí však začal svlékat šaty, prudce se odtáhla. V očích měla slzy a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo, ale on jí položil ruce na ramena a pohlédl jí do očí. Zeptal se něžným hlasem: äTo s tebou zacházeli tak špatně, má drahá? Bůh mě potrestej, jestliže se mne budeš muset někdy kvůli něčemu bát, teď nebo kdykoliv jindy. Přeji si z celého srdce, abys bývala nikdy nebyla Gorloisovou manželkou. Kéž bych si tě našel jako první, ale co se stalo, nedá se odestát. Ale to ti přísahám, moje královno: Mne se nikdy nebudeš niuset bát." V mihotavém světle lampy vypadaly jeho oči tmavé, ač věděla,

že jsou modré. äIgraine, já tohle považuji za samozřejmé, protože věřím, že musíš vědět, jak to cítím. O ženě, jako jsi ty, toho vím jen málo. Jsi moje láska, moje žena, moje královna. Přísahám ti při své koruně a při svém mužství, že budeš mojí královnou a já si již nikdy nevezmu žádnou jinou ženu než tebe, nikdy tě neopustím. Myslíš si, že jsem se k tobě chovaljako k děvce?" Hlas se mu třásl a Igraine poznala, že má strach - strach, zeji ztratí. Vědomí, že i on může mít z něčeho strach, že i on je zranitelný, způsobilo, že se sama přestala bát. Objala ho rukama kolem krku a řekla jasným hlasem: äJsi moje láska, můj pán a král a budu tě milovat, dokud budu žít a tak dlouho po smrti, jak si to Bůh bude přát." A tentokrát mu dovolila, aby z ní stáhl šaty, a nahá se mu ochotně vzdala. Nikdy, nikdy netušila, že by to mohlo být takové. Až do této chvíle, přestože byla pět let vdaná a porodila dítě, byla nevinná. Byla vlastně panna, nevědoucí dívka. Nynější tělo, mysl a srdce splynuly vjedno a spolu s Utherem utvořily jeden celek, tak jak tomu s Gorloisem nikdy nebylo. Měla pocit, že ani dítě v lůně matky se nemůže cítit v takovém bezpečí... Ležel na jejím rameni a svými tvrdými vlasy ji lechtal na prsou. Zamumlal: äMiluji tě, Igraine. Ať to dopadne, jak chce, miluji tě. A jestli se tu objeví Gorlois, zabiji ho, dřív než se tě bude moci znovu dotknout." Nechtěla myslet na Gorloise. Uhladila mu světlé vlasy na čele a zašeptala: äSpi, můj milý. Spi." Sama spát nechtěla. A když se jeho dech prohloubil, ležela a nemohla usnout. Lehce ho laskala, tak, aby ho nevzbudila. Hrudník měl hladký, téměř jako ona, jenom s několika světlými chlupy; do té chvíle se domnívala, že všichni muži jsou zarostlí. Jeho tělo vydávalo příjemnou vůni, ač bylo cítit potem a tekutinami lásky. Měla pocit, že se nikdy jeho těla dostatečně nenabaží. Toužila dotýkat se ho znovu a znovu. Chtěla ho vzbudit a dovolit mu, aby ji znovu polaskal, ale zároveň až žárlivě střežila jeho spánek. Věděla, zeje vyčerpaný. Teď už neměla strach, ani necítila žádný stud; to, co byla s Gorloisem povinnost a trpné přijímání, stalo se náhle téměř nesnesitelnou rozkoší, jako kdyby došlo k opětovnému spojení s nějakou

skrytou částí vlastního těla a duše. Nakonec krátce usnula, schoulena do oblouku jeho těla. Spala snad hodinu, když ji vzbudil nějaký hluk dole na nádvoří. Posadila se a odhodila svoje dlouhé vlasy z čela. Utherji ospale přitáhl zpátky na postel. äJen lež, lásko moje, do svítání je ještě daleko." äNe," řekla, jista svým instinktem, änesmíme váhat." Rychle na sebe hodila šaty a kytlici, a třesoucíma se rukama si stočila vlasy. Lampa zhasla a ve tmě nedokázala nalézt vlásenky. Konečně našla závojíček, který si přes vlasy přehodila, vklouzla do bot a běžela dolů po schodech. Ještě byla úplná tma, na schodech nebylo vidět. Ve velké hale bylo trochu světla z rozdělaného ohně. A potom v přítmí spatřila vrávoravou postavu. Stál tam Gorlois, s velkou ránou mečem přes tvář, a měl zoufalý výraz. Bylo to přesně jako v tom vidění, které před dávnou dobou měla,

něho se vznášel přízrak smrti. Pozvedl ruku a ona spatřila, že prsten a tři prsty Jsou pryč. Obličej měl mrtvolně bledý, ale hleděl na ni smutně a s láskou. Potom jeho rty vyslovily jejíjméno, i když jen bezhlesně. Všude bylo mrtvolné ticho. A v tu chvíli pochopila, že i on ji miloval, svým vlastním drsným způsobem, a cokoliv udělal, čím jí ublížil, udělal z lásky l k ní. Jistě, pro lásku k ní se přel s Utherem, odvrhl čest i vévodské postavení. A ona mu odplácela za lásku jen nenávistí a nedostatkem trpělivosti; teprve nyní pochopila, že to, co ona cítí k Utherovi, cítil Gorlois k ní. Hrdlo její stáhlo úzkostí a chtěla vykřiknout jeho jméno, ale vzduch se l zachvěl a Gorlois byl pryč, vlastně tam vůbec nebyl. V tu chvíli však pro-í řízlo ticho volání mužů na nádvoří. i äUdělejte cestu!" ozývalo se. äUdělejte cestu! Lampy sem, více světla!" Do haly vstoupil Otec Columba a vložil zapálenou pochodeň do ohně i a ten vzplál. Spěchal, aby otevřel dveře dokořán. äCo se to děje?"
äSlyšte, lidé z Cornwallu, váš vévoda byl zabit!" vykřikl kdosi. äUdělejte cestu! Gorlois z Cornwallu je mrtev a my přinášíme jeho tělo, abychom je pohřbili." Igraine cítila, jakji zezadu podpírají Utherovy paže, jinak by asi omdlela. Otec Columba se nahlas podivil: äAle ne! To je omyl! Vždyť přece vévoda přijel včera večer s několika muži domů a spí nahoře v komnatě "paní..." äNe," ozval se Merlinův tichý, ale zvonivý hlas, který bylo slyšet do všech koutů nádvoří. Popadijednu z pochodní a připálil šiji od pochodně Otce Columby a podal ji jednomu z vojáků, aby ji držel. äVévoda, který tak křivě přísahal, se již nikdy nevrátil na Tintagel živý. Paní zde stojí s vaším pánem a velekrálem Utherem Pendragonem. Dneska je oddáš. Otče." Mezi muži se ozývaly výkřiky a mumlavé hlasy a služebnictvo, které běželo za svými povinnostmi, se zastavilo a němě zíralo, jak přinesli do síně v kožešinách zabalené mrtvé tělo. Igraine nepatrně ucouvla, když spatřila přikrytou tvář i tělo. Otec Columba se nad tělo nahnul a krátce odkryl obličej, udělal znamení kříže a opět se odvrátil. Tvář měl nazlobenou a přepadlou žalem. äTohle je čarodějnictví, tohle jsou čáry." Odplivl si a postavil mezi ně a sebe kříž. äTohle mámení máš na svědomí ty, starý čaroději!" Igraine řekla: äTakhle nebudeš mluvit s mým otcem, knězi!" Merlin pozvedl ruku. äNepotřebuji, aby mě chránila žena - ani muž, můj pane Uthere," řekl. äA žádné čáry to nebyly. Viděl jsi to, cojsi vidět chtěl -jak se vrací domů tvůj pán. Jenomže tvým pánem nebyl ten křivopřísežný Gorlois, který nechal Tintagel napospas nepříteli, ale pravý velekrál a pán, který si sem přijel vzít si to, co je jeho. Hleď si své práce. Otče, je třeba pohřbít mrtvé tělo, a až to bude hotové, bude nutné připravit svatební obřad pro tvého krále a pro jeho paní, kterou si vybral za královnu." Igraine stála těsně Utherovi po boku. Střetla se s pohrdlivým pohledem

Otce Columby, s jeho očima plnýma odporu, ale neudivilo ji to, nejraději | by ji nazval děvkou a čarodějnicí, ale strach z Uthera mu to nedovolil. Ľ Kněz se od ní odvrátil a poklekl vedle Gorloisova těla; začal se modlit. Po l chvíli poklekl i Uther, světlé vlasy mu zazářily ve světle pochodně. Igraine : poklekla vedle něho. Ubohý Gorlois. Je mrtvi. Dočkal se smrti zrádce, smrti, kterou si zasloužil. Ale prostoji miloval a pak zemřel. Ucítila ruku na svém rameni. Do očí se jí dlouze zahleděl Merlin a jemně řekl: äTak je to tady, Grainné. Tvůj osud, jak byl předpovězen. Snaž se, abys jej přijala s co největší odvahou." Modlila se po Utherově boku - modlila se za Gorloise a potom, plačíc, za sebe; kvůli neznámému osudu, který je čeká. Bylo to snad předpově-zeno od počátku světa, nebo to způsobila Merlinova kouzla a Avalon a ona sama svým čarodějnictvím? Nyní je Gorlois mrtev, ona hledí do tváře Utherovi, do tvářejí drahé a milované, a ví, že brzy přijdou další události a on ponese břemeno svého království a již nikdy nebude plně její, jako byl dnes v noci. Klečíc mezi

mrtvým manželem a mužem, kterého bude milovat po celý další život, odolala pokušení si s jeho láskou k ní pohrát, a obrátit jeho pozornost jen na sebe; věděla totiž, že by dokázala vytrhnout ho z myšlenek na království a Británii a přivést k myšlenkám pouze na ni. Ale Merlinje nesvedl dohromady jen projejí štěstí. Věděla, že kdyby se snažila si toto štěstí trvale udržet, bouřila by se tím proti osudu, který je dal dohromady, a tak by vše zničila. Když Otec Columba povstal od těla~ mrtvého a dal vojákům znamení, aby je odnesli do kaple, dotkla se jeho paže. Obrátil se k ní netrpělivě. äMá paní?" äJe toho hodně, z čeho bych se chtěla vyzpovídat, Otče, než bude můj pán, vévoda, uložen k věčnému spánku - a než se znovu provdám. Vyslechneš mne?" Podíval se na ni zachmuřeně a zároveň překvapeně. Konečně řekl: äNa úsvitě, paní," a odešel. Merlin Igraine pozorně sledoval, když se vracela. Podívala se mu do tváře a řekla: äOde dneška budeš svědkem toho, že jsem jednou provždy skoncovala s čarodějnictvím. Bude se dít vůle boží." Merlinovy oči byly plné něhy, když jí hleděl do tváře. Hlas měl jemnější, než ho kdy slyšela. äMyslíš si snad, dítě moje, že všechny naše čáry mohou přivodit něco jiného než boží vůli?" Vsí silou se ovládala -jinak by se před těmito muži rozplakala jak malé dítě - a řekla: äPůjdu se převléci, otče." äMusíš přivítat den tak, jak se sluší na královnu, má dcero." Královna. Při tom slově se celá zachvěla. Ale kvůli tomu udělala všechno; kvůli tomu se vlastně narodila. Pomalu stoupala po schodech. Musí vzbudit Morgaine a říci jí, že její tatínek je mrtev; naštěstí děvčátko bylo příls malé na to, aby si na něho pamatovalo a aby truchlilo. A jak zavolala svoje služebné a požádala je, aby jí přinesly ty nejlepší šaty a šperky a upravily jí vlasy, položila si zkoumavé ruku na břicho. i

Nějak, díky posledním dozvukům magie, než sejí navždy zřekne, poznala, íeode dnešní noci, kdy byli pouze milenci, a ještě ne králem a královnou, nosí v lůně Utherova syna. Uvažovala, zda o tom ví i Merlin. MORGAIN E VYPRÁVÍ...

Myslím, ze moje pnmí skutečná vzpomínka je na svatbu mé matky s Utherem .Pendragonem. Na vlastního otce si pamatuji málo. Když jsem byla jako malá holčička smutná, tak jsem si na něj ráda vzpomínala; byl to statný muž s tmavím plnovousem a tmavými vlasy. Myslím, že jsem si hrávala s řetězen, co měl kolem krku. Vzpomínám si, ze když jsem jako malé děvče bývala nešťastná, když se na W zlobila maminku nebo mí učitelé, nebo když si mé Uther - a to bylo zřídka -| všiml natolik, ze nemohl schvalovat moje chování, utěšovala jsem se tím, ze kdyby | byl naživu můj vlastní otec, mel by mé rád a vzal by mé na kolena a koupil by mi pěkné věci. Teď, když už jsem starší, vím, jaký druh člověka to byl, a myslím, ze by mé dal spíš do kláštera, jakmile by se mi narodil bratr, a už by si na ne nikdy l nevzpomněl.

r Ne ze liy Uther byl ke mne někdy nelaskavy; bylo tajen tím, ze o děvce se nikdy {nezajímal. Moje matka byla. vidy ve středu jeho zájmu a naopak, a tak jsem litovala - že jsem kvůli tomuhle velkému světlovlasému neotesanému muži ztratila i matku. Když byl Uther pryč - a to býval v době, kdy jsem byla děvče, dost často ~- moje matka Igraine se se mnou zabývala a byla mi kamarádkou a vlastníma rukama mě učila příst a tkát v barvách. Ale jakmile se Utherovi muži objevili na obzoru, vrátila jsem se zpátky do svých komnat a zapomnělo se na mě, dokud zase neodjel do boje. Není se tedy co divit, že jsem ho nenáviděla a z hloubi duse si ošklivila korouhev s drakem a děsila se mužů na koni blížících se k Tintagelu. : A když se narodil můj bratr, bylo to ještě horší. Matka pořád měla u prsu ten křičící růzovobíly uzlík a nejhorší bylo, ze čekala, že budu mít o něj stejný zájem Jako ona. äTohle je tvůj bratříček," říkávala, ädohře se o něj starej, Morgaine, a měj ho ráda." Mít ho ráda ? Nenáviděla jsem ho z celého srdce, protože teď, když jsem za ní přišla, odháněla ne pryč a říkala mi, že jsem velké děvče, moc velkéna to, abych jí seděla na klíně, moc velké na to, aby mi zavazovala stužky, moc velké "a to, abych jí dávala hlavu na kolena, aby mě utěšila. Nejradsi bych ho štípla, ale jistě by mě za to nenáviděla. Někdy jsem stejně mela pocit, ze mě nemá ráda. A Uther byl z mého bratra celý pryč. Ale myslím si, ze stále doufal, ze bude mít ještě dalšího syna. Nikdo mi to nerekl, ale nějak jsem sama od sebe věděla - možná ze jsem zaslechla, jak se o tom baví ženy, možná už té/idy jsem byla nadaná viděním víc, než jsem si uvědomovala - že poprvé ležel s mou matkou, když byla ještě provdána za Gorloise, ale byli i tací, kteří věřili, že to není syn Uthera, ale vévody comwallského. Už tehdy jsem nechápala, jak mohou věřit něčemu takovému, protože přece Gorlois,jak říkají, byl tmavý a nělorlínos, ale můj bratr byl jako Uther, mělsvětlé y a šedé oči. I za života svého bratra, který byl posléze korunován jako král Artuš, jsem

zaslechla všelijaké řeči o tom, jak přišel ke svému jménu. Dokonce i to, že pochází z Arth-Uther, což. znamená medvěd Uther; ale tak tomu nebylo. Když hýl ještě miminko, říkali mu Gwydion - zářivý - protože mu zářily vlasy; stejné tak se jmenoval později jeho syn - ale to sem nepatří. Skutečnost byla jasná: když bylo Gwydionovi šest let, poslali ho, aby ho vychovával Ectomis, jeden z Utherových poddaných v severní zemi poblíž Eboracumu, a Uther trval na tom, aby byl můj bratr pokřtěn jako křesťan. A tak mu dali jméno Artuš. Ale od narození až do těch šesti let mně hylpořád v patách; jakmile byl odstaveny, moje matka, I grame, mi ho předala a řekla: äJe to tvůj bratříček a musíš ho milovat a starat se o něj. "A já měla sto chutí tu plačící osiibku zabít a shodit z útesů dolů. Toužila jsem rozeběhnout se za maminkou a prosit ji, aby byla zase celá moje, ale matce záleželo jen na tom, co bude s ním.
Vzpomínám si, jak jednou, když přijel Uther a ona se oblékla do svých nejlepších šatů, jak to dělávala při takové příležitosti vždycky, s jantarovým náhrdelníkem a měsíčním kamenem kolem krku, podívala se na mě a lehce mě i mého bratříčka políbila. Pak běžela dolů k Utherovi a já jsem už viděla její planoucí vzrušené tváře a slyšela její zrychleny dech z radosti, že její muž se vrátil - a nenáviděla jsem je oba: Uthera i svého bratra. Stála jsem na schodech a plakala; čekala jsem na chůvu, aby nás odvedla pryč, a on se batolil dolů za ní a křičel: äMami, mami" -ještě neumel pořádně mluvit - a upadl a narazil si o schod bradu. Volala jsem svoji matku, ale ta byla na cestě ke králi a nazlobeně se otočila a vyčinila mi: äMorgaine, říkala jsem ti, že se o něj máš postarat," a spěchala dát. Zvedla jsem ho, ten řvoucí balík, a utřela mu bradu závoj íčkem. Kousl se do rtu - myslím, ze měl tehdy tak osm nebo deset zubů - a řval a řval a volal matku, ale když nepřišla, posadila jsem se s ním na schod, vzala ho do klína, dala mu ručičky kolem svého krku a on zahoru. obličejík do mé tuniky a po nějaké chvíli přestal vzlykat a usnul. Byl na klíne těžký a vlásky měl tak jemné a vilike; byl vlhky všude, ale já zjistila, že mi na tom nezaleží, a jak se ke mně tiskl, uvědomila jsem si, že ve spánku zapomněl, že není v náručí své matky. Napadlo mě, Igraine na nás zapomněla na oba, opustila ho, tak jako opustila mě. Teď budu asi muset být jeho matkou já.
A tak jsem jím trochu zatřásla, a když se vzbudil, objal mě kolem krku, abych ho odnesla, a já jsem si ho chytila kolem boků, tak jako to dělávala chůva.
äNeplač," řekla jsem, äzanesu tě k chůvě."
äMami," pobrekával.
äMána je pryč. Je s králem," řekla jsem nu, äale já se o tebe postarám, bratříčku můj. "A s jeho buclatou ručičkou ve své dlani jsem pochopila, co mela Igraine na mysli; jsem už moc velká na to, abych plakala nebo fňukala po mamince, protože mám malého bratříčka, o kterého se musím starat. Myslím, že mi tehdy bylo nanejvýš sedm.
Když sestru mé matky Morgause vyvdávali za krále Loto z Orknejí, vzpomínám si. jenom na to, že jsem měla poprvé sáty jako dospělá a kolem krku jantarový náhrdelník zasazeny ve stříbře. Morgause jsem měla docela ráda, protože si na mS

iasto našla čas, když matka jej neměla, a vyprávěla mi historky o mém otci - po jeho smrti myslím Igraine ani nikdy nevyslovila jeho jméno. Ale i když jsem měla Morgause ráda, zároveň jsem se jí bála, protože někdy mě štípla a tahala mé za vlasy a říkala mi, ze jsem otravný spratek, a ona se mi taky poprvé posmívala, až jsem se rozplakala, i když dnes jsem na to hrdá; äNarodila ses jako dítě elfů. Proč si nenamaluješ obličej namodro a nenosíš jelení kožešinu, vílo Morgaine?" O tom, proč se vdávala, nebo proč ji provdali tak mladou, jsem věděla jen málo. Ale pochopila jsem, ze matka je ráda, že ji provdají a že bude pryč, protože si myslela, že Morgause dělá na Uthera oči; zřejmě si neuvědomovala, že Morgause se dívá chtivě na všechny muže, kteří jí přišli do cesty. Byla to děvka, ačkoliv myslím, že tomu tak bylo především proto, že se nikdo nestaral o to, co dělá. Při l svatbě jsem na sobě měla nové sváteční šaty a zaslechla jsem, jak si říkají, jaké to 1 bylo prozíravé, že Uther si pospíšil udobřit se s Lotem z Orknejí i to, že mu dal l vlastní švagrovou za ženu. Mně připadal Lot okouzlující; myslím, že jenom Uther l se mohl jeho kouzlu vyrovnat. Morgause ho rozhodně milovala - nebo možná | pouze považovala za výhodné k němu lásku předstírat. i Myslím, že tehdy jsem se poprvé setkala s PanízAvalonu. Stejně jako Morgause - hýla mojí tetičkou, sestrou mé matky, a byla také potomek dávného lidu - byla malá, tmavá a zářící; nosila vínově červené stuhy vpletené do tmavých vlasů. Ani tehdy . již nebyla mladá, ale mně připadala, tak jako vždycky, krásná; a hlas měla plni a hluboký. Nejvíc se mi na ní líbilo, že se mnou jednala, jako kdybych byla stejně ~~stará jako ona, ne s tou falešnou blahosklonností, s jakou mluví s dětmi většina dospělých. Vstoupila jsem do síně

o něco později, protože chůva nebyla schopná zaplést mi do vlasů stuhy, a nakonec jsem si to musela udělat sama; vždycky jsem byla na ruce obratná a dovedla jsem dělat dobře a rychle úkony, které i dospělým trvaly dlouho. Už jsem uměla přist jako moje matka a lépe než kdy předla Morgause. Byla jsem na sebe moc pyšná, v šafránových šatech s pentlemi lemovanými zlatem a jantarovým náhrdelníkem místo dětských korálků, ze kterých jsem vyrostla. Ale u dlouhého stolu nebylo místo a já jej zklamané obešla a věděla jsem, že každou chvíli ně matka odežene k nižšímu stolku nebo zavolá chůvu, aby mě odvedla, nebo na mě upoutá pozornost tím, že pošle služebnou, aby mi přinesla židli. A zatímco jsem byla v Cornwallu princezna, na Utherově dvoře v Caerleonu jsem byla jen dcerou královny, která měla za manžela zrádce velekrále. A pak jsem spatřila malou, tmavou ženu - vskutku tak malou, že jsem si nejdříve myslela, zeje to děvčátko jenom o něco starší než já - která seděla na vyřezávané stolici. Roztáhla paže a řekla: äPojď sem, Morgaine. Vzpomínáš si na mě?" Nevzpomínala jsem si, ale zahleděla jsem se do toho snědého zářícího obličeje a měla jsem pocit, zeji znám od začátku světa. Ale trochu ně to zarazilo, protože jsem měla strach, že mi řekne, abych si jí šla sednout na klín, jako kdybych byla malé dítě. Místo toho se však usmála a posunula se na stranu stolice. Nyní jsem uviděla, že to není žádné děvčátko, ale paní. ,íni ty ani já nejsme tak veliké," řekla, äabychom se nevešly obe na tuhle stolici, [bera byla vyrobena pro velké lidi."

Od té chvíle jsem si ji zamilovala a někdy jsem proto dokonce mela výčitky svědomí, protože Otec Columba, zpovědník mé matky, mi řekl, íe bych mela na prvním místě ctít svoji matku a otce.
Tak jsem při svatební hostině seděla vedle Viviane a dozvěděla jsem se, íe byla Morgausinou nevlastní matkou -její matka zemřela při porodu Morgause a Viviane ji kojila jako vlastní. To na mě zapůsobilo, protože jsem se zlobila, kdyí, Igraine odmítla dát mého nového bratříčka kojné a krmila ho sama. Uther tvrdil, íe pro královnu, se to nehodí, a já jsem s ním souhlasila; nenáviděla jsem pohled na Gwydiona. u Igrainina prsu. Myslím, zeje pravda, ze jsem žárlila, i když bych se to styděla přiznat.
äByla tedy tvoje a Igrainina matka královna?" Ptala jsem se proto, íe byla oblečena tak bohaté jako Igraine nebo jako kterákoli královna ze severu.
äNe, Morgaine, nebyla to královna, ale velká kněžka, Jezerni paní; a já jsem teď Paní z Avalonu po ní. Jednoho dne bude možná kněžka i z tebe. Koluje v tobi krev dávného lidu u možná dokážeš i mít vidění." Ľ
äCo je to vidění?" :.
Zachmuřila se. äIgraine ti to neřekla? Pověz mi, Morgaine, vidíš někdy věci, l které nikdo jiný nevidí?"
-| ä Skoro porad," odpověděla jsem, protože jsem si uvědomila, že tahle paní o mní l ví všechno. äJenom Otec Columha říká, že to je dílo ďáblovo. A matka říká, že bych o tom měla mlčet a nikdy o tom s nikín nemluvit, ani s ni ne, protože tyhle věci se . pro křesťansky dvůr nehodí, a kdyby se to dozvěděl Uther, že by mě poslal do~ kláštera. Myslím si, že bych nechtěla jít do kláštera a nosit černě Sáty a už se nikdy Ľ nezasmát."
! Viviane utrousila slovo, za které mi chfwa vždycky myla pusu drsným lojovým ;: mýdlem, kterým drhli v kuchyni podlahu. äPoslechni, Morgaine, tvoje matka má pravdu, že o těchhle věcech bys neměla nikdy mluvit s Otcem Columbou." l äAle Bůh se na mě rozzlobí, když budu lhát knězi."
i Znovu řekla to neslušně slovo. äPoslouchej, děvče: kněz. se na tebe bude zlobit, když mu budeš lhát, a bude říkat, že se na tebe zlobí Bůh. Ale Velký tvůrce má na starosti jinévěci, než se zlobit na mladé lidi, tohle je věc tvého vlastního svědomí. | Věr ni, Morgaine: Nikdy neříkej Otci Columhovi víc, než je nutné, ale vždycky ! věř tonu, co ti říká vnitrní zrak, protože ten pochází přímo od Bohyně." j äJe Bohyně totéž co Panenka Maria, Matka Boha?" ; Její tvář se zachmuřila. äVšichni bohové jsou jeden Bůh a všechny bohyně jsou i jedna Bohyně. Velká Bohyně se na tebe nebude zlobit, když ji nazveš Marií, která] byla hodná a milovala lidstvo. Pověz mi, má drahá, tohle nejsou reci vhodné nfl Ľ; hostinu: Ale to ti přísahám, íe nikdy nepůjdeš do kláštera, dokud bude život v meM Ľ tele, bez ohledu na to, co říká Uther. Nyní, když vím, že míváš vidění, pohnu nebeW a zemí, když to bude třeba, abych tě přivedla do Avalonu. Zatím to bude tajemství | mezi námi dvěma, Morgaine? Platí?" l äPlatí," řekla jsem a ona se ke mně sehnula a políbila mě na tvář. äPoslouchejv j harfeníci začínají hrát k tanci. Není Morgause ve svých modrých šatech nadi herna?"

113
9
Byl jarní den sedmého roku vlády Uthera Pendragona v Caerleo-; nu, když Viviane, kněžka avalonská a Jezerni paní vyšla za soumraku, aby se podívala do svého kouzelného zrcadla. I když tradice, podle které se Paní stala kněžkou, byla starší než druido-vé, jednu z velkých zásad druidské víry Viviane vyznávala, že velké síly, které stvořily vesmír, nemohou být dostatečně uctívány v domě postaveném lidskýma rukama, ani v nekonečnu obsaženém ve věci vyrobené člověkem. A proto její zrcadlo nebylo ani z bronzu, ani ze stříbra. Za zády Jezerni paní se zvedaly kamenné zdi dávného Chrámu slunce, postaveného zářícím lidem, který sem před mnoha staletími přišel z Atlantidy. Před ní se rozprostíralo velké jezero, obklopené vysokým, ve větru se vlnícím rákosem, a zahalené v mlze, která nad avalonským krajem ležela i za pěkných dní. A za jezerem byly ostrovy a další jezera, a to celé se nazývalo Letní zemí. Velká část této země ležela pod vodou, v bažinách a močálech, které na slunci vysychaly, a země se pak nabízelajako úrodná pastvina bohatá na traviny a byliny. Zde skutečně vnitřní moře ustupovalo, rok po roce poskytujíc nové a další souše; jednoho dne se zde bude prostírat bohatá farmářská půda, ""aie ne v Avalonu. Avalon nyní ležel věčné ponořený do mlh a skrytý před očima křesťanů, a když se blížili poutníci do chrámu, kterému křesťanští mniši říkali Skleněný chrám, zůstával Chrám slunce pro ně neviditelný, protože ležel v nějakém jiném, pro ně cizím světě. Viviane však, když se na to soustředila, mohla vidět kostel, který tam postavili. L Stál tam dlouho, to věděla, ačkoliv nikdy nevstoupila nohou na jeho půdu. Před mnoha stoletími - to jí řekl Merlin a ona mu věřila - sem přišla malá skupina kněži z jihu a s nimi jejich nazaretský prorok. A také se říkalo, že samotný Ježíš se tu kdysi vzdělával, v místě, kde stával Chrám slunce a kde žili druidové a poznávali svoje učení. A po létech, když byl -tak se to říkalo -jejich Kristus obětován, protože si zahrával s tajemstvími Boha, který byl starší než samotná Británie, jeden z jeho mužů se sem Vrátil a zasadil do země hůl, která vyrašila a tento trnitý keř kvete nejen O letním slunovratu, ale i uprostřed zimy a v hlubokém sněhu. A druido-| Ve na památku tohoto laskavého proroka, kterého také znali a milovali, souhlasili, aby Josef z Arimatie postavil přímo na území Svatého ostrova kapli a klášter jejich Bohu; protože všichni bozi jsou Bohem jediným. Ale to se stalo dávno. Jistou dobu žili křesťané a druidové v míru pohromadě, uctívali jednoho Boha, ale pak přišli na ostrov Římané, a přestože byli široko daleko známí svou snášenlivostí k místnímu božstvu, proti ; druidům zasáhli nemilosrdně, zničili jejich posvátné hroby a lživě hlásali, 2C druidové obětují také lidi. Dělají to prý proto, že lidé se zatvrdili a nepřijímají římské zákony ani římský mír. A tak druidové využili jed-

114

noho velikého kouzla a aby ochránili vzácné zbytky svého učení a tajemství, provedli poslední velkou změnu: odstranili ostrov Avalon ze světa lidí. Od té doby ležel Avalon zračen a ukryt v mlhách, a dokázali jej nalézt jenom ti, kteří zde získali vzdělání nebo jimž byla prostřednictvím Avalo-nu odhalena dávná tajemství. Lidé Kmene věděli, že tam je, a tam také uctívali svoje bohy. Římané byli křesťany od dnů Konstantina, který převedl na křesťanskou víru celé legie, prý na základě vidění, které měl v jakési bitvě. Věřili, že jejich Kristus druidy vyhubil, a přitom nevěděli, že zbytek druidů ve skryté zemi stále žije a že dál předává své dávné učení. Viviane, jako nejvyšší kněžka avalonská, dokázala svým vnitřním zrakem vidět onu věž, kterou postavili na vrcholu Mohyly, na posvátném kopci, který znamená prvopočátek všeho. Mohyla byla zasvěcena Michaelovi, jednomu ze starozákonních andělů, jehož dávným posláním bylo porazit svět zlých démonů. To sice na Viviane působilo i nyní jako rou-hačství, ale utěšovala se myšlenkou, že to vůbec není v jejím světě; jestliže si úzkoprsí křesťané přejí považovat staré bohy za démony, bude křesťanství o tyto bohy ochuzeno. Bohyně žije, ať již si o ní křesťané myslí cokoliv. Obrátila myšlenky ke svým vlastním záležitostem,protože se rozhodla, že se podívá do kouzelného zrcadla, dokud je nový měsíc ještě na nebi. Přestože bylo dosud dost světla, aby dobře viděla, nesla si Paní s sebou malou lampu s blikajícím plamínkem. Obrátila se zády k rákosí a slatinám a mířila po cestě do vnitrozemí, pomalu se prodírala po břehu zarostlém rákosím, prošla kolem shnilých pilířů staveb, které si za starých časů postavili na kraji jezera dávní obyvatelé.
Lampička prskala a s postupujícím soumrakem svítila stále jasněji a nad stromy bylo vidět jasný úzký srpeček nového měsíce. Bylo jej sotva vidět, svítil jen

jako stříbrný náhrdelník na krku Paní. Procházela starou cestou, kudy se kdysi ubírala procesí, stoupala vzhůru pomalu - přestože byla silná a svižná, nebyla to již mladá žena - až přišla k Zrcadlovému jezírku, ležícímu mezi dvěma prastarými balvany.
Když se nad ně nahnula, voda v něm byla průzračná a od hladiny se jasně odrážel měsíc. Ponořila do vody ruku a napila se; předmět vyrobený lidskou rukou bylo zakázáno ponořit do jezírka, i když kousek výš, kde voda bublala u svého pramene, přicházeli poutníci se svými nádobami a džbánky, aby si odnesli vody, kolik jen bylo možně. Voda chutnala čistě, měla jen trochu kovovou pachuť, a jako pokaždé pocítila Viviane posvátnou úctu: tenhle pramen zde teče od počátku světa a poteče navždy, oplývá vodou a kouzelnou silou a nabízí se všem lidem. Takový pramen je rozhodně darem Velké bohyně a Viviane při pití poklekla a pozvedla tvář k štíhlému srpečku měsíce.
Po počátečním pocitu opětovné úcty a posvátné hrůzy, kteráji zaplavila pokaždé od té doby, kdy sem přišla poprvé jako novicka Domu panen, se začala věnovat své práci. Postavila lampu na plochý kámen poblíž Zrcadlového jezírka tak, aby se ve vodě odráželo její světlo, stejně jako světlo PANI KOUZEL 115
měsíce. Nyní zde byly čtyři živly: oheň v její lampě, voda, ze které se napila, země, na které stála, a vzduch, protože -jako vždycky - mírný večerní vánek rozčeřil hladinu vody. Chvíli seděla a oddávala se rozjímání. Potom si připravila otázky, které chtěla položit kouzelnému zrcadlu. lak to vypadá s Británií? Jak to vypadá s mojí sestrou a její dcerou, která se narodila proto, aby se stala kněíkou, a s jejím synem, kteří je nadějí Británie? Zpočátku, když vítr rozčeřil hladinu Zrcadlového jezírka, viděla jen zmatené obrazy, přelévající se jeden ve druhý -jsou snad vjejí mysli, nebo opravdu na zčeřené hladině jezírka? Viděla útržky bitev, rozmazané neklidnou hladinou; poznala Utherovu dračí korouhev a sledovala, jak lidé z Kmene bojují po jeho boku. Potom spatřila Igraine, svátečně nastrojenou a korunovanou, tak jak ji viděla ve skutečnosti. A pak se jí srdce rozbušilo, když uviděla Morgaine, jak pláče; a na okamžik měla děsivé vidění, když objevila světlovlasé dítě, jak leží bez hnutí- mrtvé nebo živé? Potom měsíc zmizel v mlze a tma znemožnila vidění. Ať se Viviane snažila sebevíc, nedokázala postřehnout nic než jen útržky: Morgause držící svého druhého syna, Lota a pak Uthera kráčejícího velkou síní a hněvivě cosi vykřikujícího a pak znovu zmatený obrázek poraněného a umírajícího dítěte. Byly to věci, které se již staly, nebo to bylo varování před věcmi, které se teprve stát mají? Viviane se kousla do rtu a uchopila svoje zrcadlo. Nechala skápnout zbývající kapky čistého oleje na hladinu jezírka - olej shořel, protože vidění se nesmí nikdy použít pro světské účely - a kráčela rychlým krokem cestou, kudy se kdysi ubíralo procesí, zpět k obydlí kněžek. Jakmile byla doma, zavolala si komornou. äPřiprav vše tak, abych za svítání mohla vyrazit," řekla, äa moje novicka ať se připraví, že bude sloužit mši při úplňku, protože než nastane nový den, musím být v Caerleonu. Pošli pro Merlina." 10
Cestovali většinou v časných hodinách, v poledne v úkrytu odpočívali a za soumraku se opět vydávali na cestu. Země byla v tu chvíli bez války - ta se přesunula na východ. Ale bylo známo, že zatoulaní seveřané nebo Sašové přepadají vesnice či venkovské usedlosti stojící o samotě a vše plení. Poutnicí sami, pokud nebyli chráněni ozbrojenci, byli velmi opatrní a nikomu nevěřili. Viviane napůl čekala, že Utherův dvůr bude opuštěný, ponechán v péči bezbranných žen a dětí, ale již zdálky viděla dračí korouhev vlající z věže, která znamenala, že král je doma. Pevně sevřela rty; Utherovi se nelíbili druidové ze Svatého ostrova a nevěřil jim. Přesto dosadila muže, kteryji

neměl rád, na trůn, protože to byl nejlepší vůdce, kterého ostrov porodil, a nyní s ním musí dokázat spolupracovat. Naštěstí není tak oddaným křesťanem, že by chtěl potírat všechna ostatní náboženství. Je lepší, pomyslela si, mít za velekrále bezbožného člověka než náboženského fanatika. Od své poslední návštěvy na Utherově dvoře si všimla, že opevněná zeď chránící hrad byla zvýšena a hlídaly ji stráže, které ji vyzvaly, aby se představila. Dala příkazy svým mužům, aby nepoužívali její tituly, aby jen řekli, že přijíždí královnina sestra. Ještě nenastal čas, aby jí vzdávali úctu jako Paní z Avalonu;její současné poslání je naléhavější. Zavedli je přes trávou zarostlé prostranství, kolem složitých opevnění. Odněkud se ozývalo kovářovo bušení do kovadliny. Několik pastýřek oblečených do prostých šatů sešitých z kůže zaháněloovce na noc domů. Viviane, pozorujíc všechny ty přípravy na obléhání, pozvedla lehce obočí. Před několika málo lety jí Igraine vyběhla v ústrety až na nádvoří. Nyní

komorník, bohatě nastrojený jednoruký služebník - bezpochyby veterán Utherovv armády -ji přivítal uctivou poklonou a zavedl ji nahoru. äOmlouvám se, paní," řekl, ämáme zde málo prostor na ubytování. Musíš se spokojit s jednou místností pro dvě další královniny služebné." äBude mi ctí," řekla s vážnou tváří. äPošlu pro komornou. Stačí, když jí řekneš, co budeš potřebovat." äVšechno, co potřebuji," řekla Viviane, äje jen trochu vody, abych se mohla umýt, a abych věděla, kdy mohu mluvit se svojí sestrou." äPaní, jsem si jist, že královna tě přijme, až bude vhodná chvíle..." äCopak Uther udržuje dvůr jako císařové? Dobře mě poslouchej, příteli, jsem Paní z Avalonu a nejsem zvyklá čekat. Ale jestli Igraine přivykla takovému výsostnému postavení, prosím tě, abys za mnou poslal paní Morgaine, co nejrychleji to bude možné!"
Jednoruký veterán se zarazil, a když promluvil, jeho hlas byl méně formální a více lidský. äPaní, jsem si jist, že královna tě ochotně přijme ihned, ale přijeli jste ve špatnou chvíli. Mladý princ Gwydion spadl ráno z koně, na kterém mu neměl nikdo dovolitjet, a královna ani na okamžik neopouští jeho lože." äAch Bohyně! Přijela jsem tedy pozdě!" zašeptala si Viviane pro sebe. Nahlas pak řekla: äŽaveď mě hned k nim. Jsem zkušená léčitelka a jsem si jista, že Igraine by pro mě poslala, kdyby věděla, že jsem tady." Uklonil se a řekl: äPojď za mnou, paní."
Viviane šla za ním a uvědomila si, že ani neměla čas svléknout si plaší nebo pánské nohavice, které nosila na jízdu na koni; a to se chtěla předvést ve vší důstojnosti Avalonu. Ale tohle je důležitější. Komorník se přede dveřmi zarazil. äNerad bych riskoval svoji hlavu a rušil královnu. Nedovolí ani svým služebným, aby jí přinesly něco kjídlu nebo k pití..." Viviane sama vrazila do těžkých dveří a vstoupila do místnosti. Bylo zde ticho jako v hrobě. Igraine, bledá a unavená, s pomačkanou plachetkoU, PANI KOUZEL 117
klečela u postele jako mramorová socha. Kněz v černém stál stranou bez hnutí, pod vousy si šeptal modlitbu. Viviane se pohybovala tiše, prostoji Igraine zaslechla. äJak se opovažuješ?" začala zuřivě, ale hned se zarazila. äViviane! Tebe mi snad posílá Bůh!" äMěla jsem tušení, že bys mě mohla potřebovat," řekla Viviane. Nebyla vhodná doba mluvit o kouzlech vidění. äNe, Igraine, pláčem nic nespravíš," dodala. äDovol, ať se na něj podívám, jak je to vážné." äKrálovský lékař..."
äJe pravděpodobně starý blázen, který nezná nic víc než lektvary z kozího trusu," doplnila ji Viviane s klidem. äUž jsem takováhle zranění léčila, ještě když jsi ty byla v plenkách, Igraine. Ukaž, podívám se na to dítě." Viděla Utherova syna zatím jenom jednou, a to krátce. Tehdy mu byly asi tři roky a vypadal jako kterékolijiné světlovlasé modrooké batole. Teď byl na svůj věk neobyčejně vytáhlý a hubený, ale měl svalnaté ruce i nohy, poškrábané od vřesovce a od ostružiníkujako každý živý chlapec. Odkryla pokrývky a spatřila velké čerstvé pohmožděniny. äKašlal krev?" zeptala se.
äVůbec ne. Krev na rtech měl jenom proto, že mu vypadl zub, který se stejně viklal." A Viviane opravdu viděla pohmožděné rty a čerstvou mezeru v jeho ústech. Vážnější byla modřina na spánku a Viviane zažila okamžik skutečného strachu. Copak všechny jejich plány takhle ztroskotají? Drobnými prsty mu přejela po hlavě. Všimla si, jak sebou cukl, když se dotkla rány, a to bylo to nejlepší znamení, jakého se jí mohlo dostat. Kdyby vnitřně krvácel, byl by v tuhle chvíli v tak hlubokém spánku, že by necítil žádnou bolest. Natáhla se po jeho stehnu a prudce ho štípla, až ze spánku zakňučel. Igraine se bouřila: äVždyť mu ubližuješ!"
äNe," řekla Viviane. äSnažím se jen zjistit, jestli bude žít, nebo zemře. Věř mi, bude žít." Lehce ho pleskla po tváři a on na chvíli otevřel oči. äPřines mi svíčku," řekla Viviane a pomalují pohybovala v jeho zorném poli. Chvíli ji sledoval, než znovu s bolestným zakňučením zavřel oči. Viviane se zvedla od jeho postele. äDbej na to, aby byl v klidu, a den dva ať nejí nic jiného než vodu nebo polévku, nic tuhého. A nenamáčej inu chléb do vína, ale jenom do polévky nebo do mléka. Za tři dny bude zase běhat." äJak to víš?" chtěl vědět kněz. äProtože jsem se naučila léčit, jak jinak?"
äCopak nejsi čarodějka z Ostrova čarodějnic?"
Viviane se lehce zasmála. äRozhodně ne. Otče. Jsem žena, která, podobně jako ty, strávila život studiem posvátných věcí a Bůh mě považoval za vhodnou bytost, kterou obdaří schopností léčit." Dokázala obrátit jejich

vlastní řeč proti nim; věděla, na rozdíl od něho, že Bůh, kterého oba ; uctívají, je moudřejší a chápe více než kterýkoli kněz. äIgraine, musím si s

tebou promluvit. Pojďme pryč." äMusím být tady, až se vzbudí, bude mě potřebovat..." äNesmysl; pošli k němu jeho chůvu. Tohle je důležité!" Igraine na ni vrhla rozzlobený pohled. äAť si k němu jde sednout Isotta," řekla podrážděně a vyšla za Viviane do síně.
äIgraine, jak se to stalo?" äNevím to jistě - říká se, že zkoušel jet na otcově hřebci -jsem z toho zmatená. Jenom vím, že ho přinesli jako mrtvého..."
äA bylo to jen tvoje štěstí, že mrtvý nebyl," řekla Viviane přísně. äTakhle se Uther stará o život svého jediného syna?"
äViviane, nic mi nevytýkej - snažilajsem se dát mu další syny," hájila se Igraine a hlas sejí zlomil. äAle myslím, že jsem trestána za svoje cizoložství, že již Utherovi dalšího syna nedám." äZbláznila ses, Igraine?" vyhrkla Viviane, ale pak se zarazila. Nebylo by spravedlivé kárat sestru, která se jen na chvíli vzdálila od postele nemocného dítěte. äPřijela jsem k vám, protože jsem viděla, že tobě nebo dítěti hrozí nějaké nebezpečí. Ale o tom si můžeme promluvit později. Zavolej svoje ženy, převlékni se do čistého - a kdy naposledy jsi něco jedla?" zeptala sejí.
äNevzpomínám si - myslím, že jsem měla včera večer kousek chleba a trochu vína."
äPotom zavolej služebné a nejdřív se nasnídej," řekla Viviane netrpělivě. äJá jsem ještě zaprášená z cest. Nejdřív se umyji a obléknu, jak se na ženu uvnitř hradu sluší, pak si můžeme promluvit." äZlobíš se na mě, Viviane?"
Viviane ji pohladila po rameni. äZlobím se - jestli se to dá vůbec nazvat zlobou -jenom na to, jakým směrem se ubírá osud, a to je ode mě bláhové. Běž se obléci, Igraine, a něco sněz. Tentokrát se dítěti nic nestane." Ve Vivianině pokoji rozdělali oheň. Na stolici před ním spatřila nedospělou ženu, oblečenou v tak tmavých a jednoduchých šatech, takže v prvním okamžiku myslela, zeje to jedna ze služebných. Potom si všimla, že jednoduché šaty jsou z jemného materiálu a plachetka z vyšívaného plátna. Pak poznala Igraininu dceru.
äMorgaine," řekla a políbila ji. Děvče bylo velké skoro jako Viviane. äPovažovala jsem tě za dítě, ale ty už jsi skoro žena."
äSlyšela jsem, že jsi přijela, tetičko, a Šla jsem tě uvítat, ale řekli mi, že ses šla podívat na bratra. Jak se mu daří, paní?"
äJe pěkně potlučený, ale nebude třeba ho nijak léčit, stačí jen, když si pořádně odpočine," řekla Viviane. äAž se probudí, musím nějak přesvědčit Igraine a Uthera, aby k němu neposílali doktory s těmi jejich hloupými lektvary; jestli bude zvracet, bude mu hůř. Tvoje matka pořád jen pláče PANI KOUZEL

a naříká. Můžeš mi říct, jak se to stalo? Není tu snad nikdo, kdo by mohl o to dítě pořádně pečovat?" Morgaine si propletla malíčky. äNevím jistě, jak se to stalo. Můj bratr - je statečné dítě a pořád chce jezdit na koních, kteříjsou pro něj moc rychlí a moc silní, ale Uther mu přikázal, aby jezdil jen s čeledínem. Jeho poník ten den kulhal a on požádal, zda by se mohl projet na jiném koni, ale jak je možné, že si vzal Utherova hřebce, to nikdo neví; všichni čeledíni mají nařízeno nenechat bratra k Blesková ani se přiblížit, a všichni popírají, že by ho viděli. Uther přísahal, že čeledína, který mu to dovolil, pověsí, ale myslím, že se nikdo nepřizná. Přesto říkají, že Gwydion se držel na Bleskově hřbetu jako ovce v trnitém keři, dokud někdo nepustil pasoucí se klisnu hřebci do cesty, a kdo to udělal, to se také neví. A hřebec se samozřejmě rozeběhl za klisnou a můj bratr z hřebce spadl, než bys napočítala pět!" Drobný snědý obličejík sejí zachvěl. äOpravdu bude žít?" äOpravdu bude žít."
äUž to někdo vzkázal Utherovi? Matka a kněz říkají, že by nebyl v pokoji nemocného k ničemu dobrý." äIgraine se o to bezpochyby postará."
äBezpochyby," řekla Morgaine a Viviane překvapil hořký úsměv, který sejí přitom objevil na tváři. Morgaine zjevně nemá Uthera ráda a o matce "kvůli lásce, kterou manželovi projevuje, smýšlí podobné. Přesto cítilajako svoji povinnost dát Utherovi vědět, že jeho syn bude žít. To nebylo u tak mladého děvčete běžné.
äJak jsi stará, Morgaine? Deset let uplyne jako voda, jak stárnu, přestávám uplývání času pozorovat." äO letním slunovratu mi bude jedenáct."
To je právě dost, pomyslela si Viviane, aby se jí dostalo vzdělání jako kněíce. Sklopila oči a všimla si, že má na sobě dosud jezdecké oblečení. äMorgaine, mohla bys prosím říci služebným, aby mi přinesly nějakou vodu na umytí, a poslaly pro někoho, kdo by mi pomohl se řádně obléci, než se objevím před králem a před královnou?" äPro vodu jsem již poslala; je ve džbánu u ohně," řekla Morgaine a pak se zarazila a ostýchavě dodala, äbylo by mi ctí, kdybych ti mohla pomoci sama, paní." äJak si přeješ." Viviane nechala Morgaine, aby jí pomohla svléci cestovní oblečení a smýt prach z cest. Přinesli i její jezdeckou brašnu, a tak si oblékla zelené šaty; Morgaine se s obdivem dotýkala jemné látky. äTohle je nádherná zelená barva. Naše ženy nedovedou namíchat tak pěknou zelenou. Řekni mi, co pro barvení používáš?" äBoryt, nic víc."

äMyslela jsem, že z borytu se připravuje pouze modré indigo." äNe. Tahle barva se připravuje jinak, nejprve se povaří a ustálí - promluvím si s tebou o barvení později, jestli tě zajímá nauka o barvení,"

řekla Viviane. äTeď máme starosti s jedinou věcí. Řekni mi, provádí tvůj bratříček takovéhle lumpárny často?"
äAni ne. Je silný a svérázný, ale obvykle si nechá říci," řekla Morgaine. äJednou se mu někdo posmíval, že jezdí na tak malém poníkovi, a on řekl, že z něho bude válečník a vojákovou první povinností je poslouchat příkazy a že mu otec zakázal jezdit na koni, který by byl nad jeho síly. Tak si nedovedu představit, jak je možné, že jel na Blesková. Ale i tak by se mu nic nestalo, kdyby..."
Viviane přikývla. äTo by mě zajímalo, kdo pustil tu klisnu a proč." Morgaine se úžasem rozšířily oči. Viviane ji pozorovala a řekla: äVzpomeň si. Unikl už někdy takhle smrti, Morgaine?" Morgaine se zarazila: äV létě měl horečku, ale loni měly horečku všechny děti. Uther řekl, že by mu neměli dovolit hrát si s hochy pastýřů. Nakazil se, myslím, od nich. Čtyři z nich zemřeli. Ajednou ho otrávili." äOtrávili?" äIsotta - a já jí naprosto věřím, paní - přísahá, že mu dala do polévky jenom samé jedlé houby. Přesto mu bylo špatně, jako kdyby mu do jídla zamíchala šálek muchomůrek. Ale jak by se to mohlo stát? Přece pozná jedlé houby od jedovatých a ještě není stará a vidí dobře." Morgaininy oéi se znovu rozšířily náhlým úžasem. äPaní Viviane, myslíš si, že lidé usilují o bratrův život?" Viviane si přitáhla děvče k sobě. äPřijela jsem k vám, protože jsem měla vidění. Ještě jsem nezjistila, odkud to nebezpečí pochází, neměla jsem čas. Ještě míváš vidění, Morgaine? Když jsem s tebou mluvila naposledy, , říkala jsi..." | Děvčátko se začervenalo a podívalo se na špičky bot. äNabádalas mě, ; abych o tom nemluvila. A Igraine říká, že bych se měla zaměřit na sku- | tečnost a neoddávat se snění, tak jsem se o to snažila..." ! äIgraine má pravdu v tom, že bys o těchhle věcech neměla mluvit (s těmi, kteří se narodili jen jednou," řekla Viviane. äAle se mnou můžeš mluvit vždycky otevřeně, to ti pamatuj. Moje vidění mi ukazuje pouze věci, které se týkají bezpečnosti Svatého ostrova a dalších osudů Avalonu, | ale Utherův syn je syn tvé matky, a tím svazkem se ti podaří sledovat ho pomocí vidění a být schopna říci, kdo usiluje o jeho život. Uther má spoustu nepřátel, to vědí všichni bohové." | äAle já nevím, jak vidění využívat." l äUkáži ti to, když budeš chtít," řekla Viviane. Děvčátko se na ni podívalo, obličej napjatý strachem. äUther na tomhte ; dvoře zakázal všechny čáry." j äUther není můj pán," řekla Viviane pomalu, äa nikdo nemůže ovládl j nout ničí svědomí. Přesto - myslíš si, zeje to urážkou Boha, snažit se zjistit, j zda někdo usiluje o život tvého bratra, nebo jestli je to jenom nešťastní j náhoda?"
l Morgaine nejistě odpověděla. äNe, já to nepovažuji za nic špatného.1

Zarazila se, ztěžka polkla a nakonec řekla. äA nemyslím si, že bys mé učila lpěco nekalého, tetičko." ,; Viviane se zatetelilo srdce. Čím si vysloužila takovou důvěru? Z celé Ľduše zatoužila, aby tahle malá vážná dívenka byla její vlastní dcera, kterou dlužila Svatému ostrovu a kterou nebyla nikdy schopna porodit. I když riskovala pozdní těhotenství, při kterém málem přišla o život, rodila ouze syny. A tady, aspoň tak jí to připadalo, je nástupkyně, kterou jí)osílá sama Bohyně, je to příbuzná se schopností vidění a je to děvče, Iteré k ní vzhlíží s naprostou důvěrou. Na okamžik nebyla schopna slova. Jsem připravena byt tvrdá i k tomu děvčátku? Dokáži ji beze zbytku poučit nebo tí láska k ní obměkčí natolik, že nebudu schopna vychovat z ní veleknéžku? Mohu nějak využít její lásku ke mně, kterou jsem si nijak nezasloužila, abych id přivedla k nohám Bohyně? Léta cvikuji však naučila ovládat se a tak chvíli počkala, až její hlas klidnil. äBudiž," řekla, äpřines mi stříbrné nebo bronzové umyvadlo, lokonale čisté a vyleštěné pískem a naplň je čerstvou dešťovou vodou, ne ódou ze studny. A měj na paměti, že poté, co umyvadlo naplníš, nepro-aluvíš s živou bytostí." Počkala, usazena u ohně a plně soustředěná na to, co má přijít, dokud e Morgaine nevrátila. äMusela jsem je vydrhnout sama," řekla. Umyvadlo, které jí ukázala, tleskło čistotou a bylo naplněno až po okraj průzračnou vodou. äNyní si rozpusť vlasy, Morgaine." l. Děvče se na ni zvědavě podívalo, ale Viviane ji tichým přísným hlasem apomenula: äŽádné otázky." Morgaine vytáhla kostěnou sponu a dlouhé tmavé proudy naprosto Wných vlasů jí splývavým pohybem sklouzly na

ramena. äTeď, jestli máš na sobě nějaké šperky, tak šije sundej a dej je tamhle, tkaby nebyly blízko umyvadla." l Morgaine si stáhla dva pozlacené prstýnky, které měla na prstě, a z šatů odepnula brož. Tunika jí tak sklouzla přes ramena a Viviane jí beze |ova pomohla svléknout se, takže tam nyní stála jen v košili. Potom jiviane otevřela malý váček, který měla kolem krku, a vyndala špetku Bemnutých sušených bylin, které naplnily místnost nasládlou, lehce rilou vůní. Do umyvadla s vodou nasypala jen pár zrnek a potom vyzvala Keř tichým nezaujatým hlasem: äPodívej se do vody, Morgaine. Zklidni Oji mysl a řekni mi, co vidíš." 1Morgaine přistoupila k umyvadlu, poklekla a upřeně se zahleděla na lnou hladinu. V místnosti bylo veliké ticho, takové ticho, že Viviane Sela zvenku bzučení nějakého hmyzu. Potom Morgaine řekla udiveným třeným hlasem: äVidím loď. Má černé plachty a jsou na ní čtyři ženy, H královny, protože mají na hlavě koruny... a jedna z nich je...jsi to Ľ- nebo jsem to já?" Je to avalonská loď," řekla Viviane tiše. äVím, co vidíš." Lehce přejela

rukou nad hladinou a viděla, jak se voda zčeřila. äPodívej se znovu, Morgaine. Řekni mi, co vidíš teď."
Tentokrát bylo ticho delší. Konečně se děvčátko ozvalo stejně tajemným hlasem: äVidím jeleny - velké stádo jelenů a mezi nimi je člověk s pomalovaným tělem - dávají na něj parohy - ale ne, je na zemi, chtějí ho zabít..." Hlas její zachvěl a Viviane znovu přejela rukou nad hladinou vody, až se zčeřila.
äDost," přikázala jí. äTeď se podívej na svého bratra." Opět se rozhostilo velmi dlouhé ticho. Viviane cítila, jak má tělo ztuhlé nehybností, ale nepohnula se, protože měla za sebou dlouhá léta sebeov-ládání. Konečně Morgaine zamumlala: äJak klidně leží... ale dýchá, brzy se probudí. Vidím svoji matku... ne, to není matka, je to moje tetička Morgause a jsou s ní všechny její děti... jsou čtyři... to je zvláštní, všichni mají na hlavách korunu... a je tam někdo další, ten v ruce drží dýku... proč je tak mladý? Je to její syn? Ale ne, zabije ho, zabije ho - ale ne!" Vykřikla. Viviane se dotkla jejího ramene. äDost," řekla, äprobuď se, Morgaine." Děvčátko zatřáslo hlavou jako štěňátko protahující se po spánku. äVi- i děla jsem něco?" zeptala se. Viviane přikývla. äJednoho dne tě naučím, jak vidět a pamatovat si to," řekla. äPro dnešek to stačí."
; Nyní byla připravena setkat se s Utherem a Igraine. Lot z Orknejí byl, pokud věděla, ctěným mužem a přísahal, že bude Uthera podporovat, i Měl by však Uther zemřít bez potomka? Morgause již porodila dva syny -a bude jich pravděpodobně víc - Morgaine viděla čtyři, a není možné, ; aby malé království orknejské mohlo uživit čtyři prince. Bratři, až vyrostou j v muže, s největší pravděpodobností půjdou jeden druhému po krku. A Morgause... Viviane si povzdechla a vybavila si Morgausinu výjimečnou ctižádost. Jestliže Uther zemře bez přímého potomka, potom se Lot, manžel královniny vlastní sestry, stane logickým následníkem trůnu. A důsled- i kem bude, že Lot se stane velekrálem a Lotovi synové stanou v čele menších království...
| Snížila by se Morgause k tomu, aby usilovala o život dítěte? Ľ] Viviane nechtěla ani pomyslet, že by se tak zachovalo děvče, které sama J odkojila. Ale Morgause a Lot, tihle dva společně, se svou až chorobnou ctižádostí! i Velice snadno by se Morgause podařilo podplatit čeledína nebo tajně -, dostat některého ze svých mužů na Utherův dvůr s příkazy, aby dítě | uváděl do nebezpečenství života, co nejčastěji to bude možné. Nebylo by to samozřejmě tak snadné vzhledem k pečlivosti chůvy, která byla věrnou | služebnou jeho matky, ale mohli by ji uspat nebojí dát silnější nápoj než | obvykle, poplést ji tak, aby něco jedovatého uniklo její pozornosti. Abež ohledu na to, jak dobře dítě jezdí na koni, udržet hřebce, který ucítil j roztouženou klisnu, to chce víc než sílu šestiletého chlapce, l
Všechny naše plány by se mohly v jednom okamžiku zhroutit. PANI KOUZEL
123
U večeře našla Uthera u dlouhého stolu samotného, zatímco čeledíni řa služebnictvo jedli chléb se slaninou u menšího stolu v hale. Povstal a srdečně ji přivítal. äIgraine je dosud u synovy postele, ach, švagrová moje. Prosil jsem ji, aby se šla vyspat, ale řekla, že nepůjde spát dřív, než se syn vzbudí a pozná ji." äUž jsem s Igraine mluvila, Uthere."
äAno, říkala mi to, řekla, žes jí dala slovo, že bude žít. Bylo to moudré? Jestli pak zemře..." Utherův obličej byl unavený a přepadlý starostí. Nevypadal starší, než když si bral Igriane, vlasy měl tak světlé, napadlo Viviane, že se nemůže rozeznat, zda jsou šedivé nebo ne. Byl bohatě nastrojen po římském ipůsobu a byl také jako Říman hladce oholen. Neměl na sobě korunu, ale na

nadloktí měl náramky z čistého zlata a bohatě zlacený límec. äTentokrát nezemře. Mám nějaké zkušenosti s hojením ran na hlavě. i zranění těla neproniklo do plic. Za dva dny bude běhat." Utherův obličej se uvolnil. äKdybych tak zjistil, kdo pustil tu klis-u... Nejradeji bych toho chlapce zbil do bezvědomí za to, že jel na Mesku!" äTo by nemělo smysl. Už za svoji zbrklost zaplatil a jsem si jista, že se n dostatečně poučí," řekla Viviane. äAle měl bys najít lepšího strážce, Étery by bděl nad chlapcovým bezpečím." äNemůžu ho hlídat ve dne v noci." Uther se tvářil ustaraně. äJsem tak Bašto pryč za válečnými záležitostmi a nemůžu přece tak velkého chlapce přivázat k sukním jeho chůvy! Už dříve jsme o něj málem přišli." äMorgaine mi to řekla."
äSmůla, smůla. Muž, který má pouze jednoho syna se stále bojí, kdy sáhne nepřízeň osudu," posteskl si Uther. äAle jaký jsem to hostitel, vagrová moje. Pojď, posaď se ke mně a najez se se mnou. Vím, že Igraine o tebe chtěla poslat, a dal jsemjí svolení, aby poslala posla, ale tys přijela T/, než jsme doufali -je tedy pravda, že čarodějnice ze Svatého ostrova nejí létat?"
Viviane se zasmála. äKdybychom tak uměly! Nezničila bych každoročně bažinách dva páry bot! Ale bohužel, lidé z Avalonu i samotný Merlin buší chodit pěšky nebo jezdit na koni, tak jako všichni smrtelníci." Vzala (kus chleba z pšeničné mouky a z malé dřevěné misky si nabrala trochu Hasla. äVy, kteří nosíte na zápěstí hady, byste neměli takovým povídačkám Írit. Ale existuje mezi námi krevní pouto. Igraine je dcerou mé matky | Já poznám, když mě potřebuje. 1 Uther sevřel rty. äUž jsem měl dost snů i kouzel, už žádné v životě lechci." To, co tím mínil, Viviane umlčelo. Dovolila jednomu ze sluhů, aby jí odložil nasolené skopové a přátelsky se rozhovořila o čerstvých svarech jarních bylinách. Když skromně pojedla, odložila nůž a řekla: äAť

tak nebo tak, to, že jsem k vám přijela, bylo štěstí a pro mě to bylo i znamení, že tvoje dítě je střeženo bohy, tak jak je třeba." äPřízeň osudu jsme už asi vyčerpali," posteskl si Uther a hlas měl napjatý. äJestliže jsi, švagrová moje, opravdu čarodějka, poprosil bych tě, abys dala Igraine kouzlo proti neplodnosti. Když jsme se brali, myslel jsem si, že mi dá mnoho dětí, protože již tehdy porodila dceru Gorloisovi ale máme spolu dítě jen jedno a už je mu šest let."
Je psáno ve hvězdách, íe dalšího syna ní mít nebudeš. Ale Viviane to muži, který seděl vedle ní, neřekla tak přímo. Místo toho poznamenala: äPromluvím si s Igraine a ujistím se, zdají v početí nebrání nějaká nemoc." äAle ona počne dobře, nosí však dítě jen jeden nebo dva měsíce a jedno dítě, které donosila, vykrvácelo, když mu odřízli pupeční šňůru," stěžoval si Uther. äNebylo v pořádku, tak to možná bylo dobře, ale kdybys jí dala nějaké kouzlo, aby porodila zdravé dítě - nevím, jestli na takové věd věřím, ale chytám se jakékoliv naděje."
äŽádná taková kouzla neumím," řekla Viviane a bylo jí ho upřímně líto. äNejsem žádná Velká bohyně, abych ti mohla dát dítě nebo ti ho odepřít, i ani bych tak neučinila, i kdybych to uměla. Nemohu se plést do lidských -osudů. Neříká ti snad tvůj vlastní kněz totéž?" j äAch, zajisté. Otec Columba mluví o tom, že se musím podřídit vůli s bohů; ale kněz nemá království, kterému musí vládnout - to se ocitne ve i zmatku, když zemřu bez dědice," poznamenal Uther smutně. äNemohu"] uvěřit tomu, že to tak Bůh chce!"
| äNikdo z nás neví, co chce Bůh," řekla Viviane, äani ty, ani já, dokonce ani Otec Columba. Ale jedna věc je jistá - a na to není třeba žádných čárí ani kouzel - musíš chránit život toho malého, protože on se musí dostat na trůn."
Uther sevřel rty. äBůh nedopusť jeho smrt," poznamenal. äLitoval bych Igraine, kdyby její syn zemřel, i sám sebe -je to bezvadné a slibné dítě-ale nemůže se stát následníkem velekrále. V celém království není živáčka, který by nevěděl, že byl počat, když ještě Igraine byla Gorloisovou man-,; želkou, a že se narodil o celý měsíc dříve, než se narodit měl. Je pravda»; že byl drobný, a děti se někdy rodí předčasně, ale nemůžu chodit po; království a vykládat to těm, kteří si to umějí spočítat na prstech. M vyroste, bude z něho vévoda cornwallský, ale nemůžu doufat, že z něho, bude po mně velekrál. Ani když se dožije dospělosti, což je při jeho smůle dost nepravděpodobné."
; äJe ti dost podobný," prohlásila Viviane. äMyslíš si, že u dvora jsouj všichni slepí?" l äAle co ti, kteří se ke dvoru nikdy nedostali? Ne, musím získat dědice,| kolem jehož narození nebude ani stín pochyby. Igraine mi musí poroditsj dalšího syna."

-j äNu, to rozhodne Bůh," poskytla Viviane vyhýbavou odpověď, äsámj| k tomu však nepřinutíš, hlavně nesmíš dopustit, aby Gwydion přišel O í PANI KOUZEL 125
ot. Proč ho nepošleš na vychování na Tintagel? Je to dost daleko, a když ho svěříš nejdůvěryhodnějšímu vazalovi, když ho tam pošleš, každého tím přesvědčíš, že je to syn Cornwallu a že nemáš v úmyslu udělat z něho yelekrále; možná pak mu dají lidé pokoj." Ľ Uther se zachmuřil. äJeho život nebude v bezpečí, dokud mi Igraine neporodí dalšího syna," řekl, äi kdybych ho poslal až do Říma nebo k barbarům." äA cesty jsou tak nebezpečné, ne, to by nebylo dobré," souhlasila Viviane. äPak mám jiný nápad. Pošli ho ke mně, aby byl vychován v Avalonu. Tam se nikdo cizí nedostane, jenom ti, kteří slouží Svatému ostrovu. Mému vlastnímu nejmladšímu synovi je již sedm, ale brzy ho pošlu ke králi Banovi do Malé Británie, aby byl vychován, jak se na šlechtice sluší. Baň má další syny, proto Galahad neníjeho dědicem, ale Baň ho uznává B dal mu území a půdu a bude ho mít u dvora jako páže, a až vyroste, bude z něho voják. V Avalonu se tvůj syn naučí všechno, co bude potřebovat, o historii své země, o svém osudu a i o osudu Británie. Uthere, inikdo z tvých nepřátel netuší, kde Avalon leží, a tak by mu tam nehrozilo žádné nebezpečí." äByl by tam v bezpečí. Ale z praktických důvodů to není možné. Můj lyn musí být vychován jako křesťan, církev je mocná. Nikdy by nepřijali f& krále..." r-äMyslela jsem, že říkáš, že nebude po tobě králem," chytla ho za slovo Viviane. äNu, ta možnost tu přece vždycky je," řekl Uther zoufale, äjestliže Igraine nebude mít další syny... a kdyby byl vychován mezi druidy ajejich kouzly - kněži by ho nepřijali." Ľ äPřipadám tijá snad zlá, Uthere? Nebo Merlin?" podívala se mu zpříma do očí a Uther sklopil oči. äNe, to rozhodně ne." äTak proč nesvěříš Igrainina syna jeho a mé moudrosti, Uthere?" äProtože já také nevěřím kouzlům Avalonu," přiznal konečně Uther. Nervózním pohybem ruky se dotkl vytetovaných hadů na své ruce. äViděl sem takovéhle věci na jednom vzdáleném ostrově - každý dobrý křesťan Vy z toho byl špatný - a v době, kdy bude můj syn dospělý, bude tento »trov křesťanský. Nebude třeba mít krále, který by se zabýval takovými ěcmi." Viviane se na něj už rozzlobila. To Merlin a já jsme tě dostali na trůn, ty fúzně jeden, ne ti tví křesťanští knéíí a biskupové. Ale o to by nebylo vhodné C s Utherem se přít. äMusíš učinit, co ti napovídá tvoje vlastní svědomí, Uthere. Ale prosím c! abys ho poslal někam na výchovu a to místo abys podržel v tajnosti. rozhlas zprávu, že ho chceš nechat vychovat tajné, aby ho nezkazilo ochlebování dvora - to je dost běžné - a nech lidi, ať si myslí, že jede do Walé Británie, kde má u Banova dvora bratrance. Potom ho pošli kjed-

nomu ze svých nejchudších vazalů - k jednomu z Ambrosiových starých pochlebníků - třeba k Uriensovi, Ectoriovi nebo k někomu velmi vzdálenému a velmi důvěryhodnému." Uther pomalu přikývl. äPro Igraine to bude bolestné odloučení," řekl, äale princ musí být vychován s ohledem na svoji budoucnost a musí být veden k vojenským dovednostem. Neřeknu ani tobě, švagrová moje, kde je." Viviane se pro sebe usmála. Opravdu si myslíš, íe to přede mnou udríš v tajnosti, Uthere, kdyí se to budu chtít dozvědět? Nebylo však diplomatické l říkat to nahlas. | äMám ještě jednu prosbu, švagre můj," řekla. äDej mi Morgaine, abych ji mohla vychovat v Avalonu."
Uther se na chvíli zarazil, pak zavrtěl hlavou. äTo je nemožné." äCo je nemožné pro velekrále, Pendragone?"
äMorgaine čekájenjeden ze dvou osudů," řekl Uther. äMusí se provdat za muže, který mi bude přísahat naprostou věrnost, za člověka, kterému ; budu plně věřit. Nebo - jestli se mi nepodaří takového člověka najít -čekají klášter a závoj. V tomhle království nesmím dát průchod žádné cornwallské opozici."
-.-; äNepřipadá mi na jeptišku dost zbožná."
j Uther pokrčil rameny. äZa věno, které jí dám, ji každý klášter rád přigl jme."
;i Najednou Viviane už pocítila podrážděnost. Podívala se upřeně má Uthera a řekla: äA ty si myslíš, že svoje království udržíš dostatečně dloulwj bez dobré vůle Kmenů, Uthere? Těm na tom tvém Kristovi nebo tvéDlj náboženství nijak nezáleží. Ti hledí k Avalonu, a když tihle..." natáhli la ruku a dotkla se jeho poletovaných zápěstí. Nervózně se odtáhl, al ona pokračovala. äKdyž ti tyhle draky dávali na ruce, přísahali, že bil dou Pendragona poslouchat. Jestliže tě Avalon odmítne podporovati tak, jak vysoko jsme tě dostali, Uthere, můžeme tě zase strhnout dočet nízko."
äTo jsou pěkná slova, paní. Ale dokážeš učinit to, čím mi vyhrožuješ? odvětil

Uther. äUdělalas bys to kvůli nějakému děvčátku a navíc kvflj dceři Cornwallu?"
:t äVyzkoušej si mě." Upřela na něho svůj pohled. Tentokrát její potila vydržel, byl rozzlobený, takže jí neuhnul očima, a ona si pomyslela: fl(neboze! Být tak o deset let mladší, jak bych mohla s tímhle mužem vládnout! Uth(však byl odpůrcem, který vydržel její sílu. A musí takový být, má-li i udržet svoje království, dokud nebude předurčený král dospělý. Ani kvfl Morgaine to nesmí riskovat. Ale říkala si, že by ho mohla přesvědčit, l äPoslouchej, Uthere. To děvče mívá vidění, narodila se s tou schopnfl ti. Neexistuje způsob, jak by tomu mohla uniknout, bude ji to pronás(| dovát, ať se hne, kam se hne, a když si bude takhle zahrávat, bu prohlášena za čarodějnici a všichni jí budou pohrdat. Něco takovéht přeješ, aby potkalo princeznu u dvora?" PANI K O UŽ i: L 127
äPochybuješ o tom, zeje Igraine schopná vychovat dceru, tak jak se sluší na křesťanku? Přinejhorším za zdmi kláštera by nemohla napáchat žádnou škodu..." , äNe!" vykřikla Viviane tak hlasité, že někteří z lidí v dolní síni pozvedli hlavy a zahleděli se jejím směrem. äUthere, to děvče se narodilo, aby se ttalo kněžkou. Zavři ji za zdi kláštera, a uschne jako chaluha vytažená na «ouš. Mohl bys odsoudit Igrainino dítě k celoživotnímu zoufalství? Věřím »a s tím děvčetem jsem mluvila - že by si tam sáhla na život." j Všimla si, že to na něho zapůsobilo, a tak rychle pokračovala. »i äNarodila se pro takový způsob života. Dovol, ať mohou být její schopnosti řádně rozvinuty. Uthere, je tady snad tak šťastná neboje takovou pzdobou tvého trůnu, že by ti bylo líto, kdyby odtud měla odejít?" s Pomalu zavrtěl hlavou. äSnažil jsem seji milovat kvůli Igraine. Aleje -ťvná," řekl. äMorgause si z ní dělávala legraci a tvrdila, že patří k pohádkovým bytostem, a kdybych nevěděl, kdo byli její rodiče, snad bych tomu uvěřil." . Viviane se upjatě usmála. äJe to pravda. Je jako já a jako naše matka. (a není stvořená pro klášter nebo pro kostelní zvony." i äAle jak můžu Igraine vzít obě děti najednou?" chtěl vědět Uther k tvářil se zoufale. Viviane pocítila bolestivé bodnutí a něco jako výčitky, le zavrtěla hlavou. -äi Igraine se narodila, aby se stala kněžkou. Poslechne svůj osud, stejné, ko ty poslechneš svůj, Uthere. A jestli se bojíš zloby svého domácího leze," dodala, a tím tála do živého, äpak nikomu neříkej, kam jsi ji alal. Jestli chceš, můžeš rozhlásit, žes ji poslal do klášterní školy. Pro ot u dvora je moc moudrá a střízlivá, takové ty flirty a ženské drby, to ní nic pro ni. A Igraine, když bude vědět, že její děti jsou v bezpečí sou spokojené, že vyrůstají směrem, jakým se ubírá jejich osud, bude istná, dokud bude mít tebe." Uther sklonil hlavu. äUdělám to tak," souhlasil. äChlapce pošlu na Chování ke svému nejvěrnějšímu vazalovi na skryté místo - ale jak ho Ba mohu poslatjako neznámého? Aby ho nepronásledovalo nebezpečí?" äMůžeš ho tam poslat očarovaného, tak aby ho nikdo nepoznal, tak to jsi sám přijel na Tintagel," řekla Viviane. äMně nevěříš, ale budeš FitMerlinovi?" äNa život i na smrt," prohlásil Uther. äAť ho odveze Merlin. A potom Wgaine, do Avalonu." Složil hlavu do dlaní, jako kdyby břemeno, které nese, bylo k nevydržení. äJsi moudrá," řekl a potom pozvedl hlavu ahleděl se na ni s prudkou nenávistí. äKéž bys byla špatná žena, kterou ?h si mohl ošklivit. K čertu s tebou!" (Jestliže mají pravdu tvoji knězi," řekla Viviane klidně, äjsem již duně zatracená a ty si můžeš ušetřit dech."

128
MLHY AVALONU
11
když se blížili k jezeru, slunce již pomalu zapadalo. Viviane se ohlédla, aby se podívala na Morgaine, která jela kousek za ní. Ve tváři dívenky bylo vidět, zeje unavená a zeji trápí hlad, ale nestěžovala si a Viviane, která úmyslně jela velmi rychle, aby vyzkoušela její vytrvalost, byla spokojená. Život kněžky avalonské není jednoduchý a potřebovala se dozvědět, nakolik je Morgaine schopná snášet únavu a těžkosti. Nyní přiměla svého koně, aby zpomalil, aby Morgaine mohla jet vedle ní.
äTámhle leží jezero," řekla. äZa chvíli budeme pod střechou, kde bude oheň, jídlo a pití."
äNa všechno se už těším," řekla Morgaine.
äJsi unavená, Morgaine?" äTrochu," řeklo děvče ostýchavě, äaleje mi líto, že ta cesta skončí. Bavilo : mě poznávat nové kraje, nikdy jsem nikde nebyla."
Zastavili koně u břehů jezera a Viviane se snažila vidět známé pobře--i ží očima cizince - matně šedá hladina jezera lemovaná vysokým ráko- | sím, tiché, nízko visící mraky a chuchvalce řas ve vodě. Bylo zde ticho .| a Viviane dovedla odhadnout dívčiny myšlenky: Je to tu opuštěné, temné | a bezútěšné.
älak se dostaneme do Avalonu?

Není tu žádný most - snad nebudeme i J

i) nutit koně, aby jezero přeplavali?" starala se Morgaine a Viviane, která M krátce vybavila, jak to tak opravdu jednou museli udělat, když jarní deSté | rozvodnily brod, ji teď rychle ujistila: | äNe, zavolám loď."

s Pozvedla ruce, aby si přikryla obličej, a odstínila tak nechtěné z dohledu i doslechu, a vyslala tichý signál. Za okamžik se na šedé hladině jezera; objevila loď. Z jedné strany měla černé a stříbrné plachty, klouzala tiše po hladině bez jediného zvuku jako vodní pták. Ale když se loď přiblížila, | uviděly veslaře, jak neslyšně noří svá vesla do vody. Byli to drobní snědl i muži, polonazí a s pletí modře potetovanou kouzelnými obrazci, aVivia-ne neušlo, že Morgaine se rozšířily oči, když je spatřila, ale nic neříkala. Všechno přijímá tak klidné, napadlo Viviane .Je moc mladá na to, aby si kousla všimla; musím, ji na ne nějak upozornit.

Muži loď beze slova zakotvili a zajistili ji podivně spletenými lany z rá* kosu. Viviane dala děvčeti znamení, aby slezla z koně a nechala je odvést na loď. Jeden z tetovaných mužů jí podal ruku, aby jí pomohl nastoupíte Čekala, že ruka bude slabá, ale místo toho byla plná mozolů a tvrdá jal z rohoviny. Nakonec se Viviane usadila na přídi a loď se pomalu a ti$S vydala na svoji cestu po vodě. Po chvíli se před nimi objevil ostrov a Mohyla s vysokou věží svateb Michaela, Nad tichou vodou se rozezněl zvuk zvonů, nesoucí se z kostel PANI KOUZEL

ko hlas andělů. Morgaine se ze zvyku pokřižovala, ale spěšně položila Tuku zpátky do klína, když se na ni jeden z mužů velmi přísně zamračil. Loď potichu, avšak rychle a bezpečně, klouzala po vodě kupředu přes přerostlé rákosí, až spatřili zdi kostela a kláštera. Viviane vycítila, že děvčátko dostalo náhle strach - ocitnou se nakonec na Ostrově kněži, kde se za nimi navždycky zavřou zdi kláštera? , äBlížíme se k ostrovnímu kostelu, tetičko?" . äNejedeme do kostela," odpověděla klidným hlasem Vivivane, äačkoliv je pravda, že obyčejný poutník nebo ty sama, kdyby ses vypravila přes jezero, nikdy by ses do Avalonu nedostala. Jen počkej a uvidíš, na nic se teď neptej, ještě tě čeká spousta otázek." Ľ Morgaine se cítila pokárána a zmlkla. Oči měla dosud rozšířené strachem. Tichým hláskem pravila: äJe to jako pohádka o lodi, která vyplouvá z ostrovů do Země mládí." Viviane jí nevěnovala žádnou pozornost. Seděla na přídi lodě, zhluboka dýchala a snažila se v sobě nashromáždit sílu pro kouzelný pokyn, který měla provést; na okamžik zapochybovala, jestli má ještě dost sil úkol uskutečnit. Jsem stará, pomyslela si ve chvíli náhlé hrůzy, presto musím vSechny úkoly stihnout, dokud Morgaine a její bratr nedospěji. Mír teto země závisí má tom, co dokážu udělat pro jejich bezpečí! Přestala na to myslet, pochyby mohou být osudné. Připomněla si, že rdospělosti tohle prováděla skoro denně a teďje to pro ni tak přirozené, že by to zvládla i ve spánku nebo kdyby umírala. Zůstala naprosto v klidu, Ztuhlá nehybností, sevřená napětím kouzla. Potom natáhla ruce, roztáhla }e do co možná největší šířky a pozvedla je vysoko nad hlavu, dlaněmi li nebi. Potom rychle vydechla, ruce stáhla dolů - a současně s nimi se (nesla mlha a zmizel kostel a břehy Ostrova kněži, dokonce zmizela i Mohyla. Loď dále tiše klouzala hustou neproniknutelnou mlhou; snesla se »ně tma jako v noci a v té tmě Viviane slyšela, jak Morgaine rychle dýchá ko vystrašené zvířátko. Začala mluvit, aby děvče ujistila, že se nemusí čeho bát, ale potom se schválně zarazila. Morgaine je nyní knéžka učení a musí se naučit překonávat strach, tak jako překonala únavu, žkosti cesty a hlad. Loď pomalu proplouvala skrz mlhu. Jela s klidem a jistotou, protože a tomto jezeře žádné jiné lodě nebyly. Projela hustým přilnavým mlžným říkrovem. Viviane cítila, jakjí zvlhly vlasy i obočí, jakjí vlhne vlněná šála. Morgaine se roztřásla, když ji chlad celou prostoupil. Potom, jako kdyby někdo roztáhl záclonu, mlha zmizela a před nimi C prostírala hladina vody ozářená sluncem a za ní zeleně porostlé břehy. a kopci se tyčila Mohyla a Viviane zaslechla, jak děvčátko v lodi překva-lič vydechlo. Nahoře na Mohyle stál kruh z kamenů, které se ve slunci Pytily. K ní vedla dlouhá cesta pro procesí, vinoucí se vzhůru do obrov-ého kopce jako spirála. U úpatí Mohyly stály budovy, kde byli ubytovaní leží, na svahu bylo vidět Posvátnou studnu a pod ní stříbrný odraz

MLHY AVALON U

Zrcadlového jezírka. Podél pobřeží rostly jabloňové sady a za nimi vyčnívaly vysoké duby se zlatavými trsyjmelí vrostlými do jejich větví. Morgaine zašeptala: äTo je krása," a Viviane neunikla posvátná hrůza, Ľ která zaznívala z jejího hlasu. äPaní, je to skutečné?" i äJe to skutečnější než

kterékoli jiné místo, které jsi doposud viděla," l řekla jí Viviane, äa brzy toho poznáš víc." | Loď připlula ke břehu a zastavila se o písčitý břeh. Mlčenliví veslaři ji | zakotvili, přivázali lanem a pomohli Paní na břeh. Potom odvedli na pevninu koně a Morgaine nechali, aby na břeh vystoupila sama.] Morgaine na svůj první dojem z Avalonu koupajícího se v zapadajícím , slunci nikdy nezapomene. Zelené trávníky vedly až dolů k rákosovým 1 porostům lemujícím jezero, po kterém tiše, jako bárky, pluly běloskvoucí labutě. Pod dubovými háji a jabloňovými sady stála budova z šedého 2 kamene a Morgaine viděla postavy v bílém šatu procházející se pod jejím podloubím. Odněkud slyšela tiché zvuky harfy. Šikmé sluneční paprsky - bylo to snad stejné slunce, které znala? - krajinu jako by pozlatily, ažj(z té krásy pálily slzy v očích. Napadlo ji, aniž by věděla proč: Vracím se ; domů, přestože všechny roky svého života strávila na Tintagelu a Caerle- Ľ onu a tuhle kouzelnou zemi navštívila poprvé.

Viviane dala pokyny, co s koňmi, a opět obrátila svoji pozornost k Mor-gaine. V dívčině výrazu rozpoznala úžas a posvátnou úctu a oslovila ji, teprve když se dívka zhluboka nadechla, jako kdyby se probudila íS~ spánku. Po cestě k nim přicházely ženy oblečené v šatech dotmava obar,; vených, s lehkými tunikami z jelení kůže, některé se srpečkem měsíce | vytetovaným modrou barvou mezi obočím. Některé vypadaly jako Mott gaine nebo Viviane, byly drobné a snědé, připomínající Pikty, ale párjictí bylo vysokých a štíhlých se světlými nebo načervenalými vlasy a dvě nebo,; tři ženy měly rysy římských předků. Uklonily se před Viviane, aby vyjádř řily svoji úctu, a pozvedly ruku na znamení požehnání.

"1 äTohle je moje příbuzná," představilaji Viviane. äJmenuje se Morgaine Bude jednou z vás. Vezměte ji mezi sebe." Potom se podívala na dívenku*! která se zachvěla, když slunce kleslo za obzor a sneslo se šero, pohlcující všechny nádherné barvy krajiny. Dítě bylo unavené a vyděšené. Ještě jfl čeká mnoho zkoušek a utrpení. Dnes už ji nesmí trápit. äZítra," obrátila se k Morgaine, äpůjdeš do Domu panen. Tam se i bude činit rozdílu, zda jsi moje příbuzná nebo princezna, nebudeš i žádné jméno ani žádné výhody, které by sis sama nezasloužila. Ale pr dnešní večer pojď se mnou; měly jsme během cesty tak málo času si spol popovídat."

Morgaine pocítila velkou úlevu. Zeny, se kterými se setkala, všec pro ni cizí, tak nevšedně oblečené a s tím modrým tetováním mezi ob čím, ji vystrašily víc, než kdyby se shromáždil celý Utherův dvůr. Vidět jak Viviane drobným pokynem ruky ženy propouští a jak kněžky - pX tože si myslela, že to musejí být kněžky - se otáčejí a odcházejí pn PANI KOUZEL 131

Viviane natáhla ruku, Morgaine ji uchopila a její prsty byly příjemně chladné a pevné. Z Viviane se opět stala příbuzná, kterou znala, přesto zůstávala osobou, .vzbuzující posvátnou hrůzu, tou, která ji pomocí kouzel provedla mlhami. Morgaine měla nutkání pokřižovat se a pozorovat, zda tenhle kraj zmizí, jak jí říkal Otec Columba, který tvrdil, že všechno dílo ďáblovo, všechna kouzla a čáry při tomhle znamení zmizí. . Ale nepokřižovala se; najednou s jistotou věděla, že se již nikdy nepo-tíižuje. Tamten svět jednou provždy opustila. Na kraji jabloňového sadu, mezi dvěma stromy, které právě začínaly kvést, stál malý domek z proutí vymazaný hlínou. Uvnitř plápolal oheň a mladá žena, oblečená stejně jako ty, které již viděla, do tmavých šatů S přehozenou tunikou z jelenice, je uvítala s tichou úklonou. äNemluv na ni," upozornilaji Viviane. äZrovna je pod přísahou mlčen-Jlivosti.Je kněžkou čtvrtým rokem a jmenuje se Raven." Raven v tichosti svlékla Viviane vrchní šat a zula jí zablácené boty; na snamení, které jí Viviane dala, učinila totéž pro Morgaine. Přinesla jim rodu na mytí a později jídlo: chléb z ječmene a sušené maso. K pití byla en studená voda, ale byla čerstvá a měla vynikající chuť. Takovou vodu (ilorgaine ještě nikdy nepila. p, äJe to voda z Posvátné studny," řekla jí Viviane. äNic jiného tady nepijeme: způsobuje vidění a jasný zrak. A med je z našich vlastních úlů. Sněz O maso a vychutnej si ho, protože léta teď masojíst nebudeš; kněžky smějí íst maso, teprve když skončí se svým vzděláváním." äProč tomu tak je, Paní?" zeptala se Morgaine. Tady nedokázala oslovit vou příbuznou ätetičko". Ovlivnil ji dojem, který na ni Viviane udělala, Édyž stála jako bohyně na lodi a nechala padnout mlhu. äJe snad špatné fet maso?" i .Jistěže ne a přijde den, kdy budešjíst maso při každémjídle. Ale strava lez zvířecího masa vede k soustředěné mysli a tu musíš mít, až se budeš |tít používat vidění a ovládat svoje kouzelné schopnosti a nedovolit jim, lby ony ovládly tebe. Stejně jako druidové v prvních letech svého učení |kněžky jedí jenom chléb a ovoce a někdy malou rybičku z jezera a pijí nuže vodu ze studny." Ľ; Morgaine jí plaše připomněla: äNa Caerleonujsi víno pila, Paní." i .Jistě, i ty ho budeš moci pít, až budeš znát správnou dobu ke konzumování těchto potravin a nápojů a vhodnou dobu, kdy je třeba se jich íci," poučila ji Viviane úsečně. Morgaine zmlkla a uždibovala ze své-: chleba s

medem. Přestože měla hladJídlojako by sejívzpříčilov krku. -Mělas dost?" zeptala její Viviane. äPotom necháme Raven, aby odne-»nádobí, a ty by ses měla, milé dítě, vyspat. Ale poseď ještě tady chvilku l, mnou u ohně a trochu si promluvíme, protože zítra tě Raven zavede Domu panen a už mě neuvidíš, leda při obřadech, dokud nebudeš vičená tak, aby ses mohla vrátit se staršími kněžkami spát do mého

domu a starat se o mě jako služebná. A pak možná budeš zrovna pod přísahou mlčenlivosti, takže nebudeš moci mluvit ani odpovídat. Ale pro dnešek jsi jen moje příbuzná, ještě jsi nepřísahala, že budeš ve službách Bohyně, a můžeš se mě zeptat, na co chceš." Natáhla ruku a Morgaine usedla vedle své tety na lavici před ohněm. Viviane se otočila a řekla. ăMůžeš mi vytáhnout sponu z vlasů, Morgaine? Raven už odpočívá po práci a já ji nechci znovu rušit." Morgaine vytáhla starší ženě kostěnou sponu i. vlasů a tyjí sklouzly přes ramena, černé, s bílým proužkem na jednom spánku. Viviane povzdechla a natáhla bosé nohy k ohni. äTé příjemné být zase doma - v posledních letech mnoho cestuji," řekla, äa už nemám dost síly, abych v tom nacházela radost." äŘeklas, že se tě můžu zeptat, na co budu chtít," ozvala se Morgaine plaše. äProč mají některé z žen modré znamení mezi obočím, ajiné ne?" äModrý srpeček je znamením, že složily přísahu, že budou sloužit Bohyni a že budou žít nebo položí život podle jejího přání," vysvětlila jí Viviane. äTy, které jsou zde jenom proto, aby se zdokonalily ve vidění, takovou přísahu neskládají." äA budu já skládat takovou přísahu?"
äTo záleží na tobě," řekla jí Viviane. äBohyně ti dá vědět, zda si přeje vložit na tebe svou ruku. Pouze křesťané využívají klášterů jako odkladiště pro nechtěné dcery a pro vdovy." äAle jak poznám, jestli mě Bohyně chce?" Viviane se ve tmě usmála. äZavolá tě hlasem, kterému nemůžeš nerozumět. Až její volání uslyšíš, poznáš, že není místa na světě, kde by ses mohla před jejím hlasem skrýt." Morgaine o tom přemýšlela, ale styděla se zeptat, jestli i Viviane tak přísahala. Ale jistě! Ona je nejvyšší kněžkou, Paní z Avalonu. äI já jsem tak přísahala," ozvala se Viviane tiše, využívajíc své schopnosti zodpovídat nevyslovené otázky, äale znamení se časem odřelo... když se podíváš zblízka, myslím že v chloupcích, které tam mám, srpeček ještě uvidíš." äAno, trochu. Co to znamená složit přísahu Bohyni, Paní? Kdo je to ta Bohyně? Jednoujsem se zeptala Otce Columby, jestli má Bůh ještě nějaké jiné jméno, a on řekl, že existuje pouze jediné jméno, kterým můžeme být spaseni, a to je Ježíš Kristus, ale..." rozpačitě zmlkla. äJá toho o těchhle věcech vím velmi málo." äUvědomovat si, že toho víš málo, to je počátek moudrosti," poučila ji Viviane. äPotom, až se začneš vzdělávat, vůbec nebudeš muset zapomenout na všechno, o čem si myslíš, že znáš. Boha nazývají mnoha jmény, ale všude je jen jeden, a tak, když se modlíš k Panence Marii, Matce Ježíše, modlíš se zároveň, aniž by sis to uvědomovala, k Matce celého světa v jedné z jejích mnoha podob. Bůh knězi a Vznešený, kterého znají druidové, je jedna a tatáž osoba, proto se Merlin občas objeví mezi křes- PAN I KOUZEL 133
. fanskými rádci velekrále. On ví, pokud to nevědí oni, že Bůhje jen jeden." äMaminka mi říkala, že tvoje matka tady byla kněžkou před tebou." äTo je pravda, ale není to jen záležitost krve. Spíš jde o to, že jsem po ní zdědila její schopnost vidění a přísahu Bohyni jsem složila z vlastní svobodné vůle. Bohyně si nevyvolila tvoji matku ani Morgause. Protojsem poslala Igraine, aby se provdala za tvého otce a potom za Uthera, a Morgause aby si vzala toho, koho jí přikáže král. Igrainino manželství slouží Bohyni, nad Morgause neměla žádnou moc, ani ji nemohla povolat. äZůstávají tedy kněžky, které si povolá Bohyně, neprovdané?" l äObvykle ano. Neoddají se žádnému muži, s výjimkou Velikého sňatku, | kdy se vejménu symbolu Boha a Bohyně spojí kněz a kněžka, a děti, které l se jim narodí, nejsou děti obyčejných smrtelníků, alejsou dětmi Bohyně. ; Tohle je jedno z tajemství, která se naučíš, až nastane tvůj čas. I já jsem se tak narodila, nemám žádného pozemského otce..." i Morgaine se na ni zahleděla s úžasem a zašeptala: äChceš snad říct, že -že tvoje matka lehávala s Bohem?" äNe, to rozhodně ne. Jenom s knězem, který byl obdařen boží mocí; r pravděpodobně s knězem, jehož jméno nikdy neznala, protože v tu chvíli [nebo v té době do něho vstoupil Bůh a zmocnil se ho natolik, že samotný ; muž byl zapomenut a stal se neznámým." Morgaine cítila, jak její myš- lenky prohánějí hlavou. Zdálo se jí, že oheň v pokoji vrhá na stěnu "obrázky velké postavy Paroháče. Najednou se zachvěla a přitáhla si plášť k tělu. äJsi unavená, dítě moje? Měla bys jít spát." Ale Morgaine měla ještě tolik otázek! äNarodila ses v Avalonu?" äAno, i když jsem byla vychována na Ostrově druidů, daleko na severu. A když se ze mé stala žena, Bohyně na mě vložila ruku - kolovala ve mně krev kněžky, stejně jako

myslím koluje i v tobě." Její hlas jako by přicházel zdálky, povstala a zahleděla se do ohně. äSnažím se vzpomenout si, ale je to tak dávno, co jsem sem přišla se starou ženou... tehdy stál měsíc jižněji, protože bylo období sklizně a zkracující se dny Samhainu se blížily. Potom byla krutá zima i v Avalonu; S v noci jsme slýchali vlky, napadla spousta sněhu a měli jsme hlad, protože | nikdo nemohl projít bouřemi, a některé z malých dětí umřely u prsu, l protože jejich matky ztratily mléko... Pak zamrzlo jezero a přivezli nám [konečně jídlo na saních. Tehdy jsem byla ještě děvčátko, neměla jsem Ještě ani prsa, ale teď už je ze mne stará žena.. .je to tak dávno, dítě moje." Morgaine cítila, jak se starší ženě třese ruka; drželaji pevné ve své dlani. Po chvíli přivinula Viviane děvče k sobě a chytla ji kolem pasu. äTolik měsíců, tolik letních slunovratů... nyní mi připadá, že Samhain následuje hned po Beltanu, čas plyne mnohem rychleji, než když jsem byla děvče. A i ty tady budeš jednou stát před ohněm a budeš tak stará Jako já, ledaže by Matka měla pro tebe jiný úkol... ach, Morgaine, Morgaine, holčičko moje, měla jsem tě nechat doma u maminky..."

MLHY AVALONU
134
Morgaine kněžku vzrušeně objala. äNemohla bych tam zůstat!" vykřikla. äTo bych radši zemřela." äPoznala jsem to," řekla Viviane a povzdechla si. äMyslím, že Matka položila ruku i na tebe, dítě moje. Ale ty ses najednou ocitla z pohodlného života v životě tvrdém a krutém, milá Morgaine, možná budu mít pro tebe úkoly stejně náročné, jako měla Velká matka pro mě. Teď nemysli na nic jiného, než na to, jak se naučit rozvíjet svůj vnitřní zrak, schopnost vidění a jak žít v nádherné zemi avalonské, ale není snadné podřídit se vůli Ceridwen, dcero moje. Není jen Velkou matkou lásky a zrození, je také Paní temnoty a smrti." Povzdechla si a pohladila děvčátku jeho sametové vlasy. äJe také Morrigán, poslem sváru a Velkou vránou... ach, Morgaine, Morgaine, kéž bys byla moje vlastní dítě, ale i tak bych tě nemohla ušetřit, musím tě využít pro cíle, pro které jsem byla využita sama." Naklonila hlavu a na okamžik ji opřela o rameno děvčete. äVěř mi, že tě mám ráda, Morgaine, protože přijde čas, kdy mě budeš nenávidět tak, jako mě teď miluješ..."
Morgaine vzrušeně poklekla. äNikdy," zašeptala. äJsem v rukou Bohyně a v rukou tvých." äKéž Bohyně nedopustí, abys těchto slov někdy litovala," řekla Viviane. Natáhla ruce k ohni. Byly malé, ale silné a trochu nateklé stářím. äTěmahle rukama jsem přiváděla děti na svět; a viděla jsem, jak jimi protéká lidská krev. Jednou jsem zradila muže a odsoudila ho ke smrti, člověka, který ležel v mém náručí a kterého jsem přísahala, že budu milovat. Narušila jsem tvojí matce klid a vzala jsem jíjejí děti. Nenávidíš mě za to a nebojíš se mě, Morgaine?"
äBojím se tě," přiznala dívenka, dosud klečíc a drobný obličej jí svítil odrazem světla z ohně, äale cítit k tobě zášť bych nemohla." Viviane si zhluboka povzdechla a zapomněla na svoje vidění a svoje obavy. äNecítíš strach ke mně," řekla, äale k ní, k Bohyni. Jsme obě v jejích rukou, dítě moje. Tvoje panenství je zasvěceno Bohyni. Dbej, aí šije udržíš, dokud ti Matka nedá najevo svoji vůli."
Morgaine přikryla svýma ručkama Vivianiny ruce. äTak tomu bude," zašeptala. äTo ti přísahám."
Druhý den odešla do Domu panen a zůstala tam mnoho let.
morgaine vypráví. ..
Jaké to je, když se u člověka stává kněžka? Co není hned zřejmé, je tajemstvím. Ti, kteří touto cestou prošli, to budou, znát, a ti, kteří jí neprošli, se to nikdy nedozví a nepochopí když všechny zakázané věci dopodrobna popíši. Sedmkrát nastaly svátky Beltanu, po sedm zim jsme se třásly chladem. Vidění jsem mívala snadno; Viviane řekla, u jsem rozená kněžka. Nebylo vsak snadné si je vyvolat, kdykoliv jsem chtěla, a naopak vnitřní zrak potlačit, když to nebylo vhodné. Nejtěžší byla drobná kouzla, ta se mi dařila nejhůř, bylo těžké nejdříve
přinutit,!, PANI KOUZEL 135
mysl, aby se ubírala nezvyklou cestou. Vyvolat oheň a příkazem jej rozdmychat, hfivolat mlhu, přivést déšť - všechno tohle bylo jednoduché, ale vědět, kdy se má deštného mlha přivolat a kdy to nechat v rukou bozích, to nebylo vůbec snadné. s Bflf i aa1 úkoly, při kterých mi schopnost vidění vůbec nepomáhala: nauka g bylinách, znalost léčení, dlouhé písně, z nichž si člověk nesměl zapsat ani slovo, i torotoze, jak je možné znalosti Velkých svěřit něčemu, co je vyrobeno lidskýma rukama? Některé hodiny mi přinášely radost, protože jsem se mohla učit hrát na l harfu a zdobit se pomocí posvátného dřeva a střev obětovaných zvířat; ale některé l hodiny byly utrpením. l Nejtěžší ze všeho snad bylo snažit se podívat do svého nitra pod vlivem drog, l které uvolnily

mysl z nemocného a zchváceného těla a zatímco mysl se volně uznali Sela napříč prostorem a časem, číst si na stránkách minulosti a budoucnosti. Ale atom nesmím nic prozradit. Konečně přišel den, kdy jsem byla z Avalonu propuš-, tíná, pouze s jedním náhradním oblečením, neozbrojená, až na malou dýku, jakou nosí kněžky, s tím, ze se múzu vrátit, když to dokáži. Byla jsem si vědoma toho, ze když to nesvedu, budou mě oplakávat jako mrtvou. Brány zpět by se mi nikdy neotevřely, pokud bych nedokázala otevřít je svou vůlí a na švů] příkaz. A když Ľ mé obklopila mlha, bloudila jsem po břehu neznámého jezera, naslouchala zvonům a ialozpevům mnichů. Až konečně se mipodařilo mlhu protrhnout. Dokázala jsem to, s nohama na zemi a hlavou mezi hvězdami, které pokrývají nebe od obzoru k obzoru: vykřikla jsem ono mocné a kouzelné slovo. ~ A mlhy se rozestoupily a já před sebou spatřila stejné sluncem zalité pobřeží, jako :. když mě sem před sedmi lety přivedla Paní, a vstoupila jsem na pevnou zem vlastního domova a plakala jsem stejně, jako poprvé, když jsem se tam ocitla jako | dítě. Ale tentokrát jsem už měla mezi obočím znamínko půlměsíce, které mi tam vtiskla ruka samotné Bohyně... ale to užpatřímezi tajemství, o kterých je zakázáno Ľ psát. Ty, které cítily, jak je do jejich čela vypalován polibek Ceridwen, budou vědět, Ľ o čem mluvím. Ale druhé jaro po tom, kdy jsem byla uvolněna z povinnosti mlčení, se do Avalonu vrátil Galaliad, který byl již vycvičen v boji se Sasy pod vedením vlastního otce krále Baňa z Malé Británie.

12

kněžky, které zvládly jistý stupeň výcviku, se vždy střídaly v osobní službě u Jezerní paní. V tuto roční dobu, kdy Paní měla mnoho práce s přípravami na blížící se oslavy letního slunovratu, jedna z nich vždycky spala v domku z omítnutého proutí, aby měla Paní někoho kruče dnem i nocí. Časně ráno, když se slunce dosud skrývalo v mlze nad obzorem, vstoupila Viviane do vedlejší místnosti, kde spala kněžka konající službu a tišeji vzbudila. Ta se na posteli prudce posadila a odhodila tuniku z jelenice, kterou měla přehozenou přes spodní šat.

äŘekni veslařům, ať se nachystají. A zajdi za mou příbuznou Morgaine, aby ke mně přišla." Za pár minut již Morgaine uctivě postávala u vchodu, kde Viviane vkleče rozdělávala oheň. Po devíti letech cvičení v umění kněžky se pohybovala tak tiše, že ani našlápnutí či hlasitější vzdech neprozradily její přítomnost. Ale po té době jí byly známy způsoby velekněžky, zeji ani nepřekvapilo, když se Viviane otočila, jakmile přistoupila ke dveřím, a řekla: äPojď dál, Morgaine." Avšak na rozdíl od obvyklého vybídnutí, aby se posadila, nechala ji Viviane tentokrát stát a chvilku šiji důkladně prohlížela. Morgaine nebyla vysoká, a už asi nikdy nebude, ale za léta, která strávila v Avalonu, přece jen přerostla svou Paní o pár centimetrů. Tmavé vlasy měla spletené vzadu na krku a převázané koženým řemínkem. Na sobě měla tmavě modré šaty a tuniku z jelenice jako každá kněžka a mezi obočím jí byl vidět tmavý srpeček. Přestože byla běžně upravená a nijak se v zástupu kněžek neodlišovala, měla v očích zvláštní třpyt, kterým živě reagovala na Vivianin chladný pohled. Viviane z vlastní zkušenosti věděla, že ač je Morgaine drobná a útlá, dovede, když si to bude přát, použít kouzlo, tak aby vypadala nejen vysoká, ale přímo majestátní. Již teď vypadala tak, že nešlo určit její věk, a Viviane věděla, že až sejí objeví první bílé vlasy, bude vypadat stejně. S úlevou si uvědomila: Ne, není krásná, potom uvažovala, proč jí na tom záleží. Bezpochyby by Morgaine, stejně jako všechny mladé ženy, dokonce i kněžky, které zasvětily svůj život službě Bohyni, byla raději krásná a trápila se proto, že krásná není. Viviane lehce ohrnula rty a pomyslela si: Až budeš tak stará jako já, nebude ti záležet na tom, zda jsi krásná, protože všichni, které budeš mát, uvěří tomu, ze krásná jsi, kdykoli si budeš prát, aby si to mysleli. A když po tom toužit nebudeš, můžeš v klidu sedět a předstírat, že jsi obyčejná stará žena, u které se o něčem takovém neuvažuje. Sama svedla před více než dvaceti lety boj, když viděla Igraine, jak z ní roste krasavice s červenohnědými vlasy, za které by tehdy dosud mladá Viviane dala svoji duši a všechny své schopnosti. Někdy, když měla pochybnosti sama o sobě, uvažovala, zda neuvrhla Igraine do manželství s Gorloisem proto, aby sama nebyla donekonečna srovnávána s krásou mladší sestry, která ji vždy zastiňovala. Ale pak jsem způsobila, íe se zamilovala do muže, který jí byl souzen ještě předtím, než byly navaleny kameny na Salzburské pláni, omlouvala se dodatečně. Uvědomila si, že Morgaine dosud tiše stojí a čeká, co jí řekne. Usmála se. äOpravdu jsem už stará," řekla. äNa okamžik jsem se ztratila ve vzpomínkách. Nejsi už to dítě, které sem před mnoha lety přišlo, ale jsou chvíle, kdy na to zapomínám, Morgaine." Morgaine se usmála a úsměv jí změnil výraz, který dosud byl spíše neradostný. Jako Morgause,

napadlo Viviane, jinak nemají nic společného. Morgaine řekla: äMyslím, že ty nikdy na nic nezapomínáš, tetičko." PAN I KOUZEL 1S7
äMožná ne. Přerušila jsi již půst, dítě moje?" äNe. Ale nemám hlad." äNu dobrá. Chci, abys nastoupila na loď." Morgaine, která již přivykla mlčenlivosti, odpověděla jen gestem úcty | a souhlasu. l Samozřejmě to nebyla nikterak neobvyklá žádost, protože loď jedoucí z Avalonu musela vždycky doprovázet kněžka, která znala kouzlo, jak projet mlhou. ; äJe to rodinná mise," řekla Viviane, äprotože se na ostrov vrací můj syn a považovala jsem za vhodné, abych poslala příbuznou, aby ho přivítala." Morgaine se usmála. äBalan?" zeptala se. äNebude se jeho nevlastní bratr Balin bát o jeho duši, když se dostane z dosahu zvuků kostelních zvonů?" Viviane přelétl přes tvář pobavený úsměv a řekla: äOba jsou to hrdí muži a oddaní válečníci a žijí bezúhonnými životy. Podle měřítek druidů nikomu neubližují a nikoho neutiskují a pokaždé se snaží nalézt tu správnou cestu mezi dobrem a zlem. Nepochybuji o tom, že Sašové z nich mají pořádný strach, když bojují bok po boku. Oni se vlastně nebojí ničeho kromě zlých kouzel těch podlých čarodějů, mezi které patří i matka (jednoho z nich," rozesmála se jako dívenka a Morgaine se smála s ní. Potom zvážněla a řekla: äStejně nelituji, že jsem poslala Balana na rvýchovu do vnějšího světa. Nebyl vyvolen, aby se stal druidem, a byl by l z něho špatný druid, a i když je ztracen pro Bohyni, ta nad ním stejně i bude bdít, i když se k ní bude modlit s růžencem a bude jí říkat Panenka Ľ Maria. Ne, Balan je daleko na pobřeží a bojuje po Utherově boku proti Sášům a já jsem ráda, že tomu tak je. Já ale mluvím o svém mladším : synovi." äMyslela jsem, že Galahadje dosud v Británii." äJá taky, ale včera večer jsem měla vidění a spatřila jsem ho. Je tady. Když jsem ho viděla naposledy, bylo mu jen dvanáct let. Značně vyrostl. Řekla bych, že mu musí být přinejmenším šestnáct a musí být připraven na boj, ale já si nejsem jista, jestli má zbraň vůbec nosit." Morgaine se usmála a Viviane si vzpomněla, jak když sem Morgaine poprvé přijela, jako dítě ztracené v cizím světě, bylojí dovoleno trávit volný čas s jediným dalším dítětem vychovávaným zde, Galahadem. äBaň z Benwicku musí být již starý," poznamenala Morgaine. äTo jistě a má mnoho synů, takže můj syn mezi nimi je jen jedním z králových nestřežených levobočků. Ale jeho nevlastní bratr z něho má strach a byl by raději, kdyby byl jinde. O dítě počaté z Velkého sňatku nemůže být pečováno jako o ostatní levobočky," zodpověděla nevyslovenou otázku Viviane. äJeho otec by mu dal půdu a pozemky v Británii, ale Ještě než mu bylo šest let, postarala jsem se o to, aby Galahadovo srdce zůstalo navždy tady u jezera." Zahlédla záblesk v Morgaininých očích a opět zodpověděla nevyslovené:

MLHY AVALONU
138
äPřipadá ti kruté, že nenajde uspokojení? Možná. Ale nešlo o to, že já bych byla krutá, to Bohyně. Jeho osud spočívá v Avalonu a viděla jsem ho při svém vidění, jak klečí před Posvátným kalichem..." A opět, vědoma si toho, co dělá, učinila Morgaine malé souhlasné gesto, kterým se kněžky pod přísahou mlčenlivosti podvolují příkazu. Najednou měla Viviane vztek sama na sebe. Já si tady sedím a ospravedlňuji se za to, co jsem v životě provedla a jak jsem naložila se životem svich synů, před takovým iabcem! Já jí přece nejsem povinna nic vysvětlovat! Odmlčela se a pak jí přikázala: äJeď s lodí, Morgaine, a přivez mi mého syna." Potřetí udělala Morgaine tiché souhlasné gesto a otočila se, aby šla. äJeště okamžik," zarazila ji Viviane. äAž ho přivedeš sem, přerušíš tu s námi svůj půst; je to tvůj bratranec."
Když se Morgaine znovu usmála, Viviane si uvědomila, že se podvědomě snaží přimět to děvče k úsměvu. Samotnou ji to poznání překvapilo. Morgaine se vydala cestou dolů k jezeru. Srdce jí tlouklo rychleji než obvykle. Často se v těchto dnech stávalo, že když mluvila s Paní, mísila se zlost s láskou. Ani jednomu z citů však nemohla dát průchod. A to ovlivňovalo její mysl. Zašla sama nad sebou, protože se učila ovládat svoje city stejně jako svoje slova i myšlenky. Galahada si pamatovala z prvních let svého pobytu v Avalonu - byl to hubený, snědý a citlivý chlapec. Moc sejí nelíbil, ale protože její srdce toužilo po vlastním bratříčkovi, dovolila osamělému chlapci, aby za ní běhal. Potom ho poslali na vychování pryč a od té doby ho viděla pouze jednou, když mu bylo dvanáct a byl samá ruka samá noha. V té době pohrdal vším, co připomínalo ženu, a ona byla zrovna zaměstnána nejnáročnější etapou ve svém učení, takže mu věnovala jen pramálo pozornosti. Drobní tmavovlasí muži u vesel se před ní tiše uklonili na znamení nevyslovené úcty, kterou vzdali Bohyni, jejíž podobu vyšší kněžky měly nést, a ona jim dala beze slova znamení díků a usadila se na přídi. Loď tiše a rychle vklouzla do mlhy. Morgaine cítila na čele vlhkost a vlasy jí

přilnuly k hlavě. Měla hlad a chvěla se chladem, ale naučila se nevěnovat těmto věcem žádnou pozornost. Když pak náhle vyjeli z mlhy, slunce na vzdáleném břehu ozářilo jezdce na koni. Loď se pomalu blížila ke břehu, ale Morgaine, která jen velmi vzácně, kdy zapomněla, co dělá, vstala a v nestřežené chvíli se dlouze zahleděla na muže. Byl útlý, měl mírně zahnutý nos a tmavé vlasy a byl velmi hezký. Na hlavě měl vínovou čapku s orlím pérem a z ramen mu splývал široký vínově červený plášť. Když sestupoval z koně, přirozený půvab, s jakým se pohyboval jako tanečník, ji uchvátil. Proč si občas přála být světlovlasá a kulatější, když tmavé vlasy a štíhlé tělo mohou být tak krásné? I oči měl tmavé a šibalsky mu v nich zablýsklo - až si Morgaine vzpomněla, s kyna má tu čest, přestože jinak už ničím nepřipomínal onoho hubeného chlapce s dlouhýma kostnatýma nohama.

äGalahade," oslovila jej a snažila se mluvit hlubokým hlasem a tak, aby ; se jí netřásl, tak jak to kněžky dokáží. äAni bych tě nepoznala." Uhlazeně se uklonil, kápě mu sklouzla přes tvář. Umným pohybem těla | ji odhodil a řekl: äPaní..." Ani on mě nepoznal. Nechám ho zatím byt. ; Proč si zrovna v tuto chvíli vzpomněla na Vivianina slova? Tvoje panen-, siví je obětováno Bohyni. Uchováš si je, dokud ti Matka nedá mámení. Morgaine byla zděšená, když si uvědomila, že poprvé v životě v ní pohled na muže vyvolal touhu. Vědoma si toho, že takové věci pro ni nejsou, že ona musí se svým životem naložit tak, jak jí přikáže Bohyně, hleděla dosud na muže jen jako na přirozenou oběť Bohyně, oběť, kterou si její kněžky mohou vzít nebo musí zavrhnout podle toho, jak je v tu chvíli vhodné. Viviane jí přikázala, že tento rok se nesmí účastnit obřadů spojených s beltanskými ohni, ze kterých mnoho kněžek podle vůle Bohyně odcházelo obtěžkáno dítětem. Ty děti se později buď narodily, nebo bylo jejich zrození zabráněno nějakou bylinou či léky. Nebylo to nic příjemného, stejně jako nebezpečný porod, a děti byly potom odeslány podle příkazu Paní na r vychování jinam. Morgaine byla ráda, že tentokrát unikla. Věděla, že l. Viviane s ní má jiné plány. Pokynula příchozímu, aby nastoupil. Nikdy se nedotýkej cizince - slyšela v duchu slova staré kněžky, která ji učila - knezka avalonská se musí před -návštěvníkem z vnějšího světa mít na pozoru. Přemýšlela, proč musí odolávat pokušení dotknout se jeho zápěstí. S jistotou věděla, a srdce sejí rozbušilo, že pod hladkou kůží se skrývají pevné svaly, pulzující životem, a toužila znovu mu pohlédnout do očí. Odvrátila však tvář a snažila se ovládnout. | Hlas měl hluboký a melodický. äAle, počkat, teď když vidím tvoje | pohyby, vím, kdo jsi -jinak se na tobě všechno změnilo. Kněžko, nebylas l kdysi mojí příbuznoujménem Morgaine?" V tmavých očích mu zablýsklo. äNic není stejné jako v době, kdy jsem ti říkával vílo Morgaine..." g äAno, byla jsem a dosud jsem. Ale uplynulo mnoho let," řekla, otočila S se a dala pokyn tichým služebníkům, aby se chopili vesel. | äAle tajemný Avalon se nezmění nikdy," zašeptal a ona věděla, že nemluví k ní. äTa mlha a rákosí a křik vodních ptáků... a ta loď, která jako by poháněna kouzlem, klouže od ztichlých břehů... vím, že tu nejsem i doma, a přesto se z jakéhosi důvodu stále vracím..." | Loď tiše plula přes jezero. Mystické ticho, ve kterém pluli, na ni působilo i teď, po dlouhých letech, kdy už poznala, že nejde o žádné kouzlo, ale o velkou dávku sebeovládání, aby nebylo slyšet údery vesel. Otočila Se, aby vyvolala mlhu, a přitom si uvědomovala mladého muže, který stál za ní. Opíral se o svého koně, jednu ruku přehozenou přes deku na sedle. Aniž by se pohnul, přenášel váhu podle pohybů lodě. Morgaine to doká-la až po dlouhém výcviku, ale zdálo se, že on to zvládá s přirozeným půvabem sám od sebe.

Když pozvedla na přídi ruce, až jí sklouzly dlouhé rukávy, připadalo jí, že jeho tmavé oči cítí na svých zádech. Zhluboka se nadechla, aby byla schopna kouzlo provést. Věděla, že se musí plně soustředit, a zlobilo ji, že se nedokáže odpoutat od očí toho muže, které se jí zabodávají do zad. fen at to vidí! Ať se mé bojí, ať mě zná jako samotnou Bohyni! Uvědomovala si, že vzdorná část jejího já, dlouho potlačovaná, chce zvolat Ne, chci, aby mě viděl jako ťenu, ne jako Bohyni ani jako kneíku, ale stačil další hluboký nádech a jen samotná vzpomínka na to přání zmizela. Její ruce opsaly oblouk k nebi a klesly spolu s mlhou, stejně rychle jako jí sklouzly shrnuté rukávy. Kolem lodi bylo ticho a šero. Morgaine bez hnutí stála a cítila teplo mladíkova těla blízko sebe. Kdyby se jen trochu pohnula, dotkla by se jeho ruky, a věděla, jaká by jeho ruka na pohmat byla, jak by ji sežehla. Malinko se odtáhla a zahalila se tím odstupem jako závojem. Po celou dobu byla udivena sama sebou a v duchu si říkala: Je to jen

můj bratranec, je to Vivianin syn, který mi sedával na klíně, když byl malý a opuštěný! Znovu si schválně vybavila obraz toho neohrabaného chlapce s nohama poškrábanýma od ostružin, ale když vypluli do mlhy, jeho tmavé oči se na ni usmívaly z mlhy, až její zatočila hlava. Samozřejmé je mi málo, ještě jsem nepřerušila pust, řekla si, i v Galahadových očích vyhlížejících Avalon viděla hlad. Viděla, jak se pokřižoval. Kdyby to věděla Viviane, jistě by se zlobila. äRozhodně je to země pohádkového národa," ozval se tiše, äa tyjsivíS" Morgaine, tak jako jsi byla vždycky, teď však je z tebe žena, krásná žena sestřenko moje."
,. S netrpělivostí si pomyslela: Nejsem krásná, co vidí, je jen kouzlo Avalonik. Ale něco v ní se vzepřelo a prohlásilo: Chci, aby si myslel, íe jsem krásná i: sama od sebe, ze to není íadne kouzlo! Sevřela rty a věděla, že znovu vypadá přísně, že mu musí nahánět hrůzu, zeje z ní opět cele kněžka. i äTudy," přikázala a dno lodi tiše najelo na písčitý břeh. Dala mužůal znamení, aby se postarali o jeho koně. äS tvým dovolením paní," řekl, äpostarám se o něj sám. Nemá obyčejné sedlo."
:ii äJak si přeješ," řekla Morgaine a pozorovala ho, jak sundává sedlo z svého koně. Vseji na tom mladíkovi zajímalo. Nemohla zůstat jen takt mlčky stát.
i| äAle to je opravdu zvláštní sedlo, na cojsou ty dlouhé kožené popruhy? äPoužívají je Skytové - říkají jim třmeny. Můj nevlastní otec mě vzalMJ výpravu a viděl jsem je na venkově. Ani římské legie neměly takou jezdectvo. Skytové pomocí těchhle třmenů umějí koně řídit a kdykoliv! zastavit, a tak dokáží na koni skvěle válčit," řekl, äa to dokonce jen v Id kém válečném odění, jezdce na koni žádný pěšák neporazí." Usmál i a jeho snědý, napjatý obličej se celý rozzářil. äSašové mi říkají Alfgar-1 znamená Elfí šíp, který přilétne ze tmy a neviděn zaútočí. U Danova dvtí(to jméno převzali a říkají mi Lancelot, kopiník, tím se k tomu jme PANI KOUZEL 141
nejvíce přiblížili. Jednoho dne budu mít legii vybavenou takovými koňmi a potom lituji každého Saša!" äTvoje matka mi řekla, že už teď je z tebe hotový válečník," řekla Morgaine a zapomněla mluvit hlubokým hlasem. Znovu se na ni usmál. äKonečně poznávám tvůj hlas, vílo Morgaine... jak jsi mě mohla oslovit (jako kněžka, sestřenko moje? Mám za to, že to bylo přání Paní. Ale mně | se víc líbíš takhle než jako nepřístupná Bohyně," řekl a v očích mu zablýsklo, jako kdyby se rozloučili teprve včera. Morgaine sebrala poslední zbytek důstojnosti a řekla: äAno, Paní nás očekává, nesmíme ji nechat čekat." äAlejistě," posmíval se, ämusíme vždycky přispěchat najejí přání, ty jsi určitě jednou z těch, co jí obstarají všechno, na co jen pomyslí, a co se třesou, aby splnily každou její žádost." Morgaine nevěděla, co na to odpovědět, tak jen řekla: äPojď tudy." ; äPamatuji si cestu," řekl a tiše šel pojejím boku, místo toho, aby se držel náležitou úctou za ní. äI já jsem za ní kdysi běhával a snažil se splnit sjkaždéjejí přání a chvěl jsem se, když se zamračila, dokud jsem nezjistil, e není jenom mojí matkou, ale že sama sebe považuje za víc než za rálovnu." äAle tak tomu skutečně je," řekla Morgaine přísně. äBezpochyby, ale já jsem žil ve světě, kde muži hned neběží, když jim Sha dá pokyn. Všimla si, že má pevné semknuté rty a že ono rošťáctví | jeho očí najednou vymizelo. äRadši bych měl milující matku než přísnou iohyni, která svým dechem určuje, zda budou muži žít, nebo zda ze-iřou." Morgaine na to nenašla žádnou odpověď. Zrychlila krok, takže musel ospíchat, aby jí stačil. Raven, dosud mlčící - protože se zavázala přísahou trvalého mlčení, yjimkou chvil, kdy měla promluvit v transu jako prorok-je zavedla do ydlí pokývnutím hlavy. Když se Morgaininy oči přizpůsobily tmě, spat-a Viviane usazenou u ohniště a zjistila, že se rozhodla přivítat svého na ne v obyčejných tmavých šatech a tunice z jelení kůže, jakou nosí lěžky, ale oblékla si vínově rudé šaty, vyčesala si vlasy nad čelem a ozdo-aje třpytivými drahokamy. Dokonce i Morgaine, která znala kouzelné Ssoby, jimiž lze vylepšit svůj vzhled, hleděla na Vivianinu proměnu odivem. Byla jako Bohyně vítající prosebníka ve své podzemní svatyni. l Morgaine si všimla, že Galahad vysunul bradu a kotníky na rukou mu Ílely.jak zatínal pěsti. Slyšela jeho zrychlený dech a dovedla si před-ivit úsilí, které vynaložil na to, aby zklidnil svůj hlas, když zvedl hlavu, é, co se uklonil. »Má Paní a matko, zdravím tě." 1-Galahade," řekla. äPojď a posaď se vedle mě." "sto toho se posadil proti ní. Morgaine postávala u dveří a Viviane jí l znamení, aby přistoupila k nim a také si přisedla.

MLHY AVALON U
142
äČekala jsem se snídaní na vás. Pojďte, najíme se společně." Měli čerstvou rybu z jezera ochucenou bylinami a pokapanou máslem, k tomu ještě horký ječný chléb a

čerstvé ovoce. Takové jídlo Morgaine ochutnala v střízlivém obydlí kněžekjen málokdy. Jedla, stejně jako Vi-viane, jenom střídmě, ale Galahad si bral ode všeho se zdravou chutí mladíka ve svém věku. äAle tys připravila úplnou královskou hostinu, matko."
äJak se daří tvému otci a jak se daří Británii?"
äDocela slušně, ačkoliv já jsem tam za poslední rok mnoho času nestrávil. Poslal mě na dalekou cestu, abych pro jeho dvůr vyzvěděl, jak vypadá jezdectvo Skytů. Myslím, že ani samotní římští vojáci nemají takovou jízdu, jako máme teď my. Máme stáda iberských koní - ale tebe jistě nezajímá stav chovných koní na farmách. Na Pendragonův dvůr jsem přivezl zprávy o nedávném seskupování saských armád a nepochybuji o tom, že do letního slunovratu zaútočí v plné síle. Kdybych tak měl dostatek času a zlata, abych mohl vycvičit legii takových jezdců!" äTy miluješ koně," pronesla Viviane překvapeně.
äTebe to překvapuje. Paní? U zvířat člověk vždycky přesně ví, co si myslí, nedovedou lhát nebo předstírat něco jiného, než cítí," řekl. äPříroda ti bude zcela otevřena," řekla Viviane, äaž se vrátíš do Avalonu, abys zde žil jako druid."
äStále stejná píseň, Paní? Myslel jsem, že když jsem se viděli naposledy, " již jsem ti dal svoji odpověď."
äGalahade," řekla, ätehdy ti bylo dvanáct let. To je příliš málo, aby člověk věděl, jak naloží se svým životem."
Netrpělivě mávl rukou. äTeď už mi nikdo neříká Galahade, jenom ty a druid, který mi to jméno dal. V Británii a v poli jsem Lancelot." Usmála se a řekla: äMyslíš si, že mi záleží na tom, jak ti říkají vojáci?" äTak ty bys pořád chtěla, abych zůstal v Avalonu a hrál na harfu, zatímco venku ve skutečném světě probíhá bitva o Británii na život a na smrt, má Paní?" Viviane se zatvářila nazlobeně. äChceš tím snad říct, že tenhle svět není skutečný, můj synu?"
äJe skutečný," řekl Lancelet a netrpělivě mávl rukou, äale skutečný jinak, je odříznutý od světa boje. Svět vil, věčný mír - ale jistě, to pro mě znamená domov, o to ses postarala ty, má Paní. Ale zdá se mi, že i slunce tu svítí jinak. Tohle není místo, kde probíhá opravdový život. I Merlinje dost chytrý na to, aby to věděl."
äMerlinje takový, jaký je, díky letům, kdy se učil rozlišovat skutečné od neskutečného," řekla Viviane, äa to se musíš naučit i ty. Válečníků je ve světě dost, můj synu. Tvůj úkol je vidět dále než kdokoliv z nich a možná pobízet válečníky, aby přicházeli a odcházeli."
Zavrtěl hlavou. äNe! Paní, už nic neříkej, po takové cestě já nepůjdu. äJeště nejsi dost dospělý na to, abys věděl, co chceš," řekla Viviane PANI KOUZEL

přísně. äDáš nám sedm let, které jsi dal i svému otci, abys zjistil, jakou cestu v životě zvolíš?" äZa sedm let," řekl Lancelet s úsměvem, ädoufám, budou Sašové z našeho pobřeží pryč a já na tom budu mít, to věřím, svůj podíl. Já nemám čas na kouzla a záhady druidů. Paní, a i kdybych měl, nebudu se tomu věnovat. Ne, moje matko, prosím tě, dej mi své požehnání a nech mě z Avalonu odejít, protože, abych ti řekl pravdu, má Paní, odejdu, ať již s tvým požehnáním, nebo bez něho. Žil jsem ve světě, kde muži nečekají, až je ženy pobídnou, aby šli." Morgaine se schoulila, když si všimla zuřivého výrazu, který přelétl Vivianiným obličejem. Kněžka povstala, její drobné tělo získalo hněvem na výšce a majestátnosti. äTy se opovažuješ vzdorovat Paní z Avalonu, Galahade jezerní?" Necouvl před ní. Morgaine si všimla, jak pod snědou pletí zbledl, tušila, že za jemností a půvabem se skrývá tvrdost oceli, která se vyrovná té, jež se zmocnila Paní. Tiše poznamenal: äKdybys mě o to bývala prosila, když jsem hladověl po tvé lásce a pochvale, Paní, bezpochyby bych učinil, co - mi přikazuješ. Ale už nejsem dítě, má Paní a matko moje, a čím dříve si to oba uvědomíme, tím dříve mezi námi bude soulad a nebudeme se přít. Život druida pro mě není." äStal se z tebe snad křesťan?" zeptala se, hněvem bez sebe. - Povzdechl si a zavrtěl hlavou. äNe tak docela. I ta útěcha mi byla upřena, ačkoliv na Banově dvoře jsem se mohl za takového vydávat, kdybych chtěl. Myslím, že nemám žádnou víru v Boha, pouze tuhle." Položil ruku na svůj meč. Paní klesla na lavici a povzdechla si. Zhluboka se nadechla a usmála se. äDobrá," řekla, ästal se z tebe muž a není způsobu, jak tě nutit k něčemu jinému. I když bych si alespoň přála, aby sis o tom promluvil s Mer-linem." Morgaine nezakrytě pozorovala výraz mladíka a všimla si, jak se mu uvolnily ruce. Napadlo ji: Myslí si, ie mu ustoupila; ale to ji nezná dost dobré, aby poznal, ie takhle rozzlobená ještě nikdy nebila. Lancelot byl natolik nezkušený, že bylo znát úlevu i v jeho hlase. äJsem ti vděčný, žes mě pochopila, Paní. A rád se poradím s Merlinem, jestli ti to udělá radost. Ale i křesťanští kněží vědí, že povolání ke službě Bohu je božím darem, a ne něčím, co přijde, protože to člověk chce nebo nechce. Bůh, nebo jestli chceš bozi, si

mě nepovolali, ani mi nedali žádný důkaz, že sám - nebo sami -existují."
Morgaine myslela na Vivianina slova, která jí řekla před mnoha lety:/e topríliš těžké břemeno, aby je člověk nesl bez souhlasu. Poprvé ji však napadlo, ro by asi Viviane opravdu udělala, kdybych za ní někdy během těch let přišla o Tekla, ie si přeji odejít? Paní si je až moc jista tím, ie je jí známa vůle Bohyně. Takové kacířské myšlenky Morgaine znepokojovaly, a tak je rychle od-; vrhla a očima spočinula na Lancelotovi. Zpočátku byla pouze oslněna

jeho hezkou snědou tváří a ladností jeho pohybů. Nyní si všimla dalších rysů: nejprve jí zrak utkvěl na vousech na jeho bradě - buď neměl na holení čas, nebo se rozhodl, že se nebude holit po římském způsobu; potom na jeho štíhlých, jemně tvarovaných rukách jako zrozených spíš pro držení harfy než pro zbraň, s mozoly v dlaních a mezi prsty, více na pravé než na levé ruce. Na pravém předloktí měl malou jizvu, bolavý šev, který vypadal, jako kdyby tam byl již řadu let, a další ve tvaru půlměsíčku na levé tváři. Měl dlouhé řasy jako dívka. Neměl však zženštilý vzhled, nevypadal jako něco mezi chlapcem a děvčetem, jako někteří chlapci, kterým ještě nenarosily vousy. Byl jako mladý býček. Morgaine si pomyslela, že tak mužnou bytost ještě neviděla. Nemá v sobě nic z ženské jemnosti. Popřel v sobě dotek Bohyně, jednoho dne s tím bude mít potíže... A její mysl znovu ožila, když si uvědomila, že jednoho dne sama bude při nějakých velkých slavnostech hrát roli Bohyně a její tělo přitom oblilo příjemné horko, když si pomyslela: Co kdyby tak on byl Bůh.... Tak se zapomněla ve snění, že ani neslyšela, o čem se Lancelot s Paní baví, dokud nezaslechla, že Viviane říká její jméno, a myšlenky sejí vrátily zpátky do tohoto světa.
äMorgaine?" opakovala Paní. äMůj syn byl dlouho pryč z Avalonu. Vezmi ho někam ven, můžete společně strávit den na břehu, jsi pro dnešek osvobozena od svých povinností. Když jste byli oba děti, vzpomínám si, moc ráda ses procházela po břehu jezera. Dnes večer, Galahade, poveče-" říš s Merlinem a ubytuješ se mezi mladými kněžími, kteří nejsou pod přísahou mlčenlivosti. A zítra, jestli si to budeš ještě přát, dám ti svoje požehnání."
Hluboce se uklonil a vyšli ven. Slunce bylo vysoko na obloze a Morgaine si uvědomila, že přišla o vítání slunce, ale měla přece omluvu od Paní a navícjiž nebyla jednou z mladých kněžek, které mohly být za nepřítomnost při takové bohoslužbě potrestány. Dnes měla v úmyslu dohlédnout na několik mladých žen, které připravovaly barvy pro obřadní šaty - to klidně může jeden den nebo i pár dní počkat.
äPůjdu do kuchyně," řekla, äa vezmu s sebou kousek chleba. Můžeme zkusit ulovit nějakého vodního ptáka, když budeš chtít - loviš rád?" Přikývl a usmál se na ni.
äMožná, že když matce přinesu jako dar nějakého ptáka, nebude se na mě tak zlobit. Rád bych se s ní usmířil," řekl skoro se smíchem. äKdyž se zlobí, ještě teď z ní mám strach. Když jsem byl malý, věřil jsem, že když nejsem s ní, přestává být normálním smrtelníkem a stává se z ní Bohyně. Ale takhle bych o ní mluvit neměl -vidím, že ty k ní cítíš oddanost."
äChovala se ke mně jako vlastní matka," řekla Morgaine pomalu. äProč by neměla? Je to tvoje teta, nebo ne? Tvoje pravá matka -jestli si to vybavuji správně -je ženou z Cornwallu a nyní je manželkou Peň- dragona, je to tak?"

Morgaine přikývla. Připadalo jí to již tak dávno, že si na Igraine sotva vzpomínala, někdy měla pocit, že už je dlouho bez matky. Naučila se žít bez ní, měla Matku Bohyni - a mezi kněžkami měla mnoho sester, nakonec tedy pozemskou matku nepotřebovala. äNeviděla jsem ji už mnoho let." äJájsem viděl Utherovu královnu jen jednou z dálky -je velmi krásná, ale připadá mi studená a odtažitá." Lancelot se nervózně zasmál. äNa dvoře svého otce jsem byl zvyklý pouze na ženy, které se zajímají jen o krásné šaty a šperky a svoje malé děti a ty, které nejsou vdané, o hledání manžela... Já toho o ženách moc nevím. Ty taky nejsi jako ostatní. Připadáš mi jiná než všechny ženy, které jsem dosud poznal."
Morgaine cítila, že se červená. Tiše mu připomněla: äJsem kněžkajako tvoje matka." äPodívejme," řekl, äale lišíš se od nijako den od noci. Ona je velká, hrozivá a krásná a člověk ji může pouze milovat, uctívat a bát sejí, ale ty, u tebe cítím, že jsi živá, že ti v žilách koluje krev, přes všechny ty tvoje záhady! Oblékáš se jako kněžka a vypadáš jako jedna z nich, ale když se ti podívám do očí, vidím skutečnou ženu, které bych se mohl dotknout." Zasmál se a ona vložila ruce do jeho a usmála se na něj. äAno, jsem skutečná, skutečná jako země pod tvýma nohama nebojako ptáci na tom stromě..." ~ Kráčeli vedle sebe podél vody a Morgaine jej vedla po úzké stezce, pečlivě se přitom vyhýbajíc

cestě, kudy chodívá procesí. äJe to posvátné místo?" zeptal se. äJe zakázáno vylézt nahoru na Mohylu, pokud nejsi kněžka nebo druid?" äJe to zakázáno jen o velkých slavnostech," řekla, äa ty rozhodně můžeš jít se mnou. Já mohu jít, kam chci. Teď nebude nahoře nikdo, až na pár pasoucích se ovcí. Chceš tam vylézt?" äAno," řekl. äVzpomínám si, jak jsem tam jednou vylezl už jako dítě. Myslel jsem si, zeje to zakázané, a byl jsem přesvědčený, že když se někdo dozví, že jsem tam byl, budu potrestán. Dosud si vzpomínám na ten pohled z výšky. To by mě zajímalo, jestli je to skutečně tak ohromující, nebo mi to jen tak připadalo, když jsem byl malý chlapec." äMůžeme nahoru vyjít po cestě, kterou chodí procesí. Není tak příkrá, protože Mohylu obtáčí kolem dokola, aleje delší." äNe," řekl. äRád bych lezl přímo vzhůru - ale -" zaváhal - änení to pro děvče moc příkré a moc dlouhé? Jsem zvyklý zlézat skály v drsnější krajině, lovit, ale zvládneš to v té své dlouhé sukni i ty?" Zasmála se a řekla mu, že tudy lezla už mnohokrát. äA pokud jde o dlouhou sukni, na tu jsem zvyklá," řekla, äale když mi bude překážet, bez váhání šiji vykasám nad kolena." Pomalu se mu tvář roztáhla do úsměvu. äVětšina žen, které znám, by se Styděla odhalit svoje nahé nohy." Morgaine se začervenala. äNikdy jsem netušila, že stud nějak souvisí

s nahýma nohama odhalenýma při šplhání do kopce - mužům je bezpo- l chyby známo, že i ženy mají nohy jako oni. Nemůže to být urážka cud-nosti, když vidí to, co si musí umět představit. Vím, že někteří křesťanští kněži takhle mluví, ale ti si myslí, že lidské tělo je dílem ďáblovým, ne božím, a že muž nemůže nikdy pohlédnout na ženské tělo, aniž by propadl touze se ho zmocnit." Odvrátil tvář a ona si uvědomila, že pod sebevědomou maskou je dosud plachý, a to ji potěšilo. Společně se vydali vzhůru. Morgaine byla silná, vycvičená z neustálého pobíhání a chození, takže nasadilo tempo, které ho udivilo, a v první chvíli měl co dělat, aby jí stačil. Asi v polovině cesty nahoru se Morgaine zastavila a cítila značné uspokojení, když slyšela, jak těžce oddechuje, zatímco ona dosud dýchala s lehkostí. Založila si volné konce sukně do pasu, ke kolenům jí splýval pouze jediný záhyb, a vydala se do příkřejšího a kamenitějšího úseku svahu. Až do této chvíle nikdy ani na okamžik nezaváhala, zda si vyhrnout sukně, ale nyní, když věděla, že se na ni dívá, musela si připomínat, že má nohy pěkně tvarované a pevné, a uvažovala, zdají nakonec nepovažuje za málo stydlivou. Na vrcholu přelezla přes hřbet kopce a posadila se do stínu kamenů stojících v kruhu. Za minutku nebo dvě se za předělem objevil její bratranec, ztěžka dosedl na zem a hlasitě oddechoval.

Když byl opět schopen slova, řekl: äAsi jsem hodně jezdil na koni, ajen málo toho nachodil a našplhal do kopců! Ty, ty nejsi ani zadýchaná." äJá jsem zvyklá lézt sem nahoru přímo a nechodívám cestou, kudy se ubírá procesí," řekla.

äA na Ostrově knězi není ani stopy po kamenech v kruhu," řekl a ukázal na ne. a ne. äTo není," souhlasila. äV jejich světě je jen jejich kostel se svou věží. Kdybychom chtěli naslouchat duchovníma ušima, slyšeli bychom kostelní zvony. Ti knězi jsou pouhými stíny tady, a v jejich světě bychom zase byli stíny my. Někdy tak přemýšlím, zda se nevyhýbají tomuto místu a nedodržují dlouhé půsty a vigilie o svatých dnech právě proto, že se bojí cítit za zády stín kamenů v kruhu a že ti z nich, kteří mají dosud schopnost vidění by mohli slyšet hymny druidů.

Lancelot se zachvěl a na chvíli to vypadalo, že slunce zakryl mrak. äA ty míváš vidění? Dovedeš nahlédnout za závoj, který oba světy odděluje?" äTu schopnost má každý," řekla Morgaine, äale já jsem v ní vycvičená víc než jiné ženy, chápeš, Galahade?"

Znovu se zachvěl a řekl: äProsím tě, neříkej mi tak, sestřenko moje." Zasmála se. äTakže i když žiješ mezi křesťany, máš v sobě starou víru v elfí národ, že ten kdo zná tvoje pravé jméno, může ovládat tvého ducha, když si to bude přát?" äTy znáš moje jméno, bratránku. Jak chceš abych tedy říkala já tobě-Lanci?" äŘíkej mi, jak chceš, s výjimkou jména, které mi dala moje matka-; i

Dosud mám hrůzu z jejího hlasu, když to jméno vyslovuje tím zvláštním způsobem. Mám pocit, že jsem ten strach pil zjejích prsů..." Natáhla k němu ruku a položila mu koneček prstu na místo mezi jeho obočím, které je citlivé pro vniřní zrak. Lehce na ně dýchla a slyšela, jak údivem zalapal po dechu, protože kameny nad nimi začaly mizet ve stínu. před nimi se nyní zjevila Mohyla, s malým kostelíkem z proutí, nad nímž se zvedala nízká kamenná věž s primitivní kresbou anděla. Lancelot se rychle pokřižoval a vypadalo to, že se k nim blíží nějaké [postavy v šedém. | äVidí nás, Morgaine?" zeptal se šeptem. l äNěkteří z nich

nás mohou vidět jako stíny. Jiní se mohou domnívat, l že patříme k jejich lidem nebo že jejich oči jsou oslněny sluncem a vidí l něco, co tu ve skutečnosti není," řekla a nadechla se, protože to, co mu ; sdělila, patřilo k tajemství, o kterém by se neměla před nezasvěcenou | osobou zmiňovat. Nikdy v životě však neměla k nikomu tak blízko. Měla pocit, že by to nevydržela, nechat si tajemství pro sebe, a svěřila mu to l jako dar. Řekla mu, že Paní chce, aby zůstal v Avalonu. Byl by z něho dokonalý Merlin! Zaslechla, jak si tiše zpívá: äTy beránku boží, který nás ochráníš od všeho ; zlého v tomto světě, Kriste Pane, ukaž nám svoje milosrdenství. , Tiše si zpíval a kostel zmizel a za nimi se opět tyčily kameny v kruhu. ~~ Zašeptala: äProsím. Je to urážka Velké bohyně zpívat si v těchto mís- těch; svět, který stvořila, není zlý a žádní její kněži nedovolí, aby jej tak ; kdokoli z lidí nazýval." äJak si přeješ." Odmlčel se a opět mu přes obličej přelétl stín mraku. : Měl tak melodický hlas, tak sladký, že když zmlkl, znovu zatoužila pojeho | zpěvu. . äUmíš hrát na harfu, Lanci? Máš krásný hlas, mohl by z tebe být bard." : äJako dítě jsem se učil hrát. Pak se mi ale dostalo jen obvyklého vzdě- láni, jak se sluší na syna šlechtice," řekl Lancelot. äNaučil jsem se mít ; hudbu natolik rád, že jsem začal být s vlastním zpěvem nespokojený." äOpravdu? Druid, který přijme učení, musí být nejdříve bardem, teprve potom může být knězem, protože hudba je jedním z klíčů k vesmírným zákonům." Lancelot si povzdychl. äTo mě láká. Je to jeden z mála důvodů, proč bych si chtěl to poslání zvolit. Ale matka by mě nechala sedět v Avalonu a hrát na harfu, zatímco kolem nás by se rozpadal svět a Sašové a divocí severané by pálili a plenili vesnice - už jsi někdy viděla vesnici vypleněnou j od Sášů, Morgaine?" Pohotově zodpověděl svoji otázku. äNe, to jsi nevi-[děla, žiješ tady v ústraní v Avalonu, mimo svět, kde se dějí ty věci, ale já | Oa ně musím myslet. Já jsem voják a připadá mi, že v téhle době chránit naši krásnou zem proti barbarskému pleněníjejediná práce, která se pro Muže hodí." Obličej měl jako by zahleděný do sebe, jak v duchu viděl ty hrůzy.

MLHY AVALON U
148
äJestliže je válka tak zlá," prohlásila Morgaine, äproč se před ní nescho- l vat? Tolik starých druidů zemřelo při těch posledních velkých kouzlech, které uchránily toto svaté místo od znesvěcení, a nemáme dost synů, ! abychom je mohli vycvičit místo nich." Povzdechl si, äAvalonje krásný, a kdybych mohl udělat všechna králov- S štvi tak mírumilovná jako Avalon, pak bych tu rád zůstal navždy a strávil | svoje dny hraním na harfu, skládáním hudby a hovorem s duchy velkých s stromů, ale teď mi připadá, že to není práce hodná muže, že není správné se tu skrývat v bezpečí, když ostatní venku musí trpět. Morgaine, teď o tom nebudeme mluvit. Pro dnešek, moc tě prosím, na to chci zapomenout. Svět venku je naplněn sváry a já jsem sem přijel, abych zde strávil pár dní v míru; můžeš mi ten klid dopřát?" Hlas měl melodický, hluboký a trošku rozechvělý a bolest, která v něm byla obsažena, ji hluboce zasáhla, až měla na okamžik pocit, že se rozpláče. Natáhla k němu ruku a stiskla jeho dlaň.
äPojď," řekla. äChtěl jsi vidět, jestli je ten výhled takový, jak si na něj vzpomínáš..."
Vedla jej od kamenného kruhu a společně hleděli na jezero. Průzračná voda, zčeřená drobnými vlnkami, se třpytila ve slunci a obklopovala celý ostrov. Hluboko dole plula malá loďka, z této výšky ne větší než ryba skotačící po hladině- Ostatní ostrovy se ztrácely v mlze, bylo vidět jenom jejich matné obrysy, jako kdyby Avalon odděloval od světa nějaký zázračný závoj.
äNedaleko odtud, " řekl, äse na vrcholu kopce zvedá stará elíí pevnost a výhled z jejich zdí dosáhne až k Mohyle a k jezeru a támhle je ostrov, který tvarem připomíná schouleného draka," ukazoval svojí svalnatou rukou.
| äZnám to místo," řekla Morgaine. äLeží na jedné z dávných starých | siločar, které křižují zemi. Jednou mé tam přivedli, abych cítila sílu země. ij Elfí národ tyhle věci znal -já je cítím jenom trochu, cítím zemi a vzduch, | jak se nad ní tetelí. Cítíš to také tak? I ty máš v sobě tu krev, když jsi | Vivianin syn."
| Tichým hlasem pronesl: äJe snadné cítit zemi a vzduch tetelící se její | silou tady na tomhle kouzelném ostrově."
| Obrátil se, zívl a protáhl se. äTo šplhání do kopce mě unavilo víc, než 1 jsem čekal. Mám za sebou celou noc na koni. Rád bych chvíli poseděl na | slunci a pojedl chléb, který jsi pro nás vzala." |
Morgaine ho zavedla přímo do středu kamenného kruhu. Jestli je a citlivý, napadlo ji, tady bude vnímat onu obrovskou sílu země. | äLehni si na zem

na záda a země tě naplní svojí silou," řekla a podala ; mu krajíc chleba, který doma silně natřela máslem a medem a zabalila | do kousku jelenice. Pomalu jedli a uvolněně si olizovali prsty od medu. Vzal si její ruku a hravě jí olízl kousek medu z prstu.
äTy jsi ale sladká, sestřenko moje," řekl a zasmál se a ona cítila, jak jí pA Ľ

S tom dotyku ožilo celé tělo. Vzala ho za ruku, aby mu to vrátila, ale náhle ji l pechala klesnout, jako kdyby se o ni spálila; pro něho to byla třeba jenom | ju-a, ale u ní je tomu jinak. Otočila se a skryla v trávě obličej, který ji pálil. ; Cítila, J3 dO m proudí síla země, jak ji naplňuje silou sama Bohyně. l äJsi dítě Bohyně," řekla po chvíli. äCopak nevíš nic o tajemstvích?" i äJen málo, ačkoliv můj otec mi jednou řekl, jak jsem byl počat -jako i dítě Velkého sňatku mezi králem a zemí. A tak, předpokládám, si myslí, že bych měl být oddaný celé Británii, která je mi matkou i otcem... byl S jsem v samém středu dávných tajemství, u velkých řad kamenných menhirů v Carnacu, kde kdysi stál starodávný chrám. To je místo, kde působí síla země, stejnějako tady." Po chvíli dodal s obdivem: äTy jsi jako Bohyně tohoto místa. Vím, že při dávných obřadech se muži a ženy spojují s její silou, i když kněži by to nejraději zakázali, stejnějako by chtěli strhnout dávné kameny, jako jsou ty nad námi a ve velkých řadách kamenů v Carnacu. Pár už jich strhli, aleje to nad jejich síly." Ľ äBohyně jim v tom zabrání," řekla Morgaine prostě.
äMožná ano," souhlasil Lancelot a zlehka se dotkl modrého půlměsíc -- ku na jejím čele. äTady ses mě dotkla, když jsi mě přiměla, abych viděl do druhého světa. Souvisí to nějak se schopností vidění, Morgaine, neboje ; to jen další ze tvých tajemství, o kterých nesmíš mluvit? Jestli je to tak, nebudu se tě vyptávat. Ale mám pocit, jako kdybych byl unesen na jednu Fíelfích pevností, kde, jak se říká, mohou za jednu noc uplynout stovky let." äTolik ne," řekla Morgaine se smíchem, äačkolivje pravda, že tam ubíhá časjinak. Ale slyšela jsem, že někteří bardi ještě stále přicházejí z elfí země a zase se tam navracejí. Jen je ponořena ještě více do mlh než Avalon, to je všechno." Při řeči se zachvěla. Lancelot řekl: äMožná až se vrátím do skutečného světa, Sašové již budou poraženi a odejdou." äA rozpláčeš se, protože tvůj život ztratí smysl?" Zasmál se a zavrtěl hlavou. Nepouštěl její ruku. Po chvíli tiše pronesl: äByla jsi tedy odvedena k beltanským ohňům, abys sloužila Bohyni?" | äNe," odpověděla Morgaine tak, zeji bylo sotva slyšet. äZůstanu pannou, dokud si to Bohyně bude přát; s největší pravděpodobností si mě nechá, abych byla oddána při Velkém sňatku. Viviane mi zatím neprozra-I díla svůj úmysl ani přání Bohyně." Sklonila hlavu, až jí vlasy sklouzly do i obličeje, styděla se před ním, jako kdyby mohl číst její myšlenky, jako j kdyby věděl o touze, která ji náhle sežehla jako plamen. Copak skutečně odloží svoje střežené panenství, jestli ji o to požádá? Až doposud jí žádný zákaz nedělal takové potíže. Nyní měla pocit, jako kdyby mezi nimi ležel plamenný meč. Dlouho bylo ticho a přes slunce přelétly stíny. Bylo slyšet jen bzučení hmyzu v trávě. Konečně Lancelot natáhl ruku a lehčeji přitiskl k zemi. Políbil ji něžně na modrý srpeček měsíce, ale ji jeho polibek Pálil jako oheň. Hlas měl jemný a naléhavý. ..Všichni bozi mi společně zakazují, abych překročil to, co si Bohyně

vymínila pro sebe, má drahá sestřenko. Jsi pro mě posvátná jako samotná Bohyně." Nakláněl se nad ní, cítila, že se chvěje a zaplavilo ji až bolestné štěstí. Nikdy netušila, co to znamená být šťastná, od té doby, co byla malým nezbedným děckem. Štěstí bylo něco, na co si jen matně vzpomínala z doby, než ji matka obtěžkala břemenem péče o bratříčka. A tady na ostrově byl život ozvláštněn duchovními vzněty, znala příjemné vzrušení a rozkoš z ovládnutí sebe samé, stejně jako utrpení, boj a bolest vyplývající ze svěřených úkolů, nikdy však nepoznala čisté štěstí. Slunce jako by svítilo silněji, mraky se pohybovaly po nebi jako velká křídla plující třpytivým vzduchem, trsy jetele v trávě svítily šťavnatou zelení pocházející z vnitřního světla, světla, které jako by vycházelo i z ní. Viděla samu sebe, jak se odráží v Lancelotových očích, a věděla, že je krásná, že po ní touží a že jeho láska i obdiv, které k ní cítí, jsou tak velké, že svoji touhu stěží drží na uzdě. Měla pocit, že tolik štěstí snad ani nevydrží. Čas se zastavil. Vznášela se v rozkoši. Pouze ji hladil po tváři dotyky jemnými jako pírka a ani jeden z nich netoužil po ničem víc. Lehce si pohrávala s jeho prsty, cítila mozoly na jeho dlaních. Čas nepozorovaně plynul. Po chvíli ji přitáhl k sobě a něžněji i sebe přikryl pláštěm. Leželi vedle sebe, stěží se dotýkali jeden druhého, nechali působit sílu slunce, země a v/duchu, až

byly v souladu s jejich těly, a ona upadla do snění, při kterém si stále byla vědoma jejich propletenýcIT prstů. Připadalo jí, že někdy dříve, před dávnou dobou, leželi takhle spolu, naplněni štěstím v bezčasí, v nekonečné radostné pohodě, jako kdyby byli součástí stojících kamenů, které tam čněly po věčné časy k nebi; | jako kdyby to už někdy zažila a vzpomínala si, že tu s ním už kdysi byla, i Po chvíli se probrala a všimla si, že Lancelot spí. Posadila se a snažila se ! zapamatovat si každičkou podrobnost jeho obličeje.
| Slunce již překročilo zenit, když se vzbudil a s úsměvem jí pohlédl do l očí. Protáhl se jako kočka. Dosud v zajetí oparu štěstí, slyšela, jak říká: | äPojďme, zkusíme ulovit nějakého vodního ptáka. Rád bych se usmířil l s matkou -jsem tak šťastný, že nesnesu pomyšlení, že bych dnes nebyl j v souladu s kteroukoli živou bytostí. Možná, že přírodní duchové nám | sešlou nějakého ptáka, jehož osud nám přinese příjemnou pochoutku..." | Zasmála se a uchopila ho za ruku. äZavedu tě do míst, kde se loví ptáci a ryby, ale jestli to bude vůle Bohyně, třeba nic nechytneme, a tak se i nebudeme muset cítit provinile, že přerušujeme jejich život. Je tu velké j bahno, musíš si sundat ty jezdecké boty a já si budu muset opět vykasat ;| sukně. Používáš kopí jako Piktové nebo jejich malé otrávené šípy, anebo | je chytáš do oka a zakroutíš jim krkem?"
| äMyslím, že trpí méně, když je rychle chytneš do sítě a zlámeš jintíl rovnou vaz," řekl Lancelot uvážlivě a ona přikývla, l äPřinesu síť a oka." Když scházeli z Mohyly dolů, nikoho nepotkali. To, co šplhali do kop PANI KOUZEL 151
přes hodinu, zvládli nyní dolů za pár minut. Morgaine vklouzla do budovy, kde se uchovávaly sítě a oka, a přinesla dvě. Tiše se vydali podél pobřeží a našli si rákosí na vzdáleném konci ostrova. Bosi se brodili vodou, rozprostřeli sítě a skryli se v rákosí. Byli ve velkém stínu Mohyly a vzduch zde byl chladný; vodní ptáci se ve značném množství začali pomalu snášet, aby se nakrmili. Po nějaké chvíli se do Morgainina oka . chytil pták, mával křídly a snažil se osvobodit. Rychle a tiše k němu přistoupila, popadla jej a v mžiku mu zlámala vaz. Brzy i Lancelot chytil ptáka a po chvíli dalšího. Jejich krky svázal dohromady stéblem rákosu. äTo by stačilo," řekl. äJe to dobrý sport, ale v takový den, jako je tento, Ľ bych raději nic jen tak bezúčelně nezabíjel. Jeden pták pro moji matku a dva pro Merlina. Chceš nějakého pro sebe?" Zavrtěla hlavou. äJá maso nejím," řekla.
äJsi tak hubená," řekl. äZřejmě ti stačí málo. Já jsem velký a snadno mi vyhládne." äMáš teď hlad? Pro většinu plodů je ještě brzy, ale mohli bychom najít nějaké hložinky, zbylé ještě po zimě." - äNe," zamítl to, äteď ne, opravdu ne. Když trochu vyhládnu, bude mi večeře aspoň víc chutnat. Vrátili se na břeh zmáčení. Morgaine si svlékla i tuniku zjelenice, aby ji usušila na keři, aby neztvrdla, a sundala si i sukni avyždímalaji. Zcela uvolněně stála jen ve své spodní suknici z neběleného plátna. Našli svoje boty, ale neobuli si je, jen se posadili do trávy, tiše se drželi za ruce a pozorovali vodní ptáky, jak plavou po hladině, občas se . ponoří pro malou rybku, až jim jsou vidět jen ocásky. . äJaký je tady klid," řekl Lancelot. äPřipadá mi, jako kdybychom byli ; posledními živými lidmi na světě, mimo prostor a čas, osvobozeni ode i všech povinností a starostí, myšlenek na válku nebo na bitvy či království, všechny sváry..." ; äPřála bych si," řekla a hlas její chvěl, když si pomyslela, že tahle krásná i chvíle musí skončit, äaby dnešní den trval navždy!" äMorgaine, snad nepláčeš?" zeptal její a náhle i on pocítil smutek. [äNe," bránila se a setřela jedinou vzdornou slzu, která jí uvízla na řase, | až její svět rozložil v duhové barvy. Nikdy nedokázala plakat; nikdy | neuronila jedinou slzičku strachu nebo bolesti, po všechna ta léta plnění l náročných úkolů, aby se mohla stát kněžkou. | äSestřenko moje, Morgaine," řekl a přitáhl ji k sobě, aby ji mohl pohla-|dit po tváři. Otočila se k němu a přitiskla se tak, až skryla tvář v jeho | tunice. Byl tak příjemně teplý. Cítila, jak mu srdce vyrovnaně bije. | Po chvíli se k ní sehnul, dal jí jednu ruku pod bradu, zvedl jí obličej pjejich ústa se setkala. Zašeptal: äPřál bych si, abys nebyla zavázána Bohyni."
äJá taky," řekla tiše.
äPojď ke mně, pojď sem - chci tě takhle držet - přísahal jsem, že poruším slib, který jsi dala."

MLHY AVALONL
152
Zavřela oči. Najednou jí na tom nezáleželo. Její přísahají připadala vzdálená tisíce let, a dokonce i když pomyslela na Vivianin hněv, nijak ji to nezastrašilo. V letech, která následovala, někdy uvažovala, co by se bývalo stalo, kdyby takhle ještě chvíli zůstali. Bohyně, v jejíchž nikách spočívali, by

bezpochyby projevila svoji vůli. Když se jejich rty znovu spojily, Lancelet se najednou trošku zarazil, jako kdyby zaslechl něco, co nemohl každý slyšet.
| Morgaine se odtáhla a posadila se.
l äMorgaine, co je to?"
l äJá nic neslyším," řekla a napínala uši, aby slyšela víc než jen šplouchání vody v jezeře, šumění větru v rákosí nebo šplíchnutí ryby, která vyskočila nad hladinu. A potom se to ozvalo znovu. Byl to slaboučký vzdychavý zvuk, jako kdyby někdo plakal.
äNěkdo pláče," řekl Lancelot a chystal se vstát. äOdtamtud je to slyšet, někomu se něco stalo nebo se ztratil, zní to jako pláč malého děvčátka..." Morgaine se také rychle postavila a bosá Lancelota následovala, sukni i tuniku nechala na keři. Bylo možné, že se někde ztratila mladá kněžka, ačkoliv neměly opouštět nejbližší okolí Domu panen. Ale mladé dívky jsou mladé dívky a nemůže se jim tak úplně věřit, že neporuší pravidla. Jednou jedna ze starších kněžek výstižně prohlásila, že Dům panen je pro mladá děvčata, jejichž jedinou životní povinností je všechno rozlévat, všechno rozbíjet a všechno zapomínat včetně povinností každodenního"" života tak dlouho, dokud nevylejí, nerozbijou a nezapomenou všechno co mohou a dokud tak ve svých hlavách nevyklidí místo alespoň pro trochu moudrosti. A nyní, když Morgaine byla hotová kněžka a sama začala učit mladé a začínající, měla někdy pocit, že ta stará kněžka měla pravdu. Ona rozhodně nebyla nikdy tak hloupoučká a neměla tak prázdnou hlavu jako děvčata, která byla v Domě panen nyní.
Šli po tom zvuku. Bylo mlhavo, občas se na několik minut zatáhlo a po chvíli se opět vyjasnilo. Od jezera se táhla mlha v hustých cárech a Morgaine si nebyla zcela jista, zda je to běžná mlha, která vzniká z vlhkosti a západu slunce, nebo zda je to mlha zvedající se jako ochranný závoj v okolí Avalonu.
äTamhle," zvolal náhle Lancelot a vrhl se do mlhy. Morgaine šla za ním a v mlze nezřetelně spatřila před sebou, ponořujíc se střídavě ze stínu do skutečnosti a zase zpátky, mladé děvče, jak stojí po kotníky ve vodě a pláče. Ano, uvědomila si Morgaine, ona je opravdu tady. Ne, tohle neníkněÍka. Byla velmi mladá a oslnivě krásná. Připadalají celá bílá a zlatá a pleť měla bledou jako ze slonoviny lehce zbarvené korálem a oči nezvykle bleděmodré, dlouhé a světlé vlasy jí v mlze zlatě zářily. Oblečena byla do bílých šatů, které se jen neúspěšně snažila držet nad vodou. A z nepochopitelného důvodu sejí dařilo ronit slzy, aniž by jí to změnilo krásné rysy tváře, takže při pláči vypadala dokonce ještě hezčí. PANI KOUZEL 153
Morgaine se zeptala: äCo se stalo, dítě moje? Ztratila ses?" Dívka je soustředěně pozorovala, jak se k ní blíží, a zašeptala: äKdopak jste? Myslela jsem, že mě nikdo neslyší - volala jsem na sestry, ale žádná mě neslyšela a země se dala do pohybu, a tam, kde byla pevná, byla najednou voda, a tak tu stojím ve vodě a kolem mne je rákosí a já mám strach. Co je to tady za místo? Nikdy jsem je neviděla a to jsem v klášteře již téměř rok." A pokřižovala se. Najednou Morgaine došlo, co se stalo. Ochranný závoj mlhy na svém okraji trochu prořídl a to děvče bylo natolik citlivé, že na chvíli mohlo najednou nahlédnout do jiného světa a dokonce se mu podařilo do toho druhého světa vstoupit, což se stávalo jen velmi vzácně. ; Děvče udělalo krok směrem k nim, ale pod nohama se mu zhouplo l bažinaté dno a tak zůstalo zděšeně stát. äNehýbej se," vyzvalaji Morgainejemně. äPůda je tu dost nejistá. Znám cestičky. Pomůžu ti ven, drahoušku." Postupovala dopředu, natahovala ruku, ale Lancelotji předběhl, uchopil děvče a odnášel je na pevnou zem. Tam je postavil. äMáš mokré boty," řekl, protože slyšel, že děvčeti v botách při prvních krocích čvachtalo. äZuj si je a dej si je vysušit." | Podívala se na něj užasle a přestala plakat. äJsi velmi silný. Ani můj otec } není takhle silný. A myslím, že už jsem tě někde viděla. Zeje to tak?" T äTo nevím," řekl Lancelot. äKdo jsi? Kdo)e tvůj otec?" S äMůj otec je král Leodegranz," řekla, äale učím se tady v klášteře..." l Znovu sejí roztřásl hlas. äKdepak je? Nikde tujeho budovu nevidím, ani l, kostel..." äNeplakej," řekla Morgaine a přistoupila k ní. Děvčátko o krok ucouvlo. äJsi víla? Máš na čele modré znamení..." řekla, zvedla ruku a znovu se l pokřižovala. äNe," dodala pochybovačně, änemůžeš být démonem, ne-| zmizíš, když se pokřižuji, a sestry v klášteře tvrdí, že démoni tak zmizí, ale jsi malá a ošklivá jako elfí žena." Lancelot pevným hlasem prohlásil: äNe, jistěže nikdo z nás není démon a myslím, že najdeme cestu zpátky do tvého kláštera." Morgaine poklesla na mysli, když si všimla, jak se na cizinku dívá, zrovna jako před několika minutami na ni - s láskou a touhou, jako kdyby ji uctíval. Obrátil se zpátky k Morgaine a řekl: äPomůžeme jí, viď?" Morgaine viděla samu sebe, jak musela připadat Lancelotovi a té cizí zlaté dívce - malá, snědá, s barbarským modrým znamením na čele, zablácená až ke kolenům, s neslušně odhalenými pažemi a špinavýma nohama a s rozcuchanými vlasy. Malá a ošklivá jako elfí zena, víla Morgaine. Tak se jí

odmalička posmívali. Pocítila sama k sobě nenávist, ošklivila si svoje malé, snědé tělo, oje nahé údy, zablácenou jelení kůži. Popadla z keře vlhkou sukni a oblékla si ji, najednou si uvědomila, že má nahé ruce, a tak si rychle Přehodila jelenicovou tuniku přes sebe. Na okamžik, když se na ni Lan-"elot podíval, měla pocit, že si o ní musí myslet, zeje ošklivá barbarka, že

mu musí připadat najednou cizí. Tahle vybraná zlatá bytůstka přece patří | do jeho vlastního světa. | Přistoupil k děvčeti, nezněje uchopil za ruku a s úctou se lehce uklonil, l äPojď, ukážeme ti cestu zpátky." j äAno," přitakala Morgame poslušně, äukáži ti, kudy jít. Pojď za mnou a drž se mě, protože půda je tu zrádná a mohla bys uvíznout v bažinách." V okamžiku zoufalství se chtěla podvolit pokušení obaje zavést do nepřu-chodné bažiny - zvládla by to, věděla kde leží - a nechat je tam, aby se utopili nebo navěky bloudili v mlze. äJak se jmenuješ?" zeptal se Lancelot. Světlovlasé děvče odpovědělo: äJmenuji se Gwenhwyíár," a Morgaine slyšela, jak Lancelot zamumlal: äTo je krásné jméno, hodí se k paní, která je nosí." Morgaine se zmocnila nenávist tak silná, že měla pocit, že pod její tíhou omdlí. Cítila, že sejí do smrti nezbaví, a v té chvíli bezmocnosti skutečně zatoužila po smrti. Barvy dne vybledly s mlhou, šedými močály a bezútěšným rákosím a s nimi zmizelo všechno štěstí, které předtím cítila. äPojď," opakovala ledovým hlasem, äukáži ti cestu."
Když se otočila a vykročila vpřed, zaslechla, jak se za ní společně smějí, a ve svém záchvatu nenávisti měla pocit, že se posmívají jí. Slyšela dívčí hlásek Gwenhvyfar,jak říká: äTy ale nepatříš do tohohle hrozného místa, že ne? Ty nevypadáš jako elf, ty nejsi malý a ošklivý." ~ Ne, pomyslela si, ne, on je krásný, to ona je malá a ošklivá. Ta slova měla vypálená do svého srdce. Zapomněla, že vypadá jako Viviane a že pro ni je Viviane krásná. Slyšela Lancelota,jak říká: äNe, ne, rád bych šel s tebou zpátky - skutečně, kéž bych mohl - ale slíbil jsem, že dnes večer povečeřím se svým příbuzným a moje matka se na mě už tak zlobí. Nechci ještě rozzlobit toho pána, s nímž mám večeřet. Ale ne, já nepatřím do Avalo-nu." A po chvíli: äNe, je to - zkrátka sestřenice ze strany mé matky nebo . něco takového, známe se od dětství, to je všechno." A teď jí teprve došlo, že mluví o ní. Tak tedy, takhle rychle ze všeho, co mezi nimi ještě před chvílí bylo, zbylo jen pouto vzdálené příbuzné. Zuřivě bojovala se slzami, až ji rozbolelo v krku, a věděla, že když se rozpláče, bude v jejich očích ještě ošklivější. Vstoupili na pevnou zem. äTámhle leží tvůj klášter, Gwen-hwyfar. Drž se cesty, ať se zase v mlze neztratíš." Viděla, jak se to děvče drží Lancelotovy ruky. Morgaine připadalo, že ji jen neochotně pustil. Děvče řeklo: äDěkuji ti, mockrát ti děkuji!" äMěla bys poděkovat Morgaine," upozornil ji Lancelot. äTo ona zná všechny cesty, které vedou do Avalonu i z něho." Děvče na ni plaše pohlédlo. Mírně se uklonila. äDěkuji ti, paní Mor-gaine." Morgaine se zhluboka nadechla, přitáhla si k tělu plášť kněžky a zaha-f j lila se třpytem, který na sebe dokázala seslat, když si to přála. Přestože j měla špinavé a potrhané oblečení a bosé nohy a rozcuchané vlasy jí zplih-j PANI

le visely přes ramena, věděla, že působí jako vysoká a vznešená žena. Udělala gesto připomínající žehnání, otočila se a tiše vyzvala Lancelota dalším gestem, aby ji následoval. I když to neviděla, poznala, že dívce se vrátila do očí posvátná úcta a bázeň. Morgaine se tiše začala vzdalovat neslyšným klouzavým krokem kněžky avalonské a Lancelotovy kroky ji váhavě následovaly. Po chvíli se otočila, ale mlha se už za děvčetem zavřela. Lancelot se otřeseně zeptal: äJak jsi to udělala, Morgaine?" äCojakjsem udělala?" zeptala se.
äNajednou jsi byla tolik podobná mojí matce - taková vysoká a odtažitá -a ne úplně skutečná, spíš jako démon než jako živá žena. Úplnější to děvče vyděsila; to jsi neměla dělat!" Morgaine se v náhlém záchvatu hněvu kousla do jazyka. Cizím a nevyzpytatelným hlasem řekla: äJá jsem, co jsem, bratránku můj," otočila se a spěchala po cestě před ním. Byla jí zima, byla unavená a bylo jí zle. Toužila po samotě Domu panen. Zdálo se, že Lancelot je kus cesty za ní, alejí na tom již nezáleželo. Cestu odtud domů jistě najde sám. 13
lednou záhy zjara za opožděné zimní bouře přijel v noci do Avalo- Ľ nu Merlin. Když se to doslechla Paní, překvapením vydechla. X«y äZa takovéhle noci by se utopily i žáby," řekla. äCo ho sem v takovém počasí přivádí?" äTo nevím, Paní," odpověděl mladý druidský učeň, který jí tu zprávu přinesl. äAni si nenechal poslat loď, ale sám se sem dobral skrytými cestičkami a řekl, že s tebou musí mluvitještě dnes v noci, než půjdeš spát. . Nechal jsem mu poslat suché oblečení

- dovedeš si jistě představit, vja-; kém stavu měl svoje šatstvo. Chtěl jsem, aby mu přinesli i jídlo a víno, ale [on požádal, zda by mohl povečeřet s tebou." äŘekni mu, že je vítán," řekla Viviane a snažila se tvářit nevzrušeně. Dobře ovládala umění, jak skrývat svoje myšlenky - ale když mladík ! odešel, překvapeně hleděla před sebe a tvář měla zachmuřenou. Nechala si poslat pro služebné a poprosila je, aby jí přinesli jídlo a víno i pro Merlina, ne jen její obvyklou večeři, a aby znovu rozdělali oheň. Po chvíli uslyšela zvenku jeho kroky. Když vstoupil dovnitř, šel rovnou i k ohni. Taliesin byl už shrbený, vlasy i vousy měl úplně bílé. Měl na sobě l zelenou suknici novice, která mu byla příliš krátká, takže mu vykukovaly | poškrábané kotníky - vypadal směšně. Posadila ho blízko k ohni - dosud se celý třásl chladem - a připravila mu talíř s jídlem a do tepaného stříJ orného poháru dobré avalonské jablečné víno. Potom se sama posadila na malou stoličku poblíž a pojídala svůj chléb

se sušeným ovocem a hleděla na něho, jak jí. Když odložil talíř stranou a usrkával víno, řekla. äTak a teď mi všechno pověz, otče." Stařec se na ni usmál. äNikdy by mě nenapadlo, že mi takhle řekneš, Viviane. Nebo myslíš, že jsem ve své stařecké pošetilosti složil svatou přísahu v kostele?"
Zavrtěla hlavou. äTo ne," řekla, äale byl jsi milencem mé matky, která zde byla Paní přede mnou, a jsi otcem dvou mých sester. Společně jsme sloužili Bohyni a Avalonu více let, než si dovedu spočítat, a možná za této noci toužím po slovech útěchy, po otcovském hlasu, já nevím. Dnes v noci se cítím velmi stará, otče - Taliesine. Myslíš si, že jsem příliš stará, abys mě mohl považovat za svoji dceru?"
Druid se usmál. äto rozhodně ne, Viviane. Ty nestárneš. Vím, jak jsi stará - kdybych chtěl, dokázal bych si to vypočítat, ale mně dosud připadáš jako děvčátko. I teď bys asi mohla mít milenců, kolik by sis přála, jen kdybys chtěla."
Pohybem ruky to zamítla. äUjišťuji tě, že jsem nikdy nenašla muže, který by pro mě byl víc než nutností či povinností nebo potěšením pro jednu noc," řekla. äA myslím, že jen jednou jsem kromě tebe potkala -muže, který by se mi rovnal schopnostmi," zasmála se. äI když tehdy jsem byla o deset let mladší -jen si pomysli, jak bych se hodila na trůn jako královna velekrále a jak by mému synovi slušela koruna?" | äNemyslím si, že Galahad -jak si to teď říká, Lancelot? -je ze stejného"" těsta, ze kterého pocházejí králové. Je to snílek, je jako rákos vlající se ve větru."
äAle kdyby mu byl otcem Uther Pendragon..." Taliesin zavrtěl hlavou. äJe stavěn na to, aby někoho následoval, Vivi- :. ane, ne aby sám byl vůdcem."
äI tak. To je proto, že byl vychován na Banově dvoře jako nevlastní syn. Kdyby byl vychováván jako královský synek, bylo by tomu jinak." äA kdo by v těch letech vládl zde v Avalonu, kdyby sis vybrala koruntt někde venku, v okolních křesťanských zemích?"
äKdybych v nich vládla po Utherově boku," řekla, änebyly by to křes*. ťanské země. Myslela jsem, že Igraine nad ním bude mít moc a použije ji: ve prospěch Avalonu..." :. Zavrtěl hlavou. äNemá smysl plakat nad rozlitým mlékem, Vivianfe Chci mluvit o Utherovi. Umírá."
Pozvedla hlavu a vzhlédla k němu. äTak už je to tady." Cítila, jak sej| rozbušilo srdce. äJe příliš mladý, aby umíral." : äVodí muže do bitvy, zatímco moudřejší muž jeho věku by to přenech generálům; byl zraněn a dostal horečku. Nabídl jsem mu svoje služby jal léčitel, ale Igraine to zakázala, stejně tak knězi. Beztak bych už nic ned kázal; jeho chvíle se přiblížila. Viděl jsem mu to na očích." äJak to snáší Igraine jako královna?"
äZrovna tak, jak bys mohla předvídat," odpověděl starý druid. PANI KOUZEL

krásná, důstojná a zbožná a stále truchlí nad dětmi, o které přišla. Na den Všech svatých porodila dalšího syna, ale žil jen čtyři dny. A její domácí kněz ji přesvědčil, že to je trest za její hříchy. Od té doby, co si vzala Uthera, však nemohl proti ní nikdo vznést křivého slova, s výjimkou toho, že její první syn narodil tak brzy. To však bylo všechno. Zeptal jsem sejí, co s ní bude po Utherově smrti, a když se vyplakala, odpověděla, že se uchýlí do kláštera. Nabídl jsem jí přístřeší v Avalonu, kde by mohla být v blízkosti své dcery, ale ona řekla, že se to pro křesťanskou královnu nehodí." Viviane ztvrdl úsměv v tváři. äNikdy by mě nenapadlo, že se o Igraine dozvím něco takového." äViviane, nesmíš jí ani v nejmenším vyčítat něco, co jsi sama způsobila. ř Avalonji odvrhl, když ho nejvíc potřebovala; nemůžeš tomu dítěti vyčítat, i že našlo útěchu v jednodušší víře, než je naše."

S äTo nezpochybňuji - tyjsijediný člověk z celé Británie, kdo může mluvit l o velekrálovnějako o dítěti!"
äPro mě jsi i ty, Viviane, někdy jako holčička - tatáž holčička, která mi Ľdávala na kolenou a prstíky hrála na struny mé harfy." äA teď už hrát neumím. Moje prsty ztratily s léty hbitost," posteskla si |Viviane. l; Zavrtěl hlavou. äAch ne, moje drahá," řekl a natáhl svoje hubené, řpokřivené stařecké prsty. äVedle těchhle jsou tvoje ruce mladé, a přesto Jdenně svýma rukama rozmlouvám s harfou a ty bys to zvládla taky. Ale voje ruce se rozhodly vládnout, ne hrát."
äA co by se stalo s Británií, kdybych tak nevolila?" ohradila se. äViviane, nepřišel jsem tě soudit," řekl příkře. äJen říkám, jak se věci lají." Povzdechla si a položila hlavu do dlaní. äMěla jsem pravdu, když jsem před chvílí mluvila o tom, jak potřebuji mít otce. Tak už na nás přišlo to, ehojsme se obávali a za co jsme zároveň po všechna ta léta bojovali. Co Úde s Utherovým synem, můj otče? Je připraven?" »Musíbyt připraven," řekl Merlin. äUther se nedožije letního slunovra-B. A již se shlukují černé vrány, jako tomu bylo, když umíral Ambrosius. Pokud jde o toho chlapce - tys ho snad neviděla?" äObčas, někdy ho zahlédnu v kouzelném zrcadle," řekla. äVypadá zdra- a silný, ale to mi neříká nic víc, než že může vypadat dobře jako král, i přijde jeho čas. Tys ho navštívil, zeje to tak?" äNa Utherovo přání, občas jsem tam zajel, podívat se, jak roste. Viděl řm, že má stejné knihy v latině a v řečtině, jako měl tvůj syn, o strategii l válečnictví. Ectoriusje v jádru Říman a dobyvatelské úspěchy Caesara výboje Alexandra mu mluví z duše. Je to vzdělaný člověk a oba svoje ny vycvičil v umění válečnictví. Mladý Caius prošel krvavým křeslem a! v jedné bitvě; Artuš se bál, že nebude moci jet, aleje to Ectoriův Ľslušný syn, a tak učinil, co se po něm chtělo."

äJestliže je z Artuše takový Říman," zeptala se Viviane, äbude chtít být poddaným Avalonu? Protože musí vládnout i Kmenům a Piktům, na to nezapomínej."
äO to jsem se postaral," řekl Merlin, äprotože jsem ho přiměl k tomu, aby se sešel se zástupci menších národů, o kterých jsem prohlásil, že jsou stoupenci Utherových vojáků ve válce na obranu našeho ostrova. S nimi se naučil střílet z jejich elfích kuší a pohybovat se tiše po vřesovišti a mokřinách a..." Zaváhal a důrazně dodal: äDokáže vystopovat jelena a nebojí sejít mezi ně."
Viviane na okamžik zavřela oči. äJe tak mladý." äBohyně si vždycky vybírá nejmladšího a nejsilnějšího z mužů, aby vedl její válečníky," řekl Taliesin.
Viviane přikývla. äNechť tomu tak je," řekla. äBude vyzkoušen. Přiveď ho sem, jestli můžeš, dřív než Uther zemře."
äSem?" Merlin zavrtěl hlavou. äNe, dokud neprojde zkouškou. Teprve potom mu můžeme ukázat cestu do Avalonu a obě hájemství, kterým bude muset vládnout."
Viviane znovu přikývla. äTak tedy na Dračí ostrov." äBude to ta starodávná zkouška, Uther nebyl při svém ustanovení králem takhle zkoušen..."
äUther byl válečník; stačilo učinit z něj pána draků," řekla Viviane. äTenhle chlapec je mladý a neposkvrněný krví. Musí být vyzkoušen a pro-věřen."
äAjestli neuspěje?" | Viviane stiskla rty. äMusí uspět!"
Taliesin počkal, až se jejich oči setkaly, a znovu opakoval: äA jestli neuspěje?" Viviane si povzdechla. äLot je bezpochyby připraven, bude-li to muset být."
äMěla vzítjednoho z Morgausiných synů a vychovatjej tady v Avalonu," : řekl Merlin. äGawaine je šikovný chlapec. Je tvrdohlavý a prudký jako ; býček, zatímco Utherův chlapec je spíš takový jelen. Ale i Gawaine má v sobě něco z krále, řekl bych, a také se narodil Bohyni - i Morgause byla , dcerou tvé matky a její synové mají královskou krev."
äLotovi nevěřím," ozvala se Paní rozhorleně, äa Morgause věřím ještě méně!"
äPřesto Lot ovládá muže klanu na severu a myslím, že by ho přijaly i Kmeny."
äAle ti, kteří se přiklánějí k Římu - ti nikdy," namítla Paní, äa pak by byla v Británii království dvě, která by spolu stále válčila a žádné z nich by nebylo dostatečně silné, aby odolalo náporu Sášů a divokých seveřana. Ne. Musí to být Utherův syn a musí uspět!"
äStane se, co si bude přát Bohyně," řekl Merlin přísně, äDej si pozor,] abys omylem nevydávala svou vlastní vůli za její." i PANI KOUZEL

l Viviane si zakryla tvář rukama. äJestli neuspěje, všechno to bude k ni-i čemu," zasténala, äco jsem udělala pro Igraine, všechno, co jsem udělala pro ty, které miluji. Otče, předvídáš snad, že neuspěje?" ; Stařec zavrtěl bílou

hlavou a hlas měl plný soucitu.
; äBohyně mi nedává najevo svoji vůli," řekl, äto tys předvídala, že tenhle chlapec bude mít sílu vést celou Británii. Nabádal jsem tě k opatrnosti ! před tvou pýchou, Viviane - někdy si myslíš, že dovedeš vymyslet pro ; každého člověka to nejlepší. Vládla jsi dobře v Avalonu..." äAle jsem stará," řekla a pozvedla hlavu. V jeho očích viděla lítost, äa nebude to trvat dlouho." , Merlin sklonil hlavu, i on podléhá takovému zákonu. äAž ta chvíle přijde, poznášji, teď to ještě není, Viviane." äNe," řekla a snažila se překonat pocit zoufalství, který ji najednou přemohl. Pocítila, jak sejí v poslední době občas stávalo, horko v těle a bouři v duši, äaž ta chvíle přijde, až nebudu vidět, co nás čeká, to bude vhodná doba, abych předala vládu nad Avalonem někomu jinému. Mor-gaineje dosud mladá a Raven, kterou mám také ráda, se oddala slibu mlčení a hlasu Bohyně. Ještě ta chvíle nepřišla, ale jestli přijde příliš brzy..." äAť přijde kdykoliv, Viviane, bude to v ten správný čas," řekl Merlin. Postavil se, najednou vysoký, ale na nejistých nohou, Viviane neušlo, jak "ztěžka se opřel o svoji hůl. äAž začne najaře tát, přivedu toho chlapce na Dračí ostrov, a uvidíme, jestli bude připraven stát se králem. A pak mu dáš meč a pohár, na znamení věčného spojení Avalonu s vnějším světem." äPřinejmenším meč," řekla Viviane. äPohár - to ještě nevím." ; Merlin sklonil hlavu. äTo ponechávám tvé moudrosti. To ty, ne já, jsi . hlasem Bohyně. Přesto pro něj žádnou Bohyní nebudeš..." Viviane zavrtěla hlavou. äSetká se s Matkou, až dosáhne vítězství," ; řekla, äa z její ruky převezme meč vítězství. Ale nejdříve musí dokázat své ; a musí se sejít s Pannou lovkyní." Přes obličej jí přelétl lehký úsměv. äA ať ; se potom stane cokoliv," řekla, äneponecháme vše náhodě, jako v případě i Uthera a Igraine. Zaručíme, aby tu byla královská krev, ať z toho vzejde ; cokoliv." Když Merlin odešel, Viviane ještě dlouho seděla a pozorovala obrazce vytvářené ohněm. Ohlížela se zpět, nesnažila se nahlédnout do budoucnosti. I ona před mnoha lety - tak dávno, že to již nedovede spočítat - vložila svoje panenství do rukou Paroháče, Velkého lovce. Myšlence na pannu, která se bude na téhle korunovaci podílet, nevěnovala příliš času, nechala oji mysl bloudit minulostí, starými časy, kdy sama sehrála při Velkém sňatku roli Bohyně... nikdy to pro ni nebylo ničím víc než povinností; někdy příjemnou, někdy nechutnou, ale vždy se to po ní žádalo, vždy byla moci Velké matky, která vládla jejím životem od té doby, co přišla na

tento svět. Najednou pocítila osten závisti vůči Igraine, přestože část její mysli vlastně nechápala, proč závidí ženě, které vzala všechny děti smrt nebo náhradní rodiče a která nyní bude vdovou a stráví zbytek života za zdmi kláštera.
Závidím jí, ze poznala lásku... Já nemám žádné dcery a mí synové jsou mi cizí a vzdálení... Nikdy jsem nemilovala, napadlo ji. Ani jsem nepoznala, co je to byt milována. Strach, posvátnou hrůzu, úctu, ano, to jsem poznala. Nikdy vsak lásku. A někdy jsou chvíle, kdy si myslím, ze bych tohle vše dala za jediný pohled člověka, jaký Uther věnoval Igraine při jejich svatbě.
Nešťastně si povzdechla a polohlasem opakovala, co řekl Merlin. äAle nemá smysl plakat nad rozlitým mlékem." Zvedla hlavu a její služebná k ní neslyšně přistoupila. äPaní?" äPřines mi - ne," řekla, měníc svoje rozhodnutí, änechám to děvče spát." Není pravda, ze bych nikdy nemela nikoho ráda nebo ze bych nebyla milována. Mám nade vše ráda Morgaine a i ona miluje mé. Ale i to může skončit. Avšak musí tomu být tak, jak si bude přát Bohyně. 14
Qad Avalonem visel světlý srpeček měsíce. Morgaine pomalu stoupala vzhůru, bledá jako měsíc, neslyšně našlapovala bosýma nohama po točité cestě. Vlasy měla rozpuštěné a řízu ne-přepásanou. Uvědomovala si, že strážci a kněžkyji pozorují. Stáli tiše, tak aby nikdo nepovolaný neporušil mlčení neposvěceným slovem. Za oponou tmavých vlasů měla zavřené oči. Pohybovala se po cestě s jistotou, zrak k tomu nepotřebovala. Raven šla tiše za ní, stejně jako Morgaine bosá a nepřepásaná, nesvázané vlasy jí zakrývaly obličej. Kráčely vzhůru a ještě výš v houstnoucím soumraku, nad nimi svítilo v indigově modré kopuli nebe několik hvězd. Kruh z kamenů před nimi šedě čněl jako stín a mezi nimi problesklo bledé mihotavé světlo - nebyl to oheň, byla to nějaká bludička, čarodějný ohýnek, který vyšlehl z magického kruhu. V posledním záblesku zapadajícího měsíce, který se na okamžik odrazil v jezeře pod nimi, k nim přistoupilo mladé děvče, ze kteréhojednou bude kněžka, bylo to dosud děvčátko, oblečené v šatech z nebarvené vlny s tmavým chomáčem ostříhaných vlasů. Nabídla Morgaine pohár a Morgaine jej přijala a v tichosti se trochu napila, pak jej předala Raven, která dopila

poslední kapky. V hasnoucím světle se zatřpytilo stříbro a zlato. Morgaine vzala z rukou, které neviděla, velký meč s jílcem ve tvaru kříže. Maličko ji poklesly ruce pod jeho nečekanou vahou. Byla bosá a byla jí zima, ale neuvědomovala si to, a vstoupila dovnitř kruhu kamenů. Raven vzala PANI KOUZEL
161
dlouhé kopí a vložila je do středu kouzelného ohně. Vzplál na něm kousek koudele a Raven je nesla za Morgaine a stejnějako ona opisovalajím kruh a do tmy kolem nich probleskovalo bledé světlo ohně. Vrátily se do středu kruhu a zahlédly obličej Viviane: nezračil se v něm ani věk ani čas, jako by plulve vzduchu a nepatřil k žádnému tělu - byla to tvář Bohyně, která zářila ze tmy. Ačkoliv Morgaine věděla, že to záření vyvolává barva, kterou má pomalované tváře a čelo a odráží se od temného kruhu a tmavého oblečení, jako vždycky užasle zalapala po dechu. Svítivé ruce, nepatřící k žádnému tělu, vložily Morgaine něco do rukou, l potom i do dlaní Raven. Morgaine se zakousla do něčeho hořkého, co | chutnalo jako dřevo, a přinutila se, ač sejí zvedal žaludek, to polknout. | Ticho pomalu ustupovalo. Ze tmy zářily oči, ale neviděla žádné obličeje. t Měla pocit, jako kdyby stála mezi zástupy lidí mířících na vrchol Mohyly, s ale neviděla jedinou tvář. Potom Vivianin obličej bez těla zmizel ve tmě. Cítila poblíž sebe teplo vycházející z Ravenina těla, ačkoliv sejedna druhé | nedotýkaly. Snažila se udržet si klidnou mysl v meditaci, zachovávala i mlčení, jak se naučila, ale dost dobře nechápala, pročji sem ženy přivedly. ; Čas plynul. Hvězdy na tmavnoucím nebi byly stálejasnější. Čas, napadlo . Morgaine, čas tady v Avalonu plyne odlišně, možná tady ani žádny čas neexistuje. Mnoho nocí za ta dlouhá léta kráčela po točité cestě nahoru k Mohyle a zkoumala v kruhu kamenů záhady času a prostoru. Dnes v noci jí však ""Všechno připadalo zvláštnější, tajemnější, jako by ještě více opředené záhadami. Doposud ji ostatní kněžky nevy zvaly, aby sehrála v rituálu hlavní roli. Věděla, že to, co jí daly sníst, byla kouzelná bylina posilující vidění. To všechno ještě podpořilo její kouzelné schopnosti. i Po chvíli začala ve tmě vidět obrazy, myslí sejí míhaly barevné obrázky, , jako by ve velké dálce. Spatřila stádo běžících jelenů. Znovu vnímala tmu, : která se snesla na zem, když slunce zapadlo. Začal foukat studený vítr. ; Měla strach, že nastane konec světa. Ale když se shromáždily na nádvoří, , ostatní kněžkyji vysvětlily, že Měsíční bůh se stáhne před jasností Bohyně i a ona se vesele rozeběhla s nimi, aby se radovala s křičícími ženami, že měsíc zahnaly. Později jí vysvětlily, jak se slunce a měsíc pohybují a proč občas jeden z nich zastíní tvář toho druhého; je to přirozená věc a víra lidí ve tváře bohů je jen symbolem, kterým si tito lidé na svém stupni znalostí potřebují velké pravdy vysvětlit. Jednoho dne budou všichni muži : a všechny ženy znát pravdu, ale teď to ještě nepotřebují. : Snažila se soustředit na vnitřní zrak, jako to v životě dělávala často, 1 zatímco nad kamenným kruhem znovu a znovu ubíhaly roční cykly. Po-| Zorovala zrození, plodnost a poslední umírání Boha, viděla velká procesí Ľ stoupající po točité cestě k dubovému háji, klely zde rostl předtím, než [sem postavili kruh z kamenů. Pohled do minulého času byl jasný, přichá-I zeli sem drobní pomalovaní lidé. A pak se objevily Kmeny a po nich přišli Ľ. Římané a neznámí vysocí lidé z pobřeží Galie a po nich se čas zastavil l a viděla jen putující skupiny národů v přelidněném světě, nastala doba

ledová, pak ledy ustoupily a znovu se objevily a potom spatřila velké chrámy Atlantidy, nyní navždy pohřbené oceánem, viděla jak se objevují nové světy a znovu zanikají a pak se rozhostilo ticho a nad temnou nocí svítily jasné hvězdy...
Najednou za sebou zaslechla tajemný kvílivý zvuk, až jí přeběhl mráz po zádech. Raven vykřikla; Raven, jejíž hlas doposud nikdo neslyšel, která jednou, když sloužily společně v chrámu, zachytila lampu, ze které přetékal olej, a žhavá tekutina ji ošklivě popálila. Tehdy si rukama zakrývala ústa, aby udusila výkřiky bolesti při převazování rány, aby neporušila | přísahu mlčenlivosti, kterou Bohyni dala. Navždy ponese jizvy, pomyslela | si Morgaine, když si je jednou prohlížela: Přísaha, kterou jsem jo složila, byla | vedle toho ničím a nyní jsem ji málem porušila kvůli tmě a muži se sladkým hlasem. A nyní za bezměsíční noci Raven hlasitě vykřikla, vysokým tajemným hlasem, jako žena při porodu. Třikrát pronikavý hlas otřásl Mohylou a Morgaine se znovu vyděsila, protože byla přesvědčena, že i jeptišky na druhém ostrově vedle nich se musely ve svých osamělých celách probudit a musely se jistě při tom děsivém výkřiku, který zasáhl oba světy, pokřižovat. Po výkřiku nastalo ticho, naplněné jen dechem zasvěcených, kteří stáli l neviděni opodál těch třech kněžek, které se

ani nepohnuly. Potom se ozval -| zaivkavý hlas, osvobozený od dlouhého mlčení, a Raven vykřikla: l äAch, sedmkrát Kolo, Kolo s třináctí příděmi, oběhlo nebe, sedmkrát" Matka porodila svého tmavovlasého syna..."
i A znovu se rozhostilo ticho, které bylo o to působivější, že následovalo po dlouhém výkřiku. A Raven znovu vykřikla: äJá -já hořím, je čas, už je čas." A znovu se dlouze odmlčela, ochromena hrůzou.
äBěží pryč! Běhají za jarní říje, běhají - bojují, volí si svého krále - ach, krev, krev - a největší ze všech, utíká, a na parozích, na své chloubě má krev..."
Nastalo znovu ticho a Morgaine, která ve tmě zahlédla za svými víčky | běžícího jelena, znovu zahlédla to, co viděla ve stříbrné misce a co již napni zapomněla, totiž že mezi jeleny byl muž, bojoval, snažil se uhájit si život...
äJe to dítě Bohyně, běží, běží... Paroháč musí zemřít... a Paroháč musí být korunován. Panna Lovkyně musí krále povolat k sobě a musí svoje | panenství odevzdat Bohu... ach, staré obětování, staré obětování, já hořím, já hořím..." A slova se zaplétala jedno do druhého a zanikla v dlouhém, vzlykavém výkřiku. Přes zavřená víčka viděla Morgaine, jak se Raven . v bezvědomí hroutí k zemi a zůstává tam ležet, zhluboka dýchá a její j namáhavé oddechování bylo jediným zvukem, který se nesl hluboký® tichem.
Někde se ozvala sova: zahoukala jednou, dvakrát, třikrát. ĽĽĽ Ve tmě se objevily kněžky, míhaly se jako tiché temné stíny, jen modří srpečky na čele jim svítily. Něžně nadzvedly Raven a odnášely ji pry PANÍ KOUZEL

Zvedly i Morgaine a ta cítila, jak jí opírají třeštící hlavu o prsa a odnášejí Ji PTO- a uz s1 "cpsntuje nic. Tři dny nato, když už Morgaine dostatečně znovu načerpala sílu, pro ! ni Viviane poslala. Morgaine se posadila a chtěla se obléci, ale byla dosud příliš slabá, takže ráda přijala pomoc jedné z mladých kněžek, vděčná tomu, že děvče je pod přísahou mlčenlivosti a nemůže na ni mluvit. Dlouhý půst, strašli- vá nevolnost způsobená rituální bylinou a silné vypětí z obřadů dosud ochromovalyjejí tělo. Předešlého večera pozřela trochu polévky a dnes ráno snědla kousek chleba namočeného v mléce, ale dosud jí bylo zle ; a cítila se po dlouhém vypětí podivně prázdná a hlava ji třeštila. A přepadlo ji měsíční krvácení, jaké dosud nepoznala. Krvácela černou krev. I to, věděla, může být způsobeno účinkem posvátné byliny. Bylojí špatně, nebyla na nic zvědavá, jen si přála, aby ji Viviane nechala v klidu se zotavit. Ale jednala podle její vůle, jako by jednala podle vůle Bohyně, kdyby ji Bohyně z nebes hlasitě vyzvala. Když byla oblečena, měla vlasy spletené - a přepásané koženou stuhou a modrou barvou čerstvě namalovaný srpe-! cek na čele, kráčela po cestě k domu, kde žila velekněžka. : Jak bylo nyní její výsadou, mohla vstoupit bez zaklepání i bez ohlášení. : V tomto domě si vždycky představovala, jak Viviane na ni čeká, usazena "ve svém kresle, připomínajícím trůn, jako kdyby byla samotnou Bohyní. Dnes se však Viviane pohybovala vzadu v místnosti a oheň nebyl zapálen. . Ohniště bylo temné a vyhaslé. Viviane měla na sobě jednoduchou řízu e z nebarvené vlny a přes vlasy měla kapuci. A Morgaine si poprvé jasně , uvědomila, že Viviane je nyní v roli kněžky, ne Panny nebo Matky, ale | staré vědmy - která je zároveň i Smrtkou. Obličej měla vrásčitý a vyčer-| pany a Morgaine napadlo: Samozřejmě, jestli se Raven a mně udělalo z rituálu tle a jsme obě mladé a silné, jak se asi musí cítit Viviane, která v kněžských službách zestárla? Potom se Viviane obrátila a usmála se na ni milujícím úsměvem a Morgaine znovu pocítila příval lásky a něhy. Avšak, jak se slušelo na mladší kněžku v přítomnosti Paní, čekala, až Viviane promluví jako první. Viviane jí ukázala, aby se posadila. äUž ses zotavila, dítě moje?" | Morgaine se vděčně posadila na lavici, protože i po krátké chůzi se cítila vyčerpaná. Zavrtěla hlavou. äJá vím," řekla Viviane. äNěkdy, když nevědí, jak budeš reagovat, ti dají příliš mnoho bylin. Příště si neber všechno, co ti dají - sama posuď, kolik toho stačí, abys měla vidění. Nyní máš svá práva. Dosáhla jsi stadia, kdy můžeš poslušnost mírnit vlastním úsudkem." Z nějakého důvodu slyšela Morgaine ta slova v uších znovu a znovu: mírnit vlastním úsudkem, mírnit vlastním úsudkem. Pomyslela si: pořád je mi z té byliny, kterou mi dali, zle a netrpělivě zavrtěla hlavou, aby ten hlas apudila, a mohla si poslechnout Viviane.

äJak dalece jsi rozuměla Raveninu proroctví?" äMoc ne," přiznala Morgaine. äByla to pro mě záhada. Nejsem si jista, proč jsem tam byla."
äZčásti," řekla Viviane, äabys jí propůjčila svoji sílu, není moc silná. Dosud leží a mám o ni starost. Ví, kolik byliny může pozřít, přesto i to málo se

ukázalo jako nebezpečné množství. Zvracela krev a stále ztrácí vědomí, ale nezemře."
Morgaine se v náhlé mdlobě snažila zachytit něčeho rukou. Cítila se prázdná a přesto najednou ji znovu přemohla vlna nevolnosti. Byla bledá a točila sejí hlava. Bez omluvy se postavila, potácivě vyběhla ven a vyzvracela chléb s mlékem, které měla k snídani. Slyšela Viviane, jak ji oslovuje jménem, a když se vyzvracela, zůstala stát, opírajíc se o rám dveří, a žaludek se jí stále zvedal. Jedna ze sloužících kněžekjí otřela obličej hadříkem. Byl vlhký a lehce voněl sladkými bylinami. Viviane jí pomohla zpátky dovnitř a podala jí malý šálek. äPomalu to vypij," vyzvala ji. Pálilo ji to na jazyku a na okamžik to prohloubilo pocit nevolnosti - byl to silný alkohol vyráběný severními Kmeny - voda života mu říkali. Ochutnalajej pouze jednou nebo dvakrát. Kdvž jej však polkla, cítila, jak její v prázdném žaludku rozhostilo příjemné teplo. A po chvíli se cítila lépe, silnější a téměř rozjařená.
äJeště trochu," řekla Viviane. äPosílí ti to srdce. Už je ti lépe?" ~
Morgaine přikývla. äDěkuji ti." äDnes večer už se budeš moct najíst," řekla Viviane a Morgaine to ve i svém zvláštním stavu vnímala jako příkaz, jako kdyby Viviane přikázala | jejímu žaludku, aby se choval slušně. äTak. Promluvíme si o Ravenině proroctví. Za starých časů, dávno předtím, než se sem dostalo učení , a náboženství druidů z potopených chrámů v západním světadílu, elf! | národ, ze kterého jsme se obě narodily, ty i já, má milá Morgaine - žil | zde na pobřeží vnitrozemního moře, a než se naučil, jak pěstovat ječmen | a jak jej sklízel, byl živ sběrem plodů rostlin a lovem zvěře. A v těch dnech | elfové neměli žádného krále, ale jen královnu, která byla jejich Matkou, i třebaže se ještě nenaučili pomýšlet na nijako na Bohyni. Ajelikož se živili lovem, jejich královna a kněžka se naučila zvát si k sobě jeleny a požadovat každoročně jednoho jelena jako oběť, která by svou smrtí vykoupila i život Kmenů. Ale oběť si žádá oběť - jelen zemřel za Kmen a za to musí jeden člověk z Kmene na oplátku položit život za jeleny, nebo alespoň musí lidé nabídnout příležitost, aby jeleni, kdyby chtěli, mohli si život jednoho člověka z Kmene vzít výměnou zajeden život svůj.Tak byla udržována rovnováha. Chápeš to, má drahá?" Morgaine si všimla, zeji Viviane zcela neobvykle říká drahá, a uvažovala, otupena svým stavem a alkoholem, zda to znamená, že jí říká, u oM bude touto obětí? Je právě můj život vybrán, aby Kmen mohl dále. žít? Na tom nezáleží, jsem oddána Bohyni životem a smrtí.

äChápu, Matko. Aspoň myslím, že chápu."
äA tak Matka Kmene volí každý rok svého chotě. Ajelikož souhlasil s tím, že položí svůj život za Kmen, Kmen mu dával ve všem přednost. I když děti u prsu hladověly, on měl vždycky všeho hojnost a všechny ženy ; Kmene byly jeho, aby s ním lehávaly, aby se on, nejsilnější a nejlepší mohl stát jejich otcem. Kromě toho Matka Kmene byla často příliš stará, aby mohla mít děti, a tak si musel vybírat i mezi mladými děvčaty, a žádný Ľ muž z Kmene mu nebránil v tom, aby si vybral tu dívku, kterou chtěl. A takový vybraný muž si pak při příštích takových obřadech nasadil parohy a oblékl šat z nebarvené jelenice, aby si jeleni mysleli, že je jedním Z nich, a běžel se stádem, jak mu to umožnila kouzla Matky Lovkyně. Ale také jelení stádo si vybralo svého Krále jelena a někdy Král jelen ucítil vetřelce a obrátil se proti němu... A potom Paroháč zemřel." Morgaine cítila, jak jí opět přeběhl mráz po zádech, tak jako když onehdy obrazy tohoto obřadu probíhaly před jejíma očima nahoře na Mohyle. Král toho roku musí zemřít za život svého lidu. Copak jí mysl stále obluzuje ta droga, že to celé vidí tak jasně? äNo, čas šel dál, Morgaine," vyrušila ji z myšlenek tiše Viviane, äa teď už nejsou tyto staré kruté obřady nutné, protože ječmen roste a není vyžadována lidská oběť. Jenom v dobách velkého nebezpečí požaduje Kmen oběť svého vůdce. A Raven předvídala, že tentokrát nám takové ""nebezpečí hrozí. Takže znovu bude zkoušen jeden vyvolený, který bude riskovat smrt za svůj vyvolený lid. Slyšela jsi, jak jsem mluvila o Velkém sňatku?" Morgaine přikývla; po něm se narodil Lancelot. äKmeny elfího národa a všechny severní Kmeny zvolí velkého vůdce a vyvolený bude zkoušen podle starodávného rituálu. A jestliže přežije všechny zkoušky - což bude do jisté míry záviset na síle, s jakou dokáže Panna Lovkyně očarovat jeleny - pak se stane Paroháčem, Králem jelenem, chotěm Panny Lovkyně a bude korunován posvátnými parohy. , Morgaine, před lety jsem ti řekla, že tvoje panenství patří Bohyni. Nyní ; o ně žádá při obětování Paroháče. Ty budeš Pannou Lovkyní a nevěstou Paroháče. Ty jsi vyvolená mu sloužit." V místnosti se rozhostilo velké ticho, jako kdyby se znovu ocitly upros-: třed kamenného kruhu při rituálu. Morgaine se neodvažovala ticho pře-; rušit. Konečně - protože tušila, že Viviane čeká na souhlasnou odpověď ;-Ľ vzpomínala, jaká to byla slova, která slyšela tak nedávno? neobyčejné [těžké nést takové břemeno, když s ním nesouhlasíš. Sklonila hlavu. j äMoje tělo i moje duše jí patří, ať si s nimi

dělá, co chce," zašeptala. | »A tvoje vůle je její vůlí, Matko. Nechť se stane, co se stát má."

MLHY AVALONU
166
1
Od té doby, co přijela do Avalonu, opustila jej Morgaine pouze asi dvakrát nebo třikrát a i tehdy se vypravila jen na krátkou návštěvu oblastí kolem Letního moře, aby pocítila kouzlo blízkých míst, která si dosud uchovávala svoji starou moc, třebaže byla ódo- s míjena.
Místo a čas ji nyní nezajímaly. Odjížděla z ostrova v tichosti za svítání, | zahalená v plášti a se závojem, aby žádné oko nemohlo svým pohledem | znesvětit zasvěcenou, a byla nesena v uzavřených nosítkách, aby na ni Ľi nemohlo svítit ani slunce. Jediný den cestování z uzavřeného Svatého l ostrova ji připravil o vědomí času a prostoru, byla pohroužena do médi- 1 tací a jen nejasně si uvědomovala, že začíná upadat do magického transu. | Bývaly doby, kdy sváděla boj s počínajícím stavem extáze. Nyníjej vítala, 1 plně otevřela svoji mysl Bohyni a zapřísahala ji v duchu, aby do ní vstou- | pila, aby její zmocnila, jejího těla ijejí duše, aby mohla sama jednat jako | Bohyně.
| Snesla se noc. Měsíc téměř v úplňku svítil do nosítek štěrbinami v za- J členkách. Když se nosiči zastavili, cítila, jak jí světlo měsíce klouže po tváři | a líbá ji jako sama Bohyně. Vstupovala do extáze. Nevěděla, kde je a ani l jí na tom nezáleželo. Nechá se odnést tam, kam ji donesou, pasivní,"] slepou, v transu, netušící nic víc, než že má vyjít vstříc svému osudu. 3 Byla uvnitř nějakého domu, potom ji odevzdali do rukou neznámé | ženy, která jí přinesla chléb s medem, kterého se Morgaine ani nedotkla l - neporuší svůj půst, až s rituálním pokrmem - a vodu, kterou žíznivě ; vypila. Byla tam postel, umístěná tak, že na ni dopadal měsíc. Cizí žena přistoupila k oknu, aby zavřela dřevěné okenice, ale Morgaine ji naléhá" vým pohybem ruky zarazila. Většinu noci proležela v transu, vnímala: měsíční svit zřetelně jako viditelný dotek. Nakonec usnula, ale spala přerušovaně, stále se ze spánku probouzela a opět do něj upadala jaktt neklidný poutník, myslí jí létaly podivné obrazy -její matka sklánějící se nad světlými vlasy vetřelce Gwydiona, její bílé prsy a vlasy barvy mědi JÍ; odpuzovaly, místo aby jí vyšly vstříc. Z nějakého důvodu se z ní stalo obět*! ní zvíře a Paní z Avalonu ji kamsi vedla na provaze a Morgaine slyšeli samu sebe, jak netrpělivě říká: Nemusíš mě tahat, půjdu sama. Raven bezhlesiri křičela. Velká postava s parohy, napůl muž, napůl zvíře, najednou odhr nula záclonu a vběhla do jejího pokoje; vzbudila se a posadila se na poS telí, ale nikdo tam nebyl, jenom měsíční svit a ta cizí žena, která tiše spát vedle ní. Rychle znovu ulehla a tentokrát spala už beze snů a hluboce. Asi hodinu před svítáním ji vzbudili. Nyní byla na rozdíl od polovědci mého stavu, ve kterém se nacházela předchozí den, zcela vzhůru a všedi no si ostře uvědomovala - čerstvý chladný vzduch, narůžovělou mílu v místech, kde vyjde slunce, a silně páchnoucí malé snědé ženy, vjejio PANI KOUZEL
167
špatně obarvených šatech z kůže. Všechno mělo jasné obrysy a zářivé barvy, Jako kdyby to bylo v této chvíli stvořeno Bohyní. Tmavovlasé ženy si něco mezi sebou šeptaly, aby nerušily cizí kněžku, ale ona je slyšela, avšak z jejich jazyka rozuměla jen pár slov.
i Po nějaké chvíli nejstarší z nich - ta, která ji v domě přivítala, zavedla , .ji předchozího večera dovnitř a spala po jejím boku - přistoupila k Mor-r eaine, přinášejíc čistou vodu. Morgaine se uklonila na znamení díků | a zároveň ji tak pozdravila jako kněžka kněžku a pak sama uvažovala, | proč tak učinila. Žena byla stará, dlouhé spletené vlasy zpevněné kostěnou l sponou měla úplně bílé a na snědé pleti měla modré skvrny. Oblečena l byla do stejné nedokonale obarvené kůže jako ostatní, ale přes sebe měla plášť z jelenice pomalovaný kouzelnými symboly a na krku měla dva náhrdelníky, jeden z nádherných jantarových korálků - samotná Viviane neměla lepší- a druhý z kousků rohu zasazených do rámečků z tepaného zlata. Budila dojem autority podobně jako Viviane a Morgaine poznala, zeje to Matka kmene a kněžka místního lidu. Tato žena ji vlastníma rukama začala připravovat na rituál. Svlékla ji áonaha a namalovala jí chodidla a dlaně modrou barvou. Potom oživila srpeček mezi jejím obočím a na prsa a břicho jí namalovala úplněk a temnou skvrnu ohanbíjí olemovala tmavým měsícem. Krátce, téměř ledabyle roztáhla dívce nohy a Morgaine, ač tím byla překvapena, věděla, co zkoumá. Pro tenhle rituál musí být kněžka panna. Kmenová kněžka byla Spokojena, Morgaine byla nedotčena. Najednou pocítila zčásti příjemný pocit strachu z toho, coji čeká, a zároveň si uvědomila, že má

hrozný hlad. Byla však naučená pocitu hladu si nevšímat, tak ji po nějaké chvíli opustil. Když slunce vycházelo, vyvedli ji ven, oblečenou do pláště, jaký měla stařena, pomalovaného kouzelnými znaky měsíce a jeleních parohů. Uvědomovala si svíravý pocit pomalovaného těla a část její mysli s úžasem t okamžitým pohrdáním hleděla na tyto symboly tajemství ještě mnohem tarší než je učení druidů, ve kterém se dobře vyznala. Byl to však jen okamžik, který hned zmizel. Víra prastarých předkuji znovu zasáhla silou l úplností tohoto obřadu. Za sebou viděla okrouhlou kamennou budovu Ipřed ní byla další. Vedli ji k mladému muži. Neviděla ho jasně, vychá-ející slunce jí svítilo do očí, ale viděla, zeje vysoký, viděla chomáč světlých Bsů a silnou postavu. Není snad ten muž z jejich Kmene? pomyslela si řekvapeně. Neměla však právo se ptát. Muži Kmene - a zvláště jeden ařec, s vypracovanými uzlovitými svaly kováře, začernalýmijako samot-S kovárna - pomalovávali mladíkovo tělo od hlavy až k patě modrou irvou a potřelijelením lojem a poté přikryli pláštěm z nebarvené surové Sže. Na hlavu mu připevnili parohy. Na tichý povel pohnul hlavou, aby Ujistil, že i při větším pohybu pevně drží. Morgaine pozorovala, jak Ľladík hrdě pohodil hlavou, a najednou si vše až jasnozřivě uvědomila, pjipřeběhl mráz po zádech a pocítila slabost v lýtkách a neznámé chvění slabinách.

To je Paroháč, to je Bůh, taje choť Panny lovkyně...
Do vlasů jí vpletly věnec s červenými bobulemi a ověnčily ji prvními jarními květy. Vzácný náhrdelník ze zlata a kosti sňaly Matce kmene se vší úctou z krku a daly ho Morgaine. Cítila, jak je těžký, a připadalo jí, že jeho tíhu způsobují kouzla. Oči měla oslněné vycházejícím sluncem. Potom jí vložili něco do ruky: bubínek, dřevěný rám potažený kůží. Jako kdyby jí rukou někdo pohyboval, slyšela, jakjejí ruka do bubínku udeřila. Stáli na úbočí kopce a hleděli do údolí porostlého hustým lesem, všude bylo ticho, ale viděla, že v lese je živo, tiše tam na svých štíhlých nohách přecházeli jeleni, po stromech šplhali různí živočichové, ptáci seděli na hnízdech a co chvíli vylétali z hnízda za potravou, les kolotal životem probuzeného jara kolem prvního jarního úplňku. Na okamžik se otočila a ohlédla se zpátky na kopec. Nad nimi, jakoby vytesaná do bílé křídy, se vypínala mohutná postava, nedokázala určit, zda se jedná o člověka nebo o zvíře, oči měla zamžené. Byl to běžící jelen, byl to kráčející muž, pyj vztyčený jarní touhou?
Mladého muže po svém boku neviděla, jenom cítila, jak i v něm pulzuje život. Úbočí bylo ponořeno do posvátného ticha. Čas se zastavil, stal se opět vnímatelný, byl něčím, v čem se pohybovala, koupala a konečně volně vykročila. Bubínek měla v rukou opět stařena, ale Morgaine si vůbec neuvědomovala, že by jí ho předávala. Oči měla oslněné sluncem, když ve svých nikách ucítila hlavu Boha, požehnala mu. Jeho tvář jí~ připadala povědomá. Ale jistě, ještě než vznikly tyto kopce, znala tu tvář. ; Tento muž je její choť už od počátku světa...
Neslyšela vlastní obřadní j slova, cítila jen jejich síu:Jdi dál a dobývej... běhej s jeleny hbité a s mladistvou | silou, kterou, přináší každé dmutí jara.... navždy nechť jsou požehnané nohy, které Ľ té sem přivedly... Význam svých slov si neuvědomovala, jenom jejich sílu, l vlastní žehnající ruce, sílu, která pramenila z jejího těla, jako kdyby sa- | motná sluneční energie proudila jejími žilami a z nich vtékala žehnající- | má rukama přímo do muže před ní. Nyní je přemožena síla zimy a novy íivot | jara tě bude doprovázet a přinese ti vítězství... život Bohyně, život světa, krev zemí :| naší Matky prolitá za její lid... | Pozvedla ruce, žehnajíc lesu a zemi a cítíc, jak jí rukama proudí sílajako. j viditelné záření. Tělo mladého muže se ve slunci třpytilo jako její vlastní} | nikdo kolem nich se neodvážil promluvit. Rychle stáhla ruce, cítila, jak- j jimi proudí síla, uvolňující slova, která porodila ta chvíle. Neslyšela je»| jenom cítila chvění jejich energie: l Život propuká silou jara, jeleni běhají po lese a nás život ubíhá s nimi. Krok | Jelen, král světa je pokoří, Král jelen, Paroháč posvěceny Matkou zvítězí... Ľ | Byla napjata do poslední žilky svého těla, napjatý luk obtěžkaný šípetffij síly, která musí být vystřelena. Dotkla se Paroháče, uvolnila nashromáž děnou energii, a předala ji všem shromážděným, ti se rozeběhli jak víB po úbočí, závodíce, jako kdyby se vznášeli na vlnách jara. Morgaine s opozdila za nimi a cítila, jakji síla opouští. Zůstala ležet na zemi a vnímali

jak jí prostupuje chlad. Nebyla však při vědomí, byla v transu, v náručí vidění. Ležela jako bez života, ale část jejího já se rozeběhla s nimi, závodila jako oni, sbíhala dolů po úbočí, závodíc s muži Kmene, běžíc za Paroháčem. Za nimi se

ozývalo štěkání, jako kdyby je honili psi, a část jejího vědomí vnímala, jak ženy křičí a povzbuzují honičku. Slunce stoupalo na obloze výš, velké Kolo života se točilo na nebesích, bezvýsledně se ženouc za Božským chotěm, za Temným synem... Jarní dmutí zaplavovalo duše a rozbušilo srdce běžících mužů. Po sluncem zalitém kopci je obklopila tma lesa a zcela je pohltila, jejich běžící nohy se přizpůsobily kroku jelena, běželi za parohy Paroháče, oděni v pláštích z kůže napodobujících jeleny... náhrdelník na jejím krku představoval nekonečný řetězec života, připravený nakrmit děti Matky. ... Snaž se chránit svoje děti. Matko, tvůj Král jelen musí zemřít, aby nasytil životem tvého Temného syna... | Tma, jako symbol vnitřního života světa, je obklopila; ticho, ticho jele-| nu... Morgaine, která si nyní uvědomovala les jako život a jeleny jako r srdce lesa, rozdávala svoji sílu a svoje požehnání celému lesu. Část jejího É já zůstala ležet na sluncem ozářeném úbočí, v transu a vyčerpána, dovo-| lujíc, aby ji slunce naplnilo novým životem, aby její vyčerpané tělo, krev | proudící v žilách, její vnitřní já opět ožilo. Část jejího já běžela s jeleny Fa s muži, dokud se obě části její bytosti opět nespojily. Tišíjeleni v houští, mladé laně, hladké a štíhlé, v jejichž těle proudí život stejně jako v těle jejím, dmutí života, které představují muži, jejichž stíny tiše a soustředěně klouzajř lesem... Cítila, že někde v lese Král jelen pozvedl hlavu, nasál vzduch a uvědomil si pach nepřítele, jednoho z lidí. Nevěděla, zda je to čtyřnohý Král jelen nebo dvounohý, kterému žehnala, v životě Matky země byli jedním, a oba byli v rukou Bohyně. Parohy odpovídaly jelením, dech čerpal ze Života lesa, pátraje v něm po cizím, po kořisti, po šelmě, po soupeři, tam, kde žádný nemohl být. Ach Bohyně, a byli pryč, proběhli křovím a muži běžící za nimi byli tiší a běželi a běželi, až jim začalo srdce zběsile tlouct v hrudi, běželi, dokud život v těle nepřemohl myšlenku, letěli, hledali a byli hledáni, běželi s jeleny, kteří prchali, a s muži, kteří je pronásledovali, běželi, tak jak běžel život velkého slunce a zvedalo se dmutí jara, běželi s během života... Ležíc bez pohybu, s obličejem přitištěným k zemi a se zády pálícími od kálajícího slunce, začala Morgaine znovu vidět. Čas se pomalu vplížil začal divoce ubíhat. Zdálo sejí, že tohle již viděla, někdy při svém vidění, Běkdy dávno - vysokého šlachovitého mladíka, který uchopil nůž a padal a padal mezi jeleny, pod jejich drtící kopyta. Věděla, že tehdy vykřikla, l zároveň věděla, že její výkřik bylo slyšet všude, takže i Král jelen se Uprostřed pohybu zarazil, zděšen tím výkřikem. Byla to chvíle, kdy se vše stavilo, a v tom strašlivém okamžiku ticha viděla, jak se vydrápal na

nohy, ztěžka dýchal, hlavu měl skloněnou a mával svými parohy, zaklínil se mezi parohy jelenů, zápasil s nimi svýma silnýma rukama, svým mladým tělem... vylétl nůž a vystříkla krev, potřísnila zem jako oběť Matce života, že život bude živen její krví, a potom Krále jelena postříkala krev když čepel nože našla srdce, a muži kolem mu přispěchali se svými kopími na pomoc...
Viděla ho, jak ho přinášejí zpět, potřísněného krví jeho dvojčete a rivala, Krále jelena. Všude kolem něho se míhali snědí muži a přikrývali mu ramena teplou zvířecí kůží. Vraceli se zpět vítězně, v počínajícím soumraku se míhaly jejich pochodně, a když ženy pozvedly Morgaine, nepřekvapilo ji, že slunce již zapadá, zavrávorala, jako kdyby celý den běhala s lovci a jeleny.
Znovu ji ověnčili rudými plody vítězství. Přinesli před ni zakrvaveného Paroháče a ona mu požehnala a krví z jelena mu pomazala čelo. Králi jelenu uťali hlavu s parohy, které bude nosit příští Paroháč. Parohy, které měl Paroháč celý den na sobě, byly zlomené a rozštípnuté, a tak je hodili do ohně. Brzy bylo cítit zápach páleného masa a Morgaine uvažovala, zda je to maso lidské nebo jelení... Posadili je vedle sebe a přinesli jim první čerstvé šťavnaté maso, dosud s kapající krví. Morgaine cítila, jak její točí hlava, výrazná chuť masa ji po dlouhém půstu přemohla, na okamžik měla pocit, že bude znovu zvracet. On však seděl vedle ní a hladově maso pojídal, ve světle ohně šf všimla, že má silné ruce. Zavřela oči a znovu je nevěřícně otevřela, když viděla, jak se mu kolem předloktí ovíjejí hadi, ale hned zase byli pryč. Všude kolem nich muži a ženy Kmene se věnovali obřadní hostině, pěli oslavnou píseň zpívanou starým jazykem, kterému Morgaine rozuměla jen zčásti.
äZvítězil, zabil.
... Krm naší Matky byla potřísněna zem.
... Krví Bohyně byla potřísněna zem.
...A on povstane a bude vládnout navždy.
... Zvítězil, bude vítězit vždycky.

... Až do skonání světa."
Stará kněžka, která ji dnes ráno pomalovala a oblékla, přiložila jí ke ; rtům stříbrný pohár; cítila, jak ji silný nápoj pálí v krku. Cítila oheň | s výraznou příchutí medu. Byla již opilá krví masa - za posledních šedna! let ochutnala maso jen několikrát. Kdy z ji kněžky odnášely pryč, točila se | jí hlava. Svlékly ji a nanesly jí na tělo čerstvou barvu a ozdobily ji natrhá | nými květy, bradavky a čelo jí obarvili krví zabitého jelena. Bohyně přijme svého chotě a znovu jej na konci času zabije, porodí svél Temného syna, který pokoří Krále jelena.
Děvčátko pomalované od hlavy až k patě neslo širokou nádobu a roz PANI KOUZEL

l běhlo se přes zoraná pole a za běhu rozstřikovalo temné krůpěje. A Mor-1 gaine slyšela jeho křik.
; äPole jsou požehnána, dej, ať máme co jíst, o. Matko naše!" 1 A na okamžik část Morgaine, omámená a opilá, jenom z poloviny ve svém těle, si střízlivě uvědomila, že musí být šílená. Je přece civilizovaná a vzdělaná žena, princezna a kněžka, krví spřízněná s královským rodem avalon-ským, vyučená v umění druidů, a je tady zmalována jako divoška, páchne čerstvě prolitou krví a dobrovolně podstupuje tuhle maškarádu... ale pak , všechno zmizelo. Když se nad mraky vyhoupl úplněk, klidný a vznešený, Morgaine, nahá a koupaná v měsíčním svitu, cítila, jak ji zaplavuje světlo Bohyně, jak jí prostupuje... už to nebyla Morgaine, byla bezejmennou kněžkou a Pannou a Matkou... bedra jí ozdobili věncem s bobulemi. Ten primitivní symbol jí najednou připadal strašlivý, začala se bát, pocítila plnou tíhu své nevinnosti, jak jí proudí tělem, jak ji zaplavuje jako jarní míza. Do očí jí zasvítila pochodeň a už ji vedli tmou do jeskyně, která ozvěnou odrážela jen ticho, které je obklopovalo. Všude kolem byly stěny, pomalované posvátnými symboly z dob na počátku času, jelena a parohy, muže s parohy na čele, těhotné břicho a plné prsy té, která dává život... Kněžka položila Morgaine na lože z jeleních kůží. Na okamžik pocítila chlad a strach, zachvěla se a stařena se soucitně usmála. Vzala Morgaine do náručí a políbila ji na ústa. Morgaine se ke staré ženě na okamžik "přitiskla v náhlém záchvěvu strachu, jako kdyby ženina ochranná náruč byla náruče matčinou... potom se na ni žena usmála, znovu ji políbila a dotkla se jejích prsou, aby jí požehnala. Pak ji opustila. Ležela tam a cítila, jak kolem ní tepe život země. Zdálo se jí, že se roztahuje, až vyplňuje celou jeskyni. Prsa a břicho měla pomalované a nad ní se zvedala obrovská křídová postava - muž nebo jelen se vzpřímeným pyjem... neviditelný měsíc venku před jeskyní ji zasahoval svým světlem, jak se v ní usídlila Bohyně, byla jejím tělem i její duší. Natáhla paže a věděla, že na její příkaz se venku před jeskyní ve světle oplodňujících ohňů pod vlivem pulzujícího života spojil muž a žena. Malé modře pomalované děvčátko, které bylo nositelkou oplodňující krve, bylo vtaženo do náruče šlachovitého starého lovce a Morgaine viděla, jak se krátce bránila a vykřikla, jak vklouzla pod jeho tělo a rozevřela nohy pod nutkáním neodolatelné přírodní síly. Před září pochodní musela přivřít oči, ale přesto to viděla. Slyšela výkřiky. Nyní stál u vchodu do jeskyně, parohy z jeho čela zmizely, vlasy měl obarvené do proužků a tělo pomalované modrou barvou a potřísněné krví. Jeho obličej svítil bíle jako obrovská křídová postava na zdi; byl to Paroháč, její choť. I on se pohyboval malátně, byl nahý až na věnec, který Biu visel kolem beder a viděla, jak v něm proudí život a jak je připravený Život dále předat. Poklekl vedle ní a ona ve světle pochodně, celá oslněná, yiděla, zeje to ještě chlapec, nepatří ke snědému drobnému národu, ale y vysoký a světlovlasý... Proč si vybrali krále, který není jedním z nich? Ta

myšlenka jí prolétla myslí jako sluneční paprsek a byla pryč. Teď už o ničem nepřemýšlela.
Nní je čas, aby Bohyně přivítala Paroháče - klečel u kraje lože z jeleních Ľ kůží, kymácel se a mžoural očima ve světle pochodně. Natáhla se k němu uchopila ho za ruce a přitáhla k sobě, až ucítila příjemné teplo a tíhu jeho těla. Musela ho vést. Já jsem Velká matka, která všechno zná, která je dívkou i matkou, která je nejmoudřejší a dovede vést pannu a jejího chotě... oslněna vyděšena a vzrušena, jenom zčásti při vědomí, cítila, jak se jich zmocnila síla života, jak pohybuje jejím tělem bez její vůle, jak i on se hýbe, jak do ní vstupuje, až se oba pohybují v jakémsi smyslném bezvědomí. Slyšela samu sebe jakoby z velké dálky, jak vykřikla, slyšela jeho hlas, který se rozléhal tichem, aniž by si uvědomovala, co který z nich v tu chvíli vykřikl. Pochodeň zablikala a pohasla. A všechna síla jeho mladého života propukla a zahltila její lůno. Zasténal a

upadl přes ni, ležel jako bez života, ozývalo se jen jeho zrychlené dýchání. Uvolnila se, uchopila jeho těžké tělo do svého náručí a držela ho u sebe. Cítila, jakji políbil na nahé ňadro. Potom se jeho dech pomalu zklidnil a za okamžik usnul v jejím náručí. Políbila ho něžně do vlasů a na hladkou tvář a usnula také. Když se probudila, byla ještě hluboká noc; měsíc začal svou září proni* J kat do jeskyně. Byla naprosto vyčerpaná a bolelo ji celé tělo. Sáhla si meň~1 stehna a zjistila, že krvácí. Odhrnula vlhké vlasy z čela a ve světle měsíce 3 se zahleděla na světlé tělo ležící po dlouhém vyčerpání v hlubokém spán- ; ku vedle ní. Byl vysoký a svalnatý a připadal jí krásný, i když ve svitu | měsíce neviděla jeho rysy jasně a kouzelné vidění ji už opustilo. Teď se | na ni díval jen měsíc, a ne naléhavá tvář Bohyně. Byla z ní zase Morgaine» l ne odraz Velké matky; byla zase sama sebou, a měla jasnou představa o tom, co se stalo.

Na okamžik si vzpomněla na Lancelota, kterého milovala a kterému toužila věnovat tento dar. Nyní ho dala ne milenci, ale cizinci bez tváře..;, ne, takhle nesmí uvažovat. Není žena, je kněžka a všechnu sílu panny, věnovala Paroháči, jak bylo předpovězeno v jejím osudu, ještě dříve než byly položeny základy světa. Přijala svůj úděl, tak jak se na kněžku avwi loňskou sluší, a cítila, že dnešní noc se stalo něco nesmírně významnéhw Byla jí zima a ležela s očima dokořán, přikrývajíc se jeleními kuželnic Pokrčila nos nad jejich zatuchlým pachem. Byly posypány sladce vonícín bylinami, tak v nich alespoň nebudou blechy. Odhadovala, že do východ slunce zbývá tak hodina. Chlapec vedle ní zjistil, že procitla, a ospale s posadil.

äKde to jsme?" zeptal se. äAha, už si vzpomínám. V jeskyni. Ale začíná pomalu svítat." Usmál se a natáhl k ní ruku, nechala ho, aby položil a políbil. Dovolila mu, aby ji vzal do svého silného náručí. äV l jsi byla Bohyně," zamumlal, äale vzbudím se a zjistím, že jsi žena." PANI KOUZEL
173

Lehce se zasmála. äA ty nejsi Bůh, ale muž."

äMyslím, že už mi stačilo jednou být Bohem, a navíc se mi zdá, že na muže z masa a kostí je to příliš troufalé," řekl a držel ji ve svém náručí. Mně ke spokojenosti stačí, že jsem člověk." äMožná, zeje doba, kdy je třeba být Bohyní a Bohem, a je doba, kdy stačí být jen z masa a kostí." äVčera v noci jsem z tebe měl strach," přiznal se. ämyslel jsem, že jsi Bohyně, větší než život sám... a přitom jsi taková drobounká!" Najednou se zarazil. äJak to, ty mluvíš stejným jazykem, ani jsem si to neuvědomil -ty tedy nejsi žena z Kmene?" äJsem kněžka ze Svatého ostrova." l äA kněžka je žena," řekl a rukama jíjemně hladil ňadra, která jako by l pod tím dotykem ožila. äMyslíš, že Bohyně se na mě bude zlobit, že se mi l víc líbí žena?"

Zasmála se a řekla: äBohyně je stejně moudrá jako lidi." Najednou se zastyděla. äDosud jsem nepoznala muže," řekla, äa nebyla Jsem to já, ale Bohyně..."

- V přítmí jeskyně ji přitáhl k sobě a řekl: äJelikož Bůh a Bohyně vědí, Co to je rozkoš, může to vědět i muž a žena." Jeho ruce byly stále odváž-ínější. Přitáhla ho k sobě. äJe to asi tak správné," řekla. Tentokrát to mohla plné vychutnat, něhu i hrubost, pevné mladé ruce »pak překvapivou jemnost, která se skrývala za jeho odvážným chováním. Zasmála se nad nečekanou rozkoší, plně se mu otevřela a jeho [Otěšení vnímala jako svoje vlastní. Nikdy v životě nebyla tak šťastná. Leželi vedle sebe, údy propletené, a vzájemně se hladili po celém těle, atice příjemnou únavu. Světla pomalu přibývalo a ona si povzdechla. äBrzy si pro mě přijdou," řekl, äa není zdaleka všemu konec - někam tle zavedou, dají mi meč a tak dále." Posadil se a usmál se na ni. äRád ych se taky umyl a oblékl se do šatů, jak se na vychovaného muže sluší. ad bych se zbavil vší té krve a modré barvy... jak jen rychle čas plyne! Sera v noci jsem ani nevěděl, že mě pomazávají krví - podívej, i ty jsi otřísněna jelení krví tam, kde jsem se tě dotýkal tělem..." äMyslím, že až si pro mě přijdou, vykoupou mě a dají mi čisté oblečení," tkl, ätebe taky vykoupou v potoce." Lehce si povzdechl s melancholií mladého chlapce. Hlas měl zlomený, tho baryton zněl nejistě. Jak může být tak mladý - tenhle mladý obr, terý přemohl Krále jelena a zabil ho svým nožem z pazourku? t nMyslím, že už tě nikdy neuvidím," řekl, äprotožejsi kněžka a jsi oddá-6 Bohyni. Ale jedno ti musím říct," naklonil se k ní a políbil ji mezi todra. äBylas moje první. Nezáleží na tom, kolik žen budu mít, celý život Údu vzpomínat na tebe, milovat tě a žehnat ti. To ti slibuji." Na tvářích se mu leskly slzy. Morgaine se natáhla pro šátek, lelice mu osušila a uchopila jeho hlavu do svých dlaní.

Vypadalo to, že při tom přestal dýchat.
äTvůj hlas," šeptal, äa to, cos právě udělala -jak to, že mi připadá, že tě znám? Je to proto, že jsi Bohyně a v ní jsou všechny ženy stejné? Ne," zarazil se, posadil se a uchopil její tvář do svých dlaní. V přibývajícím l světle viděla, jak se jeho chlapecké rysy mění v mužné. Dosud sijen napůl | uvědomujíc, proč jí připadá, že ho zná, uslyšela jeho výkřik. äMorgaine! S Ty jsi Morgaine! Morgaine, moje sestřička! Ach, Bože, Panenko Maria, co jsme to udělali?"
Pomalu si protřela oči. äMůj bratře," zašeptala. äAch, Bohyně! Bratře! Gwydione!"
äArtuši," zamumlal. Držela ho těsně u sebe. Za chvíli se rozvzlykal, dosud ji objímaje. äNení divu, že mi připadalo, že se známe ještě z doby, než byl stvořen svět," řekl s pláčem. äVždycky jsem tě miloval a tohle - ach Bože, co jsme to udělali?" äNeplač," řekla bezradně, äneplač. Jsme v rukou té, která nás sem přivedla. To nevadí. Tady nejsme bratr a sestra, před Bohyní jsme jen muž a žena, nic víc."
Nikdy víc jsem tě nepoznala. Můj bratře, moje děťátko, ty, ktdijsi mi ležel na prsou jako male dítě. Morgaine, Morgaine, říkala jsem ti, aln ses o to díti postarala, to řekla, když odcházela a nechala nás, dokud jsi vyčerpán placem neusnu! v mém náručí. A já to nevěděla.
äTeď už je všechno v pořádku," řekla znovu a konejšila ho ve svéiri~ náručí, äneplač, bratříčku můj, můj milovaný, chlapečku můj, neplač, už je všechno v pořádku."
Avšak, přestože ho chlácholila, sama cítila zoufalství.
Proč jsi nám to udělala? Velká matko, Paní, proč?
A nevěděla, jestli se obrací kViviane, nebo k Bohyni.
16
Po celou cestu do Avalonu ležela ve svých nosítkách. Hlava jí třeštila a trápila ji neodbytná otázka: Proč? Po třídenním půstu a dlouhém rituálním dni byla vyčerpaná. Nejasně si uvědomovala, že noční oslava a milování mělo uvolnit její napjaté tělo a přetaženou mysl, a jistě by se tak stalo, nebýt šoku, který ji ráno čekal. Znala se již dobře, aby věděla, že šok a vyčerpání vystřídá zoufalství, a přála si, aby se dostala k Viviane dříve, než ten vztek propukne, dokud bude ještě dostatečně klidná.
Tentokrát se vraceli přes jezero a dovolili jí, na jej i upřímnou žádost, aby část cesty šla pěšky. Již nebyla rituálně chráněnou pannou, kterou čeká obřad, ale jen kněžkou sloužící Jezerní paní. Když se vraceli lodí přes jezero, požádali ji, aby stáhla mlhy, aby se mohli dostat do Avalonu. PANI KOUZEL
175
Jcinila tak téměř mechanicky, považovala toto kouzlojiž za samozřejmou součást svého života. . Přesto, jakmile pozvedla paže, přepadla ji chvíle ochromujících pochyb. Udala se s ní tak velká změna, bude mít ještě dostatek síly pronik-Inout skrz mlhu? Na okamžik zaváhala, až se muži v lodi po ní podívali se zdvořilou lítostí. Cítila, jakjí pronikajíjejich oči a na okamžik se hluboce zastyděla, jako kdyby všechno, co se předchozí noci stalo, se nějak zrcadlilo v její tváři poznamenané prožitou rozkoší. Nad jezerem se tiše rozezněly zvony kostela a Morgaine se najednou vrátila zpátky do svého dětství a naslouchala Otci Columbovi, který hovořil o cudnostijako o hlavní zásadě mravnosti, jak vyhovět Panence Marii, matce Boha, která zázrakem porodila syna, aniž by na okamžik pošpinila svět hříchem. I v té době si Morgaine myslívala, Co je to za nesmysl, jak muže zena porodit dítě, aniž by mela něco společného s mužem? Ale při zvuku svatých zvonů se v ní něco zlomilo a cítila, jakjí po tváři kanou slzy. Í äPaní, je vám špatně?" Zavrtěla hlavou a pevné prohlásila. äNe, jen mně přišlo na okamžik i-slabo." Zhluboka se nadechla. Artuš nebyl s nimi v lodi - samozřejmě že , ne, Merlin ho odvedl tajnou stezkou. Jednou z nich je Bohyně - Panenka Maria, Velká matka. Lovkyně... a já jsem se na té velkoleposti podílela. Udělala zamítavé gesto a znovu pozvedla ruce. Rychle padla mlžná opona, kterou "proplují do Avalonu. Pomalu se snášela noc, ale i když byla Morgaine hladová a unavená, okamžitě šla do domu Paní. Avšak ve dveřích ji zastavila kněžka a zabránila jí vstoupit. | äPaní teď nikoho nepřijímá." | äAle to je nesmysl," bránila se Morgaine a cítila, jak milosrdným otupením začíná pronikat zloba. Doufala, že ji udrží na uzdě, dokud se nesejde s Viviane. äJsem její příbuzná, zeptej se, jestli můžu dál." Kněžka odešla a za chvíli se vrátila se slovy: äPaní říká, že mám říci Morgaine, aby se hned odebrala do Domu panen, že si s ní promluví, až nadejde vhodná chvíle." Morgaine v první chvíli přepadla taková zlost, že málem ženu odehnala a o své vůli vtrhla do Vivianina domu. Avšak posvátná hrůza ji zadržela. Netušila, jaký trest by mohl čekat kněžku,jež by porušila poslušnost, kterou přísahala, ale rozum jí napovídal, že bude vhodnější i tentokrát poslechnout. Zhluboka se nadechla, ovládla svůj výraz tak, jak se na kněžku

sluší, poslušně se uklonila a odcházela pryč. Slzy, které v sobě potlačila, [když na jezeře slyšela kostelní zvony, se draly na povrch a na okamžik si nepřála nic jiného, než jim dát volný průchod. Nyní konečně, o samotě , v Domě panen, ve své tiché místnosti se vypláče, jestli to musí být. Avšak . žádné slzy nepřicházely, cítila jen zmatek, bolest a zlost, které nedovedla [jádřit. Měla pocit, že celé její tělo i duše se zmítá v mučivé úzkosti.

176
Trvalo deset dní, než pro ni Viviane poslala. Úplněk, který svítil na Paroháčovo vítězství se za tu dobu na obloze změnil v ubývající srpeček. Do chvíle, než jí jedna z mladých kněžek přinesla zprávu, že Viviane si přeje, aby k ní přišla, dala Morgaine průchod své doutnající zlosti. Brnká na struny mé trpělivosti jako j(í na struny své harfy. Něco takového ji zpočátku napadalo, jakmile k ní dolehl z Vivianina obydlí zvuk harfy. Ten byl pro ni ozvěnou vlastních hořkých myšlenek. Pak ji napadlo, že to hraje Viviane. Ale za léta, která strávila v Avalonu, se toho o hudbě tolik naučila, aby poznala, zda to hraje Viviane nebo někdo jiný. Věděla, že Viviane tak dobře nehraje. Morgaine se zaposlouchala do zvuků harfy a uvažovala, kdo by to mohl hrát. Věděla, že Taliesin, než se stal Merlinem, býval největším z bardů, proslulý po celé Británii. Slýchávala ho často při velkých slavnostech a při většině důležitých obřadů, ale nyní měl ruce již staré a ani ve svých nejlepších dobách nehrával takhle dokonale - tohle byl nový harfeník, někdo, koho ještě neslyšela. A poznala také, aniž by harfu viděla, zeje větší než ta, na kterou hrává Taliesin, a že prsty neznámého hudebníka ovládaly struny, jako kdyby je očaroval. Viviane jí kdysi vyprávěla starý příběh ze vzdálené země o bardovi, jehož struny dokázaly roztančit kruh z kamenů a stromům z dojetí opadaly listy. Morgaine zůstala bez hnutí stát za dveřmi, jak se celou svou bytostí oddávala hudbě. Najednou měla pocit, že všechen pláč, který po deset dní zadržovala, by mohl znovu propuknout, že by se její zlost, kdyby" to dovolila, mohla rozpustily slzách, které by ji navždy omyly a ponechaly | ji slabou jako kterékoli jiné děvče. Prudce otevřela dveře a bez obvyklých j ceremonií vstoupila.

;i Merlin Taliesin tam byl, ale nebyl to on, kdo hrál. Jeho ruce spočívaly i klidně v klíně, byl sehnutý a naslouchal. I Viviane ve svých jednoduchých domácích šatech, usazena ne ve svém obvyklém křesle, ale dále od ohně, ; naslouchala, přenechávajíc svoje čestné místo cizímu haríéníkovi. | Byl to mladý muž v zelené říze barda, hladce oholený podle římské módy, vlnité vlasy měl tmavě zrzavé, tmavší než zrezivělé železo. Oči měl hluboko posazené pod vysokým čelem a přestože Morgaine z nějakého důvodu očekávala, že budou tmavé, byly nečekaně pronikavě modré, j Zamračil se, kdo je ruší, a ruce se mu zastavily uprostřed akordu. I Viviane se tvářila pohoršené, ale nijak se k neslušnému vyrušení nevyjádřila. äPojď dál, Morgaine, a posaď se vedle mě. Vím, že máš ráda hudbu, a myslela jsem, že si ráda poslechneš barda Kevina." äPoslouchala jsem už venku." Meritu se usmál. äPojď tedy poslouchat s námi. Je v Avalonu nový, ale myslím, že se od něho máme co učit."
Morgaine postoupila dovnitř a posadila se na lavičku vedle Viviane. , Jezerní paní řekla: äMoje příbuzná Morgaine, pane. I ona má v sobe královskou krev Avalonu. Vidíš před sebou tu, která zde bude v příštích! letech Paní,"

177
Morgaine sebou polekaně trhla. Doposud netušila, že pro ni Viviane právě tohle chystá. Zloba přemohla pocit vděčnosti. Myslí si, íe může říci laskavé lichotivé slovo a já jí začnu olizovat nohy jako štěně! äKéž ten den ještě dlouho nenastane, Paní z Avalonu, kéž nás ještě dlouho vede tvoje moudrost," řekl Kevin uhlazeně. Mluvil jejich jazykem, jako kdyby se jej dobře naučil. Poznala, že to není jeho mateřský jazyk, občas zaváhal nebo chvíli přemýšlel, než použil určité slovo, i když mluvil téměř bez cizího přízvuku. Vždyť nakonec, měl ucho hudebníka. Morgaine odhadla, zeje mu asi třicet nebo něco přes třicet. Ale nepřehlížela si ho příliš podrobně, jen ji zaujaly jeho modré oči. Potom přenesla pohled navelkou harfu, kterou měl na klíně. Jak hádala, byla o něco větší než harfa, na jakou hrával o velkých slavnostech Taliesin. Byla z temně červeného lesklého dřeva, zcela jiná než světlé harfy z vrbového dřeva, z něhož se vyráběly harfy avalonské. Uvažovala, zda právě tím nezískala ten skvělý hedvábný tón. Harfa byla vykroužena do půvabného tvaru připomínajícího mrak, kolíčky měla vyřezané z podivné světlé kosti a byla pomalována a ozdobena runovým äpísmem, které Morgaine neznala, přestože se jako každá vzdělaná žena g učila číst a psát řeckým písmem. Kevin si všiml, jakjeho nástroj zkoumavě

[pozoruje, a poněkud dotčeně poznamenal: äVidím, že obdivuješ moji l Paní." Rukama zálibně přejel po tmavém dřevě. äŘíkám jí tak od té doby, hro ji pro mě vyrobili - dostal jsem ji darem od krále. Je jedinou ženou, ať l již pannou nebo matrónou, jejíž laskání mě nikdy neomrzí ajejímuž hlasu i bych mohl naslouchat navždy." i Viviane se na harfeníka usmála. äJen málo mužů se může pochlubit | takovou milenkou."
t Cynicky se usmál. äAlejako žena bude reagovat na dotyk kterékoli ruky, l myslím však, že nejraději reaguje na můj, a jelikož je jako všechny ženy l smilná, jsem si jist, že mě má nejraději."
i äTak se mi zdá, že nemáš zrovna nejlepší mínění o ženách z masa Ľ a kostí." | äJistě, to nemám, paní. S výjimkou Bohyně." Mluvil s jemnou ironií. l äJsem spokojen, že nemám jinou milenku nežli tady svoji Paní, která mě nikdy nepodvede nebo neomrzí, aleje vždy tou nejsladší věrnou milen-| kou." i äMožná," ozvala se Morgaine a pozvedla oči, äže se k ní chováš o něco lépe nežli k ženám z masa a kostí a ona ti to náležitě oplácí." Viviane se zachmuřila a Morgaine věděla, že její slova překročila mez slušnosti. Kevin náhle pozvedl hlavu a zahleděl se Morgaine do očí. Na okamžik jeho pohled vydržela; překvapilo ji, jak byl nepřátelský, pochopila, že chápe její zlost, znaje svoji vlastní, a dovede ji ve svém boji využít. Chtěl promluvit, ale Taliesin mu pokynul a on znovu sklonil hlavu nad oji harfu. Nyní si všimla, že hraje jinak nežli většina harfeníků, kteří drží svoje malé nástroje přes jejich korpus a hrají na ně levou rukou. On

měl svoji harfu mezi koleny a nakláněl se k ní. To ji udivilo, ale jakmile hudba, plynoucí z jejích strun, začala naplňovat místnost, zapomněla na jeho zvláštní způsob hry, všimla si, jak se jeho tvář mění, jak se ztišila a uzavřela a neměla už nic společného s jeho posměšnými slovy. Dospěla k závěru, že její líbí víc, když hraje, než když mluví. V místnosti bylo jinak ticho, jako kdyby posluchači potlačili i svůj dech, takže bylo slyšet pouze harfu, jejíž tóny se odrážely od krovů. Morgaine nechala klesnout závoj přes tvář a dovolila slzám stékat po svých tvářích. Zdálo sejí, že v hudbě slyší jarní dmutí, sladké vědomí vlastního těla, tak jako když ležela tu noc, zalita měsíčním světlem, čekajíc na úsvit. Viviane k ní natáhla ruku, tak jako kdysi, když byla Morgaine ještě dítětem, uchopila ji za ruku a něžněji hladila jeden prst po druhém. Morgaine nedokázala zastavit svoje slzy. Pozvedla Vivianinu ruku ke svým rtům a políbila ji. Najednou si s pocitem bezedné ztráty uvědomila: Ale ona zestárla, zestárla od té doby, co jsem sem přišla... až do této chvíle jí Viviane vždy připadala věkem nepoznamenána, stále stejná, jako samotná Bohyně. Ale i já jsem se změnila, už nejsem dítě... jednou, kdfžjsem k ní přišla, mi řekla, ze přijde den, kdji budu nenávidět, stejně jako jsem ji, milovala, a já jsem jí tehdy nevěřila. Morgaine bojovala s pláčem, protože se obávala, že se prozradí nějakým zvukem, a ještě více toho, že přeruší proud hudby. Pomyslela si: Ne, nemohu Viviane nenávidět, a všechna její zloba se rozplynula ve smutku tak velkém, že na okamžik měla pocit, že propukné" v zoufalý pláč. Nad sebou, nad změnami, které se v ní odehrály, nad Viviane, která bývala tak krásná jako samotná tvář Bohyně a která se nyní | začíná podobat masce smrti. A kvůli vědomí, že i z ní jednoho dne bude i stařena, kvůli dni, kdy lezla nahoru k Mohyle s Lancelotem, kdy tam Ľ ležela na slunci a toužila po jeho dotyku, aniž by si jasně uvědomovala, po čem prahne, a kvůli něčemu, co ji navždy opustilo. Nejen samotná ; nevinnost, ale i víra a naděje, které již nikdy nepozná. A Morgaine si uvědomovala, že Viviane vedle ní za svým závojem také tiše pláče. : Zvedla hlavu. Kevin se nehýbal, pouze jeho prsty se míhaly po strunách. Potom hudba ustala, Kevin pozvedl hlavu a jeho prsty znovu udeřily do strun a rozezněla se veselá melodie, jakou zpívají rozsévači ječmene v polích, s jednoduchým tanečním nápěvem a prostými slovy. Tentokrát zpíval. Hlas měl jasný a silný a Morgaine se posadila a pozorovala jeho ruce. Odhrnula závoj a začala si otírat slzy, které ji tak nečekaně zradily. Potom si všimla, že přes veškerou jejich dovednost není s jeho rukama všechno v pořádku. Připadaly jí nějak špatně tvarované, a když šije podrobně prohlédla, všimla si, že na několika prstech mu chybí druhý článek, takže hraje jenom jejich pahýly, a že na levé ruce mu chybí malíček. A po celých rukách, ač v pohybu vypadaly zdravé a krásné, měl podivné skvrny. Když dohrál, položil harfu a nahnul se, aby nástroj na-rovnal. Přitom mu ze zápěstí sklouzly rukávy a Morgaine zahlédla ošklivé | bílé skvrny, jakojizvy po popáleninách nebo po nějakých zraněních, která j PANI KOUZEL
179
; ho zmrzačila. Když se na něj podívala blíže, viděla, že i jeho obličej je

poznamenán jemnými jizvami podél brady a spodní čelisti. Všiml sijejího pohledu a pozvedl hlavu. Znovu její zahleděl do očí, tvrdě a nazlobeně. Morgaine odvrátila tvář a začervenala se. Po hudbě, která tak oslovila její nitro, nemůže zranit jeho city. äNuže," řekl Kevin náhle. äMoje Paní a já jsme vždy připraveni zazpívat těm, kterým se Ubíjejí hlas, ale předpokládám, že jste mě sem nezavolali jenom proto, abych vás pobavil, má Paní; ani tebe, ani pana Merlina." äNe tak docela," souhlasila Viviane, äale poskytl jsi nám potěšení, které si budu pamatovat ještě mnoho let." äI já," přidala se Morgaine. Nyní se před ním styděla stejně, jako byla zpočátku troufalá. Nahnula se k němu a podrobněji si prohlížela jeho nástroj. äTakovouto harfu jsem ještě nikdy neviděla." äTo věřím," souhlasil, äprotože jsem šiji nechal vyrobit podle vlastního návrhu. Harfeník, který mě učil hrát, zvedal pohoršené ruce, jako kdybych se rouhal bohům, a přísahal, že její zvuk bude dobrý právě jen k tomu, aby zastrašil nepřítele, stejně tak jako velké válečné harfy, dvakrát tak vysoké jako dospělý muž, které táhli po kopcích v Galii na dvojkolá-cích a nechali vítr, aby na ně vyluzoval hrůzu nahánějící zvuky. Prý i římské legie to vystrašilo. Kdysi jsem na takovou válečnou harfu hrál a vděčný král mi dal povolení nechat si vyrobit harfu přesně tak, jak budu chtít." - Taliesin ho přerušil. äMluví pravdu," obrátil se k Viviane, äačkoli, když jsem to slyšel poprvé, taky jsem mu nechtěl věřit - který muž a smrtelník by mohl hrát na taková monstra?" äJá to dokázal," řekl Kevin, äa tak mi král nechal udělat moji Paní. Mám ještě jednu menší, podle stejného vzoru, ale není tak dobrá." äOpravdu je krásná," řekla Morgaine. äA z čeho jsou ty kolíčky? Jsou z mrožích klů?" Zavrtěl hlavou. äJsou vyřezané, aspoň tak mi to bylo řečeno, ze zubů velkého zvířete, které žije v teplých zemích na jihu," řekl. äJá vím jen to, i že ten materiál je jemný a hladký, a přesto tvrdý a odolný. Je cennější než zlato."
: äDržíš ji jinak, než jsem zvyklá vídat hráče na harfu." i äAno," souhlasil Kevin se svým pokřiveným úsměvem. äMám v rukách , málo síly a musel jsem nalézt nejlepší způsob, jak na ni hrát. Všiml jsem | si, že sis prohlížela moje ruce. Když mi bylo šest, dům, ve kterém jsem | bydlel, mi nad hlavou zapálili Sašové a mne z něj vytáhli příliš pozdě. Mysleli si, že to nepřežiji, ale všechny jsem je překvapil, a protože jsem nemohl ani chodit, ani bojovat, posadili mě do kouta a rozhodli, že se svýma pochroumanýma rukama" - roztáhl je nevzrušeně před sebou -"bych se možná mohl mezi ženami naučit příst a tkát. Ale já jsem pro to měl jen pramalé vlohy, a tak když jednoho dne přišel starý harfeník, za misku polévky se uvolil, že pobaví mrzáka a když mi pak ukázal, jak hrábnout do strun, zkusil jsem hrát. A tak podle jeho návodu jsem se začal

zabývat hudbou, takže tu zimu i zimu příští dostával najíst za to, že mě i učil hrát a zpívat, a řekl mi, že bych si mohl hudbou vydělávat na živobytí, i A tak jsem deset let nedělal nic jiného, než seděl v koutě a hrál, dokud l mi nezesílily nohy, abych se mohl znovu učit chodit." Pokrčil rameny ! a vzal kus látky, který měl za sebou, zabalil do něho harfu a nechal ji l vklouznout do koženého pouzdra s vyšívanými znaky. äA tak se ze mne | stal venkovský harfeník, který se nakonec dostal i ke králi. Když starý král l zemřel, jeho syn neměl pro hudbu pochopení, a tak jsem považoval za 1 nejlepší zmizet z království dříve, než upře svůj žádostivý pohled na zlato, ,i jež zdobí moji harfu. Potom jsem přišel na ostrov druidů a tam jsem se l vyučil bardem a nakonec mě poslali do Avalonu - a tak jsem tady," dodal S a znovu pokrčil rameny, äale doposud jste mi neřekli, proč jste mě póza- s dali, abych tě, pane Merline, i tady Paní navštívil." ; äProtože jsem starý," odpověděl Merlin, äa události, které dnešní noc uvedeme do pohybu, se možná nezúročí dříve než po příští generaci. A až ! ta doba přijde, já už tady nebudu."
Viviane se naklonila dopředu a řekla: äDostalo se ti varování, otče?" ; äNe, ne, má drahá. Na takové věci nebudu mrhat viděním; nebudeme -se přece radit s bohy, aby nám řekli, jestli bude příští zimu sněžit. Ajelikož ; jsi sem zavolala Morgaine, přivedl jsem i já barda Kevina, aby zde byl 3 někdo mladší, kdo může sledovat, co se bude dít, až já tady nebudu. | Vyslechněte si tedy moji zprávu: Uther Pendragon umírá na Caerleonu,– a tam kde padne starý lev, tam se slétají supové. A doneslo se k nám, že | v kentských zemích se shromažďují velké armády, kde lidé, se kterými ., máme smlouvu, usoudili, že nyní nastala doba vhodná pro povstání a oku- j pování zbytku Británie. Nechali si poslat žoldáky z vnitrozemí a ze severu J Galie, aby se k nim připojili a přemohli nás, a tím zničili vše, čeho Uther | dosáhl. A teď nastává chvíle pro naše lidi, aby bojovali pod svojí korouhví, | kterou jsme se usilovně snažili tolik let pozvednout. Času nemáme

nazbyt l - musejí mít svého krále a musejí ho mít hned. Nemůžeme promarnit ani , měsíc, nebo půjdou po nás. Lot chce trůn, ale lidé z jihu za ním nepůjdou. | Jsou tu další - vévoda Marcus z Cornwallu, Uriens ze severního Walesu- i ale ani jeden z nich nezíská podporu zvenčí. Mohli bychom klidně do- l padnout jako osel, který pošel hladem mezi dvěma balíky sena, protože j nevěděl, do kterého se pustit dřív... Musíme se spokojit se synem Pěn- | dragona, ačkoliv je ještě mladičký." | Kevin řekl: äNikdy jsem neslyšel, že Pendragon má syna. Nebo snad | přijal za svého syna, kterého jeho žena porodila v Cornwallu brzy potom, l co se vzali? Uther musel až nepřiměřeně spěchat se ženěním, jestliže , nemohl počkat, až Igraine porodí dítě svého zemřelého muže." | Viviane pozvedla ruku. äMladý princ je Utherovým synem," řekla, äo tom nemůže být pochyb, tím méně, až ho všichni uvidí." Ľ äOpravdu? Potom udělal Uther dobře, že ho skryl," řekl Kevin. Ľ Viviane ho zarazila: äIgraine je moje sestra a je z avalonské královské s

juve. Tenhle syn Uthera a Igraine je tím, jehož příchod byl předpovězen; je budoucím králem. Již měl na sobě parohy a byl korunován Kmeny." äKterý britský král myslíte, že se uvolí přijmout nějakého sedmnáctiletého chlapce za svého velekrále?" zeptal se Kevin pochybovačně. äByť by byl statečný jako bájný princ, přesto budou chtít dát přednost zkušenějšímu válečníkovi." äPokud jde o to, byl v boji náležitě vycvičen, stejně tak ovládá i vše ostatní, co přísluší královu synu," řekl Taliesin, äačkoliv sám neví, že má v žilách královskou krev. Ale myslím si, že předchozí úplněk mu naznačil jeho osud. Uther byl ctěn nade všechny krále a Artuš má možnost ještě zvýšit význam svého státu. Viděl jsem ho na trůně. Otázkou není, zda ho přijmou, ale co můžeme udělat pro to, abychom ho ustavili králem se vší důstojností, která velekráli přísluší, aby se všichni válčící králové spojili proti Sášům, místo toho, aby bojovali jeden proti druhému!" äVím, jak to udělat," ozvala se Viviane. äProvedeme to, až vzejde nový měsíc. Mám pro něj meč, legendární meč, který doposud nenosil žádný žijící hrdina." Na okamžik se zarazila a potom pomalu řekla: äA pomocí toho -meče od něho dostanu přísahu. Přinutím ho, aby přísahal, že bude sloužit .Avalonu, bez ohledu na to, co udělají křesťané. Možná se potom vývoj obrátí a Avalon se vrátí z mlh a mniši a jejich mrtvý Bůh se ocitnou ve stínu a v mlze, zatímco Avalon bude znovu zářit ve světle vnějšího světa." ~äToje opravdu ctižádostivý plán," ozval se Kevin, äale bude skutečně velekrál Británie přísahat Avalonu?" äTo vše bylo naplánováno ještě předtím, než se narodil." ; Taliesin se pomalu zeptal: äTen chlapec byl vychován jako křesťan. Vezme na sebe takovou přísahu?") äJak zavazující je hlas bohů pro chlapce ve srovnání s legendárním mečem, kterým povede svůj lid, a věhlasem velkých činů?" Viviane pokrčila rameny. äAť z toho vzejde cokoliv, postoupili jsme již příliš daleko, než abychom se zastavili, všichni jsme již zavázáni. Za tři dny vyjde nový iněsíc a to bude vhodná chvíle, aby pozvedl svůj meč." " Nezbývalo toho mnoho co dodat. Morgaine tiše naslouchala, vzrušená i zděšená zároveň. Byla v Avalonu příliš dlouho, napadlo ji, příliš dlouho byla ukryta mezi kněžkami s myslí upřenou pouze na svátosti a tajné Učení. Zapomněla, že venku existuje svět. Nějak si nikdy pořádně neuvědomila, že Uther Pendragon, manžel její matky, je velekrálem celé Bri-tínie a že její bratr se jím jednoho dne stane také. Přestože, pomyslela si t Jistým pro ni novým cynismem, jeho zrození vyvolává určité pochybnosti. Možná že rivalští králové dokonce uvítají uchazeče o nejvyšší titul bez příslušnosti k nějaké jejich straně nebo frakci, syna Pendragona, hezkého l skromného, který by mohl sloužit za symbol, kolem kterého by se spojili. pchazeč o titul velekrále, kterého přijali i Kmeny, Piktové a Avalon... »pak se Morgaine zarazila, když si uvědomila, jakou v tom sama sehrála

roli. Znovu ji popadl vztek, takže když se Taliesin a Kevin zvedli k odchodu, znovu si připomněla, proč se před deseti dny, dosud s čerstvou zlostí chtěla obrátit na Viviane.

Kevinovu harfu v ozdobném koženém pouzdře nebylo lehké nést, protože byla mnohem větší než ostatní harfy, a když jí byl Kevin obtěžkán, vypadal nemotorně, zvlášť když měl jedno koleno ztuhlé a nohu táhl za sebou. Ošklivý, napadlo ji, ošklivý komicky muž, ale když. hraje, je to úplně jiný člověk. Tenhle muž. je něčím víc, než si kdo z nás uvědomuje. A pak si vzpomněla, co jí řekl Taliesin, uvědomila si, že se dívá na příštího Merlina britského, podobně jako ji samu Viviane označila za příští Jezerní paní. To sdělení ji však nijak nepovzneslo, ačkoliv

kdyby je Viviane pronesla před cestou, která změnila její život, byla by bývala na ně hrdá a byla by nadšená. Nyní ustoupilo do pozadí před událostí, která sejí stala. Se svým bratrem, se svým bratrem! Nezáleželo na tom, dokud jsme byli kněz, a kněžka, Bůh a Bohyně, kteří se spojili silou rituálu. Ale ráno, když jsme se vzbudili a byli jsme spolu jen muž. a zena... to bylo skutečně, to lyl hřích... Viviane stála ve dveřích a pozorovala je, jak odcházejí. äNa muže s takovými zraněními se pohybuje velmi dobře. Pro svět je velkým štěstím, zeje přežil a že se z něj nestal žebrák na ulici nebo že nemusí plést rohože někde na tržišti. Když je tak nadaný, je jen dobře, že se někde neskrývá, třeba i na dvoře králově Takový hlas a takové ruce patří Bohu." äNadaný rozhodně je," ozvala se Morgaine, äale říkám si - je také moudrý? Merlin britský musí být nejen vzdělaný a nadaný, ale také moud- . rý. A-ctnostný."
äTo nechám na Taliesinovi," řekla Viviane. äCo se má stát, stane se, já do toho nemám co mluvit."
Najednou pohár Morgainina hněvu přetekl. äOpravdu uznáváš, že na , téhle zemi je něco, co se nemusí řídit tvou vůlí, Paní? Myslela jsem si, že si myslíš, že tvoje vůle je vůlí Bohyně a že všichni ostatní jsme jen loutky, které vodíš!"
äTakhle mluvit nesmíš, dítě moje," řekla Viviane a s úžasem se na ni zahleděla. äBýt takhle drzá, to snad nemyslíš vážně."
Kdyby Viviane reagovala na její slova povýšeně, Morgainin hněv by vybuchl, ale to, že odpověděla jemně, ji zmátlo. äviviane, ale proč?" vydechla, stydíc se a slzy sejí draly do očí.
Nyní byl Vivianin hlas chladný. äPonechala jsem tě snad nakonec měď křesťany příliš dlouho, žes přijala jejich řeči o hříchu?" zeptala se. äJen uvažuj, dítě moje. Jsi z královské krve avalonské a on také. Mohla jsem té snad dát obyčejnému smrtelníkovi? Nebo měl být budoucí velekrál předán obyčejné dívce?
äAjá jsem ti věřila, když jsi to říkala-věřila jsem ti, že se tak děje podle j vůle Bohyně."
| äAle vždyť to tak bylo," řekla Viviane jemně, nechápajíc, o co Morgaine J jde. äNemohla jsem tě přece dát někomu, kdo by si tě nezasloužil, díté| PANI KOUZEL 183
moje." Hlas měla něžný. äByl tak mladý, když jste se rozloučili - myslela ! jsem, že tě nepozná. Mrzí mě, že i tys ho poznala, ale nakonec stejně by l ses to dříve nebo později dozvěděla. Ale on by to nemusel vědět dlouho." Morgaine se stáhla a bojovala se vztekem. äAle on to již ví. Ví to. A byl myslím ještě zděšenější než já." Viviane si povzdechla. äNu, s tím teď už nic nenaděláme," řekla. äCo se stalo, stalo se. A v tuhle chvíli je naděje pro Británii důležitější než vaše pocity." Morgaine se otočila; víc už toho slyšet nechtěla.
17
Qastalo novoluní. V této době, tak to alespoň říkali mladým kněžkám v Domě panen, se Bohyně před lidmi zahalí závojem a účastní se nebeské porady ostatních nám neznámých bohů. I Viviane se držela v ústraní, její soukromí střežily dvě mladé kněžky. Většinu dní proležela na posteli se zavřenýma očima a uvažovala, zda nakonec opravdu není tím, za co ji Morgaine považuje - kněžkou opilou mocí, věřící, že všechny věci se dějí podle její vůle, tak jak ona považuje "za správné.
To, co jsem udělala, přemýšlela, jsem udělala, abych zachránila tuto zem a její lid před pleněním a drancováním, návratem k barbarství, porážkou vetší, než jakou utržil Řím od Gólů. Toužila po tom poslat pro Morgaine, žíznila po jejich dřívější blízkosti. Jestliže ji to dítě začne skutečně nenávidět, bude to ta nejdražší cena, jakou bude muset zaplatit za všechno, co kdy udělala. Morgaine byla jediným člověkem, kterého měla kdy skutečně ráda. Je dcerou, kterou jsem dlužila Bohyni. Ale co se stalo, nedá se odeslat a vzít zpět. Královská krev avalon-. ská nesmí byt pospinena obyčejnou krví. Myslela na Morgaine s lítostivou nadějí, že jednoho dneji mladá žena plně pochopí. Ale ať jíž tojejakkoli, Viviane je přesvědčena, že udělala, co udělat musela, nic víc. .
Tu noc toho moc nenaspala, zdály sejí zmatené sny a před očima sejí míhaly obrazy. Myslela na to, jak se vlastní synové od ní odtáhli, myslela , na vnější svět, do kterého se vypravil Artuš po Merlinově boku. Přijel ke svému umírajícímu otci včas? Po šest týdnů ležel Uther Pendragon těžce nemocný na Caerleonu.jeho stav se střídavě horšil a potom opět zlepšo-1, ale bylo málo pravděpodobné, že bude ještě dlouho žít. Když se blížilo svítání, vstala a oblékla se, tak tiše, že se ani jedna z jejích g kněžek pomocnic nepohnula. Spí snad Morgaine v Domě panen nebo | leží beze spánku a s těžkým srdcem, či snad pláče? Morgaine nikdy ne-I plakala, dokud neuslyšela Kevinovu harfu, která hnula jejím srdcem, g a l tehdy svoje slzy skrývala.

MLHY AVALONU
184
Co se stalo, stalo se! Už ji toho nemohu ušetřit. Ale z celého srdce bych si prala aby byl nějaký jiný způsob...
Tiše vyšla do zahrady za svým domem. Právě se probouzeli ptáci, kvetly jabloně a jejich hebké, sladce vonící květy se snášely vzduchem unášené větrem ze stromů, které daly Avalonu jeho jméno. Až přijde jejich doba, ponesou ovoce, stejně jako to, co dělám teď, přinese ovoce až přijde ta správná chvíle. Ale já již nepokvetu ani neponesu žádné ovoce. Břemeno stáří tvrdě doléhalo na její mysl. Stárnu, i teď se ni již občas stává, že pobývám schopnosti vidění, toho, kterým jsem byla obdařena, abych vedla tuto zemi. Její vlastní matka se nedožila takového věku. Přijde doba - téměř se již blíží- kdy bude muset složit svoje břemeno a svůj posvátný úřad a předat skutečnou vládu nad Avalonem další Paní, za ní už stojí ve stínu moudrá žena - Smrtka.
Morgaine ještě není připravena. Dosud žije časem okolního světa a dosud se dovede chvět a plakat pro věci, které jsou jeho neoddělitelnou součástí a kterým se nelze vyhnout. V duchu se probírala seznamem avalonských kněžek, mladých i starých. Nenašla žádnou, které by mohla svěřit vládu nad touto zemí. Morgaine jednoho dne doroste do tohoto postavení, ale ještě není zralá. Raven - ta by mohla mít tu sílu. Ale Raven předala svůj hlas bohům, Ravenje pro božské šílenství vzdálených světů, ne pro střízlivé uvažování a soudy o světě vezdejším. Co se stane s Británií, jestliže zemře dřív, neí~ Morgaine doroste do plné síly?
Nebe nad její hlavou bylo dosud temné, ačkoliv na východě mlha světlela svítáním. Pozorovala, jak poznenáhlu světla přibývá, mraky se pomalu zbarvovaly doruda, měnily tvar v červeného draka, který se svíjel po celém obzoru. Potom po obloze přelétla velká hvězda a červeného draka ozářila. Její svitViviane na okamžik oslepil, a když znovu vzhlédla, červený drak byl pryč, mraky se roztáhly a mezi nimi se objevilo vycházející slunce. Viviane se zachvěla. Takové špatné znamení nebývá vidět dvakrát za život - to znamená pro celou Británii něco neblahého. Umírá Uther, napadlo ji. Rozloučení s drakem, kteří roztáhl křídla nad naším, pobřežím. Nyní budou mít Sašově volnou ruku.
Povzdechla si a potom, bez sebemenšího varování, se zachvěl vzduch a na zahradě před ní stál muž. Měla podivný pocit, ne strach, jaký by cítila žena před vetřelcem - Viviane se nebála žádného člověka - ale protože to bylo již dávno, co měla takové pravdivé vidění. Vidění, které ji zasáhlo bez vyzvání, musí mít velkou moc.
Velkou moc jako padající hvězda, takové spatné znamení, jaké za cely život neviděla.
.: V první chvíli nemohla muže, který stál před ní, poznat. Nemocí, která ho sužovala, mu zešedly vlasy, jeho široká ramena se schoulila a zad** shrbila. Pleť měl nažloutlou a oči zapadlé bolestí. I takjí Uther Pendrag11 PANI KOUZEL
185
šřipadal, tak jako vždycky, větší než většina mužů, a ačkoliv v uzavřené ahradě bylo ticho, slyšela za jeho hlasem štěbetání ptáků a viděla skrz eho tělo kvetoucí stromy. Připadalo jí, že mluví, tak jako s ní vždycky nluvíval, hrubě a nelaskavě. Tak, Viviane, naposledy se setkáváme. Mezi námi není takové pouto, jakébych % pfál- Nikdy jsme nebyli přátele, švagrová moje. Ale věřil jsem tvému vidění, protože vše, co jsi předvídala, se nakonec splnilo. A ty jsi jediná, kdo zaručí, že ĽĽéfístí velekrál Británie si vezme, co mu po právu náleží. 11 Nyní si všimla, že se mu přes hruď táhne stopa po velké ráně. Jak je možné, že Uther Pendragon, ležící na smrt nemocný na Caerleonu, zemřel následkem zranění a ne na svoji dlouho trvající nemoc? Ľ Zemřel jsem tak, jak se na válečníka sluší. Smluvní vojska opět porušila svoji pfísahu a moje armády se jim nemohly postavit, dokud jsem se jim neukázal na pitevním poli. Potom se sjednotili, aleAesc, šašky náčelník - nemohu toho divocha nazvat králem -prorazil a zavraždil tři z mých strážců. Zabil jsem ho, dřív než jtho strážce stačil zabít mě. Bitvu jsme však vyhráli. Další bitva čeká na mého srna. Jestliže se dostane na trůn. Viviane slyšela samu sebe, jak nahlas říká, jak její slova prorážejí ticho: äArtuš je králem, protože mu v žilách koluje avalonská královská krev. Nepotřebuje žádnou pendragonskou krev, aby mohl zaujmout svoje právoplatné místo jako velekrál." Tato slova, která by žijícího Uthera dohnala ke zlobě, vyvolala najeho tváři jen hořký úsměv a naposledy její zdálo, že slyší jeho hlas. , Jsem přesvědčen, že pro to bude třeba víc než jen tvého kouzla, švagrová moje, aby to uznali i nižší britští králové. Můžeš pohrdat pendragonskou krví, ale závisí to na Merlinovi, aby uvedl krále Artuše na můj trůn. A potom před jejíma očima podoba Uthera Pendragona vybledla a před nístáljinýmuž, kterého živá Viviane viděla jen ve svých snech. Ve sžíravém okamžiku si Viviane uvědomila, proč pro

ni nikdy žádný muž nebyl víc než povinností, cestou k moci nebo potěšením pro jednu noc. Na okamžik Stála v zemi utopené před kamenným kruhem Mohyly a kolem paží sejí kroutili zlatí hadi... vybledlý srpek na čele ji pálil. Uthera poznala na základě zkušeností, které přesahovaly prostor i čas. Zoufalým hlasem vykřikla ze smutku nad vším, co ve svém životě nikdy nepoznala, bolestí Se ztráty, kterou si do této chvíle neuvědomovala. V zahradě byla opět »ama a ptáci se neslyšně vznášeli ve vlhkém tichu v mlhách, které zakryly vycházející slunce. Ľ A daleko odtud na Caerleonu Igraine, u vědomí, že se stala vdovou, vykřikla mposledy pro svoji lásku... nyní je na ní, aby truchlila nad svým manželem B milencem... Viviane se zachytila za kmen velkého stromu, opřela se o něj, přepadena nečekaným smutkem. Nikdy ji nepoznal. Nemělji rád, nikdy |l nevěřil až do poslední chvíle svého života, kdy maska, kterou po celý vot nosil, odpadla. Bohyně budiž k němu milosrdná... jeho život uplynul a já t ho nikdy nepoznala... a znovu ho poznám teprve, až se setkáme... nebo snad 186

zase půjdeme bok po boku, aniž se poznáme? Nedočkala se však žádné odpo-vědi,jen ticha. Viviane nemohla ani plakat. Plakat pro uělzo bude Igraine... já nezzoltu...

Rychle se vzpamatovala. Ted není vhodná chvíle stát a truchlit pro lásku. Znovu začal ubíhat skutečný čas a ona už s oslabenou hrůzou vní-mala svoje vidění. Není ted schopna pocítit nad zemřelým opravdový smutek, spíšjen podrážděnost. Mohla tušit, že se mu podaří zemřít v té nejnevhodnější chvíli, di-ív než stihl vei-ejně pi-ed všemi, ktei-í budou usilovat o korunu velekrále, prohlásit Artuše za svého syna? Proč nezůstal na Caerleonu? Proč podlehl pýše,ještějednou se ukázat na bitevním poli? Vidění zmizelo a nebylo možnéje znovu vyvolat a klást světské otázky. Uther za ní skutečně přišel v okamžiku své smrti - bylojen správné, že Igraine se to nikdy nedozví. Ale byl pryč. Viviane pohlédla k obloze. Na nebiještě nebylo vidět srpeček měsíce, možná, že by sejí mohlo podai-it zahlédnoutještě něco ve svém zrcadle. Má si vyvolat Raven? Ne, na to není čas a Raven by ti-eba nechtěla přerušit svoje mlčení kvůli vidění událostí ve vnějším světě. Morgaine? Nechtěla se střetnout s Morgaininýma očima.

Bude szzad žit o celv život tak jako já, s urrzrtvenvnz srdcem ve svém těle? Zhluboka ale přerývaně se nadechla a chystala se zahradu opustit. Dosud bylo velmi vlhko a chladno, vycházející slunce se skrývalo v mlze. Na tajné stezce k Posvátné studni nikoho nepotkala. Sehnula se, aby s napila, odhrnula si vlasy z čela a nabrala do dlaní vodu. Potom zamířila k Zrcadlovémujezírku. Po tolik let sloužila v této svatyni, že začala pova-žovat svoji schopnost vidění za samozi-ejmou, nyní se však, zcela navzdory své povaze, začala modlit. Bolzyně, neodnimej ode mne moji moc, ještě ne, ještě chvili ne. Matko, ty viš, žt tě o to nežádám ro sebe, ale jenom roto, aby tato zezzzě byla v bezeči, než ji budu moci svěřit do rukou té, kterou jsenz řipravila, aby o ui ečovaLa. Na okamžik zahlédla jen drobné vlnky, které zčeřily hladinu jezírka, a zaťala pěsti, jako kdyby mohla vidění vyvolat silou. Potom se pomalu začaly objevovat obrazy: viděla Merlina,jak se prochází po zemi po svých skrytých stezkách, chvílijako druida a barda,jako vhodného posla boh&, a pak zase jako chudého žebráka nebo podomního obchodníka či jako prostého harfeníka. Obličej se začal měnit a viděla barda Kevina, občas v bílé řízejako posla Avalonu, občas v šatech šlechtice hovoi-ícího s křes-lanskými kněži... jeho hlava byla ověnčena stínem, stínem, který vr-hal posvátný dubový háj, a také stínem ki-íže viděla ho s posvátnou číší z druidských královských klenotů... viděla mladého Artuše, s čelem dosud potřísněným kní jelena, se kterým bojoval a kterého zabil, a Morgaine smějící se a ověnčenou květinami, Morgaine se stopami krve na obličeji... Nechtěla to vidět a vší silou se pi-inutila odvrátit oči, ale neodvažovala se pi-erušit tok vidění. Viděla římskou vilu a Artuše stojícího mezi dvěma chlapci -jedním z nich byljejí mladší syn Laneelot předpokládala, že

taršímje Artušův nevlastní bratr Caius, syn Ectoriizv... viděla Morgause ibklopenou svými syny jeden po druhém poklekali Artušovi k nohám. otom viděla avalonskou lod potaženou černou vlajkoujako rakev a na pi-ídi tála Morgaine, jenže Morgaine byla starší... mnohem starší, a plakala. Viviane netrpělivě

přejela dlaní po hladině. Není čas zde zůstávat a nechávat se vést viděním, které zřejmě nemá pro současnou chvíli žádný význam. Rychle sešla dolů ke svému př-íbytku a svolala svoje kněžky. "Oblékněte mě," řekla příkře, "a pošlete pro Merlina, musí zajet na Caerleon a přivést mladého Artuše ke mně, dokud měsíc na nebi nebude ani o den starší. Nemůžeme mrhat časem."

rtuš však s novoluním do Avalonu nepřijel.

Morgaine z Domu panen sledovala,jak se na obloze rodí nový měsíc, ale půst, který držela v době před novoluním, nepřeru-šila. Bylojí slabo a měla pocit, že když se nají, budejí špatně. Možná se to dalo čekat. Někdyjí takhle bývalo, kdyžjí měly začít měsíčky, později jíbude lépe. A později během dnejí skutečně lépe bylo, napila se trochu mléka a pojedla chléb. Odpoledne pro ni poslala Viviane. "Uther zemřel na Caerleonu," oznámilají Viviane, ,jestli myslíš, že bys mělajet za svojí matkou..." Morgaine o tom chvíli pi-emýšlela, ale potom zavrtěla hlavou. "Neměla jsem Uthera ráda," ř-ekla, "a Igraine tojistě věděla. Bohyně dobře ví, že ně-kteří zjejích kněžských rádcůji dokáží utěšit lépe, než bych to dokázalajá." Viviane si povzdechla. Vypadala unaveně a staře a Morgaine uvažovala, zda jí po náročném období před novým měsícem není špatně. Viviane řekla: "Mrzí mě, že to tak musím říci, ale asi máš pravdu. Poslala bych tě za ní, kdyby to bylo potřeba. Chvíle pro tvůj návrat do Avalonu ještě přijde, než..." zarazila se a řekla: Víš, že Uther za svého života držel Sasy u zálivu, ale mír nikdy nevydržel déle nežjen pár měsíců. Obávám se, že nyní to bude horší, možná se objeví i pi-ed Avalonem. Morgaine, ty jsi hotová kněžka, viděljsi posvátné zbraně." Morgaine odpověděla povzdechem a Viviane přikývla a řekla: "Možná přijde den, kdy bude třeba ten posvátný meč pozvednout na obranu Avalonu i celé Británie." Morgaine napadlo: Proč to říká zrovna zzuě? Já jsem kuěžka, ne válečnice, já přece nemohu pozvednout meč na obranu AvaLonu. "Vzpomínáš si na ten meč."

Byla bosa, byla ji zima a nohama nalzmatala krulz, v rukou pocitila tihu meče, slyšela Raven, která jinak nikdv nemluvila, jak hlasitě vykřikla hrtczou. "Vzpomínám." ♀

"Potom pro tebe mám úkol," řekla Viviane. "Má-li být ten meč použit v bitvě, musí být začarován všemi kouzly, která známe. Tyjsi svým způso. bem pochvou toho meče, Morgaine, očaruješ ho všemi kouzly, která ovládáš, aby ten, kdo jej v bitvě ponese, neprolil jedinou kapku krve Zvládneš to?" Zapomnělajsem, uvědomila si Morgaine, že mě může čekat úkol hodnf kněžky stejně jako úkol hodný válečnice. A podle své schopnosti vyčíst myšlenku, Viviane řekla: "A tak i ty se budeš účastnit bitvy na ochranu naší země." "Staniž se," řekla Morgaine a uvažovala, proč Viviane, velekněžka ava-lonská, sama nevzala na sebe ten úkol. Starší ženají na to neodpověděla, ale řekla: "Pojd, musíš se naučit s mečem zacházet, Raven ti bude k ruce aniž ovšem poruší slib mlčenlivosti." I když se snažila uvědomit si, že je pouze vykonavatelkou moci, a ne mocí samotnou, že moc pochází od Bohyně, mladá Morgaine pocítila příjemné vzrušení, kdyžji v tichosti odváděli na tajné místo, určené pro takovou práci. Byla obklopena kněžkami, které měly uhádnout každéje,jf přání tak, aby nemusela porušit mlčenlivost, kteráje pro provádění koa zel nezbytná. Meč ležel před ní na Iněné látce. Vedle něho stál nízkf. sti-íbrný pohár se zlatě lemovaným okrajem. Byl naplněn vodou z Posvátné studny, ne k pití -jídlo a voda pro ni stály stranou -ale aby do něho mohr la hledět a vidět v něm věci,jež byly pro práci, kterou nlusí provést, nutn

Pivní den vyřízla pomocí meče z tenké srnčí kůže pouzdro. Bylo to poprvé, co pracovala s tak jemným materiálem a s takosým ostrým ná strojem a činilojí radost používat speciální železnoujehlu, kteroují dali aby pouzdro sešila. Byla hrdá na to, že když sejednou nebo dvakrát píchll do prstu, nevydala ani hlásku, ačkoliv si uvědomovala, že její pýcha j dětinská. Stěží ovládla projev čisté radosti, kdyžjí ukázaly ohromně cenn kus temně karmínového sametu, obalveného baivami, které,jakjíjednou řekli, měly za unci větší cenu než dům a na rok najatí mužové pro polt# práce. Tím sametem bude pošito pouzdro ze srnčiny a do něj musí vyš zlatými a hedvábnými nitěmi, které má připravené, magická kouzla

aje jich symboly. První den strávila tvarováním pochvy z kůže a sametu. Než šla spát, ponořena do hluboké meditace a do myšlenek na to, co musí udělat, sC trochu řízla do rukv a potřísnila srnčinu vlastní krví.

Ach, Bo/tyně! 1eLky hrkazče! Kvi by/a potřisněui tato oc/azJa, ahy již žá,dr další nebyla prolita, až hu.cle meč užizán v bitvě.

Spala přerušovaným spánkem. Zdálo sejí, že sedí na vysokém kopci s vý-hledem na celou Británii a yšívá kouzla do pouzdra. Každým vpichenb jehly jako by všívala do něho posvátnou sílu a moc samotné země. Do-le běžel Králjelen a nějaký muž vyjel na kopec k ní a vzal,jí meč z ruky..

Probudila se s leknutím a napadloji: Artuš! Ano, to Artuš onese ten on je synerrz Pendragncc. A pak ležela ve tmě, přemýšlela o tom, že asi prottl

istala od Viviane ten úkol, vy,robit zázračnou pochvu pro meč, který on nesejako symbol svého lidu. To Artuš prolil krevjejí nevinnosti a ona, ěžka z posvátného rodu avalonského, musí vyrobit kouzelnou pochvu jrjeho bezpečí a musí střežit královskou krev. po celý příští den pak v tichosti pracovala, hleděla do poháru, na !hož hladině se objevovaly vzoiy, občas se zarazila a čekala v meditačním roudu myšlenek na další vnuknutí. Vyšila srpek měsíce, tak aby Bohyně rohla vždy,cky meč pozorovat a chránit posvátnou krev avalonskou. Byla ptolik pohroužena do magického mlčení, že každý předmět, na kterém [pěla očima a každý pohy,bejích požehnaných rukou kouzloještě umoc-bval. Občas to vypadalo, jako kdyby jí z prstů splývalo viditelné světlo. a srpečku měsíce vyšilaještě úplněk a pak nový měsíc, protože všechno nisí následovat za seboujedno po druhém tak,jak má. Potom, protože ěla, že velekrál Británie musí vládnout v křestanské zemi a protože Ivní stoupenci Krista, ktei-í přišli do Británie, přišli sem k druidům, racovala na symbolu křeslanského a druidského pi-átelství, vyšila kříž kruhem a se třemi menšími kříži. Karmínový samet vyšila kouzelnými boly živlů: země, vzduchu, vody a ohně, a potom vyšila šálek s nízkým zškem, ve kterém se vidění zjevovala, ze tmy se objevovala a zase ve tmě ůzela: kouzelnou hůlku a podnos země, hadajako symbol léčení, křídla ioudrosti a hořící meč síly... občas se zdálo, žejehla a nit procházejíjejí astnf kůží nebo dokonce samotnou zemí, že spojují zemi a nebe i její astní krev a tělo... znamení za znamením a symbol za symbolem, každý aznamenaný její krví a vodou z Posvátné studny. Po tři dny pilně pra-rvala, spalajen málo a snědla pouze pár kousků sušeného ovoce a napila vody ze studny. Bývaly okamžiky, kdy se na svoje pracující prsty dívala koby z velké dálky, aniž byje vědomě řídila, kouzla se vytvářelajakoby ma, maso a krev země, krev jejího panenství, síla Krále jelena, kteiý ihynul a prolil svoji krev, tak aby vítěz nikdy nezemřel... Třetí den pi-i slunce západu bylo dílo dokončeno. Každý kousek pochvy 1 pokryt překrývajícími se symboly, z nichž některé ani sama nepozná-ila, tyjistě byly výtvorem samotné Bohyně, kteráje stvořilajejíma ruka-a. Pozvedla pouzdro, vložila do něho meč, rukamajej potěžkala a po-m, přerušujíc rituální mlčení, i-ekla: "Díloje dokončeno." Nyní, když dlouhé vypětí skončilo, uvědomila si, jak je vyčerpaná, ztřesená a zesláblá. Bylo to zřejmě způsobeno ustavičným vypětím při rřadu a dlouhodobým využíváním vnitřního zraku. Bezpochvby i tím l narušenjejí menstruační cyklus, protožejejí měsíčky přicházely ob-kle za úplňku. Říkalo se, že to pi-ináší štěstí, protože kněžky v tuto dobu zdávaly svoji sílu, stejnějako se za nového měsíce sama Bohyně uchy-vala do samoty a hlídala zdroj své síly. Přišla Viviane a prohlížela si pochvu meče. Nedovedla potlačit nadšený křik, který v ní pohled na výtvor vyvolal. Ale i samotné Morgaine, která děla, že toto dílo stvořilyjejí ruce, připadalo nadlidsky dokonalé a plné ♀

kouzel. Viviane se pochvy dotkla jen krátce a uložila ji do dlouhé bílé hedvábné látky. , Vedla sis dobi-e," i-ekla Viviane a Morgaine pi-itom v mysli cosi křičelo a bouřilo: Jak je možné, že ona si mysli že mě může soudit? I já jsem kněžka, a navic jsem ji ve svénz učeni překonala... ale hned byla šokována svou

odvážnou myšlenkou. Viviane se zlehka dotklajejí tváře. "Běž se vyspat, má drahá, ta práce tě musela unavit." Morgaine spala dlouho a hluboce, nezdály se jí žádné sny, ale po půlnoci ji náhle probudilo vyzvánění kostelních zvonů na poplach. Vyba-vila si hrůzu z dětství. Jsozc tu Sasové! Vstávejte! Do zbraže! S leknutím se probudila, nebyla však v Domě panen, ale v kostele a na kamenném oltáři ležely zbraně. A na lavici poblíž ležel ozbrojenec přikry-tý korunovačním pláštěm. Nad hlavou jí dosud vyzváněly zvony, jejich silné dunění by dokázalo probudit i mrtvého. Ale ne, protože mrtvý ryttř dál ležel bez hnutí a ona s náhlou modlitbou za odpuštění popadla meč... Tentokrát se doopravdy probudila a byla ve své tiché a světlé světničce s kamennou podlahou. Bylo ticho, nebylo slyšet ani kostelní zvony z ved-- lejšího ostrova. To vyzvánění se jí jen zdálo, snem byl i ten mrtvý ryu3 v kapli s hořícími pochodněmi, zbraně na oltáři, meč a všechno ostatní: Jrck mě to naadlo? Viděni mě nikdy neřepadne, aniž bvclz je nevyvoLala... byl to tedy jen se7z? Později toho dne siji zavolali. Pi-i plném vědomí si připomněla některá vidění, která jí plynula před přivřenýma očima a upoutala její mysll například když pracovala na pochvě pro meč. Znovu viděla, jak padla k zemi s padající hvězdou, slyšela hřmění hromu, oslnilaji náhlá světelná zái-e a hleděla na snědé drobné kováře kovající zbraňještě di-íve než by. vztyčen kruh z kamenů mocnou zbraň pro krále, zlomený a znovu vykor vaný meč tentokrát s dlouhou čepelí ve tvaru listu, pomazaný krví a ožeh. nutý ohněm... zakalený meč třikrát opracovaný, nikdy nevytažený z lůna země a dvakrát posvěcený. Řekli jí jméno toho meče: Excalibur, což znamená řezaná ocel. Me vykované ze železa meteorického posla nebes byly vzácné a cenné, tenttl mohl mít i cenu celého království. Vivianejí přikázala, aby se zahalila závojem a pi-išla. Jak pomalu schá zela po úbočí kopce, zahlédla vysokou postavu Taliesina, Merlina s bat dem Kevinem pohybujícím se kolébavou kachní chůzí po jeho bok Připadal jí neohrabanější a ošklivější než jindy, zdálo se jí, že se set nehodí, že působí jako kapka loje na okraji jemného svícnu z tepanéta stříbra. A pojejich boku-Morgaine ustrnula, když poznala štíhlé svalnal tělo a zářící zlaté vlasy. Artuš. Alejistě, věděla, že mečje pro něho. Co bylo přirozenější než tG že si sem pro něj přijde? Je válečnik, je král. Bratříček, kterého jsem clzovávala na svém klíně. Připad

YANÍ KOUZEL
191

[to neskutečné. Ale v Artušovi, v tom chlapci s vážnou tvái-í, který ted áčel mezi dvěma druidy, viděla rysy mladíka, který na sebe vzal parohy aroháče, tichého a vážného viděla,jak se mu parohy zhouply, ten smr-elný zoufalý boj i to,jak za ní přišel zakrvácenýjelení krví - ne dítě - ale puž, válečník a král. . Merlin tiše zašeptal a Artuš se poklonil před Jezerní paní. Vjeho tvái-i e zračila pokora a úcta. Ale ne, jistěže ne, uvažovala, ještě Viviane neviděl, ntom mě a to jsem byla zie trně. Potom si však skutečně Morgaine všiml. Viděla podlejeho výrazu, žeji oznává. Uklonil sejí také -asoň, napadloji naprosto nevhodně, ho tanz, t!e byl na vyclzovrini, na7zčili královským zůsobůzn - a zašeptal: "Morgaine." Opětovala mu úklonu. Poznal ji i skrz závoj. Možná by před králem aěla pokleknout. Ale Paní avalonská se neskloní pi-ed nikým. Merlin by oklekl, stejně tak Kevin, kdyby je o to požádali, ale Viviane by nikdy epoklekla, protože ona není jenom kněžkou Bohyně, ale je vtělenou lohyní, takjak to knězi mužských bohů nikdy nepoznají ani nepochopí. i tak i Morgaine už nikdy před nikým nepoklekne. Jezerní paní k Artušovi natáhla ruku a poky,nula mu, aby se neklaněl. avfáš za sebou dlouhou cestu," řekla, "a musíš být unavený. Morgaine, gveď ho do mého domu a dej mu něco najíst, dřív než my to tady

". "

-3smál se, nejako budoucí král, nejako Vývolený, alejako chlapec, který kt hlad. "Děkuji ti, Paní." Ve Vivianině domě poděkoval kněžce, která mu přineslajídlo, a hlado-E se do něho pustil. Když ukojil největší hlad, zeptal se Morgaine: "Ty kly také bydlíš?" ="Paní bydlí sama, ale obsluhujíji kněžky, které se ve službě střídají. ydlelajsem tu, kdyžjsem byla na řadě s obsluhováním." ,"Ty, královská dcera, a sloužíš?"
:Upjatě odpověděla: "Musíme nejdříve sloužit, než samy začneme dávat filcazy. Ona sama v mládí sloužila také, a když sloužímjí, sloužím i Bo-Chvíli o tom přemýšlel. "Tuhle Velkou bohyni neznám," řekl nakonec. ferlin mi řekl, že Paníje tvoje... naše... příbuzná. "Je to sestra Igraine, naší matky."

"Ale potomje tedy moje teta," i-ekl Artuš, slovajako kdyby mu nechtěla íst. "Tohle celé mi připadá tak zvláštní. Vždyckyjsem se snažil pokládat xoria za svého otce a Flavillu za svoji matku. Samozřejmějsem věděl, tady jde o nějaké tajemství, a protože Ectorius o tom se mnou nikdy mluvil, mysleljsem si, že to musí být něco, za co se mám stydět, žejsem roboček, nebo něco horšího. Na Uthera - svého otce - se vůbec nepa-aji. Ani na svoji matku, i když někdy, když se na mě Flavilla zlobila, snil o tom, že bych žil někde jinde, s ženou, která by mě hýčkala k by mě odstrčila... je ti Igraine, naše matka, hodně podobná?" ♀

"Ne,je vysoká a má rezavé vlasy," řekla Morgaine.

Artuš si povzdechl. "Pak si ji asi vůbec nepamatuji. Protože v mých snech se objevoval někdojako ty - ale tos byla ty =

Zarazil se a hlas se mu zachvěl. Nebezpečné téma, napadlo Morgaine, o tmri nesmime mlzvit. Klidně řekla: ,Vezmi siještějablko,jsou tady z ostrova." "Děkuji ti." Vzal sijablko a zakousl se do něho. "Všechnoje pro mě tak nové a zvláštní. Tolik věcí se se mnou stalo, od té doby - od té doby..." Hlas se mu zachvěl. "Pořád na tebe myslím. Nemohu si pomoci. Byla ta pravda, co jsem i-ekl, Morgaine - že si tě budu pamatovat po celý život, protože tyjsi byla pnní, a budu na tebe poi-ád myslet a milovat tě." Uvědomovala si, že by měla i-íci něco tvrdého, něco, čím by ho ranila, Místo toho byla její slova laskavá, ale vzdálená. "Takhle na mě myslet nesmíš. Protože já nejsem žena, ale zástupkyně Bohyně, která pi-išla za tebou, a bylo by to rouhání, myslet na mě, jako kdybych byla obyčejnou smrtelnicí. Zapomeň na mě a vzpomínej na Bohyni. "Snažiljsem se o to," zarazil se, stiskl pěsti a potom vážně dodal: "Má pravdu. Musím o tom smýšlet takhle -jenom jako o další podivné věci která se mi stala od té doby, kdy mě odvolali z domu Ectoria. Samé: záhadné věci plné kouzel. Jako ta bitva se Sasy..." natáhl paži a vysoukal tuniku, aby odhalil obvaz tlustě obalený již zčernalou borovou smůlou , Tady jsem byl raněn. Ale bylo to celé jako sen, moje piní bitva. Kr Uther..." Sklopil oči a ztěžka polkl. "Přišeljsem pi-íliš pozdé. N ikdyjsI ho nepoznal. Ležel v kostele a viděljsem, žeje mrtvý,jeho zbraně leželj na oltáři - řekli mi, že to je takový zvyk, že když statečný lytíi- leží mrtev mají ho jeho zbraně hlídat. A pak, když kněz odi-íkával modlitbu, roz zněly se všechny zvony na poplach - ohlašovaly útok Sasů. Hlídky vrazil pi-ímo do kostela a vytrhlv provazy zvonů z rukou mnicha, který zrovn vyzváněl, a všichni králové muži popadli zbraně a vyběhli ven. Já nem žádný meč,jen svoji dýku, alejednomu ze svých vojákůjsem vvtáhl kopf Moje první bitva, říkaljsem si, ale potom Cai - můj nevlastní bratr Caiu Ectoriův syn - mě zadržel a i-ekl mi, že nechal svůj meč v domě, kde byd a že si mám pro něj doběhnout. A já pochopil, že to je způsob, jak dostat z bitvy. Cai a můj nevlastní otec poi-ád tvrdili, že nejsem ješ př-ipraven, abych se nechal potřísnit krví. A tak jsem místo domu , zpátky do kostela a popadl jsem z kamenného katafálku králuv meč:: Bojoval s ním proti Sasům dvacet let, jistě by byl rád, že se s ním bu bojovat znovu, než aby ležel bez užitku někde na chladném kameni! T jsem běžel a kdyžjsme se všichni shromáždili pi-ed bojem, chtěljsem dát Caiovi. Pakjsem zahlédl Merlina a on zvolal burácivým hlasem,j jsemještě neslyšel: Kdejsi vzal ten meč, chlapče? A mě nazlobilo, že mi říká chlapče, po všem, co jsem podstoupil

Dračím ostrově, a řekljsem mu, že toje meč na boj se Sasy, že tu není toho, aby se povaloval po kameni. A pak pi-išel Eetorius a viděl mě s čem v ruce a potom on i Caius pi-ede mnou poklekli, zrovna ta

!řipadalo mi to tak nečekané - a tak jsem mu řekl: Otče, proč přede anou pokleká§ a proč přede mnou pokleká i můj bratr? Jen vstaňte, tohle e strašné, a Merlin pravil svým mohutným hlasem: On je král, je jen Právné, aby měl ten meč. A pak pi-elezli přes zeď Sasové - slyšeli jsme roubitjejich válečné rohy - a nebyljiž čas hovoi-it o mečích nebo o čem-lijiném Cai popadl kopí ajá držel sviij meč a šlijsme do boje. O sa-aotné bitvě si toho moc nepamatuji - myslím,

že člověk si toho nikdy aoc nepamatuje. Cai byl zraněn - těžce zraněn na noze. Potom zatímco aně obvazoval ruku, mi Merlin řekl, kdo doopravdyjsem. Totiž, kdo byl 4ým otcem. A přišel Ectorius, poklekl a řekl mi, že mi bude sloužit dobi-e, ik jako sloužil mému otci a Ambrosiovi a já jsem z toho byl celý na vzpacích... ajediná věc, o kterou mě požádal, byla, abych, až budu na růně, ustavil Caie sým komorníkem. Ajájsem samozřejmě řekl, že tak adostí učiním - nakonecje to můj bratr. Měljsem na mysli, že ho budu dycky považovat za svého bratra. Kolem meče bylo mnoho povyku, ale Ierlin všem králům řekl, že to byl osud, že jsem jej vzal z katafalku, IIkám ti, že všichni ho poslechli." Artuš se usmál a Morgaine zaplavila íska i soucit s tímto chlapcem, bylojí líto,jakje zmatený. Tak to byly ty zvony, kteréji vzbudily... slyšelaje, tehdy ale netušila, co

Sklopila oči. Mezi nimi bude navždycky pevné pouto. Bude pociiovat řožívat každou ránu, která ho zasáhne, takjako kdyby meč projeljejím astním srdcem? "A ted to vypadá, že dostanu další meč," ř-ekl Artuš. "Nejdřív jsem měl žádný, a ted mám najednou dva vzácné!" Povzdechl si a řekl téměř ostivě: "Nechápu,jak to všechno souvisí s tím, žejsem králem."

Přestože Morgaine vídala Viviane v hávu velekněžky avalonské poměr-č často, nikdy si na ten pohled nezykla. Všimla si, jak Artuš zrakem řelétá mezi nimi, a na očích mu viděla, že se podivuje jejich podobě. Ilčel, znovu přemožen posvátnou úctou. Aspoň - napadlo Morgaine, terá znovu pocítila nevolnost z prázdného žaludku - po něm nechtěli, by držel posvátný půst. Možná se měla najíst s ním, alejen ze samotného omyšlení najídlojí bylo nevolno. Mohlo to být výsledkem dlouhodobé ráce s kouzly, však není divu, že Vivianeje tak vyhublá. "Pojďte," vyzvalaje Viviane a odvádělaje - zde na ostrově chodila Paní valonská i před králem - prošla kolem doznu a podél pobi-ežíjezera do ltdovy, kde byly ubytovány kněžky. Artuš šel tiše po Morgainině boku ji na okamžik napadlo, že k ní natáhne ruku, jak to dělával, když byl alý a držel se jí za sukně. Ale nyní se z ručičky, kterou držívala, stala lka válečníka, nejen mnohem větší nežjejí vlastní, ale i ztvrdlá mnoha-ým cvičením s mečem a dalšími zbraněmi. Za Artušem a Morgaine Eáčel Merlin a pojeho boku Kevin. Sestupovali po úzkém schodišti do podzemí, kde je ovanul zatuchlý ♀

vzduch. Morgaine neviděla, že by někdo rozžehnul světlo, pi-esto se na-jednou ve tmě objevila slabá zái-. Viviane se nečekaně zastavila, až do ní vrazili, a Morgaine v první chvíli překvapilo, že cítíjen měkké drobné tělo obyčejné ženy, ne vzdálený obraz Bohyně. Paní natáhla ruku a uchopila Artušovo zápěstí svojí drobnou snědou rukou. Ani je celé neobjala.

"Artuši, syne Igraine z Avalonu a Pendragona, právoplatného králc celé Británie," řekla, "pohled na nejposvátnější věci ve své zemi. Světlo ozářilo zlato a drahokamy na šálku a podnosu, dlouhé kopí a karmínové, zlatými a stříbrnými nitěmi vyšité pouzdro na meč. Z něho Viviane vytáhla dlouhé temné ostří. Na rukojeti meče se matně zaleskly drahokamy. "Meč z posvátných královských klenotů druidů," pronesla tiše. "Přísa-, hej mi, Artuši Pendragone, králi britský, že až usedneš na trůn velekrále, budeš zacházet s druidy stejně spravedlivějako s křesťany a že se necháš vést posvátným kouzlem těch, kteří tě na tvůj trůn přivedli." Artuš se natáhl po meči, oči měl úžasem doširoka rozevřené. Morgaine mu poznala na očích, že ví,jakýje to meč. Viviane udělala rychlý pohyb, aby mu v tom zabránila. "Je smrtelný hi-ích dotknout se posvátnjch věcí bez pi-ípravy," i-ekla. "Artuši, přísahej. Budeš-li mít tento meč v ruce, žádný náčelník či král, pohanský nebo křesťansky, se proti tobě nepostaví. Ale tohle není meč pro krále, kteryje zavázán poslouchat pouze křesťanské kněze. Jestlize nebudeš přísahat, budeš se muset s tímto mečem rozloučit a budeš nosi jen takové zbraně, které můžeš dostat od svých ki-eslanských stoupenců, a lid, kteiý se obrací k Avalonujako ke svému vládci, tě bude následova pouze tehdy, když jej o to požádáme. Nebo budeš pi-ísahat a získáš spo jenectví tohoto lidu prostřednictvím posvátných zbraní Avalonu? Volba: je na tobě, Artuši." Zahleděl se na ni, tvái- měl zakaboněnou, slabé světlo se odráželo vjehca vlasech, které ted vypadaly skoro bílé. Řekl:, V této zemi může být pouzfp jeden vládce mně nesmí vládnout Avalon." "A stejně tak se nesmíš nechat ovládnout kněži, kteří by z tebe nejraději učinili pěšáka

svého mrtvého krále," řekla Viviane tiše. "Ale my tě nenu tíme. Sám si vyber, jestli si vezmeš ten meč nebo jej odmítneš a bud vládnout vlastnímjménem a pohrdneš pomocí Starých bohů." Morgaine neušlo, že to na něho zapůsobilo - vybavila si ten den, c4 běžel mezi jeleny a Staří bohové ho nechali zvítězit, takže byl prohlá šen mezi těmi lidmi za krále. Rychle řekl: "Bůh uchovej, abych pohr jejich pomocí..." zarazil se a ztěžka polkl. "Co musím odpi-ísáhnou Paní?" "Jenom to, že budeš spravedlivě nakládat se všemi lidmi, atjiž bud stoupenci boha křestanů, nebo ne, a že budeš chovat úctu k bohům A lonu. Aíjiž říkají křeslané cokoliv, Artuši Pendragone, nebo ať nazý svého Bohajakkoli, všichni bohovéjsoujeden Bůh a všechny bohynějs

PANÍ KOUZEL
195

ptjedna Bohyně. Přísahej, že budeš dodržovat tuto pravdu a nebudeš se jžetjenjedné a pohrdat druhou." "Viděljsi," řekl Merlin, svým hlubokým zvučným hlasem, který prořízl ilý prostor, "že já upi-ímně ctím Krista a že jsem poklekl u oltái-e pojedl zjejich posvátných pokrmů." Artuš se zkroušeně zeptal: "Ale to : pravda, Merline. A ty jsi myslím rádce, kterému mohu věřit víc než mukolijinému. Žádáš tedy po mně, abych pi-ísahal?" á"Můj pane a králi," řekl Taliesin, ,jsi pro svoji vládu příliš mladý a mož- tvoji kněží a biskupové se budou snažit ovládat svědomí i svého krále. [ejá nejsem kněz,jsem druid. A říkám pouze to, že moudrost a pravda Cjsou žádnou výsadní vlastností kněží. Ptej se vlastního svědomí, Artuši, a ti připadá špatné a pod tvoji důstojnost přísahat, že se budeš chovat avedlivě ke všem lidem, aijiž vyznávajíjakékoli bohy." Artuš tiše i-ekl: "Pak tedy budu pi-ísahat a vezmu si meč." "Poklekni," vyzvala ho Viviane, "na znamení toho, že králjejen člověm stejnějako kněžka, i velekněžka není víc než ženou, ale že bozijsou d námi všemi." -Artuš poklekl. Světlo mu dopadlo na světlé vlasy a Morgaine napadlo, nyní vypadá, jako by měl na hlavě korunu. Viviane mu vložila meč do tkou obemkljílec dlaněmi. A zhluboka se nadechl. "Pozvedni tento meč, můj králi," řekla Vivivane, "a nosjej spravedlivě. e yl vyroben ze železa vyn,aného z těla země, naší matky, toje svaté, iC byl vytvoi-en z kovu, který spadl z nebes, tak dávno, že ani tradice idů nemá pi-esnou představu o čase, ze kterého pochází, protože byl roben dříve, než v těchto zemích pobývali druidové." Artuš povstal, meč držel v ruce. ,Co se ti líbí víc?" zeptala se Viviane. "Meč nebo pochva?" Artuš pohlédl na bohatě vyšívanou pochvu s obdivem, ale řekl:, Jsem dečník, má paní. Pochvaje nádherná, ale mně se víc líbí meč." ,I tak," řekla Viviane, "měj pochvu pokaždé u sebe, jsou do ní yšita echna kouzla Avalonu. Dokud budeš nosit tuto pochvu, i když budeš ra-u, neproliješ tolik krve, aby to ohrozilo tvůj životje posvěcena kouzly, erá zastaví klvácení. Je neobyčejně vzácná a cenná, aje kouzelná." Usmál se a téměř se smíchem pronesl: "Kéž bychji byl měl, kdyžjsem ržil ránu v boji proti Sasům tehdyjsem klváceljako ovce na porážce," kl a uvolnil dlouhé napětí. "Tehdyjsiještě nebyl králem, můj pane. Ale nyní tě kouzelná pochva

,I tak, můj králi," řekl melodický hlas barda Kevina, který se objevil za erlinemjako stín, "pochvě můžeš věřit sebevíc, ale radím ti, aby sis zvolil istrovské učitele ve zbrani a nepřestával se zbraněmi cvičit!" lrtuš se zasmál a připoutal si meč v pochvě k pásu. "O tom nepochybuj, ne. Můj nevlastní otec mě dal učit číst ke starému knězi, který mi rdčítal z evangelii o tom,jak dábel sváděl Ježíše a tvrdil mu, že Bůh mu ♀

196

MLHY AVALONÚ

a
dal anděly, aby ho hlídali. AJežíš řekl, že není správné svádět Boha. Akt[není přece nic víc než bytost z masa a krve - nezapomeňte, žejako první mečjsem si vzal meč Utherův tam, kde Uther ležel mrtvý. Nemyslete si, že tak budu svádět Boha, misti-e." S mečem z posvátný,ch královských klenotů za pasem vy,padal Artu nějak s,šší a důstojnější. Morgaine jej pi-ímo viděla, jak má na hlav:, korunu a je oblečen jako král, jak sedí na svém vvsokém stolci... a n

okamžik jí pi-ipadalo, že vidí, jak se kolem něho v malé místnosti tísnl družina ozbrojených rytíi-ů, vznešených a nákladně oblečených, kterájej těsně obklopují... a pak zmizeli a zůstal jen jediný mladík, nejistě s usmívající a nesoucí svoji posvátnou zbraň dosud značně rozpačitě. Obrátili se a odcházeli z podzemní kaple. Než však místnost zcela opus: tili, Artuš se na okamžik znovu otočil a zahleděl se na další královslt, klenoty, ležící ve stínu. obličeji se mu zračila nejistota, téměř viditelná otázka: UděLalj.sem sprá.vně, že jsem se .oultal Boh.zc, kterého jsen se zčil zctivat jakojediného? Taliesinův hlas zněl tiše ajemně. "Znáš moje nejdražší přání, miij pane a můj králi?" "Jaké, pane Merline?"

"Žejednoho dne - ne ted, protože země na to není dosud připl-avena stejně tak jako nejsou připraveni stoupenci Krista - ale ,jednoho dne , budou druid a kněz žít v úctě a pokoře jako jeden muž, ve svém velkéiii kostele ajejich oltářní svátost bude posvěcena címto kalichem a podnor sem, na kterém bude chléb i víno, na znamení toho, že všichni bohov jsou Bůhjeden." Artuš se pokřižoval a řekl téměi- šeptem: "Na to pravím amen, mistře Merline, a svatý.Ježíš nech tojednoho dne na těchto ostrovech umožní ".:

Morgaine cítila mravenčení v pažích a slyšela samu sebe,jak mluví, ani by si uvědomovala, že to je ona sama, která hovoi-í. "Ien den jednot . přijde, Artuši, ale ne tak,jak si myslíš ty. Uvědom si,jak ten den prožij protože může být pro tebe znamením, že tvoje práceje u konce." : Artuš řekl tlumeným hlasem: "Jestliže ten den skutečně někdy při. jde, Paní, potom pro mě bude vskutku znamením, že jsem učinil to, C jsem učinit měl, pl.očjsem byl na trixně, a budu spokojen,jestli tomu tak bude." s

"Uvědom si, o čem mluvíš," řekl Merlin tiše, "protože slova, ktei pronášíme, jsou stíny toho, co má pi-ijít, a tím že o nich mluvíme, tím,jG

přivoláme, můj pane."

Morgaine prudce zamrkala, když vyšli na slunce. Zavrávorala a Kvit natáhl iliku, abyji podržel. "Nejsi nemocná, má paní?"

Netrpělivě zavrtěla hlavou, aby zahnala mlhu, která sejí objevila př očima. Artuš se na ni starostlivě zahleděl. Ale po chvíli byli všichni slunci ajeho mysl se vrátila kvěci, kterou bylo třeba řešit.

PANÍ KOUZEI.
197

"Budu korunován v Glastonbuiy, na Ostrově kněží. Jestliže budeš moci iustit Avalon, Paní, pi-ijedeš tam?" Viviane se na něj usmála a řekla: "Myslím, že ne. Ale Merlin s tebou ijede. A i Morgaine uvidí tvoji koiunovaci,jestli si to budeš přát ajes-také ona si to bude přát," dodala a Nforgaine uvažovala, proč Paní k mluví a proč se usmívá. "Morgaine, dítě moje, pojedeš s nimi na

Morgaine se uklonila. Stála pak na pi-ídi lodě, která se blížila ke břehu. a palubě byljen Artuš a Merlin, ajak se lod blížila ke břehu, viděla, že i něho čeká několik ozbrojených mužů. V jejich očích viděla posvátnou tu, když se avalonská lod náhle vynořila z mlh. Jednoho z mužů poz-la. Lancelot se od minulého setkání před dvěma lety mnoho nezměnil, n byl vyšší a hezčí, oblečený do nákladných temně karmínových šatů. a boku se mu pohupoval meč a štít. I onji poznal a uklonil se. "Sestřenko moje," řekl.
"Ty znáš moji sestru, paní Morgaine, vévodkyni cornwallskou a kněžku alonskou?" divil se Artuš. "Morgaine, tohleje miij nejdražší pi-ítel, náš

"Užjsme se viděli." Lancelot pi-iblížil ústa kjejí ruce a Morgaine znovu, rčkolivjí bylo zle, pocítila náhlou touhu, kteráji vlastně nikdy doopravdy ieopustila. -c a já jsme byli určeni jeden fro dnchélao naěla jsem ten den mit odvahzi, když bv to bvvalo znamenalo poncšeni fřisahy. V jeho očích četla, že i on si ea to vzpomíná, cítila to v něžném dotekujeho I-uky. Pak si povzdechla, zvedla oči a byla představena dalším.
"Můj nevlastní bratr Cai," řekl Artuš. Cai byl velký a tznavovlasý, byl to timan každým coulem, a když mluvil s Artušem, pociiovalajeho přiro-enou úctu a náklonnost k nevlastnímu bratrovi, a bylojíjasné, že zde má rtuš dva silné vojevůdce, kteří povedou jeho armády. Další rytíři byli edstaveni jako Bedwyr, Lucan a Balin. Morgaine i Merlin při posled-iímjméně pozvedli překvapením oči: "Tohleje nevlastní bratr Vivianina taršího syna Balana. Balin byl světlovlasý,

měl široká ramena a otrhané aty, ale pohyboval se stejně elegantnějakojeho nevlastní bratr Lancelot. aty měl chudé, ale zbraně a zbroj sejen blyštěly a byly udržované. Bylo idět, že o ně dobře pečuje. Morgaine ochotně ponechala Artuše jeho rytířům. Ten však nejprve ozvedljejí ruku ke svým rtům a obřadněji políbil. "Přijed na moji korunovaci,jestli budeš moci, sesti-iěko moje," řekl. ♀

Igg MLHY AVALONU

ěkolik dní nato se vydala Mor gaineještě s několika lidmi z Ava- lonu na Artušovu korunovaci. Nikdy za všechna ta léta, která strávila v Avalonu - s výjimkou okamžiku, kdy rozhrnula mlhu, aby mohla Gwenhwyfar znovu najít svůj klášter - nevstoupila na půdu Ostrova kněží, Ynis Witrin nebo Skleněného ostrova. Zdálo sejí, že slunce zde svítí podivně palčivě, na rozdíl od měkkého a mlhavého sluneěního svitu v Avalonu. Musela si připomenout, že pro většinu lidí Británie je skutečný svět tolzle a země avalonská pro ně pi-edstavuje kouzelný sen, jako kdyby sejednalo o pohádkové království. Pro ni byl samotný Avalon skutečný a poslední události dlouhotrvajícím drsným snem, ze kterého se z nějakého důvodu ještě neprobudila. Prostranství pi-ed kostelem bylo poseto pestrými stany a pavilony, které zde vyrostly jako zvláštní barevné houby. Morgaine připadalo, že zvony na kostele vyzvánějí ve dne v noci, hodinu po hodině, dunivým zvukem, který dráždil její nervy. Artuš ji pozdravil. Poprvé se sešla s Ectoriem- rytířem a válečníkem, který, vychovaljejího bratra, a sjeho ženou Flavil- lou. Pro tuto cestu do vnějšího světa odložila Morgaine na radu Viviane : svoje modré i-ízv avalonské kněžky, a tuniku ze skvrnité jelenicové kůže

a oblékla si jednoduché šaty z černé vlny, pod které si vzala plátěné bifé a přes spletené vlasy si nasadila bílý závoj. Brzy si uvědomila, že takhle vypadá mezi britskými ženami a mladými děvčaty s rozpuštěnými vlasy a šaty obarvenými vjasných barváchjako nějaká matróna. šichniji po- važovali zejednu ze sester z klášterajeptišek v Ynis Witrin poblíž kostela, kde nosily takové střízlivé šaty i-ádové sestry. Morgaine neřekla nic, aby to vysvětlila. Artušji přivítal s úsměvem a řekl Flaville: "Milá Flavillo, čeká mě tolik práce - kněží se mnou chtějí mluvit o mé duši a chtějí se se mnou sejít král z Orknejí a král ze severního Walesu. Zavedeš prosím zatím moji sestru k naší matce?" K naši matce, napadlo Morgaine, ale naše matka je pro nás pro oba cizitn člověkem. Snažila se najít v sobě nějaký radostný pocit z coho setkání ala na žádný nepřišla. Igraine nechala obě děti klidně odejít z domova,,dítě z prvního neradostného manželství i milované dítě z manželství druhé- hojaká žena to tedy může být? Morgaine si uvědomila, že se snaží obrni svoje srdce proti pivnímu setkání s Igraine. Vždyt já si ani zzearnatzcji, ja vyadá, pomyslela si. Avšak když Igraine spatřila, uvědomila si, že byji poznala kdekoliv.

"Morgaine!" Už zapomněla, nebo si na to vzpomínala jen ve svýc: snech, jak teplý a plný má Igraine hlas. "Můj drahoušku! Ale z tebe so stala dospělá žena, v mém srdcijsi dosud zůstala malou holčičkou - aj vypadáš unaveně a nevyspale - nejsou všechny ty ceremonie pro tel příliš namáhavé, Morgaine?" Morgaine matku políbila a znovu cítila,j

PANÍ KOUZEL

199

ji v očích pálí slzy ajak sejí stáhlo hrdlo. Igraine byla krásná a ona sama - znovu jí myslí prolétla napůl zapomenutá slova: maLá a ošklivá jako elfí - myslí si snad o ní i Igraine, žeje ošklivá? "Ale coje tohle?" Igraine se zlehka dotkla srpečku mezijejím obočím. "Pomalovanájako pohádková víla -je to vhodné, Morgaine?" Morgaine odpověděla upjatým hlasem: "Jsem kněžka avalonská a to znamení Bohyně nosím s hrdostí." "Přikryj sije tedy závojem, dítě moje, nebo urazíš abatyši. Budeš bydlet se mnou v klášteře." Morgaine tvrdohlavě sevřela rty. Schovala by snad abatyše, kdyby řijela do Avalonu, svůj křiž, aby se jinz mne nebo Pani nedotkla? "Nechtěla bych tě urazit, matko, ale pro mě se

nehodí, abych byla ubytována za zdmi kláštera abatyši by se to nelíbilo, ani mé Paní, ajá se musím řídit příkazy své Paní a žít podlejejích zákonů." Když si pi-edsta-vila, že by musela trávit byťjen tři noci ve dnech korunovace za těmito zdmi, svolávána ve dne v noci dábelským vyzváněním zvonů, přeběhl jí mráz po zádech. Igraine se tvářila ustaraně. "Udělej si to, jak budeš chtít. Možná bych tě mohla ubytovat u své sestly, královny z Orknejí. Vzpomínáš si na Mor- "Budu jen ráda, když bude moje příbuzná u mě," ozval se slabý hlas forgaine spatřila přesnou kopii své matky, takjak si na ni vzpomínala z dětství: urostlou, bohatě nastrojenou do hedvábí v jasných barvách, ověšenou šperky a s vlasy spletenými nad čelem. "Ale vždyljsi byla takové děvčátko a ted jsi velká a je z tebe kněžka!" Morgaine byla pi-ijata do teplého vonného náručí. Vítám tě, neteřinko moje, pojd a posad se ke mně. Jak se daří sestře Viviane? Slyšely jsme o ní velké věci, že ona je hybnou silou, která se skrývá za velkými událostmi, které přivedly Igrai-nina syna na trůn. Ani Lot se nemohl postavit někomu, koho podporuje terlin, elfí národ a všechny Kmeny i všichni Římané. Tak tvůj bratříček e má stát králem! Přijedeš najeho dvůr, Morgaine, a budeš mu radit,jak bylo Utherovi doporučováno, aby měl u sebe Paní z Avalonu?" Morgaine se zasmála a celá roztála v Morgausině objetí. "Král si povede xak,jak mu bude pi-ipadat správné, toje první věc, kterou si musí ti, kteří přijdou do jeho blízkosti, uvědomit. Myslím, že Artuš je v tomhle dost odobný Utherovi, aby bez velkého učení věděl,jak co má dělat." "Zajisté, není mnoho pochyb o tom, kdojejeho otcem, ačkoliv svého času se o tom hodně mluvilo," řekla Morgause a rychle se nadechla, aby skryla nečisté svědomí. "Ne, Igraine, nesmíš zase plakat - měla by to pro Iebe být radost, ne žal, že tvůj syn tolik připomíná svého otce aje přijímán po celé Británii, protože se zavázal, že bude vládnout všem zemím a všem

nň.-lp .. "

Igraine zamrkala a Morgaine napadlo, že v posledních dnech se asi idně naplakala. Řekla: "Jsem šťastna kvůli Artušovi..." ale hlas měla ♀

zastřený a více toho neřekla. Morgaine pohladila matku po paži, ale cítila starou známou netrpělivostje tojako vždycky, od nejranějších dob, na které si vzpomíná, její matka nikdy nemyslela na svoje děti, jenom na Uthera... I ted, když je mrtev a leží ve svém hrobě, odstrčí matka myš-lenky na ni i Artuše stranou kvůli vzpomínce na muže, kterého milovala natolik, že byla ochotna zapomenout na všechno ostatní. S úlevou se obrátila zpátky k Morgause. , V iviane říkala, že máš syny..."
,Toje pravda," souhlasila Morgause, "ačkoliv většinoujsouještě příliš malí, aby byli zde mezi ženami. Ale ten nejstarší tuje, aby přísahal věrnost svému králi. Jestliže Artuš padne v bitvě - a ani Uther neunikl svému osudu - můj Gawaine je nejbližším pi-íbuzným, pokud už nemáš syna ty" Morgaine-je to tak? Přijímají snad kněžky avalonské slib nevinnostijako jeptišky, žejsi ve svém věkuještě nedala Bohyni žádného syna ani dceru? Nebojsi snad po matce a přišlajsi o děti při porodu? Promiň, Igraine-nechtělajsem ti to připomínat." Igraine zadržela slzy. "Nebudu plakat proti vůli boží, mám víc než mnoho jiných žen. Mám dceru, která slouží Bohyni, k jejíž chvále jsem-byla vychována, a syna, který bude zítra korunován korunou svého otce. Moje ostatní dětijsou v lůně Kristově." l,e jmézzzc Bolayně, napadlo Morgaine, co to je zcc způsoby m yslet takltle nn Boha se všemi genera.cemi mrtvých, jak se na něho lepi! Védéla, že takhle sejetT mluví, žeje to útěcha truchlící matky, přestoji ta rouhavá myšlenka byla proti mysli. Vzpomněla si, že Morgause její něco ptala, a zavrtěla hlavou: .: "Ne,jájsemještě žádné děti neporodila, Morgause-až do tohoto roku v Beltane jsem byla pannou uchovávanou pro Bohyni." Zarazila se víc : toho říct nemůže. Igraine, která byla větší křesťankou, než si dovedla Morgaine představit, by se zděsila, kdybyjí vyprávěla o obi-adu, ve kterém sehrála roli Bohyně pro svého bratra. A pakji zaplavil pocit nevýslovné hrůzy, větší než byla ta první, cítila: jakjí probíhá mrazení po celém těle. Stalo se to za úplňku, a ačkoliv měsíc postupně vymizel a znovu dorostl a zase vymizel, nedostavilo sejejí pra-videlné měsíční krvácení, ani necítila žádnéjeho příznaky. Cítila úlevu, že nebude mít potíže zrovna při koiznovaci, a měla pocit, žeje to reakce na velká kouzla, žádnéjiné vysvětleníji nenapadlo, až ted.

Rituál za obnovu a plodnost pzidy, za bolaatou úrodzc, za lná lůna žen Kmene: : To věděla. Ale doposudjako by byla slepá, myslela si, že kněžka Bohyné bude osvobozena od hlavního cíle tohoto rituálu. Přesto viděla i ostatnf kněžky,jakjejim zle,jak krátce po těchto obřadech blednou, dokud pak nezačnou naopak vzkvétat jako zrající ovoce. Viděla, jak se rodí děti, některé z nich pomáhala svýma obratnýma rukama kněžky i přivést na svět. Nikdyji však vjejí omezené slepotě nenapadlo, že i ona by se mohla~ vrátit z rituálu s obtěžkaným lůnem. Viděla, jak na ni Morgause upírá zkoumavý pohled, úmyslně se zhlu~

],ca nadechla a zívla, aby skryla svoje mlčení. Jsem na cestě od rozbře-l," řekla, "a ještě jsem nesnídala. Mám hlad." A Igraine se omluvi-a poslala ženy pro chléb a ječmenné pivo. Morgaine se to pi-inutila íst a vypít, ačkoliv jí z toho jídla bylo zle od žaludku, ale nyní věděla

, Bohyně Matko Bolayně! Viviane věděla, že k tomzchle může dojit, řesto nzě tolzo ušetřila! Věděla, co musí udělat, co musí udělat co nejdi-íve přesto lebylo možné to provést během ti-í dnů Artušovy korunovace, protože emá přístup ke koi-enům a bylinám, které může najít pouze v Avalo-tu, a navíc nemůže si dovolit, aby jí ted bylo špatně. Cítila, jak se celá oulí při představě toho, co bude muset spáchat, i před tím,jakjí bude , ale musí to udělat, musí to udělat bez prodlení, nebo o zimním tnovratu porodí syna synovi vlastní matky. Navíc, Igraine se o tom smí nic dozvědět - tu věc by brala jako největší představitelné zlo. orgaine se pi-inutila jíst a mluvit o nezávazných věcech, klábosit jako erákoli žena. Avšak ani za řeči její mysl neodpočívala. Ano, to jemné plátno, které á na sobě, bylo utkáno v Avalonu, nikdejinde takoý len nemají, možná to dáno zvláštní kvalitou lnu odjezera, kteiý má silnější a delší vlákna kterýje bělejší než kdekolijinde na světě. Ale v duchu si myslela: Artuš rto nesmi nikdy dozvědět, nzá dost svých starosti s korzcnovaci. Jestliže dokážu to zo nést sama a pomlčet o něm, rcby jeho srdce bylo volné, učinim tak. Ano, aučila se hrát na harfu - bylo by přece bláhové, matko, myslet si, že se o ženu nehodí hrát na nějaký nástroj. I když podle Písma svatého mají t ženy v kostele zticha, nikdo se pi-ece nemůže domnívat, že hlas ženy jfcí jeho chválu by mohl uši Boha urazit, copak jeho vlastní matka epěla chválu, když se dozvěděla, že porodí dítě se svatým Duchem? otom, když si Morgaine vzala harfu do rukou a zazpívala své matce, duchu cítila zoufalství, protože věděla stejnějako Viviane, že se má stát alší Paní z Avalonu a že Bohyni dluží přinejmenšímjednu dceru. Byl to ich odvrhnout dítě počaté Velkým sňatkem. Ale jak by mohla udělat fěco jiného? Matka ki-estanského Boha se radovala z Boha, který jí dal Itě, ale Morgaine mohla cítitjenom tichou hořkost vůči bohu, který na :be vzal podobu jejího neznámého bratra... Byla zvyklá žít zároveň věma životy, ale i tak ji to stálo velké úsilí a rty jí zbělely a hlas měla aený. Bylajen ráda, kdyžji Morgause přerušila. "Morgaine, máš nádherný hlas, doufám, že tě uslyším znovu na svém voře. A Igraine, doufám, že tě uvidímještě mnohokrát, než bude koru-vační slavnost skončena, ale musím ted zpátky podívat se, jak se dai-í ému dělátku. Vyzvánění klášterních zvonů ani modlení zrovna nemiluji zdá se, že Morgaineje unavená po cestě. Myslím, žeji zavedu do svého anu a přimějiji, aby si lehla, aby ráno, až bude Artuš korunován, byla

se ani moc nesnažila skrýt svoji úlevu. "Ano, musím běžet na ♀

polední bohoslužby," i-ekla. "Obě jistě víte, že po Artušově korunova budu žít v klášteře na Tintagelu v Cornwallu. Artuš mě sice požádal, abych zůstala s ním, ale doufám, že si brzy najde vlastní královnu a m nebude poti-ebovat." Ano,jistě budou trvat na tom, aby se Artuš oženil, a to brzy. Morgain přemýšlela, ktexý z těchto nicotných tvorů by zvládl tu čest být královým tchánem. A můj syn by moltl být následnikem trzlnu... ne, ne, rzu. to zehudu rrději ai mysLet. A znovuji pi-epadl hořký vztek, myslela, že se snad zadusí proč, proč jí to Viviane udělala? Uvést tohle vše do pohybu, aby oni dva, Artuš a Morgaine, sehráli maškarádu Bohů a Bohyň. Copak to bylo něco víc? Igraineje

obě políbila a objala a slíbila, že se později zase uvidí. Kráčely po cestičce k nádherným pavilonům a Morgause řekla: "Igraine se tak změnila, málem bych ji nepoznala - koho by bývalo kdy napadlo, že se stane tak zbožnou? Bezpochyby skončí svoje dny ve strašlivé péči celéhil sesterstva jeptišek, a i když to říkám nerada, mám radost, že nejse jednou z nich. Mě do kláštera nic netáhne."

Morgaine se pi-inutila k úsměvu a řekla: "Ne, to asi ne. Zdá se, že sňatc-a mateřství ti svědčí. Jsi rozkvetlá jako planá růžička u plotu, tetičkÓ moje," Morgause se samolibě usmála. "Manželje na mě hodný a být královnou mi sluší," řekla. "Jejedním ze seveřanů, a tak nepovažuje za nic špatnefi6 radit se se ženou, na rozdíl od těch bláznů Římanů, kteři něco takovéhar: neuznávají. Doufám, že Artuše tak úplně nezkazili tím, že žil v římsk domácnosti možnáje z něho schopný válečník, ale pohrdá Kmeny, kte rým nechce vládnout. I Uther byl dost rozumný, aby si tohle uvědomova a nechal se korunovat na Dračím ostrově." "Artuš taky," řekla Morgaine. Víc toho říci nemohla.
,Toje pravda. Něcojsem o tom zaslechla a myslím si, žeje to rozumnt: Pokudjde o mě,jájsem ctižádostivá Lot si ode mě nechá poradit a v na zemi je všechno, jak má být. Kněží jsou na mě nazlobení, tvrdí, že bycb se měla držet svého místa, jak se na ženu sluší - bezpochyby si myslí, žr jsem nějaká zlá čarodějka, protože nesedím skromně v koutku a nepředt a netkám. Ale Lotovi na kněžích pramálo záleží, ačkoliv mezijeho lidt je křeslanů dostatek. Abych řekla pravdu, většině z nich nezáleží na tot# zda je bohem této země bílý Kristus nebo Bohyně či Paroháč nebo do konce Koňský bůh Sasů, dokud budou úspěšně sklízet svoji úrodu a bu dou mít plná břicha. Myslím, že tak to má být - země, kde vládnou kněžÍ je zemí tyranů na zemi i v nebi. Uther se podle mého názoru v posledníc letech naklonil příliš tímto směrem. Kéž Bohyně dá, aby Artuš byl rozut nější." "Než mu Viviane dala meč druidů, pi-ísahal, že bude spravedlivě nakl dat s avalonskými bohy." "Opravdu?" zeptala se Morgause. "To by mě zajímalo,jak to dokázal

de dost bohů a králů a všeho toho - mluvme o tobě, Morgaine, co chybí bě?" A když Morgaine neodpovídala, dodala: "Myslíš si, že nepoznám, .dyž vidím těhotnou ženu? Igraine to nepoznala, ale ta má oči pouze pro vů žal." j
Morgaine se přinutila lehce říci: "Nu, není to vyloučené účastnilajsem e beltanských obi-adů." Morgause starostlivě pokývala hlavou. "Jestlije to poprvé, může ti tn,at měsíc, než to poznáš, ale pi-eji ti mnoho štěstí. Nejplodnější léta máš už a sebou -já měla v tvém věku už tii děti. Igraine to raději nei-íkej -je ní už velká křestanka, ta dítě Bohyně ted nepi-ijme. Nu, asi všechny ženy akonec zestárnou. Na Viviane už musejí být roky taky znát. Neviděla emji, co se narodil Gawaine." "Mně připadá pořád stejná," namítla Morgaine.
"A nepřijela na Artušovu korunovaci," divila se Morgause. "Však to vládneme i bez ní. Ale myslím si, že stejně nedokáže zůstat dlouho pozadí. Jednoho dne, a o tom nepochybuji, dá přednost pohlédnout íš do čarodějnického kotle Bohyně, než aby se s námi napila z kalichu řestanské lásky u našeho oltáře a na našem dvoře. A až ten den přijde, i rozhodně plakat nebudu." Morgaine přeběhlo po zádech prorocké mražení, když si v duchu pi-ed-avila kněžku vjejí říze,jak pozvedá kalich tajemství pi-ed oltářem Krista, pak před svýma očima zcelajasně spati-ila Lancelota,jak pokleká a na ář mu dopadá světlo, jaké ještě neviděla. Zavrtěla hlavou, aby zahnala echtěné vidění.

Ráno v den korunovace Artuše bylojasné a ti-pytivé. Celou noc přichá-li lidé z blízkých i vzdálených končin Británie, aby viděli zde, na Ostro- kněží, korunovaci velekrále. Pi-icházely zástupy drobných snědých lidí, dí z Kmenů, oblečených do kůží a kostkovaných ozdobených látek, ru-ivlasých a vysokých lidí ze severu, v oblecích světlých barev. Více než statních bylo Římanů z civilizovaných zemí. A byli zde i vysocí plavovlasí iuži s širokými rameny, Anglové a Sasové ze smluvních území, ktei-í se sadili najih od Kentu a přišli, aby obnovili porušené spojenectví. Svahy pce byly plné lidí, ani za beltanských slavností neviděla Morgaine tolik í najednom místě, ažjí to naháněIo strach. Sama měla privilegované místo s Igraine, Lotem, Morgause a jejími ny, i s rodinou Ectoria. Král Lot, štíhlý, tmavovlasý a okouzlující, sejí Ivořile uklonil, objal ji a vůbec se pi-edváděl, nazývaje ji "pi-íbuznou" "neteří". Morgaine na něj pohlížela s neupřímným úsměvem, protože Lotových očích spati-ila

zarputilou hořkost. Snažil se seč mohl, aby muto dni zabránil. Nyní měl bytjeho syn Gawaine prohlášen za Artu-va nejbližšího nástupce stačí to uspokojit jeho ctižádost nebo bude kračovat v úsilí, aby podlomil velekrálovu autoritu? Morgaine znovu ejela očima po Lotovi a uvědomila si, že její vůbec nelíbí. ♀

Potom se rozezněly kostelní zvony, po svazích nad rovinou pi-ed koste-lem se začalo rozléhat volání, ze dvei-í kostela vyšel štíhlý mladík a v záři-ých vlasech mu svítilo slunce. Artzš, říkala si Morgaine. Jejich mladý krcil, jako lcrdina z legendy, s velkýna mečem v uce. Ačkoli z místa, kde seděla, neslyšela žádná slova, viděla, jak mu kněz dává kolem hlavy Utherovu jemnou zlatou korunku. Artuš pozvedl meč ve své ruce a řekl něco, co neslyšela. Bylo to však předáváno od úst k ústům, a když to zaslechla, Morgaine cítila stejné vzrušení,jako když ho viděla,jak přicházíjako o,ěnčený vítěz po pi-emo- žení Krále jelena. Pro všeclany zárody britské, řekl, mj meč ro vaši oclaran.?c cc moje rzcka pro vaši spravedlnost. Předstoupil Merlin ve své bílé státnické říze, vedle něho ctihodný biskup z Glastonbury, ktejý, se jemně usmíval. Artuš se oběma mírně uklonil a pak je oba vzal za ruku. Íó BoILyně n vntikla, co nrí udělat, napadlo Morgaine - a za okamžik slyšela, jak totéž i-íká Lot.

, To bylo dábelsky chytré dát Merlina a biskupa vedle sebe na znamení, že mu budou radit oba!" Morgause řekla: "Nevím, kdo ho učil, ale věř mi, Uthex- nemohl mít neschopného syna." ,Ted jsme na řadě zny," i-ekl Lot, povstal a nabídl Morgause ruku.:

"Pojď, paní moje nic si nedělej z těch šedých vousů kněží. Nemám se 3 co stydět a budeš sedět po mém bokujako mně ve všem rovná. Škoda, žc Uther se nechoval k tvé sestře zrovna tak."

Morgause se kysele usmála. "Možnáje to naše štěstí, že Igraine neměla dost silnou vůli, aby na tom tn,ala." Morgaine se náhle rozhodla a rovněž s nimi vykročila kupi-edu. Lflt a Morgause jí zdvořile pokynuli, aby šla před nimi. Pi-ed Artušem sice nepoklekla, ale lehce se uklonila. Vzdávám poctujménem lirlu Avalonuti můj pane Artuši, a jménem těch, ktei-í slouží Bohyni." Za sebou slyšel mumlání kněží a mezi sestrami v černých šatech z kláštera spati-ila Igrai ne. Zrovnajako by, slyšela Igraine, která promluvilajakojejí matka: hrd přimočará, byla tvrdohdavrí už jako dítě. Pi-inutila se nevšímat si oho. JI kněžkou avalonskou, ne jednou z těch domácích husiček božích

Vítám tebe i Avalon, Morgaine." Artuš ji vzal za ruku a přivedl ji aj k sobě. ,Vzdávám ti čestjakojedinému dalšímu dítěti své matky, vévod kyně cornwallské pojejím právu, drahá sestřičko." Pustiljejí ruku a ot sklonila hlavu, aby neomdlela, protože před očima měla mžitky a točil sejí hlava. Proč se níusim citit tukhle zrovna teá? Za to iazlže Artuš. Ne, on ! za to může Bolzyně. Je to jeji vůle, ne naše.

Předstoupil Lot, poklekl před Artušem a Artuš mu dal pokyn, aby vstal Vítám tě, drahý strýci."

Tentýž drahý strýc, napadlo Morgaine, bv nejraději, pokud se nemýlim, vú svého synovce mrtvélzo už jako dítě.

s"Lote z Orknejí, udržíš pobřeží proti seveřanům a přijdeš mi na po-oc, když budou ohroženy bi-ehy Británie?" : "Přijdu, můj synovče, to ti pi-ísahám." "Potom tě prosím, abys udržel trůn v Orknejích a Lothian v míru a ni-y to území nebudu po tobě žádat nebo kvůli němu proti tobě bojovat," ekl Artuš a sehnul se, aby Loca lehce políbil na tvář. "Al ty, i tvoje paní, dnete na severu dobře aještě dlouho, sayci můj." Lot se zvedl a řekl: "Dovol, abych ti představil iytíi-e do tvé družiny rosím, abys z něj učinil jednoho ze sých společníků, pane Artuši. Můj n Gawaine..." r Gawaine byl velký, vysokv a dobře stavěný,

pi-ipomínal mužskou podo-iu Igraine a samotné Morgause. Hlavu mu zdobily rezavé kudrny, a ač-oliv nebyl o mnoho starší než Artuš - Morgaine dokonce uvažovala, že musí být mladší, protože Morgause se provdala za Lota, když už byl Artuš světě - byl to již mladý obr, vysoký šest stop. Poklekl pi-ed Artušem, Irtuš mu pokynul, aby povstal, a objal ho. "Vítám tě, bratranče. Rád z tebe učiním prvního ze svvch společníků ufám, že se pi.ipojíš a budeš přijat i mými nejdražšími přáteli," i-ekl pokývl třem mužům stojícím po straně. "Lancelote, Gawaine je náš ratranec. Tohleje Cai a tohle Bedwyrjsou to moji nevlastní brati-i. Nyní ttám družinujako samotný Alexandr Velikv." Morgaine stála a po celý den pozorovala, jak pi-icházejí králové z celé (ritánie, aby přísahali věrnost svému pánovi, poklonili se pi-ed trůnem elekrále a přísahali, že se k němu připojí ve válce a budou chránit svoje iobřeží. Světlovlasý král Pellinore, pán Jezerní země, se přišel Artušovi oklonit a žádal, zda by mohl odjet pi-ed koncem slavnosti. "Co se děje, Pellinore?" divil se Artuš se smíchem. "Ty, kterého jsem ovažoval za nejsilnějšího stoupence zde, mě tak brzy opouštíš?" "Mám zprávy ze své otcovské země, pane, že tam i-ádí nějaký drak, přísahám, že ho budu pronásledovat, dokud ho nezabiji." Artuš ho objal a věnoval mu zlatý prsten. "Nebudu žádného krále dtžovat, když ho potřebujejeho vlastní lid. Jdi a postarej se o zabití toho laka a potom, až bude po něm, mi přinesšjeho hlavu." Slunce už pomalu zapadalo, když konečně všichni králové a šlechtici tlpřísáhli svému Nejvyššímu králi věrnost. Artuš byl dosud chlapcem, ale o celé dlouhé odpoledne nepřestával být zdvoi-ilý a dvorný a promluvil každým, kdo přišel, jako by byl právě prvním. Pouze Morgaine, která v Avalonu naučila číst v lidských tvářích, poznala, že je unavený. Ko-čně bylo po všem a služebnictvo začalo přinášetjídlo. Morgaine čekala, že Artuš bude sedět v kroužku niladíků, které si zvolil ! členy své družiny měl za sebou dlouhý den, byl mladý a po celý den ustředěně plnil svoji povinnost. Místo toho se však posadil k biskupům starším králixm z otcovy Rady - Morgaine potěšilo, že Merlin je mezi lmi. Nakonec Taliesin byljeho vlastní dědeček, ačkoli si nebylajista, zda ♀

Artuš to ví. Když se najedl (a dopřával si,jak se na dospívajícího mladíka sluší) - vstal a začal procházet mezi hosty. Ve svéjednoduché bílé tunice, ozdobenjen křehkou zlatou korunkou, vynikal mezi králi a šlechtici nastrojenými v jasných barvách jako bílý jelen v tmavém lese. Pojeho boku se objevilijeho rytíři: mohutný mladí-ček Gawaine, snědý Cai s římskými rysy, orlovitým nosem a trpkým úsmě-vem-když se pi-iblížil k Morgaine, všimla si, že od koutku úst se mu táhne ošklivá, dosud zarudlájizva, která způsobuje poněkud křivý úsměv před zraněním musel být docela hezký. Lancelot stojící vedle něho byl pohled-nýjako děvče-ne, spíš v něm bylo něco divokého, mužného a krásného připomínal divokou kočku. Morgause se na něho zahleděla hladovýma očima. "Morgaine, kdo je ten krásný mladík - ten vedLe Caie a Gawaina, ten v karmínovém plášti?"

Morgaine se zasmála. "Tvůj synovec, tetičko Vivianin syn Galahad. Ale Sasové ho pojmenovali Elfí kopí a většinou se mu i-íká Lancelot." "Kdo by řekl, že Viviane, která je tak ošklivá, bude mít tak hezkého syna! Její starší syn Balan - ten pi-ece nijak krásou nevyniká. Je jakob-neotesaný, silný, srdečný a budící důvěru jako starý pes, ale je podobný Viviane. O ní by přece nikdo nemohl říci, žeje krásná.

Ta slova Morgaine zasáhla pi-ímo do srdce. O mně se říkri, že jsem jako Viviane, to si tedy všichni mysli, že jsem ošklivá? To děvče řeklo malá a ošklivd jako eLfi žena. Chladně odsekla: Já myslím, že Vivianeje krásná.

Morgause se ušklíbla. "Je vidět, žejsi byla vychována v Avalonu, který. je oddělený od ostatního světaještě víc než většina klášterů. Myslím, ž4 netušíš, co muži na ženách oceňujíjako krásu." "No tak," řekla Igraine chlácholivě, ,jsou i jiné ctnosti, než je krása. Lancelot má oči po matce a nikdo nemůže popřít, že Viviane má krásné oči. Viviane má takové kouzlo, že nikomu nezáleží na tom, zdaje krásná. stačí, když člověka potěší pohledem svých krásných očí ajemným hlasem Krása neníjen královská postava,jemná pleí a zlaté kudrny, Morgause."

Morgause si povzdychla. "I tyjsi zjiného světa, Igraine. Tyjsi královn2t a o

královně si každý myslí, že je krásná. A ey ses provdala za mužei kterého jsi milovala. Většina z nás takové štěstí nemá a pro ženu je útě-chou vědět, že mužijejí krásu obdivují. Kdybys stI-ávila celý život po bokú starého Gorloise, také bys byla ráda, že máš hezký obličej a snažila by se! zastínit ženy, které nemají nic než svůj půvab, hezké vlasy či sladký hlas Mužijsoujako mimina-vidíjen prvnívěc, po které touží-plná ňadra:k

"Ale děvče!" pokáralaji Igraine a Morgause s křivým úsměvem řeklat

"Pro tebe bylo jednoduché zůstat ctnostná, sestřičko, protože muž, kte-réhojsi milovala, byl králem. Většina z nás takové štěstí nemá.

Ty snad po všech těch letech Lota nemiluješ, Morgause?" Morgause pokrčila rameny. "Láska je jen rozptýlení pro posezet u zimního ohně. Lot se se mnou radí o všech věcech a ve válečných letec

PAIÍ KOUZEL

207

hává řízení domácnosti na mně. A kdykoli ukořistí nějaké zlato, y nebo krásné šaty, mohu sijá vybratjako první. Tak mujsem vděčná lyjsem mu nezavdala důvod ani ke stínu pochybností, že vychovává jiného muže. Ale to neznamená, že musím být slepá, když má nějaký k hezké rysy či široká ramena jak mladý býček nebo našel zalíbení

Bezpoclzvby, pomyslela si Morgaine, lehce znechucena, Morgause tohle jako ctrzosiné a sebe samu považuje za ctnostnou králozlnu. Poprvé za noho let cítila zmatek, protože si uvědomovala, že ctnost nelze takhle ,adno určit. Křestané si nade vše cení cudnosti, zatímco na Avalonuje jvyšší ctností odevzdat svoje tělo Bohu nebo Bohyni ve spojení s celým Ením v přírodě. A to, co jedni považují za ctnost, je pro druhé tím jhorším hříchem a nevděčností projevenou Bohu.,Jestliže jedni z nich ají pravdu, ti druzí pak nutně páchají zlo. Připadalo jí, že křesťané lmítají nejsvatější věc pod sluncem, ale ona by v jejich očích nebyla ważována za nic jiného než za děvku. Kdyby jim řekla o beltanských tních a svaté povinnosti, kterou musela Bohyni splnit, dokonce i Igrai-9 která byla v Avalonu vychována, nevěi-ila by svým uším a myslela by že skrz ni promlouvá sám dábel. Znovu obrátila oči k mladíkům, kteří k nim přicházeli: Artuš, světlo-tsý a šedooký Lancelot, štíhlý a půvabný mohutný rudovlasv Gawaine, éry se nad těmito oběma tyčiljako býk nad páremjemných španělských ní. Artuš k nim přistoupil a uklonil se své matce. "Má paní." Rychle se vzpamatoval. "Matko, nejsi po dnešním dni příliš avena?" "Jistě ne tolikjako ty, můj synu. Posadíš se s námi?"
"Na chvíli, matko." Když se posadil, vzal si Artuš nepřítomně hrst idkostí, které Morgaine dala ze svého talíře stranou, ačkoliv právě večeřel. Morgaine si na základě toho znovu uvědomila, jak je Artuš tě mladý. Zatímco žvýkal mandlovou paštiku, zeptal se: "Matko, chceš znovu provdat? Jestliže ano, najdu ti toho nejbohatšího a nejlaskavěj-o ze všech králů. Král Uriens ze severního Walesu ovdověl, nepochybuji om, že by s povděkem přijal dobrou manželku." fgraine se usmála. "Děkuji ti, drahý synu. Ale když žjsem už byla ženou Lekrále, nechci být ženou někoho v nižším postavení. Tvého otcejsem ic milovala a nepřeji si ho někým nahradit." rNu, matko, alje po tvém," i-ekl Artuš, ,jenjsem měl obavy, aby ses cítila opuštěná." Je těžké být opuštěná v klášteře, synu, kdejsou ostatní ženy. Aje tam

la se Morgause: "Radši bych žila v poustevně v lese než v domě štěbetajících žen! Jestliže je tam Bůh, musí být pro něho těžké se vůbec ke slovu!" gaine na okamžik spatřila živou matku, jak si ji pamatovala z dět-♀

208

MLHY AVALONU

ství. Igraine odpověděla: "Myslím si, že každý manžel pod pantoflem trá více času naslouchánim své manželce nežli hovorem s ní - ale jestli člověk poslouchá dost usilovně, boží hlas není nikdy daleko. Ale bylas Morgause, někdy natolik

zticha a naslouchalajsi, abys ho slvšela?"

Morgause se zasmála a udělala gesto, jakým bojovník uznává doh zásah. "A co ty, Lancelote?" zeptala se se svůdným úsměvem. Jsi, zasnoubený, nebo dokonce ženatý?" Zasmál se a zavrtěl hlavou. "Ale kdepak, tetičko. Není pochyb o toi že můj otec král Ban mi nějakou nevěstu najde. Ale prozatím si nepř nicjiného, než následovat svého krále a sloužit mu. Artuš se na svého pi-ítele usmál a poplácal ho po rameni. "Tady dvěl silnvmi bratranci jsem dobře sti-ežen, o tom nepochybuji, stejně ja kterýkoli stalý císař!" Igraine zašeptala: "Artuši, myslím, že Cai žárlí, i-ekni něco milé, i o něm," a Morgaine, která to zaslechla, se podívala na mrzutě se tvá cího zjizveného Caie. Po letech, kdy se domníval, že Artuš je otcův c vlastní syn, kterého má na vychování a kterého si sotva váží, je najedn šokován tím, že sejeho mladší bratr stává králem a navíc bratl-em obk peným novými přáteli, kterým odevzdal svoje srdce. Artuš řekl: "Až se tato země ocitne v míru, najdeme manželky a hra pro vás pro všechnv. o tom není pochyb. Ale ty, Cai, budeš udržovat n hradjako můj vlastní komorník." "S tímjsem spokojený, můj nevlastní bratře - promili mi, měl bych 1 můj pane a králi..."

"Ne," řekl Artuš a otočil se, aby Caie objal. "Bůh mě potrestej, je budu po tobě někdy chtít, abys mi tak říkal, bratře!"

Igraine ztěžka polkla. "Artuši, když takhle mluvíš, někdy mi připai že slyším hlas tvého otce." "Už kvůli sobě bych si přál, paní, abych ho býval lépe poznal. Ale v i to, že král nemůže vždycky dělat, co si pi-eje, ani královna." Pozv Igraine ruku a políbil ji a Morgaine si pomyslela: Tolik věci, které se sla aby král znrcl, se už nazzčiL. "Určitě," řekla Igraine, "začali tijiž říkat, že by ses měl oženit." "Ale tojistě," řekl Artuš a pokrčil rameny. "Myslím, že každý král, kG má dceru, chtěl byji provdat za velekrále. Myslím, že požádám Merli aby mi poradil, kterou by,ch si měl vzít." Očima vyhledal Morgaine a okamžik se na sebe zahleděli, až to bolelo. ",Já toho o ženách nako moc nevím."

"Potom," ozval se Lancelot vesele, "musíme ti najít tu nejkrásn a k tomu nejurozenější ženu v celém království." "Ne," zarazil ho Cai pomalu, ,jelikož Artuš si zcela rozumně uvědor je, že všechny ženyjsou zjeho hlediska stejné, najdeme mu tu s nejvěť věnem." Artuš se kuckavě rozesmál. "Nechám to tedy na tobě, Caii, a nepo

i o tom, že budu tak dobře oženěn, jako jsem byl šfastně korunován. Iil bych ti, aby ses poradil s Merlinem a bezpochyby Jeho Svatost ibiskup se bude chtít k té věci také vyjádřit. A co ty, Morgaine? Mám ajit manžela nebo budeš jednou z mých dvorních dam? Kdo by měl v tomto království vyšší postavení než dcera mé matky?" torgaine řekla zastřeným hlasem: "Můj pane a králi, jsem spokojena ralonu. Prosím nedělej si žádné starosti s hledáním manžela pro mě." yte proto, pomyslela si zuřivě, že čekám dítě!Ani proto ne! fVecht je po tvém, sestřičko, ale pochybuji o tom. Jeho Svatost se mujistě vyjádří - bude tvrdit, že ženy z Avalonujsou zlé čaroděj.nice, o harpie či tak něco." torgaine na to nic nei-ekla a Artuš se ohlédl téměř provinile na ostatní e a rádce. Díval se na něho také Merlin, tak řekl: ,Vidím, žejsem vi1 všechen čas, který mi byl poskytnut, se svou matkou, sestrou a spo-áky nyní se musím zase vrátit ke svému kralování. Paní..." Uklonil se ůne, formálněji Morgause, ale když se pi-iblížil k Morgaine, nahnul se a políbilji na tvář. Překvapením ustrnula. !atko, Bohyně, to je zmatek citů! Řiká, že mě bude vždycky nzilovat a toužit o , a právě to je to, co nesmi udělat! Kdybv totéž citil Lczncelot... Povzdechla rgraine k ní přistoupila a vzalaji za ruku. vfusíš být unavená, dceruško moje. Stát celé dopoledne na slunci bylo norné. Víšjistě, že se nechceš raději vrátit se mnou do kláštera, kde k ticho? Ne? Nu, potomji, Morgause, zaved prosím zpátky do vašeho

drahá sestřičko, pojd si odpočinout." Pozorovala mladíky, jak í, Artuše, jak taktně usměrňuje svoje kroky podle váhavé chůze

orgaine se vrátila s Morgause dojejich stanu byla unavená, ale mu-zůstat bdělá a zdvořilá, protože Lot mluvil o nějakém plánu, o kte-se zmínil Artuš - o boji na

koních, o taktice útoku, při kterém by t1y zástupy saských nájezdníků a pěšáků, z nichž většina nepatřila :vičeným bitevnímjednotkám. n chlapecje mistr strategie," poznamenal Lot. "Mohlo by to dobře ovat nakonec to byly bandy Piktů a Skotů, i Kmeny, které bojovaly ilohy a dokázaly demoralizovat legie, aspoň takjsem to slyšel... Ří-é byli tak zvyklí bojovat řádně podle pravidel proti jakémukoliv iteli, kteiý sejim postavil. Jednotky na koni mají vždycky výhodu nad ky římské jezdectvo, aspoň jak se říká, vždycky vyhrávalo největší

gaine si vzpomněla na Lancelota, sjakou vášní mluvil o svých bo-teoriich. Jestliže Artuš sdílí stejné nadšení a chce spolupracovat :elotem na vybudování jednotek jezdeetva, pak možná skutečně doba, kdy budou saské hordy z této země vyhnány. Potom zavládne ♀

mír, větší než legendární mír před dvěma sty lety, Římany nastolený Pax Romana. Ajestliže Artuš ponese avalonský meč a druidské korunovačn(klenoty, potom skutečně nastane doba jeho zázračné vlády... Viviane kdysi mluvila o Artušovijako o králi z legendy, králi, který ponese legen. dární meč. A rrcožná v této zerni bxcde znovu vLádnout Bolayně, ne rnrtvý BuJ křestanů se svým utrpenixn a srrzrti... Oddala se snění a probrala se, tepxv když jí Morgause lehce zatřásla. "Ale drahá, ty už tady spíš,jdi si lehnout omluvíme tě," i-ekla a poslal jí vlastní služebnou, aby jí pomohla se svléci, umyla jí nohy a rozčesala vlasy. Spala dlouho a hluboce, žádné sny její nezdály, najednou na ni dolehl únava předešlých dní. Když se probudila, nemohla si hned uvědomit, kd je nebo co se stalo,jen žejejí strašně zle a že se musí vypotácet ze stani ven a vyzvracet se. Když se narovnala, v hlavějí zvonilo, Morgause stál vedle ní a laskavějí pomáhala zpátky do stanu. Takhle si na ni Morgain pamatovala i ze svého dětství, na Morgause sti-ídavě laskavou a přísnoui Nyní otřela Morgaine pot z čela vlhkým hadříkem a pak se posadila vedl ní. Služebné řekla, aby přinesla šálek vína. "Ne, ne. To nechci, bude mi zase zle."

Jen to vypij," pobízela ji Morgause přísně, "a sněz kousek chleba, tvrdý, po něm ti špatně nebude - potřebuješ něco do žaludku." Zasmáltl se. "I když máš potíže právě proto, že v břiše už něco máš," zaiertova

Morgaine se stydlivě dívalajinam.
Morgausin hlas byl opět laskavý. šechnyjsme to prodělaly. Takj těhotná - no a co? Nejsi první, ani poslední. Kdopakje otcem, nebo s! nemám ptát? Vidělajsem,jak se díváš na Vivianina hezkého syna-je snaá on tím šlastným% Kdo by ti to mohl mít za zlé? Nebo ne% Je to tedy dí beltanských ohňů? Tojsem si mohla myslet. Ale nakonec - proč ne?"

Morgaine zaíala pěsti, Morgausiny dobře míněné řečijí nebyly vho

"Nenechám si to jakmile se vrátím do Avalonu, vím co udělám. f Morgause se na ni zahleděla s obavami. "Ale drahoušku, opravdu uděláš? V Avalonu uvítají dítě Boha a máš v sobě královskou avalonskd krev. Neříkám, že sama jsem nikdy neudělala totéž - říkala jsem ti, žI jsem si dávala velký pozor, abych nikdy neporodila dítě, které by nebyll Lotovo, což ale neznamená, žejsem po celou dobu, co býval ve válce, spa sama. Proč bych měla? Onjistě taky nespal sám! Alejedna stará porod bába mi jednou řekla - a ta věděla, o čem mluví - že žena by se nik neměla snažit potratit první dítě, které počne, protože by jí to molt poškodit lůno, takže by už nemohla mít další.

,J y P ýd
, sem kněžka a Viviane stárne nechci, ab mi dítě překáželo ři m povinnostech v chrámu." A i když to říkala, věděla, že skiývá pravdy v Avalonu byly ženy, které vykonávaly svoji práci až do posledních mžs těhotenství a potom si ostatní ženyjejich úkoly radostně rozdělily, aby! mohly těhotné před porodem odpočinout. A pak měly dokonce čas svo

i odkojit, nežje daly někam na vychování. Samozřejmě některé dcery vychoványjako kněžky, stejnějako Igraine. Morgause samotná byla svých dvanácti let vychovávána v Avalonu jako Vivianina nevlastní

Morgause se na ni pronikavě zahleděla. "Ano, myslím, že takhle se cítí ždá žena, když má poprvé ve svém lůně dítě - uvězněná, nazlobená, lo se jí něco, co nemůže změnit a čeho se bojí. Vím, že to tak bylo graine, bylo to tak se mnou, myslím, že to tak prožívá každá žena." itisklaji k sobě, ovinulaji rukama. "Ale drahé dítě, Bohyněje laskavá. k dítě v tobě rychle poroste, Bohyně ti vloží do srdce lásku k tomu irečku, i když ti nijak nezáleží na muži, který ti tam sémě zasel. Dítě je, mě v patnácti provdali za muže mnohem staršího a když jsem stila, že čekám dítě, mělajsem sto chutí vrhnout se do moře - pi-ipadalo , žeje to konec mého mládí, konec mého života. Ach, neplač," dodala iladila Morgaine po hebkých vlasech, "brzy ti bude lépe. Nijak se mi hbilo chodit s velkým břichem a širokou zadnicí, ale čas pokročí a dítě irsu ti všechny ty strasti vynahradí. Já porodila čtyři a klidně bych měla [ší - tak často jsem si přála, aby jeden z mých synů byl dcerou. Jestli chceš nechat dítě vychovat v Avalonu, vychovám ti ho já - co tomu

Morgaine se zhluboka vzlykavě nadechla a zvedla hlavu z Morgausina mene. "Omlouvám se - zamáčelajsem ti slzami tvoje krásné šaty." Morgause pokrčila rameny. , Jestli to nebylo nic horšího, nic se nestalo. díš? A užje ti dobře a tak to bude celý den. Myslíš si, že Viviane by tě stila, abys mě navštívila% Můžeš se s námi vrátit na Lothian, když budeš itít-ještějsi neviděla Orkneje a změna tijen prospěje." Morgainejí poděkovala, ale řekla, že se musí vrátit do Avalonu a že než jede, musí seještě rozloučit s Igraine. "Raději její moc nesvěi-uj," radilají Morgause. "Stala se tak pobožnou, by ji to mohlo šokovat, nebo by alespoň mohla považovat za svoji vinnost to předstírat." Morgaine se mdle usmála - rozhodně neměla v úmyslu se svěřovat ani raine, ani nikomujinému. Dokud se to nedozví Viviane, není tu nic, co měla vědět. Byla vděčná za Morgausinu radu i za její dobrou vůli, :měla však v úmyslu to skrývat. Snažila se přesvědčit samu sebe, že má ávo volit: je kněžkou a všechno, co udělá, může ovlivnit vlastním roz-Po celou dobu loučení s Igraine, které bylo napjaté a víc než jednou rušené vyzváněním zvonů svolávajícíchjeptišky kjejich povinnostem , Morgaine uvědomovala, že Morgause se k ní zachovala vícjako matka :ž samotná Igraine. Igraine zestárla a ztvrdla a stala se zbožnou. S úle-u se s ní rozloučila. Když se vracela do Avalonu, měla pocit, že se vrací lmů ted neměla na světě žádnýjiný domov. Ale co až Avalonjejím domovem nebude, co se stane pak? ♀

V asně ráno Iorgaine tiše vyklouzla z Dozzzu panen rza zarostlé vřesoviště zajezerem. Vylezla nahoru k Mohyle a šla dále až na malou paseku tam brzy našla, co hledala, aniž by niusela blou: dit v mlze. Věděla, co potřebuje -jeden kořen a pak kůru zjistého stroznu a dvě další byliny. šechny rostly v Avalonu. Mohla sije vzít ze spižíz-ny v DomiE panen, ale musela by vysvětlovat, na co je potřebuje, takže ten nápad raději pustila z hlavy. Netoužila ani po posměchu ani po soucitu jinýclt žen raději si to najde sama. V bylinách se dost vyznala, stejnějako v dw vednostech báby koi-enářky. Nemusí se proto vystavovat na milost a n milostjiné osobě. Jedna bylina, kterou potřebovala, rostla v zahradě avalonské, utrhla s ji, aniž by si toho někdo všiml. Pro další však musíjít ven do přírody. Ušla velký kus cesty, než si uvědomila, žeještě nevstoupila do mlhv. Rozhlíželn se kolem sebe a viděla část Avalonu, kterou vůbec neznala - to byla hzuza Žije už v Avalonu přes deset let, zná tu každý kámen, každou cestičku a téměř každý strom. Není přece možné, aby se v Avalonu ztz-atila, přest: se to stalo. Zabloudila do hustší části lesa, kde stz-omy byly starší a rostt hustěji, než kdy viděla, a byly tady keře, byliny i stz-omy, kceré dost nespati-ila. Je tnožné, že se jí nějak podařilo proklouznout mlhou, aniž by si q uvědomila, a nachází se nyní na pevnině obkloujícíjezero a ostrov? N!1 v duchu se vrátila ke každému kroku své cesty. Zádnou mlhou neproch zela. Avalon byl každopádně ostrov, a kdyby překročila jeho hranic přišla by jen k vodě v jezei-e. Kolem něho vedla téměř suchá koňsi stezka, ale k ní se nijak nepi-iblížila. I tehdy, když s Lancelotem našli Gwenhwyfar ztracenou v mlze, by obklopeni bažinami, ne lesem. Ne, nebyla na Ostrově kněží, a poku! neovládala

magickou schopnost kráčet po hladinějezera, aniž by museli plavat, nemohla se dostat ani na pevninu. Také není v žádné známé čá Avalonu. Pohlédla vzhůru, aby se zorientovala podle slunce, ale slun nikde neviděla ráno již pokročilo, pi-esto světlo dopadající z nebe by slabé, jako kdyby nemělo žádný pevný zdroj.

Moz-gaine se začala chvět strachem. Není tedy v žádnézn světě, kte zná. Je možné, že pomocí kozzzla druidů, kteří odstranili Avalon z vnějš světa, existuje další neznázná země, svět, který se nachází za Avalox nebo kolem něho? Rozhlížela se po mohutných stromech, stazých dube a lískových keřích, kapradinách a vz-bách, a uvědomovala si, že neni světě, ktezý zná. Byl tujeden zkroucený dub,jehož stáří se dalojen tě odhadnout, kterého by si jistě musela všimnout a ktezý by znusela z

PANÍ KOUZEL
213

rčitě takový stazý a urostlý strom by druidové nazvali posvátným. "Pro hyni! Kde tojsem?" ptjiž byla kdekoliv, nemohla tam zůstat.
Nedokázala říci, kde by mohla být. Bud se znovu dostane do části světa, eryjejí známý, nebo najde nějaký ukazatel, kteryji navede zpátky do fsta, kam chtělajít, či dojde na místo, kde začínají mlhy, a vrátí se cestou

Pomalu se prodírala houstnoucím lesem. Před sebou viděla paseku, ke eré se začala pi-ibližovat. Byla obklopena lískovými keři, z nichž byly chny,jak instinktivně tušila, nedotčené, nedotkl sejich kov dz-uidského rže, aby odřízl kouzelné proutí na vyhledání vody, skzytého pokladn hojedovatých věcí. Na avalonském ostrově byl hájek z lísek, ale ty keře bře znala kdysi, před mnoha lety, si tam sama ui-ízla svoji věštící hůlku, lyž se začala takovým věcem učit. Ale tohlejejiné místo. Na kraji hájku hlédla jednu z bylin, kterou potřebovala. Může si ji hned utrhnout, spoň bude mít nějaký užitek z toho, že sem přišla. Poklekla, sukně si ržila pod sebou, aby si neotlačila kolena a začala vyrývat kořen. Když dvakrát hrábla do půdy, měla pocit, žeji někdo pozoruje, takový nný dotyk v zádech, ktez-v znají všichni tvorové žijící v divočině. Když k pozvedla oči, nikoho neviděla, ačkoliv mezi stromy se mihl nějaký

g třetí se snažila oddálit zvednutí očíjak nejdéle dokázala, namlouvala že tam nikdo není. Uvolnila kořen z půdy, začala z něho oklepávat fnu a šeptala přitom vhodné kouzlo - modlitbu k Bohyni pro navrácení tota keři vyvrácenéznu z kořene, aby na jeho místě mohly zrůst keře é. Pocit, že ji někdo pozoruje, ji však neopouštěl nakonec Morgaine rzvedla oči. Ve stínu na kraji Iesa, sotva postřehnutelná, stála žena pozorovala j i. Nebyla tojedna z kněžek nebyl to nikdo, koho by znala. Měla na sobě ty nevýrazné šedozelené barvy, jakou znívají staré vrby, když jsou za izdního léta pokzyté prachem. Přes šaty měla přehozenou tmavou áštěnku. Na hrdle její třpytilo něco zlatého. V pn,ní chvíli si Morgaine yslela, žeje to žena snědého lidu, se kterými společně očekávala zabití lejelena. Ale držení těla té ženy bylo zcela odlišné od těch drobných achých lidiček měla vzezření kněžky nebo královny. Morgaine netušila, lik jí může být Iet, ale hluboce zapadlé oči a vrásky kolem nich jí povídaly, že ta ženajiž není nejmladší. "Co tady děláš, vílo Morgaine?"
Po zádechjí přeběhl mráz. Jak to, žeji ta žena znájménem? Jako kněžka k dovedla skzýt svůj strach a řekla: "Jestliže mě znáš jménem, paní, tě vidíš, co dělám." S pevným pi-esvědčením nenechat se rušit, znovu ela oči na kůru kořene, kterou loupala. Po chvíli znovu vzhlédla, napůl iufajíc, že neznámá žena zmizí tak rychle, jak se objevila, ale ta byla stxd na svém místě a klidnvm pohledem sledovala Morgaine při práci. ♀

214

MLHY AVALONU

Upřela oči na Morgaininy odřené ruce, na nehet, ktelý si zlomila, "Ano, vidím, co děláš, a vím, eo máš v úmyslu. Proč?" "Coje tobě do toho?"
"Pro můj lidje život cenný," řekla žena, "ačkoliv se nerodíme a neumí-ráme tak snadnojako tvoji lidé. Nemohu však pochopit, že ty, kterájsi nositelkou královské krve dávného lidu, ajsi tak moje pi-íbuzná, se snažíš zbavit sejediného dítěte, které kdy budeš mít." Morgaine ztěžka polkla. Pomalu se

postavila na nohy, vědoma si toho že má ruce špinavé od hlíny, sukně zmačkané od klečení na vlhké bahnité půdě a že stojí nad hromádkou zpola oloupaných kořenů -jako husopa ska před velekněžkou. Vzpurně řekla: "Jakým právem to říkáš? Jsem dosud mladá. Proč si myslíš, že když se zbavím tohoto dítěte, nebudu mít tucet dalších?" "Zdá se mi, že úplně nechápeš smysl toho, co se stalo," řekla neznámá žena. "Musí ti stačit když řeknu: Vidělajsem všechno. Dvakrát si, Morgai. ne, rozmysli, než odmítneš to, co ti Bohyně seslala po Králijelenovi." Najednou začala Morgaine plakat. Koktavě se ozvala: "Nechci hol Nechci ho! Proč mi to Bohyně udělala? Jestli přicházíš od ní, můžeš mž na to odpovědět?" Neznámá žena na ni upřela pohled plný smutku. "Já nejsem Bohyně Morgaine, anijejí posel. Můj lid nezná ani bohy, ani bohyně,jen prs své matky, která je pod našima nohama a nad našimi hlavami, ze kter pocházíme a ke které se navracíme, když náš čas vypršel. Proto se těšíme ze života a pláčeme, když je nějaký život v zárodku zničen." Přistoupila blíž a vzala Morgaine kořen z ruky. Řekla: Tohle přece nechceš," a ho: dila kořen na zem. , Jak sejmenuješ?" křičela Morgaine. "Kde tojsem?"
Ve svém jazyce bys moje jméno nedokázala ani vyslovit," řekla žená a Morgaine začala uvažovat, v jakém jazyce spolu tedy mluví. "A pokud jde o toto místo, je to lískový háj. Vede k místu, kde já žiji, a tamhlet cestička" - ukázala - "tě zavede domů, do Avalonu." .

Morgaine sledovalajejí zvednutý prst očima. Ano, vedla tam cestičkat přísahala by, že když do háje vešla, žádná stezka tam nebyla.

Žena dosud stála vedle ní. Zvláštně voněla, ne silným pachem nemytéht těla,jak tomu bývalo u starých kmenových kněžek, ale zvláštní neurčito vůní,jakoby pocházející z nějaké neznámé byliny. Byla to zvláštní, čerstvá téměř hořká vůně, podobná vůni rituální byliny, užívané pro vidět a Morgaine připadalo, že i oči má nějak očarované, že vidí víc nežjindy jako kdyby všechno bylo nové a čisté,jiné než v každodenním životě.

Žena řekla tichým hypnotizujícím hlasem: "Můžeš tady zůstat se mnot jestli chceš. Uspím tě, abys dítě porodila bez bolesti, a vyberu pro ně sil život, který v něm dřímá, a bude žít déle než by žil mezi tvými. Vidít osud, který ho čeká ve tvém světě: bude se sice snažit dělat dobro, alejal většina tvvch lidí bude pouze škodit. Avšakjestli zůstane tady, mezi mý

PANÍ KOUZEL

215

dmi, bude žít mezi námi dlouho, předlouho - téměř - ty bys to tak zvala- nekonečně, možnájako nějaký kouzelník, bude žít mezi stromy divokými tvory, které člověk nikdy nezkrotil. Zůstaň tady, maličká dej ů to dítě, které nechceš v sobě nosit, a vrať se ke svým lidem s vědomím, tje šíasten a že se mu nestane nic zlého." Morgaine cítila, jak ji polilo horko, které vystřídal chlad. Věděla, že Ghle žena není obyčejný člověk sama měla v sobě stopu této dávné elfí [ye-víla Morgaine,jméno, kterým siji Lancelot dobíral. Odtáhla se od tniny ruky a utíkala po cestičce, kteroují ukázala, utíkala, co nejrychleji iohla,jako kdybyji pronásledoval sám dábel. Žena za ní volala: "Odvrh-i tedy svoje dítě, nebo ho uškrl při porodu, vílo Morgaine, protože tvé di čekájejich vlastní osud, ale co potká Králejelena? Král musí zemřít kdo nastoupí na jeho místo?" Její hlas se vytrácel do dálky, Morgaine ponořila do mlhy, klopýtala o koi-eny, sukně sejí zachytávala o větve fesovce, trnité keře ji strhávaly k zemi, utíkala v panické hrůze, dokud epronikla skrz mlhu do zářícího slunce a ticha. Poznala, že znovu stojí a známých březích Avalonu.

Opět přišlo novoluní. Avalon byl ponořen v letní mlze, ale Viviane byla iěžkou již tolik let, že znala změny měsíce jako proudění vlastní krve. še přecházela po svém domě sem a tam a po nějaké době i-eklajedné rěžek: "Přines mi harfu." Když se pak posadila s harfou ze světlého bového dřeva na klíně, jen se zlehka dotkla strun, aniž měla chul hrát. Když noc začala blednout a přecházela zvolna v ráno, Viviane se zvedla vzala svoji lampičku. Její sloužící kněžka rychle přispěchala z vedlejší iístnosti, kde spala, ale Viviane zavrtěla mlčky hlavou a ukázala ženě, že má vrátit do své postele. Jako duch se kradla po cestičce k Domu panen, toupila dovniti-, našlapovala přitom tišejako kočka. V místnosti, kde spala Morgaine, přistoupila kjejí posteli a zahleděla do spící tváře, která

sejí tak podobala. Morgaine měla ve spánku tvái-alého děvčátka, které pi-ed mnoha lety přišlo do Avalonu a které při-istlo Viviane k srdci. Pod tmavými řasami měla modravé skvrny a okraje ček červené, jako kdyby před spaním plakala. Držíc lampičku vysoko, Viviane si prohlížela svoji příbuznou. Milovala forgaine, tak jak nikdy neměla ráda Igraine nebo Morgause, kterou xnila vlastním mlékem. Nikdy neměla takhle ráda žádného z mužů, se :erými sdílela lože najednu noc nebo na delší období. Ani Raven, kterou ila mravům kněžky odjejích sedmi let, nemilovala takjako tohle děvče. uze jedinkrát v životě cítila takovou silnou lásku, vnitřní bolest, jako iyby každý dech milované byl smrtelnými mukami - k dceři, kterou rodila první rok, kdy složila přísahujako kněžka, a která se dožila sotva il roku. Když ji ještě ani ne patnáctiletá pohřbívala, tehdy naposledy akala. Od okamžiku, kdy jí vložili dceru do rukou, dokud ki.ehké dě-♀

Iátko nedodýchalo, vnímala Viviane každéjejí nadechnutí se směsí 1 a bolesti, jako kdyby dítě bylo součástí jejího vlastního těla, jehož ka okamžik spokojenosti nebo utrpení je spokojeností či utrpením jf vlastním. Ale tojejiž dávno a Viviane věděla, že žena, kterou se měla byla pohřbena v hrobu pod lískovým keřem v Avalonu. Žena, která slz odcházela od hrobečku své dcery, byl někdo naprostojiný, někdo se dokáže povznést nad všechny lidské city. Laskavá, ano spokoj, někdy dokonce i šiastná ale již to nikdy nebyla ta bývalá žena. Milo svoje syny, ale od okamžikujejich narození byla smířena s myšlenkot je dá na vychování dojiné rodiny. Dopřála si trochu lásky k Raven... ale byly chvíle, kdy v nejhlubším ru eítila, žejejí mrtvou dcerují Bohyně vrátila v podobě Igrainina dfl Nyni láče a je to, jako kdyby mě každrí jeji slza cílila v srdci. Bolzyně, d mi tohle dítě, abyclz je milovala, a přesto ji musim vystavit lakovému utrpe Celé lidstvo trpi, i země pláče nad mukanzi svých synzi. V našem utrpeni, M Cericlzuen, se přibližujeme k tobě... Viviane zvedla ruku k očím a zav hlavou, aby jediná slza skanula beze stopy. I ona řisalzala, že se stane čim je jeji utzeni ještě nezačalo. Morgaine se zachvěla a pi.evrátila se na bok, a Viviane najednou dot strach, že se Morgaine probudí a ona znovu uvidí její vyčítavý poh a proto se rychle vykradla z místnosti a vrátila se do svého domu. Lehla si na postel a snažila se usnout, ale nezavřela oči. Potom ránem zahlédla na zdi stín a v přítmí rozeznala tvář: Byla to Smrtka, k na nijiž čeká pi-evlečena za starou ženu v hadrech. Matko, už sis ro mne přišla?

Ještě ne, dcero moje a moje druhé já, přišLa jsem za tebozz, aby sis vzpom že tě očekávám, tak jako očekávám každého jinélzo smrtelnika... Viviane zamrkala, a když znovu otevřela oči, byl kout místnosti bo a prázdný. Rozlzodně nepotřebuji, aby mi teá řiponzinala, kdy si rrro přijde. . . Tiše ležela a čekala, jak byla naučena, dokud se do jejího pokoje vkradlo ráno. I pakještě vyčkávala, než se oblékla, rozhodnuta nepa půst novoluní, dokud se dnes večer neobjeví na obloze srpeček mě Potom si zavolala kněžku, která měla u ní službu, a řeklají: "Zavoh paní Morgaine." Když Morgaine přišla, všimla si, že mladší žena se oblékla do 1 kněžky nejvyšší hodnosti, spletené vlasy si vyčesala vzhůru, na šňůrce jí visel nůž ve tvaru srpu. Vivianina ústa se pohnula v trp úsměvu, a když se pozdravily a Morgaine se posadila vedle ní, ř "Nyní měsíc dvakrát zmizel, řekni mi Morgaine, obtěžkal Parohá z tvoje lůno?" Morgaine na ni rychle pohlédla, jako vyplašené zvíře chycené da Potom nazlobeně a vzdorně poznamenala: "Řeklas mi, že mám vlastního soudu a sama se rozhodnout zbavilajsem se ho."

ezbavila," řekla Viviane a snažila se zklidnit hlas a učinitjej nezau-, "Proč bys mi měla lhát? Něco takového neuděláš." e udělám!"
iane cítila v děvčeti nebezpečnou sílu, vjednu chvíli, když se Mor-zvedla z lavice,jí připadalo, že vyrostla do hrozivé výše. Bylo to však uzlo kněžky, které Viviane sama dobře znala. dběhla mě, již ji nemolzu zcc.strašit. Přesto v sobě shromáždila všechnu To neuděláš. Královská krev avalonská musí být zachována." jednou se Morgaine vrhla na zem a na okamžik dostala Viviane i, že děvče začne divoce plakat. "Pročjsi mi to udělala, Viviane? Proč ě takhle

zneužila? Myslela jsem, že mě máš ráda!" Obličej měla icený, ale neplakala. phyně ví, dítě moje, že tě miluji tak, jak jsem nemilovala žádného nského tvora," řekla Viviane pevným hlasem, ačkoliv u srdce cítila C. "Ale kdyžjsem tě sem přivedla, řeklajsem ti: Přijde doba, kdy mě E nenávidět tak, jako mě ted miluješ. Jsem Paní z Avalonu nesklá-účty za to, co dělám. Dělám, eo dělat musím, nic více a nic méně, budeš činit i ty, až pi-ijde tvůj den." n den nikdy nepřijde," vykřikla Morgaine, "protože tady a ted ti ám, že sis se mnou pohrávalajako se psem už naposledy! Už nikdy y víc!" iano se snažila mluvic klidně, hlasem kněžky, keerá se dovede ovlá-:terá musí zůstat klidná, i kdyby jí nebesa spadla na hlavu. "Dej si ,jestli mě cheeš proklít, Morgaine slova vyřčená v hněvu se k tobě navrátit, když to budeš nejméně poti-ebovat." nklít - to mě nenapadlo," řekla Morgaine iychle. "Ale už nechci být ou v tvých rukou. A pokudjde o to dítě, kvůli kterémujsi pohnula n a.zemí, abysje pi-ivedla k životu, neporodímjej v Avalonu, aby ses hla pást očima na svém úspěchu." argaine," řekla Viviane a natáhla ruku k mladší ženě, ale Morgaine rla. Do ticha řekla: "Nechl Bohyně nakládá s tebou, jako tys naklá-e mnou, Paní." ! dalšího slova se otočila a místnost opustila, nečekajíc na propuště-riane seděla,jako byji pi-imrazil,jako kdyby slova na rozloučenou, rávě vyslechla, byla skutečným prokletím. ž se trochu vzpamatovala, zavolala si jednu z kněžek. Den již po-a na obloze vyšel měsícjako tenoučký stříbrný srpeček. "Řekni mé ltné, paní Morgaine, aby za mnou přišla nepropustilajsemji." Ižka odešla, ale dlouho se nevracela. Již byla tma a Viviane si zavo-tuhou služebnou, abyjí pi-ineslajídlo, rozhodla se přerušit dlouhý když se vrátila první kněžka. 9af," řekla a uklonila se, obličej měla bílý.
iane se zadrhlo hrdlo, vzpomněla si, jak před nějakým časem se lněžka v hlubokém zoufalství po narození nechtěného dítěte obě-♀

sila na pásku na jednom ze stromů v dubovém háji. Morgaine! Přišla rru srtad kvůLi tortultle Smrtka varovat? Sálzne si snad na vlastni život? Oschlý mi rty vyslovila: "Požádalajsem tě, abys pi-ivedla paní Morgaine ke mně

"Paní, nemohu."
Viviane se zvedla ze svého křesla a obličej měla hroziý. Mladá kněžk pi-ed ní ustoupila tak spěšně, že málem zakopla o svoji sukni. "Co se stah paní Morgaine?" "Paní... kokatala mladá žena, "ona - ona není ve svém pokoji a pta jsem se všude. V jejím pokoji jsem našla tohle," řekla a ukázala závc a tuniku zjelenice, sti-íbrný srpeček i malý srpovitý nůž, kteiý Morgain dostala při svém zasvěcení. "A na břehu mi řekli, že si nechala zavolat la a odjela na pevninu. Mysleli, že odjela na tvůj pi-íkaz.

Viviane se zhluboka nadechla, natáhla ruku a vzala si dýku i srpečc od kněžky. Podívala se najídlo na stole a přepadlaji slabosc. Posadila s iychle pojedla trochu chleba a napila se vody z Posvátné studny. Poto řekla: "Není to tvoje chyba, omlouvám se, že jsem na tebe byla hrubá Stála s rukou na Morgainině nožíku a poprvé v životě, když se podíva na svoje zápěstí,jakjí tepe krev,ji napadlo,jak snadno by mohla přej přes tepnu nožem a pozorovat,jakjí život uniká z těla. Potom by si Smrtl přišla pro mě, a ne pro Morgrine. Jestli rnusi mit krev, necht má znoji. Á Morgaine tu nechala nůž, nepověsí se, ani si nepodi-ežе žíly. Bezpochyl se vypravila za svojí matkou pro útěchu a o radu. Jednoho dne se vrál ajestliže ne, stejněje v rukou Bohyně.

Když Viviane znovu osaměla, vyšla ze svého domu a při bledém svi nového měsíce stoupala vzhůru pěšinou ke svému zrcadlu.

Artuš byl korunován a stal se králem, uvažovala, všechno, za co jse posledních dvacet let bojovala, se uskutečnilo. A přesto jsem tu saa a opuštěná. Ať se mnou Bohyně naloží po svém, aleještějednou chci vid tvář své dcery, svéhojediného děvčátka, to chci vidět, než zemi-u deja vědět, že na tom bude dobře. Matko, v tvém jnaénu.

Ale zrcadlo mlčelo a ukazovalo pouze stíny a za nimi bylo vidětjen m v rukoujejího syna Balana.

MORGAINE VYPVÍ...

Drobni snědi veslaři si m.ě moc neroltLiželi byli zzrykli, že Viviane p a odclaázi v nejrůznějších řizách, a cokoliv se kněžka rozh.odla udělat, bylo v j očich správné. Nikdo z nich se mnou nezapředl hovor, a okud šlo o 7ně, ntěla obličej obrácený k vriějšimu světu.

Mohla jsem se z Avalonu vykrást po skrVté cestičce. Takltle, když jsett si v Lod, je jisté, že Viviane se to dozvi, aLe i sama před sebot. jsem se báLa přizn straclt, který mi zabrániL jit po skryté stezce. BáLa jsem se, že mě kroky neza na pevninu, ale do nějaké neznámé země, kde rostou podivné rostLiny a stn kterýclz se nedotkla lidská ruka, kde slunce nikdy nesviti a Jronikavé oči v

jo nitra duše. Dosud jsem měLa ři sobě byLiny, svázané v ntalém váčku u asu, p jak lod tiše proplouziaLa mlltou na jezeře, váček jsem odvázaLa a necltala jej t po Itladině. Přiadalo mi, že pod /zladinou jezera se něco třyti, nějaký cvý odLesk, možná nějrckých šerků, ale odvrátila jsem zrak, rotože jsem (J,a, že veslaři na mě čekaji, rzž zvednzc ml/ty. Avalon zů stal za mnou, zřekla jsem se Ito, ostrov se vznášel za svitu vycltázejiciho nce, ale já jsem se neotočila, abycla se naposledy Jodivala na Moltylu n.ebo na pnertný krtrlt. Nechci již být hračkou Tivirtne a orodit syna svému bratrovi ro nějaký tajný lJezerni pani. Nikdy jsem zzeocltybovala, že to fude syn. Kdybyclt bývrzla zěř.ila, porodim dceru, zůstala byclt v Avalonu a dala byclt Bo/tyni dceru, kterou jsem ylrc dlužna. V Léteclt, která následovala, j.sem nikdy neřestala litovat, že ztti)tyně seslala syna, a nikoliv dceru, která by moltla sLoužit v jejim cltrámu osvátném háji. A tak jsem naposledy vyslovila kouzelná sLova - jak jsem asoň tehdv věřila-Íalhy se zvedly a my jsme připluli ke břeltůrn jezera. Měla jsem pocit, jako kdybych frrobudila z dloulzého snu. Když jsem kdysi poprué satřila Avalon, ptala jsem ,Je skutečný?" a vzpontněla jsem si, že mi Iiviane te/tdy odfověděla: "Skuteč-fši než kterékoli jiné misto. " Ale pro mě již skutečný nebyl. Divala jsem se na osi u druhélto břeltu a řikala jsem si: Pouze tohle je skutečné a zšechzta ta léta rvená v Avalonu nejsou vic než seyt, který vybled7te a na který zapomenu, až se

Pršelo, studené kapky dopada.ly yta hladinu jezera. Dala jsem si přes hlavu uci těžkélto pláště a vstozcpila jsem na skutečný bře/t. C/tvili jsenz pozorovala , jak pomalu mizi v mlze, až byla nenávratně pryč. Nikdy jsem neměla pocltybnosti o tom, kam jit. Ne do Cortzuallu, ačkoliv jsem elé duše toužila po krajině svélto dět.stvi, o dlouhýclt skalnatýclt rameneclz tajicich do temného moře, po ltltcbokýclt stinných údoliclt rozkládajiciclz se mezi y, po milovaném a zpola zaontenutém obřeži Tintagelu. Igraine by mě tam ivitakt. Ale ona si žila sokojeně za zdmi kláštera a mně připadalo srázmé ji n nechat a nerušit. Ani mě nenaadlo jet za Artušem, i když jsem nepochyhovala om, že by mě litoval a poskytl mi přistřeši. Bohytě si s námi dělala své. Měla jsem pocit viny za to, co se stalo tehdy ráno , co jsme udělali jako Bohyně a Bzllz nárn bylo řikázáno rit2zálem, ale to, co stalo za svitáni, to jsme si udělali sami. Ale i to nakonec bylo, jak si přála Bohyně. jen lidé rozlišuji mezi pokrevni řibuznosti, zvířata o těclthle věceclt nevědi nic, mkonec, muž a žena mezi zvířata patři. ALe pokud jde o Artuše, ten byl vychován iO křestaa a nikdy by se nentěl dozvědět, že se stal otcem syna, který byl počat rnrtelném /třichu. Pokud šlo o mě, nebyla jsem vycltována jako křestazka. Ditě v ménť lůně - o tom m byla přesztědčena -nebylo počato žádným smrtelnikem. Seslal mi je Král jelen, troháč, jak se na pruni ditě kněžky, která složila přisahu, sLuši. Tak jsem se obrátila k severu. DLoulté cesty přes vřesoviště jsem se nebála, věděla , že mě nakonec dovede do královstzii Orkneji a k mé tetě Morgause. ♀

arzzrizá kri a

ovna
♀

aleko na severu, kde kraloval Lot, byla krajina pokryta v sokou vrstvou sněhu. I za poledne byla země většinou je mlhavě osvětlena. Za vzácných dnů, kdy vysvitlo slunce, v cházeli muži na lov, ale ženy zůstávaly jako uvězněny stále uvnitř hr du. Morgause bez zájmu otáčela svým vi-etenem - protože ani s léty n přišla pi-edení na chu - nebol na jemnější práci byla v místnosti tm

Náhle ucítila ledový závan z otevřených dvei-í a vzhlédla od práce. "Mo gaine, celý den sis stěžovala, že je zima, a ted z nás chceš udělat rar pouchy?" "Nestěžovalajsem si," ohradila se Morgaine. "Neřeklajsem ani sluvk Je tady zatuchlo a zapáchá tu kouř. Chci sejen trochu nadýchat čerstvél vzduchu - nic víc!" Zavřela dveře a vrátila se k ohni. Zimomřivě si mnu ruce. "Od letního slunovratujsem se pořádně nezahřála.

To se ti nedivím," i-ekla Morgause. ,Tvůj malý nájemník ti krade teF z kostí -je schoulený pěkně v teploučku ajeho matka se klepe zimou. T je to vždycky." "Aspoň, žeje už po zimním slunovratu, di-íve se rozednívá a později smráká," řeklajedna z Morgausiných žen. "A možná neuplyne ani čtrn dní a budeš mít dítě vedle sebe..." Morgaine neodpovídala, jen stála poblíž ohně, chvějíc se chlad a mnula si ruce,jako kdybyje měla bolavé. Morgause si i-íkala, že to dě vypadá spíš jako vlastní duch, rysy v tváři jí vystupovaly a nabývaly mrtvolné křehkosti, ruce měla jako kostlivec, což zvláší vynikalo opr mohutnému břichu. Pod očima má temné kruhy a víčka zarudlá jak dlouhém pláči přitom po celé měsíce, které Morgaine strávila v ton domě,ji Morgause neviděla uronitjedinou slzu.

Ráda bycla ji potěšila, ale jak mohu, když nepláče?

Morgaine nosila staré šaty po Morgause a její vybledlou roztřeper kytlici z tmavě modré látky, která jí byla až směšně dlouhá. Vypad neohrabaně, až nepořádně a Morgause rozčilovalo, že její netei- se nenamáhá vzít jehlu a nit a šaty si nějak upravit. Kotníky měla natel takže sejí vydouvaly nad přezkami bot. Bylo to tím, že v tuhle roční dc jedli jen nasolené ryby a sušenou zeleninu. Všichni potřebovali čer jídlo, ale v tomto počasí je nebylo snadné získat. Možná že muži bu dnes mít při lovu štěstí a že sejí pak podaří přinutit Morgaine, aby sn trochu čerstvého masa po čtyřech vlastních těhotenstvích věděla, coj

dostatek stravy, hraničící s hladověním, jež člověka sužuje v pozdním iotenství. Vzpomínala si, jak když byla těhotná s Gawainem, šla do ékárny a snědla nějakýjíl, který tam měli na bělení. Jedna stará porod-bábají řekla, že když těhotná se nemůže ovládnout ají takové podivné i, je to tím, že dítě to potřebuje, a neměla by mu to odepřít. Možná ra budou nějaké čerstvé byliny od horského potoka - toje něco, po čem totná touží, zvláš terl na konci zimy. [. Morgaininy krásné vlasy byly pocuchané, viselyjí ve volném copu-:o kdyby se celé týdny nečesala a vlasy si znovu nespletla. Ted se obrátila ohně, vzala hřeben, který zde ležel na polici, uchopilajednoho z Mor-asiných pejsků a začala ho česat. Morgause si v duchu říkala: Bylo by ší, kdybys učesala samu sebe, ale nechtěla vyvolávat spory. Morgaine byla roslední době nedůtklivá, bylo lepší na ni vůbec nemluvit. Je to jen rozené, tak blízko očekávaného porodu, uvědomovala si a pozorovala adou ženu, jak kostnatýma rukama pročesává chlupy psího kožichu. jsek poštěkával a kňučel a Morgaine ho tišila hlasem jemnějším, než ým v posledních dnech promlouvala s lidmi. ,Už to nebude dlouho tlvat, Morgaine," těšilaji Morgausejemně. "Na omnice tojistě budeš mít za sebou." ,Pro mě to nebude nikdy dost brzy." Morgaine pejska naposledy po-icala a postavila ho na zem. Tak, ted vypadáš, jak se sluší a pati-í, mské společnosti, pejsánku... tyjsi ale pěkný, takhle učesaný:" ,Přiložím," řeklajedna z žen, která sejmenovala Beth, odložila vřeteno idhodila přeslici do košíku s vlnou. "Muži se jistě brzy vrátí - už je malu tma." Přistupovala k ohni a přitom zakopla o uvolněné poleno nálem upadla do ohniště. "Garethe, ty mrško malá, odklidíš to tady?" idila poleno do ohně a pětiletý Gareth, který si s polínky hrál, se :křičel - polínka byla přecejeho armáda! ,Garethe, nedá se nic dělat,je večer a tvoji vojáci musí do svých stanů " , la Morgause pohotově. Chlapec nazlobeně odsunul hromádku drob-h polínek do rohu, ale několik sijich schoval do své tuniky - byla to stší polínka, ze kterých Morgaine začátkem roku vyřezala hrubé tvary žů v helmách a brnění a obarvilaje štávou z lesních plodů, aby měli nxtínové tunik. y
,Uděláš miještějednoho římského rytíře, Morgaine?"
,Ted ne, Garethe," řekla. "Ruce mě bolí zimou. Možná zítra." Přistoupil k ní, postavil sejí ke kolenům a žadonil: "Kdy budu dost starý to, abych šel lovit s

otcem a Agravainem?" ,Řekla bych, že siještě pár let počkáš," řekla Morgaiue s úsměvem, "než deš dost velký na to, aby ses neztratil v sněhové závěji!" ,Už jsem velký!" naléhal a natáhl se na špičky, "Podívej, když sedíš, m vyšší než ty, Morgaine!" Netrpělivě kopal do židle. , Tady se nudím, mám co dělat!" Jestli chceš," nabídla se Morgaine, "naučím tě příst a hned budeš mít ♀

224

MLHY AVALONU

zábavu." Vzala Bethinu odloženou přeslici a podala mu ji, ale on je protáhl obličej a ucouvl. "Já budu iytíi-! A rytíři nepi-edou!"

,To je škoda," poznamenala Beth. "Možná by pak neobnosili toli plášlů a tunik, kdyby věděli,jakou práci dájenom upříst vřeteno!" "Pi-esto byljeden iytíř, který předl, aspoň tak to vypráví pi-íběh," řekl Morgaine a natáhla ruce k chlapci. "Pojd ke mně. Ne, sedni si na laviěk Garethe, pro mějsi teď moc těžký, abych tě chovala na klínějako miminlG Za starých časů, ještě než pi-išli Římané, žiljeden rytíř, ktetý sejmenotr Achilles a byl proklet. Stará čarodějka předpovědělajeho matce, že zatt ne v boji. Matka ho tedy oblékla do sukní a schovávala ho mezi ženam kde se naučil příst a tkát a dělat všechnu práci, kterou dělávají děvčata "A zahynul v bitvě?" "Ano, zahynul. Když byla obléhána Trója, zavolali si všechny rytfi a válečníky, abyji obklíčili, a Achilles šel s ostatními a byl ze všech rytíl ten nejlepší. Říkalo se o něm, že mu dali na vybranou, zda chce žít dloul a v bezpečí a zemi-ít v zapomenutí jako stařec v posteli, nebo žít krátl život a zemřít jako mladý s velkou slávou, a on si vybral slávu tak doposud v ságách vyprávíjeho příběh. Bojoval s trojským iytířem, kte sejmenoval Hector-v našemjazyce toje Ectorius."

"Byl to ten Ectorius, který ychoval našeho krále Artuše?" zeptal chlapec a oči měl rozšířené úžasem. To jistě nebyl, protože se to stalo pi-ed stovkami let, ale mohl to jeho předek." "Až budu u dvora, jako rytíř v Artušově družině, řekl Gareth, c vyvalené vzrušením, "budu ten nejlepší válečník a vyhraji pi-i závode všechny ceny. Co se stalo Achillovi?" "Už si nevzpomínám - bylo to tak dávno, to ještě na Utherově dvo jsem slyšela vyprávět ten příběh," řekla Morgaine a přitiskla si ruce záda,jako kdybyji tam zabolelo. , Vyprávěj mi o Artušových rytířích, Morgaine. Opravdujsi viděla La eelota, vid? Viděljsem ho, když byl král korunován, zabil hodně dral Vyprávěj mi o tom, Morgaine." "Neotravujji, Garethe, nenijí dobře," napomenula chlapce Morgau

"Běž se podívat do kuchyně,jestli tam není nějakáječná placka. Dítě se tvářilo nenadšeně, ale vytáhlo vyřezávaného rytíi-e z tuni a zamířilo ke dveřím mumlalo přitom k dřevěné figurce: Tak,pa Lancelote, teď půjdeme ven a zabijeme všechny draky najezeře... , Ten nedovede mluvit o ničemjiném než o válce a bojování," posteš: si Morgause, "a svém slavném Laneelotovi. Jako kdyby nestačilo, že (waine válčí společně s Artušem! Doufám, že až Gareth dospěje, bude v zemi mír!" "Mír bude," řekla Morgaine nepřítomně, "ale co na tom záleží, k zemře rukou svého nejbližšího přítele?"

VELEKRÁI.OVNA
225

Cože?" vy,ki-ikla Morgause užasle, oči mladé ženy však byly prázdné akoby nevidomé Morgauseji něžně uchopila za ruku a naléhala: "Mor-ne! Morgaine, coje ti?" Morgaine překvapeně zamrkala a zavrtěla hlavou. "Omlouvám se - co o říkala?" Cojsem ti říkala? Spíš cos říkala ty mně?" chtěla vědět Morgause, ale yž uviděla v Morgaininých očích zoufalství, zachvěla se. Pohladilaji po te a vnímalajejí pochmurná slovajako pomatení smyslů. "Myslím, že snila s otevřenýma očima." Uvědomila si, že se nehodlá smířit s tím, Morgaine měla vidění. "Musíš o sebe víc pečovat, Morgaine, málojíš, ,tně spíš..,. "Z jídla je mi špatně," posteskla si Morgaine. "Kdyby tak bylo léto, ch mohla sníst nějaké ovoce... včera v noci se mi zdálo, žejímjablko valonu." Hlas její zachvěl, svěsila hlavu, aby Morgause neviděla, že se ia řasách lesknou slzy sevřela pěsti a nerozplakala se. Už máme všichni dost těch nasolených ryb a uzené slaniny," prohlásila irgause, ,jestli Lot dneska na lovu uspěl, musíš sníst trochu čerstvého tsa." Uvědomovala si, že Morgaine se v Avalonu naučila nevšímat si tdu, žízně ani

únavy i ted, když byla těhotná a měla by si spíš vyhovět, o by bylo věcíjejí cti všechno vydržet bez postesknutí. Jsi vyučená kněžka, Morgaine, zvyklá na hladovění, ale dítě hlad ízeň nesnese, jsi moc hubená." ‚Neposmívej se mi!" odbylaji Morgaine nazlobeně a ukázala na svoje sté břicho. ‚Ale ruce a obličej máš kost a kůže," nenechala se odbýt Morgause. esmíš takhle hladovět, čekáš dítě, musíš na něj myslet!" Budu na něj myslet, až ono bude myslet na mě!" řekla Morgaine iazlobeně se zvedla, ale Morgauseji uchopila za ruce a stáhlaji dolů. rahé dítě, znám to, co prožíváš, nezapomeň, žejsem porodila čtyři děti. poslední dnyjsou horší než všechny předcházející měsíce dohromady!" ‚Mělajsem mít dost rozumu a zbavit se ho, dokud byl čas!" Korgause otevi-e1a ústa, aby ji oki-ikla, ale potom si jen povzdechla ekla: "Užje pozdě říkat, cos měla nebo neměla udělat nanejvýš deset (a budeš mít všechno za sebou." Ze záhybu sukně vytáhla hi-eben ačala Morgaine rozčesávat zcuchaný cop. ‚Nech to být," řekla Morgaine netrpělivě a odtáhla hlavu. "Udělám si sama zítra. Tedjsem na to moc unavená. Alejestli ti vadí, když se na rnáš podívat - ukaž, dej sem ten hřeben!" Jen v klidu sed, holubičko," řekla Morgause. "Copak si nevzpomínáš, jsijako holčička v Tintagelu vždycky plakala po mně, abych ti učesala sy, protože tvoje chůva -jak se jen jmenovala... už si vzpomínám-ennis, ano, takhle - tahávala tě za vlasy a tys říkala: ‚Al mě učeše teta rgause!" Protahovala hřeben houštímjejích vlasů, uhlazovala pramen prameni a hladila Morgaine něžně po hlavě. "Máš krásné vlasy."
♀

226

MLHY AVALONU

‚Tmavé a drsnéjako koňské žíně!"
"Ne, pěkné jako vlna černé ovce a lesklé jak hedvábí," opravila Morgause a nepřestávalaji hladit. , Jen drž, upletu ti cop... vždyckyjse si přála mít holčiěku, abych ji mohla pěkně oblékat a takhle jí spléta vlasy... ale Bohyně mi seslala jen syny, a tak ted, když mě potřebuje budeš moje malá holčička..." Přitáhla si tmavou hlavu na prsa a Morgait tam zůstala ležet, ti-esouc se pláčem, který již nemohla déle zadržova

"No tak, moje malá, neplakej, už to nebude trvat dlouho, no tak.. nestarala ses o sebe dobře, potřebuješ mateřskou péči, ty moje holčičko..: Jájen... je tady taková tma... já toužím po slunci..." ‚V létě máme slunce víc než dost, bývá světlo až do půlnoci, řekL Morgause, "a v zimě je ho zase tak málo." Morgaine dosud vzlykaL a Morgauseji tiskla k sobě a lehcejí pohupovala. "No tak, maličká, holtl bičko, no tak,já vím,jak se cítíš... Gawainajsem porodila v té nejtemnějl zimě. Byla tma a zuřila bouř e a tehdy mi bylojen šestnáct let.,Jakýjá měZ strach, tak málojsem toho věděla o rození dětí. Tehdyjsem si přála, abyc? se bývala stala kněžkou v Avalonu nebo zůstala na Utherově dvoře,jen n být tady. Lot byl ve válce a já si ošklivila svoje tlusté tělo, pořád mi byl špatně a bolelo mě v zádech a bylajsem úplně samajen s cizími ženam Věřila bys, že tu zimujsem měla v posteli schovanou svoji starou panenk a tisklajsemji k sobě a každou nocjsem usínala s pláčem? Taková ma! holkajsem byla! Tyjsi aspoň dospělá žena, Morgaine.

Morgaine vzlykala:, Já vím, že užjsem stará na to, abych se chovalaja malé dítě...", ale tiskla se k Morgause, kteráji hladila po vlasech.

"A teď to moje miminko, které jsem porodila, než jsem sama by dospělá, bojuje někde se Sasy," posteskla si, "a ty, kteroujsem držívala c klíně jako panenku, budeš mít vlastní dítě. Už vím, chtěla jsem ti řL novinu - kuchařova žena Marged porodila dítě - bezpochyby proto br ovesná kaše dnes ráno plná cucků - tak budeš mít kojnou. I když určit až ho uvidíš, budeš ho chtít krmit sama." Morgaine se tvářila odmítavě a Morgause se usmívala. "Jájsem taky G smýšlela, dokud se mi dítě nenarodilo, a bylo to u každého z mých syn ale jakmile jsem se jim podívala do obličejíčku, měla jsem pocit, že, nikdy nedám z náruče." Cítila, jak sebou její neteř trhla. "Co se děj Morgaine?" "Bolí mě v zádech asijsem moc dlouho seděla, nic víc to nebude," řel Morgaine, nicméně se znepokojeně zvedla a začala přecházet po poko ruce založené v ki-íži. Morgause zamyšleně př imhouřila oči, jistě, v p ledních dnech dívčino bi-icho pokleslo, již to nebude trvat dlouho. M by ženskou komnatu vystlat čerstvou slámou a promluvit s porodnú bábami, aby se připravily na porod.

Lotovi muži zastihli na svazích jelena stáhli z něho kůži, v a vůně pekoucího se masa nad velkým ohněm se nesla celým

orgaine nabídli plátek syrových jater nasáklých krví - podle zvyklostí : áva phle maso dost ly těhotné ženy.
".Morgause si všimla,jak odporem zkroutila tvái-, stejnějako to dělávala a v těhotenství, ale nakonec Morgaine, stejnějako vždycky Morgause j najátra vrhla s chutí, protožejejí tělo pojídle toužilo, ačkolijejí mysl j odmítala. Později však, když bylo maso upečeno a bylo nařezáno na átky a roznášeno stolujícím, je odmítla. Morgause vzala plátek masa položilajej na Morgainin talíř. "Sněz to," pobízelaji. "No tak Morgaine, poslechni mě, nemůžeš takhle lladovět, už kvůli dítěti." : "Nemohu," zašeptala Morgaine. "Bylo by mi špatně - dej to stranou, usím to sníst později." k.. "Coje s tebou?"
Morgaine sklonila hlavu a zamumlala, "Nemůžu jíst maso z jelena-idlajsemje při beltanských ohních když... a ted se mi ze samotné vůně pho masa dělá zle." A k tomuhle dítěti přišla v Beltane ři rituálnich ohnicla. Co ji tak trápi? Ta iomínka by měla být přijemná, uvažovala Morgause a usmívala se při pomínce na beltanské prostopášnosti. Uvažovala, zda to děvče přišlo rukou nějakému obzvláště brutálnímu muži a prožilo něco jako zná-lnění-to by odpovídalojejí zatvrzelosti ajejímu současnému zoufalství. !řCsto, co se stalo, nedá se odestát a Morgaine je dost stará na to, aby děla, že ne všichni mužijsou hrubí, i kdybyjednou připadla muži, který ienní anijemný, ani nemá zkušenosti se ženami. Morgause si vzala ovesnou placku a namočilaji do šťávy z masa, kterou aěla v talíři. "Sněz to - takhle do sebe dostaneš z masa to nejlepší," řekla, audělalajsem ti šípkový čajje nakyslý, bude ti chutnat. Vzpomínám si, e kdyžjsem byla v naději, toužilajsem po kyselých věcech." Mcrgaine poslušně jedla a Morgause se zdálo, že se jí do tváří vrací arva. Protáhla sice obličej nad kyselostí nápoje, ale přesto jej žíznivě ypila. "Nechutná mi," i-ekla, "aleje zvláštní, že se nemůžu udržet a mu-Im ho pít." "Tvoje dítě po něm touží," řeklají Morgause s vážnou tváří. "Děti v lůně ědí, coje pro ně dobré, a chtějí to po nás." Lot, který pohodlně seděl mezi dvěma lovci, se na svoji švagrovou řátelsky usmíval. "Staré zvíře, samá kůže, ale na večeři na konci zimy tačí," řekl, ,jsem rád, žejsme nedostali březí laň. Dvě nebo třijsme viděli, le řekljsem svým mužům, abyje nechali být, dokoncejsem odvolal psy chci, aby laně porodily svoje kolouchy v klidu, poznaljsem, žejejich čas e blíží, mnohé z nich byly obtěžkané." Zívl a uchopil malého Garetha tvářičkou mastnou od masa. "Brzy budeš už velký a budeš chodit lovit námi," řekl. "Ty a bezpochyby malý vévoda cornwallský." "Kdoje to vévoda cornwallský?" zeptal se Gareth.
"Přece to dítě, které čeká Morgaine," odpověděl Lot s úsměvem a Ga-♀

reth se zahleděl na Morgaine. "Žádné dítě nevidím. Kde je tvoje dt Morgaine?" Morgaine se nervózně zasmála. "Pi-íští měsíc touhle dobou ti ho ukážu:

"Přinese tijejarní víla?"
"I tak by se to dalo říet," usmála se Morgaine, přestože jí do smích nebylo. "Jak může být dítě vévodou?"

"Můj otec byl vévodou cornwallský,m. Ajájsemjediné dítě zjeho mar želství. Když Artuš odešel vládnout, dal Tintagel zpátky Igraine po c pi-ejde na mne a moje syny, jestli budu nějaké mít."

Morgause hleděla na mladou ženu a v duchu uvažovala: Její syn buc blíže trzlnu než mzlj Gazunizze. Já jsem vlastzzi sestra Igraine, n Viviane je jc nevlastni, tnkže Gawaine je bližši přibuzný než Lancelot. Ale Nlrgnizzin syn b2u Artušovvm synovcezn. To by mě zajinznLo, jestLi si to Nlorgaine uzědomuje.

,Tojistě, Morgaine, tvůj synje vévoda cornwallský."

"Anebo vévodkyně," doplnila ho Morgaine s úsměvem.
"Ne, podle toho,jak ho nosíš,jak ho máš nízko ajakjsi široká, soudfr že to bude syn," i-ekla Morgause. "Jájsem porodila čtyš-i a vidělajsemjit těhotné..." Škádlivě pohlédla na Lota a poznamenala: ,.I,lůj manžel be velmi vážně tu starou

povídaěku o tom, že král by měl být svému lic otcem!" Lot dobrosrdečně poznamenal: "Já považujijedině za správné, aby i právoplatní synové, které mám s královnou, měli i nevlastní bratry b bratra ti táhne na záda, říká se, a moji synové mají bratrů nepočítaně Pojď, švagrová moje, vezmi harfu a zazpívej nám!"

Morgaine odstrčila zbytky placky namočené ve šlávě. "Moc jsem najedla, abych zpívala," řekla a zamračila se. Pak se začala znovu proel zet po síni a Morgause si všimla,jak si pokládá ruce na ki-íž. Gareth při k ní a zatahalji za sukně. "Zazpívej mi. Zazpívej mi tu píseň o tom drakovi, Morgaine." , To je pro dnešek moc dlouhé - brzy už budeš muset jít spát," řek ale šla do rohu, kde stála malá harfa, uchopilaji a posadila se s ní na lav Jen tak namátkou hrábla do strun, sklonila se, aby naladila struny, a F začala zpívat drsnou pijáckou píseň vojáků.

Lot se přidával v refiénu, stejnějako ostatní muži, ajejich drsné hl se odrážely od začouzených trámů:

"Sns zn temné nori
když všiclini lidi saLi,
pobil všeclzny žezy,
zná..silnil tucet ovci!"

,Tuhle píseň ses nemohla naučit v Avalonu, drahá švagrová," menal Lot s úsměvem a Morgaine vstala, aby harfu uložila na své

"Zazpívej ještě," žadonil Gareth, ale Morgaine zavrtěla hlavou.

T
Už mi dochází dech," povzdechla si. Odložila harfu a uchopila vi-ete-, ale po chvíli odložila ije a znovu začala pi-echázet po síni sem a tam. ,Co tě bolí, děvče?" zeptal sejí Lot. "Jsi neklidnájako medvěd v kleci!" ,Bolí mě v zádech, když sedím," odpověděla, "a po tom mase, které mě tička pi-inutila sníst, mě nakonec rozbolelo i břicho." Znovu si pi-itiskla ce na záda a najednou se sehnulajako v křeči. Pak polekaně vykřikla forgause si všimla,jakjí dlouhá kytlice zvlhla až ke kolenům. "Ach Morgaine, ty ses počůrala!" ykřikl Gareth. "Na to jsi ale přece - moje chůva by mi za to naplácala!" -"Buď zticha, Garethe!" napomenula ho Morgause přísně a spěchala Morgaine, která stála ohnutá, tvái- iltdou údivem a studem. ,To je v poi-ádku, Morgaine," řekla a vzala ji za paži. "Bolí tě tady... co tady? Myslela jsem si to. Začala jsi rodit, to je všechno, copak to :víš?" Alejak by to to děvče mělo vědět? Rodila poprvé a nikdy nepatřila těm, které naslouchají ženským řečem, aby nyní poznala první pi-ízna- Po celý denji už musela trápit bolest. Zavolala Beth a řeklají: "Zaved vodkyni cornwallskou do pokoje pro ženy a zavolej Megan a Branwen. 1ozpusí jí vlasy, nesmí mít na sobě nic zavázané nebo zauzlované," idala a pohladila Morgaine po vlasech. "Měla jsem to tušit už di-íve, lyžjsem ti splétala vlasy - brzy přijdu a zůstanu s tebou, Morgaine." gozorovala děvče,jak odchází,jak se ztěžka opírá o chůvinu paži. Řekla uovi: "Musím s ní zůstat. Rodí poprvé a bude chudák vyděšená." "Žádný spěch," poznamenal Lot nevzrušeně. "Jestli rodí poprvé, bude to trvat celou noc a ty budeš mít dost času držetji za ruku." Dobrosr-Čně se na svoji ženu usmál. "Nepospíchej pi-ivést na svět Gawainova

"Co tím chceš říct?" zeptala se tlumeně.
,Jen to - že Artuš a Morgaine se narodili zjednoho lůna a jeji syn bude že trůnu než náš." "Artušjeještě mladý," řekla na to Morgause chladně, "a má dost času, iy dal život tuctu synů. Proč myslíš, že potřebuje nástupce?" Lot pokrčil rameny. "Osud je nevyzpytatelný," řekl. "Artušovi se daří bitvě - a nepochybuji, že v tom má prsty,Jezerní paní, k čertu s ní-Gawaine je oddaný svému králi. Ale osud se může změnit a štěstí se t5že od Artuše odvrátit, a jestli ten den přijde, rád bych viděl, aby awaine byl v tu chvíli nejblíže trůnu. Uvažuj rozumně, Morgause život ialého děckaje nejistý. Udělala bys dobi-e, kdybys poprosila Bohyni, aby vévoda cornwallský nenadechl podruhé." "Jak bych mohla Morgaine něco takového udělat?,Jejako moje vlastní!" Lot svoji ženu láskyplně pošimral pod bradou. "Jsi milující matka, :orgause,jinak bych tě neměl tak rád. Ale obávám se, že Morgaine pi-íliš touží po tom držet ve svém náručí dítě.

Slyšeljsemji,jak i-íká, že by se rla ráda toho dítěte zbavila." ♀

"Bylo jí zle a byla unavená," odbyla ho Morgause nazlobeně. "Mys žejájsem takové věci neříkala, kdyžjsem musela tahat to velké břicl Každá žena v posledních měsících těhotenství říká takové věci. "Přesto si myslím, že kdyby se Morgainino dítě narodilo bez živc nějak zvláší by pro ně netruchlila. Ani ty - a to tvrdím - ani ty bys pro netruchlila." Morgause bránila svoji pi ibuznou: Je tak hodná na našeho Garethal udělala mu hračky, vypráví mu pi-íběhy. Jsem sijista, že sama bude dobro matkou." "Přesto není v našem zájmu ani v zájmu našeho syna, aby Morgain považovala svého syna za Artušova nástupce." Objal svoji ženu kolen ramen: "Podívej, drahoušku, spolu máme čtyři syny a bezpochyby, al všichni dospějí, půjdou si po krku - Lothian není dost velké královsCw pro všechny! Ale kdyby byl Gawaine velekrálem, potom by se našla kr lovství pro ně pro všechny." Pomalu přikývla. Lot neměl Artuše rád, stejně jako nikdy nemilova Uthera ale nemyslela si, že bude takhle bezcitný. "Chceš snad po mně abych to dítě zabila, sotva se narodí?" Je to naše pi-íbuzná a náš host," prohlásil Lot, "a tak je i to díd posvátné. Neriskoval bych prokletí od příbuzných. Jájsem i-ekl, že živo? novorozeňatjsou křehké, pokud se o ně velmi opatrně nepečuje, ajestl to Morgaine nezvládne sama, bylo byjen dobré, kdyby nikdojiný nem čas se o to dítě postarat." Morgause zaiala zuby a odvrátila se od Lota. "Musímjít za svojí neteří: Lot se za jejími zády usmíval. "Přemýšlej o tom, co jsem ti i-ekl, m drahá." Dole v malé síni byl pro ženy zapálen oheň, vařila se na něm oves kaše, protože noc bude dlouhá. Byla podestřena čerstvá sláma. Morgaus již zapomněla na strasti porodu -jak to běžně bývá u žen radujících se z svých dětí - ale pohled na čerstvou slámu v ní vyvolal vzpomínky. Mo gaine oblékly do volných šatů a rozpuštěné vlasy jí visely po zádeclJ Procházela se sem tam po místnosti a opírala se o Meganinu paži. vzduchu byla slavnostní nálada. Morgause pi-istoupila ke své netel a uchopilaji za paži. "Pojd, můžeš se chvíli procházet se mnou a Megan zatím půjde a p1 praví plenky pro dítě," řekla. Morgaine se na ni podívala očima raněn srny, čekající na lovcovu ruku, která jí má zasadit poslední ránu. "Bude to trvat dlouho, tetičko?" "No tak, nesmíš myslet dopředu," i-ekla Morgause něžně. "Jestli mus a mysli na to, že tvůj porod trvá už téměř celý den, takže ted už to půjd rychleji." Ale v duchu si pomyslela: Nebude to pro ni snadné, je tak drobn a nechce se ji to ditě porodit, bezpochyby má před sehou ještě ceLou dlouhou no. , A pak si vzpomněla, jak Morgaine měla vidění, a usoudila, že nem

cenu jí lhát. Pohladila Morgaine po bledé tváři. "Neboj se, dítě mo,j

bře se o tebe postaráme. U prvního dítěte to vždycky trvá trochu déle echce se mu opustit svoje hnízdečko, ale uděláme, co bude v našich h. Přinesl někdo do místnosti kočku?" Kočku? Ano,je tady, ale, tetičko, proč?" nechápala Morgaine. ,protože, má maličká, když uvidíš, jak kočka rodí kofata a přede při n a vůbec nepláče bolestí, a když uvidíš, jak rodí radostně, možná ti to pnůže snášet snáze svoje bolesti," i-eklají Morgause a pohladila to malé upaté zvířátko. "Je to stará podoba porodních kouzel, které v Avalonu žná neznáte. Ano, můžeš se na chvíli posadit, vezmi si kočku do klína pdpočiň si." Pozorovala Morgaine, jak odpočívá a hladí kočku, pak ji Íiovu přepadly křeče a Morgause na ni naléhala, aby vstala a nepi-está-ra chodit. "Jak dlouho to vydržíš -jde to pak rychleji," pobízela ji. kJsem tak slabá, tak unavená..." posteskla si Morgaine a tiše zasténala. Tež bude po všem, bzuteš ješiě unavenější, pomyslela si Morgause, pak ladší ženě přistoupila a pohladila ji po ramenou. "No tak, opři se jpiě, dítě moje..." Jsi jako moje matka..." i-ekla Morgaine a pi-itiskla se k Morgause. bličej měla zki-ivený,jako kdyby se měla rozplakat. "Kdyby tady tak byla je maminka..." a pak se kousla do rtu, jako by litovala okamžiku bosti, a začala zase pomalu chodit sem a tam po malé místnosti. iHodiny se vlekly. Některé z žen šly spát, ale byly tu další, které se ffdaly a procházely se s Morgaine. Jak čas

ubíhal, Morgaine byla stále tlěšenější a bledší. Vyšlo slunce a porodní báby dosud nedovolily Mor-ůne, aby ulehla na slámu, ačkoliv byla tak strašně slabá, že v chůzi pýtala. V jednu chvíli ji přepadla zima, a tak přes sebe pi-ehodila žžich, po chvílijej zase odhodila s tím, že celá hoří. Znovu a znovu sejí ïedal žaludek a zvracela, až z ní šlajen zelená žluč pi-estojí nepřestávalo it nevolno, ačji nutili pít horké bylinné nápoje, které žíznivě hltala. Ale rk se jí znovu udělalo zle od žaludku a Morgause při pohledu na ni femýšlela o tom, co říkal Lot, a uvažovala,jestli záleží na tom, co udělá... iže se stát i to, že Morgaine tenhle porod nepřežije. Konečně nemohla chodit, tak jí ženy dovolily, aby si lehla. Lapala po rchu a kousala se do rtů, kdyžji znovu a znovu přepadaly bolesti. Mor-ntse klečela vedle ní a drželaji za ruku. Hodiny ubíhalyjedna za druhou. louho po poledni se jí Morgause tiše zeptala: "Byl - byl otec dítěte nnoho větší než ty? Někdy, když trvá tak dlouho, než se dítě narodí, iamená to, žeje po svém otci a na matkuje moc velké." Uvažovala, tak jako již dříve, kdo je otcem dítěte. Viděla, jak se Mor-ůne podívala při Artušově korunovaci na Lancelota jestliže nosí Mor-ůne jeho dítě, tím by se vysvětlovalo, proč se Viviane tak zlobila, až iohá Morgaine musela uprchnout z Avalonu... Po všechny ty měsíce se Morgaine nesvěřila se svými důvody, proč opustila Avalon, ani s kým ká dítě,jen to, že otěhotněla pi-i beltanských ohních. Viviane se o Mor-ůne tak starala,jistě by nedovolila, aby nosila dítějen tak někoho... ♀

Alejestliže Morgaine, bouříc se proti svému osudu, si vybrala za mile Lancelota, nebojestli ho svedla v beltanském háji, tím by se vysvětlov proč Vivianina vyvolená kněžka, její nástupkyně, budoucí Jezerní p z Avalonu uprchla.
Ale Morgaine pouze řekla: "Nevidělajsemjeho tvář přišel ke mněj Paroháč," a Morgause věděla na základě vlastní chabé schopnosti vid že Morgaine lže. Ale proč?

Hodiny se vlekly. Jednou Morgause nakoukla do hlavní síně, kde Loto muži hráli s hracími kostkami. Lot seděl, na klíně měljednu z Morgau ných mladších služebných, rukou si ledabyle pohrával s jejími ňadr a pozoroval hru. Když se Morgause objevila ve dveřích, mladá žena polekaně podívala a snažila se sklouznout z jeho kolen, ale Morgause zarazila: "Jen zůstaň, kdejsi, mezi porodními bábami tě nepotřebujen a dnes večer budu se svou neteří a nebudu mít čas přít se s tebou o mís vjeho loži. Zítra to budejiné." Mladá žena, rdíc se, sklonila hlavu a L se zeptal: "Jakje na tom Morgaine, zlatíčko?" "Ne zrovna nejlíp," odpověděla Morgause. Tak těžký porod nepam tuji." Potom hněvivě vykřikla: "Přál bys snad své švagrové, aby po poro nikdy nevstala?" Lot zavrtěl hlavou. ‚To tv jsi přece v tomhle království přes kou a čáry, má paní. Já nepřeji Morgaine nic zlého. Bůh ví, že by to b) politováníhodné mrhání hezkými ženami - a Morgaine je hezká do pokud neberu v úvahu její ostrý jazyk! Ale pochází z tvé rodiny, vi miláčku, a tojen vztahy dostatečně okořeňuje..." Morgause se na svého manžela láskyplně usmála. Al si do svého lc berejakékoli pěkné hračky - a děvče najeho klíně k nim patřilo-vědě žeji má rád. "Kde je Morgaine, mami?" zeptal se Gareth. "Říkala, že mi dnes vyřeže dalšího rytíře na hraní!" "Je nemocná, synáčku." Morgause se dlouze nadechla a znovu ji p padla úzkost. "Brzyjí bude dobře," řekl Lot, "a pak budeš mít malého bratránka, kterým si budeš hrát. Bude jako tvůj bratr a tvůj přítel - říká se, příbuzenecké vztahy vydrží tři generace a soukojenecké sedm, a proti Morgainin syn bude pro tebe v obou vztazích, bude ti víc než vlastn bratrem." "Budu rád, když budu mít kamaráda," i-ek1 Gareth. "Agravaine se posmívá a říká o mně, žejsem hlupák, že si pořádještě hraji s dřevěnj rytíři!" To víš, že Morgainin syn bude tvým přítelem, až trochu povyros řekla Mor ause. "Nejdřív bude jako to štěňátko, co ještě neotevřelo ale za rok dva bude dost starý na to, aby si s tebou hrál. Ale Boh g

naslouchá modlitbám malých dětí, synku, tak se musíš k Bohyni moE

,a tě vyslyší a Morgaine porodí zdravého silného syna, a nepřijde si pro jako Smrtka..." a najednou začala plakat. Gareth pozoroval svoji mat-i,jak pláče, a Lot se zeptal:, Je to tak zlé, drahoušku?" Morgause přikývla. Nebylo však proč děsit to malé dítě. Otřela si slzy

th zvedl oči a řekl: "Prosím tě, drahá Bohyně, al moje sestřenka ine porodí silného syna, abychom spolu vyrostli a byli rytíři." gause se proti své vůli usmála a pohladila ho po baculaté tvářičce. sijista, že takovou modlitbu Bohyně vyslyší. Ted musím zpátky za

Alejak odcházela ze síně, cítila Lotovy oči na sobě a vzpomněla si, co dříve řekl - že by mohlo být pro ně pro všechny lepší, kdyby to Morgai-n syn nepřežil. Budu spokojená, jestliže to přežije Morgaine, pomyslela si a téměř poprvé nvala, že se naučila tak málo avalonských kouzel. Nyní, když poti-ebo-a nějaké kouzlo, nějaké čárv, kterými by to Morgaine ulehčila, byla zmocná. Pro to děvče to bylo tak těžké, tak strašlivě těžké, její vlastní irody proti tomu nebyly ničím... rátila se do ženské světnice. Porodní báby nyní přiměly Morgaine, aby na slámě klekla a pomáhaly dítěti vyklouznout zjejího lůna. Ona však ezi nimi klečela zhroucená jako bez života a musely ji podpírat. Nyní ičéIa bolestí, popadala dech a kousala si rty, jak se snažila výki-iky itlačit. Morgause poklekla pi-ed Morgaine do krví potřísněné slámy táhla ruce a Morgaine je uchopila, hledíc na Morgause očima, které ko byji nepoznávaly. ,Mami!" vykřikla. "Mami, vědělajsem, že přijdeš..."
Botom se jí tvář znovu zki-ivila a pohodila hlavou, ústa zkroucená ne-křičenými steny. Megan řekla: "Držji, moje paní - ne eakhle zezadu, ji rovně..." a Morgause chytila Morgaine pod pažemi, cítila,jak se to .věe celé chvěje, jak se mu zvedá žaludek, jak vzlyká, jak slepě bojuje. E nebyla schopnajim pomáhat anijim dovolit dělat, co musejí, hlasitě křikla, když se jí dotkly. Morgause zavřela oči, nechtěla vidět, jak se orgainino ki-ehké tělo vší silou křečovitě vzpíná. Znovu ykřikla: "Mat-! Matko!", ale sama Morgaine nevěděla, zda volá Igraine nebo Bohyni. Kom Morgause znovu pevně Morgaine uchopila, tajiž ztrácela vědomí. místnosti bylo cítit ostrou vůni krve a Megan držela v rukou něco tma-ho a svraštělého. ,Podívej, paní Morgaine," řekla, "máš pěkného syna..." potom se nad m sehnula a vdechla dojeho malých úst. Ozval se ostlý rozhořčený ki-ik ivorozeného dítěte bouřícího se proti studenému světu, ve kterém se

iine se zhroutila do Morgausina náručí, naprosto vyčerpaná, ani sílu otevřít oči a podívat se na dítě. ♀

Dítě bylo umyto a zabaleno do plenek a Morgaine vypila šálek horkého mléka s medem a bylinami proti krvácení. Nyní ležela ospalá a unavená ani se nepohnula, když se k ní Morgause naklonila, abyji lehee políbila, na čelo. Bude žít a zotaví se, ačkoliv Morgause nikdy neviděla žádnou žent svádět tak těžký boj a potom přesto přežít a porodit živé dítě. A porodrú bába řekla, že po všem, co musela podstoupit, aby porodila živé a zdravč dítě, je nanejvýš pravděpodobné, že Morgaine už další dítě neporodí:: Což, uvažovala Morgause,jejedině dobře. Vzala do plenek zabalené dítě a zahleděla se do drobných rysů jehct: obličeje. Zdálo se, že dýchá dobře, ačkoliv někdy se stalo, že když dítě hned nezaplakalo, bylo nutné vdechnout mu vzduch do úst. Někdy dý chání po chvíli znovu ustalo a dítě zemi-elo. Tohle byl však zdravý života schopný růžový chlapeček, i nehtíčky měl růžové. Tmavé vlasy měl zeel rovné, paže i nožičky měl drobné - ano, byl to nepochybnějeden z elfíct lidí,jako Morgaine samotná. Mohl by to vskutku být Lancelotův syn, a ta dvojnásobně blízko Artušovu erůnu. Dítěje třeba dát okamžitě kojné... a potom Morgause zaváhala. Beg pochyby, až si trochu odpočine, Morgaine bude chtít svoje dítě pochovat a nakojit vždycky to tak bývalo, bez ohledu na to, jak těžký byl porod A čím těžší porod byl, tím se zdálo, že větší radost matka nachází v koje vlastního dělátka čím horší byl její boj, tím větší cítí lásku a potése kdykolivjí dítě přiloží k prsu. A pak se jí - navzdory její vůli - vybavila Lotova slova. Jestliže chci ti trůně Gawain,ct, toltle ditě stoji v cestě. Když to Lot říkal, nechtěla to posl chat, ale teď když dítě již držela ve svých rukou, nemohla se ubrán pomyšlení, že by to nebylo tak zlé, kdyby to dítě zalehla kojná nebo kdyb bylo pi-íliš slabé, aby pilo. Ajestliže ho Morgaine nikdy nedržela v nártd ani ho nekojila, nepocítí takový žal byla to vůle Bohyně, že to dítě neti

žít...
Chci ji jen ucltránit ,žalu...
Morgainino dítě, pravděpodobně Lancelotovo, po obou z králov

krve avalonské... jestliže se Artušovi něco stane, lidé tohle dítě přijm najeho trůn. Ale žeje to Lancelotovo dítě, tím si není tak docelajistá. A ačkoliv Morgause porodila čtyři syny, Morgaine byla děvčátke o které s láskou pečovalajako o svoji panenku, chovalaji ve svém ná kartáčovala jí vlasy, koupala ji a nosila jí dárky. Může něco takové udělat vlastnímu dítěti Morgaine? Kdo říká, že Artuš nebude mít se sv královnou, af je to kdokoliv, tucet synů? Ale Lancelotův syn... ano, Lancelotova syna by ponechala na pos smrti bez pocitu viny. Lancelot nebyl bližší příbuzný Artuše nežli Gawai přesto mu Artuš dával přednost, se vším se obracel na Lancelota. Takj, ona vždycky stála ve Vivianině stínu, ze sestry, které si nikdo nevšímal

velekrálovna - nikdy nezapomene Viviane, že pro Uthera vybrala raine-stejně tak oddaný Gawaine bude vždycky scát ve stínu okázalého celota. Jestliže si Laneelot pohrával s Morgaine neboji dokonce zne-il, tím spíš má důvod nenávidět ho. Není totiž žádný důvod, aby Morgaine porodila Lancelotovo neman-ské dítě v tajnosti naplněna žalem. Považuje snad Viviane svého syna příliš cenného pro Morgaine? Morgause si všimla, jak to děvče tajně i celé dlouhé měsíce pláče je snad nemocné z lásky a opuštěnosti? Vťviane, čert ji vem, zacltázi s životem jako s ltracimi kostkami! Igraine vehnala nciruče Utlterovi, aniž by pomvslela na GorLoise, Morgaine si vyžádala pro inlon a tedsnad chce zcela zničit její život? Kdyby si tak mohla býtjista, žeje to Laneelotovo dítě!
ak litovala, když Morgaine rodila, že nezná dostatek kouzel, aby jí adnila porod, i tedjí bylo líto,jak málo se v čárech vyzná. Dokud žila Avalonu, neměla doscatek zájmu ani vytrvalosti, aby studovala nauku uidů. Ale přesto jako Vivianina chráněnka se od kněžek, které si jí eděly a kazilyji, pár věcí naučila. Ukazovalyjí dobrosrdečně, takjako íčověk podvoluje dítěti, drobná kouzla ajednoduché čáry. Nyní je tedy může využít. Zavřela dveře od světnice, rozžehla oheň, rhla tři hedvábné vlásky z hlavičky dítěte, nahnula se nad spící Morgai- a i jí vytrhla pár vlasů. Potom píchla děcko šídlem do prstu a rychle ú onejšila vhodila na oheň posvátné byliny s vlasy a krví, přitom ptala magická slova, hledíc do plamenů. idyž oheň zasyčel a plameny pohasly, zadržela dech a na chvíli se před objevila tvái- - mladá tvář s korunou světlých vlasů stíněných parohy, ajícími stín na modré oči,jako měl Uther... Morgaine mluvila pravdu, když říkala, že k ní přišel jako Paroháč esto lhala... Morgause se to ted měla dozvědět pro Artuše tehdy ipravili Velký sňatek,ještě předjeho korunovací. Copak i tohle Viviane tplánovala, aby se narodilo dítě ze dvou královských rodů? Zaslechla za ou nějaké zvuky, obrátila se a uviděla Morgaine, jak stojí vedle ní přidržuje se rámu postele. Obličej měla bílýjako stěna. Stěží hýbala rty, jen její tmavé, hluboko zapadlé oči naplněné zoufal-vfm hleděly na kouzelné předměty na zemi před krbem. "Morgause," kla, "přísahej mi -jestli mě miluješ, přísahej mi - že o tomhle nebudeš luvit s Lotem, ani s nikým jiným! Přísahej mi, nebo tě prokleji tou jhorší kletbou, kterou znám!" Morgause položila dítě do kolébky a obrátila se k Morgaine. Uchopila 2a paži a vedlaji zpátky k posteli. "Pojď, lehni si, odpočiň si, maličká-musíme si o tom promluvit. Artuš! Le proč? To bylo Vivianino dílo?" Morgaine znovu vzrušeně opakovala: "Přísahej, že nic neřekneš! Pi-ísa-j, že o tom už nebudeš mluvit! Přísahej! Přísahej!" Očijí divoce planuly. orgause dostala strach, že Morgaine z toho bude mít horečku. ♀

"Morgaine, dítě moje..."
"Přísahej! Nebo tě prokleji pi-i větru, ohni, moi-i a kameni!"

"Ne!" přerušilaji Morgause, uchopilajejí ruce do svých a snažila sejl uklidnit. ,Vidíš, přísahám,já přísahám."

Nechtěla přísahat. Říkala si, měla jsem to odmitnozzt, měla byclz si o to promlzivit s Lotem... ale už bylo pozdě, teď když pi-ísahala... a Morgause si

nepřála být prokleta kněžkou avalonskou. , "Jen lež, klidně lež," řekla jí tiše. "Musíš se vyspat Morgaine." Mlad žena zavřela oči a Morgause seděla vedle ní a hladila jí ruce. Pi-itom přemýšlela. Gazuaine je Artzzšův člověk, atse stane cokoliv. Lot by z toLzo, kdyb se Gawaine dostal zza trůn, neziskal zzic. Tolzle - bez ohledzc na to kolik svnu bud, Artuš mit - je jelto rvzti. ArtTzš byl vyclzován jako křestazz a děLci tnn.olto ro to, abv moLtl vládzoztt křestánůnt. l3zcde se stvdět zrt. toLzle ditě zrozené z kroesmilstva, Jedobré vědět na kráLe nějakou nectnost. I ti Lota, ačkoLiv lzo mám rá,da, víu o jeho lzříšiclt a jelto sznilstvu. Dítě v kolébce se vzbudilo a zaplakalo. Morgaine, tak jako všechn) matky při takovém zvuku, otevi-ela oči. Byla však příliš slabá, aby s! pohnula. Zašeptalajen: "Moje dítě-je to moje dítě? Morgause, ukaž, chei je pochovat." Morgause se sehnula a podávalají do náručí v plenkách zabalený ra neček. Vtom zaváhala: jestliže Moraine ,jednou dítě podrží ve své náručí, zatouží kojit je, zamiluje si ho a bude se zajímat o jeho zdra Jestliže ho však předá kojné, di-ív než mu pohlédne do tváře, poto k němu nebude nic cítit a bude to vlastně dítě své pěstounky. Ale nakona není tak špatné mít Artušova prvorozeného syna, kterého se neodvář přiznat, dítě, které navíc bude cítit k Lotovi a Morgause oddanostjako ki svým pravým rodičům Lotovi synové mu budou bratry spíš než Artušov synové, kteréjednou bude mít, až se ožení.

Morgaine stékaly po tváři slzy. Prosila "Dej mi moje dítě, Morgause dovol, af pochovám svoje dítě, chci ho... Morgausejijemně, ale nemilosrdně odbyla: "Ne, Morgaine, nejsi doa silná, abys ho chovala a kojila" - spěšně sáhla po lži, kterou nezkušen děvče nepozná- "jestliže hojednou pochováš, nebude pít od své kojnE musímejí ho dát hned. Pochováš si ho, až budeš silnější a on bude dobř pít." A přestože Morgaine začala plakat a vzlykajíc natahovala k ní ruc Morgause odnášela dítě z místnosti. Ne, i-íkala si, tolzle bude Lotzv chráni nec, a budeme tak 7ttiÍ jednozz. provždv zbraň proti velekráLi. 7řk, teď jsen pojistila, že Morgaine, riž ji hude dobře, bzcde o dítě rojevovrzt pramalý záj a kLidně mi ho svěři do péče.

wenhwyfar, dcera krále Leodegranze, seděla na vysoké zdi ob- klopující zahradu, oběma nikama se přidržovala kamenů a po- zorovala pod sebou koně ve výběhu. Odkudsi za jejími zády se ze zahrady linula sladká vůně léči-h bylin a rostlin v květináčích, které manželka jejího otce pěstovala řípravě léků a lektvarů. Zahrada bylajejím oblíbeným místem, možná iným místem, které měla Gwenhwyfár venku opravdu ráda. Zdi kolem inářské zahradyjí poskytovaly bezpečíjako na hradě. Zde nahoře na viděla až do údolí, které se rozprostíralo do daleka, kam oko dohléd-. Gwenhwyfar znovu obrátila zrak do útočiště v zahradě. Prsty měla evěnělé tím, jak se pevně držela, a dech měla zúžený strachem. Tady zdi, která obklopovala zahradu, se cítila poměrně jistá pokud by ji ivu přepadla úzkost, mohla se otočit a sklouznout dolů po zdi a ocit-tt se rychle v bezpečí zahrady.)tcova manželka Alienor sejíjednou podrážděně zeptala:, Jistá před i, dítě moje? Sasové takhle daleko na západ nikdy nepřijdou. Jsme na ici, uvidíme je zdaleka, i kdyby se blížili - proboha, vždyt ten daleký ded nám přece zaručuje naprosté bezpečí!" iwenhwyfarjí to nedokázala vysvětlit. Když to někdo takhle řekl, znělo nzumně. Jak mohla rozumové, praktické Alienor i-íci, žeje to tíha nebe rokého kraje, coji děsí? Není nie, čeho by se měla bát,je bláhové mít

řesto měla pocit, že nemůže popadnout dech, cítila podivnou prázd-tu, stoupající od žaludku do krku, ruce sejí potily a ztrácela v nich cit. chni z ní byli podrážděni. Domácí knězji přesvědčoval, že venku není jiného než boží zelená luka, otec na ni ki-ičel, že tyhle ženské výmysly mě nesnese - a tak se naučila nikdy to nahlas neříkat. Pouze v klášteі-e la lidi, kteříjí rozuměli. Ach, drahý klášter, tam se cítila v bezpečíjako ška ve své díi-e a nikdy, nikdy nemusela chodit ven, jen do uzavi-ené šterní zahrady. Chtěla by se tam vrátit, ale nyníje dospělá žena ajejí rlastní matka má malé děti, které Gwenhwyfar potřebují. jen pomyšlení na to, že by se měla vdát, ji děsilo. Ale pak bude mít stní dům, kde si bude moci vše i-ídit po svém, kde bude svou paní. do si z ní nebude smět dělat legraci!)o1e běhali koně, ale Gwenhwyfar upírala oči na štíhlého muže v

čer-iém šatě s temnými kadeřemi vlasů padajícími mu do očí, který se Zyboval mezi nimi. Byl svižnýjako ti koně zcela chápala, proč mu saští iřátelé říkají Elfí šíp. Někdojí našeptal, že mu v žilách skutečně koluje krev. Lancelot odjezera, tak nazýval sám sebe a vidělajej v kouzelném eře toho strašlivého dne, kdy se ztratila, ve společnosti té hrozné víly. .ancelot chytil koně, který se mu zalíbil otcovi muži varovně vykřikli ♀

a Gwenhwyfar se plna hrůzy nadechla, sama v tu chvíli chtěla zoufa vykřiknout. Na tom koni nejezdil ani král, jen jeho nejlepší cvičitel Lancelot se zasmál, dal najevo pohrdání nadjejich úzkostí. Nechal cvil tele, aby koně podržel, zatímco na něj dával sedlo. Slyšela, jak se směj "K čemu by mi by,lo dobré se projíždět na dámském koni, na které může jezdit každý, s uzdou z pletené slámy? Chci, abyste viděli, jak s t mihle popruhy dovedu ovládnout nejdivočejšího koně, co máte, a uděl z něho pořádného bitevního oře! No tak, počkej..." Zatahal za přezl někde pod koněm a potom se s pomocíjedné ruky na něj vyšvihl. Kůň vzepjal a Gwenhwyfar s otevřenými ústy pozorovala, jak se do něj opi a přinutil koně k poslušnosti a ke klidné chůzi. Živé zvíře sebou vrtěl vzpínalo se do stran a Lancelot ukázal královskému pěšáku, aby mu po dlouhé kopí. Ted se podívejte!" zvolal. "Dejme tomu, že ten balík slámyje Sas, ktf se ke mně blíží s jedním z těch jejich velkých tupých mečů... a necl koně rychle klusat po výběhu ostatní koně se rozeběhli, když se vrhl balík slámy a nabodljej na dlouhé kopí. Potom vytáhl z pochvy meč, ko vedl v mírném poklusu a točil mečem ve velkých kruzích. Dokonce i kr který se přišel podívat, co se děje, před ním ucouvl. Zastavil zvíře př králem, sklouzl z koně a uklonil se. "Můj pane! Žádám o povolení cvičit koně a muže, které povedeš do 1 vy, až se opět objeví Sasové, abysje poraziljako vloni v létě v Celidons lese. Máme za sebou mnohá vítězství, alejednoho dne dojde k mohul bitvě, která rozhodne jednou provždy, jestli v této zemi budou vládni Sasové nebo Římané. Cvičíme všechny koně, ke kterým se dostaneme, vašijsou Iepší než ty, které si můžeme koupit nebo sami vychovat."

"Nepi-ísahaljsem spojenectví Artušovi," řekl Gwenhwyfai-in otec. " her, to bylo něcojiného, byl to zkušený a mnohými boji prověřený vo a Ambrosiův člověk. Artušjeještě chlapec...

"Stále si to myslíš, i po bitvách, které vyhrál?" zeptal se Lancelot. "N je na trůně již déle než rok, je to tvůj velekrál, pane. Bez ohledu na zda jsi přísahal či ne, každá bitva, kterou proti Sasům vybojuje, chr i tebe. Koně a muži - to je vše, oč tě žádám. Leodegranz přikývl. "Tohle není vhodné místo pro hovory o straa království, pane Lancelote. Viděljsem, co s tím koněm dokážeš. Je t můj milý hoste." Lancelot se hluboce uklonil a vybranými slovy králi Leodegrans poděkoval, ale Gwenhwyfar si všimla, že oči mu zářijako rozradostn mu chlapci. Gwenhwyfar uvažovala, jak asi muze bý,t starý.

"Pojdme do síně," vyzval ho její otec, "napijeme se spolu a učiníi nabídku."
Gwenhwyfar sklouzla ze zdi a proběhla zahradou do kuchyně, otcova manželka dohlížela na pekařky. "Paní, můj otec přijde dov s poslem velekrále Lancelotem budou chtít něco pojíst a popít."

llienor na ni pi-ekvapeně pohlédla. "Děkuji ti, Gwenhwyfar. Jdi a uprav

o
aLjim mužeš pi-inést víno. Já mám moc práce."
,wenhwyfar běžela do svého pokoje, přetáhla si svoje nejlepší šaty přes jnoduchou kytlici, co měla na sobě, a kolem krku si zavěsila šňůrku álků. Rozpletla si světlé, zcela vlnité vlasy a nechalaje volně splývat. Itom si nasadila rizalou zlatou dívčí korunku, kterou nosívala při slav-stních příležitostech, a sešla dolů vyrovnaným lehkým krokem. Věděla, Emodré šatyjí slušíjako žádnéjiné, ať by byly sebedražší. Uchopila bronzovou misku, naplnilaji teplou vodou z kotlíku visícího líž ohně a nasypala na hladinu růžové lístky.

Vešla do síně, zrovna lýž vcházeljejí otec s Lancelotem. Položila misku, odebralajim pláště pověsila je na stojan. Potom jim nabídla teplou, voňavou vodu, aby si nyli ruce. Lancelot se na ni usmál a hnedjí došlo, žeji poznal. ,Nesetkalijsme se na Ostrově kněží, má paní?" Ty znáš moji dceiu, pane?" .ancelot přikývl a Gwenhwyfar řekla tím nejstydlivějším hláskem, ja-ho byla schopna - již dávno zjistila, že otci se nelíbí, mluví-li příliš thlas: "Otče, ten muž mi ukázal cestu ke klášteru, kdyžjsem se ztratila." Leodegranz se na ni shovívavě usmál. "Ty můj blázínku... jakmile se tne tři kroky od vlastního prahu, je ztracená. No tak, pane Lancelote, si myslíš o mých koních?" užjsem ti říkal -jsou lepší, nežjaké si můžeme koupit nebo sami ehovat," i-ekl. "Máme nějaké od španělských Maurů a křížili jsme je Iu s vysokohorskými poníky, takže máme koně, ktei-íjsou odolní a vy-Ží naše podnebí, a přitomjsou rychlí a odvážní. Ale potřebujemejich Můžemejich chovatjen tak málo. Tyjich máš víc než dost a ukáži ti, kje vycvičit, abysje mohl vést do bitvy." "Ne," přerušil ho král, "na tojsemjiž starý. Nemám chul učit se novým tevním metodám. Byljsem čtyi-ikrát ženatý, ale všechny moje předešlé anželky mi porodilyjen churavá děvčata, která zemřela,ještě než byla lstavenajen některá z nich byla pokřtěná. Mám dcery až se ta nejstarší ovdá, povedejejí manžel moje muže do boje a můžeje cvičit,jak bude tít. Řekni svému velekráli, al přijede sem, a probereme to spolu." Iancelot řekl poněkud upjatě:, Jsem bratranec svého pána Artuše semjeho vojenský velitel, pane, ale anijá mu nemohu přikázat, abyjel, mjá budu chtít." "Požádej ho tedy, aby přijel navštívit starce, který nechce opustit svůj b," řekl král trochu kysele. "Ajestliže nebude chtít přijet kvůli mně, žná přijede proto, aby se dozvěděl, jak naložím se svými koňmi a s o-rojenými muži, kteří na nich pojedou." Lancelot se uklonil. "To bezpochyby udělá."
"Již dost těch řečí nalij nám nějaké víno, dceruško," vyzval ji král wenhwyfar plaše nalila do číší víno. "Tak, ted můžeš běžet, děvče moje, ych si mohl se svým hostem promluvit o samotě." ♀

Gwenhwyfar čekala na zahradě, dokud nepřišel sluha a nežádal koni a zbroj pana Lancelota. Přivedli k vratům koně, na kterém přijel, aješt další koně, které mu otec daroval. Pozorovala jej z úkrytu za stěnou dokud nenasedl na koně, tepne potom k němu pi-istoupila. Srdce j bušilo - nepovažuje to za nestoudné? Ale uviděljí a usmál se a ten úsmě jí pohnul srdcem. "Nebojíš se velkých divokých koní?" zeptala se ho.

Lancelot zavrtěl hlavou. "Moje paní, nevěřím, že se kdy narodil v okol kůň, kterého bych nedokázal zvládnout."

Zeptala se téměř šeptem: "Je pravda, že koně ovládáš sým kouzlem? Pohodil hlavou a zvonivě se zasmál. ,To rozhodně ne, paní žádtu kouzlo neovládám. Mám koně rád a rozumím jejich chování, tomu, ja) přemýšlejí- toje všechno. Připadám ti snadjako čaroděj?"

"Ne - říká se o tobě, že máš v sobě krev elfů," řekla ajeho smích utich Řekl: "Moje matka skutečně pati-ila ke starému národu, který vládl v téG zemi, než sem přišli Římané nebo i severní Kmeny. Je kněžkou na ostrov Avalon aje to velmi moudrá žena."- , Vidím, že nechceš o své matce říkat nic špatného," řekla Gwenhwyf

"ale sestry na ostrově Ynis Witrin říkají, že ženy z Avalonu jsou zlé čarc dějnice a že slouží ďáblovi..." Zavrtěl hlavou, stále vážný. "To ne," bránil se. "Neznám svoji matku ta dobře byljsem na vychovánífinde. Bojím sejí, stejnéjakoji miluji.Si mohu ti i-íci, že to rozhodně není zlá žena. Pi-ivedla mého pána Artuše n trůn a dala mu meč, aby se postavil Sasům - to ti snad připadá zl! A pokudjde ojejí kouzla - tojen ti, ktei-í nevědí, o čem mluví, o ní říkaj že je čarodějka. Já si myslím, že je jen správné, když dovede být žec moudrá." Gwenhwyfar svěsila hlavu. , Já moudrá nejsem,jsem spíš hloupá. I me sestramijsem se naučilajenom číst si v mešní knize, o čemž i-íkají, že i je všechno, co jsem se potřebovala naučit a pak takové ty věci, co obvykle ženy učí: vařit a používat léčivé byliny a obvazovat rány." , To by pro mě bylo mnohem těžší než cvičit koně, což zase ty považuj za kouzlo," řekl Lancelot s širokým úsměvem. Potom se sehnul z koi a dotkl se její tváře. , Jestliže je

Bůh dobiý a Sasové zůstanou ještě p měsíců pryč, znovu tě uvidím, až sem přijedu s družinou velekrále. Mo se za mě, paní." Odjížděl a Gwenhwyfar ho doprovázela dlouhým pohledem, srdce bušilo, ale tentokrát to byl pocit příjemný. Pi-ijede znovu, chce znu přijet. Ajejí otec tvrdí, že by si měla vzít někoho, kdo dovede vést mu na koních do bitvy a kdo by to měl umět lépe než velekrálův bratran a velitel jezdectva? Měl snad tedy na mysli, že ji provdá za Lancelol Cítila, jak se zapýřila radostí a štěstím. Poprvé v životě měla pocit, že hezká, odvážná a troufalá. Uvnitř v síni její otec poznamenal: "Hezký muž, tenhle Elfí šíp a

koně, ale je až moc hezký na to, aby si o něm člověk myslel něco

iwenhwyfar řekla, pi-ekvapena vlastní troufalostí:, Jestliže z něho ve-rái udělal prvního velitele, musí být z bojovníků ten nejlepší!" eodegranz pokrčil rameny. "Je králův bratranec, toho by těžko rnohli echat při rozdělování míst v armádě. Pokusil se snad získat tvoje srdce abo," dodal se zachmui-enou tvái-í, kteráji poděsila, "tvoji dívčí duši%" tila,jak se znovu začervenala, a měla na sebe vztek. "Ne,je to čestný t a to, co mi řekl, není nic, co by nemohl říci i v tvé přítomnosti, otče." IVo tak si v té své hloupé hlavince nic nevymýšlej," napomenul ji Klegranz rozmrzele. "Ty můžeš vzhlížet výš. Není nic víc než levoboč-i krále Bana kdoví s kým, s nějakou dívkou z Avalonu!" jeho matkaje Paní z Avalonu, velká kněžka dávného lidu - a on sám rálovým synem." Ban z Benwicku! Ten má půl tuctu nemanželských synů," řekl na to otec. "Nač si brát králova velitele? Jestliže vše půjde podle mého iu, vezmeš si samotného velekrále!" wenhwyfar se stáhla a řekla: "Na velekrálovnu bych si netroufala!" fy se pořád všeho bojíš," odbylji král hrubě. "Proto poti-ebuješ muže, ý se o tebe dokáže postarat, a lepší mít sasnotného krále než jen ova velitele!" Viděl,jak sejí chvějí ústa, a tak řekl znovu dobromyslně: rtak, děvče moje, neplač. iIusíš mi věřit, že vím, co je pro tebe to epší. Proto jsem tady, abych se o tebe postaral a zařídil ti výhodný :ek s důvěiyhodným člověkem, který se dobře postará o moji hlou-čkou holčičku." dyby na ni ki-ičel, Gwenhwyfar by se mohla vzboui-it, ale takhle si tyslela: Stejně si nemolzu stěžovat, JroLože mrim nejlep.šilto otce, jukélzo molzzc otce který má na srdci jen moje dobro.

3

yljeden z prvníchjarních dní, rok po Artušově korunovaci. Igrai-ne seděla ve svém kláštei-e, sehnuta nad vyšíváním pokrývky pro oltář. elý život milovala tuhlejemnou práci, přestojako mladé děvče a i po ku s Gorloisem musela - takjako všechny ženy - příst, tkát a zašívat pro domácnost. Jako Utherova královna, s domem plným služebnic-mohla již trávit čas jemným vyšíváním, tkaním bordur a přišíváním rábných stuh a zde v kláštei-e mohla svoje schopnosti dobře využít. k, napadloji poněkud smutně, byji čekalo,jako mnohéjeptišky, tkaní ných šatů v tmavých barvách, jaké tu všechny, včetně samotné Igrai-aosily, nebo šít hladké závoje, čepce a pokrývky na oltái- z bílého ♀

plátna. Pouzeještě dvě nebo tři další sestly dovedly tkát z hedvábí nebr zhotovovatjemné výšivky, a z nich byla Igraine nejšikovnější.

Dělala si trochu starosti. Když po ránu usedla se svým rámem u okn přišlojí, že slyší pláč. Trhla sebou, protože sejí zdálo, žeji odněkud vo Morgaine: "Maminko!" A byl to výkřik zoufalství a bolesti. Ale v kláštň bylo ticho a kolem ní prázdno. Po chvíli se Igraine poki-ižovala a zno se pustila do práce. Pi-esto... dlouho odolávala pokušení. Již dávno prohlásila, že viděnáj ďábelská činnost a že s čarodějnictvím už nechce mít nic společnéhi Nevěřila tomu, že by Viviane byla zlá, ale staří bozi avalonští byli rozhodn spolčeni s ďáblem, jinak by si nemohli uchovat svoji moc v křestansl zemi. A těm staiým bohům odevzdala

svoji dceru.

Minulé létojí Viviane poslala zprávu: JestLi je IlTozaine z tebe, řekni já, všechno je vořádku. Igraine si dělala starosti a odpovědělají, že Morgaů neviděla od Artušovy korunovace dosud žila v domnění, že žije v bezpe v Avalonu. Matka představená kláštera byla rozmrzelá, že přijel kjedj z jejích sester posel z Avalonu i když jí Igraine vysvětlila, že ten pos přijíždí odjejí sestiy, matku představenou to neuklidnilo a pevně prohl sila, že zprávy z takového bezbožného místa nebude pi-ijímat, anije ta nechávac posílat. Tehdy si Igraine dělala dvojnásobné starosti -jestliže Morgaine opi tila Avalon, musela se pohádat s Viviane. Bylo to néco neslýchaného,ai jedna z nejvyšších kněžek opustila ostrov jinak než ve věci Avalonu. 7 že Morgaine opustila ostrov bez vědomí nebo povolení Paní, bylo ně neskutečného, celá se z toho zachvěla. Kam mohlajít? Utekla snad s n jakým milencem, žije nezákonně, bez zásad, atjiž Avalonu nebo církv Odešla snad k Morgause? Nebo někde leží mrtvá? Nicméně, přestože za dceru neustále modlila, Igraine rázně zaháněla bez přestání na dorážející pokušení použít vnitřního zraku. Přesto se jí po většinu zimy zdálo, že Morgaine se prochází po jej boku ne ta bledá, vážná kněžka, jakou viděla na korunovaci, ale tn děvčátko, které bylojejíjedinou útěchou v těch letech, kdy se cítila op těná v Cornwallu, když žila ustrašeným životem matky, která sama 1 dosudještě dítě. Malá Morgaine v šafránových šatech se stuhami vál tmavooké dítě v karmínově rudých šatečkách Morgaine s bratříčk v náručí -její dvě děti spící, tmavá hlavička a zlatá vedle sebe na polšL Jak často, uvažovala, zanedbávala Morgaine, když se stala ženou milo ného Uthera, když mu porodila syna a nástupce na trůn. Morga nebyla na Utherově dvoře šlastná, ani nikdy neměla Uthera příliš rá A z toho důvodu, stejnějako na Vivianino naléhání, přenechala MorF ne na vychování do Avalonu.

Nyní ji však přepadly výčitky neunáhlila se tehdy, když poslala s dceru pryč, aby se mohla eele oddat Utherovi ajeho dětem? Protijejí jí v uších znělo staré avalonské pořekadlo: BoLtyně nezaLzrnuje dary ty,

VELEKRÁLOVNA
243

mitaji... když odeslala vlastní děti plyč, jednoho na vychování (pro vlastní bezpečí, zdůraznila si, a připomněla si,jak Artuš ležel po pádu bce bílýjako stěna) a druhou do Avalonu - snad už tím, žeje poslala , zasela snad seminka té ztráty? Nechtěla jí snad Bohyně dát další když se těch prvních tak ochotně vzdala? Hovořila o tom několikrát ým zpovědníkem a tenji ujistil, že bylo správné poslat Artuše piyč, ý chlapec musí být dříve nebo později vychován někdejinde, ale řekl Morgaine do Avalonu posílat neměla. Jestliže dítě bylo na Utherově e nešlastné, mělaji poslat někam do klášterní školy. iyž se dozvěděla, že Morgaine není v Avalonu, napadlo ji, že pošle a na dvůr krále Lota, aby zjistila, jestli se neskrývá tam ale potom ily kruté mrazy a každý den pro ně byl novou bitvou s chladem irzlinami, všude bylo nepříjemné vlhko dokonce i sestry trpěly za s zimy hladem, protože se ojídlo, kterějim zbývalo, dělily s žebráky

ljednou v týdnu, kdyje zvlášť sužovala krutá zima, sejí zdálo, že slyší rgainin hlas - byl to pláč vyvěrající ze zoufalství: "Maminko! Mamin-,." slyšela volání. Morgaine... je Morgaine sanza a vyděšená - umirá snad? e? Probolza kde? Prsty svírala kříž, kterýjako všechny sestry v klášteře, lt a u pasu. Ježiši Kriste, oclzraňuj ji, Marie, božská Matko, přestože je hřišná to čarodějnice... smiLuj se nad ni, Ježiši, tak jako ses smiloval nad Marii aLenou, která byla ětši lařišnici... y zoufalství, které cítila, si uvědomovala, že na jemné vyšívání ukápla mohla by zničitjejí práci. Osušila si oči plátěným závojíčkem a držela fvací rám dále od těla, přimhouřila oči, aby lépe viděla - ano, stárne, lik má již slabý, stále se jí zhoršuje - nebo to snad byly slzy, které jí mlžily vidění? novu se odhodlaně naklonila nad vyšívání, ale opět sejí před vnitřním kem objevila Morgainina tvář a v duchu ve své představivosti slyšela, zoufale vykřikla, jako kdyby Morgaine někdo rval duši z těla. Ona gna takhle volala po své matce, když se rodila Morgaine... copak všech-ženy při porodu nevolají své matky? Zachvátilaji hrůza. Morgaineje kde sama, v té strašlivé zimě a rodí tam svoje dítě... Morgause pronesla Artušově svatbě nějakou poznámku o tom, že Morgaine má citlivý (udekjako těhotná žena. Proti své vůli Igraine spočítala na prstech ano, idi tomu tak bylo, Morgaine by porodila dítě uprostřed zimy. I ted,

kdy Čnalo předjaří, sejí zdálo, že znovu slyšíjejí volání zatoužila vypravit ta svou dcerou, ale kam, kam? láhle se za ní ozvaly kroky a opatrné zakašlání. Přistoupila k níjedna l vychovávaná v klášteře a řekla: "Paní, máš tady návštěvu, jeden ůchje samotný arcibiskup!" graine odložila vyšívání. Nakonec bylo bez poskvrnky všechny slzy, které y proliji, nezanechaji ve světě žddnou stopu, napadloji s hořkostí. "Proč se ou chce mluvit zrovna arcibiskup?" ♀

"To neříkal, paní, a myslím, že to neřekl ani Matce pi-edstavené," o, pověděl děvčátko ochotně, "ale neposílalas církvi v době královy, kon novace dary?" Igraine tak učinila, ale nemyslela si, že by arcibiskup přijel za ní, aby s ní promluvil o dávno vykonaném šlechetném činu. Možná chce nG víc. Kněží ználokdy chtějí něco pro sebe, ale všichni, zvláště ti, cojiž m bohatě vy,zdobený kostel, touží po stříbru a zlatu na svoje oltáře.

"Kdo jsozz ti další?" zeptala se a věděla, že děvče se rádo rozpovídá.

"Ianí, to nevízn, ale jedno vím: Matka představená chtěla jednon z nich zakázat sem vstoupit, protože..." rozšířila oči úžasem, ,je to čaroc a kouzelník, tak to říkala, a k tomu druid!" Igraine povstala. , To bude Merlin britský,je to mizj otec a není to žád čaroděj, děvče moje, ale učenec školený v mnoha oborech lidského věc ní. Dokonce i duchovní i-íkají, že druidové jsou dobří a vznešení lii a uctívají svoje bohy v harmonii, protože uznávají, že Bůhje všude a fCi tusjejedním z mnoha proroků božích."

Děvčátko se lehee uklonilo a přijalo Igrainino vysvětlení. Ta odlo vyšívání a uhladila si závoj kolezn obličeje. Když vešla do místnosti pro hosty, neviděla pouze Merlina a neznán ho, př-ísně vyhlížejícího muže v tmavých šatech, které začínali ducho nosit, abv se odlišili od ostatních lidí, ale i ti-etího muže, ktez-ého nemo poznat, ani když se k ní otočil tváří. V pzvní chvíli méla pocit, že se do tváře Utherovi. "G,ydione!" wki-ikla po chvíli a zychle se opravila: "Artuši. Pron zapomněla jsem." Chtěla před velekrálezn pokleknout, ale on ryc vztáhl ruku a zabrániljí v tom. "Matko, v mé přítomnosci nikdy nepoklekej. Zakazuji ti to. Igraine se uklonila Merlinovi a zarputile vyhlížejícímu arcibiskupo , Toje moje matka, Utherova kz-álovna," představilji Artuš a arcibisl odpověděl tím, že roztáhl rty, což - pomyslila si Igraine - měl být p
děpodobně úsměv. "Nyní má čestnější postavení, nežje povolání krá ské, je Kristovou nevěstou. Nevěsto2c, to těžko, pomyslela si Igraine, spiš vdovoti, která se zcclzýlil tohoto domu. Nic však neříkala, jenom sklonila hlavu.

Artuš řekl: ,Tohleje Patricius, arcibiskup z Ostrova kněží, kterém teď říká Glastonbuzy, a přijel sem poprvé." "Zajisté to byla vůle boží," prohlásil arcibiskup, "že se tam v posli době sjíždějí všichni zlí čarodějové z Irska. Přijeljsem, abychje vyhn všech ki-eslanských zemí. V Glastonburyjsem našel prodejné kněze,1 mezi sebou trpí i dnzidy, nad čímž by náš Pán, ktezý pro nás zemřel, p1 krvavé slzv!"

Merlin Taliesin řekl tichým hlasem: "Ale to byste byl tvrdší než sam Kz-istus, bratře. O něm, jestli si dobi-e vzpomínám, bylo známo, dnzžil s vyvrheli a hříšníky, dokonce s výběrčízni daní a takovými žen

byla Magdalena. A když visel na kříži, slíbil Iotrovi, ktezý visel pojeho i, že v noci se spoleěně sejdou v z-áji - není to snad tak?" Zyslím, že mnoho lidí pi-i čtení Písma svatého dělá takovéhle chyby," Patricius přísně. "Ti, ktezýzn záleží na čistotě učení, naučí se, věi-ím, uchat kněžím, aby se dozvěděli ten správný ýklad." erlin se jemně usmál. "7óhle přání s tebou nemohu sdílet, bratře. i oddaný myšlence, že vůlí boží je, aby se všichni lidé snažili dojít drosti sami ze sebe, ne hledatji u druhých. Možná malým dětem musí u předžvýkatjejich chůva, ale muži mohou pít ajíst svoje vědomosti

Ale no tak, no tak," chlácholilje Az-tuš s úszněvem. "Nesnesu, aby tady y nějaké rozepře znezi mými nejdz-ažšími rádci. Moudrost pana Mer-aje pro mě nepostradatelná to on mě dostal na trizn." ‚Pane," opravil ho arcibiskup, "to Bůh vás tam dosadil." ‚S pomocí Merlinovou," tzval na svém Artuš, "ajá mujsem zavázán a budu u vždy naslouchat jako svému z-ádci. Chcete snad, abych byl ki-ivopi-í-tý, Otče Patz-icie?" Vyslovoval tojzného s pi-ízvukezn sevez-ských zezní, [c byl vychován. "Pojd matko, posad se na chvíli a promlzzv s námi." ‚Nejpzve dám poslat pz-o víno, abyste se občerstvili po dlouhé cestě." ~Děkuji ti, matko, a jestli budeš tak laskavá, dej poslat víno i Caiovi iawainovi, kteří pi-ijeli se mnou. Nedovolí zni, abych přijel bez ochrany. vái na tom, aby mi sloužili ijako komorníci a podkoní,jako kdybych In nedokázal zvednout ani ruku. Dokáži se o sebe postaratjako který-ůijiný voják, stačí mi, když zni pomůžejeden nebo dva sluhové, ale to ů nedopustí..." x0 tvoje společníky bude co nejlépe postaráno," řekla Igraine a vyšla n, aby dala příkaz přinéstjídlo a pití pro hosty ijejich družinu. Přinesli o a Igraine nalévala. "Jak se daří tobě, můj synu?" Prohlížela si ho od hlavy až k patě, zdál jf o deset let starší než ten křehký chlapec, kterého vloni v létě koru-vali. Pi-ipadalojí, že wrostl o polovinu napřažené nzky a ramena se mu zšířila. Ve tváři zněl červenou jizvu již mu pěkně zarůstala, chvála hu... no, který voják unikne nějakému tomu šrámu? ‚jak vidíš, matko, bojoval jsem, ale Bizh mě ochránil," řekl. "A nyní glždírn na mírumilovnou misi. Alejak se daří tobě tady?" Usmála se. "Ach, tady se nic neděje," řekla. "Ale dostalajsem zpz-ávu valonu, že Morgaine opustila ostrov. Je snad na tvém dvoi-e?" avrtěl hlavou. "Ale, matko, já mám sotva něco, co by se dalo nazvat n jménem," řekl. "Cai se mi stará o hrad - musel jsem ho k tomu iEnutit, raději by se mnoujezdil do války, ale poprosiljsem ho, aby zůstal idržoval můj dům v bezpečí. A dva nebo tři otcovi staří rytíři, příliš staří to, aby jezdili se mnou, tam by,dlí se svými manželkami a mladšízni ay. Morgaineje na Lotově dvoi-e - sdělil mi to Gawaine, kdyžjeho bz-atr, dý Agravaine, pi-ijel na jih aby bojoval v zných armádách. Řekl, že ♀

246

MLHY AVALONU

Morgaine se začala starat ojeho matku viděljijenjednou nebo dvakn ale zdálo se mu, že se jí daří dobře a že je v dobrém r ozpoložení hr Morgause na harfu a má u sebe klíče od spíže s kořením. Myslím, Agravainejí byl docela okouzlen." Po tváři mu přelétl stín bolesti a Igrai uvažovala, co to může znamenat, ale neříkala nic.

"Díky Bohu, žeje Morgaine v bezpečí mezi příbuznými. Mělajsem o strach." Tohle nebyla vhodná chvíle, rozhodně ne před duchovními, a se zeptala, zda Morgaine porodila dítě. "Kdy byl Agravaine najihu?"

"Domnívám se, že to bylo na podzim, není to tak, pane Merline?

"Myslím, že ano."
Tak tehdy Agravaine nemohl nic poznat sama Morgaine přece ničeho nedovtípila. Jestli to s Morgaine tak skutečně bylo, pokud nebylajejí vlastní fantazie. "Nuže matko, přijeljsem, abych si promluvil o ženských záležitoste - vypadá to, že bych se měl oženit. Nemám žádného následníka, jen Gawaina." ‚To se mi nelíbí," řekla Igraine. "Lot na tohle čekájiž celá léta. Ne jeho synovi, který stojí za tebou." Artušovy oči vzplály hněvem. "Ani ty nebudeš takhle mluvit o m bratranci Gawainovi, matko! Je to můj společník, který mi pi-ísahal v nost, ajájej milujijako hratra, kteréhojsem nikdy neměl, stejně takj mám rád Lancelota! Jestliže Gawaine touží po mém trůně, stačilo by, : jen na malou chvilku ztratil bdělost, a už mu srazím krk. Já mu věl bezmezně!" Igraine byla ohromenajeho vzplanutím. , Tojsem tedy ráda, že máš oddaného a důvěryhodného následníka, můj synu." A s jízlivým úsr vem dodala: "Pro Lota to musí být vskutku smutné, že tějeho synové milují!" "Nevím, co jsem udělal, že mi přejí vše nejlepší, ale je to tak. Pr považuji ijá sám sebe za vyvoleného."

"Zajisté," i-ekl Taliesin, "Gawaine ti bude věrný a oddaný až do sm Artuši, i po ní, jestli to dovolí Bůh." Arcibiskup přísně poznamenal: "Člověk nemůže předpokládat, že vůli boží." Taliesin si ho nevšímal a řekl:, Jeještě oddanější než Lancelot, Art ačkoliv to říkám jen nerad." Artuš se usmál a Igraine bodlo u srdce, když si uvědomila, že má vše no kouzlo po Utherovi, i on

dovede vzbuzovat ve svých stoupenc naprostou oddanost! Je stejný jako jeho otec! Artuš řekl: "No tak, p Merline, musím pokárat i tebe, jestliže takhle mluvíš o mém nejdraž příteli. I Lancelotovi bych naprosto věřil." Merlin si povzdechl a řekl: "Zajisté, můžeš mu věřit, tímjsem siji: Jen nevím, zda splní poslední zkoušku, ale rozhodně tě miluje a b sti-ežit tvůj život víc než svůj vlastní."

atricius řekl: "Gawaineje rozhodně dobrý křeslan, ale u Lancelota si jistý nejsem. Věřím, že přijde doba, kdy všichni tihle lidé, kteří si jí křesani a ve skutečnostijimi nejsou, budou odhalenijako vyznavači la, kterými vlastnějsou. Alje to kdokoliv, ti, kteří nepřijmou autoritu é církve, tijsou proti Kristovi, který říká: Ti, kteří nejsou pro mě,jsou i mně. A přesto po celé Britániijsou lidé, kteříjsoujen o málo lepší pohani. Měljsem s nimi co dělat v Taře, kdyžjsem zapaloval veliko-ní ohně na jednom z jejich neposvěcených kopců a královi druidi iohli vystupovat proti mně. Ale i na posvěcené půdě ostrova Glaston-r, kudy kráčel svatý Josef z Arimatie, nalézám kněze uctívající Posvát-studnu! To je pohanstvo! Nechal bych ji zničit, už jen proto, že to ovídá přání samotného biskupa římského!" rtuš se usmál a řekl: "Nedovedu si představit, že by římský biskup měl menší ponětí o tom, co se děje v Británii." aliesinjemně poznamenal: "Otče Patricie, velmi špatně bys posloužil této země, kdybys nechal uzavřítjejich Posvátnou studnu. I taje dar

řJe to součást pohanského uctívání." Arcibiskupovy oči svítily fanatic-n ohněm. Pochází od Boha," tn,al na svém starý druid, "protože v tomto vesmíru ní nic, co by nebylo od Boha, a obyčejní lidé potřebují obyčejná zna-ni a obyčejné symboly. Kdyby uctívali Boha ve vodách, které protékají iiši zemí díkyjeho štědrosti,je v tom snad něco špatného%" "Bůh nemůže být uctíván symboly, které vytvořil člověk." t"Tady s vámi naprosto souhlasím, můj bratře," řekl Merlin, "protože částí učení druidů je výrok, že Bůh, který je nade vším, nemůže být Etván v žádném obydlí vytvořeném lidskýma rukama, ale pouze pod dio vlastním nebem. A vy přesto stavíte kostely a bohatěje zdobíte zla- a sti-íbrem. Co je potom zlého na tom pít z posvátných pramenů, eré stvořil Bůh a kteréjsou posvěceny a mají hojivý účinek?" "Jen rlábel ti může vnuknout takové věci," i-ekl Patricius přísně a Tali-n se rozesmál. =,Ale Bůh chybuje a dábel taky, a nakonec přijde chvíle, kdy všichni řijdou k němu a budou poslouchatjeho vůli." Artušje přerušil, než stačil Patricius odpovědět: "Dobří Otcové, nepřišli me sem, abychom se přeli o teologii!" G"Toje pravda," řekla Igraine s úlevou. "Mluvilijsme o Gawainovi a Mor-tusině druhém synu - Agravainovi, je to tak? A o tvém sliatku." "Škoda," řekl Artuš, "že když mě Lotovi synové tak milují a Lot-o tom epochybuji - touží po tom, aby mně byl jeho syn nablízku jako můj ásledník na místo velekrále, nemá Morgause dceru, abych se mohl stát ho zetěm a on by věděl, že synjejí dceryje mým následníkem." "To by bylo výhodné," řeklFaliesin, "protože obajste z královské krve ..", . " ♀

Patricius se zachmui-il. "Není snad Morgause sestrou tvé matky, pa Artuši? Oženit se s její dcerou by nebylo o znoc lepší, nežli yspat s vlastní sestrou!"

Artuš se tvái-il zkoz-mouceně. A Igraine řekla: "S tízn souhlasím i kdyl Morgause měla dceru, na něco takového nemůžeš ani pomy,slet." Artuš smutně poznamenal: "Připadalo by mi snadné mít rád sest Gawaina. Pi-edstava, že si mázn vzít cizí ženu se mi znoc nelíbí a bojím s že ani to děvče nebude nadšené!" "St.ává se to každé ženě," řekla Igraine a pi-ekvapila tak samu sebe-c stálé hoi-kost nad tím, co se stalo tak dávno? "Sňacek musí dojednat ktei-íjsou moudi-ejší než mladá děvčata." Artuš si povzdechl. "Král Leodegranz mi nabídl svoji dceru," řekl, " jsem zapoznněl,jak sejmenuje, a také mi nabídl, žejako věno mi dá stov] svých nejlepších ozbrojenců a - tohle si poslechni, matko - každý m bzzde mít dobz-ého koně, které Leodegranz chová a Lancelot cvičí. Tor bylojedno z tajemství i-ímských císařů, žejejich nejlepší kohorty bojov na koních před nimi používali konějenom Skytové,jinak se koně vyu vali pouze pro přepravu zásob a někdy pro posly. Kdybych měl čb stovky mužů, kteří by bojovali jako jezdectvo - no, matko, pak by dokázal zatlačit Sasy zpátky na pobřeží a štěkal bych přitozn jako jeji

psi!"
Igraine se zasmála. ,To mi nepřipadájako dostatečný důvod se ožeň můj synu. Koně se dají koupit a muži najmout." "Ale," řekl Artuš, "Leodegranz se rozhodně koupit nenechá. Mysli: že si umanul, že za svoje věno - a je to vskutku královské věno, o tc nepochybuji - by rád měl příbuzenská pouta s velekrálem. Ne že by 1 jediný, ale nabídl víc než kterýkolijiný. Chtěljsezn tě požádat ojedno, matko-nechci posílat obyčejného pos aby králi oznámil, že si vezmujeho dceru a žeji má zapakovatjako ba a poslatji na můj dvůr. Byla bys tak laskavá a donesla králi moji odpov a doprovodilajeho dceru na můj dvůr?" Igraine začala přikyvovat, potom si vzpomněla, že pi-isahala, že neopi tí toto místo. "Nemůžeš poslatjednoho z mužů, kterým důvěřuješ, Gaw na nebo Lancelota?"

"Gawaineje sukničkář. Nejsem sijist, že by se mi líbilo, kdyby se přibli k mé nevěstě," namítl Artuš se smíchezn. "Alje to radši Lancelot." Merlin se do toho vložil vážným hlasem: "Igraine, mám pocit, že i mělajet ty,." "Ale, dědečku," i-ekl Artuš, ,je snad Lancelot tak okouzlující, že se bo že by se moje nevěsta zamilovala spíš do něho?" Taliesin si povzdechl. Igraine rychle i-ekla: "Pojedu, jestliže mě pL abatyše." Matka představená, napadlo ji, nemůže odmítnout, abych účastnila námluv svého syna. A uvědomila si, že po létech, kdy b královnou, není pro ni tak snadné sedět tiše za zdmi kláštera a necl

4

wenhwyfar cítila, jak se jí stahuje žaludek známou nevolností uvažovala, zda se nemá uchýlit do ústraníještě před cestou. Co když to na ni přijde až nasedne na koně? Podívala se na Igraine, která stála ysoká a vyz-ovnaná vedle ní a připomínala spíš Mat-ppředstavenoujejího staz-ého kláštera. Při té pz-vní návštěvě před rokem, siy byla dohodnuta svatba,jí Igraine pi-ipadala laskavá a matei-ská. Nyní, dyž přijela, aby Gwenhwyfar doprovodila na svatební obřad, její zdála izfsná a náročná, jako kdyby se nedovedla vžít do toho, jaká úzkost epadla Gwenhwyfar. Jak může být tak klidná? Gwenhwyfar, dívajíc se obavami na čekajícího koně, se jí slabým hláskem zeptala: "Copak se bec nebojíš? Je to tak daleko..." "Ačeho bych se měla bát?" nechápala Igraine. "Bylajsem na Caerleonu dikrát a není pravděpodobné, že v tuhle roční dobu budou na cestě ssové. Cestovat v zizně není pi-íjemné,je spousta bláta a deště, aleje to Psz než padnout do z2zkou barbarůzn." Gwenhwyfaz- cítila,jak její zmocňuje hrůza a stud, zaiala pěsti a zahle-Ňa se na svoje pevné, ale ošklivé boty, které si na cestu obula. Igraine k ní natáhla ruku, uchopila do své dlaně její drobné prsty pohladilaje. "Zapomnělajsem, žejsi nikdy, neopustila doznov, s ýjim-u cesty do kláštera a z kláštera. Bylas v Glastonbury, viď?" Gwenhwyfar pi-ikývla. "Přála bych si, abych tam mohlajít zpátky." Pak pocítila Igrainin pi-ísný pohled a zachvěla se možná, že ta paní zná, žeje nešiastná, že si má vzítjejího syna, a pi-estane její líbit... ale raine, pevně svíz-ajícjejí ruku, řekla: "Anijájsem nebyla šastná, když iě poprvé oddávali za vévodu cornwallského, nebylajsem šiastná, dokud em v náz-učí nedržela svoji deeru. Ale to znně bylo sotva patnáct tobě už skoro osmnáct, vid?" Kdyžji Igraine držela za zuku, necítila Gwenhwyfar už takovou úzkost, e přesto, když vyšla ze vrat, pi-ipadalojí nebe nad hlavou lzz-ozivé, plné štových mraků. Cesta rozprostírající se před nimi představovala moře ihna, které udusávali koně. Nyní byli sei-azeni na cestu, doprovázeloje re-mužů, než Gwenhwyfar viděla za celý život. Křičeli a volali na sebe, mě se vzpínali a i-ehtali, dvůr byl plný zmatku. Ale Igraine dz-želajejí ku pevně a Gwenhwyfaz, celá stažená do sebe,ji následovala. "Jsem ti tak vděčná, že mě doprovázíš, paní..." Igraine se usmála. "I pro mneje to příjezzná změna opustit zdi klášte-. Udělala dlouhý krok, aby se vyhnula hromádce koňského trusu.

VELEKRÁLOVNA 249

událostí, aby se hnal zemí bez jejího přičinění. Možná, že něco zo je osudezn každé ženy, ale ona se tomu bude snažit vyhnout, to bude možné. ♀

250

MLHY AVAI.ONU

"Dávej pozor, kam šlapeš, děvče. Podívej, tvůj tatínek náxn připravil dv pěkné poníky. Jezdíš ráda?" Gwenhwyfax- zavrtěla hlavou a zašeptala: "Myslelajsem, že se nechá nést v nosítkách." "Ale to jistě můžeš, jestli chceš," řekla Igraine a s úžasem se na ni zahleděla, "ale myslím, že tě to brzy omrzí. Když se vypravila na cestu moje sestx-a Viviane, nosívala pánské nohavice. Mělajsem ti nějaké najít, pro mne v mém věku už by to nebylo tnoc vhodné.

Gwenhwyfax- se začervenala. "To bych nemohla," řekla a otřásla se, "ži na má zakázané oblékat si mužské šaty, je to tak v Písmu svatém... Igraine se zasmála. "Apoštol toho věděl o zemích na severu jen mál Tam, kde on žil, je pořád horko," řekla, "a slyšelajsem, že muži v zemů kde žil náš Pán, vůbec nohavice neznali a nosili dlouhé šatyjako Říman/ a dosud tak chodí oblékaní. Myslíxn, že to znamenalo pouze to, že žen nexnají nosit šaty určitého muže, ne že se nemají oblékat do šatů pánskéht stylu. A rozhodně mojesestra Vivianeje nejcudnější ženou,jakou znám je to kněžka avalonská. Gwenhwyfár x-ozšířila oči. "Je to čax-odějnice, paní?"

"Ne, ne, je to xnoudrá žena, zná byliny a léčivky, mívá vidění, al přísahala, že nikdy neublíží živému tvoru. Dokonce ani její maso," dodalf Igraine. "Žije takovvm přísnýxn životem jako nějaká abatyše. Podívej, řekla a ukázala před sebe: ,Tamhle je Lancelot, hlavní Artušův ry a společník. Pi-ijel nás doprovázet a pak má přivézt zpátky koně a muže:

Gwenhwyfar se usmála, cítila, jak jí tvái-e polil x-uměnec. Řekla: "Lat1 celota znám, pi-ijel mému otci ukázat, co umí s koňmi."

Igraine řekla: "Zajisté, jezdí jako starověký kentaur, o nichž se vyprá vělo, žeje to napůl kůň a napůl člověk!" Lancelot sklouzl z koně. Tváře měl zrudlé mrazem do bax-vy římskét pláště, ktexý měl na sobě. Límec měl zvednutý kolem obličeje. Uklonil s dámám. "Paní," obrátil se k Igraine, "jste připraveny vyrazit?"

"Myslím, že ano. Princeznina zavazadla jsou již, doufám, uložena n voze," řekla Igraine a pohlédla k vozu naloženému do výšky a přikxytém kožešinami: rám postele a další nábytek, včetně velké vyřezávané truhh velkého a malého stavu, hrnců a pánví. "Zajisté. Doufám, že se to cestou nezablátí," poznamenal Lancelt a starostlivě si prohlížel chomout, kterým byli připoutáni volové, co vd táhli. "O tenhle vůz strach nemám, to spíš o ten druhý, ktexý veze králd svatební dar pro Artuše," dodal nenadšeně a pohlédl na druhý, mnoheí větší vůz. "Raději bych nechal pro krále vyrobit stůl v jeho domě n Caerleonu, kdyby po sobě Uther nezanechal dostatek stolů a nábytli vůbec - ne že bych něco měl proti nábytku nevěsty," dodal a rychle : usmál na Gwenhwyfar, ažjí znovu vzplály tváře, "ale ten stůl...jako kdyl můj pán Artuš neměl ve své síni dostatek nábytku!"

VELEKRr1I.OVNA
251

"Ale ten stůl," poznamenala Gwenhwyfar, ,jejedním z pokladů mého ce. Byla to válečná kořist od jednoho z kx-álů Tary, kterého můj otec xrazil a odnesl si jeho nejlepší stůl z jeho hodovní síně... Je kulatý, íte, takže uprosti-ed může sedět bard a zpívat a sluhové mohou px-ochá-t kolem a nalévat sedícím víno nebo pivo. A když bude hostit svoje spo-krále, nebude muset dávat někomu z nich čestnější místo... tak takový fl můj otec považoval za nejvhodnější dárek pro velekrále, ktexý musí umět adit své urozené společníky, aniž by komukoliv z nich dával přednost." "Toje skutečně královský dar," řekl Lancelot zdvořile, "aleje ti-eba tří lů, abyjej utáhli, paní, ajenom Bůh ví, kolika truhlářů a tesařů bude třeba, až dorazíme na místo, aby ho dali dohromady. Místo abychom stovali rychlostí koní, povlečeme se tempem toho nejpomalejšího vola. o, paní, svatba nezačne, dokud tam nedorazíš ty." Naklonil hlavu, islouchal a potom zvolal: "Hnedjsem tam, pane! Nemůžu být najednou ude!" Uklonil se. "Dámy, xnusím uvést tuhle ax-xnádu do pohybu! Mohu m pomoci na koně?" "Myslím, že Gwenhwyfar chce cestovat v nosítkách," řekla Igraine. Lancelot s úsměvem poznamenal: "To bude,jako když slunce zajde za rak - ale af se stane podle tvé vůle, paní. Doufám, že tvixj jas nás ozáří iět někdyjindy". Gwenhwyfax- se cítila pi-íjemně na x-ozpacích, jako pokaždé, když Lan-lóť poznamenal něco dvorného. Nikdy si u něho nebylajistá, zda to říká žně, nebo zda si z ní dělá legraci. A znovu, když

ted odjížděl pryč, istala strach. Koně se nad ní tyčili, pi-icházely a odcházely celé hordy užů - skutečně to vypadalo, že se tvoří celá armáda, jak to Lancelot zval, a ona byla střeženým kusem zavazadla,jako kdyby představovala lečnou cenu. V tichosti dovolila, aby jí Igraine pomohla do nosítek, erá byla vystlána polštáři a kožešinovým koberečkem. Stočila se v rohu i klubíčka. "Mám nechat roztažené záclonky, abychom měly nějaké světlo a trochu duchu?" zeptala se Igraine, která se pohodlně usadila na polštáře vedle ní. "Ne!" pípla Gwenhwyfar staženým hláskem. , Já - cítím se lépe, když iu zatažené." Igraine pokrčila rameny a zatáhla záclonky. Pak vyhlížela ven štěrbinou ezi nimi, pozorovalajak první muži vyrážejí na koních a vozy v řadě se lébaly za nimi. Královské věno, to byli tihle muži. Byli to ozbrojení muži koních, se zbraněmi a výstrojí a měli se přidat k Artušovým armádám. ipomínalijí římské legie, takjak o nich kdysi slýchala. Gwenhwyfar si opírala hlavu o polstář, obličej měla bílý, oči zavi-ené. "Není ti dobře?" zeptala sejí Igraine překvapeně. Gwenhwyfar zavx-těla hlavou. "Já jen -je to tak velké," řekla. "Mám... istalajsem strach," dodala šeptem. "Strach? Ale drahé dítě," těšila ji Igraine a po chvíli dodala: "No, za v1i ti bude lépe." ♀

Gwenhwyfar si pi-ikryla oči rukama a sotva si všimla, když se nosítl dala do pohybu upadla do stavu částečného spánku, pi-i kterém se dařilo udržet úzkost na uzdě. Kamji to nesou pod tím obrovským nebe přikrývajícím vše, nad divoce přerostlými rašeliništi a pi-es tolik kopc Hrůza jí svírala žaludek čím dál tím pevněji. Všude kolem sebe slyšt hluk koní a lidí, skutečnou armádu na pochodu. Ona byla jen součá nábytku, který vezli na voze volové,jako ten stůl do hodovní síně. Jejenc nevěstou se vším, co k ní pati-í, šaty a pláště, šperky, stavy, hrnce a p hi-ebenů a vochlic na česání lnu. Není sama sebou, není ničím, je j majetkem velekrále, kteiý se ani nenamáhal, aby se pi-ijel podívat na žer kterou mu posílají spolu s koňmi a výstrojí. Jejen další klisnou, chovn klisnou velekráli k službám, protože se počítá, že mu poskytne královsl ho syna. Gwenhwyfar měla pocit, že se zadusí vztekem, kteiý v ní doutnal. ne, nesmí se zlobit, to se nesluší zlobit se matka pi-edstavenájí v klášti ! řekla, že ženinou povinnostíje vdát se a rodit děti. Chtěla se státjeptišk a zůstat v klášteře, učit se číst a malovat nádherná písmena perem a št cem, ale to se pro princeznu nehodí musí poslouchat vůli svého ot jako kdyby to byla vůle boží. Ženy si obzvláště musí dávat pozor, vyslyšely vůli boží, protože žena poznamenala lidstvo pivním hřích a každá žena si proto musí být vědoma toho, že jejím úkolem je původní hřích z ráje odčinit. Žádná žena nemůže být nikdy dobrá, s jimkou Panny Marie, matky Krista všechny ostatní ženy jsou špaE nikdy neměly příležitost bytjiné než špatné. Tohlejejejí trest za to, ži jako Eva, hříšná, plna nenávisti a vzpoury proti vůli boží. Zašeptala m litbu a znovu se vůlí pi-inutila vrátit do stavu, kdy byla jen napul vědomí. Igraine, která se smířila s tím, že pojede za zavřenými záclonami, t žila po čerstvém vzduchu a uvažovala, co s tím děvčetem probohaje.1 řekla proti tomu sňatku ani slovo-vždyť ona sama se tenkrát proti sňa s Gorloisem taky neboui-ila. Vzpomínala si, jak tehdy byla vystraš

5.
a plná vzteku, a soucítila s Gwenhwyfár. Ale proč se to děvče choulik záclonkami, místo toho, aby s hlavou vzpřímenou šlo vstříc svému nc mu životu? Čeho se bojí? Copak Artušjí může připadat taková přšE Je to něco jiného, než kdyby si brala starého muže, třikrát tak star jako byla ona sama. :-tušje mladý aje pi-ipravený vzdátjí úctu a vážit

Tu noc spaly ve stanu vztyčeném na pečlivě vybraném suchém x naslouchaly větrům a dešti dopadajícímu na plátno nad jejich hlav Igraine se uprostřed noci probudila a slyšela Gwenhwyfar,jak tiše na

"Co se děje, dítě moje,jsi nemocná?"
"Ne - paní, myslíš, že se budu Artušovi líbit?"
"Není důvod, proč by ses mu neměla líbit," ujistila ji Igraine

"Přece víš,jakjsi krásná."
"Opravdu?" zeptala se tichým hláskem a znělo to upřímně, ne na

VEI.EKRÁI.OVNA
253

nebojako žebrání o poklonu či ujištění,jak by tomu bylo v pi-ípadě eny. "Paní Alienor i-íká, že mám moc velký nos a že mám pihyjako

Ach .- paní Alienor," povzdechla si pro sebe Igraine a musela se utit, aby mluvila vlídně. Alienor nebyla o mnoho starší než Gwenhwy-a za šest let porodila čtýři děti. "Myslím, že uvažuje poněkud krátko-ce. Jsi skutečně půvabná. Máš ty nejkrásnější vlasy, jaké jsem kdy

Myslím, že Artušovi na kráse nezáleží," řekla Gwenhwyfar. "Ani se ajímal,jestli nešilhám nebo nekulhám." Gwenhwyfar," i-ekla jí Igraine jemně, "každá žena se vdává podle ho věna, ale velekrál se musí ženit také podle toho, co mu radí jeho ci. Nemvsli si, že v noci neleží beze spánku a neuvažuje,jaké štěstí ho kalo, nemysli si, že tě neuvítá s vděčností a radostí, protože mu přine-krásu, dobrou povahu i poučení? Byl smířen s tím, že si bude muset : tu, kterou mu nabídnou, ale bude mnohem šíastnější, když zjistí, že si -jakjsi to ř-íkala? - šilhavá, podobaná nebo kulhavá. Je mladv a se mi nemá valné zkušenosti. Ale Lancelot, tímjsem sijista, mu řekl, že crásná a ctnostná." iwenhwyfar dlouze vydechla. "Lancelotje Artušův bratranec, vid?" e to tak. Je synem Bana Benwicka a mé sestiy, kteráje velkou kněžkou ssskou. Narodil se z Velkého sliatku -jestli o tom něco víš. V ifaté tánii si někteří lidé žádají pohanské rituály," i-ekla Igraine. "Dokonce tera, když byl volen velekrálem, odvezli na Dračí ostrov a tam ho při "ých rituálech korunovali, ačkoliv po něm nežádali, aby se oženil se í v Británii to provádí Merlin, takže, je-li to potřeba, je pro krále Iánjako oběl..." iwenhwyfar řekla: "Netušila jsem, že tyhle staré pohanské obřady se ritánii dosud provozují. Byl také - byl i Artuš takhle korunován?" Jestli byl," řekla Igraine, "pak mi nic o tom neřekl. Možná se nyní věci énily aje spokojený, že Merlinjejeho hlavním rádcem." Znáš Merlina, paní?"
e to můj otec."
kutečně?" Gwenhwyfar ve tmě úžasem rozšířila oči. "Paní,je pravda, Jther Pendragon za tebou pi-išel, nežjste byli spolu oddáni, že k tobě fel v kouzelném přestrojení za Gorloise, k čemuž mu dopomohl Mer-a žejsi s ním ležela a myslela si, žeje to vévoda cornwallský, a žes tedy ktla eudnou a věrnou manželkou?"
ine překvapeně zamrkala slyšela, co se o ní povídá, že s narozením ova syna nepřiměi-ně pospíchala, ale tenhle příběhještě neslyšela. ste se říká?" kbčas to zaslechnu, paní. Zpívají o tom bardi."
o," řekla Igraine, "tak to není pravda. Měl na sobě Gorloisův plášť prstě Gorloisův prsten, který mu vzal v boji - Gorlois zradil velekrále ♀

24

MLHY AVALONU

a zaplatil za to životem. Ale ať už se vypráví cokoliv, věděla jsem xn, dobře, že je to Uther a nikdo jiný." Hrdlo měla stažené i nyní jí pi padalo, že Uther musí žít, žeje pryčjen někde na válečném tažení.

"Milovalajsi Uthera? Nebylo to tedyjenom Merlinovým kouzlem?"

"Ne," řekla Igraine, "mocjsem ho milovala, ačkoliv si myslím, že k nejdříve rozhodnut vzít si mě právě proto, že jsem z královské kr avalonské. A tak vidíš, že manželství uzavřené pro dobro království mů být i šťastné. Milovalajsem Uthera přála bych ti takové štěstí, abyste s mým synem měli také tak rádi."
"Ijá v to doufám," vzdychla Gwenhwyfar a stiskla Igraine ruku. Igrai připadaly její prsty drobné a měkké, snadno by se daly rozdrtit, ne ja její pevné obratné ruce. Tohle nebyla ruka, která by dovedla pečo o dítě nebo o zraněného muže, ale byla stvořena projemnou práci sje lou nebo pro modlení. Leodegranz měl tohle dítě ponechat v klášte a Artuš si měl hledat nevěstujinde. Ale věci se stejně budou dít podle vi boží jen jí bylo líto Gwenhwyfar, že se tak bojí, a Artuše, že má nevě tak dětskou a vystrašenou.

Ona sama však, když ji poslali ke Gorloisovi, nebyla o mnoho le možná že léta to děvče posílí. S plvními paprsky slunce se tábor probouzel a lidé se

chystali na d: pochod, který skončí na Caerleonu. Gwenhwyfar byla bledá a slabá, kc se pokusila vstát, obrátila se bezmocně na bok a zvedl se jí žalud Vzbudila tím v Igraine okamžité podezření, které ale hned zavrhla děvčejejen plaché a uzavřené,je nemocné strachem, nic víc to nebu

"Říkalajsem ti, že v uzavřených nosítkách se ti udělá špatně. Dneska mi jet na koni, aby ses trochu nadýchala čerstvého vzduchu, nebo přije na svatební slavnost celá bledá, a ne s tvářemi jako růžičky. A jestli bt znuset já jet ještě jeden den zr zataženými záclonkami, určitě se z tolzo zbkizn to by byla vskutku nezaomenutelná svatba: nevěstě by bylo šatně, byla by i bledá a matka ženiclza by byla šiLená. "Pojd,jestli vstaneš a pojedeš na kc Lancelot pojede vedle tebe a bude se s tebou bavit a rozveselí tě.

Gwenhwyfar si spletla vlasy do copů, dokonce si dala záležet na tc aby měla hezky upravený závojíček. Jedla málo, ale usrkla trochuječn piva a do kapsy si dala kousek chleba s tím, žejej sní později, zajízdy

Lancelot byl na noháchjiž od svítání. Když mu Igraine navrhla: "M jet s nevěstou. Je celá smutná, ještě nikdy nebyla z domova," oči se rozzářily a usmál se. "Bude mi potěšením, paní."- Igrainejela za mladými lidmi sama, byla ráda, že se může oddat s myšlenkám. Jakjim to slušelo - Lancelotje tmavý a veselý a Gwenhw celá zlatá a bílá. Artuš je také světlovlasý, jejich děti budou kouze S překvapením si uvědomila, že se těší, až bude babičkou. Bude příjer mít kolem samé malé děti, mazlit se s nimi, hrát si s nimi, ale přit nebudoujejí děti, aby si o ně musela tolik dělat starosti. Jela a snila o s budoucím světě, bylajiž z kláštera zvyklá snít. Když se podívala na dvi

adých lidí, kteří jeli před ní bok po boku, všimla si, že děvče sedí na ni vzpřímeně a že již má ve tváři barvu a usmívá se. Igraine udělala bře, žeji dostala ven, na vzduch. pak si všimla, jak se na sebe dívají.
pane Bože! Takhle se na mě dival Utlzer, když jsem byla Go.loisozJou ma.nželkou zréo kdyby hladověl a já byla jidlo někde vysoko z jelzo dosaltzc. .. K čemu může ft, jestliže miluji jeden drulzélzo? L,rzncelot je čestný muž a Gwenlzwyfar, to bvclz hczla, je počestná, takže jediné, co z tolzo miiže vzejit, je zoufalstvi. Potom si tala, žeje tak podezíralajeli ve slušné vzdálenosti, nesnažili se dotk-ut rukama, usmívali se, protože byli mladí a byl hezký den. Gwenhwyfar e na svoji svatbu a Lancelot přiváží koně a muže pro svého krále, svého trance a přítele. Proč by neměli být štástni a mlzcvit spolzc uesele a bezstarost-Jsem jen stará žena, která si nzysli lzned to nejlzorši. Přesto měla starosti. o z toho bude, drahý Bože, byla by to vůči tobě zrada, kdybyclz se pomodliLa za ,mžik viděni? A pak uvažovala - existuje pro Artuše ještě nějaký čestný isob, jak se z toho manželství vyvléci? Protože, kdyby si měl velekrál t ženu, která již dala svoje srdce jinému, bylo by to velké neštěstí. tánieje plná děvčat připravených ho milovat a provdat se za něj. Ale o již bylo zaplaceno, nevěsta opustila otcův dům, poddaní králové azalové se sjížději, všichni chtějí vidět,jak se mladý velekrál žení. graine se rozhodla, že si promluví s Merlinem. Jako Artušův hlavní [Ee by možná tomu sňatku mohl ještě zabránit - ale dokázal by mu iránit tak, aby nedošlo k válce a nebylo vše zničeno? Bylo by jí líto wenhwyfar, kdyby byla takhle veřejně odmítnuta za přítomnosti celé tánie.
Ne,jižje pozdě, svatba se musí konat,je to osud, kterýje nemine. aine si povzdechla a jela dál s hlavou svěšenou, a z hezkého dne již rnímala vůbec nic. Říkala si, že třebajsou všechnyjejí obavy a pochyby významné, žejsou tojen představy nezaměstnané staré ženy nebo že r fantazie sesílá dábel, abyji pokoušel využít vidění, kterého se zřekla, by se znovu stala nástrojem bezbožnosti a čarodějnictví. :ajízdy se očima stále vracela ke Gwenhwyfar a Lancelotovi a k téměř itelnému oparu, který se vznášel mezi nimi, auře hladu, touhy a přání.)o Caerleonu přijeli krátce před západem slunce. Hrad stál na kopci, místě staré ř-ímské pevnosti a některé staré i-ímské hradby zde dosud Iy - Igraine připadalo, že to zi-ejmě vypadá, jako to vypadalo za dnů nanů. Na okamžik, když spatřila svahy pokryté stany a lidmi, znejistěla, to místo není obleženo, ale pak si uvědomila, že všechen ten lid se el, aby se podíval na velekrálovu svatbu. Když Gwenhwyfar uviděla ty y, celá znovu zbledla a tvářila se vyděšeně Lancelot se snažil vyrovnat že na koních a povozy, které přiváže̊l, do důstojných řad a Gwenhwy-si spustila závojíček přes tvář ajela v tichosti

vedle Igraine. Jaká škoda, že tě všichni vidí unavenou po cestě," soustrastně podotkla aine. "ale podívej,je tady Artuš, přišel nám naproti." ěvče bylo tak unavené, že sotva pozvedlo hlavu. Artuš v dlouhé modré ♀

tunice, po boku s mečem v pečlivě zhotovené karmínové pochvě se n okamžik zastavil, aby si promluvil s Lancelotem stojícím v čele zástupů Potom,jak kráčel mezi nimi, muži ijezdci se začali rozestupovat, až došE k Igraine a Gwenhwyfar. Uklonil se své matce. "Měla jsi dobrou cestu, paní%" Ale pak hne pozvedl oči ke Gwenhwyfar a Igraine viděla, že se mu rozšíi-ilv překvape ním nadjejí krásou a téměi-vyčetla, co si to tnladé děvěe myslí o něm. Ano, jsem krásn.á. LanceloL .si o mě mysli, že jsem krásyaci, bzde rnůj pán Arr se mnou spokojen? Artuš natáhl ruku, abyjí pomohl sestoupit z koně trošku se zapotáce) a on natáhl obě ruce, abyji zadržel.

"Má paní a manželko, vítám tě doma a na svém hradu. Afjsi zde štastn a kéž dnešní denje pro tebe tak šfastný a veselýjako pro mě. Gwenhwyfar cítila, jak ji ruměnec pálí v tvářích. Ano, Artuš je hezk i-íkala si nadšeně, s těmi světlými vlasy a vážnýma šedýma očima. Ja působíjinak než Lancelotova ztřeštěná veselost a šibalství! Ajak zvláštnfi pohledem se na ni dívá - Lancelot na ni hleděl, jako kdyby to byla socl Panenky Marie na oltái-i v kostele - ale Artuš se na ni dívá střízlivýl zkoumaým pohledem,jako kdyby byla cizinkou a on si dosud nebyljist zdaje to přítel nebo nepřítel.

Řekla. "Děkuji ti, můj manželi a pane. Jak vidíš, přivedlajsem s sebC slíbené věno sestávající z mužú a koní." "Kolik koní?" zeptal se rychle. Gwenhwyfar byla zmatená. Co ona o těch cenných koních? Musel to říci tak zpříma, že znu pi-i téhle svatl jde hlavně o koně, a ne o ni samotnou? Natáhla se do své plné výšky byla yšší než někteří muži a na ženu byla vysoká až dost - a důstojt i-ekla. "To nevím, můj pane Artuši, nepočítala jsem je. Musíš se zept svého velitele, který má koně na starost. Jsem si jista, že Lancelot ti sdJ jejich počet do poslední klisny a posledního hříběte. Ach rfobré děvče, pomyslela si Igraine, když viděla, jak Artušovi při jemné výčitce zrudly tváře. Omluvně se usmál. "Promiň, moje paní, nikl od tebe neočekává, že se budeš zabývat takovými věcmi. ,Jsem si jist, Lancelot mi o tom vše poví, až pi-ijde ta pravá chvíle. Mysleljsem také i muže jako na své nové poddané, že je pi-ivítám stejně jako jejich pa a svoji královnu." Na okamžik vypadal skutečně tak mladý,,jak byl. RC hlédl se kolem sebe po davu mužů, koní, vozů, volů a honáků a roztá bezmocně ruce. V téhle vi-avě by mě stejně asi neslyšeli. Dovol mi, l odvedu k branám do hradu." Vzalji za ruku, vedlji cestičkou a vyhledá pro ni ta nejsušší místa. "Obávám se, že tohleje starý a pochmurný hra Byla eo pevnost mého otce, ale já jsem tu žil, jen dokud jsem byl má takže si skoro nic nepamatuji. Možná někdy, jestli nám Sasové dajf nějaký čas pokoj, si najdeme pro svůj domov lepší niisto, ale v soués chvíli nám to bude muset stačit." Vedl ji branami a Gwenhwyfar natáhla ruku a dotkla se zdi. Byla

bezpečná kamenná zeá, po římském způsobu navršená do výšky, k nebi, jako kdyby zde byla od počátku světa tady bude v bezpečí. ř zamilovaně zed pohladila prstem. "Myslím, žeje to tu krásné. Jsem , že to bude bezpečné místo - chci i-íct, jsem si jista, že tady budu

"To doufám, paní - Gwenhvyfar," i-ekl a poprvé použil její jméno. slovil je s cizím přízvukem. Hned začala uvažovat, kde byl vychován. em moc mladý, nemohu mít na starost všechny tyhle muže a království. du rád, když mi někdo pomůže." Zdálo sejí, že hlas se mu chvěje,jako yby měl strach - ale čeho se proboha může muž ve světě bát? "Můj strýc t- král z Orknejí - se oženil se sestrou mojí matky, s Morgause, a Lot á, žejeho žena vládne stejně dobi-ejako on, když odjede do války nebo kam na sněm. I já ti chci prokázat takovou čest, má paní, a nechat tě dnout po svém boku." Gwenhwyfar se znovu úzkostí sevřel žaludek. ,Jak může od ní očekávat rn takového? Jak může chtít po ženě, aby vládla s ním? Cojejí po

tom, dělají ti divocí barbaři, tyhle severské Kmeny čijejich barbarské ženy? ztřeseným hláskem i-ekla: "Tak dalece jsem dosud neuvažovala, můj ne a můj králi." fgraine se na něj obrátila pevným hlasem: "Artuši, můj synu, jak to tžuješ? To děvče má za sebou dva dny na cestách aje vyčerpané. Teď llfvhodná doba zabývat se strategii království, když máme dosud bláto :esty na botách! Prosím, zaved nás ke svvm komorným! Zítra bude 5tatek času, aby ses se svou nevěstou seznámil." Artušova plef, napadlo renhwyfar,jeještě světlejší nežjejí tohle bylo podl-uhé, co ho viděla, se začenenal jako pokárané dítě. "Omlouvám se, matko, i tobě, má ní." Pozvedl paži a dával znamení snědému, štíhlému mladíkovi se :veným obličejem, který se blížil k nim a zřetelně kulhal. ,Můj soukojenec Cai a můj komorník," pi-edstavil ho Artuš. "Caii, tohle wenhwyfar, moje paní a královna." :,ai její uklonil a usmál se. "K tvým službám, paní." Jak vidíš," řekl Artuš, "moje paní si přivezla nábytek a další svoje věci. 1f, vítám tě ve tvém vlastním domě. Můžeš dávat Caiovi jakékoli pří-.y, které budeš považovat za vhodné, o tom, kam ti mají přinést tvoje i... Prozatím se omlouvám, ale musím odejít chci se postarat o muže, iě a ýstroj." Znovu se lehce uklonil a Gwenhwyfar se zdálo, že vjeho ividí úlevu. Uvažovala,jestli ho zklamala, nebojestlijehojediný zájem ňatek spočívá skutečně vjejím věnu sestávajícím z koňů a mužů,jakji napadlo. Ano, na něco takového byla vlastně připravena přesto, kdyby řivítal více osobně, bylo by to příjemné. Uvědomila si, že snědý zjizvený tdík, kterému říkají Cai, čeká najejí pi-íkazy. Byljemný a uctivý-toho iát nemusí. ovzdechla si a znovu natáhla ruku, aby se dotkla silných zdí, kteréji lopovaly. Potřebovala-je k pocitujistoty, aby mohla zklidnit svůj hlas ♀

tak, že by zněl jako hlas opravdové královny. ,V největším z vozů, pai Caii, je irský stůl do hodovní síně. Je to svatební dar pro pana Artuše i mého otce. Je to válečná kořist aje velmi starý a velmi cenný. Postarej o to, aby byl sestaven v Artušově největší hodovní síni. Aleještě předti zařid, aby byl pi-ipraven pokoj pro paní Igraine a najdi někoho, kdo o ni dnes večer postará." Dívala se na sebe s odstupem a byla příjem překvapená - zdálo sejí, že mluvíjako opravdová královna. I Cai se k choval uctivě a ochotně,jako kdybyji samozřejmějako takovou přijím Hluboce se uklonil a řekl: "O všechno se hned postarám, moje p a královno."

S

o celou noc se skupiny poutníků shromaždovaly před hradi Za šerého ranního světla vyhlédla Gwenhwyfar z okna ven úbočí kopce, který se zvedal k hradu, viděla spousty stanů, k a početné davy mužů a žen.

, Vypadá to na velkou slavnost," řekla Igraine, která s ní ojejí posle panenské noci spala, a usmála se. "Když se žení velekrál, děvče, to -je velká sláva, tomu se nemuže v zemi vyrovnat. Podívej, tihle muži jsou stoupenci Lota z Orknejí: " padlo ji, ale nahlas to nei-ekla: Možná s nini bude Morgaine. Dříve, j mladá žena, měla ve zvyku vyslovit každou myšlenku, která ji napa ale v poslední době již tak nečinila. Je to zvláštní, říkala si po celá plodná léta ženu učí myslet na p a posledním místějen na svoje syny. Jestliže pomyslí na svoje dcery,j jen tehdy, když už jsou dospělé a mají být předány do rukou něk jiného, jsou vlastně vychovávány pro další rodinu. Je to jenom prot Morgaine byla prvorozená, že byla ajejejímu srdci vždycky bližší. A se po mnoha letech vrátil, ale takjako všichni muži sejí už vzdálil naG že na něho nemůže dosáhnout. Ale k Morgaine - a na to přišla na A šově korunovaci - cítí duševní pouto, které se nikdy nepřetrhne. J snad proto, že pouze s Morgaine se podělila o svoje dědictví z Avalc Je to důvod, proč každá kněžka touží porodit dceru, která by šla vjl šlépějích a nikdy se neztratila? "Je tady tolik lidí," řekla Gwenhwyfar. "Netušila jsem, že je Británii tolik lidí." "A ty budeš pro všechny velekrálovnou - trochu to nahání děs, já v těšilaji Igraine. "Samajsem to zažila, kdyžjsem se provdala za Utl

A na okamžik měla pocit, že Artuš si nezvolil svoji královmr Gwenhwyfarje krásná, tojistě,je hodná a učenlivá, ale královna mI schopna zaujmout svoje místo v přední i-adě. Možnáje Gwenhwyfarj plachá a raději se stahuje do ústraní.

Ětečenojednoduše, královnaje královou paní, nejen hostitelkou a udr-ratelkoujeho domácnosti - to zvládne ktelýkoli komorník nebo správ-hradu - ale, jako kněžka avalonská, symbol skutečného života, musí y připomínat, že život nenímjenom boj a válka a nadvláda. A král, když bylo řečeno a uděláno, hledá útěchu u těch, kteří nejsou schopni sami sebe bojovat, u žen, které rodí děti, u malých dětí, u starých lidí, árlých mužů a babiček. U Kmenů zajisté silnější ženy bojují po boku jů - dokonce tam mají starou vojenskou školu pro ženy - ale od átku civilizace bylo prací mužů lovit a odhánět vetřelce od ohniště, e se skrývaly těhotné ženy, malé děti a staří lidé a povinností žen bylo ně ten oheň udržovat. Tak jako se král připojil k velekněžce při nbolickém sňatku se zemí na znamení, že do svého království pi-inese t ajejejím symbolem v době válek a bojů, tak i královna, spojená tímto tkem s králem, je symbolem zázemí a domova, útočištěm, z něhož hni muži čerpají svoji sílu... Igraine netrpělivě zavrtěla hlavou. Všech-=tohle o symbolech a vnitřních pravdách samozřejmě platí pro kněžku lonskou, ale i ona sama, Igraine, byla dostatečně dobrou královnou ez toho a Gwenhwyfar také bude mít dost času přijít na vše, až bude ou ženou a nebude stejnějiž nic potřebovat! Za současného způsobu pta královna není už kněžkou, která ovládá vesničany pečující o svoje čka sječmenem, stejně takjako král už není nejvyšším lovcem, který rá o svojejeleny! Pojď, Gwenhwyfar, Cai ti tady ponechal služebné, které ti pomohou blékáním, alejako matka tvého manžela bych tě měla na svatbu vystro-ama, když tady nemůže být tvoje vlastní matka, aby tě v takový den -L.1 "

dyž byla Gwenhwyfar oblečena, vypadalajako andílekjemné vlasyjí ly jako zlaté rouno, téměř zastínily zář zlatých girland, které na ni úne zavěsila. Šaty měla z bílé tkané látkyjemnéjako pavučinka Gwen-far řekla Igraine s ostýchavou pýchou, že tu látkují pi-ivezli z daleké ie, ležící ještě dále, než je Řím, a byla dražší než zlato. Její otec si echal dlouhý kus té látky na pokrytí kamenného oltáře ve svém kostele iusek na svaté ostatky a kus dal jí, aby si z něj nechala ušít svatební . Aještě zbylo na sváteční tuniku pro Artuše - to byljejí svatební dar něj. ancelot pro ně přišel, abyje zavedl na ranní mši, která bude předchá-svatbě pak už bude celý den věnován oslavám a hlučnému veselí. umínovéjezdecké tunice, kteroujiž měl na sobě, vypadal skvěle. y nás opouštíš, Lancelote?" e," odpověděl střízlivě, ale hleděljen na Gwenhwyfar. ,jakojednu ábav tohoto dne předvedou novíjezdci a Artušovajízda, co na koních edou: já budu jedním z jezdců, kteří vám odpoledne nabídnou tuto fvanou. Artuš se domnívá, žeje na čase, aby se lidé dozvěděli ojeho ♀

A Igraine opět zahlédla zoufale ohnivý pohledjeho očí, které Lancel upíral na Gwenhwyfar, a nádherný úsměv, kterým ho dívka obdařil Nyní neslyšela, o čem se baví - bezpochyby to bylo zcela nevinné. A nepoti-ebovali slova. Igraine měla znovu vtíravý, pocit, že z toho nevzejc nic dobrého, jenom zoufalství. Kráčeli dolů chodbami a kolem nich se hrnulo všechno služebnicn i šlechtici na ranní mši. Na schodech kaple se k nim připojili dva mladl ktei-í tněli v čapkách, podobnějako Lancelot, vecknutá dlouhá černá pér Vzpomněla si, že Cai tněl takové péro také. Je to snad nějaký odzn: Artušový,ch společníkit? Lancelot se zeptal: "Kdeje Cai, bratře? Netněl by být tady, aby dopr vodil moji paní do kostela?" Jeden z nově příchozích, velký statný muž, který, jak (=wenliwyfar n padlo, vypadaljako Lanceloc, řekl: "Cai a Gawaine se oblékají na Artuš vu svatbu. Samozř-ejmějsem si myslel, že ty budeš s nitni, vy ti-ijstejal Artušovi bratři. Poslal mě, abych je zastoupil jako Igrainin příbuzn paní," i-ekl k Igraine a uklonil se, "copak ty mě nepoznáváš, jsem s Jezerní paní.,Jtnenuji se Balan a tohleje náš soukojenec Balin." Gwenhwyfar ,jim zdvořile pokwla. V duchu si mvslela: Copak tenJ Izřmotný Balau může ht vážně Lrzncelotozým hrrctrent?,Je to jako kdby býk n tnzýva.t sám sehe brntrent nejztšlechtilejšiclt jižn.iclt hřehců! Balin,jeho soukoj nec, byl malv, mél zarudlou tvář a žluté vlasy,jako Sas, i bradku měl Sas. Řekla: "Lancelote,jestliže chceš bvt se svým pánetn a králem..." "Měl bys k nětnujít, Lancelote," řekl Balan se smíchem. "Jako všieti muži, kteří se žení, je Artuš poř-ádně nervózní. Náš pán dovede v jr bojovat jako samotný Pendragon, ale dnes ráno, když se chystá na sv svatbu, nevypadá na víc než na kluka, kterým je!" C.hudák Artttš, pomyslela si

Gwenhwyfar, tahle svrttba ro něj předstart možná vět.ši muka n.ež pro mě -alespoz já nemzcsirzz dělat zzic jinéito, jen posloucl vůli svélzo otce a krále! Pobaveně si uvědomila, že chudák Artuš si ji mi brát pro dobro království, i kdyby byla stará, ošklivá nebo podobaná. tojen další zjeho bolestivých povinností,jako vést muže do boje se Sa Od Sasů alespoň ví, co může očekávat! Jemně se zeptala: "Můj pa Lancelote, nebyl bys raději po boku mého pána Artuše?" Jeho oči jí jasně napověděly, že ji nechce opustit za jediný den či d se naučila těm nevysloveným poselstvím porozumět. Nikdy s Lancelou neprohodila slovo, které by nemohlo být vysloveno nahlas v přítomn Igraine ajejího otce i biskupů z celé Británie. Ale vypadalo to, že popt se v něm sváří touha dělat dvě různé věci. ,To poslední, co bych chtěl,je tě opustit, paní, ale Artušje můj p a můj bratranec." "Bůh nedopusf, abych někdy vstoupila mezi vás," řekla a natáhla sv malou ručku k němu, aby ji políbil. "Na základě našeho manželstvi i tným poddaným a tným bratrancem. Jdi k mému pánu a královi a řel

"." Zaváhala, překvapena vlastní troufalostí,je to vůbec vhodné? Bůh všem pomáhej, během hodiny bude Artušovou tnanželkou, co na tom eží, zda to zní příliš troufale, když to, co i-íká,jsou slova dávající najevo f skutečný zájetn o svého pána? "Řekni mu, že mu s radostí navracím o oddaného velitele a že ho očekávám s láskou a poslušností, pane." ancelot se usmál. Pi-ipadalojí, žejeho úsměvji rozechvěl natolik, že se vědomky musela na něho rovněž něžně usmát. Jak to, že má pocit,jako yby bylijedno tělo? Její celý život se scvrkl na dotykjeho rtů najejí ruce. lkla a najednou pochopila, co cítí. Navzdory vzkazům o lásce a posluš-isti, které,jak se sluší, posílala Artušovi, připadalojí, že by prodala svoji ši, kdyby se mohl posunout čas nazpátek a ona by mohla ř-íci svému ji, že si nevezme nikoho jiného než Lancelota. Bylo to tak jasné jako tnce nad její hlavou a skutečné jako tráva pod jejíma nohama, stejně pitečné - znovu polkla -jakoje ted skutečný Artuš, který se nyní chystá svatbu, kvůli které ona musíjít na svatou mši, aby se i-ádně připravila. ýa to snad jeden z božic/z krutýclz žertůc, že jsem nepozttala, co citim, rtž když je dě Nebo je to nějaký ltanebnv trik nefiřiiele, svést mě z cesty povinnosti k znému ia rrzérnu rnanželovi? Neslyšela, co říká Lancelot: uvědomovala si pouze io ruku,jak pouštíjejí prsty, a pak se obrátil a šel pryč. Sotva vnímala kořilá slova dvou soukojenců Balina a Balana - ktetý z nich vlastně byl tem Jezerní paní? Balan, Lancelotův bratr, aleje takjiný,jako se havran Eod orla. Uvědomila si, že Igrainejí něco i-íká. ,Ponechám tě svým společníkůtn, drahá. Chci si ještě před začát.kem ře promluvit s Merlinem." Se zpožděním si Gwenhwyfar uvědomila, že Igraine čeká najejí povo-ttl, aby mohlajítjejí postavení velekrálovnyjiž bylo skutečností. Stěží uvědomovala, co Igraine říká, ta se však otočila a odcházela. Igraine přecházela po nádvoří, tiše se omlouvala lidem, do kterých ážela, když se snažila protlačit se davem k Taliesinovi. Všichni byli lečeni dojasných slavnostních šatů,jen on měl na sobě svoji obvyklou lYzlivě šedou řízu. ,Otče. . ." ~Igraine, dítě moje." Taliesin se na ni něžně podíval a Igraine pocítila láštní útěchu v tom, že starv druid s ní mluví,jako by s ní hovořil, když bylo čtrnáct. "Mysleljsem si, že budeš doprovázet nevěstu. Jakje krásná! tuš si pro sebe našel poklad. Slyšeljsem, žeje i chytrá a vzdělaná, a také bžná, což potěší biskupa." "Otče," prosila ho Igraine a ztlumila hlas, abyji nikdo z davu neslyšel, můžeš mi říci, zdaje nějaký čestný způsob, aby se Artuš tomuto sňatku átě vyhnul?" Etaltesin překvapeně zamrkal. "Ne, myslím, že ne. Ne, když všichnijsou lpraveni se k nim po mši připojit. Bůh nám pomáhej, byli jsme snad ichni podvedeni,je neplodná nebo necudná či..." Merlin zoufale zavr-♀

těl hlavou. "Pokud netají malomocenství nebo nečeká dítě s jiným r žem, není způsob, jak tomu zabránit ale i tak by se to neobešlo skandálu nebo bez ur ážky či znepřátelení Leodegranze. Proč se p Igraine?" ,Věřím, žeje počestná. Ale vidělajsem,jak se dívá na Lancelota a na ni. Může z toho vzejít něco jiného než zoufalství, jestliže je nevi zmámenajiným, a to dokonce právě ženichovým nejdražším pi-ítelei Merlin se na ni pi-ísně podíval jeho staré oči byly pronikavé j vždycky. "Je to tak, vid? Vždyckyjsem si myslel, že Lancelotje moc he a půvabný, ke své škodě. Přesto je to čestný chlapec je to jen mladi

vzplanutí, a až bude mít mladý pár po svatbě a manželé budou spolu sd lože, na ostatní zapomenou, nebo to budou brat en s istou davk nostalgie,jako dávný sen." "Řekla bych, že v devíti případech z deseti jsi měl vždycky pravdi řekla Igraine, "ale tysje neviděl, zatímcojá ano." Merlin si znovu povzdychl. "Igraine, Igraine, neříkám, že nemáš pn du, ale když je vše nachystáno, co s tím naděláme? Leodegranz by považoval za takovou urážku, že by vyhlásil Artušovi válku, a Artuš má svém království i bez toho dost starostí - nebo jsi neslyšela o tom sev ském králi, který Artušovi poslal vzkaz, že stáhl z kůže jedenáct kr s plnovousem, aby si udělal plášl, a že Artuš by mu měl za to vzdát ho nebo si pi-ijede i pro Artušovy vousy?" "A co Artuš udělal?"
Merlin odpověděl: "Poslal staršímu králi vzkaz, že pokud jde o je vousy, sotva mu začínají růst, že by najeho plášt nebyly, nikterak dob alejestlije chce, že si má pro ně přijet a vzít sije,jestli se mu podaří pr přes mrtvá těla Sasů. A poslal mu hlavu jednoho Sasa - právě se vr z drancování - a že vousy z té hlavy budou lepší na olemování pláště n " vousy přítele, pojehož boku by raději bojoval. A nakonec vzkázal, že ki posílá dárek, ale nežádal od svých přátel, aby mu za to vzdali hold, ho nikomu nevzdal sám. Tak z toho nakonec nebylo nic ale jak vi Artuš si nemůže dovolit další nepřátele a Leodegranz by byl zlým ne telem. Bude lepší, když si to děvče vezme, a myslím, že bych tvrdil to1 i kdybyji býval našel v posteli s Lancelotem - což se nestalo a pravdě dobně se to ani nestane." Igraine si uvědomila, že si nervózně mne ruce. "Co budeme dělat? Merlin se zlehýnka dotkljejí tváře. "Uděláme to, cojsme dělali vždyc Igraine - to, co musíme, to co nám přikazuje Bůh. Budeme se sn: jednat co nejlépe. Nikdo z nás, mé dítě, nejedná přece v životě tak" se mu zlíbí. Ty, která jsi byla vychována v Avalonu, to dobře víš. AI jakkoli snažíme sami vytvářet nebo pokoušet svůj život, nakonec vždy uděláme to, co si přejí bohové nebo - jak by mě biskup bezpoch opravil, Bůh. Čím jsem starší, tím jsem si jistější, že není žádný ro v tom, jaká slova užijeme, abychom vyjádřili tutéž pravdu."

VELEKRÁLOVNA 263

Paní by se nelíbilo, kdyby slyšela, jak mluvíš," ozval se za ním snědý ž s hubeným obličejem v tmavých šatech,jaké nosí kněží nebo druido-Taliesin se napůl otočil a usmál se. lVicméně Viviane ví, že moje slova jsou pravdivá, stejně jako to vím . Igraine, myslím, že neznáš našeho nejnovějšího hlavního barda-vedl jsem ho sem, aby nám zahrál a zazpíval na Artušově svatbě. rine, paní." evin se zhluboka uklonil. A Igraine si všimla, že se za chůze opírá rřezávanou hůl pouzdro sjeho harfou nesl asi dvanácti nebo třinác-tý chlapec. Mnoho bardů nebo harfeníků, kteří nebyli druidy, byli slepí ,o chromí - bylo vzácné, aby někdo se zdravým tělem měl tolik volného u, aby se v těchto válečných dnech takovému umění mohl naučit. Ale iidové si barda obvykle volili mezi těmi, kteří měli zdravé tělo i mysl. lokdy dovolili muži s nějakou tělesnou vadou, aby se vzdělával v učení iidů-panoval všeobecný názor, že bozi tím postižením dali najevojeho aké vnitřní chyby. Ale v Kevinově případě by bylo neomluvitelně kruté hle mluvit dovedla si představit, žeje tak nadaný, že byl přes všechny Ly přijat do učení. evin tak odvedl její myšlenky jiným směrem, ale když se vrátila ke mu problému, uvědomila si, že Taliesin má zřejmě pravdu. Neexistuje isob, jak této svatbě zabránit, aniž by z toho byl skandál nebo možná iIka. Uvnitř kostelní budovy, postavené z proutí a omítnuté hlínou, ila světla a začaly vyzvánět zvony. Igraine vstoupila do kostela. Taliesin Eka poklekl poklekl i chlapec, který nesl Kevinovi harfu, ale samotný rin nepoklekl - Igraine na okamžik zaváhala, zdaje vůbec křeslan, zda idmítá bohoslužbu,jak to kdysi bylo u Uthera. Potom, když viděla,jak notornějde, pochopila, že má pravděpodobně ztuhlé nohy a nemůže eno ohnout. Viděla, jak se biskup podíval jeho směrem a tvář se mu

"Poslechněte si slova Ježíše Krista, našeho Pána," začal biskup mši. Ile, tam kde jsou v mém jménu shromážděni dva nebo tři, tam budu , a o cokoliv mýmjménem požádáte, to bude učiněno..." I když měla klečící Igraine přes obličej spuštěný závoj, pi-esto vnímala tuše, který vešel do kostela s Caiem, Lancelotem a Gawainem. Na sobě ěljemnou bílou tuniku a modrý plášl bez ornamentů a na hlavě sti-íz-nu zlatou korunku ze své korunovace, pouze vjeho velkém meči rudě řily drahokamy. Aniž mohla Igraine přímo Gwenhwyfar vidět, zdálo se že Gwenhwyfarje ve sých lehkých bílých šatech celá bílá a zlatá stejně o Artuš. Poklekla mezi Balina a Balana. Lot, již šedivějící a hubený, klekl mezi Morgause ajednoho ze svých mladších synů a za ním -jako lyby se ozval vysoký tón harfy, zakázaná nota uprostřed zpěvavého hlasu ěze: opatrně zvedla hlavu a poznala, kdo tam klečí. Za

Morgause se ývala tvář i postava Morgaine. Igraineji příliš neviděla, přesto měla pocit, žeji tam citi, takjako špatný ♀

tón v celé harmonii posvátné mše. Dokáže snad po všech těch lete znovu číst myšlenky? V každém případě co dělá kněžka avalonská v ki tele? Kdyžji zajejího manželství s Utherem navštívila Viviane, nikdy neúčastnila bohoslužby, nebo, když do kostela vstoupila, naslouch a pozorovala vše s vážnou pozorností, jakou by věnovala dítěti, které si na hostině hrálo s panenkou. Ted se ale musí podívat na Morgaini změnila se, byla hubenější, krásnější, oblečena do prostých šatů zjem tmavé vlny, kolem hlavy měla, jak se sluší, bílou čapku. Nedělala i zvláštního klečela s hlavou sehnutou a očima sklopenýma, obraz úc hodné pozornosti. Přesto se zdálo, že i kněz cítí nějaký neklid, který z vychází. Dvakrát přestal kázat a podíval se na ni, ačkoliv nebylo nic, z če by ji mohl obvinit, chovala se naprosto vhodně a pi-iměřeně, takže chvíli opět pokračoval v kázání. Ale i Igrainina pozornost byla narušena. Snažila se i nadále pozor sledovat kázání, mumlala ty správné odpovědi, nedokázala se však knězova slova sousti-edit, ba ani na svého syna, keerý se ženil, ani Gwenhwyfar, která, jak cítila i bez vidění, hledala očima pod závojíčk Lancelota po Artušově boku. Ted dokázala mysletjen na svoji dceru. bude po bohoslužbě a po svatbě, yhledáji a dozví se, kde byla a co s stalo. Potom na okamžik pozvedla oči, když se kněz chystal číst biblic příběh o svatbě v Káni, podívala se po Artušovi a spati-ila, že i on upi oči na Morgaine.

6

Morgaine seděla mezi Morgausinými ženami a tiše i slouchala bohoslužbě, hlavu měla skloněnou a ve tv zdvoi-ilý wraz vyjadi-ující úctu. Uvnitř však hořela ne pělivostí. Takový nesmysl -jako kdyby dům postavený rukama člově mohl být slovy nějakého kněze pi-eměněn v místo, kde by trvale přebý člověkem vymyšlený duch. Mysl měla neuspořádanou. Protožeji už ut voval Morgausin dvůr, vrátila se zpátky do hlavního proudu událostí a i se, jako kdyby byla vržena ze stojatých vod rybníka do proudu valící řeky. Znovu cítila, že je živá. Dokonce i v Avalonu, ač tam vedla tic a uzavřený život, mívala pocit, že se jí proud života dotýká ale m Morgausinými ženami cítila, že zahálí, ustrnuje ve vývoji, je bez užit) Nyní se konečně znovu pohnula, vždyd od narození synajenom stála místě. Na okamžik si vzpomněla na svoje dělátko, Gwydiona. Užji máli nepoznává když si ho vezme a mazlí se s ním, brání se a snaží se dos ke své pěstounce. I tedji vzpomínka najeho drobné ručky, objímajícíj krk, celou oslabila a yvolala v ní výčitky, vší silou však tu vzpomín zaplašila. On dokonce ani neví, žejejejí syn, vyroste a bude si myslet,

Morgausina hnízda. Morgaine byla spokojená, že tomu tak je, ale cejen nedovedla zcela potlačit žal, který eítila ve svém srdci. ředpokládala, že všechny ženy cítí takové výčitky, když musí opustit pje dítě všechny ženy to však musí vydržet, s výjimkou domácích putěk, pré s radostí dělají pro svoje děti všechno, co může udělat pěstounka či žebná, a nemají ctižádost dělat jinou práci. Dokonce i pasačka krav tsí opustit dítě, aby se stal-ala o svoje stádo co potom teplve taková lovna nebo kněžka? I Viviane se vzdala svých dětí. A stejně tak Igraine. (Artuš vypadal mužně a byl hezký vyrostl, ramena se mu rozšířila -již :nebyl ten štíhlý chlapec, který k ní přišel sjelení krví v obličeji. Ted pěho vyzařovala moc, ne jenom tyhle krotké řečičky o tom, co udělal Ch Bůh, který do všeho zasahuje, mění vodu ve víno, což je stejně uhání vůči darům Bohyně. Nebo snad má ten příběh znamenat, že pjením muže a ženy ve svazku manželském učiní Duch něco posvátné- stejnějako při Velkém sňatku? Kvůli Artušovi doufala, že s touto ženou lCtu tak bude, aije to kdokoliv z místa, kde klečela za Morgause, viděla závoj zlatých vlasů s kolunkou ze světlého zlata a bílé šaty z nějaké né a cenné látky. Artuš pozvedl oči k nevěstě a spatřil Morgaine. děla, jak se mu mění ýraz

a pomyslela si: Tak mě poznal. Nemolala jsem intěycit tolik, jako se změtail on on vyrostl z clzlapce v muže a já - já jsem už dy byla ženou a tolik jsem se nezměnila. oufala, že Artušova nevěsta ho bude milovat a že i on bude milovatji. tlšíchjí zněla Artušova zoufalá slova: Nikdy na tebe nezapomenu a budu tě ovat a želinat ti. Ale tak to nesmí být. Musí zapomenout, musí poznat ihynijen ve své vy,volené manželce. Vedle něho stál Lancelot. Jakje to ažné, že Artuš se léty tolik změnil, tak vyspěl a Lancelota roky nijak oznamenaly? Byl pořád stejný. Ale ne, i on se změnil: vypadá smutný, tváři až k čelu se mu táhne dlouhá jizva. Cai je také hubenější a shr-nější, i jeho kulhání je zřetelnější. Upíral oči na Artuše: oddaný psí hled na svého pána. Napůl s nadějí, napůl v obavách se Morgaine rhlížela,jestli se na Artušovu svatbu pi-ijela podívat i Viviane. Ale Jezer-paní zde nebyla. Byl tady Merlin, šedivou hlavu měl sehnutou, skoro co kdybv se modlil, a za ním stál vysoký stín, který měl tolik rozumu, že i této hloupé maškarádě nepoklekl - byl to bard Kevin, budiž mu to iteno k dobru! Mše skoněila biskup, vysoký asketicky vyhlížející muž s kyselým obli-em, se s nimi loučil. Dokonce i Morgaine sklonila hlavu - Viviane ji ila, že má dávat najevo alespoň vnější úctu k projevůmjiné víiy, proto-,jak říkala, všechna víra pati-í bohům. Jediná nesehnutá hlava v kostele třila Kevinovi, ten stál hrdě vzpřímen. Morgaine si přála, aby měla vahu povstat a postavit se vedle něj, s hlavou neskloněnou. Copakje uš tak pobožný? Copak nesložil slavnostní pi-ísahu, že bude ctít Avalon ho kněžky? Copak pi-ijde den, kdy ona sama nebo Kevin budou Artu-rijeho přísahu připomínat? Samozi-ejmě ten bílý zbožný kostelní anděl, ♀

kterého si bere, neučiní nic projeho záchranu. Měli Artuše oženit s ženc z Avalonu nebylo by to poprvé, co by se kněžka, která složila přísatt provdala za krále. Ta myšlenkají otřásla, zmocnil sejí nepříjemný poá když si představila Raven jako velekrálovnu. Alespoň by měla jedr křesíanskou ctnost... mlčenlivost. Morgaine sehnula hlavu a musela kousnout do rtu, aby se nezasmála nahlas. Mše skončila lidé se začali v zástupech valit ke dvei-ím. Artuš ajet společníci zůstali na místě a na znamení, které jim dal Cai, k němu L a Morgause pi-istoupili. Morgaine šla za nimi. Všimla si, že Igraine, Merl a zamlklý harfeník zůstali také. Pozvedla oči a střetla se s matčiným p hledem věděla na základě jisté prozíravosti připomínající vidění, kdyby zde nebyl biskup, už byji Igraine svírala ve svém náručí. Trochu začervenala a odvrátila pohled od Igraininých dychtivých očí. V poslední době se snažila myslet na Igraine co nejméně, ted si bp vědoma pouze toho, že v její přítomnosti si musí dávat pozor na jedt věc, kterou se Igraine nesmí nikdy dozvědět, totiž kdo je otcem jejú dítěte... Jednou, při tom dlouhém zoufalém boji, na který si již stě vzpomíná, měla pocit, že jako dítě volala svoji matku, ale nebyla si d jista. I ted se bálajakéhokoli spojení s matkou, která kdysi ovládala umě vidění, která znala avalonské způsoby Morgaine se mohlo podařit potl čit všechnu výchovu, které její v dětství dostalo, i pocit viny, ale může snad Igraine vyčítat to, co nakonec neudělala z vlastní vižle? Nyní Lot přistoupil k Artušovi a poklekl pi-ed ním a Artuš, s mladi tváří vážnou a laskavou, Lota zvedl a políbil ho na obě tvái-e. Jsem rád, jsi mohl pi-ijet na moji svatbu, strýčku. Jsem rád, že mohu mít tak věrnél pi-ítele a příbuzného, který hlídá moje severní pobi-eží a tvůj syn Gawai je můj drahý přítel a nejbližší společník. A tobě, tetičko, tobě dlužímje? díky za to, žes mi dala svého syna za věrného rytíi-e a společníka." Morgause se usmála. Je dosud krásná, pomyslela si Morgaine, mnohe krásnější než Igraine. "Pane, brzy budeš mít znovu důvod mi děkow protože mám mladší syny, kteří nemluví o ničem jiném než o tom, lv již budou mocijít do služeb k velekráli." "Budou vítáni stejně jako jejich nejstarší bratr," řekl Artuš zdvoř a pohlédl přes Morgause do místa, kde poklekla Morgaine. Vítám tě, sestřičko. Na své korunovacijsem ti dal slib, který teď splnú Pojd." Natáhl k ní ruku. Morgaine povstala, chytilajej za ruku a cítilav napětí. Nepohlédljí do čí, ale vedlji kolem ostatních k bíle oděné žec která klečela v oblaku zlatých vlasů. "Moje paní," řekl tiše a na okamžik si Morgaine nebylajista, ke kte mluví díval se zjedné na druhou, a když Gwenhwyfar povstala a pohléc Morgaine do očí, ta ucukla v okamžiku nečekaného poznání. "Gwenhwyfar, tohleje moje sestra Morgaine, vévodkyně cornwallsl Je mým přáním, aby se stala první mezi tvými dvorními dámami, prota má mezi nimi nejvyšší postavení."

267

ine viděla,jak si Gwenhwyfar navlhčila rty svým malým růžovým , jako koíátko. "Můj pane a králi, paní Morgaine a já se již

,Cože? Odkud?" chtěl vědět Artuš s úsměvem.
uforgaine upjatě odpověděla: "Bylo to v době, kdy byla v klášterní e v Glastonbury, můj pane. Ztratila se v mlze a zabloudila na bi-ehy ilonu." Stejně jako tehdy měla i ted najednou pocit, jako kdyby se ale zatáhlo nebe a něco ve vzduchuji dusilo. Cítila, vzdor svým pěkným ám a nádherně utkanému závoji, jako kdyby byla nějakou trpasličí rou, která se krčí pi-ed éterickou bělostí a cenným zlatem Gwenhwy- Trvalo tojen okamžik, potom Gwenhwyfar udělala krok vpřed, objala políbila na obě tvái-e, jak se na příbuznou sluší. Morgaine jí objetí tila a cítila, jak - na rozdíl od její sukovité pevnosti -je Gsvenhwyfar hkájako nejcennější sklo. Měla pocit, že se sama celá schoulila, ztuhla ástyděla, aby necítila, jak se od ní Gwenhwyfar odtáhla. Její rty na mé tvářičce hebkéjako růžový lístek byly drsné. wenhwyfar řeklajemně: Vítám tě, sestřičko mého pána a mého man-a, paní z Cornwallu - mohu ti i-íkat Morgaine, sestro moje?" dorgaine se zhluboka nadechla a zamumlala: "Když ti to udělá radost, je paní." Když to vyslovila, uvědomila si, že to zní nevděčně, ale rděla, co by měla říci místo toho. Stála vedle Artuše a podívala se na wáina, který siji zachmuřeně prohlížel. Lot byl ki-esianem, protože to výhodné, ale Gawaine byl svým tupým způsobem upi-ímně zbožný. rgaine cítilajeho odmítavý pohled v zádech, ale vždyl má pi-ece stejné ivo být tady jako Gawaine. Musela by to být zábava vidět některé rhto upjatých Artušových společníků,jak u beltanských ohňů zapomí-í na svoje řádné křesťanské způsoby! Nu, Artuš pi-ísahal, že bude ctít z Avalonu stejně jako ki-eslany, možná že k tomu dojde tady, na ušově dvoře. Možná proto tady samaje. wenhwyfar řekla: "Doufám, že z nás budou přítelkyně, paní. Vzpomí-n si,jakjste mi s panem Lancelotem ukázali cestu, kdyžjsem se ztratila : strašlivé mlze - i ted se celá třesu, když si vzpomenu na to hrozné to," i-ekla a pozvedla oči k Lancelotovi, který stál za Artušem. Morgai-naladěna na stejnou strunujako ostatní kolem ní, sledovalajejí pohled važovala, proč s ním nyní Gwenhwyfar mluví pak si uvědomila, že ta a si nemůže pomoci,je přitahována Lancelotovýma očimajako mag-em a Lancelot se na to děvče dívá hladově jako pes na tučnou kost. tliže už se Morgaine musí znovu v Lancelotově přítomnosti sejít s tou-růžovobílou postavičkou, je jen pro oba dobře, že Gwenhwyfar si vna bere někohojiného. Cítila, že Artušji dosud drží za ruku a i tojí alo starosti také tento svazek bude pi-etržen, až bude s Gwenhwyiar t. Gwenhyfar se stane pro Artuše Bohyní ajiž se nebude na Morgaine at tím způsobem, kteiýjí dělal starosti. Je Artušovou sestrou, nejeho enkou není matkoujeho syna, ale syna Paroháče, a tak to musí zůstat. ♀

268

MLHY AVALONU

Já jsem však to ozcto také nenarušila. Je pravda, že když se mi yzarodil syn, b jsem nemocná a nezrcěla jsem ,žridnou cltutsadnozit jako zralé jablko do po Lotovi, tak jsenz si hrála na cudnost samu, kdvkoliv nzě Lot virlěl. Nyní v3 pohlédla na Lancelota a doufala, že pi-etrhne ten pohled mezijeho a Gw, hwyfai-inýma očima. Usmál se, ale hleděl skrz ni. Gwenhwyfar vzala Morgaine za ru a druhou ji objala. "Brzy budeš jako moje vlastní sestx-a a jako m matka," i-ekla, "protože moje matka ani sestrajiž nežijí. Pojd a stoupn vedle mě, až budeme spojeni svazkem manželským, macko a sestro." Morgaine se obx-nila proti Gwenhwyfařinu kouzlu, ale pi-estojejí upř ná slovaji zahi-ála u srdce, a tak stisklajejí drobné prsty. Igx-aine se natál přes Gwenhwyfax-, aby se dotkla Morgaininy ruky a Morgaine i-ekla: "Jc jsem neměla čas pořádně tě pozdravit, matko," a na okamžik pxxstila ru Gwenhwyfax- a políbila Igraine. Když vjednu chvíli stály všechny tři v kr kém objetí, pomyslela si: I šeclzrzy ženl jsou nakonec sestrami. "Nuže, pojdte," vyzvalje Merlin příjemným hlasem. "Podepíšeme manželé i svědci, a pak vzhůx-u bavit se a veselit." Morgaine připadalo, že biskup vypadá pi-íliš střízlivě, ale i on řekl dc přátelským hlasem: "Nyní, kdyžjsou naše duše povzneseny boží lásk můžeme se radovat, jak se sluší na křeslany v tento šlastný den." Při slavnosti stála Morgaine vedle Gwenhwyfar a cítila, jak se to děr celé chvěje. Myslí zalétla zpět k tomu dni,

kdy se lovil jelen. Ona b alespoň vzrušena a podnícena rituálem, ale i tak byla celá vystraš! a tiskla se vyděšeně k staré kněžce. Najednou z čista jasna zatoužila Gwenhwyfar, která byla nakonec vychována v klášteře a neměla žád ponětí o staxých x-ituálech, nějaké rady,jaké se dávají mladším kněžk Pak by věděla,jak v ní kolují životodárné síly slunce, léta a země. Md by se pro Artuše stát skutečnou Bohyní a onjejím Bohem, ajejich želství by nepostrádalo formu, ale mělo by opravdové vnicřní svazky všech úrovních života... Hledala vhodná slova, ale pak si uvědomila Gwenhwyfarje křesfanka a že by za takové učení Morgaine pěkně pa kovala. Povzdechla si, zklamána vědomím, že o tom nexnůže mluvit by si přála. Pozvedla oči a zahleděla se do očí Lancelotových, ktexý na okamžik: pohled opětoval. A ona si v duchu vzpomněla na ten prosluněný okatii u Mohyly, kdy se xněli spojitjako muž a žena, Bohyně s Bohem... vědi že i on si na to vzpomíná. Ale sklopil oči a podíval sejinam a přito stejnějako kněz, pokiižoval. Jednoduchý obřad byl hotov. Morgaine se podepsala na manžell smlouvu jako svědkyně, všimla si, jak hladké a úhledné písmo má v Artušova rozevlátého podpisu a Gwenhwyfai-iných kostrbatých děts písmen - copak se jeptišky v Glastonbury tak málo naučí? Svůj připojili i Lancelot, Gawaine a král Bors z Británie, který přijeljako dek, a také Lot a Ectorius i král Pellinore, jehož sestra byla Gwenhw

matkou. Pellinore měl s sebou mladou dceru, ktex-oujim slavnostně

foje dcera Elaine - tvoje sestřenice, má paní a královno. Prosím tě, ji přijala k sobě do služby." udu ráda, když mi bude mezi mými služebnými dělat společnost," olila Gwenhwyfar a usmívala se. Morgaine neušlo, že Pellinorova aje velmi podobná Gwenhwyfax--je celá růžovoučká a zlatá, i když tak zái-ivá jako C,wenhwyfáx-, a má na sobě jednoduché lněné šaty ené šafránem, který zx-ovna nejlépe neladí sjejími vlasy, rudýmijako . Jak sejmenuješ, sestřenko% Kolik,je ti let%" laine, má paní, aje mi třináct let." Hluboce se uklonila, tak hluboce, vrávorala a Lancelotji musel zachytit, aby nespadla. Začexvenala se iovala tvář za závojíěkexn. Lancelot se shovívavě usmál a Morgaine tila žáx-livé bodxxutí. Na ni se nepodívá, dívá se jen na tyhle bledé bílé anděly určitě i on si o ní xnyslí, žeje malá a ošklivá. V tu chvíli echna laskavost, kterou ke Gwenhwyfár cítila, x-ozplynula a xnusela

k to vypadalo, následující hodiny měla Gwenhwyfar strávit vítáním h králů z celé Británie a sama byla pi-edstavovánajejich manželkám, !ám a dcerám. Když měla zasednout k hostině, musela prokazovat řilost nejen Mox-gaine, Elaine, Igx-aine a Morgause, ale i Flaville, tové pěstounce a matce pana Gaie královné severního Walesu, která aenovala GwenhHyfar stejnějako ona, ale byla tmavovlasá a vypadala Římanka, a mnoha dalšíxn. Zašeptala Morgaine: "Nevím, jak se mi aří zapamatovat si všechnajejichjména! Budujim všexn zkrátka i-íkat paní a doufám, že se nedovtípí px-oč." orgaine na okamžik sdílelajejí smysl pro humox- a odvětila: Vele-vna májednu velkou výhodu, paní, nikdo se nikdy neodváží zeptat proč! Af uděláš cokoliv, budou si xnyslet, žes to udělala dobře! Nebo ne, stejně se neodváží ti to i-íci!" wenhwyfar se zachichotala. "Ale ty mi musíš říkatjménem, Morgaine, npani. Když řeknešani, musím se rozhlížet, zda nespatřím nějakou iu,jakoje Flavilla nebo královna krále Pellinox-a!" nečně začala hostina. Morgaine měla tentokrát větší chul kjídlu než rtušově korunovaci. Seděla mezi Gwenhwyfar a Igraine ajedla s chu-ralonská asketická létají připadala vzdálená. Dokonce pojedla i tro-xxasa, i když je neměla ráda, a px-otože na stole nebyla žádná voda ro bylo hlavně pro služebnictvo, pila víno, ktex-éjí vůbec nechutnalo. hu sejí po něm točila hlava, i když nebylo tak silnéjakoječná koi-alka, á se běžně nabízela u dvora v Orknejích. Tu nesnášela a nikdy se jí

chvíli předstoupil Kevin, abyjim zahrál, a rozhovor utichl. Morgai-erá neslyšela tak pěknou hru na harfu od té doby, co opustila Avalon, chala unášet vzpomínkami na minulost. Najednou zatoužila po ♀

Viviane. A když pozvedla oči a uviděla Lancelota - který, jako Artu nejbližší společník seděl blíže k němu nežli ostatní, dokonce i než Gav ne, jeho nástupce, a dělil se s ním o svojejídlo - vzpomněla si, jak v tj letech ujezera byljejímjediným společníkem.

Viviane, ne Igraine, je moje pravá mrctka, to ji jsern volala v orodnich bo tech... Sklonila hlavu a potlačila slzy.

Hudba utichla a slyšela Kevinův zvučný hlas. "Máme zde další hud nici," řekl. "Zazpíváš pro tuto společnost, paní Morgaine?"

Jak je možné, uvažovala, že vi, jak toužim sáltnout do strua jelzo harfy? "B mi potěšením zahrát si na tvoji harfu, pane. Ale celá létajsem na poi nou harfu nesáhla, pouze na náhražku na Lotově dvoře."

Artuš se tvářil pobouřeně: "Cože, moje sestra bude zpívat pro tyhle jako nějaký najatý muzikant?" Kevin se tvářil uraženě, jak by taky ne, pomyslela si Morgaine. V lém návalu hněvu se zvedla ze svého sedadla a i-ekla: "K čemu se s avalonský mistr harfeník, je i pro mne ctí! Při hudbě se slouží pa bohům!" Vzala haI-fu zjeho ruky a posadila se na lavici. Harfa byla v než najakou byla zvyklá, a chvílijí trvalo, nežjejí prsty nástroji přiv Pak její ruce a prsty nabyly jistoty a začala hrát severskou píseň, kte slyšela na Lotově dveře. Najednou pocítila vděčnost, žejí víno pročis hrdlo slyšela vlastní hlas - zvučný a sytý - vrátil se jí silný, tak jako kdysi mívala, ačkoliv si to do této chvíle neuvědomovala. Měla i altový hlas, vycvičený avalonskými bardy a byla na něj hrdá. Získala zp sebevědomí. Gzuenhzuyfar mů,že být krásná, ale já mám hlas barda.

A když dozpívala, prodrala se k ní Gwenhwyfar davem a řekla: "1 nádherný hlas, sesti-ičko. To ses tak naučila zpívat v Avalonu?" "Ale jistě, paní, hudba je posvátná - copak jste se v klášteře na h neučily?" Gwenhwyfar se stáhla. "Ne, pro ženuje nevhodné pozvedat hlas p Pánem..." Morgaine se pousmála. Vy křeslanéjste si hrozně oblíhili slovo nevh né, zvlášl pokud jde o ženy," řekla. Jestliže je hudba škodlivá, pa škodlivá i pro muže a jestliže je to dobrá věc, což ženy nemají d všechny dobré věci, které mohou, aby odčinily předpokládaný h spáchaný na počátku světa?" "Přestojájsem to dělat nesměla -jednoujsem byla bita za to, že j se dotkla harfy," řekla Gwenhwyfar toužebně. "Ale tys nás všechny 1 bou očarovala ajájsem přesvědčena, že tohle kouzloje dobré.

Kevin řekl:, Všichni muži i ženy z Avalonu se učí něco z hudby alejen, lokdo má takový darjako paní Morgaine. S krásným hlasem se musí člr narodit, ten se cvikem nezíská. A je to dar od Boha, proto mi přip domýšlivé dívat se na takový dar svrchu, ať již je jím poctěn muž n žena. Nemůžeme věřit, že Bůh se zmýlil, když dal takový dar ženě, pr Bůh nechybuje, musímejej tedy přijmout, aljižjejím obdarován kdoko

Iemohu se přít o teologii s druidem," prohlásil Ectorius, "ale kdybych ! dceru, která se narodila s takovým nadáním, považoval bych to za té pokušení, že bude zlákána přestoupit místo, kteréje určeno ženě. ce se nám neříká, že Marie, matka našeho Pána zpívala či tančila..." erlin tiše poznamenal: "I když se nám říká, že když do ní vstoupil :h svatý, pozvedla ruce k nebi a zazpívala: Má duše velebí Pána..." Ale l to řecky. Megalýnei hé psyché mou ton Kyrion... óuze Ectorius, Lancelot a biskup poznávali řecká slova, ačkoliv i Mor-neje slyšela víc nežjednou. Biskup prohlásil pi-ísným hlasem: "Zpívala k pouze v přítomnosti Boha. Pouze o Marii Magdaleně se i-íká, že ala či tančila před muži a pouze předtím, než náš Spasitel zachránil duši pro Boha, protože to byla součástjejích nestoudných způsobů." -aine poťouchle poznamenala: "Král David byl zpěvák, a i-íká se, že l na harfu. Myslíte, že bil svoje ženy nebo dcery za to, že na harfu hrály

lorgaine se začervenala. , Jestliže Marie z Magdaly - vzpomínám si na příběh - hrála na harfu a tančila, pi-esto byla spasena a nikde není no, že Ježíšjí řekl, aby si pokorně sedla a byla zticha! Jestliže poma-Ježíši hlavu cennými oleji a on nedovolil svým společníkům, abyji za okárali, mohl se těšit i jinými daiy!

Bohové dávají lidem to nejlepší, o nejhorší!" aticius upjatě podotkl: Jestliže tohleje forma náboienství, kteráje v Británii rozšířená, pak všichni vskutku poti-ebujeme takové sněmy, é naše církev svolává! Zachmuřil se a Morgaine, kterájiž litovala svých pených slov, sklonila hlavu - není zrovna nejvhodnější přít se o Ava-i a církvi zrovna na Artušově svatbě. Ale proč Artuš nic neříká? Na-ou začali mluvit všichni dohromady a Kevin popadl znovu harfu hrál živou píseň, při které služebnictvo roznášelo čerstvé pochoutky, éjiž nikdo ani nechtěl. nějaké chvíli Kevin harfu odložil a Morgaine, takjako by to udělala alonu, mu nalila víno a poklekla vedle něho, aby mu je nabídla. měvemje přijal a pokynuljí, aby povstala a posadila se vedle něho. ani Morgaine, mnohokrát ti děkuji." e mojí povinností i radostí sloužit takovému bardu, pane harfeníku. 1 jsi z Avalonu nedávno? Dai-í se mé tetě Viviane dobře?")obře, ale zestárla," řekl tiše. "A myslím, že sejí po tobě stýská - měla es vrátit." orgaine pocítila nával zapomenutého zoufalství odvrátila od něho "Nemohu. Ale řekni mi, coje domanového." estliže si přeješ dozvědět se víc o tom, coje tam nového, budeš se tam et vypravit. Já sám jsem pryč už rok, protože se ode mě očekává, že i Paní sdělovat všechny noviny z království - Taliesin je na to, aby I božího posla, už moc starý." tudejší moci vyprávět o téhle svatbě."
♀

272

MI.HY AV.ALONU

"Řeknují, žejsi živa a zdráva," prohlásil Kevin, "protože už tě oplalG vala. Nyníjiž nezvládá umění vidění. A řeknují ojejím mladším syna kteiý je Artušovým hlavním společníkem vskutku," řekl a pohnul r v opovržlivém úsměvu, "když ho vidím s Artušem, připadá mi jako n mladší učedník, kteiý se u večei-e opíral o hrud Krista..." Morgaine se nemohla udI-žet a zasmála se: "Tady biskup by tě vypjí za rouhání, o tom nepochybuji,jen kdyby tě slyšel." "Nuže, tamhle sedí Artušjako Ježíš se svými apoštoly a chrání křestan po celé zemi," i-ekl Kevin. "Pokudjde o toho biskupa, tojejen hloupý mt "Ale proč? Protože nemá vztah k hudbě %" Morgaine si až do této chvl neuvědomovala, jak je vyhladovělá po žertování tohoto tvpu Morga a drobné klípkyjejích žen byly tak malicherné! , Vskutku bych i-ekl, že jakýkoli člověk, který nemá vztah k hudbě hlupák, ajediné co umí, že hýkájako osel," odpověděl Kevin, "ale nej jen o to. Je tohle vhodný čas pro svatbu?" Morgaine byla tak dlouho pryč z Avalonu, že na okamžik nechápaÍ co má na mysli ale ukázal k nebi. "Měsíc couvá. To nevěstí pro svatbu nic dobrého a pan Taliesinjim říkal. Ale biskup tn,al na tom, aby se svatba konala krátce po úplňku, všichni lidé měli dostatek světla na cestu domů a protože je to v dó svátkujednoho z jejich svatých - nevím kterého - Merlin mluvil i s Arl šem, a řekl mu, že tohle manželství mu nepřínese žádnou radost - nev proč. Ale zdálo se, že neexistuje žádný počestný způsob, jak mu v ta zabránit, všechno došlo moc daleko." Morgaine instinktivně tušila, co měl ten staiý druid na mysli i ona všimla, jak se Gwenhwyfár dívá na Lancelota. Byl to snad záblesk vidL který způsobil, že se onoho dne v Avalonu od Gwenhwyfar odtáhla? Tolzo dne mi vzala Lrzncelota navždy, pomyslela si Morgaine a pak vzpomněla, že byla pod pi-ísahou udržet si panenství pro Bohyni a v t mém úžasu pohlédla do svého nitra. Copak by kvůli němu ki-ivě přísa la? Naplněna studem, sklonila hlavu, na okamžik dostala strach, že Ke je schopný čístjejí myšlenky. Vivianejí kdysi řekla, že kněžka musí všechno posoudit vlastním ro7 mem. Byl to správný instinkt, přísaha nepřísaha, který ji tehdy vE k tomu, že zatoužila po Lancelotovi... udělala bych bý,ala lépe, i z h diska Avalonu, kdybych si Lancelota tehdy vzala potom by Artuša královna přistupovala k manželovi s nedotčeným srdcem, protože La celot by ten mystický svazek uzavřel se mnou, a dítě, kteréjsem porodi by pocházelo ze starého královského rodu avalonského... Ale měli pro ni jiné plány, a když se vše zhroutilo, opustila Ava jednou provždy, porodila dítě, které zničilo všechny naděje, žejednou Bohyni dceru po Gwydionovijiž žádný život nepi-edá. Kdyby bývala věř vlastnímu instinktu a soudu, Viviane by se na ni sice zlobila, ale pak pro Artuše takjako tak někoho našli...

VELEKRÁLOVNA
273

, že jsem zcdělala, co se ode nzě očehávalo, jsem chybovala tim, že jsem hla

Vivianina slova, jsem jen napomohLa zálzubě a kata,strofé, kterou toto lstvi řinese, protože vina, že to katastrofa hu.de... ní Morgaine," oslovilji Kevinjemně, "ty máš starosti. Mohu ti nějak ci?. rgaine zavrtěla hlavou a znovu potlačila slzy. Uvažovala, zda Kevin om, že to byla ona, koho dali Artušovi, když ho zvolili králem. hla pi-ijmoutjeho lítost. "Nic, pane dI-uide. Možná s tebou sdílím , které cítím z této svatby, která se odehrává za ustupujícího měsíce. obavy o svého bratra, nic víc. A lituji ženu, kterou si vzal." Ajak to , uvědomovala si, jak jsou ta slova pravdivá přes všechen strach nhwyfar, smíšený s neláskou, věděla, že ji lituje - protože si vzala který ji nemiluje, a sama miluje muže, za kterého se provdat ne-stliže Gzuenlzzuyfar vezmzc Lancelota, potonz svému bratrovi rokáži službu lo ženě také, prolože kdž ji lao ziezmu, zaponzene na něj. Byla z Avalonu ičena zkoumat vlastní motivy, nyní se vniti-ně stáhla není upi-ímná a k sobě. Jestliže Gsvenhwyfar vezme Lancelota, nebude to pro dobro ra ani pro dobro království, ale čistějenom proto, že si přeje Lancelota sebe. é pro sebe. Pro jizaélzo můžeš oužit své/zo houzla ale zzesmiš oklamat santZc Ost se syznala v kouzlech lásky. Bylo by to pro Artušovo dobro! Bylo o pro dobro celého království, opakovala si, kdyby vzala Lancelota rově ženě alejejí svědomíji nešetřilo,jako kněžka si musela opako-Tolzle nesmiš.,Je zakcizáno (zoužit kouzlo k tomu, aby vesmir jednal podle tvé

o se pokusí ale musí to udělat bez pomoci, nesmí využít ničeho nežli vlastních ženských půvabů. Pi-esvědčovala samu sebe, že it po ní kdysi toužil, bez pomoci nějakého kouzlajistě sejí podaří ho, aby, po ní zatoužil znovu!

enhwyfarjiž byla z oslav unavená. Snědla toho víc, než na co měla a přestože po celý večer upíjela vína jen z jedné sklenice, bylo jí i, takže si odhrnulá závoj a začala se ovívat. Artuš promluvil s mno-ze svých hostů a pomalu se pi-ibližoval ke stolu, kde seděla se svými mi, až postoupil k ní a spolu s ním Lancelot a Gawaine. Ženy se ici srazily k sobě a udělaly místo, aby se Artuš mohl posadit vedle ní. mečně přišla chvíle, kdy si mohu promluvit s tebou, ženo moje." ila k němu svoji drobnou ručku. "Já to chápu. Tohle pi-ipomíná spí-edání sněmu než svatební hostinu, můj manželi a můj pane." mál se poněkud smutně. , šechny události v mém životě vypadají lední době takhle. Král nemá žádné soukromí. Nu," opravil se iál se, až se začervenala, "téměř žádné soukromí - myslím, že pár k se najde, ženo moje. Zákony požadují, že nás musí uložit společně ♀

do postele, ale co se stane potom, nemusí, věřím, zajímat nikohojiné než nás." Sklopila oči, vědoma si toho, že mu neušlo, jak se čei-vená. Zno s pocitem studu, si uvědomila, že na něj opět zapomněla, že se dívala Lancelota a říkala si - s ospalostí, která ji zmáhala jako sladký sen-by si přála, aby to byl on, se kteiým by byla dnešní den spojena svazk manželským, jakým nešťastným osudem se stala velekrálovnou? Poh1 na ni dychtivým pohledem a ona se neodvážila pozvednout k němu Všimla si, že odvi-átil oči ještě dříve, než na ně dopadl stín a objevil paní Morgaine Artušjí udělal místo po svéin boku. "Pojď, sedni si k náin sestřičko, pro tebe se tu vždycky najde mís řekl tak ztěžklýmjazykem, že Gwenhwyfar na okamžik zpozorněla, k tohojejí choť vypil. "Až se hostina schýlí ke konci, uvidíte,jakéjsme vás pi-ipravili obveselení, možná něco, co nás vzpi.uží víc než bard hudba, přestože byla krásná. Netušil jsem, že jsi tak dobrá zpěvai sesti-ičko moje. Věděljsem, žejsi okouzlující žena, ale žejsi i hudebnic Copakjsi nás všechny očarovala?"

, To doufáin, že ne," zasmála se Morgaine, ,jinak bych se neodvážil nikdy znovu zazpívat - to znáte tu starou ságu o bardovi, kteiý zpíval z obrům v kamenném kruhu a oni pak také zkameněli?"

,Tojsem nikdy neslyšela," řekla Gvenhwyfar, "ačkoliv v mém kláš se vyprávělo, že zlí lidé se vysmívali Kristu přijeho křůové cestě aje svatý zvedl ruku a proměnilje ve vrány, které létají po celém světě a koravě naříkají nad svým osudem... a další pi-íběh o svatém, kteiý měnil kruh čarodějnic přijejich zlém rituálu v ki-uh z kamenů.

Lancelot i-ekl unaveně: "iidybych iněl dost času studovat filozofii n válčení,

ježdění na koni či válečných poi-ad, myslím, že bych se si zjistit, kdo kruh z kamenů postavil, a pi-oč.

Morgaine se zasmála. , V Avalonuje to známé. Viviane by vám to ri kdyby mohla." "Ale," namítl Lancelot, "to, co i-íkají kněžky a druidové, nemus pravda o nic víc než báchorky zbožných jeptišek, Gwenhwyfar - prc mi, měl bych říci moje paní a královno. Artuši, neměj mi to za zlé, ne jsem nijak urazit tvoji paní, ale když byla mladší aještě nebyla králov byl jsem zvyklý říkat jí jménem..." Ale Moi-gaine věděla, že se jen : nalézt ýmluvu, aby mohljejíjméno vyslovit nahlas. Artuš zívl. "Můj drahý příteli, nevadí-li to mé paní, mně to také ne Bůh nedopust, abych byl takovým manželem, kteiý chce mít svoji želku zavřenou v kleci, aby k ní nikdo nemohl. Manžel, kteiý si ne manželčinu laskavou úctu a věrnost, si ji pravděpodobně nezaslc Nahnul se nad Gwenhwyfar a uchopiljejí ruku do své. "Myslím, že hc trvájiž dlouho. Lancelote,jak dlouho to budeještě trvat, než budouj připraveni?" "Myslím, že budou připravenijiž brzy," řekl Lancelot a úmyslně o

crak od Gwenhwyfai-. "Přeje si můj pán a ki-ál, abych se šel podívat?" forgaine napadlo: Sárn.sehe nuči, neszese poliled na Gzuenlzwyfars Artušem tom ji nemůže nechat s nim samotnou. Schválně přeměnila pravdu v žert. slím, Lancelote, že naši novomanželé by si rádi promluvili chvíli motě. Co abychom je tady nechali a šli se dolů podívat, jestli jsou eijiž připraveni?" ancelot i-ekl: "Můj pane," a di-íve než Gwenhwyfar otevřela ústa, aby ránila, dodal: "dovol mi odejít." rtuš souhlasně přikývl a Morgaine chytla Lancelota za ruku. Nechal ihnout piyč, ale stále natáčel hlavu,jako kdyby nemohl odti-hnout oči venhwyfar. Morgaine bolelo u si-dce. Připadalojí, že tu bolest neune-:e udělá cokoliv, aby ho neinusela vidět, jak se dívá na Gwenhwyfar. ebou zaslechla Artuše,jak říká: "Až do včerejškajsem neměl tušení, ii osud pi-ivede do cesty tak krásnou nevěstu," a Gwenhwyfar odpo-: "Ale to nebyl osud, můj pane, to byl inůj otec." Než mohla Moi-gaine tt Artušovu odpověd, bylijiž z doslechu. zpomínám si," řekla Morgaine, ,jak jsi jednou před lety v Avalonu vil ojezdectvu, ktei-é přinese vítězství nad Sasy - a o ukázněné armá-akou měli Římané. Mám za to, že tohle máš s těmi jezdci v plánu." óje pravda, cvičiljsemje. Nenapadlo by mě, že žena si bude pama-t, žejsem mluvil o vojenské strategii, sesti-enko." urgaine se zasmála. "Žiji ve strachu před Sasy,jako kterákolijiná žena na ostrovech. Jednoujsem projížděla vesnicí, kterou obsadili Sasové. jičkou ženu od malých pětiletých děvčátek do devadesátiletých bez-ch a holohlavých babiček tehdy znásilnili. šechny naděje, které se nabízejí, že nás pi-ed nimi jednou provždy ochrání, mají pro mě am, možná víc než pro muže a pro vojáky, ktei-í se bojí pouze smrti." ó mě nenapadlo," řekl Lancelot střízlivě. "Za Pendragona objížděly nskéjednotky venkov, zda najdou ochotné ženy -Artušovyjednotky, ak nedělají - všeobecně vzato, naše jednotky ženy neznásilňují. Zi-něljsem, Morgaine, že tyjsi byla vychována a získalas vzdělání v Ava-a přemýšlíš věech, které mají pro jiné ženy jen malý význam." val se na ni a uchopiljejí ruku do svých dlaní. "Užjsem zapomněl na mské harfy. Myslel jsem, že to místo nenávidím, a už jsem se tam y nechtěl vrátit. Přesto - někdy mi to nějaká maličkost připomene me mě to zpět. Zvuky harfy. Sluneční třpyt na kamenech v kruhu. jablek a bzučení včel na slunci. Ryby šplouchajícív jezeře a křik ů při západu slunce..." zpomínáš si na ten den," zeptala se něžně, "co jsine spolu stoupali ru k Mohyle?" pomínám." S jistou hořkostí dodal: "Ten den jsem si přál, abys la nesložila pi-ísahu Bohyni." e řekla:, Já si to přeji od té doby stále." Najednou sejí zlomil hlas icelotjí pohlédl s obavami do očí. ♀

"Morgaine, Morgaine - sestřenko moje, nikdyjsem tě neviděl plakal Jsijako tolik mužů, co se bojí ženských slz?" Zavrtěl hlavou a rukama ji objal kolem ramen. "Ne," řekl a tich hlasem přiznal: "jsou tak skutečnější, zranitelnější. Ženy, které nepl mě dějí, protožejsou silnější nežjá, ajá mám vždycky tak trochu str z coho, co udělají. Vždyckyjsem se bá1- Viviane." Vycítila, že chtěl říc mntky, ale nakonec se to neodvážil yslovit.

Procházeli dlouhou i-adou stájí podél ustájených koní. Bylo cítit příj nou vůni sena a slámy. Venku přecházeli muži sem a tam, pi-ehazoi hromady sena, sedlali koně.

Někdo zahlédl Lancelota a zavolal na něj: "Bude Jeho Veličená pi-ipraveno vykonat brzy naši pi-ehlídku, pane? Nechceme vyvést ki a nechatje dlouho stát, aby nebyli neu-pěliví.

"Už to bude brzy," volal na něj Lancelot.
Tím vojákem, který stál za koněm, se ukázal být Gasvaine. "Ach, třenko moje," i-ekl Morgaine. "Lanei, semji nevod, tohle není místo ženu, některé ty bestie jsou dosud divoké. Jsi stále ještě rozhodnutý si toho bílého hřebce?"

",Jsem rozhodnutývycvičit ho pro Artuše, aby na něm pi-ístějel do bi i kdybych si kvůli tomu měl sám srazit vaz!" "O taknvýrh věcech se nežertuje," řekl Gawaine.

"Kdo říká, že žertuji Jestliže na něm nebude moci jet Artuš, moFit němjetjá, a dnes odpolednejej předvedu na počest královny!"

"Lancelote," řekla Morgaine, "kvizli tomu neriskuj vlastní krk. Gti hH,vfar nerozezná ušlechtilého koně od koně obyčejného, zapůsobilr na ni stejně, kdybys pi-ejel na starém valachovi z jedné strany dvon druhou,jako když se budeš předvádětjako kentaur!"

Téměř pohrdlivě na ni pohlédl, ale ona zcelajasně četlajeho myšle , Jak můžnš rozzcmět naé otřebě předzrést se ten den tim. nejlešizn co doveduř

"Jdi ho osedlat, Gawaine, a rozhlas, že za půl hodiny bude přehlíd řekl Lancelot, "a zeptej se Caie, jestli chce začít."

"Neříkej mi, že Cai pojede s tou svou bolavou nohou?" chtěl v jeden z mužů, který mluvil se zvláštním přízvukem. C=awaine se k ne mému muži otočil a hněvivě se ho zepcal: "Chceš mu to snad odep jediné vojenské cvičení, kdy na jeho bolavé noze nezáleží, kdy kon nebude připoután ke kuchyni a do altánu se ženami?" "Nojo, nojo, už chápu,jak to myslíš," i-ekI ten cizí voják a otočil se osedlal vlastního koně. Morgaine se dotkla Lancelotovy ruky podív na ni, v očích mu opět šibalsky zasvítilo. Tadl, napadloji, když něco d když riskuje szj život, když dělá něco pro Artuše, zaomněl nrc svoji lásku, j štástný. Jen kdyby měL stále co děLat, nemtzsel by se trríit kvůLi Gzuezzhzvyfa kvziLi jíné ženě. Řekla: "Ukaž mi toho nebezpečného koně, na kterém chcešjet. Vedl,ji dolů podél i-ady uvázaných ořů. Viděla světlého oi-e, se stříb

VELEKRÁLOVNA
277

iu a dlouhou hřívoujak z lněných vláken - byl to velký kůň, vysoký, výjako Lancelot v ramenou. Zvíře pohodilo hlavou a zafi-kalo,jako pohádkový drak vydechne oheň. :h, ty můj krasavče," řekl Lancelot a pohladil koně po hlavě a pood-il. Morgaine řekl: "Tohohlejsem cvičil vlastníma rukama, krotil ho iízel ostruhami -je to můj svatební dar pro Artuše, který nemá dost aby si koně sám zkrotil a vycvičil. Přísahaljsem, že v denjeho svatby kůň připraven, aby na něm mohl jet, bude krotký jak domácí

oje promyšlený dar," poznamenala Morgaine.
je tojediná věc, kterou mu mohu dát," i-ekl Lancelot. "Nejsem bohatý. t takjako tak nepotřebuje zlato ani drahokamy, těmi věcmije zapla-.Tohleje dar, který mu mohu dátjedinějá." e to dárek od srdce," řekla Morgaine a v duchu si říkala: Jrzk ten Artuše e proto se tak mzcči. Jeho ztemuči to, že tozcži ó Gzuenhzuyfar jeli.o muči to, trše milzzje stejně jako ji. Kclyby to byl takozly sukničkář jako Gazuaine, vůbec t ho nelitovaLa Gzuenlzzuyfar je ctzzostná a těšilo by mě, kdybv ho řivedla na írmou cestu. táda bych se na něm projela," řekla. "Žádného koně se nebojím." ásmál se. "Morgaine, ty se nebojíš vůbec ničeho, žeje to tak?" Kdepak, můj bratránku," odpověděla najednou střízlivě, "bojím se Tia věcí." idíš, já tak odvážný, jako ty nejsem. Bojím se bitvy a bojím se Sasů ajím se, že

budu zabit dřív, než okusím, co všechno nabízí život," řekl. Přitom se nikdy nebráním žádné výzvě... A bojím se, aby se nemýlil Avalon, ani křesíané. Neměli by být žádní bohové a žádné nebe idný život po smrti, tak abych, až zemi-u, zmizeljednou provždy. Tolik bjím, že zemřu di-ív, než vychutnám plnost života." blepřipadá mi, že ti toho zbývá k ochutnání tolik," řekla Morgaine. Ale ano, Morgaine Je tolik věcí, po kterých toužím, a kdykoliv nějakou fm, hoi-ce toholituji a uvažuji,jaká slabost nebo bláhovost mi zabl-ánila m, abych učinil to, co učinit chei..." řekl a najednou se otočil, hladově 5jal rukama a pi-itáhl k sobě. óufalstvi, pomyslela si hoi-ce to zejsem já, kolzo clace, je to jen okamžik rmněni na Artzcše a Gzuenltzuyfar u jiné zzárzcči, jen pro tuto noc... Rukama cušeně vyhledal prsa a přitiskl jí rty na rty, cítila, jak se jeho dlouhé lé tělo k ní tiskne. Zůstala stát vjeho objetí, bez pohybu a cítila malát-t a stoupající touhu, kterou vnímalajako bolest sotva si uvědomovala, se drobnými pohyby snaží uvelebit protijeho tělu. Nechala si otevřít jeho rty, dovolilajeho rukám, aby pátral pojejím těle. Když ji však unul k hromadě sena, začala mátožně pI-otestovat. Můj milý, ty ses snad zbláznil, v téhle stáji se to hemží několika desít-ii Artušových vojáků ajezdců." fobě to snad vadí?" zašeptal a ona vzrušeně odpověděla: "Ne. Ne." ♀

Dovolila mu, abyji povalil na seno. Av mysliji mučila hořká skutečn že rincezaa, vévodkyně cornwallská, kněžka, avalonská je zde ovalenci ve sí, jako nějakri děvečka od krav, bez jakékoli omlzzvy, kterou poskvtzcjí beltanské v Snažila se na to však nemyslet a nechala jeho ruce, aI se po jejím t pohybují, jak chtějí, nebránila se. Lepši tohle nežli zlomit Artušovi s Nevěděla, zdaje tojejí vlastní myšlenka, nebo zda pati-í tomu muži,jeh těloji celou pokrývalo ajehož zuřivé rucejí dělaly modřiny Lancelol líbal téměřjako divoch, narážel dojejích ústjako v návalu šílenství. Cítl jakjí stahuje šaty a pohnula se tak, aby mu vyšla vstříc. A pak se ozvaly hlasy, naléhající jako bušení kladiva, poděšený kř jako kdyby křičely desítky hlasů. , Veliteli! Pane Lancelote! Kdepak j Kapitáne!" "Pojdte sem dolů, myslím...",Jeden z mladších vojáků běžel mezi ka mi. Pod vousy zuřivě klel a Lancelot tělem kryl Morgaine před mlad j vojákem, ona skrývala tvái- pod závojíčkem a celá se skrčila. Byla nap nahá, skryta v seně, takžeji nebylo vidět. "Zatraceně! Copak nemůžu mít ani na chvíli soukromí?"

"Ach pane, pojd rychle,jeden z cizích koní - byla tu roztoužená sami a dva hřebci se pustili do boje a myslím, že jeden z nich má zlomect nohu..." "Zatraceně!" zaklel Lancelot, rychle na sebe naházel oblečení, zvedl a čněl nad mladíkem, kterýje vyrušil. "Hnedjsem zpátky." Mladík si všiml Morgaine v okamžiku hrůzyjen doufala, žeji nepoz - to by byl opravdu šiavnatý klípek pro celý dvůr. Ne tak zlvjako to, co nůl nevi... že jsem porodila ditě svémzc bratrovi. ,Vyrušil jsem tě, pane?" zeptal se mladík a snažil se nahlédnout Lancelota, pohihňávaje se pod vousy. Morgaine zoufale uvažovala: l chroumá to nějak jelao pověst? Nebo to bude naopak považováno za husar kousek hodný zictv, že ho načapaL na seně? Lancelot na to neodpověděl strl mladíka před sebou, až ho málem porazil. , Jdi najít Caie a přived kc skéhо ranhojiče." Rychle se vrátil, otočil sejako korouhev a políbil Mi gaine, která se jakž takž dávala do pořádku. "Při bozích! Zatraceně. Pevněji k sobě přitiskl, hladovými prstyjí znovu pi-ejel po těle a polf ji tak drsně, až cítila, jak jí čelveň vyrazila do tváře. "Při bozích! Dx večer - přísahej! Přísahej!" Nebyla schopna slova. Mohlajen přikývnout, omámená, oněmělá, a tělojí volalo po naplnění přerušené chvíle, když viděla, jak spěchá pr Za okamžik se objevil nějaký mladík, přistoupil k ní uctivě a uklonil zatímco vojáci běhali sem a tam a zdálky se ozýval strašlivý, téměř lidf sten umírajícího zvířete. "Paní Morgaine? Jásem Griflet. Pan Lancelot mě posílá, abych tě c provodil do pavilonu. Rekl mi, že tě sem pi-ivedl, aby ses podívala na ko kterého cvičí pro mého pana krále, ale žejsi uklouzla a upadla do s a že se snažil zjistit, zda sis neublížila, když se spustil ten povyk - kI

lo k tomu boji s koněm krále Pellinora a prosí tě, aby ses vrátila na hrad."

rlu, pomyslela si, aspoň to vysvětluje, proč mám zmačkanou kytlici a ve Sech slámu. Nebude muset pi-edstoupit před Gwenhwyfar a svoji mat-jjako žena z Písma svatého, ta, která byla svedena k cizoložství mladý ifletjí nabídl rámě a ona se o něj těžce opřela a i-ekla: "Myslím, že mám rrtnutý kotník," a kulhala celou cestu až na hrad. Tím se vysvětlí to seno pkytlici,jestliže upadla a poranila se. Částjejíhojá byla vděčna,jak to iptcelot pohotově ymyslel, druhá částjejí osobnosti se cítila opuštěna jDužila po tom, abyji veř-ejně přijal a ochránilji. lxtuš odešel s Caiem do stájí, zničen nehodou, ke které mezi koňmi lšio. Morgaine nechala Gwenhwyfar, aby si o ni dělala starosti, a Igraine slala pro studenou vodu a lněnými pásy jí kotník ovázala. Když koně pauži vyjeli, aby předvedli svá cvičení, posadila se do stínu po Igrainině Icu. Artuš pronesl menší řeč o nové legii v Caerleonu, která oživí slávu & slavného Říma a ochrání venkov. Jeho pěstoun Ectoriusjen zářil. Pak azil tucet jezdců a všichni předváděli nové dovednosti, kdy dokázali stavit koně uprostřed mírného klusu, přitáhnout je k sobě, otočit je taseje seřadit. ‚Po dnešním dni," prohlásil Artuš nakonec, ‚již nikdo nebude říkat, že roě nejsou dobří k ničemu jinému, než aby tahali vozy!" Usmál se na wenhwyfar. ",Jak se ti líbí moji iytíři, má paní? Nazval jsem je podle třeho římského práva - šlechtici, kteří smějí vlastnit svého koně a starat o něj." ‚Cai jezdí jako učiněný kentauz-," prohlásila Igraine pi-ed Ectoriem tarý muž se potěšeně usmál. "Artuši, nikdyjsi neučinillaskavější skutek, :ž kdyžjsi dal Caiovijednoho ze svých nejlepších koní." ‚Cai je příliš dobrý voják a příliš dobrý pi-ítel na to, aby se potloukal ima," řekl Artuš rozhodně. Gwenhwyfar se zeptala: "Není to tvůj soukojenec?" ‚Toje pravda. Zranil se ve své první bitvě a měl strach, že od té chvíle tde muset zůstat navždycky už doma se ženami," vysvětloval Artuš. "To hrozná představa pro vojáka. Ale když sedí na koni, může bojovatjako erýkolijiný voják." "Podívej," vykřikla Igraine, "jezdci legie srazili celou řadu terčů-kovoujízdujsemještě neviděla!" "Myslím, že pi-ed takowm útokem by nic neobstálo," prohlásil král llinore. , Jaká škoda, že Uther Pendragon se tohohle nedožil, můj lapče - promiň - můj pane a králi." Artuš hřejivým hlasem přitakal: "Pi-ítel mého otce mi může říkat,jak si 1 bude pi-át, drahý Pellinore! Avšak všechna zásluha patří mému příteli reliteli Lancelotovi." Morgausin syn Gaheris se pi-ed Artušem hluboce uklonil. "Můj pane, hl bych sejít podívat do stájí,jakje odsedláváte?" Byl to bystrý, vesele hlížející asi čtrnáctiletý chlapec. ♀

‚To bys mohl," souhlasil Artuš. "Kdypak se připojí ke Gawainovi a A ravainovi po našem boku, tetičko?" "Možnájiž tento rok,jestliže ho brati-i naučí vojenskýzn dovednoste a strpí ho mezi sebou," i-ekla Morgause a potom pozvedla hlas: "Ne, ne, Garethe!" a plácla baculatého šestiletého chlapee. "Gaherisi! Přiv ho sem zpátky!" Artuš roztáhl s úsměvem z-uce. "Nedělej si s tím starosti - chlapi táhnou do stájí jako blechy do psího kožichu. Slyšel jsem, jak sám j asi v šesti letechjel na hřebci svého otce! Ani si na to nevzpomínám, bi to jen krátce předtím, než jsem byl dán na vychování k Ectoriovi," řr a Morgaine se náhle zachvěla, když si vzpomněla na plavovlasé dítě lei jak mrtvolka pi-ipoznínající stín - ne, to užje pryč. "Bolí tě ten kotník hodně, sestřičko?" zeptala sejí Gwenhwyfar sou ně. "Pojd, opři se o mě."

"Gawaine se o něj postaz-á," nabídl Artuš. "Myslím, žeje to ten nele muž, ktez-ého na výcvik mladých zytíi-ů ajezdců máme." "Lepší než pan Lancelotř" zeptala se Gwenhwyfar.

Morgaine napadlo: Jen ralate po tom, aby molala vyslovit jelto jméno. jsern to já, koho clZtěl, a neni to tak dávno a dnes večer bude již řiliš pozdě... , než a.by poranil Artušovo srdce. Jestli to bude rnuset být, řekrazc to Gwenhzuyfa Artuš se zeptal: "Lancelot?,Je to náš nejlepšíjezdec, i kdvž na můj vl je až moc smělý. Chlapci ho samozi-ejzně zbožňují - podívej, tamFt e tvůj malý Gareth, tetičko, drží se ho jako štěňátko - udělají cokoliv, aby od něho slyšeli laskavé slovo. Pi-i učení chlapců však není tak dod jako Gawaine,je příliš bouřlivý a rád se pi-edvádí. Gawaineje vede klič a pomalu, učí je jezdit kz-ok za krokem, a tak nikdy nedojde k žádnéi zranění kvůli nedbalosti-Gawaineje můj nejlepší učitel bojového um Podívejte, taznhleje Lancelot na koni, ktez-ého trénuje pro mě." Zasz se a i-ekl Igraine: ‚Toje ale dáblík!" Gareth se totiž houpal na koženém sedlejako malá opička a Lance se smíchezn nabral chlapce do

náručí a položil ho do sedla pi-ed se Rozjel se rychlým cvalem do kopce pi-ímo k pi-ístřešku, odkudje poza vala královská rodina. Jeli s větrem o závod a řítili se přímo k nim. A rozčilením otevřel ústa a Igraine zbledla a maně o krok ustoupila. L celot koně v zychlosti zastavil a obrátil se s ním kolem dokola. Tvůj kůň, pane Artuši," řekl sebevědomě a držel opratějednou xuk

"a tvůj bratranec. Tetičko Morgause, vezmi si tohohle malého uličn a vypraš mu kalhoty!" dodal a nechal Gaz-etha sklouznout téměř přf Morgause do klína. "Takhle by mohl pi-íjít o život pod nohama hřebt

Gareth neslyšel, jak ho Morgause vyplísnila, vzhlížel k LancelOU jeho modré oči plály obdivem. "Až budeš starší," řekl mu Artuš se smíchem a hravě na něj mířil prsp

"udělám z tebe rytíře a budeš vyjíždět, abys porazil obzy a zlé nájezds a ochránil krásné dámy."

VELEIRÁLOVNA

281

h ne, můj pane Artuši," i-eklo dítě, oči dosud upíz-ajíc na bělouše, rém se sem a tam projížděl Lancelot. "Pan Lancelot ze zně udělá a pojedeme do boje spolu." rius se zasmál a řekl: "Zdá se, že mladý Achilles našel svého Pat-,p já zůstávám ve stínu," prohlásil Artuš dobrosrdečně. "Dokonce jaoje nová manželka nemůže spustit oči z Lancelota a prosí ho, abyjí al ki-estnímjménem, a ted si malý Gareth znyslí, že by byl raději, kdyby rytířem udělal zase on! Kdyby nebyl Lance mým nejbližším přítelem, se1 bych šíleně žárlit." !pellinore pozorovaljezdce projíždějícího se sem a tam. "Ten zatz-acený It se stále skrývá v mé zemi vjezei-e a přichází a zabíjí moje lidi nebo Cch kráw. Možná kdybych zněl takového koně, ktezý by se mu postavil... lYslím, že si vycvičím bitevního koně a znovu se na tu příšeru vypravím. ulejsem sotva vyvázl holým životem." "Opravdový drak, pane?" zeptal se malý Gaz-eth. "Avydechoval oheň?" lNe, chlapče, ale strašlivě páchl a vydával zvuky,jako kdyby mu v břiše io šedesát divokých psů," i-ekl Pellinore a Ectorius dodal: "Dz-aci nedští ieň, můj chlapče. To pocházíještě z dob, kdy se padající hvězdě říkalo qtk, protože má dlouhý ohňový ocas -kdysi znožná byli draci, ktei-í dštili Eeň, ale nikdo si na tojiž nepamatuje." iPforgaineje neposlouchala, ale pi-esto přemýšlela, kolik z toho, co i-iká :llinore,je pravda a kolik říká proto, aby zapůsobil na dítě. Oči upírala t iancelota, ktezý předváděl nejz-ůznější koňské kz-oky. Aztzxš poznamenal ke Gwenhwyfaz-: "Já bych nikdy nedokázal takhle cvičit koně - Lancelot ho cvičí pz-o mne do boje. Podívej, tenhle bylještě Ced dvěma měsíci divokýjako Pellinoz-ovi draci, a teď se na něj koukni!" ,Mně připadá i tak dost divoký," i-ekla Gwenhwyfar. "Ale já se bojím ěch nejklidnějších koní." :,Kůň, který se má vést do bitvy, nesmí být poddajný jako dámský odecký kůň," řekl Artuš. "Musí mít ducha... Proboha!" yki-ikl najednou postavil se. Odněkud se náhle objevil bílý oblak - nějaký pták, snad sa, rzajednou vzlétl a rovnou koni pod kopyta. Lancelot, ktezý se v klidu aojížděl, na chvíli polevil ve své ostz-ažitosti, a tak, když se kůň vzepjal, lekal se, ztratil kontrolu nad jeho pohyby a sklouzl mu málem přímo Id kopyta napůl v bezvědomí se odkulil stranou. wenhwyfar vykřikla. Morgause a ostatní dámyjejí ýkřik opakovaly, tfmco Morgaine zcela zapomněla na to, že má mít zraněný kotník, skočila a běžela k Lancelotovi. Táhla ho dál od koně. Artuš přispěchal uchopil koně za uzdu, zápasil s ním vší silou a snažil se ho dostat od ísta, kde Lancelot ležel v bezvědomí. Morgaine poklekla vedle něho sáhla mu na spánek, kde měl čez-nou modřinu a odkud mu vytékal cnínek krve a mísil se s prachem. ,tJe mrtev?" vyki-ikla Gwenhwyfar. , Je mrtev?"
♀

282

MLHY AVALONU

"Ne," odbylaji Morgaine hrubě. "Přineste trochu studené vody a zb obvazy. Myslím, že má zlomené zápěstí. Zarazil se o ruku, aby si nezlám vaz! A ta rána najeho hlavě..." Sehnula se a přiložila ucho kjeho hri níku. Cítila, jak se

pravidelně zvedá a zase klesá. Vzala umyvadlo= studenou vodou, které jí podávala Pellinorova dcera, a otřela mu čd kouskem plátna. "Někdo chytněte tu husu a zakrulte jí krkem - a pa kovi hus poi-ádně whubujte. Pan Lancelot si mohl zlámac vaz, nebo mohl zranit velekrálův kůň." Přišel Gawaine a zavedl koně zpátky do stájí. Tragédie, ke které má došlo, narušila slavnostnost chvíle a hosté se začali pomalu vracet do sv stanů. Morgaine ovázala Lancelotovi hlavu i zlomené zápěstí, opatrnňj ruku narovnala a pi-ivázala k dlaze, dokud byl v bezvědomí a neuvěd moval si bolest. Potom po poradě s hospodyní poslala Caie pro nějaj byliny, které ho uspí, a nechala ho odnést do postele. Zůstala s ním, i kti ji nepoznával, jen sténal a hleděl na ni nepřítomným a nezaostře pohledem. Jednou se na ni zahleděl a zamumlal: ,.Matko..." Nepotěšiloji to: chvíli upadl do těžkého neklidného spánku, a když se probudil, pozna "Morgaine? Sestřenko moje? Co se stalo?" "Spadljsi z koně."

"Z koně? Z,jakého koně?" ptal se celý zmatený, a když mu to vypráva důrazně se bránil: "To není možné, tomu nevěřím,já z koně nikdy dám," a znovu usnul. Morgaine u něho zůstala sedět, nechala ho, aby jí tiskl ruku, a tÍ pocit, že jí pukne srdce. Dosud na svých ústech i na svých bola ňadrech cítilajeho rty. Přesto věděla, že ta chvíle sejiž nevrátí. I kdy na to vzpomněl, užji nebude chtít nikdyji nechtěl, pouze proto, abyti bolest, která se ho zmocňovala pi-i pomyšlení na Gwenhwyfar a svoji IáÍ ke králi a svému bratranci. Stmívalo se od hradu sem znovu doléhala hudba - Kevin opět l, Bylo slyšet smích, zpěv, slavnost byla v plném proudu. Najednou se řely dvei-e a přicházel samotný Artuš, v ruce nesl pochodeň. "Sestřičko,jak se daří Lancelotovi?" "Bude žít má příliš tvrdou hlavu na to, aby se jen tak rozbila " , uštěpačně. "Chtěli jsme tě mít mezi svědky,, až bude nevěsta uložen lože, abys dosvědčila manželskou smlouvu," řekl Artuš. "Ale myslí bychom ho neměli nechávat samotného, a nechci, aby se o něj komorník, ani Cai. S tebou mu bude lépe. Jsijeho soukojenka, že tak?" "Ne, nejsem," odpověděla Morgaine s nečekanou zlobou.

Artuš přistoupil k posteli a uchopil Lancelotovu bezvládnou ruk něný muž zasténal, pohnul se a prudce zamrkal. "Artuši?" "Jsem tady, příteli," řekl Artuš a Morgaine měla pocit, že nikdy šela muže promluvit tak něžně.

VELEKRÁLOVNA

283

e tvůj kůň - v pořádku?"
ůňje v poi-ádku. Čert vem koně! Kdybys byl mrtev, k čemu by mi byl " Téměř plakal. ak se to - stalo?"
létla tam nějaká zatracená husa. Pasák hus se někde schovává. Mys-že ví, že by byl poi-ádně zbit!" Jedělejte to," řekl Lancelot. "Je tojen hlupák, nemyslí mu to. Nemůže i, že husy jsou chyti-ejší než on a jedna se mu zatoulala. Slib mi co, dione." Pi-ekvapilo ji, že použil Artušova starého jména. Artuš mu 1 ruku a sehnul se, aby Lancelota políbil na tvář, pečlivě se vyhýbaje iě, kde měl modřinu. řísahám, Galahade. Ted už spi."
meelot ho pevně chytl za ruku. "Málem jsem ti zkazil svatební noc, řekl a Morgaine zjeho hlasu cítila vlastní trpkou ironii. ó tedy ano - moje nevěsta nad tebou tolik plakala, to by mě zajímalo, y dělala, kdybych si zlámal vazjá?"
posteskl si Artuš se smíchem. orgaine ho zui-ivě napomenula. "Artuši, i kdyžjsi králem, musíš ho iat v klidu!" Iobře." Artuš se narovnal. "Pošlu sem zítra Merlina, aby se na něj íval ale dnes večer nesmí zůstat sám." á s ním zůstanu," řekla nazlobeně.
ó, jestli to myslíš vážně..."
di zpátky ke Gwenhwyfar! Tvoje nevěsta na tebe čeká!"
tuš si povzdechl, přemožen. Za chvíli si postěžoval: "Nevím, co jí i říci. Nebo co mám dělat." e tohle je směšné -snad od rnne nečeká, že rnu budlc radit, nebo že bztdzc radit

iyžjí pohlédl do očí, sklopila zrak. "Artuši," i-ekla velmijemně, ,je dnoduché. Udělej, co po tobě žádá Bohyně." díval se na ni jako udeřené dítě. Konečně řekl drsným hlasem, nahou ze sebe dostával každé slovo: "Ona - ona není Bohyně. Je to lěvče a má - má strach." Po chvíli zamumlal: "Morgaine, copak nevíš, ještě pořád..." mohla ho nechat domluvit, tolik se bála toho, co chce říci. "Ne!" ikla zuřivě, zvedla ruku a přinutila ho zmlknout. "Artuši, pomatuj si ňjedno. Pro ni budeš vždycky Bůh. Přijd k nijako Paroháč..." tttš se poki-ižoval a zachvěl se. Nakonec zašeptal: "Bůh mi odpusí je trest..." a zmlkl. Stáli a hleděllijeden na druhého, neschopni s1o-iakonec řekl: "Morgaine, nemám na to právo, ale políbíš

mě?" fůj bratře..." Povzdechla si, postavila se na špičky a políbila ho na Potom požehnala jeho hlavu znamením Bohyně. "Bůh ti žehnej," tala. "Artuši,jdi k ní,jdi ke své nevěstě. Slibuji ti, slibuji ti vejménu ně, že to bude v pořádku, přísahám..." ěžka polkl - viděla,jak se mu pohybují svaly na krku. Potom odvrátil ♀

oči a zamumlal: "Bůh ti žehnej, sesti-iěko moje." A dveře se za ním zavře] Morgaine ztěžka dosedla na židli, seděla bez hnutí a hleděla na Lancelol jak spí, mučena obrazy, které se míhaly v její mysli: Lancelotova tv, usmívající se na ni za svitu slunce u Mohyly. Gwenhwyfar, s šaty prom ěenými, se tiskne k Lancelotově ruce. Paroháč s obličejem pomazaný jelení krví, stahující stranou záclonu u vchodu do jeskyně. Lancelota lačná ústa najejích ňadrech-je možné, že se to stalo před pár hodinam "Aspoň," zamumlala nahlas, "nestráví Artušovu svatební noc sněnj o C=wenhwyfar." Položila se na kraj postele, opatrně přilehla k tělu ra ného muže. Ležela tiše, neplakala, byla pi-emožena zoufalstvím, na kte její slzy nestačily. Tu noc nezavi-ela oči, bojovala s viděním, bojovala sny, bojovala za ticho a nepřítomnost myšlenek, tak jak se to nau v Avalonu. A kousek od nich v nejvzdálenějším křídle hradu ležela s očima dok ř-án Gwenhwvfar a hleděla na něžné zlato Artušových vlasů, které záři v měsíčním světle. Hrud se mu pravidelně zvedala a klesala sjeho ticttý dechem. Slzyjí stékaly po tvářích. Tolik byclz Lzo chtěla milozrzt, říkala si a pak se modlila: "Ach Bože, sva Panenko Marie, pomoz mi, abych ho milovala, jak se sluší a patří, je můj král a můj pán aje tak dobrý, zaslouží si někoho, kdo ho bude mil vat víc, nežjí budu schopna." Všude kolem ní dýchal smutek a zoufalst Ale roč, uvažovala. Artuš je štástný. Nemá nic, co bv mi moLzl zyčitat. Od pak se ten snzsctek aajednozc vzaL?

ednoho dne pozdního léta seděla královna Gwenhwyfar se sk nou svých paní v síni na Caerleonu. Bylo velmi horké odpolei Většina z nich pi-edstírala, že pi-ede nebo česá zbytkyjarní vlr příze, ale vřetena se vjejich rukách pohybovala líně a netečně, a dokc i královna, která byla mezi nimi na ruční práce nejlepší, pi-estala šítje přehoz, který připravovala pro biskupa na oltái-. Morgaine odložila načesanou vlněnou přízi a povzdechla si. V ti roční dobu sejí vždycky zastesklo po domově, zatoužila po mlhách, k se kradly z moře přes iítesy na Tintagel... Nevidělaje od dětství. Artuš a jeho muži vyjeli s caerleonskou legii k jižnímu pobřeží, prozkoumali novou pevnost, kterou tam postavili Sasové ze smluv území. Toto léto nepřineslo žádné drancování a vypadalo to, že Sas s výjimkou těch, ktei-í s Artušem uzavřeli smlouvu a žili v kentské mírumilovně, se Británie nadobro vzdají. Stačila dvě léta existence šovyjezdecké legie a dřívější líté boje se Sasy se změnily v občasné : výjezdy Artuš však využil této klidné sezony k posílení obranných lin pobřeží.

Márn zase žízeň," řekla Pellinorova dcera Elaine. "Mohujít požádat, přinesli další džbány vody?" Zavolej Caie - postará se o to," řekla Gwenhwyfar.
Ta ale vyšLa, pomyslela si Morgaine, z zcstra.šenélzo placlté/ao rlěvčritka se fi králozma. Měla sis vzít Caie, když si to král přál, paní Morgaine," oslovila ji ůne, když vyi-ídila svoji žádost a posadila se na lavici vedle Morgaine. tojediný muž na hradě, komuještě není padesát ajeho žena nebude tdy půl roku spávat sama." Můžeš si ho vzít sama,jestli o něj stojíš," nabídlají Morgaine pi-átelsky. ,Pořád nechápu, pročjsi to neudělala," řekla C=wenlzwyfar,jako kdyby : o starý slor. "Bylo by to tak vhodné - Cai, králiiv soukojenec, a král ho tolik váží, a ty, Artušova sestra a nyní, když paní Igraine nikdy pouští klášter, také po svém právu vévodkyně cornwallská. Drusilla, dcera jednoho z menších králů na východě, se ušklíbla. "To povězte, když si králova sestra vezme králova bratra, co je to jiného tli krvesmilstvo?" ,Nevlastní sestra a soukojenec, ty huso," okřikla ji Elaine. "Ale řekni , paní Morgaine,jsou tojenomjehojizvy a to, že kulhá, co tě odradily? ř rozhodně není žádný krasavec, ale byl by z něho dobrý manžel." ,Mě neoklameš," odpověděla Morgaine, předstírajíc dobrou náladu, 1t však vůbec necítila - copak ty ženy nemyslí na

nicjiného nežli na avky? "Tobě nezáleží na tom, abych se šlastně provdala za Caie, ty si přeješ, aby byla svatba, aby se přerušily ty nudné letní dny. Ale nesmíš : tak lačná. Pan Griflet se loni na jaře oženil s Meleasou, a tím bylo itbám učiněno zadosc." Pohlédla na Meleasu, jíž začínaly šaty těsně epínat těhotné bi-icho. "Za rok touhle dobou tady bude dokonce mi-nko, kolem kterého se všechny budete moct točit." ,Ale tyjsi dlouho bez manžela, paní Morgaine," řekla Alienor z Galis. těžko můžeš doufat, že najdeš le,pšího ženicha nežli soukojence samot-ho krále!" á s vdáváním nijak nespěchám a Cai o mě nemá větší zájem než já iěho." wenhwyfar se zasmála. "To je pravda. Jeho jazyk je stejně kousavý o tvůj a nebývá vždy dobře naložen -jeho žena bude potřebovat trpě-st svaté Brigity, a ty, Morgaine, máš vždycky po ruce přiléhavou od-x n "

kromě toho,jestli se vdáš, budeš muset pi-íst pro domácnost," řekla sa. "Jako obvykle Morgaine se snaží vyvléci ze své povinnosti v pře- Morgainino vřeteno se začalo znovu točit, ale cívkají sklouzla na

lorgaine pokrčila rameny. , Je pravda, že raději češu vlnu, ale už není česat," řekla a neochotně zvedla upuštěné vřeteno. Jsi ta nejlepší přadlena mezi námi," i.ekla Gwenhwyfar. "Tvoje nitje ♀

vždycky rovná a nikdy se nepřetrhne. Moje se trhá, jen se na ni člo podívá." , Vždyckyjsem byla obratná na ruce. Možná mám předení dost, xna mě učila příst už jako malé dítě," usoudila Morgaine a začala zn váhavě otáčet nití v prstech. By,la tojistě pravda-pi-edení nenáviděla a vyhýbala se mu,jak mohl kroutit nit v prstech, nutit tělo k naprosté nehybnosti, kdy se pohybují prsty, jak se cívka otáčí a otáčí a padá na zem... dolů a zase nahc kroutit a točit mezi prsty... bylo tak snadné ukolébat se do polobdi ženy klábosily o denních maličkostech, o Melease ajejí ranní nevolnc o ženě, která přišla z Lotova dvora se skandálními historkami o Lot chlípnosti... molzla hych vám vyrávět, dokonce ani neteř jelzo ženy neun jelao nestoudnvm ru.kám. .. Musela jsem vvnaložit velké zisili a zvzczit svélzo osh jazyka, ahyclt se ztedostnla do jelto lože. Jemu je to jedno: služebná nebo vévodkvně nebo děvečka od krav, jen když to nosi sukně... Zkroutit nit a zn zkroutit, pozorovat vřeteno, jak se točí, točí... Z Gwydiona musí býi velký chlapec,jsou mu tři roky, užje dost staiý na to, aby měljako hra dřevěný meč a di-evěné rytíi-e, jaké vyráběla pro Garetha, místo kot a hracích kostek. Připomněla si váhu Artušova tělíčka ve svém klíně, k bylajako děvčátko zde na Caerleonu, na Utherově dvoře... jaké štěs Gwydion není po svém otci drobná napodobenina Artuše na Lol dvoře, a zléjazyky by sejisté nezastavily.1)říve nebo pozdéji by někáo dohromady cívku a vřeteno a upředl tu správnou odpověd... Morg nazlobeně pohodila hlavou. Bylo tak snadné pi-i předení snít. Musí se vrátit k práci, aby bylo dost příze na letošní zimu, až budou paní tkát h ... Cai nebyl jediný muž na hradě, kterému ještě nebylo padesát by i bard Kevin, který sem přijížděl s novinkami z Letní země... Jak pn se vřeteno blížilo k podlaze... krui se, kI-uf, příze moje, jako kdyby prsty žily nezávisle na jejím těle, daleko od jejího života ... i v Ava nesnášela přástky... Tam se vždycky snažila najít si spíš práci při ban tkanin, aby nemusela příst zatímco prsty se pohybovaly, v její mysl vždy rozpoutala bouře... a nit se otáčela, bylo to jako tanec u Mol dokola a dokola, takjako se svět točí kolem slunce na obloze, třebar nevzdělanci myslí, že je to naopak. Věci nejsou vždycky takové, jak zdají,je možné, že cívka obíhá kolem nitě, takjako nit obíhá kolem : dokola a znovu, vlní se jako had... jako drak na nebi... Kdyby 1 mužem, mohla by vyjet s caerleonskou legii, aspoň by nemusela p příst, příst, dokola a dokola... Ale i caerleonská legie krouží kolem f a Sasové krouží kolem nich, dokola a dokola, tak jako v jejich žii proudí krev, I-udá krev teče a teče... až vytryskne z ohniště... Morgaine zaslechla,jak lehce vyki-ikla, teprve, kdyžjejí výkřik přei ticho v místnosti. Upustila vřeteno, které se kutálelo do krve, do t krve, vytékající z ohniště... "Morgaine! Sestřičko, píchla ses o cívku? Co se ti stalo?"

Krev na ohništi," zamumlala Morgaine. , Vidíte, tamhle, tamhle zrov-Před královým stolcem,je tam,jako kdyby před králem porazili ovci..." iainejí zatřásla Morgaine si zmámeně proti-ela oči. Žádná krev nikde ryla, to sejen po podlaze kradlo odpolední slunce. Sestřičko, cojsi viděla?" zeptala sejí Gwenhwyfarjemně.
Iatko Bolzyně! Stalo se to zase! Morgaine se snažila uklidnit svůj dech. c, nic... asijsem usnula a něco se mi zdálo." iděla jsi něco?" ptala se Calla, tlustá žena majordoma, a vytřeštěně ůa na Morgaine. Morgaine si vzpomněla, jak naposledy, již to bude s rok, upadla při předení do transu a předpověděla, že Caiův oblíbený i si ve stáji zlomí nohu a budou ho muset zaříznout. Nedůtklivě pro-tila: "Ne, nic, byl tojen sen-včera v noci se mi zdálo o tom,jakjím u, a přitomjsemji od Velikonoc nejedla! Copak každý sen musí něco menat?" estliže chceš předpovídat budoucnost, Morgaine," dobírala siji Elai-"měla bys nám říci něco rozumného,jako například, kdy se muži vrátí nů, abychom mohly ohřát víno, zda si má Meleasa připravit oblečky děvčátko či pro chlapce, nebo kdy počne královna!" Zmlkni, ty huso," sykla na ni Calla, protože oči (wenhwyfar se naplnily mi. Morgaine po transu třeštila hlava připadalojí, že před očima se dhají světýlka, jasné barevné housenky, které rostly, až obsáhly celé zrakové pole. Věděla, že comu musí dát průchod. Vybuchla: "Už hci, abyste si ze mě dělaly legraci! Nejsem žádná moudrá venkovská ena, která se motá do kouzel kolem rození a zabývá se nápoji lásky či dpovídáním budoucnosti. Jsem kněžka, ne čarodějnice!" Vo tak, no tak," chlácholilaji Meleasa. "Nechte Morgaine být. Tohle iceje nepříjemné, člověk pak vidí věci které tu ve skutečnosti nejsou stliže viděla z ohniště vytékat krev, může to být jen tím, že nějaký iotorný sluha tam pi-evrhl napůl opečený kus masa a vytekla z něho vá štáva! Napiješ se, paní?" Pi-istoupila ke džbánku s vodou, ponořila Zěj naběračku a přiložilaji Morgaine k ústům. Ta se žíznivě napila. kdyjsem neslyšela, že by z těchhle proroctví něco bylo - člověk by se ohl zeptat, kdy se Elaininu otci konečně podaří chytit a zabít toho ca, po kterém po celá léta pátrá." ik se dalo předpokládat, malá odbočka od tématu obrátila jejich nrnost. Calla zažertovala: "Jen aby tam někdy nějaký drak vůbec byl byla tojen výmluva dostat se z domova, když ho unaví domácí ohniště!" dybych byla mužem a měla bych tu Pellinorovu manželku," odvážila lienor, "určitě bych dala pi-ednost draku, kterého nemohou najít, i draku, kterého mám ve vlastní posteli." ťekni mi, Elaine," zeptala se Meleasa, "existuje opravdu nějaký drak, n po něm tvůj otec slídí, protože je to zábavnější než hlídat vlastní y? Muži nemusí sedět a příst, kdyžje válka, ale kdyžje mír, myslím, může přestat bavit lov divokých ptáků a pasení dobytka." ♀

MI.HY AVALONU

"Drakajsem nikdy neviděla," řekla Elaine. "Bože, netrestej mě. Ale ty krávy čas od času bere ajednoujsem viděla na poli velkou slizkou sG a cítilajsem smrdutý zápach a ležela tam ožraná kráva, pokrytá odF ným slizem. To nebylo dílo vlka, ani vlkodlaka. "K těm zmizelým krávám... posmívala se Calla, "mám za to, že národ se chová tak nekřeslansky, že občas ukradne krávu, když r k mánijelen." "Když už mluvíme o krávách," i-ekla Gwenhwyfar pevně, "myslím budu muset požádat Caie, aby našel nějakou ovci nebojehně na porá Potřebujeme maso. Jestliže dnes večer nebo zítra pi-ijedou muži, ne žemejim nabídnoutjen ovesnou kaši a chléb s máslem! Všechny ukl příze a vlnu tady z lavic a odložte svoji práci. Elaine, dítě moje, o moje vyšívání ke mně do komnaty a dej pozor, ať se o něco neušpiní

Když Gwenhwyfar vstoupila do síně, polohlasem se zeptala: "Opra jsi viděla krev, Morgaine?" "Zdálo se mi to," opakovala tvrdohlavě Morgaine.
Gwenhwyfar se na ni podívala přísně. ale protože někdy k sobě c velkou náklonnosc, nechtěla na ni dále naléhat. "Jestlijsi viděla kre zaručí, že to byla krev Sasů a byla prolita daleko od tohoto ohniště. P zeptáme se Caie, jestli nemá nějaké zvíi-e na porážku. Není na lov vha doba a takjako tak si nepřeji, aby muži, až se vrátí domů, hned zase a lovit." Zívla. "Přála bych si, aby ta vedrajiž skončila. Možná budel

- dnes ráno zk slo mléko. Měla bych i-íct děveěkám, aby udělal sraženého mléka, které zbylo, tvaroh, aby ho nevylily prasatům."

Tyjsi obdivuhodná hospodyně, Gwenhwyfar," poznamenala Mcn ne kysele. "To by mě nenapadlo, ale nepříjemný zápachsraženého m se v mlékárně drží! To bych raději měla tlustá prasata.

,V tomhle počasí jsou tlustá dost, když je tolik zralých žaludů," Gwenhwyfar a znovu pohlédla k nebi. "Podívej, nebyl to blesk?"

Morgaine sledovala očimajejí pohled a viděla,jak oblohu prolai katá čára. "Zajisté. Muži se vrátí domů promoklí a pI-ochladlí, m pro ně připravit horké víno," řekla nepřícomně, pak se zarazila, Gwenhwyfar zamrkala. , Tedjiž věřím, že míváš vidění - rozhodně není slyšet kopyta ko nemáme žádnou zprávu z vyhlídkové věže," řekla Gwenhwyfar. "Tal tak i-eknu Caiovi, aby zajistil maso." A pokračovala po nádvoří, zati Morgaine zůstala stát a držela si rukou bolavou hlavu. Tohle neni dobré. V Avalonu se naučila vidění ovládat, nedovolila, al ni přišlo nečekaně... brzy vskutku budejako venkovská čarodějnice rozdávat kouzelné lektvaiy a předpovídat, zda se narodí chlapee děvče a koho budou mít dívky za milence, to všejen z pouhé nudyI licherného života, který s ženami vede. Klepyji tak nudily, že se soll dila na předení a předeníji dovedlo až do transu... Bezpoclayby jednó kLesnu tak, že dám Gzuenlawyfar kouzlo, o kterém touži, abv Artušozri

VELEIiRÁLOVNA
289

. . neplodnost je ro královnu těžké břenaeno a pouze jediukrát za osledni roky měla známky tolzo, že by molzla být tělaotná. ni společnost Gwenhwyfar a Elainejí vždy nestačila, ale zatímco vět-ostatních žen nemyslela na nicjiného, než co bude příště kjídlu nebo , bude pi-ští cívka spi-edené nitě, měly Gwenhwyfar a Elaine přece té vzdělání a občas, když s nimi uvolněně seděla, mohla si téměř istavovat, že sedí v pohodě mezi svými kněžkami v Domě panen. ěsně před západem slunce propukla boui-e - přes nádvoří se ozývalo rtí a odráželo se od kamenů, že se blíží velký liják, a když hlídka blídkové věže spati-ilajezdce Morgaine bylo hnedjasné, že to bude tš se svými muži. Gwenhwyfar dala příkaz, aby osvětlili dvůr pochod-ú a brzy se od zdí Caerleonu rozléhaly mužské hlasy a koňské ržání. nhwyfar se poradila s Caiem a ten porazil nejehně, ale ovci, aby bylo muže dost masa a horkého vývaru. Většina mužů z jezdecké legie ala na vnějším nádvoří a na poli a Artušjako každý, správný velitel se Lříve postaral o utáboi-ení svých mužů a ustájenífejich koní a teprve stoupil na vniti-ní nádvoi-í, kde ho očekávala Gwenhwyfar. yd helmou měl ovázanou hlavu a lehce se opíral o Lancelotovu paži, adjejí starostlivou poznámkoujen mávl rukou. rlenší šarvátka -jutští nájezdníci podél pobřeží. Sasové ze smluvních iotekjiž většinu z nich zahnali dřív, nežjsme tam pi-išli my. Ha! Cítím :é-skopové- toje zázrak,jakjsi věděla, že přijedeme%" forgaine mi to řekla aje připravené i horké víno," řekla Gwenhwyfar. io, to je požehnání pro hladového muže mít sestru se schopností ní," řekl Artuš a rozmarně se usmál na Morgaine, kterou stále bolela a a neivy měla otřesené. Políbilji a obrátil se zpátky ke Gwenhwyfar. ti raněný, miij manželi, ukaž, af se na to podívám." ie, ne, i-íkám ti, nic to není. Nikdy neztratím moc kne, to ví, nikdy td budu mít u sebe kouzelnou pochvu svého meče" i-ekl, "ale co ty, moje, po všech těch měsících% Říkaljsem si,jestli..." ěi její naplnily slzami. "Opětjsem se mýlila. Ach můj pane, tentokrát si byla takjista, takjista..." hopil ji za ruku, neschopen vyjádřit vlastní zklamání tváří v tvář želčině bolesti. "No, budeme rozhodně muset požádat Morgaine, aby la nějaké kouzlo," řekl a pozoroval přitom,jak Meleasa vítá Grifleta hým manželským polibkem a hrdě přitom drží svoje mladé obtěžka-o. Ještě nejsme staří, má milá Gwenhwyfar." a tk mladá již také nejsern, pomyslela si Gwenhwyfar. Ilětšina žen, které s nýjimkozc Morgaine a Elaine, které jsou dosud neprovdané, maji ve i velké chlapce a děvčata Igrccine porodila Morgaine, když ji bylo patnáct lCase je teprue čtrnáct a pzil. Snažila se vypadat klidně a vyrovnaně, ale óily v ní výčitky svědomí. Cojiného může královna udělat pro svého kdyžjejí první povinnostíje porodit mu syna a ona svoji povinnost nesplnila, ačkoliv se modlila, až měla otlačená kolena. ♀

290

MLHY AVALONU

,Jak se daří mé drahé paní?" Lancelot se jí s úsměvem uklonil a o mu podala ruku, abyji políbil. "Znovu se vracízne domů ajá opět zjišLj žejsiještě krásnější. Jsijedinou paní,jejíž krása nikdy neuvadne. Začín si myslet, že na

boží příkaz, když všechny ostatní ženy zestárnou, ztlou nou a zošklivějí, ty budeš pořád krásná." Usmála se na něho a cítila útěchu. Možná, žeje dobře, že není těhot a ošklivá... všimla si, že se na Meleasu podíval s útrpným úsměvem a m pocit, že by nesnesla být před Lancelotem ošklivá. I Artuš vypadal oš těle,jako kdyby po celé tažení spal vjedné tunice a halil se v dešti a bl do svého pěkného, leč obnošeného pláště Lancelot však vypadal svi a jeho plášf i tunika byly jako nové, jako kdyby se oblékl na velikona hostinu - vlasy měl zastřižené a hladce učesané, kožený pás měl vyleště a i orlí péra na jeho čapce byla suchá a vzpřímená. Vypadal, myslelč Gwenhwyfar, jako král víc nežli samotný Artuš. Když služebné roznášely kulaté podnosy s masem a chlebem, přitáh Artuš Gwenhwyfar k sobě. "Pojd, posad se mezi Lancelota a mě, Gwen, a promluvíme si -jal tojiž dlouho, cojsem neslyšel hlas, který by nebyl drsný, a mužský." Př jí rukama po copu. "Pojd i ty, Morgaine, posad se ke mně -jsem znas tábořením a chci si trošku popovídat, už mám dost chlapských řečí!" kousl se dychtivě do kusu chleba. , Toje pohodajíst čerstvě upečený chl užjsem přesycen toho tvI-dého vojenského chleba a zkaženého masarf Lancelot se obrátil a usmál se na Morgaine. "Ajak se daří tobě, sestřenko? Z Letní země ani z Avalonu žádné zpr nemáš % Je tu ještě další, kdo by se rád dozvěděl, co je tam nového - I bratr Balan přijel s námi." "Žádné zprávy z Avalonu nemám," řekla Morgaine a měla pocit, Gwenhwyfar siji prohlíží-nebo se snad dívala na Lancelota? "Ale BaL jsem neviděla mnoho let - předpokládám, že on by mohl mít nov zprávy nežjá." , Je tamhle," ukázal Lancelot na muže stojícího v síni. "Artuš ho poi aby se jako můj pi-íbuzný najedl tady s námi, a od tebe by bylo lask Morgaine, kdybys mu od velkého stolu pi-inesla číši vína. Stejně j všichni muži i on dychtí po tom, aby ho uvítala nějaká žena, i když to bi příbuzná, a nejeho milá." Morgaine vzala číši vyřezanou z rohu a dřeva, která stála na hodovi stole, a dala znamení služebné, aby do ní nalila víno potom číši uchoj do obou rukou a vyšla ven za rytíři. Bylo příjemné cítit,jak siji prohlú i když věděla, že po měsících tažení by takovými pohledy zahrnuli 1 roukoli upravenou a dobře oblečenou ženu. Nebyla to poctajenjejí kr Alespoň Balan, její bratranec, téměř bratr, na ni nebude hledět dychtivě. "Zdravím tě, bratranče. Lancelot, tvůj bratr, ti posílá nějaké víno zl lovského stolu."

prosím, napij se nejdříve ty sama, paní," řekl a zamrkal. "Morgaine, p ty. Sotvajsem tě poznal, z tebe vyrostla ale krásná žena. Vždycky si ředstavuji v šatech,jaké se nosí v Avalonu, tyjsi ale opravdu podobná ,matce. Jak její daří?" rforgaine přiložila číši ke rtům-na tomhle dvoře toje pouze zdvořilost, možná pramení z doby, kdy trávení rivalských králů nebylo ničím nořádným a tak i dary od krále se musely před hostem nejdříve ochut- Podala mu číši a Balan se dlouze napil, pak se na ni znovu zahleděl. oufala jsem, že se dozvím od tebe, jak se daří Viviane, protože valonujsem nebyla mnoho let," řekla. 2ajisté, věděljsem, žejsi na Lotově dvoře," i-ekl. "Pohádala ses snad forgause% Říká se, že u žen tojde tak snadno..." Lorgaine zavrtěla hlavou. "Ne ale chtěla jsem být dost daleko od xvy postele, a to tak snadné není. Vzdálenost mezi Orknejemi a Caer-nemjen taktak stačí." f1 takjsi přijela na Artušův dvůr, abys dělala dvorní dámujeho králov-" řekl Balan. "Troufám si říct, že je to lepší dvůr nežli Morgausin-enhwyfar dohlíží na svoje služebné dobře a dokonce jim i dohazuje tky. Jak vidím, Grifletova paní je již v požehnaném stavu. Tobě ještě ného manžela nenašla, sesti-enko %" Morgaine se přinutila vesele po-menat: "Děláš mi snad nabídku, pane Balane %" asmál se. "Ty jsi moc blízká příbuzná, Morgaine, jinak bych tvoji fdku přijal. Doslechl jsem se však, že Artuš ti nabízel Caie, a ten mi iadájako dobrý ženich, když užjsi Avalon opustila." Cai o mě nestojí o nic víc než já o něho," řekla Morgaine pi-íki-e, ůkdy jsem nei-ekla, že se již do Avalonu nevrátím, ale tepl-e potom, iro mě Viviane pošle." Když jsem byl ještě chlapcem," řekl Balan - a jeho tmavé oči na mžik spočinuly na Morgaine, až ji napadlo, že skutečně je i v tomto ém hrubém muži vidět určitou podobnost s Lancelotem - "nesmýšlel n o Viviane pěkně. Měl jsem pocit, že mě nemá dost ráda, jak se na ku sluší. Ale ted o tom smýšlímjinak. Jako kněžka neměla dost času iovat syna. A tak mě dala do rukou někoho, kdo neměl nicjiného na ei, a dala mi mého soukojence Balina... Ach ano, jako chlapec jsem i kvůli tomu výčitky, že mám raději Balina než našeho Lancelota, výje ze stejného masa a krve. Ale ted vím, že Balinje skutečně bratr, Lo cítím srdcem, a Lancelot, ačkoliv ho obdivuji jako uznávaného Ee, bude pro mě vždycky vzdálený. A také," Balanova tvář zvážněla, yž mě Viviane dala paní Priscille na vychování, dala mě do rodiny,

jsem poznal pravého Boha a Krista. Pi-ipadá mi zvláštní, že kdybych I zůstal se svými pi-íbuznými v Avalonu, stal by se ze mne pohan, tak je Lancelot... orgaine se nepatrně usmála a řekla:, V tomhle s tebou nesouhlasím, tožejá si myslím, že Paní neudělala dobře, že dopustila, abyjejí vlastní ♀

syn opnstiljejí bohy. Ale i Viviane mi často říkala, že muži by si měli zvo takové náboženství a takovou duchovní útěchu,jakájim nejlépe vyhovuj aI užjimji může, nebo nemůže dát. Kdvby,chjá byla ve svém srdci zbožn kdybych byla pravou ki-eslankou, bezpochyby by, mě nechala žít pod víly, kterou bych měla ve svém srdci. Přestože mne do jedenácti I vychovávala Igraine, která byla dobl-á křeslankajako kdokolijiný, myslí že mi bylo dáno poznat duchovní věci, které k nám pi-icházejí od Bohyn "Balin by byl schopen se s tebou o tom pi-ít lépe nežjá," prohlásil Bala "protožeje zbožnější nežjá aje lepším ki-eslanem. Já bych ti pravděp dobně i-ekl, což tijiž bezpochyby řekli kněží, že existujejediná opravdd víra, které se muž nebo žena může oddat. Ale ty jsi moje pi-íbuzná a vím, že moje matka je dobrá žena, a věřím, že i Kristus vezme v d posledního soudu její dobrotu v úvahu. Pokud jde o další věci, nejse kněz a nevidím dinod, proč bych tyhle věci nenechal na kněžích. Bali mám rád, ale měl se z něho stát kněz, a ne válečník,jestližeje t.ak útlocit a orientovaný na víru a svědomí." Pohlédl k dlouhému st.olu a zeptal "Řekni mi, sestřenko moje, ty ho znáš lépe nežjá-jaké bi-emeno tíží srd našeho bratra Lancelota?" Morgaine svěsila hlavu a i-ekla: "I kdybych to věděla, Balane, nemot bych ti to tajemství svěřit." "Máš pravdu, když mi dáváš najevo, že si mám hledět svých věcí, pi Balan, "ale tolik mě trápí vidět ho zoufalého, a zoufaiý vskutku j smýšleljsem pěkně o naší matce,jak užjsem řekl, protože mě poslala:I mladého z domova, ale dala mi milující pěstounku a stejně starého b ra, vychovávaného po mém boku v naprosté rovnosti, a nový dobrý t" mov. U Lancelota tak dobi-e nepochodila. Ten neměl domov nikde-g v Avalonu, ani na dvoi-e Bana Benwicka, kde ho vychovávalijakojedno z mnoha králových levobočků... Viviane to dobi-e nezařídila přál bycl aby mu Artuš našel manželku, aby měl konečně domov.

"No," řekla Morgaine lehce, "jestlíže si král bude pi-át, abych se p vdala za Lancelota, stačíjen určit den." "Ty a Lancelot? Nejsi moc blízká příbuzná?" staral se Balan a na ch1 se zamyslel. "Ne, myslím, že ne-Igraine a Vivianejsoujen nevlastníse5ll a Gorlois a Ban z Benwicku nejsoii nijak pi ibuzní. I když podle někte duchovních by se mělo k soukojencům pi-istupovat jzko k pokrevfW pi-íbuzným, pokudjde o sňatek... Nuže, Morgaine, připiji na tvoji svgl s radostí toho dne, kdy ti Artuš dá mého bratra a požádá tě, aby,6,: milovala a pečovala o něj tak, jak Viviane nikdy nedokázala! A anijd z vás nebude muset opustit dvůr - ty, královnina oblíbená dvornf a Lancelot, nejdražší pi-ítel našeho krále. Doufám, že k tomu do,j Očima na ní spočinul s laskavým zájmem. "Již dávno máš na to věk tě Arcuš předal ně_jakému muži." A roč bv mě naěl král předávat, jako kdybvch bla jeli.o kůfa nebo pesf vala Morgaine a pokrčila rameny žila dlouho v Avalonu a zapomn

ibu, kdy Římané ustanovili tento obecný zákon, že ženyjsoujen znajet-an svých mužů. Svět se změnil a není důvod se bouřit proti něčemu, co nedá změnit. ačala se prodírat kolem velkého kulatého hodovního stolu, který byl atebním darem Gw,enhwyfařina otce Artušovi. Hlavní síň tady v Caer-nu, přestože byla dost velká, nebyla ještě dostatečně prostorná na riom konci se musela protáhnout před lavicemi, protože stůlje ytlačil ke stěně. I chlapci s nádobím a pomocníci z kuchyně se museli s pod-ay těžce prodírat. "Kevin tady není?" zeptal se Artuš. "Potom musíme požádat Morgaine, y nám zazpívala - toužím po zvuku harfy nebo po něčem podobném, pochází ze vzdělaného světa. Nepřekvapuje mě, že Sasové trávi všechen válčením. Slyšeljsem to strašlivé kvíleníjejich pěvců, opravdu nemají yod zůstávat doma!" Morgaine požádala jednoho z Caiových pomocníků na hradě, aby jí inesl zjejí komnaty harfu. Musel se protáhnout před lavicemi a ztratil vnováhu pouze pohotovost Lancelota, který chlapce i harfu zadržel, 9ránila tomu, aby vzácný nástroj upadl na zem. tuš se zachmuřil. "Od mého tchána bylo hezké,

že mi poslal tento Lký kulatý hodovní stůl," řekl, "ale na Caerleonu není žádná síň pro něj statečně velká. Až Sasové odtáhnou jednou provždy, myslím že budu sét přistavět novou síňjen kvižli stolu!" ,To nebude nikdy," smál se Cai. "Říct, až odtáhnou jednou provždy Iové, je jako ř-íct: Až se vrátí Ježíš, nebo až zamrzne nebe, či maliny dou růst najabloních v Glastonbury." Nebo až král Pellinore chytí toho svého draka," chichotala se Meleasa. rtuš se usmál. "Nesmíte si dělat legraci z Pellinorova draka," i-ekl, rotožejsem slyšel, že se opět ukázal a tentokrát se Pellinore vypl-avil ej najde a zabije - samozřejmě požádal Merlina, jestli nezná nějaké hné kouzlo kjeho chycení!" ajisté, ukázal se jako trol na kopcích, za dne se proměnil v kámen Lúplňku tančiljako kameny v kruhu," posmíval se Lancelot. "Vždycky Ilajdou lidé, ktei-í vidí, co si vidět přejí - někteří vidí svaté a zázraky í zase draky nebo pohádkové víly. Nikdyjsem však nepoznal muže Ia ženu, kteří by skutečného draka nebo vílu viděli na vlastní oči." orgaine si nechtěně připomněla ten den, kdy se v Avalonu vypravila dat kořeny a byliny a dostala se do neznámé krajiny, kde s ní hovořila I a nabízela se, že jí vychová dítě... co tehdy vlastně viděla? Nebo to Itjen bláhová fantazie těhotné ženy? o říkáš ty, kteýjsi byl vychovánjako I.ancelot odjezera?" zeptala se la I.ancelot se k ní obrátil. "Jsou chvíle," řekl, "kdy mi to pi-ipadá utečné - tobě to tak nepřipadá?" oje pravda," souhlasila, "ale někdy se mi po Avalonu zasteskne..." ajisté, i mně, sestřenko," řekl. Nikdy od toho večera, kdy se Artuš ♀

ženil,jí ani slovem, ani pohledem nenaznačil, že by k ní kdy cítil něco než jen bratrskou lásku. Myslela si, že se s tou bolestí již wrovnala, znovuji zasáhla, když na nijeho krásné tmavé oči laskavě pohlédly. Dříve nebo později dojde k toznzt, co řikal BaLrzn: oba jsme svobodni, krril sestra a jelto nejlepši přitel... "Až Sasovéjednou provždy odtáhnou," opakoval Artuš, "a nesmějte. jako kdyby to byla pohádka! Může k tomu dojít i ted, ajá myslím, ž dobře vědí - postavím si hrad s velkou síní, kam se vejde tento stůl. l jsem si vybral místo -je to pevnost na kopci, která tam stála už dlou před Římany, shlíží dolů na jezero a je to poblíž ostrovního královs tvého otce, Gwenhwyfar. Znáš to místo, kde dojezera vtéká řeka?" "Znám," odpověděla. "Když jsem byla malá, vypravila jsem se jednou na jahody. Byla tam stará zbořená studna a našli jsme tam i šipky. Staiý národ, který tam kdysi žil, tam zanechal svoje šípy." To zvláštní, pomyslela si Gwenhwyfar, vzpomínat na dobu, kdy ráda chod ven pod širé nebe, kdyjí nezáleželo na tom, zdaje obklopena bezpečný stěnami ted je jí zle a točí se jí hlava, jen když má opustit bezpečí z když se jich nemůže dotýkat. Někdy ji pi-epadne strach a cítí ho ja tvrdou kostku ve svém žaludku i kdy,ž má pi-ejít pouze pies nádvoří m rychle pospíchat do bezpečí mezi stěny.

"Je to snadné místo na opevnění," řekl Artuš, "i když doufám, že zvládneme Sasy, nastane na našem ostrově klid a mír." ,To není pi-íliš ctnostné přání pro válečníka, bratře," napomenul Cai. "Co budeš dělat v době míru?" "Povolám k sobě barda Kevina, aby mi zpíval svoje písně, a na kon budujezditjenom pro radost," prohlásil Artuš. "Má družina ajá bude: vychovávat svoje sy,ny, aniž bychomjim vkládali do ruček meče dřív, dorostou! A nebudeme muset mít strach, že budou zmrzačeni nebo za dřív než vyrostou v dospělé muže. Caii - nebylo by snad lepší, kdyb) poslali do války, až kdyžjsi byl dost starý na to, aby ses ochránil? Něl si vyčítám, žes to byl ty, a nejá, koho zmrzačili, protože Ectorius mě cl uchovat zdravého kvůli Utherovi!" Pln zájmu a náklonnosti se zahle na svého soukojence a Cai mu oplatil úsměvem. "A," pokračoval Lancelot, "válečné umění budeme udržovat při živ tím, že budeme pořádat hry jako za starých časů, a budeme koxuna vítěze her vavřínovými věnci - víš, coje to vavřín, Artuši, a roste vůbec našich ostrovech? Neboje tojen v zemi Achilla a Alexandra?" To by vám mohl říct Merlin," vložila se do debaty Morgaine, kdyi Artuš tvářil zmateně. , Já to také nevím, ale aíjiž máme vavřín, nebo je tu dostatek rostlin, ze ktelých je možno uplést věnce pro vítěze va her." "A ověnčíme i harfeníky," řekl Lancelot. "Zazpívej, Morgaine."

"Bude lepší, když vám zazpívám ted," řekla Morgaine, "protož! obávám, že až se vy muži dáte do svých her, nenecháte už ženy zpía

harfu a začala hrát. Seděla téměř na stejném místě, kde seděla dnes ledne, kdy viděla,jak se z králova ohniště valí krev... opravdu se to , nebo to byla jen její fantazie? Proč by si měla myslet, že dosud á svůj vnitřní zrak? Už dávno žádné vidění neměla, pouze dnes, pi-i nevítaném stavu transu... :ala zpívat starou elegii, kterou sly,šela na Tintagelu, žalozpěv o ry-, která viděla lodě smetené do moře. Uvědomovala si, že svým mje všechny udržuje v pozornosti, a v tichu, které v síni panovalo, chuť dál zpívat staré ostrovní písně, které slyšela na Lotově dvoře: du o lovkyni tuleňů, která vyplula na moi-e, aby si našla milence ze lidí, písně o opuštěných pastýřkách, písně o předení a česání lnu. žjiž ochraptěla a všichni volali, že chtějí další písně, zvedla odmítavě

."Dost - ne, opravdu už nemohu. Jsem ochraptělájako havran." lrzy nato zavolal Artuš služebnictvo, aby zhaslo pochodně v síni a do-ovodilo hosty na lože. Morgaine dostala za úkol dohlédnout na to, gy svobodné ženy, které obsluhovaly královnu, byly v bezpečí uloženy dlouhé podkrovní světnici za královninou komnatou na druhé straně dovy, než spali vojáci a ozbrojenci. Na chvíli však spočinula pohledem i Artušovi a Gwenhwyfar, ktei-í dávali Lancelotovi dobrou noc. ,Řekla jsem ženám, aby ti připravili postel, Lancelote," řekla Gwen-vý ar, ale on se zasmál a zavrtěl hlavou. i"Jsem voják - mojí povinností je postarat se o koně a o to, aby moji uži byli bezpečně uloženi na noc, než půjdu spát." Artuš se zasmál, rukou objímaje Gwenhwyfar v pase. "Musíme tě oženit, anci, abys netrávil noci v chladu. Jsi velitelem jezdectva, ale to nezna-ená, že se svými muži musíš spát!" Gwenhwyfar pocítila na prsou bolestivé bodnutí, když pohlédla Lance-tovi do očí. Pi-ipadalojí, žeje téměi- schopna čístjeho myšlenky, které r chtěl vyslovit nahlas, takjakojižjednou: Moje srdce je plné královny, pro iou ženu již v něm nenimista... Zadržela dech, ale Lancelot se na nijen omál a ona si pomyslela: Ne, jsem vda.ná žezza, křestázzka, je lzřicltezn na něco kového vůbec omvslet budzc nauset vykonot pokáni. A potom, zatímeo eítíla, má hrdlo tak stažené, že nedokáže polknout, přepadla ji nechtěná yšlenka: Pokáni za to, že musim být oddělena od muže, kterého miluji... zalapala po dechu tak hlasitě, že na ni Artuš upi-el ustaraný pohled. "Co se stalo, lásko moje, ublížila sis?" "Píchl mě špendlík," řekla a odvrátila oči, předstírajíc, že v záhybech tů hledá špendlík. Všimla si, žeji Morgaine pozoruje, a kousla se do rtu. mád mě pozoruje... a co ten jeji vnitřni zrak? Dokáže snad vyčist moje Izřišné tŠlenky? To proto se na mě divá tak zryčitavě? Morgaine jí však nedala nikdy najevo nic než sesterskou laskavost. když byla těhotná, v pI-,ním rocejejich manželství - když onemocněla i pátém měsíci dítě potratila - nesnesla u sebe žádnou z žen. Tehdy se ♀

o ni Morgaine staralajako matka. Pročje nyní Gwenhwyfr tak nevdě Lancelot jim znovu popřál dobrou noc a vzdálil se. Gwenhwyf téměř bolestně uvědomovala Artušovu paži kolem svého pasu a upřf nou dychtivost v jeho očích. Ano, byli dlouho odloučeni. Ale najedri, pocítila silnou nechul. Od té dobyji anijednou neuvedl dojiného sta - nedokážejí dát dítě? Alejistě,je tojejí chyba-jedna z porodních babjí řekla, žeje tojaj nemoc dobytka, kdy čas od času odvrhnou nenarozená telátka, a něk mají takovou nemoc i ženy, nedokáží dítě donosit, nosíje měsíc nebo d5 nanejvýš tři. Zřejmě vlastní neopatrností tu nemoc dostala, možná vsC pila do mléčné komory v nevhodnou chvíli nebo se napila mléka od krái která odvrhla svoje tele, a tak zaplatila životem syna a dědice svého pá a může za všechno ona... Se svědomím zatíženým pocitem viny náslc vala Artuše dojejich komnaty. To není žádný žert, Gwen," prohlásil Artuš a posadil se, aby si st! kožené kalhoty. "Musíme Lancelota oženit. Všimla sis, jak za ním běh všichni chlapci ajakýje k nim laskavý? Měl by mít vlastní syny. Už to má Gwen! Oženíme ho s Morgaine!" "Ne!" To slovo z ní vylétlo, dřív než si to rozmyslela, a Artuš se t7 překvapeně zahleděl. "Co se s tebou děje? Nepřipadá ti to dokonalé, jako správná vol Moje drahá sesti-ička a můj nejlepší přítel? Ajejich děti, na to tě upó ňuji, budou tak jako tak dalšími dědici našeho trůnu, jestliže si nepřeje, abychom my měli děti... Ne, ne, neplakej, lásko moje," prosi a Gwenhwyfar se cítila ponížena, a styděla se, že se jí obličej zkřivil p čem. "Nechtěljsem ti nic vyčítat, lásko moje, děti přijdou, až si to bu pi-át

Bohyně, to jen ona ví, kdy budeme mít děti, nebo jestli je budel vůbec mít. A ačkoliv Gawaina mám rád, nemám pražádnou chut, aby na trůn dostal Lotův syn, jestliže já zemřu. Morgaine je dítě mé vla! matky a Lancelot můj bratranec." "
"Lancelotovi jistě nezáleží na tom, zda má nebo nemá syny, ře Gwenhwyfar. "Je pátý - nebo dokonce šestý - syn krále Bana a k toma narodiljako levoboček."
"Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna ty budeš vytýkat mému příbu mu a nejdražšímu přítelijeho narození," divil se Artuš. "A on není ol čejný levoboček, ale syn hájů a Velkého sňatku."

"Pohanské čáry! Kdybychjá byla králem Banem, už dávno bych vyčis svoje království od téhle čaroděj nické špíny - i ty bys to měl udělat!N

Artuš se nervózně zavrtěl a zalezl pod pokiývku. "Lancelot by m moc rád neměl, kdybych jeho matku vyhnal z tohohle království. A sahaljsem iíctu Avalonu mečem, který mi dali, když mě volili králem5

Gwenhwyfar pohlédla na velký meč Excalibur, ktelý visel přes o1i postele ve své kouzelné pochvě poklyté mystickými symboly, které z světlým sti ibrem, jako by se jí vysmívaly. Zhasla světlo a pi-ilehla k Al

e slovy: "Náš Pán Ježíš by tě ochránil lépe nežli tahle hanebná kouzla. p snad neměl nic společného s toujejich odpornou Bohyní a čaroděj-m, než tě učinili králem, že ne? Vím, že takové věci se děly za jnrových dní, ale tohleje křeslanská země!" uš se nervózně zavrtěl a řekl:, V téhle zemi žije mnoho národů, pý lid, který zde žil dávno předtím, než sem přišli Římané - nemůže-im brátjejich bohy. A - co se stalo před mojí korunovací - no, to se r netýká, má milá Gwenhwyfar."

lověk nemůže sloužit dvěma pánům," řekla Gwenhwyfar, překvape-astní troufalostí. "Já bych byla raději, kdybys byl skrz naskrz křeslan, pane." lám povinnost vůči všemu svému lidu," řekl Artuš, "nejen těm, kteří stoupenci Krista... ypadá to," odvážila se Gwenhwyfar, "spíšjako by oni byli tvoji nepi-á-, a ne Sasové. Pravé válčení křeslanského krále má směřovat proti těm, I nejsou stoupenci Krista." rtxš se tomu nuceně zasmál. "Mluvíšjako biskup Patricius. Ten by byl aději, abychom ze Sasů učinili ki-eslany, ne abychomjim stínali hlavy, abychom s nimi mohli žít v míru. Pokudjde o mne,já bych nejraději aljako kněží, kteří zde byli za staiých časů, a které požádali, aby za f poslali misionáře - víš, cojim odpověděli, ženo má?" e ňikdyjsem to neslyšela."
ekli, že k Sasům žádné misionáře nepošlou, ledaže by byli přinuceni at se s nimi v míru, dokonce až pi-ed božím trůnem." Artuš se srdeč-zesmál, ale Gw,enhwyfar se ani neusmála. Král si po chvíli povzdechl. du, přemýšlej o tom, milá Gw,enhw,yfar. Mně to připadá jako velmi dný sňatek - můj nejdražší přítel a moje sestra. Pak se stane mým rem ajeho synové mými nástupci..." : tmě ji objal a dodal: "Ted se však musíme snažit postarat se o to, hom žádné cizí dědice nepotřebovali, ty ajá, moje lásko,jenom ty, á mije můžeš dát." 1ej Bůh," zašeptala Gwenhwyfar a vklouzla mu do náruče. Snažila se chvíli vymazat ze své mysli všechno kromě Artuše.

aine uložila ženy na lože a chvíli neklidně postávala u okna. Elai-rá s ní sdílela lože, zamumlala: "Pojd spát, Morgaine je pozdě být unavená." těla hlavou. "Myslím, že dnes se mi dostal do krve měsíc - nejsem Nechtěla si lehnout a zavřít oči i kdyby neměla vidění, bála se představivosti. Všude kolem ní se právě navrácení muži připojili Z manželkám - pomyslela si a ve tmě se bolestně usmála,je tojako ké ohně v Avalonu... i svobodní vojáci, tím si byla jista, si pro noc našli ženu. Každý, počínaje králem ajeho ženou až po pos-i čeledína, leží dnes v noci v něčím náručí, s výjimkou královni-♀

ných paní Gwenhwy,far považovala za svoji povinnost starat se o je cudnost, takjak to i-ek1 Balan. Jsent sdřežeta královnirtýnti žetami. Lancelot na

Artušově svatbě ... z eoho nebylo nic, i když to nebyloje vinou. A Lancelot se strani dzora, co nejvice může... nezzi pocltyb, že netott tom, abv viděL GzuenLtzuvfur v Artušově náruči! ALe ted je tady... a stejněj onaje dnešní noc sám, mezi vojáky ajezdci, bezpochyby sní o králo ojediné ženě v celém království, kterou nemůže mít. Protožejistě k, jiná žena na dvoře, vdaná či svobodná, by ho chtěla, zrovna jako c Nebýt té nešlastné události, ke které došlo na Artušově svatbě, už bý měla aje natolik čestný,, že kdybyji pi-ivedl dojiného stavu, oženil b

s ní.
I když neni pravděpodobné, že bych očala, o tom, co jsem zrytrpěl Gwvdionozlě nctrozeti... aLe to bycLz ntu nemzcsela říkat. A dovedla bych ho štástnýrn, i kdybyclt ntzc nemohla orodit sytza. ByLa doba, kdy mě clttěl, než s Gzuen Ltzuvfar, a i otom.. .. nebýt té neštastné náltody, přiměla byclt Ito ve své n zrtpomenout na ni... A nejsem tak nežádoZcci... a když jsem dnes zečer zpivaLa, nanoho rytžřů LtleděLo s toultozt... DovedLa bych přimět L.ancelota, aby o m.zzě tozcžil... Elaine se netrpělivě ozvala: ,Ty dnes nepůjdeš spát, Morgaine?": "Ještě chvilku... myslím, že se půjdu na chvíli projít," řekla Mor třebaže to královniny společnice měly zakázané, a Elaine se celá schoulila, eož Morgaine popuzovalo. "Nebojíš se, kdyžjsou všude kolem utáboření muži?"
Morgaine se zasmála. "Nemyslíš si, že už mám dost toho lehávat sa Ale všimla si, že Elaine ten žert urazil a takjemněji dodala: Jsem kn sestra. Nikdo se mě proti mé vůli nedotkne. Opravdu si myslíš, ž6 tak svůdná, že mi žádný muž neodolá? Je mi šestadvacet a nejsem kráska, ani mladá panna,jakojsi ty, Elaine." Morgaine si lehla vedle Elaine, aniž by se svlékla. Ve tmě a v tirhl jak se bála, začala pracovatjejí představivost- nebo to bylo vidění? kolem sebe Artuše s Gwenhwyfar, muže se ženami, všude po celéa ku, spojené láskou nebo pouhým chtíčem. " A Lancelot, je také sám? Znovu ji přepadly vzpomínky, silněj představivost, a znovu si vybavila ten den, kdy slunce jasně svítí Mohylu, Lancelotovy polibky, které k ní poplvé promluvily a pro1 vjejím těle žár, pronikaýjako ostré doteky nože. Hořkost lítosti, Í slovo jinde. A pak, když si Artuš bral Gwenhwyfar a když jí I málem Ial šaty z těla a chtěl siji vzít tam ve stáji... Náhlejí myslí prolétl obraz ostrýjako vidění. Spatřila Lancelotr prochází po nádvoří, sám, s prázdným obličejem zrcadlícím t a zoufalství... Nepoužila jsem vidězzi ani vlastnilto kouzLa, abych ho touze k sobě připoutala... přišlo to ke mrtě samo... Tiše, tak aby Elaine nevzbudila, osvobodila se zjejího objetí a

VELEKRr1I.OVNA

299

ouzla z postele. Prve než si lehla, zula si boty, nyní sije natáhla a tiše nost opustila, pohybovala se bezhlesnějako avalonský duch. stli je to sen zrozen:y z mé zLastni představivosti, jestliže tady neni, jenom se u projdu za měsičnilto svitu, abych zchladiLa svoji Ltorkou Ltlavu, a vrátim se ky do ostele, nic zléLao se nestane. Ale ten obraz ji v mysli pronásledoval děla, že Lancelotje sám,je vzhůrujako ona. onje z Avalonu... i v jelto krui Jrotcdi sLzcnce... Morgaine tiše vyklouzla at kolem spící stráže a pohlédla k nebi. Měsíe, přesná čtvrtka úplňku, (avoval svým svitem vydlážděný prostor pi-ed stájemi. Ne, eady ne na ... Na okamžik Morgaine uvažovala: Neni tady, byL to jenom sen, moje !ni fantazie. Již se málem otočila a šla zpátky do postele. Najednou ltila stud, co když na ni přijde strážce a všichni se dozvědí, že králova ra vyklouzla z domu v hodině, kdy všichni slušní lidé spějí. Určitě si ou myslet, že má za lubem něco nekalého. do je to? Stůj, ukaž se!" Byl to tichý, ale drsný hlas byl to hlas celotův. Najednou přes všechnu odvahu, kterou až do této chvíle a, dostala Morgaine strach její vidění bylo správné, ale co ted? Lan-2 pozvedl niku k meči ve tmě vypadal velmi vysoký a hubený. forgaine," ozvala se tiše a on nechal ruku klesnout. estřenko,jsi to ty?"
stoupila ze stínu ajemu při pohledu na ni změkl obličej, do té chvíle átý a ustaraný. fak pozdě v noci? Pi-išlajsi za mnou - něco se stalo uvnitř? S Artušem rálovnou. . ." teď nemysli rta nikolto jinélto než na kráLovnu, pomyslela si Morgaine tila, jak jí mravenčí v konečcích prstů a jak se jí podlamují nohy, bu i vzrušením. "Ne, všechnoje v poi-ádku," řekla, "aspoň, pokud vím Jemám žádné přednosti, abych znala taje královské ložnice!" jeho tváři se objevila červeň - jenom jako stín ve ttně - a znovu rátil pohled. "Nemohlajsem spát," řekla. "Proč se mě ptáš, co tady im, a sám nejsi v posteli? Nebo ti dal Artuš na dnešní noc

hlídku?" iděla, že se usmál. "O nic víc než tobě. Byljsem neklidný, když všichni :m mě spali - myslím, že mi vlezl do krve měsíc." yla to stejná fiáze, kterou ona sama užila před Elaine, a tak jí to adalojako dobré znamení,jako symbol, žejejich myslje propojená, den odpovídá na volání toho druhého, takjako tichá harfa se rozezní, Eje zahrán tón na harfějiné. ancelot pokračoval, mluvil tiše do tmy vedle ní, "v posledních dnech iohu spát, myslím na tolik nocí, kteréjsem strávil na bitevním poli..." přeješ si, abys byl zpátky v bojijako vojáci?" vzdechl si. "Ne. I když je možná nevhodné, aby voják snil o míru iš brzy, nebo příliš pozdě." o si nemyslím," řekla Morgaine tiše. "protože proč válčíš, jenom :o, abys pi-inesl jiným lidem mír? Jestliže voják miluje svoje řemeslo ♀

řespříliš, potom se stává pouze nástrojem na zabíjení. Cojiného přinc Rímané na náš mírumilovný ostrov nežli lásku k samotnému dobýv a boji?" Lancelot se usmál. "Tvůj otec byljedním z těch Římaniz, sesti-enko. llZ taky." "Přesto si vážím víc mírumilovných Kmenů, které netouží po ničo jiném, než si v klidu pěstovat svůj ječmen a uctívat Bohyni. Já jsem matce - a ty taky." "Zajisté, ale tihle mocní hrdinové z dávných časů, o kteiýchjsme xnb vili předtím - Achilles a Alexandr - všichni cítili, že válka a bitvajsou tt správným zaměstnáním pro muže, a i dnes na těchto ostl-ovechje to ta že muži myslí na prvním místě na bitvu a mír považují pouze za klidnc mezihru pro ženy." Povzdechl si. "Tohlejsou těžké myšlenky - není div že nemůžeme spát, Morgaine. Dnes večer bych dal všechny zbraně, r byly kdy vyrobeny, a všechny rytíi-ské písně o Achillovi a Alexandrovi jediné jablko ze staré jabloně v Avalonu..." Odvrátil tvář. Morgaine n vklouzla rukou do dlaně. , Já taky, bratránku."

"Nechápu, proč se mi stý,ská po Avalonu - anijsem tam nežil dlouhc řekl Lancelot pobaveně. "Myslím, že je to nejkrásnější místo na totb světě - samozř-ejmějestlije vůbec z tohoto světa. Kouzla a čáiy druidů 1 myslím vyňaly z tohoto světa, protože byl pro nás lidi moc dokonalý, sen o nebi, o něčem neskutečném..." Zasmál se. "Mému zpovědníkovi. se moje řeči asi nelíbily!" Morgaine se lehce zasmála. "Stal se z tebe také křestan, Lanci?" "Ne moc dobrý, obávám se," řekl, "pi-esto mijejich víra připadájedn duchá a dobrá a přál bych si, abych jí mohl věi-it - říkají: věi v to, co, neviděl, tvrd to, co nevíš, toje mnohem ctnostnější, nežli věřit něčem co jsi viděla. I Ježíš, říkají, když vstal z mrtvých, pokáral muže, ktetý rukama dotkl Kristových ran, aby se přesvědčil, že není duch, požehna jsou ti, kteří věi-í, aniž by viděli." "AIe my znovu povstaneme," i-ekla Morgaine velmi tiše, "a znovu a Nejsme tadyjenomjednou a hned pak nejdeme do nebe nebo do pek ale žijeme stále a znovu, dokud nejsme rovni bohům. Sklonil hlavu. Teď, kdy,ž sijejich oči zvykly na přítmí osvětlovanéj měsícem, viděla hn velmijasně,jemnou liniijeho spánků, klenuté obe dlouhou úzkou čelist, vlnité vlasy. Znovu ji jeho krása chy,tla za srdi Řekl: "Zapomněljsem, žejsi kněžka a že věi-íš..." Ruce měli spojené, cítila,jak sejeho ruka vjejí zachvěla a uvolnila

"Někdy nevím, čemu věřím. Možnájsem už moc dlouho pryč z Avalon

"Anijá nevím, v co vlastně věi-ím," i-ekl, "ale viděljsem v téhle dlou válce tolik mužů umírat, i žen a dětí, že se mi zdá, že bojuji od té dol co jsem byl dost velký na to, abych udržel v ruce meč. A když je vid umírat, i-íkám si, že vírajejen iluze, a pravdajejiná, že všichni zemřel

obnějako zvíi-ata ajiž tu nikdy nebudeme - takjako když se poseká a, nebo když roztaje loňský sníh." le i tyhle věci se vracejí," zašeptala Morgaine. ikutečně? Neboje tojen iluze?" Mluvil hoi-ce. "Myslím, že to nedává lý smysl -všechno to mluvení o bozích a bohynichjsoujen povídačky utěšení dětí. Ach, Bože, Morgaine, proč takhle mluvíme? Měla by sis dpočinout, sesti-enko, ajá taky..." ůjdu,jestli si to pi-eješ," řekla, a i když se odvracela, zaplavilji pocit í, protože k ní natáhl ruku. Je, ne - když jsem sám, stáváIn se snadno obětí těchhle výmyslů tracených myšlenek, a když se objeví, budu raději, kdy,ž o nich budu t mluvit nahlas, abych slyšel, coje to za nesmy,sl. Zůstaň se mnou,

,iJak dlouho si budeš pi-át," zašeptala a cítila, že má v očích slzy. Natáhla ice a objala ho v pase jeho silné paže se obemkly kolem ní, potom týčitkami svěsil ruce. Jsi tak drobná-užjsem zapomněl,jakjsi drobná-mohl bych tě zlomit ama, sesti-enko znoje..." Očima zabloudil dojejích vlasů, které měla Id závojem rozpuštěné. Pohladil ji po vlasech, natočil si pramínek na sty. "Morgaine, Morgaine, někdy se mi zdá, že tyjsijedním z toho mála mém životě, co je dobré - jsi jako jedna z těch dávných elfích lidí, ktcrýzh se vypráví v legendách. Elfí žena, která přijde z neznámé země, y mluvila o kráse a naději pro smrtelníka, a potom znovu zmizí na trovech na západě a užji nikdo neuvidí." ,Alejá nezmizím," zašeptala.
,Ne." Na jednom konci kamenného nádvoi-í byl kamenný blok, kde ias sedávali muži, když čekali, nežjim pi-ivedoujejich koně, přitáhlji aěmu, "posad se tady vedle mě..." zaváhal. "Tohle sice není vhodné fsto pro dámu," a začal se sznát. "Stejně tak nebyla vhodná ta stáj tehdy rzpomínáš si, Morgaine?" Myslela jsem, že už jsi na to zapomněl, potom, jak tě shodil ten ibelský kůň." Neměla bys o něm takhle mluvit. Víc než jednou zachránil Artušovi litvě život a Artuš ho považuje naopak za strážného anděla," i-ekl Lan-lot. "Ach, to byl ale nešíastný den. Býval bych ti ublížil, sesti-enko, lybych si tě takhle vzal. Mnohokrátjsem se ti chtěl za to omluvit a slyšet, mi odpouštíš a že mi to nemáš za zlé." Za zlé?" Podívala se na něj a najednouji přemohl nával citu. "Za zlé? to může případat nanejýšjen těm, ktei-í nás vyrušili... ,Skutečně?" zeptal se s úlevou. Uchopil její tvář do dlaní, sehnul se vážlivější pi-itiskl rty na ústa. Morgaine cítila,jak její podlamují kolena, twřela ústa. Byl hladce oholen, po římském způsobu, a cítila jemné :hánijeho téměř hladké tváře, teplou sladkostjehojazyku prozkoumá-Ííhojejí ústa. Přitáhlji blíže k sobě, téměi-ji nadzvedl ze země, přitom ♀

tiše zamumlal. Polibek trval věčně, dokud se nemusela uvolnit z je] sevření, aby se nadechla, lehce se zastnál, užaslý nad tíxn, co se stalo. , Takjsme tu zase... zdá se, že tadyjsme už byli... a tentokx-át každém kdo nás vyruší, useknu hlavu... ale my tady stojíme a líbáme se na dvo jako služebný s děvečkou z kuchyně! Co budeme dělat, Morgaine? Ka půjdeme?" Nevěděla - vypadalo to, že žádné vhodné místo, kde by byli sp v bezpeči, není. Nemůže ho vzít do místnosti, kde spí s Elaine a čtyň dalšími Gwenhxnyfařinými služebnými, a Lancelot sám i-ekl, že bude i ději spát s vojáky. A něco jí napovídalo, že tohle není ten nejsprávn zpixsob králova sestra a králův přítel by neměli hledat nějakou kup sena. Správný způsob, jestliže to spolu myslí vážně, je počkat do svíti a požádat Artuše o svolení, aby se mohli vzít... Někde však, ve skrytu duše, tak aby na to nemusela myslet, věděla, po tomhle Lancelot netouží může ji chtít v návalu touhy, ale nic A kvůli jednomu okamžiku vášně by ho odsoudila k závazku na zbyl života? Kmenové slavnosti byly počestnější v toxn, že muž a žena sp musí zůstat, dokud se slunce a xněsíc nezklidní v jejich kni, takjak si pň Bohyně a pouze, když si eo přejí, později mohou mít společný dom a vychovávat spolu děti v manželství. Sama ve svém srdci také věděla, ve skutečnosti netouží provdat se za Lancelota nebo kohokolivjiném i když měla pocit, že pro něj a pro Ax-tuše dokonce i px-o Gwenhwyf to byl nejlepší způsob, jak ho dostat od dvora pryč.

Ale tojíjen prolétlo myslí. Točila sejí hlava zjeho blízkosti, stačilc že slyší, -jak mu sx-dce tluče na její tvái-i - touží po ní ted, v tuto ch nemyslí na Gwenhwyfar, nemyslí na nikohojiného,jen na ni.

At je to s nánzi, jak si p.eje Bolzyně, at js7ne 7nuž a žena... , Já vím," zašeptala a chytila ho za ruku. Vzadu za stájemi a za kovárc vedla cestička do sadu. Tráva byla hustá a hebká a někdy za jasn! odpoledne tam ženy sedávaly. Lancelot rozpx-ostřel plášl do trávy. Kolem nich bylo cítit sladkou v zelenýchjablek a trávu a Morgaine napadlo:, Je to, skoro jako kdybychom v AvaLozu. Znovu, jako kdyby jí četl myšlenky, zamumlal: "Ocitli jsmi dnes v noci v jednom koutku Avalonu..." a přitáhl ji k sobě. Sund závoj, hladilji po vlasech, ale zdálo se, že nespěchá, že netouží po niČ víc, drželjijemně, občas se sklonil a políbilji na tvář nebo na čelo.

Tx-áva je suchá - nepadla rosa. Zi-ejmě bude před svítáním p zamumlal a

hladilji po raxneni a drobných rukou. Nahmátlajeho n tvrdé a otlačené od meče, tak drsné, ažji to překvapilo, když si uvědotn žeje o plné čtyři roky mladší než ona. Slyšela to vyprávět. Narodil se, k si Viviane myslela, že již nebude moci mít dítě. Jeho dlouhé prs dokázaly obejmout celou ruku,její ruka se vjeho dlani ztrácela. Pohr si s jejími prsty, hrál si s jejími prstýnky, ruku přesunul k jejímu r skrz šaty a po chvíli šaty rozvázal. Byla celá zmámená, točila se jí h1

cnila její vášeň, topila se vjeho polibcích. Zamumlal něco, co nesly-, ale neptala se, co říkal, slovaji v tu chvíli nezajímala. Irfuseljí pomoci ze šatů. Šaty, které nosila u dvora, nebyly takjednoduché o šaty, které nosívalajako kněžka, měla pocit, žeje nešikovná, neohra-sá. Bude se mu líbit? Prsa měla po nax-ození Gwydiona měkká a ochab-vžpomněla si,jaká měla, když její dotkl poprvé: drobná a tvrdá. ilypadalo to však, že si ničeho nevšiml, mazlil se sjejími ňadry, braljejí Edavky do px-stů a pakjemně do x-tů a mezi zuby. Potom pi-estala vnímat lní svět, cítila jen jeho xuce, ktex-é se jí dotýkaly, uvědoxnovala si idkost jeho ramen, cítila jeho záda pod vlastními prsty, jeho jemné sy... myslela si, že chlupy na mužově hrudníku budou kudrnaté a hru-ale měljejemnéjako ona vlasy. Mlhavě si vzpomínala, že poprvé to o s mladíčkem ne starším než sedmnáct let, ktexý sotva věděl, co dělá, že ho musela vést, musela mu ukázac, co má dělat... a tehdy to bylo inkrát, takže se ted dostala Lancelotovi do náruče téměi-jako panna... ávalu smutku zatoužila, aby to ted bylo poprvé, aby měla na co vzpo-nat mělo to být takhle, takhle to mělo být... Přitiskla se k němu, aajíc, už to nemohla vydx-žet, ted, nechtělajiž déle čekat... ypadalo to, že není ještě připraven, ač ona byla mučena touhou, Lzovala životem, toužila po něm. Přitiskla se k němu hladově, ústa htící po polibcích. Šeptala jeho jméno, prosila ho, až téměř se stx-a-nr: Líbal ji jemně, rukama ji nepřestával hladit, konejšit, ale ona :htěla, abyji hladil,její tělo volalo po úplnosti, svíralo se touhoxx. Chtěla imluvit, poprosit ho, ale vyšlo z níjen vzlykavé zasténání.)ržel ji něžně u sebe a nepřestával ji hladit. "No tak, no tak, klid, rgaine, počkej, víc ne - nechci ti ublížit nebo tě zneuctít, to si xiesmíš dy myslet - tak, lež tady vedle mě, dovol, al tě držím ve svém náručí, okojím tě..." V zoufalství a zmatku mu dovolila, aby si s ní dělal, co e, ale i kdyžjejí tělo křičelo potěšením, kterého její od něho dostávalo, tla v ní podivná zášf. Co bude s px-oudem života proudícím mezijejich , mužským a ženským, co bude z xnocného přílivu, který vyvolala iyně a pi-imělaje ke spojení? Zdálo její, že on ten proud zastavuje, že její lásce k němu vysmívá, žeje to px-o nějjenom hra. Vypadalo to, že to nevadí, že tohle je pro něj způsob, jak to má být, aby oba byli okojeni... jako kdyby to nemělo nic společného s jejich těly, jako by nešlo o velké spojení životajako celku. Kněžce vychované v Avalo-a naladěné na větší přílivy života a věčnosti tohle opatrné, smyslné zvážné milování připadalo téměřjako x-ouhánijako kdyby se odmítali lřídit vůli Bohyně. pak z hloubi smíšených pocitů a ponížení ho začala omlouvat. Nebyl ona vychován v Avalonu, ale byl vržen z pěstounského vztahu rovnou rojenského táboraje vojákem téměř od té doby, co dokáže unést meč. ivil život v poli, možná ani neznájiné ženy, neboje zvyklýjen na ty, -é mu poskytly okamžité uvolnění, nebo ženy, které si chtělyjen pohrát

s milováním a nedat mu nic... Řekl jí: nechci ti ublížit nebo tě znezcctit, ja kdyby věřil, že v tomhle spojení xnůže být něco špacného, nebo nečes ho. Nyní byl natočen od ní, ale stále se jí dotýkal, pohrával si s jej ohanbím, líbalji na krk a na px-sa. Zavřela oči a nabízela se mu, s pocit zloby a zoufalství - možná si nic víc nezaslouží, hrála si na děvku, když ním takhle pi-išla, možná si zaslouží, aby se k ní jako k takové chovai Byla tak zmámena, že ho nechala, aby siji vzal takhle, nechala ho, ab s ní dělal, co chce, věděla, že kdyby žádala víc, ztratila by i tohle. Tottí po něm, stále po něm toužila, celé tělo, ktex-é nebude nikdy ukojena nesnesitelné bolelo. Nechceji... ve svém srdci stále touží po Gwenhwy nebo nějakéjiné ženě, kterou by mohl mít, aniž byjí musel dát víc xu tohle prázdné dotýkání... Chce ženu, která by se spokojila s tím, že se

nabídne a nebude po něm žádat nic víc než rozkoš. Její bolest a hlado touhu vystřídalojisté pohrdání, a to bolelo ze všeho nejvíc - nemiluje px-oto o nic méně, ví, že ho bude milovat vždycky, nikdy méně než v 0 chvíli naplněné touhou a zoufalstvím. Posadila se a začala si sbírat šaty. Třesoucíxni se px-sty si je přehoc pi-es ramena. Seděl tiše, pozorovalji a natáhl x-uce, abyjí pomohl se obl Po nějaké době smutně řekl: "Udělalijsme chybu, milá Morgaine, tya Zlobíš se na mě?" Nemohla xnluvit, hrdlo měla sevřené bolestí. Nakonec řekla hlas staženým zouťalstvím: "Ne, nezlobím," a věděla, že by xxxěla zvýšit- a ki-ičet na něj, žádat po něm, aby jí dal, co jí dát nedokáže, možná nedokáže dát žádné ženě. "Jsi moje sestřenka, moje př ibuzná - ale nic zlého se nestalo..." f a hlas se xnu třásl. "Alespoň to si nemusím vyčítat, žejsem tě mohl zneu před celým dvorem - to bych neudělal ani za nic na světě - věř sestřenko moje, miluji tě." Nedovedla zadržet vzlykání. "Lancelote, zapřísahám tě ve jménu i hyně, takhle nemluv-co se stalo tak zlého? Bylo to tak,jak chtěla Bohy obajsme si to př-ece přáli!" Odmítavě xnávl xukou. ,Ty mluvíš o Bohyni a samých pohanských cech... Málemjsi mě vylekala, sestřenko moje, kdyžjsem se dokázal zdi hi-íchu, a pi-estojsem na tebe hleděl s chtíčem a hanebně, a věděljs že to není správné." Ti-esoucíma se rukama na sebe natáhl šaty. Kone řekl, téměř se smíchem: "Ten hi-ích xni připadá ještě sxnrtelnější, možnáje... Kdybys mijen, Morgaine, tolik nepřipomínala moji mat1 Bylo to jako rána do obličeje, jako krutá zrádná rána pod pás. okamžik oněměla. Potom to chvíli vypadalo, že se jí zmocnil napr hněv, hněv Bohyně, cítila, jak se vztyčuje, jak ční jako hora k nebi, a děla, že se na ni přenesl všechen lesk a sláva Bohyně, takjako se to stái v Avalonu na lodi cítila se malá a nevýznamná, jako byla, přesto nad i čněla a viděla mocného vévodu, velitele královajezdectva, jak se ustr ně zmenšuje ajakjsou všichni muži v dohledu Bohyně malí.

VELEKRÁLOVNA
305

Jsi pohx.dáníhodný blázen, Lancelote," řekla. "Ty nestojíš ani za pro-tíl" otočila se a uprchla od něj, ponechávajíc hojen napůl oblečeného, i,na ni hledí s úžasem a studem. Cítila,jakjí buší srdce. Částjejíhojá ěla na něho vykřiknout, chtěla ho napomenout, ubohého tvox-a přípo-[najícího chaluhu dx-uhá částjejíhojá se chtěla všemu podvolit a pustit lo zoufalého pláče a prosit o hlubší lásku, kteroují upíral a kteroují t odmítal, a tím odmítl i Bohyni v ní... V myslijí probíhaly myšlenky, romněla si na příběh o Bohyni překvapené a odmítnuté mužem, ajak Bohyně nechala roztx-hat na kousíčky svými loveckými psy... a byl om žal, že měla něco, o čem po celá ta léta snila, ale zbyl z toho jen ach a popel. Kaěz by řekl, že tohle je jen to, co jsem si vysloužila za svůj Izřicla. Slyšela jsem ové řeči dost často od Igrainina domáciho kněze, ještě než mě poslali na Itováni do Azalonu. Jsem snad v srdci vic křestánkou, než si uvědomuji? :novu její zdálo, žejí ta nešťastná láska musí zlomit srdce. Avalonu by se něco takového nemohlo stát- ti, kteří takhle přicházeli Bohyní, by nikdy neodmítli její moc... Chodila sem a tam, v žilách sud bouřící oheň, věděla, že nikdo by neporozuměl tomu, co ted cítí, výjimkoujiné kněžky Bohvně. Viziiane hy tomzc rozzcmělrz, neho Raven, nebo rákoli z nris, která bylrz zyclzována v Domě anen... Cojsem dělala po všeclzna éta, vzdálena od Bolzyně?

VYPRÁVÍ

i dny nato jsem od Artzcše dostala povoLeni, ablclz opustila jelzo dvůr a jela alonu řekla jsem, že se mi jezz stýská po ostrově a o Viviine, mé ěstounce. h dneclt jsem nepromluzrila s Lanceloten, až na drobné každodenni zdvoři-když jsme se nevyhnutelně setkali. A i telzdy jsem si všimla, že mi nepohlédl a citila jsem zJztek a stud, a on se snažil ryckle se nti klidit z cesty, aby se mi sel divat do tzJáře. k jsem zlzala koně a jela jsern na vl,clzod řes koce a do Caerleonzc jsem se itila o mnolzo let, ani jsem nezlěděla, co se dělo na Artušově dvoře... ale to rávěni na jindy.

g

létě pi-íštího roku se Sasové začali shromaždovat u pobřeží a Artuš se svými muži strávil celý rok připravováním armády na bitvu, o které věděl, že musí

pi-ijít. Artuš vedl svoje muže do a Sasy zatlačil zpátky, ale to ještě nebyla ta x-ozhodující bitva, aniství, kterého chtěli dosáhnout. Sasové byli sice poi-ádně poničeni, jim trvat nejméně rok, než se z toho zotaví, ale Artuš nemá dost koní ižů, aby je porazil tvrdým úderem a jednou provždy, jak si dělal ♀

naději. V bitvě byl raněn, nevypadalo to však na nic vážného rána se v? zanítila a velkou část podzimu proležel. Nad zdzni Caerleonu poletov už pnní sněhové vločky, když se mohl poprvé, opíraje se o hůl,jít tro projít po nádvoří. Jizvy si ponese až do hrobu. "Než se budu moci posadit znovu na koně, bude užjaro," pozname zachmuřeně ke Gwenhwyfar, která stála poblíž zdi nádvoi-í, svůj moi pláší těsně přitažený k tělu. "Možná to bude tak," souhlasil Lancelot, "možnáještě déle, můj dr pane, jestli ti rána ofoukne di-ív, než bude plně zahojena. Pojď dovn prosím tě - podívej, na Gwenhwyfařině plášti je sníh."

"A ve tvém vousu, Lanci - nebo to jsou tvoje první šediny?" škádlil Artuš a Lancelot se zasmál.

"Asi obojí - tady v tom máš výhodu, můj králi, tvoje vousyjsou svě takže šediny nebudou tak vidět. Pojd, opi-i se o mě.

Artuš chtěljeho pomoc odmítnout, ale Gwenhwyfar řekla: "No tak, se ho chytni, Artuši, jestli upadneš, zmaříš výsledky našeho lékařski úsilí- kameny pod nohama kloužou,jak sníh taje, sotva dopadne na ze Artuš si povzdechl a opřel se o přítelovu paži. ,Ted poznávám,jal musí být, když je člověk starý." Gwenhwyfar k němu přistoupila a chl ho za druhou paži. Zasmál se. "Budeš měještě milovat a starat se tal o mě, až skutečně budu mít šedivé vousy i vlasy a až budu chodit s l jako Merlin?" "I až ti bude devadesát, můj pane," prohlásil Lancelot a zasmál se s r ,Vidím to úplnějasně, Gwenhwyfar tě drží zajednu paži ajá za drut zatímco naše staré nohy se pomalu šourají k tvému trůnu - všem i bude kolem devadesátky!" Náhle zvážněl. "Dělám si starosti o Talie mizj pane. Slábne před očima a zrak mu pi-estává sloužit. Neměl b vrátit do Avalonu a užít si svoje poslední roky v klidu?"

"To by bezpochyby měl," souhlasil Artuš. "Ale i-íká, že mě nechce ne samotného pouze s kněžskými rádci."

"Jaké lepší rádce než kněze bys měl mít, můj pane%" vybuchla G hwyfar. Ošklivila si to neskutečné jméno Avalori děsilo ji pouhé po lení, že Artuš přísahal, že bude chránitjejich pohanské zvyklosti.

Vstoupili do síně, kde hořel oheň, a Artuš učinil odmítavé gesto, kdyr chtěl Lancelot pomoci do židle. "Zajisté, posadit starce k ohni a dá1 jeho teplý nápoj - žasnu, že mi povolíte nosit boty a kalhoty místo župa

"Můj drahý pane," začala Gwenhwyfar, ale Lancelotjí položil ruk rameno. "Nerozčiluj se, paní moje, muži užjsou takoví, kdyžjsou nemocní, mrzutí - muž sám nepozná, jestli už je mu dobře, když se o něj st hodné ženy a podstrkují mu dobrájídla a čisté prádlo a ty horké nál kterým se posmívá... jájsem ležel raněný v polním táboře a ošetřov zakyslý stařec, který nebyl dost silný na to, aby bojoval. Museljsem ve vlastních výkalech, protože jsem se nedokázal zvednout, a nikt

mohl, nikdo mi nepřinesl nic víc než zvětralé pivo a tvrdý chléb, h si ho do něj namáčel. Přestaň si stěžovat, Artuši, nebo se postarám abys léčil svoji ránu,jak se sluší na muže a pravého vojáka!" y bys to zajisté udělal," přitakal Artuš a láskyplně se na svého přítele íl. "Moc se o svého krále nebojíš, princi Galahade," Uchopil lžíci ioviny, kterou mu nabízelajeho manželka a začaljíst směs ohřátého s namočeným chlebem a medem. "Zajisté, tohleje dobré a hřeje to udku -je to dobře okořeněné, vid, tím kořením, které sis nechala zt z

Londinia..." lyž se Artuš najedl, přistoupil k nim Cai a řekl: "Tak jak to vypadá ou po hodince chození, můj pane? Ještě tě to hodně bolí?" e tolikjako minule, ale víc ti neřeknu," prohlásil Artuš. "Poprvéjsem al, co toje opravdový strach, měljsem obavy, že zemřu a zanechám ibě nedokončené dílo." ůh to nedopustí," řekla Gwenhwyfar.
tušji pohladil po ruce. "Těšiljsem se tím, ale vnitřní hlas mi nepřes-tvrdit, že to je velký hřích z pýchy, když jsem měl strach, že já hu být ušeti-en toho, co si Bůh přeje, aby se stalo - dlouho jsem ových věcech pi-emýšlel, zatímco jsem ležel, neschopen postavit se astní nohy." ezdá se mi, že by po tobě zbývalo tolik díla, s výjimkou konečného tvi nad Sasy, můj pane," i-ekl Cai, "ale ted musíšjít spát, venku ses

dyž ležel Artuš natažen na posteli, odnášel Cai jeho šaty pryč a pro-l1 velkou ránu, která dosud slabě prosakovala oblečením. "Pošlu sem r a musejí ti dát na ránu horký obvaz - příliš ses namáhal. Jejen dobře, ti rána znovu za chůze neotevřela." Když ženy přinesly vařící vodu, točily obklady do horkého odvaru ze směsi bylin a přiložilyje na ránu, rtušvykřikl bolestí, Cai poznamenal: "Zajistéjsi měl i tak štěstí, Artuši. by meč sklouzl více ke straně, měla by Gwenhwyfar větší důvod k žalu bys byl široko daleko znám jako vykastrovaný král... jako v té staré ndě! Znáš ten příběh - o králi raněném na stehnu, jak jeho síly xpně slábly, a stejně tak upadala zem a všechno strádalo, až přišel 1Cý mladíček, který najaře všechno znovu zúrodnil..." wenhwyfar pokrčila rameny a Artuš podrážděně poznamenal, zmíta- bolestí způsobenou horkým obkladem. "Tohle není příběh příliš ný pro raněného muže!" fyslím, že by sis na základě toho příběhu mohl víc vážit svého štěstí, oje země nebude uvadat a nebude neplodná," řekl Cai. "Troufám si e do Velikonoc bude královnino lůno opět požehnané,jestli budete st.

j Bůh," řekl Artuš, ale jeho žena se zachvěla a otočila se. Opět i, ale znovu z toho nebylo nic, tak rychle o dítě přišla, že sotva i, žeje těhotná - bude to tak pokaždé? Je snad neplodná,je to trest ♀

boží za to, že se nenamáhala, dokud byl čas, že se tak pozdě začala st o to, aby byl zjejího manžela dobrý kž-eslan? Jedna z žen sejmula obvaz a chystala se jej nahradit novým. Artuš táhl ke Gwenhwyfar ruku. "Dovol, al to udělá moje paní, má jemtl ruce," řekl a Gwenhwyfar uchopila vařící obvaz - tak horký, že si pop prsty, ale přijala tu bolestjako trest boží. Je tojejí chyba, všechnoje to chyba měl byji odstrčit stranoujako neplodnou a vzít si ženu, která dá dítě. Byla to chyba, že siji vůbec bral-bylojíjiž osxnnáct, nejplodn léta už měla za sebou. Možná... Kdyby tady tak byla Morgaine, určitě byc/z ji ožádala o zzějaké kouzlo, byla plodná... "Zdá se mi, že bychom potřebovali Mox-gainino umění," řekla. "A šova rána se nehojí tak, jak by měla, a ona je proslulá svým lékařsl uměním,jako samotná Paní z Avalonu. Proč nepošleme do Avalonu pc abyjedna z nich pi-ijela?" Cai na ni vrhl zachmuřený pohled a řekl: "Nepřipadá mi to nu Artušova rána se hojí dost dobře-viděljsexn,jak se vyhojily i daleko li rány." "Pi-esto bych rád viděl svoji milovanou sesti-ičku," prohlásil Artuš, bo svoji přítelkvni a dobrodinku Jezerní paní. Ale z toho, co mi řt Morgaine.jejasné, žeje asi neuvidím obě pohroxnadě... Lancelot řekl: "Pošlu posla do Avalonu a poprosím xnatku, aby pr jestli chceš, Artuši," ale podíval se na Gwenhwyfar a jejich oči s! okamžik setkaly. Zdálo se, že po celé měsíce, co byl Artuš nemocex stále pojejím boku, představoval pro ni skálu, o ktex-ou se mohla o Co by si počala bez něho? V těch px-vních dnech, kdy nikdo nevěři Artuš bude žít, ji Lancelot neúnavně sti-ežil a ona se styděla za a myšlenky, když viděla, jak oddaně slouží Artušovi a jak ho má r Artušovým bratrancezn, stejně jako Gawai.ne, stoji blizko trzinzz jako syn Igral vlastni sestry kdyby se cokoliv stalo s Artušenz, byl by králezn, jakélzo potřebujc za staryclz časů. nebyl král ničim vic nežli nzanželem královny... "Máme tedy poslat pro paní Viviane?" zeptala se Gwenhwyfar. "Jedině, jestli si i ty přeješ Paní vidět," řekl Artuš s povzdechem. "1 lím si, že jediné, co ted potřebuji, je doscatek trpělivosti, ke které l nabádal biskup, kdyžjsem s ním mluvil posledně. Biih byl ke mněvsle laskavý, že jsem neležel takhle neschopný pohybu, když přišli Sa poprvé, a jestli xni bude nadále dávat najevo svoji dobrou vůli, schopen usednout na koně a bojovat, až se zase vrátí. Gawaine je a shání muže na severu,

pro Lota a Pellinora, je to tak?" "Zajisté." Lancelot se zasmál. "Řekl Pellinorovi, že jeho drak počkat, až si to vypořádáme s bílým koněm... musí pi-ivést všechny a muže a pi-ijít, až ho zavoláme. A Lot pi-ijde taky, i kdvžjiž stárne-b nenechá ujít příležitost, že by tx-ůn velekrále mohl pi-ecejenještě p noutjeho synům."

že pňpadne jelzo s ynům, jestliže já Artnšovi nedázn žádného syna, pomys-si hořce Gwenhwyfar zdálo sejí, že každé slovo, které kdokoli vysloví, již mluví o čemkoli,je šípem zamířeným najejí srdce za to, že selhala evé hlavní povinnosti, kteroujako královna má. Artušji má dostateěně , mohli by být spolu šlastni,jen kdyby se cítila uvolněně a nedělala si sstále výčitky za to, že mu neporodila dítě. Na časjeho zranění téměř vftala, protože nemohl xnyslet na to, že by ulehl s ženou, a nebylo tudíž, byjí mohl vyčítat mohla se o něho starat a rozmazlovat ho, mít ho pro ,a,jak se ženě,jejímuž manželovi patří království, poštěstíjen málokdy. hla ho milovat a nemusela se neustále oddávat svým výčitkám. Když jf dotkl, mohla myslet na jejich lásku, a ne jen na strach a zoufalou iěji: Tentokrát mě konečně obtěžká, a jestliže se to odaři, bude všechno v po-ktc. Nebo zase potratim vuicný plod naděje pro ceLé království? Starala se ečovala o něj ve dne v noci, tak jako se stará matka o nexnocné dítě, dyž byl silnější, sedávala vedle něho a rozmlouvala s ním, zpívala mu když neměla tak sladký hlas jako Morgaine - sama mu vařila to, co by jako nemocnému mohlo chutnat, aby po té strašlivé nemoci zesílil. e k čenzu je všechna moje éče, když nedokáži za jistit, aby jeho království mělo

Kdyby tady tak byl Kevin," řekl Artuš. "Rád bych slyšel trochu hudby Itebo Morgaine ted nemáme na dvoi-e žádné pěvce!" Rvin se vrátil do Avalonu," řekl Lancelot. "Merlin mi řekl, že tam aestoval za nějakými náboženskými záležitostmi, tak tajnými, že mi víc aohl říci - divím se, že kněží dovolí, aby se v křeslanské zemi stále váděly tyhle tajemnosti." !rtuš pokrčil rameny. "Mně nepřísluší hlídat lidské svědoxní, třebaže tn král." Gwenhwyfar řekla přísně: "Bůhje uctíván tak,jak si to přeje, Ax-tuši, ne d1e toho, co si zvolí lidé, proto nám poslal Kx-ista." tlle neposlal ho do téhle země," řekl Artuš, "a když svatý Josef pi-išel Glastonbury a zarazil tam svoji hůl do země a ona vykvetla, pak ho sidové přivítali a on se nezlobil, že se účastnijeho uctívání." Biskup Patricius i-íká, že toje kacířský příběh, plný zla," trvala na svém enhwyfar, "a kněží, kteří se xnodlí společně s druidy, by měli být Iveni svého kněžství a souzeni, takjako se to stalo druidům!" Za mě se nic takového dít nebude," řekl Artuš pevným hlasem. "Pří-al jsem, že budu Avalon chránit." Usmál se a natáhl ruku k meči Caliburu, který mu visel v karmínovém sametovém pouzdře po boku. ty máš důvod být za to kouzlo vděčná, Gwenhwyfar - kdybych neměl de pouzdro u sebe, nic by xně nezachránilo. Vypadalo to, že vykxvácím rvácení zastavilo pouze jeho kouzlo. ,Jaký bych to byl nevděčník, kdy-B zradiljejich dobrou vůli?" Zy tomu snad věříš?" nechápala Gwenhwyfax-. "Ty stavíš kouzla a čáry vůli boží?" ♀

"Ale, drahoušku," ř-ekl Artuš a dotkl se jejích světlých vlasů, "ty věl že cokoliv člověk udělá sám, je proti boží vůli? ,Jestliže mě tahle poc skutečně zachránila pi-ed vyklvácením, potom nemohlo být boží vj abych zemřel. Zdá se mi, že moje víra je bližší Bohu nežli tvoje, jestii bojíš, že nějaký čaroděj nebo čarodějka může zmai-it, co si přeje B1 Všichnijsme v rukou božích." Gwenhwyfar rychle zvedla oči k Lancelocovi usmíval se a na okam se jí zazdálo, že se jim vysmívá, ale to podezi-ení ji rychle přešlo a ře si, že to byl jen stín v jeho tváři. "No, jestliže si pi-eješ hudbu, Art myslím, že ti může zahrát Taliesin pi-estože stárne a jeho hlas již nejjemnější,jeho ruce si uchovaly při hraní na harfu velkou hbitost" "Zavolej ho tedy," řekl Artuš a zasmál se. ,V Písmu stojí, že král Sau nechal zavolat svého mladého harfeníka, aby mu pozvedl mysl, ajája zde, mladý král, který potřebuje starého harfeníka, aby mu rozvea duši!"

Lancelot se vypravil Merlina hledat. Ten pi-išel brzy s harfou v r a dlouho seděli v síni a naslouchali hudbě. Gwenhwyfar si pi-edstavovala, jak tam hraje Morgaine. Kdyby tad byla a dala nzi kocizlo - ale ne dříve, než se můj pázz uzdravi... a pak pohl přes oheň na Lancelota a měla pocit, že se touhou

rozplyne. Seděl lavici, opíral se zády a naslouchal hudbě. Ruce měl založené za hla a dlouhé nohy natažené k ohni. Shromáždili se tu i ostatní muži a7 aby si poslechli hudbu Elaine, Pellinorova dcera, byla natolik trotd že se vtěsnala na lavici vedle Lancelota, ale ten jí nevěnoval žác

pozornost.
Lancedot by Jzotřeboval ženu. Měla bych si pospišit a napsat králi Pellinoo aby dal LanceLotovi Elaine je to moje jediná sestřenice a je svobodná - ale věd že to neudělá říkala si, že bude dost času, ažjim Lancelot sám ozna že se chce oženit. Kdyby se Artuš neuzdravil...

Ach ne, zze, na to nesmi ani pomyslet... Tajně se poki-ižovala. Aleje t dávno, co spočívala naposledy v Artušově náručí, aje pravděpodobr jí žádné dítě nedá... Začala uvažovat, jaké by to bylo ležet s Lancelc

- dal by jí on dítě, které si tak přeje? Co kdyby měla Lancelota, milence? Věděla, žejsou ženy, které takové věci dělají... Morgause st nijak netajila ted, kdyžjiž nemůže mít děti,její cizoložstvíje stejné smilnění Lotovo. Cítila, jak rudne, a doufala, že si jí nikdo nevšímá si prohlíží Lancelotovy ruce, ležící nyní klidně vjeho klíně, a uvažo jaké by to bylo, kdybyji hladily - ne, na něco takového nesmí mysle

Když mají ženy milence, musí si dávat pozor, aby nepí-išly doj stavu, aby neporodily dítě, které by je zneuctilo nebo pi-ineslo os jejich manželovi, ale když je sama neplodná... to je vlastně její ště Proboha, jak může ona, cudná křesťanka, mít takové zlé myšlenky jednouji to napadlo, když to řekla u zpovědi, knězjíjen i-ekl, že toj

že její manžel je tak dlouho nemocný, že ji napadají takové věci usí se cítit provinile, ale musí se hodně modlit a pečovat o svého žela a uvědomit si, že pro něho,je toještě těžší. A Gwenhwyfar uznala, to pravda, žeje to správná a laskavá rada, ale měla pocit, žejí plně irozuměl, jak je hříšná a jaké má zlé a špatné myšlenky. Jinak by ji zahrnul výčitkami a dal byjí těžký trest a ona by se cítila očištěna... ncelot bv ji nikdy neuyčital, že je nelodná-rědomila si, že ji někdo oslovil jménem a zmateně pozvedla hlavu, kdyby všichni byli schopni čístjejí myšlenky. fe, hudby již bylo dost, pane Merline," řekl Artuš. "Podívej, už se á a moje paní již vsedě podřimuje. Asi je unavená z toho, jak mě úje... Caii, al muži pi-ichystají večeři,já si půjdu lehnout a najím se

venhwyfar vstala a šla požádat Elaine, aby ji v síni ysti-ídala bude t dnes večer svému pánovi společnost. Cai se šel postarat o služeb-o a Lancelot zůstal, aby Artušovi podal ruku a odvedl ho do jeho naty. Lancelot uložil Artuše do postele, něžně jako kterákoli sestra. liže bude v noci něco potřebovat, zavolej mě, víš, kde spím," i-ekl nhwyfar tiše. "Dokáži ho uzvednout snadněji než kdokolijiný." .1e ne, ne, myslím, že to nebude potřeba," ujistila ho, "ale děkuji ti." k stál vedle ní, byl tak vysoký lehce ji pohladil po tvái-i. "Jestliže se jit prospat se ženami, ziistanu tady a postarám se o néj -vypadá to, potřebuješ alespoňjednu noc poi-ádně vyspat. Jsijako matka, která á klid, dokudjejí dítě neprospí tvrdě celou noc. O Artuše se postarám ní třeba, abys o něj ted pečovala. Zůstanu na doslech." si na mě tak hodný," i-ekla, "ale raději zůstanu s ním."
,le určitě pro mě pošli, když bude ti-eba. Nesnaž se ho zvedat sama," Iji Lancelot, "to mi slib, Gwenhwyfar." k sladce znělo její jméno z jeho rtů sladčeji, než když řekl moje rmo nebo moje pani... "Slibuji, příteli." hnul se a lehceji políbil na čelo. "Vypadáš tak unaveně," řekl. "Jdi si out a dobře se vyspi." Jeho ruka spočinula ještě chvíli na její tváři, ržji dal pryč, měla pocit, že ačjejí zima, tvářji pálí a bolí,jako kdyby bolavý zub. Šla si lehnout vedle Artuše. ivíli měla pocit, že spí. Ale pak se ozval do tmy: "Je to dobrý přítel, káš, ženo má?" ni pravý bratr by nebyl laskavější."
ai a já jsme byli vychováni jako bratři a mám ho rád, ale je pravda, říká - krevje hustší než voda a pokrevní příbuznýje vždycky člověku f, tojsem si uvědomil, až kdyžjsem poznal svoje příbuzné..." Artuš posteli neklidně pohnul a povzdechl si. "Gvenhwyfar, rád bych ti řekl." ttsiloji to, srdce její rozbušilo-viděl snad,jakji Lancelot políbil, jí vyčítatjejí nevěru? ♀

"Slib mi," řekl, "žejiž nebudeš plakat, protože to těžko nesu. Přísalt ti, že ti nechci nic vyčítat-alejsme spolujiž mnoho let ajen dvakrá tu dobu jsi měla nějakou naději, že čekáme dítě - ne, ne, prosím neplakej, nech mě domluvit," prosil ji. "Možná to není tvoje chyba, p moje. Měljsem jiiné ženy, takjako všichni muži. Ale ačkolivjsem se nil nesnažil skiývat, kdojsem, za všechna ta léta ke mně nikdy nepřišla žác žena anijejí pi-íbuzná, aby mi řekla: ta a ta žena nosí tvoje dítě. Možxi v mém semeni není život, takže když počneš, dítě z něj nevzejde..." s Sklonila hlavu a dovolila, aby jí vlna vlasů spadla do ěela. Vyčítá si sám sobě? "Moje Gwenhwyfar, poslouchej mě - tohle království potřebuje král ského syna. Jestliže se kdykoli stane, že mi dáš následníka trůnu,1 ujištěna, že se nebudu na nic vyptávat. Pokudjde o mě, každé dítě, kt budeš nosit, přijmu za své a vychovámjejako svého následníka. Měla pocit, žejí pálící tváře vzplanou plamenem. Myslí si snad, ž byla schopna ho zradit? "Nikdy, nikdy bych to nemohla udělat, pane s a můj králi!" "Znáš způsoby Avalonu - ne, moje ženo, nepř-erušuj mě, nech domluvit - kde se muž a žena takhle spojí, říká se o dítěti dokonce, ž narodilo Bohyni. Gwenhyfar, byl bych rád, kdyby nám Bůh seslal d ai už se bude pi-i otcovství na boží vůli kdokoli podílet -jestli mi rozum A jestliže se to má stát... a jedním z těch, kteří vyslyší vúli nebesU jeden z mých nejdražších a nejbližších příbuzných, pak mu požehnám dítě, které budeš nosit. Ne, neplakej, už víc říkat nebudu," řekl, povzde si, natáhl ruce a přitiskl siji ke svému rameni. "Nestojím za to, abys i tak milovala." Po chvíli usnul, ale Gwenhwyfar zůstala ležet a slzy se jí kutálely tvářích. Ach n.e, pomyslela si, moje lásko, mzlj nejdražši pane, to já si tvoji lá nezasloužim rl nyni jsi mi dal absolztni volnosi, abyclz tě zradila. Poprvé za s život Artušovi a Lancelotovi zazáviděla. Jsou to muži, žijí aktivním ži tem, jezdí do světa a riskují smrt v bitvách, ale nejsou zatíženi típ strašlivým rozhodováním. Ať dělala cokoliv, vždycky když se rozhodoví ti-eba o maličkosti, jestliže to mělo větší váhu nežli skopové nebo suš hovězí k večei-i, cítila na duši tíhu toho rozhodování, -jako kdyby m rozhodnout o osudu celého království. Nyní závisí na ní a nejen na boží, zda dá království králova nástupce či nikoli z krve Uthera Pend gona - nebo z kive jiné. Jak může ona, žena, učinit takové rozhodni Gwenhwyfar si pi-etáhla přes hlavu kožešinovou přikrývku, stočila se klubíčka a zůstala ležet. Zrovna dnes večer tam seděla a pozorovala Lancelota, jak nasloui harfeníkovi a do myslijí vklouzla hříšná myšlenka. Miluje hojiž dlou ale tepl-ve ted si uvědomila, že po něm touží ve svém srdci není lepšf Morgause, která si užívá s rytíři svého manžela a dokonce - šeptalo a s hezkými pážaty nebo sluhy. Artušje pi-íliš dobrý a ona ho má velmi rá

VELEKRÁI.OVNA
313

na Gaerleonu našla bezpečí. Nechce, aby si lidé na hradě a v pod-jf šeptali o ní to, co si šeptají o Morgause. ,wenhwyfar chce být dobrá, chce mit duši čistou a neposkvrněnou, ale pveň také pro ni hodně znamená, abyji lidé považovali za ctnostnou, obrou a bezúhonnou královnu ona sama neví nic špatného například Morgaine, která zde žila po tři roky po jejím boku, Morgaine byla, kudjejí známo, stejně ctnostnájako ona. Pi-esto se povídá, že Morgaine rodějka, protože žila v Avalonu a zná léčivý účinek bylin a mívá ění, takže lidé u dvora a po okolním venkově si šeptají, že Morgaine ie spojení s elfím národem nebo se samotným ďáblem a dokonce i ona a si někdy říkala, že nemůže být nepravda to, co o ní tvrdí tolik lidí. zítra se sejde s Lancelotem a bude dále ošetřovat Artuše a pi-itom ie vědět, žejí dal volnost-jak můžeještě někdy pohlédnout Lancelo-i do očí? Ten má v sobě avalonskou krev, je synem Jezerní paní a je y možné, že i on dovede číst myšlenky, žejí pohlédne do očí a pozná, i myslí. pakji pi-epadl vztek, tak prudký, ažji polekal, sevřeljejí roztřesené fjako do svěráku. Gwenhw,far napadlo, jak ležela plná hněvu a obav, iejiž nikdy neodváží vyjít ven ze strachu, co by mohla zvolit... Každá a u dvora toužila po Lancelotovi - ano, dokonce i samotná Morgaine ula si, jak se její švagrová na něj dívá, a z toho důvodu, když tenkrát ekl, že by ho měli oženit, měla strach - Lancelotovi bude připadat rgainejistě příliš troufalá. A možná se pohádali, protože si všimla, že ední den nebo dva, než odjela do Avalonu, spolu mluvili méně než ykle a ani se

nepodívalijeden na druhého. rforgaine jí chyběla, ano... ale celkem vzato byla ráda, že Morgaine úu dvora a nebude posílat posla na Tintagel, aby se dozvěděla,jestli E náhodou není. Přestavovala si, co by se stalo, kdyby zopakovala, co rtuš právě i-ekl snad by umřela hanbou, protože se jí Morgaine asi ěje. Morgaine jistě řekne, že záleží na ní, zda si vybere Lancelota i milence či nikoli nebo možná že záleží i na tom, co řekne Lancelot. féla pocit,jako kdybyjí v těle vyšlehl plamen,jako kdyby v ní vzplály ,elné ohně, že by se měla nabídnout Lancelotovi a on by ji mohl uítnout. Pak by se určitě propadla hanbou. Neví, jak by se mohla na ještě někdy podívat, nebo na Artuše či na kteroukoli z paní, která dy takovým svodům nepodlehla. Ani pi-ed knězem by se o tom nemoh-kdy zmínit, protože by hned řekli, že Artušje špatný křeslan. Jak by hlaještě někdy vyjít ven, opustit bezpečný prostor své komnaty, této tele? Tudy sejí nemůže stát nic zlého, tadyjí nemůže nic ublížit. Itila se nemocná. Zítra to i-ekne paním a ony si budou pouze myslet, nějako Lancelot, žeje přepracovaná péčí o Artuše, o kterého se stará lne v noci. Bude i nadále, takjako byla vždycky, dobrou a ctnostnou Lovnou a křesíankou - nikdyji na chvilku nenapadlo, že by mohla být ýrnjiným. Artušje sklíčený ze své rány a z dlouhého období nečinnos-♀

ti, toje všechno až mu bude zase dobře, na nic takového si ani nevz mene a bude jí vděčný, že neuposlechla jeho bláhový nápad a oba uchránila pi-ed strašlivým hříchem. Zrovna kdy,ž upadala do spánku z vyčerpání, vzpomněla si, co ře jedna z jejích žen před nějakou dobou - bylo to pár dní předtím, i Morgaine opustila dvůr. Řekla, že byjí Morgaine měla dát nějaké ko lo... To by měla jestliže ji Morgaine očaruje tak, že nebude mít vybranou a bude milovat pouze Lancelota, potom bude osvobozena toho strašlivého rozhodování... Až se vráti Morgaine, myslela si, promlu s ni o tom. Ale Morgainejiž chyběla u dvora druhý rok a možná se nil nevrátí.

em na tolzle ce.stováni již starci, myslela si Viviane, kdyžjela v p kém dešti zimní krajinou, s hlavou skloněnou a pláštěnkou c tanou těsně kolem těla. Vzápětí si uvědomila: Tolr.Le by měl bj Morgairzíza zíkol, to ona měla být po mně Pani z Avo.lonzc. Taliesinjí asi pi-ed čtyi-mi lety řekl, že Morgaine byla na Caerleon Artušově svatbě a byla nabídnuta Gwenhwyfar jako jedna z jejích c ních dam a zůstala tam. Jezerní pazi jako služebná krrilovn1? Jak se Móřg opovážila opustit svoji pravou a pro ni určenou cestu? A přesto, poslala posla na Caerleon, aby se Morgaine vrátila do Avalonu, vrá jí se zvěstí, že Morgainejiž dvůr opuscila... a mysleli, žejela do Aval

Ale v Avalonu neni. Neni ani na Tintagelu s Igraine, ani na dvoře z Orkneji. Kam se tedv poděla? Při jejím osamělém putování se jí mohlo něco stát. Mohla být z nějakými těmi nájezdníky nebo vojáky bez pána, ktei-í křižují ze mohla ztratit paměť, být znásilněna, zavražděna a hozena někde dc kopu, takžejejí kosti by se nikdy nenalezly... Ach ne, pomyslela si Viv jestliže se ji něco stalo, určitě bycla to viděla v zrcadle... nebo pomoci vnii zraku... Přesto si nemohla být jista. Vidění ji tak neposlouchalo, a často se chtěla podívat dále, objevila se jí pi-ed očima jen šálivá šeá, neznáma, ktelým se neodvážila proniknout. A Morgainin osud byl někde za tím závojem. l3oltyně, modlila se, tak jako již mnohokrát př-edtím, Matko, oběl jsem ti sv2j život, přived mé ditě zpátky, dokud jsem ještě živa... a když se modlila, věděla, že sejí ted nedostane žádné odpovědi,jen šedého i připomínajícího závoj neznáma, a že odpověd Bohyně zůstane v neproniknutelnu. Copakji to takhle unavovalo, když před půl rokem naposledy la? Přece vždyckyjezdívala lehcejako dívenka, a dnesjí při kodrc

osla najejím hubeném těle rachotí všechny kosti a chlad se do ní je svými ledovými zoubky. n z jejích průvodců se obrátil a i-ekl: "Paní, dole již vidím statek. i to, že tam dorazímeještě před setměním." ne muži poděkovala a pi-itom se snažila, aby její slova nevyzněla čně, jak je cítila. Před doprovodem nesmí

dát najevo žádnou

úzké stodole, kde sesedala z osla,ji pi-ivítal Gawan. "Vítám tě, Paní," , ,jako vždyckyjsem potěšen, že tě vidím. Můj syn Balin a tvůj syn zde u zítra - poslaljsem pro ně na Caerleon." e to tak vážné, příteli?" zeptala se Viviane a Gawan přikývl. "Sotvaji iáš, Paní," řekl. , Jejako chmýří ají a pijejako ptáče, a pi-esto říká, to jako kdyby jí oheň pálil vnitřnosti. Nemůže to již trvat dlouho, všechny tvoje medicíny." viane přikývla a povzdechla si. "Tohojsem se obávala," řekla. "Když nemocjednou někoho ovládne, hned tak ho nepustí. Možná bych ihla nějak ulevit." Iej Bůh," řekl Gawan, "protože ty medicíny, kteréjsi nám tu nechala edně, jí mnoho nepomohly. V noci se vzbudí, a kdvž si myslí, že to bné ani já neslyšíme, pláče jako malé děcko. Nemám ani to srdce 1it se, aby námji Bůh uchoval, když vidím,jak trpí, Paní." viane si znovu povzdechla. Když tady byla naposledy, pi-ed půl ro-, nechala tu svoje nejsilnější léky a medicíny a napůl si pi-ála, aby álla na podzim dostala horečku a zemi-ela dříve, nežli léky ztratí svůj ek. Moc toho již dělat nemůže. Nechala Gawana, aby ji zavedl do u, posadilji před oheň a zařídil, abyjí služebná přinesla misku horké vky z kotlíku poblíž ohně. elajsi dlouho v dešti, Paní," řekl. "Posad se a odpočiň si a po večeři š moji manželku - někdy v tuhle dobu trochu spí." estliže si může aspoň chvíli odpočinout,je to pro ni požehnání a ne-tji rušit," řekla Viviane, ledovýma rukama objala misku s polévkou á se zhroutila na lavici bez opěradla. Jedna ze služebnýchjí zula boty ébrala plášl, jiná pi-išla s nahřátým ruěníkem, aby jí osušila nohy, áane si vykasala sukně, abyjejí kostnaté nohy mohly nachytat trochu i. Chvilku bezmyšlenkovitě odpočívala a úplně zapomněla na svoji imurnou povinnost. Potom se z vniti-ní místnosti ozvalo slabé zaúpění ržebná se polekala a zachvěla. Obrátila se k Viviane: To je paní, láček - musí být vzhůru. Doufalajsem, že bude spát, dokud se nena- ale ted k ní musímjít." í půjdu taky," řekla Viviane a následovala ženu do vedlejší místnosti. an seděl u ohně a na tváři měl ustaraný výraz. Ale pak zazněl ten slabý

doby, co Priscilla onemocněla, Viviane u ní viděla pokaždé nějaké po ženě, kterou Priscilla kdysi bývala: něco z její vnadné krásy, ♀

nějakou připomínku té veselé mladé ženy, která vychovávalajejího s Balana. Nyní však její obličej, rty i slepené vlasy měly stejnou žlul šedou barvu a i její modré oči pohasly, jako kdyby ta nemoc i z r všechnu barvu vysála. Když tu byla posledně, byla Priscilla každý alespoň chvíli na nohou. Nyní bylojasné, žejejiž po celé měsíce upout na lůžko... za půl roku taková změna! Až do té doby pi-inášely Viviar medicíny a bylinné lektvaiy úlevu a částeěné zlepšení. Ted, to si uvě movala,je najakékoli další léčení pozdě. Chvíli zastřené oči těkaly nezaosti-eně po znístnosti, rty na zapé čelisti se neznatelně pohybovaly. Potom Priscilla spatřila Viviane, tro zamrkala a zašeptala:, Jsi to ty, Paní " Viviane přistoupila k její posteli a opatrně ji uchopila za unave ruku. , Trápí mě, že tě vidím takhle nemocnou. Jak to s tebou vypadá, drahá pi-ítelkyně?" Uvadlé popraskané rty se stáhly do výrazu, který Viviane nejdřív pi žovala za ýraz bolesti teprve po chvíli si uvědomila, že to má být úsn "Nedovedu si představit, jak bych mohla být více nemocná," zašejl "Mám pocit, že na mě Bůh ajeho Macka zapomněli. Jsem však ráti znovu vidím tebe, doufám, že budu žít ještě dost dlouho, abych zri uviděla svoje syny a mohlajim požehnat..." Unaveně si povzdechlaa žila se pohnout. "Bolí mě záda, jak poi-ád ležím, a když se mě n dotkne, mám pocit,jako kdyby do mě zabodl nože. A mám takovou ale bojím se napít kvůli bolesti..." "Budu se snažit ti ulevit, co bude v mých silách," i-ekla Viviane, p zala sluhům, cojí mají donést, ošetřila proleženiny a umyla Priscille hojivou vodičkou, takže, i když se nenapije, nebudoujejí ústa tak osyC Potom se posadila vedle ní, uchopilaji za ruku a neunavovala už nep nou ženu žádným hovorem. Když se setmělo, ozval se ze dvora nď hluk a Priscilla se znovu probrala, očijí ve světle lampy horečnatě i tily: Tojsou moji synové!" A skutečně po nějaké chvíli Balan a jeho soukojenec Balin, Gawa syn, vstoupili do místnosti, hrbíce se pod nízkým stropezn.

"Matko?" vykřikl Balan a sehnul se, aby Priscille políbil ruku, te potom se obrátil k Viviane a uklonil se. "Má Paní." Viviane natáhla ruku a dotkla se tváře svého staršího syna. Nebyl hezký jako Lancelot byl to mohutný statný muž,

ale oči měl t1t ajemnéjako ona sama, nebojako Lancelot. Balin byl drobnější, ale p urostlý šedooký muž. Byl, to věděla,jen o deset dní starší nežlijejív syn. Vypadal, takjako kdysi vypadala Priscilla, světlovlasý a růžovolfl

"Moje ubohá matko," zamumlal a hladil Priscillu po ruce, "ale ted ti přijela pomoci paní Viviane, bude ti zase brzy dobře, co říkáš? 1 tak hubená, matko, musíš se snažit vícjíst, abys byla zase silná a zdra

"Ne," zašeptala, ,již nikdy nebudu silná, dokud nepovečeřím s Je v nebi, drahý synu."

VEI..EkRÁLOVNA
317

h, ne, matko, takhle nesmíš mluvit..." vyki-ikl Balin a Balan pohlédl iane do očí a povzdechl si. ekl tak tiše, že mu ani Priscilla, ani-její syn nemohli rozumět: "Nevidí, mírá, má Paní-moje matko. Stále myslí na to, že se uzdraví. Upi-ímně n doufal, že odejde na podzim, kdy,žjszne všichni dostali horečku, ale t vždycky tak silná..." Balan zavrtěl hlavou a silný krk mu zčervenal. iane viděla, že má v očích slzy Iychle si je oti-el. A po chvíli i-ekla, že tni ted musíjit a nechat nemocnou zase na chvíli odpočinout. Rozluč se se svými syny, Priscillo, a požehnej jim," i-ekla a Priscilliny, se trochu vyjasnily. "Myslíro, že by to skutečně mělo být rozloučení, :to se mnou bude horší - nechci aby mě viděli takovou,jakájsem byla s ráno," zamumlala a Viviane spatřila vjejích očích hrůzu. Nahnula ad Priscillou a těšilaji: "Můžu ti slíbit, žejiž neucítíš bolest, má drahá, li si to přeješ takhle ukončit." Prosím," zašeptala umírající žena a Viviane měla pocit, jak se jí tou Ehavou prosbou sevřelo. srdce. Ponechám tě tady, s tvými syny," i-ekla něžně, "protože jsou to oba synové, má drahá, i kdyžjsi porodilajenomjednoho z nich." Vyšla a vstoupila do vedlejší místnosti. Tam našla Gawana. Přines mi mojejezdecké brašny," řekla a když byly pi-ineseny, hledala Ili po kapsách. Pak se obrátila k muži. "Nyní je na chvíli v klidu, ale hLudělat něco víc, mohu ukončitjeji trápení. Myslim, ie toje to, co

ení tedy už žádná naděje - vůbec žádná?"
e,jí nezbývá nicjiného než utrpení a myslím si, že by si ani váš Bůh ál, abyještě více trpěla." wan otřeseně i-ekl: "Často říkala, že by si pi-ála, aby měla odvahu t do řeky, dokudještě měla sílu tam dojít." dje tedy čas, aby v pokoji odešla," řekla Viviane tiše, "ale chtěla abys věděl, že cokoliv udělám, udělám najejí vlastní přání..." mí," odpověděl Gawan, "vždyckvjsem ti věřil a moje žena tě miluje í ti. Nic víc nežádám. Jestliže její utrpení tímhle skončí, vím, že ti žehnat." Obličej však měl vyčerpaný bolestí. Šel za Viviane znovu dlejšího pokoje. Priscilla tiše rozmlouvala s Balinem nyní mu pus-uku a on šel s pláčem ke svému otci. Natáhla svoji tenkou ruku anovi a třesoucím se hlasem se na něho obrátila: "I tys mi byl dobiým n, chlapče. Starej se vždycky o svého soukojence a prosím tě, modli moji duši." budu, matko," slíbil Balan a sehnul se, ale ona vykřikla boles-rachem, a tak uchopiljejí zesláblou ruku a pi-itiskl na ni svoje prsty. ám pro tebe tvůj lék, Priscillo," řekla Viviane. "Řekni dobrou noc

tak unavená," zašeptala umírající žena, "ráda se vyspím... Bůh i tvé Bohyni..."
♀

318

MLHY AVALONU

, Vejménu té, která přináší milosrdenství," zamumlala Viviane a pod žela Priscille hlavu, aby mohla lék polknout. , "Bojím se to vypít-je to hořké, a kdykoliv něco spolknu, mám bolesti zašeptala Priscilla. "Pi-ísahám ti, sestro moje, že až tohle vypiješ, už žádnou bolest neucítíl řekla Viviane pevným hlasem a naklonila číši. Priscilla polkla a pozvetl svoji slabou ruku, aby se dotkla Vivianina obličeje.

"Polib mě i ty na rozloučenou, Paní," řekla a znovu se usmálajako dui a Vivianejí přitiskla rty na čelo, které už připomínalo spíšejen lebkue Přinesla jsem život a nyni přiclzázim jako Smrtka... Matko, udělala jserrt p ni jen to,

co jsem mohLa a co jednoho dne udělá někdo pro nzě, pomyslela Viviane a znovu se zachvěla a zvedla oči, aby pohlédla do Balinovy chmuřené tváře. "Pojď," řekla tiše, "nechámeji odpočívat."

Vyšli do vedlejší místnosti, Gawanještě chvíli zůstal, držel svoji ženu ruku, sluší se to, pomyslela si Viviane, aby zůstal se svojí ženou.

Služebné přinesly večeři a Viviane se nahnula nad talíi-em ajedla a p protože byla po dlouhé cestě unavená.

"Strávili jste celý den na cestě z Artušova dvora na Caerleonu až s chlapci moji?" zeptala se a pak se usmála - tihle "chlapci" již byli mu "Zajisté,jedeme až z Caerleonu," i-ekl Balan, "a byla to vskutku zoufi cesta v téhle zimě a dešti!" Vzal si nasolenou rybu a namazal si cl máslem, potom podal dřevěný podnos Balinovi. ‚Ty nic nejíš, bral můj." Balin zavrtěl rameny. "Nemohu jíst, když moje matka leží takhles mocná. Ale děkujme Bohu, žejsi přijela Paní, brzyjí bude zase lépe, ntl ne? Tvoje léky jí minule udělaly tak dobře, bylo to jako zázrak, a ted zase bude lépe, vid?" Viviane se na něho zaraženě podívala -je možné, že tomu nerozu Tiše řekla: "Nejlepší pro ni bude, že se bude moci připojit ke svému Bol Baline." Podíval se na ni, obličej znetvořený bolestí. "Ne! Nesmí zemřít," vykiű

"Paní, řekni mi, žejí pomůžeš, žeji nenecháš zemřít..." Viviane řekla vážně: "Nejsem váš Bůh a život a smrt nejsou v mé mc Baline. Nechal bys ji ještě dlouho takhle trpět?" "Ale ty máš tolik zkušeností s léčitelstvím," bránil se Balin nazlob

"Pročjsi sem přijela, když ne proto, abysji znovu vyléčila? Slyšeljsem říkáš, že chceš sjejí bolestí skoncovat." "Na takovou nemoc, která zachvátila tvoji matku, je jen jediný l řekla Viviane a položila Balinovi ruku na rameno, "a ten je milosrdrtj

"Baline, už je to skončeno," řekl Balan a položil mu mozolnatou najeho. "Opravdu bysji nechalještě takhle trpět?" Ale Balin trhl hlavou a zahleděl se na Viviane nepřátelsky. "T používala svých čarodějnických schopností, abys ji léčila, když to

té tvé nepi-átelské Bohyni," křičel, "ale když z toho nemáš už nic o, klidněji necháš zemřít!" tak, uklidni se," řekl Balan ajeho hlas byl drsný a napjatý. "Copak iml - naše matkají požehnala a políbilaji na rozloučenou, přála

e Balin hleděl dál nepřátelsky na Viviane, potom pozvedl ruku, jako yji chtěl udeřit. , Jidáš!" vykřikl. "Tyjsi také zradila polibkem!" Otočil i patě a hnal se do vnitřního pokoje. "Cos to udělala? Vražedkyně! hmizerná vražedkyně! Otče! Otče, je taly vražedkyně a zlá čaroděj-Gawan se ho snažil zadržet a objal ho rukama. "Takhle nebudeš it o matčině nejbližší pi-ítelkyni, které věřila a kterou milovala!" lin se však nemohl uklidnit, křičel a ohrožoval Viviane. Snažila se ho , ale on ji neposlouchal. Konečně odešla do kuchyně a posadila se

išel za ní Balan, uchopilji za ruku a i-ekl: "Moc mě mrzí, že to bere le, má matko. Obvykleje rozumný, až ten šok pomine, bude ti vděčný, ako tijsem vděčnýjá - ubohá maminka, musela tolik trpět a tedje i konec, žehnám ti." Sklonil hlavu a snažil se nevzlykat nahlas. "Byla a i mně matkou..." ívím, můj synu,já vím," mumlala Viviane a hladila ho po hlavě,jako y to byl chlapeček, ktelý si více než před dvaceti lety rozbil koleno. en správné, že pláčeš nad svojí pěstounkou, byl bys bezcitný, kdybys ní neplakal..." a on se hlasitě rozvzlykal, klečel jí u nohou, hlavu benou vjejím klínu. istoupil k nim Balin, obličej zkřivený vztekem. , Víš, že naši matku a, Balane, a přesto u ní hledáš útěchu?" lan pozvedl hlavu a dosud popotahoval. "Udělala, co si naše mat-řála. Jsi blázen, že to nechápeš - i s boží pomocí by naše matka ežila dalších čtrnáct dní, vyčítášjí snad poslední bolesti, kteiých byla ena?" lin však jen bezútěšně nai-íkal: "Moje matka, moje matkaje mrtva!" klidni se, byla to moje pěstounka, moje matka taky," řekl Balan ibeně a potom se mu rozjasnila tvář. "Ach brati-e, bratře, já také ilím, proč bychom se měli hádat? Pojd, napijeme se trochu vína,její níje skončeno a nyníje

u svého Boha - nic víc si pro ni v tuto chvíli žžeme přát. Pojd, bratře, pojd, najez se a odpočiň si, musíš být také

Ve," křičel Balin, "nezůstanu pod střechou, kde se skrývá ta zlá čaro-iice, co moji matku zavraždila!" awan k němu přistoupil, celý bledý a rozzlobený, a udeřil Balina do e. Řekl: "Klid! Paní z Avalonu je naším hostem a naší přítelkyní! iudeš špinit pohostinnost této střechy takovými rouhavými slovy! Po-se, můj synu, najez se a uklidni svůj hněv, dřív než řekneš něco, čeho eme všichni litovat!" ♀

Ale Balin se kolem sebe rozhlížel jako divoké zvíře. "Nebudu jist odpočívat pod jednou sti-echou s touhle - touhle ženou." "Chceš snad urážet moji matku?" chtěl věděl Balan.

A Balin křičel:, Všichnijste proti mně, pocom tedy odejdu, abych t podjednou střechou s vraždkyní své matky!" Otočil se a vyběhl z do Viviane si chtěla sednout na židli a Balanjí nabídl paži a Gawanjí dai nalil vína. "Pij, Paní - a přijmi naše omluvy za syna," řekl. "Je bez sebe žalem i snad pi-ijde k sobě." "Mámjít za ním, otče, aby si něco neudělal?" zeptal se Balan, ale Gař zavrtěl hlavou. "Ne, ne, synu, zůstaň tady se svou matkou. Žádná slova neutišíjehb a hněv." Viviane, celá se třesouc, usrkovala víno. I ona byla pi-emožena ža! nad Priscillou, vzpomínala na chvíle, kdy byly obě mladými ženami a 1 dá měla v náručí svého synáčka... Priscilla byla tak hezká a tak ves společně se tolik nasmály a hrály si se svými chlapečky, a nyní Pris1 leží mrtvá po vyčerpávající nemoci a Vivianejí vlastníma rukama pa pohár smrti. To, že vykonala Priscillinu vůli, ulevilojejímu svědomfl nijak to neotupilojejí bolest. Společně jsrne byLy ml,dé, a ona ted leži mrtvá a já jsem stcrá, jako s Smrtka a co ta hezká dětátka co se nám batolila u nohou? Jeden má ve vTa šediny a drulzý by mě nejraději zabil jako zlozc čarodějk2, a vražedkyni... Vivi se zdálo, že sejí hlubokým žalem chvějí staré kosti. Stála poblíž ohně stále se třásla a nemohla se zahřát. Balan k ní přistoupil, zavedlji k lepšímu křeslu, za zádají dal polštář a do rukou pohár s ohřátým vft[

"Ach, tysji taky měla ráda," řekl. "S Balinem se netrap, Paní, brzy tk k rozumu. Až bude jeho mysl jasná, pochopí, že to, co jsi udělala, pro naši matku velké dobrodiní..." velké zarudlé čelisti se mu zach

"Nezlobíš se na mě, Paní, že myslím stále na nijako na svoji matku, i zemřela?" "Máš pro to svoje důvody," řekla Viviane a usrkla horkého vína, v ních hladilajeho ruku. Kdysi to byla taková drobná ručička, žeji dok skrýt v dlaních, jako nerozvité poupátko, nyní sejejí vlastní ruka ztr vjeho. "Bohyně ví, že ti byla matkou víc, nežjsem kdy bylajá.

"Zajisté, byl jsem si jist, že to pochopíš," i-ekl Balan. "Totéž mi ř Morgaine, kdyžjsemji naposledy viděl na Arušově korunovaci. ,

"Morgaine? Je nyní na Artušově dvoře, muj synu % Byla tam, kd, odjížděl?" Balan odmítavě zavrtěl hlavou. "Ne, když jsem ji viděl naposled) tojiž několik let, Paní. Opustila Artušův dvizr, počkej... to bylo pře než byl Artuš tak raněn... o letním slunovratu to budou tři roky. ! jsem, žeje u tebe v Avalonu.

Viviane zavrtěla hlavou a opřela se o vysoké opěradlo. "Neviděla

aine od Artušovy svatby." A pakji napadlo, možná odjela pi-es moře. ala se Balana: "A co tvůj bratr Lancelot? Je u dvora nebo odjel zpátky talé Británie?" en, myslím, neodjede, dokud bude Artuš živ," řekl Balan, "ačkoliv sto nebývá u dvora..." a Viviane díky zbytku svého vnitřního zraku hla nevyslovená slova, která Balan zamlčel, aby nešířil pomluvy: e Lancelot u dvora, lidé si všintaji, jak nikdy neodvráti oči od královny tzuyfar a dvakrát odmitl, když ho Artuš clztěl oženit. Balan spěšně pokra-[: " Lancelot řekl, že dá všechny věci v Artušově království do pořád-, kje pořád někde plyč, potuluje se po zemích a

zabil více nájezd-nežli celá Artušova družina dohromady. Říkají o něm, že sám tvoi-í i legii, Paní." A Balan pozvedl hlavu a lítostivě se zahleděl na Viviane. j mladší syn, matko, je velký rytíř, takoý rytíř jako starý Alexandr ných legend. Jsou i tací, kteří tvrdí, žeje lepším rytířem než samotný . Tojá ti takovou čest nedělám, moje Paní." ichni děláme to, čím nás bozi obdaří, můj synu," řekla Viviane ně. Jsem ráda, že se nestavíš proti svému bratrovi, protožeje lepším m než ty." lan zavrtěl hlavou. "Ale to by bylo jako postavit se proti Artušovi, iže sám nejsem králem, matko," řekl. "A Lancelotje skromný aje ke ému laskavý a také zbožný jako panenka - víš, že se z něho stal án, Paní?" riane zavrtěla hlavou. "To mě nepi-ekvapuje," řekla se stopou jízli-, kterou, jak doufala, nebude v jejím hlase slyšet, dokud ji sama lovila. ,Tvůj bratr se vždycky bál věcí, kterým nemůže rozumět, t v Kristaje vhodnou vírou pro otroky, kteří považují sami sebe za íky a ponížené." Potom se zarazila a řekla: "Promiň, můj synu. Ne-ajsem nikoho urážet. Vím, žeje to i tvoje víra." lan zamrkal a usmál se. Stal se zázrak, Paní, omlouváš se za svoje

iane se kousla do rtu. "Opravdu mě tak vidíš, můj synu?"
cýval. "Zajisté, vždyckyjsi mi pi-ipadalajako ta nejhrdější žena, kterou - a připadalo mi správné, žejsi zrovna taková, jakájsi." A Viviane uchu posmívala sama sobě, že touží po tom, abyjijejí syn uznával. m se snažila najít nějaké nové téma k rozhovoru. kaljsi, že Lancelot dvakrát odmítl se oženit? Na co, myslíš, že ěeká? snad větší věno, než jaké mu doposud mohla každá dívka nabíd-opět se jí zdálo, že zaslechla slova, která Balan nahlas nevyslovil: .že mit tu, kterou by si přál, protože je provdána za jelzo krále... alejejí syn ekl: Tvrdí, že nemá na ženění ani pomyšlení a žertuje, že má raději o koně, nežli by měl kteroukoli ženu, která by ho do bitvy neodnesla tem říká, žejednoho dne si vezme za ženu nějakou saskou štítonošku. [o se mu v boji nevyrovná, ani v turnajích, které Artuš na Caerleonu ♀

pořádá. Někdy si vezme nějakého zmrzačeného koně ajede na něm štítu nebo si vymění koně sjiným, aby neměl žádnou pi-evahu. Bali mu jednou postavil a vyhrál nad ním, ale odmítl pi-evzít cenu, protc zjistil, že Lancelot měl přetržený popruh od sedla." "Takže i Balinje zdvořilý a šikovný rytíř?" zajímala se Viviane. "Ale zajisté, matko, nesmíš mého bratra posuzovat podle toho,jal choval dnes večer," řekl Balan dychtivě. "Když se rozjel proti Lancelot skutečnějsem nevěděl, komu držet palce. Lancelot mu nabídl cenu, ř že siji plně zasluhuje, protože pIý neměl ztratit kontrolu nad svým koni - přesně tak to řekl. Ale Balinji nechtěl vzít, a tak se dohadovali a pi bíhali se ve dvornostechjako dva hrdinové ze starodávných ság,jaké t1G vyprávěl Taliesin, kdyžjsme byli malí!" Tak můžeš být hrdý na oba svoje bratry, řekla Viviane a hovor pi-esunul najiné věci, až po chvíli řekla, že by mělajít pomoci s příptyy mrtvé do rakve. Ale když vstoupila do místnosti, viděla, že všechny jsou z ní vyděšené a z vesnice přišel i kněz. Zdvoi-ileji uvítal, to anor Viviane z jeho slov poznala, že ji považuje za jednu ze sester z blízlt kláštera -její tmavé cestovní oblečení tomu nasvědčovalo a ona i tom nechala. Neměla chutještě se dnes večer s někým přít. Kdyžjí,na nejlepší lože, které měli, nezdráhala se a šla spát. Avšak všechno, o mluvila s Balanem, sejí znovu vracelo ve snech ajednu chvíli sejí zl že řídkou šedou mlhou vidí Morgaine,jak utíká do lesa s podivnymi toucími stromy, jaké v Avalonu nikde nerostou, a ve snu řekla, a znow opakovala, když se probudila: Nesmím se déle zdržovat, musím j hledat pomocí vidění nebo zbytků vnitřního zraku, kteiý mi dosud T.

Dluhý den ráno byla při tom, když byla Priscilla pochována do h Balin se vrátil a stál v pláči u hrobu, a když byla pohřbena a všichni á domů napít se světlého piva, přistoupila k němu a jemně mu "Nechceš mě obejmout a vyměnit si se mnou odpuštění? Věř mi, že tvůj žal. Po celý životjsme byly přítelkyněmi, paní Priscilla ajá,jinaÍ jí nedala vlastního syna na vychování. Jsem matka tvého soukoj Rozevřela náruč, ale Balinův obličej byl stažený a chladný, obrátil zády a odešel pryč. Gawanji snažně prosil, aby se den dva zdržela a odpočinula si ale Viviane si yžádala svého osla musí se vrátit do Avalonu, řekla a si, že Gawanovi se, ač by,l pohostinný, upřímně ulevilo - kdyby něk knězi, kdo to je, bylo by to nepi-íjemné pro obě strany, takhle tca alespoň při pohřební hostině lepší. Balan sejí nabídl: "Nechceš, a doprovodil do Avalonu, Paní? Někdy se po

cestách objevují náj a všelijací lotři." "Ne," řekla, podala mu ruku a usmála se. "Nevypadám, že byc

u sebe zlato, a muži, co jedou se mnou, jsou muži z Kmene-budeme napadeni, můžeme se skiýt v kopcích. A pro muže, hledal nějakou ženu, už žádné pokušení nejsem," zasmála se a

dyž se Lancelot snaží pozabíjet všechny lupiče v této zemi, brzy tomu tak jak kdysi, že pro patnáctiletou pannu, která u sebe bude mít k zlata, bude bezpečnéjet zjednoho konce země na druhý, aniž by Lokoliv jen urazil! Zůstaň tady, můj synu, a oplakávej svoji matku niř se se svým bratrem. Nesmíš se s ním kvůli mně hádat, Balane." jednou se zachvěla,jakoby chladem, protožejí na mysli vytanul obraz ílo seji, že slyší tříštění zbraní ajejí syn krvácí z velké rány... o se děje, Paní?" zeptal sejíjemně. fic, můj synu -jenom mi slib, že neporušíš mír s bratrem Balinem." ěsil hlavu. "Slibuji, matko. A ř-eknu mu, žes mě k tomu nabádala, aby myslel, žejsi proti němu zaujatá. ři naší Paní, to nejsem," zhrozila se Viviane a bylojí chladno, pi-estože záda svítilo zimní slunce. "Nechť ti žehná, můj synu, a tvému bratru , ačkoli pochybuji, že si přeje požehnání někohojiného nežli vlastní-oha. Ty přijmeš požehnání naší Paní, Balane?" řijmu," odpověděl a sehnul se, aby Viviane políbil ruku. Zůstal stát zorovalji, dokud nezmizela na obzoru. Když míř-ila k Avalonu, říkala jistě to, co viděla, bylo způsobenojejí únavou a strachem v každém aděje Balanjedním z Artušových rvtířů a v téhle válce se Sasy se nedá ávat, že pokaždé yvázne bez zranění. Z myslijí však nešel obraz,jak ilan ajeho soukojenec kvůli ní hádají, až nakonec udělala odmítavé aby sejí už nezjevovala synova tvář, dokud ho neuvidí znovu živého! lala si také starosti o Lancelota. Již má nejlepší věk na ženění za u. Přesto žilo mnoho mužů, kteří neměli o ženy zájem hledali jen elství svých bratrů a kamarádů ve zbroji, a tak uvažovala, zda Banovi vé také k takovým nepatří. Nu, Lancelot musíjít vlastní cestou, s tím lasila, už když opouštěl Avalon. Jestliže dává najevo náklonnost krá-ě, je to bezpochyby jen proto, aby se mu kamarádi nevysmívali, že ád chlapce. e přestala myslet na své syny. Žádný z nich není tak blízkýjejímu srdci Morgaine... kde vlastně Morgaineje? Dělala si o ni starosti už dřív, iyní, když slyšela Balanovy noviny, opravdu se začala strachovat irgainin život. Než skončí dnešní den, měla by poslat posly z Avalonu intagel, kde žila Igraine, a na sever na Lotův dvůr, kam se Morgaine la odebrat za svým dítětem... Mladého Gwy,diona vidělajednou nebo rát ve svém zrcadle, ale věnovala mu málo pozornosti,jen když rostl ispíval. Morgause byla laskavá na všechny děti, protože byla na děti Lá měla hejno vlastních, a bude mít dost času starat se o Gwydiona , ioroste do takového věku, aby ho dali na vychování do cizího pros-: Potom by mohl přijít do Avalonu... ky železné sebekázni, roky pěstované, sejí podařilo vymazat z mysli az Morgaine a dojela do Avalonu v náladě, jaká se sluší na kněžku, i se právě zúčastnila pohřbívání své staré přítelkyně - s hlubokým n, ale vystřízlivělá, protože smrt předchází novému začátku života. ♀

Priseilla byla ki-esíanka. Věřila, že nyní bude se svým Bohem na net sích. Přesto se znovu narodi na tomto neclokonalém světě, aby laLedala dokon,r v Bolau... Balan a jrí jsme se rozlouči.li jako cizi Lidé, a tak to mu.si bvt. Již nejs matkou a nehudu citit žrl o n.ic větši, než když jsem p.o Bohyyai přestala děvčetem... Přesto měla srdce plné vzpoury. ,Jistě, přišel čas, aby se vzdala své vlády v Avalonu, aby se Jezerní p stala nějaká tnladší žena a z ní budejen stará moudrá žena, nabízející sv radu, která však akjiž nebude vládnout mocí, která nahání strach. Už dlou ví, že začíná ztrácet schopnost vidění. Přesto se nevzdá své moci, dok s ní může-alespoň částečně-vládnout, dokudji nebude moci pi-edat rukou té, která bude připravena ji převzít. Cítila, že je ochotná ček dokud Morgaine nepi-ekoná svoji hořkost a nevrátí se do Avalonu.

Ale jestli se Morgaine uěco stalo... a i kdyhy sxe, mám prrvo hvt i nadále Pa když sLáhne rtoje scLZopnost vnitřnilao zraku? Když přišla kjezeru a

nastoupila na lod, bylají už taková zima, že kc se k ní posádka lodi obrátila, aby stáhla mlhy, nemohla si vzpomeno jaké má použít kouzlo. Rozlzoduě je yaačase, vic než načrse, abyclz složila n moc... Pak sejí kouzelná slova vybavila a vyslovilaje ale tu noc prole beze spánku, naplněna úzkostí. Když přišlo ráno, prohlížela si oblohu měsíc couvá, v tuhle dobu nebylo vhodné radit se se zreadlem. Bude to mít,ještě někdy nějaký sm dívat se do zrcadla, když mě schopnost vidění opouští? S železnou sÍe kázní se přinutila neříkat nic kněžkám, které u ní slouží. Ale později to dne se setkala s dalšími moudlými ženami a zeptala se jich: Je v Do panen taková, kteráje dosud panna a nebyla v posvátném háji nebo beltanských ohních?" "Je tady Taliesinova dceruška," řeklajedna z žen.

Viviane byla zmatená-Igrainejejiž dávno dospělá, provdala se i on věla,je matkou velekrále na Caerleonu, i Morgauseje vdaná a má mnc synů. Pak se vzpamatovala a prohlásila: "Nevědělajsem, že má v Do panen dceru." Bývaly doby, uvědomila si, kdy do Domu panen nepii bez jejího vědomí žádné děvče, dokud je nevyzkoušela ze schopni vidění a způsobilosti k druidským naukám. V posledních letechjí to v unikalo.

"Řekni mi,jakje stará?,Jak sejmenuje? Kdy k nám přišla?" , Jmenuje se Niniane," odpověděla stará kněžka. "Je dcerou Bran - vzpomínáš si na ni? Branwen řekla, že Taliesin se stal při beltansk ohních otcem toho dítěte. Připadá mi to nedávno, ale musíjí býtjiž" jedenáct nebo dvanáct či víc. Byla wchována někde na severu, ale k n přišla tak před pěti šesti lety. Je to hodné dítě a dostatečně povo a v poslední době není mnoho panen, které by k nám pi-icházely, a chom si z nich mohly vybírat, Paní! Ted tu nejsou žádné dívkyjako R nebo tvoje schovanka Morgaine. A kdeje Morgaine nyní, Paní? Měl se k nám vrátit!"

VELEKRÁI.OVNA

325

viane souhlasila. "Skutečně by se měla vrátit," řekla a styděla se, že eví, kde Morgaine v tuto chvílije, ani zdaje živá či mrtvá. Jak mohu k troufalá a chtit být Pani z Ava Lonu, když ani neznám jynéno své nástxcpkyně, do bydli v Domě panen? Alejestliže je tahle Niniane dcerou Taliesina ěžky avalonské, určitě musí mít schopnost vidění. A i kdybyji neměla a od sebe, Viviane ji může přinutit, aby využívala svůj vniti-ní zrak, ižejeještě pannou. okla: "Postarej se o to, aby za tři dny poslali Niniane před svítáním za u," a přestože v očích staré kněžky četla desítky dalších otázek, sjis-uspokojením si uvědomila, žeje dosud Paní z Avalonu, protože žád-z těch otázek se žena neodvážila vyslovit nahlas.

Jiniane k ní přišla asi hodinu před svítáním, na začátku novoluní iane nespala a velkou část noci probděla, zpytujíc sama sebe. Uvědo-Nala si, že její nechce zbavit se své autority, pouze kdybyji měla vložit rukou Morgaine, učinila by tak bez rozpaků. V ruce převracela malou uiutou dýku, kterou tu Morgaine nechala, když opouštěla Avalon. Pak dložila a zahleděla se do tváře Taliesinově dceři. itará kněžka, stejně jako já, ztráci přeltled o čase určitě té divence je vic než náct neho dzanáct. Děvče se bojácně chvělo a Viviane si vybavila, že jně se chvěla Morgaine, když ji poprvé spati-ila jako Paní z Avalonu. ň řekla: "Tyjsi Niniane% Kdojsou tvoji rodiče%" Jsem dcera Branwen, Paní, ale jméno svého otce neznám. Matka mi ,tze řekla, že jsem byla počata při beltanských ohních." Nu, to znělo

Jakjsi stará, Niniane?"
i"Letos v zimě mi bude čtrnáct."
š"A tyjsi byla na beltanských ohních, dítě moje?"
Děvče zavrtělo hlavou. "Nepovolali mě tam," odpověděla.
Máš schopnost vidění?"
"Myslím, žejen trochu, Paní," řekla a Viviane si povzdechla a řekla: o, uvidíme, dítě moje, pojď se mnou," a vedlaji ze svého osamělého mu nahoru skrytou cestičkou k Posvátné studni. Děvče bylo vyšší než ia, štíhlé a plavovlasé, s fialovýma očima - připomínalo Igraine v tom Cu, napadlo Viviane, ačkoliv Igraine měla vlasy spíše rudé než zlaté. qjednou jí připadalo, že vidí Niniane s korunkou a oblečenou jako lní... netrpělivě zavrtěla hlavou, aby setřásla nechtěné vidění. Tohle Cní nic víc než snění s otevřenýma očima... Přivedla Niniane kjezírku a pohlédla k nebi. Podala dívce zahnutou iku, kterou dostala Morgaine, když se stala kněžkou, a tiše jí řekla: odívej se do zrcadla, dítě

moje, a podívej se, kdeje ted ta, které ta dýka

iniane na ni váhavě pohlédla a řekla: "Paní, říkalajsem ti - mámjen u schopnost vidění..." ♀

326

MLHY AVAI.ONU

Viviane to najednou pochopila. To děvče se bojí, že selže. "To n,a Uvidíš prostřednictvím schopnosti, kteroujsem kdysi mělajá. Neboj dítě moje, jen se místo mne podívej do zrcadla." Rozhostilo se ticho a Viviane pozorovala dívčinu sehnutou hlavu. I-I dinu jezírka zčeřil jen vítr, tak jako vždvcky. Potom se ozvala tichj blouznivým hlasem. "Ach, vidímji... spí v náručí šedého krále..." a zml Co tim měla na mysli? Viviane nevěděla, eo si z těch slov vybrat. ChG se na Niniane rozkřiknouc, přimět ji násilím k vidění, ale ovládla s obrovským úsilí se zklidnila, protože věděla, že ijejí neklidné myšlecl by mohly zamlžit dívčin vnitřní zrak. Řekla téměi- šeptem: "Pověz t Niniane, vidíš den, kdy se Morgaine vrátí do Avalonu?" Opět bylo ticho. Vanul jemný vánek - zvedající se vítr - který zče hladinu v jezírku. Konečně se Niniane tiše ozvala: "Stojí na lodi... šedé vlasy..." a znovu umlkla a vzdychla,jakoby bolestí. , Vidíš něco víc, Niniane? Mluv, odpověz mi."

Dívce pi-elétl po tváři stín hrůzy a bolesti a zašeptala: "Kříž... oči i bolí z toho světla, drží v rukou velký čarodějnický kotel - Raven! Ravi ty nás snad ted opustíš?" Zhluboka se nadechla, tvái- vyděšenou k sua a padla v mdlobách k zemi. Viviane nehnutě stála, pěsti měla zalaté a potom si zhluboka povzdei la a sehnula se, aby děvče zvedla. Nabrala do dlaní vodu zjezírka a kropila jí dívce obličej. Děvče po chvíli otevřelo oči, vydéšeně zírá ó Viviane a pustilo se do pláče. "Moc mě to mrzí, Paní - nicjsem neviděla," kňourala.

Ta.k. Promluvila, ale neamatuje si na ztic, co viděla. Moltla jsem ji tolto ušeá stejně to nebylo k ničemz dobré. Nemělo smysl se na ni zlobit - udělala,j to, co po ní chtěla. Viviane sčísla dívce světlé vlasy z čela a jemně řek "Neplač. Nezlobím se na tebe. Bolí tě hlava? Tak běž a odpočiň si, d moje." Boltyně tcděluje svoji moc dle své vůle. Ale proč mi, Matko všehomira pos! takové nedokonalé nástroje? Vzala jsi mi moc rovádět tvoji zJůli tak roč jsi odebrala tu, která měla sloužit misto mne, až já tady nebudu? Niniane si tisl ruce k hlavě a pomalu kráčela po cestičce k Domovu panen, po chvli Viviane za ní. Byla snad Ninianina slova pouhým blouzněním? To si nemyslí-přesvědčena, že to dítě něco vidělo. Ale Viviane nedokázala učinit žád závěr z toho, co Niniane viděla, dívčiny pokusy vyložit svoje vidění slc pro Viviane neměly žádný smysl. A Niniane stejnějiž všechno zapomně takže sejí nemůže zeptat znovu. Sjzi v náruči šedého krále. Znamená to snad, že Morgaine leží v nán smrti? Vrátí se k nim Morgaine? Niniane i-ekla jen: Stoji v té lodi... tak znamená, že se do Avalonu vrátí. Má tedšedé vlasy. Takže se nevrátí bt jestli vůbec někdy. Toje přinejmenším nesporné.

VELEIíRÁLOVNA

327

kříž. To světlo mě oslzuje. Raven, Razlen, v rzkotc dz.ží velký čarodějzzický To rozhodně nebylo nic víc než blouznění, pokus převést nejasné ů do slov. Raven by mohla držet posvátný kotel, kouzelnou zbraň r a Bohyně... ano, Raven měla moc ochraňovat svaté královské kle-r. Viviane seděla a hleděla do zdi ve svém pokoji. Uvažovala, jestli to jnamenat, že ted, když od nich odešla Morgáine, Raven pi-evezme t: Jezerní paní. Zdálo se jí, že neexistuje jiný způsob, jak vysvětlit na slova. A i tak třeba nemusejí nic znamenat. rti, ať udělá7n cokoliv, zzstrcntz .skryta ve tyttě - bylo by leši, kdylzyclt se bývala ,#ilu na Raven, ta by mi asoň odověděla poultým mlčeytim! jdyby se však Morgaine skutečně odebrala do náručí smrti, nebo kdyby ájinak pro Avalon navždy ztracena, není tu další kněžka, která by to teno od ní převzala. Raven odevzdala svůj hlas Bohyni... má snad to služby Bohyni zůstat prázdné, protože Raven si zvolila svoje mlčení? iviane seděla sama ve svém obydlí a hleděla do zdi. Ninianina záhad-lova sejí honila v hlavě. Pojednou vstala a vyšla sama po tiché stezce, se znovu zahleděla do klidných vod voda však byla šedájako neústup-aebe. Jednu chvíli se jí zdálo, že se tam něco pohnulo a Viviane sptala: "Morgaine?" a

podívala se do hlubin ztichlého jezírka. Avšak kterou uviděla, nepatřila Morgaine - byl to nehybný obraz samotné yně, ověnčené vrbovým proutím... e to můj vlastni odraz, který vidim, nebo je to Smrtka?... o chvíli se unaveně odvrátila. hle jsem věděla od té clzvile, kdy jsem poprvé jela touto cestou -řijde doba, sbude jen zoufáni, kdy bzcdeš clttit odltrnozct zrivoj ze Szlatyně a budeš lakat iřikat, ale ona ti neodpovi, rotože tam nebude, rotože tam nikdy nebyla, že žádná Bohyně neni, jsi jen ty sama, sama s výsměšnou ozvěnou prázdné

ikdo tam neni, nikdo ta.m nikdy nebyl a všec/tna viděni bylv jen sny a fantazie. dyž unaveně sestupovala z kopce dolů, všimla si, že na obloze stojí měsíc. Ale ted to pro ni neznamená nicjiného, než že na nějakou u může přerušit mlčení a osamělost. i si mám počit s tím, jak se mi Boltyně osmivá? Osud Avalonu leži v myclz u a Morgaine je pryč a já jsem jen optcštěná stará žena, obklopeyzá rlětmi ůl vycvičenými kněžkami. .. jsent sama, tak sama! A jsem stará a unavezzá :á mě už jenom smrt... jejím obydlí zapálily ženy oheň a šálek teplého vína stál na jejím rklém místě, aby mohla přerušit měsíční půst. Unaveně dosedla na a jedna ze sloužících kněžek k ní tiše pi-istoupila a sundala jí boty ehodilají přes ramena šál. tn sama na širém sziětě. Ale ještě mám dcery a nejsem ziplně opuštěnrl. kuji vám, děti moje," i-ekla s nezvyklou hřejivostí ajedna ze sloužících nila beze slova ostýchavě hlavu. Viviane nevěděla, jak se to děvče uje - proč jsem tak nevšimavá? - ale zi-ejměje v současné chvíli pod ♀

přísahou mlčenlivosti. Druhá sloužící tiše poznamenala: "Je naší výsaj ti sloužit, Matko. Půjdeš si odpočinout?"

"Ještě ne," řekla Viviane a potom ji něco napadlo a dodala: "Bě požádat kněžku Raven, at mě obsluhuje." Uběhla chvíle, než Raven tichým krokem vstoupila do místnosti. V ane se s ní pozdravila skloněním hlavy. Raven se uklonila a potom se i Vivianino vybídnutí posadila ke stolu naproti ní. Viviane jí podala čI dosud z poloviny plnou, a Raven usrkla, usmála se na znamení díků a u" odložila.
Viviane se k ní obrátila s naléhavou prosbou: "Milá dcero,jižjedni jsi porušila svoje mlčení, než nás opustila Morgaine. Nyní ji hled a nemohu ji nalézt. Není na Caerleonu ani na Tintagelu, není u Lt a Morgause na Lothianu... ajá stárnu. Není zde nikdo, kdo by sloužíl žádám tě, jako bych žádala o zjevení Bohyni: Vrátí se Morgaine?"

Raven mlčela. Konečně zavrtěla hlavou a Viviane chtěla vědět: "Zt mená to snad, že Morgaine se nevrátí? Nebo chceš říci, že nevíš?" Mlai kněžka udělala podivné znamení vyjadřující bezmocnost a nejistotu. "Raven," oslovilaji Viviane, "ty víš, že musím složit svoji funkci a tu nikdo, kdo byji převzal, nikdo, kdo by byl připravenjako kněžka, niki kdo se doscal tak daleko-jen ty. Jestliže se k nám Morgaine nevrátí, mn se stát Jezerní paní. Složila jsi přísahu mlčenlivosti a věrně jsi ji plrů Nyní je načase ji odložit a pi-evzít z mých rukou vedení tohoto mis není žádnájiná cesta." Raven zavrtěla hlavou. Byla to vysoká útlá žena a Viviane si pomysl

-již není nejmladší jistě je o deset let starší než Morgaine - musí s blížit čtyřicítka. A přišla sem jako děvčátko s ňadry jako poupátka. Má dlou a tmavé vlasy, obličej snědý a bledý, pod hustým tmavým obočím jí s velké oči. Vypadá unaveně a upjatě.

Viviane si zakryla obličej rukama a řekla ochraptělým hlasem, zadrž neprolité slzy: "Nemohu dál... Raven." Po chvíli, s dosud zakrytým obličejem, ucítila jemný dotyk na tv Raven se zvedla a skláněla se k ní. Nemluvila,jenom Viviane těsně obj a chvilku ji tak držela. Viviane, cítíc jak se na ni tiskne Ravenino te tělo, začala vzlykat a měla pocit, že bude plakat a plakat a nikdy neln jejímu pláči konce. Konečně ztichla vyčerpáním, Ravenji políbila na t a tiše odešla.

ednou Igraine řekla Gwenhwyfar, že Cornwall leží na sar konci světa. A tak to Gwenhwyfar vskutku př ipadalo - takové jako pustošící Sasové tady neexistovali. Ba ani velekrál. r velekrálovna. V tomto klášteře takřka

odříznutém od ostatního sv

VELEKRÁLOVNA 329

raine spojovalo pouze jejich křesíanství. Gwenhwyfar si překvapeně iyslela: Jsem ráda, že jsem sem přijela. :esto, když ji Artuš požádal, aby sem jela, moc se jí nechtělo, měla :hjen tak opustit bezpečné zdi Caerleonu. Cesta, kteráji čekala, byla ni noční můrou, pi-estože pojede po pohodlné římské cestě, která a na jih když tu pak opustili a vydali se pi-es rozsáhlá vřesoviště, nhwyfar ve svých nosítkách trpěla úzkostí a pi-itom nebyla schopna coji děsí víc, zda širé nebe nebo dlouhé, travnaté pláně bez stromů, terých trčely osamělé skály jako kosti země. Potom nebylo nějakou z vidět živého tvora, až na pár havranů, kteří kroužili nad jejich ami a čekali na něčí smrt, nebo divokého poníka pasoucího se na

J tomto vzdáleném cornwallském klášteře byl však požehnaný klid, iný zvon odzváněl plynoucí čas a uzavřenou klášterní zahradu skrom-zdobily popínavé růže, vrůstající do štěrbin drolících se cihlových zdí. ysi to byla římská vila. Sestry vytrhaly mozaiku na podlaze jedné :lkých místností, protože prý znázorňovala nějakou necudnou pohan-u scénu - Gwenhwyfar by bývalo zajímalo, co to bylo, ale nikdo jí to ekl a ona se styděla zeptat. Kraje podlahy zdobily nádherné dlaždice elfíny a zvláštními rybami a střed byl vyložen obyčejnými cihlami. Ně-r tam odpoledne sedávala se sestrami se svým šitím, zatímco Igraine

raine umírala. Před dvěma měsíci dorazila ta zpráva na Caerleon. uš musel odcestovat na sever do Eboracumu podívat se na opevnění ské zdi a nemohl se vypravit za matkou, a kdeje Morgaine, to nikdo ěděl. Ajelikož nemohljet Artuš a nedalo se čekat, že ve svém věku ede Viviane, poprosil Artuš Gwenhwyfar, abyjela ona a zůstala ujeho ky. Po dlouhém přemlouvání svolila. ,wenhwyfar neměla s ošetřováním nemocných velké zkušenosti. Aljiž iine přepadla jakákoli nemoc, alespoň netrpěla žádnými bolestmi-nemohla popadnout dech a nemohla déle chodit, aniž by nezačala at a namáhavě dýchat. Sestra, která o ni pečovala, tvrdila, že je to al plic, ale Igraine přitom nekašlala krev a neměla vysoké horečky. měla bledé, nehty modré a kotníky oteklé, že mohlajen stěží chodit. t tak unavená, že sotva mluvila, a většinu času proležela v posteli. nhwyfar se nezdálo, že by byla tak těžce nemocná, ale sestra o ní ila, že umírá, že má před sebou tak nanejvýš týden života. ylo zrovna nejkrásnější letní období a jednoho rána pi-inesla Gwen-far z klášterní zahrady I-ůži a položilaji Igraine na polštář. Igraine se r předtím přemohla a šla na večerní mši, ale dnes ráno byla unavená, bez života a neměla sílu se zvednout. Přesto se na Gwenhwyfar ála a řekla svým sípavým hlasem: "Děkuji ti, drahá dcero." Přiložila iži k obličeji a přičichla kjemným lístkům květu. Vždyckyjsem si a mít na Tintagelu růže, ale půda je tam tak chudá, máloco tam ♀

330

MLHY AVALONU

roste... Žila jsem tam pět let a po celou dobu jsem se snažila v zahra něco pěstovat." "Když jsi pro mě pi-ijela odvézt si mě jako královu nevěstu, viděla zahradu u nás doma," řekla Gwenhwyfar a najednouji pi-epadl stesk domově, po vzdálené zahradě obehnané zdí.

, Vzpomínám si-byla to krásná zahrada-pi-ipomínala mi Avalon. T rostou nádherné květiny, na nádvoří Domu panen." Na chvilku se od čela. "Poslalijste zprávu Morgaine do Avalonu, viď?"

"Zprávujsme poslali, matko. Ale Taliesin nám řekl, že Morgaine v A lonu nikdo neviděl," řekla Gwenhwyfar. "Bezpochybyje s královnou M gause na Lothianu, v dnešní době trvá tak dlouho, než posel zpn donese a přinese odpověd." Igraine si zhluboka povzdechla a znovu začala bojovat s kašlem a Gw hwyfarjí pomohla rovně se posadit. Po chvíli Igraine zamumlala: "Přt by měl vnitřní zrak Morgaine pobídnout, aby za mnou přijela - ty bysj přijela, kdybys věděla, že tvoje matka umírá, viď? Alejistě, vždyfjsi prij a přitom ani tvoje matka nejsem. Proč nepřijela Morgaine?"

Že jsem přijela já, to Jro ni nic neznazzzená, pomyslela si Gwenhwyfar ha mě tad_y zecltce. NikonzTi nezriLeži za tom, zda jsem zde zebo kdekoLiv jinde. h pocit, žejí pukne srde. Igraine však na ni dychtivě hleděla, očekáv její odpověď, proto řekla: ..Možná Moraine žádnou zprávu nedosl Možná, že se odebrala někam do kláštera, stala se z ní ki-esfanka a ž se schopnosti vidění." "Je to možné... ijájsem to udělala, když jsem se provdala za Uthe zamumlala Igraine. "Přesto mě to občas přepadne, aniž se to sna vv,olat, a myslím, že kdyby byla Morgaine nemocná nebo umírala, vě bych to," řekla podrážděně. "Naposledyjsem měla vidění, než ses vda i-ekni mi Gwenhvyfar, miluješ mého syna?" Gwenhwyfar se celá schoulila pod přísným pohledem šedých očí cc jí Igraine vidí až na dno duše? "Miluji ho a jsem jeho věrná krála paní." "Za isté, věřím, žejsi... ajste spolu šiastni?" Igraine chvíli držela v ních Gwenhwyfařiny štíhlé prsty a pak se najednou usmála. "Aleji! jste. A budeteještě šťastnější, protože konečně nosíšjeho dítě.

Gwenhwyfar překvapením poklesla čelist a zahleděla se na Igraine

-já - to jsem netušila."

Igraine se znovu usmála, něžným zářivým úsměvem, a Gwen far si pomyslela: Ano, věřim tomzc, když byla mladá, LyLa pro Utlzera krásná, že odlzodiL stranou všechnu oatrnost a pozczžil čárů a kouzel, a vylzledal. Igraine řekla: "Často se to stává, ačkolivjiž nejsi nejmladší-překva mě, žejsiještě žádné dítě neměla. "Nebylo to proto, že bych nechtěla, to ne, nebo že bych se dostatečně nemodlila, paní," i-ekla Gwenhwyfar, tak oti-esena, že si

iomovala, co i-íká. Blábolí snad stará královnajiž v deliriu? Bylo by to é žertování. ,Jak to - proč myslíš - že čekám dítě?" raine řekla: "Zapomnělajsem, že nemáš schopnost vidění - na dlou-dobu opustila i mě, poté, co jsem se vnitřního zraku zřekla, ale jak , občas mě zastihne nepi-ipravenou, aleještě nikdyjsem se nezmý- Gwenhwyfar začala plakat a Igraine k ní ustaraně natáhla hubenou i a přikrylají dlaně. "Ale copak, co se děje,já ti oznámím radostnou nu, a ty se rozpláčeš, dítě moje?" d si bude my:slet, že to ditě neclzci, to nesnesu, aby o mně takLtle šatně ckc... Gwenhwyfár celá roztřesená řekla: "Po všechna ta léta, cojsem vdaná,jsem sijen dvakrát myslela, žejsem těhotná, a pakjsem dítě !dnom po dvou měsících potratila. Řekni mi, paní, víš... " Hrdlo měla :né a neodvážila se ta slova i-íci nahlas. Řekni mi, Igraine, donosim to vidělrc jsi mě tedy s Artzcšozlým dítětem u r.su? Go by si o ní myslel její " že tak věří kouzlům a čárům? raineji pohladila po ruce. "Přála bych si, abych ti mohla říci více, ale ní se objevuje a zase mizí... Bůh zaručí, že to dobře dopadne, moje áje možné, že více tohojiž neuvidím, protože v době, kdy se to dítě dí, já už tu nebudu, abych je viděla - ne, ne, neplač, dítě moje," ila ji. Jsem pi-ipravena opustit tento svět od té chvíle, co se Artuš i1. Ráda bych viděla tvého syna, ráda bych chovala v náručí Morgai-č ité, kdybych se toho dožila, ale Utherje pryč a mým dětem se dai-í e. Je možné, že Uther na mějiž někde čeká, nebo ostatní děti, o které přišla při porodu. A jestli ne..." Pokrčila rameny. To se nikdy

raine zavřela oči a Gwenhwyfar si pomyslela: Inrcvilrc jsem ji. Seděla dokud starší žena neusnula, potom se zvedla a rychle vyklouzla do

tila se otupělá. Skutečněji nenapadlo, že by mohla být těhotná.,Jestli tom vůbec něco myslela, považovala za příčinu zpoždění měsíčků ijemnosti spojené s cestováním... protože první tři roky manželství každé, když se jí zpozdily, myslela že čeká dítě. Potom, v roce, kdy irtuš poprvé v bitvě u Celidonského lesa a pak byl zraněný a byl příliš na to, aby sejí dotkl,její měsíční potíže stejně přicházely nepravi-ě. Nemohla se orientovat podle měsíce, protože někdyjeden cyklus vynechal. e nyní, když jí Igraine sdělila tu novinu, přemýšlela, pročji to nena-ojiž dřív. O tom, že by královna neměla pravdu, vůbec neuvažovala. i vjejímjájí napovídalo: kotczla a čáry, a slabý hlásek se v ní ozýval: ray tyhLe věci jsou dříbelské a v domě svatýcLz žen nenzají .svoje ntisto. Ale něco iojí napovídalo: Jak by to molzlo být šatné, něco takového mi řici? Bylo iš, říkala si,jako když byl k Panně Marii seslán anděl, abyjí sdělil, že narodí syn... Gwenhwyfar na okamžik ohromilo, jak vůbec může ♀

takhle uvažovat, ale pak se sama pro sebe usmála, když si předsG starou a umírající Igrainejako božího anděla. Vtom se rozezněly klášterní zvony k modlitbě a C=wenhwyfar, ačl zde byla pouze jako host a neměla žádné povinnosti, se otočila, šl kaple sester a poklekla na svoje místo. Z bohoslužby toho však mn nevnímala, protožejejí srdce ijejí mysl byly zaujaty nejúpěnlivější n litbou, jakou v životě měla. Konečně je to tady, odověd na všechny moje modlitby. Acla, děkuji ti, i Ježiši Kriste i Panenko Marie! Artuš se rrtvlil. Nebyla to jelao cLL,vba. Nebylo třeba... a znovuji ochromil když si vzpomněla, co cítila, kdyžjí to říkal, kdyžjí dával svolení, ab zradila... a jaká šatn,á žena jsem tehdy byla, když jsem o tom vůhec uvažovrc Ale nyní ji Bůh odměnil, protože si to zaslouží. Gwenhwyfar pozv hlavu a začala zpívat spolu s ostatními chválu na Něho tak zanícen abatyše pozvedla hlavu a přísně na ni pohlédla. Netzcši, žcidná z nich netuši, proč jsem tak vděčaá... nevědi, jak snasis vděčná. . . Ale ani netuši, jak jsem byla špatná, že jsem i tady na svatém místě mysk toho, kterélzo miluji... A potom přes svoji radost ucítila bolestivé bodnutí: Nyni mě uvidi ošk a s velikým břichem napLněnvm Artušovým dítětem z bude si rnysLet, že jsem o3 a nikdy už se na mě nepodivá s lrískou a toulaou. A pi-estože měla srdcé radosti, cítila se malá, zničená a ponížená.

Artuš mi dal svoLeni a mohli jsme mit jeden dnclaélao, aLespoa jednou a t to nebude nikdy... nikdy... nikdy... Složila tvář do dlaní a tiše se rozplakala, vůbecjí už nezáleželo na žeji pozoruje abatyše.

Tu noc dýchala Igraine tak ztěžka, že si ani nemohla položit hl musela sedět vzpřímeně, podložena mnoha polštái-i, aby vůbec m dýchat. Sípala a kašlala bez přestání. Abatyše jí dala napít něčeho, mělo vyčistit plíce, ale byla po tom celá rozti-esená a řekla, že si ji lektvar nevezme. Gwenhwyfar seděla vedle ní, občas si zdřímla, ale hned byla vzt jakmile se nemocná jen pohnula, dávala jí napít vody a narovnáv polštáře, aby, se jí lépe sedělo. V místnosti svítila jen malá lampičk nádherně zářil měsíc a noc byla tak teplá, že dveře do zahrady n zůstat otevi-ené. Ajimi bez přestání vnikalo dovnitř hučení moře na jícího na skály. ,To je zvláštní," zamumlala Igraine vzdáleným hlasem, "nikdy netušila, že sem přijdu zemřít... vzpomínám si, jak jsem se tu opuštěná, když jsem poprvé přišla na Tintagel, jako kdybych pi samotný konec světa. Avalon byl tak krásný, tak nádherný, plný votí květin...

ětinyjsou tady taky," připomnělají Gwenhwyfar.
e nejako květiny u mne doma. Je to tady tak pusté, tak holé a ka-é," řekla.
"Bylas někdy na ostrově, dítě moje?" lajsem v klášterní škole na Ynis Vitrin, paní.
ostrově je krásně. A když jsem cestovala sem pi-es rašeliniště, tak ilá a opuštěná, dostalajsem strach." tine mávla unaveně rukou a Gwenhwyfarji uchopila za ruku. Byla ykle studená. Jsi hodné dítě," i-ekla Igraine, "žes přijela tak zdale-lyž moje vlastní děti nemohly. Vím, jak se bojíš cestovat - a teď jsi kovou dálku, aještě k tomujsi těhotná." :nhwyfar se snažila zahi-át Igraine ruce. "Neunavuj se mluvením,

raine se lehce zasmála, její smích však náhle pi.ešel do záchvatu ní. "Myslíš, že na tomještě záleží, Gwenhwvfar? Smýšlelajsem o tobě srávně -ještě ten den, co ses vdávala,jsem šla za Taliesinem a žádala t po něm, zda by nešlo, aby Artuš nějakým čestným způsobem z toho želství ustoupil." de - tojsem nevěděla. Proč?" ipadalojí, že Igraine váhá s odpovědí, ale třeba to bylojenom tím, emohla popadnout dech. ",Já nevím... možná jsem si myslela, že m synem nebudeš šiastná." Znovuji přepadl záchvat kašle, vypadalo é nikdy nepopadne dech. iyž se trochu zklidnila, Gwenhwyfar řekla: ,Teď už radši nemluv, co - chceš, abych ti pž-ivedla kněze?" ĎasU se všemi knězi," vybuchla Igraine. "Nikoho takového u sebe esu-ach, nedívej se tak překvapeně, dítě moje!" Chvíli klidně ležela. slela sis, že jsem tak zbožná, když jsem se na poslední roky života lila do kláštera? Ale kam jinam bych měla jít? Viviane by si mě lonu nechala, ale já bych jí nemohla zapomenout, že to ona mě dala za Gorloise... Za touhle zdí leží Tintagel,jako vězení... pro mě lo skutečné vězení. Ale bylo tojediné místo, kteréjsem mohla nazývat i. A mělajsem pocit, žejsemje získala za to, cojsem tam

vytrpěla..." iovu ten usilovný boj o dech. Konečně řekla: "Přála bych si, aby tu Morgaine... ta mívá vidění, ta by mohla vědět, že umírám..." venhwyfar neušlo, že má v očích slzy. Mnulají studené ruce, kteréjí daly napjaté a ledovéjako drápy a řeklajemně: ",Jsem sijista, že by la, kdyby to věděla, drahá matko." akjista si tím nejsem... poslalajsemji do rukou Viviane. I kdyžjsem dobře věděla, jak bezcitná dovede Viviane být, že bude Morgaine využívat, tak jako využívala mne, pro blaho této země a kvůli své ní lásce k moci," zašeptala Igraine. "Poslala jsem ji od sebe plyč, žejsem to považovala za správné, přišlo mi tojako menší ze dvou iby byla v Avalonu a v rukou Bohyně nežli v rukou černých kněží, byji učili myslet si o sobě, žeje špatná,jenom proto, žeje žena." ♀

Gwenhwyfar byla zmatená. Nepi-estávala mnout ledové ruce mezi s a vyměňovat horké cihly u Igraininých nohou ale i nohy mělajako i ledu, a kdyžje chtěla promnout, Igraine si posteskla, žeje vůbec ne

Měla pocit, že nesmí pi-estat. Ted, když se blíží tvůj konec, nepřej promluvit si sjedním s ki-esťanských kněží, drahá matko?" "Užjsem ti říkala, že ne," zamítla to Igraine, "nebo bychjim řekl všech těch letech, kdyjsem byla zticha, abych měla doma klid, co si o opravdu myslím... milovala jsem Morgaine natolik, že jsem ji po Viviane, abyjim alespoň ona unikla. Znovu začala sípat. "Artuš," do ze sebe konečně, "nikdy nebyl mým synem... byl Utherův - pouze L rův, jako naděje na následníka trůnu, nic víc. Milovala jsem Ut a porodila jsem mu syna, protože pro něho tolik znamenalo, aby syna, kteiý by po něm usedl na trůn. Našeho druhého syna - tet zemřel brzy potom, co mu odi-ízli pupeční šňůru - toho bych my mohla milovat jako vlastního syna, tak jako jsem milovala Morgai Řekni mi, Gwenhwyfar, vyčítal ti někdy můj syn, že jsi mu nepon následníka trůnu?" Gwenhwyfar sklonila hlavu a cítila,jakji v očích pálí slzy. "Ne,je n tak hodný... ani jedinkrát mi nic takového nevyčítal. Jednou mi ře1 se nikdy nestal otcem žádného syna, kterého by měl s některou z jichž měl v minulosti více, takže to možná není moje chyba. ",Jestliže tě má rádjen pro tebe samu, pakje to drahokam mezi m i-ekla Igraine, "aje právě proto dobře, že ho uděláš šlastným... Mil jsem Morgaine, protože byla všechno, cojsem milovat mohla. Byla, mladá a zoufalá nedovedeš si představit,jak nešťastnájsem byla tu z kdyjsemji porodila, samotná a daleko od domova,ještě sama nedoi dítě. Mělajsem strach, že se mi narodí stvůra, protožejsemji tak r viděla, když jsem ji nosila, ale byla tak rozkošná, vážná, moudrá, nějaká víla. Ona a Uther bylijediní lidé, kteréjsem milovala... kdep Morgaine, řekni, Gwenhwyfar? Kde může být ta, která nepřijela za umírající matkou?" Gwenhwyfar soucitně řekla: "Bezpochyby neví o tom, žejsi nema "Má přece vniti-ní zrak!" vykřikla Igraine a zavrtěla se na polštáři. může být, nevidí, že umírám? Ach, vidělajsem, že má potíže, i na Artt korunovaci, a nicjsemjí neřekla, nechtělajsem to vědět, mělajsem] že mám dost svého žalu, a nicjsemjí nepomohla, když mě potřebov Gwenhwyfar, řekni mi pravdu! Porodila někde Morgaine dítě, sama leko od lidí, kteří byji měli rádi? Mluvila o tom někdy s tebou? Nen mě, a proto za mnou nepřijede, když umírám, jenom proto, že js nedala pi-i Artušově korunovaci najevo, jaký mám o ni strach? Ach hyně... potlačilajsem schopnost vidění, abych měla doma klid, p Uther byl stoupencem Krista... Ukaž mi, kde dlí moje dítě, moje dees

Gwenhwyfar ji bez hnutí držela za ruce. "Ted musíš zůstatv 1 matko... jak si přeje Bůh. Tady nemůžeš vzývat Bohyni dábla...

graine se narovnala, a přestože měla oteklý obličej a promodralé rty, [vala se na mladší ženu tak, že si Gwenhwyfar pi-ipomněla: I ona je h-álovnou této země. Ievíš, co mluvíš," odbylaji Igraine hrdě, s lítostí a pohrdáním. "Bo-je nade všechny vaše bohy. Náboženství se může měnit, takjak to ili Římané a bezpochyby po nich to zjistí i křesťané, ale Bohyně je e všemi." Dovolila Gwenhwyfar, abyjí upravila polštáře, a zasténala. h kdybych tak měla teplé nohy... ano,já vím, žes tam dala horké cihly, já je necítím. Jednou jsem četla ve staré knize, co mi dal

Taliesin, dnom učenci, kterého přinutili vypít bolehlav. Taliesin říká, že lidé rcky zabíjejí ty moudré. Stejnějako lidé dole najihu uki-ižovali Krista, tento moudrý svatý muž byl přinucen vypít bolehlav, protože lůza Úové tvrdili, že hlásá nesprávné učení. A když umíral, i-íkal, že se mu d vkrádal do těla od nohou, a pak zemi-el... jájsem žádný bolehlav rpila, ale mám stejný pocit... nyní mi ten chlad stoupl až k srdci..." ivěla se a zůstala nehybně ležet, až měla Gwenhwyfar pocit, že přes-dýchat. Ale ne, srdcejí dosud pomalu tlouklo. Avšak Igraine už znovu romluvila, ležela, sípajíc, na polštái-ích a teprve krátce před svítáním řestalo ozývatjejí těžké dýchání.

graine pohi-bili druhého dne v poledne. Po krátké zádušní mši stála Gwenhwyfar u hrobu a když Igrainino tělo zabalené v rubáši pomalu spouštěli do otevi-ené země, stékalyjí po tvářích slzy. Truchlení nad í tchyní se však nemohla oddat úplně. Život Igraine zde byl ve lži, nebyla avá křestanka. Jestliže je pravda to, čemu věří, potom se Igraine nyní ží někde v pekle. A takové pomyšlení nesnesla, když si vybavila, jak byla Igraine laskavá. čiji pálily nedostatkem spánku a slzami. Nízké nebejí hrozivě viselo hlavou těžké,jako kdyby mělo každou chvíli pršet. Tady mezi zdmi tera byla v bezpečí, ale brzy bude muset bezpečí tohoto místo opustit ká ji několikadenní jízda přes rašeliniště pod hrozbou širého nebe, é bude viset nad ní i nad jejím dítětem... Gwenhwyfar se zachvěla jala si ruce přes břicho, v marném pokusu chránit svého nájemníka 1 hrozbou nebe. očseořád tak bojim, Igraine bylaolzanka a hyla vystavena naospas dáblu, i jsem v bezpeči, já vzývám Krista, který mne zaclaráni. Čeho se tady pod božim n mohu obávat? Přesto se bála, bez rozumného důvodu, takjak její i stávalo. Nesmim se bát. Jsem velekrálovna celé Británie jediná dalši toho c spi pod zemi. . . Jsem velekrálovna a navic nosim Artušova syna. Proč bych la čehokoli v božim suětě bát? ♀

Jeptišky skončily svůj žalozpěv a odcházely od hrobu. Gwenhwyfar znovu zachvěla a přitáhla si plášt k tělu. Ted na sebe musí dávat pozc musí dobřejíst, dostatečně odpočívat a zaručit, že se nestane nic špatn hojako předtím. Tajně počítala na prstech. Jestliže to bylo tehdy nap ledy, než odjela... ale ne, měsíčky nedostala již deset nedělí, zkrátka nebylajista. Přesto to vycházelo, žejejí syn se narodí někdy kolem Ve konoc. Ano, toje dobrá doba vzpomněla si,jak rodila svého syna Me asa, bylo to v té nejhlubší zimě a vítr venku sténal jako dábel čekajícf duši novorozence. Melease nezbývalo nic jiného, než aby kněz vstott do ženské komnaty a poki-til dítě, sotva vykřiklo. Ne, Gwenhwyfar b ráda, že nebude ležet za tmavých zimních dnů. Přesto však čeká vytouž dítě a byla by spokojená i s tím, že by je porodila i přímo o zimním s) novratu! Ozvaly se zvony a abatyše pi-istoupila ke Gwenhwyfar. Neuklonila s dočasná moc, řeklajíjednou, zde nic neznamená - ale Gwenhwyfar b nakonec velekrálovnou, proto naklonila zdvoi-ile hlavu a řekla: "Zůsta s námi zde, má paní? Bylo by nám velkou ctí, kdyby ses zdržela,jak dlot si budeš pi-át." Kéž bycla tu mohla zůstat. Je tu takový klid... Gwenhwyfar i-ekla s viditelt lítostí: "Nemohu. Musím se vrátit na Caerleon." Mn.si co nejdřive oznámit Artu.šovi tzz šiastnozc novinzz, novinu o jelzo synord "Král se musí dozvědět o - o smrti své matky," i-ekla. A pak, prótt věděla, co ta žena touží slyšet, Iychle dodala. "Bud sijista, že mu řekt jak laskavě jste se o ni staraly. V posledních dnech života měla všechl co si mohla přát."

"Byla to naše radost všechnyjsme paní Igraine milovaly. Tvujdopd vod bude připraven zítra brzy ráno, kéž Bůh sešle pěkné počasí. "Zítra? Proč ne dnes?" zeptala se Gwenhwyfar, ale pak se zarazila to bylo urážlivé, takhle spěchat. Uvědomila si, jak je dychtivá ozni Artušovi tu novinu, ukončit ty nevyslovené výčitky, žeje neplodná. P žila ruku na paži abatyše. "Musíte se za mě ted všechny modlit, za šia narození syna velekrále." " "Skutečně, paní?" Abatyšin vrásčitý obličej se rozzái-il radostí, velekrálovna sdělila něco tak důvěrného. "To se za tebe budeme vsk modlit. Všechny sestryjistě potěší, žejsme pivní, kdo se bude modi našeho nového prince." , Věnuji vašemu

klášteru dar...

"Boží dary a modlitby se nedají vykoupit zlatem," ř-ekla abatyše upí nicméně se nepřestávala tvářit potěšeně. V pokoji vedle Igraininy komnaty, kde posledních pár nocí spal služebná balilajejí věci dojezdecké brašny. Když vstoupila Gwenhw vzhlédla a zamumlala: "Nepi-ísluší se důstojnosti velekrálovny, abys, cestovalajen sjednou služebnou! Tak cestuje každá žena rytíře! Ty tll dostat další paní, aby jela s tebou!"

ti tedy pomůže další služebná sestra," řekla Gwenhwyfar. "Ale eme cestovat rychleji, když nás nebude mnoho." Wa nádvoří jsem zaslechla, že na jižních březích se vylodili Sasové," skla si žena. "Nebude bezpečné v této zemi cestovat!" Vebud bláhová," napomenulaji Gwenhwyfar. "Sasové najižním po-Efjsou vázáni smlouvou o udržení míru se zeměmi velekrále. Vědí, co áe Artušova legie, zjistili to v Celidonském lese. Myslíš, že chtějí vcům přidělávat práci? Tak jako tak budeme zpátky na Caerleonu a na konci léta př-esuneme dvůr na Camelot v Letní zemi - Římané Inili tu pevnost před všemi barbary. Nikdyji nikdo nedobyl. I ted už itn pan Cai, př-istavuje velkou síň, do které se vejde Artušův Kulatý abyjeho dI-užina a králové mohli sedět ujídla společně." Jc doufala, upoutala tím ženinu pozornost. "Toje blízko tvého starého iova, vid, paní %" íno, z výšin Camelotu je vidět šíp vystřelený přes vodu a je vidět vní království mého otce. Jistě, jako dítě jsem tam jednou byla," a, vzpomínajíc,jak bylajako malé děvčátko,ještě než chodila do školy, tiškami na lnis Vitrinu, a jak ji vzaly nahoru na zříceniny staré ké pevnosti. Bylo tam málo k vidění, až na staré zdi, a kněz se ne-ziljen na to, abyje poučil,jak lidská sláva uvadá... x noc sejí zdálo,jak stojí vysoko na Camelotu ale z pobřeží se valily y takže ostrov plul v moi-i z nn-aků. Přes údolí viděli vysokou Mohylu nis Witrinu, korunovanou kruhem kamenů věděla, že kamenný kruh shodili př-ed stovkami let kněží. A nějakým kouzlem sejí zdálo, že na iyle stojí Morgaine, směje se na ni a vysmívá se jí, na hlavě má ttěnou korunu. A pak stála Morgaine vedle ní na Camelotu a společ-ilížely na Letní zemi až k Ostrovu kněží. Viděla svůj starý domov, kde Ijejí otec Leodegranz, i Dračí ostrov utopený v mlze. Avšak Morgaine i podivné šaty a vysokou dvojitou korunu a stála tak, žeji Gwenhwyfar ohla pořádně zlidět, jenom věděla, že tamje. Řekla: Jsenz vila Morgaine chncc tato královstvi ti dám jako jejiclz velekrálovnrc, jesthže se skloniš a budeš

renhwyfar se polekaně probudila, dosud slyšela Morgainin smích ch. Místnost byla prázdná a tichá, až na chrápání služebné, která na rozkládacím lůžku vedle ní. Avšak na samotném rozhraní spánku zdálo, že vidí čisté nezkalené vody jezírka osvětleného měsícem, d se místojejí vlastní tvái-e odráží Morainin bledý obličej, koruno-věneem z proutíjako panenky zhotovované v době sklizně venkov-lidem někde daleko odtud. A Gwenhwyfar se musela znovu posadit řižovat se, nežli se zase pohroužila ve spánek. yž se vzbudila, zdálo sejí, žejeještě brzy, ale pak si vzpomněla, že iala na to, že se musí vypravit na cestu, sotva se rozbřeskne. Při světle ičky se oblékala a slyšela déšť bubnující na střechu. Kdyby zde však la, až pi-estane pršet, mohla by tu strávit eelý rok. Cítila se unavená ♀

a roztřesená, ale uvědomovala si, že pro to má důvod a tajně pohla svoje dosud ploché břicho, jako by se chtěla ujistit, že je to skutečn Neměla chui k jídlu, avšak přinutila se pozi-ít nějaký chléb a stud maso... má př-ed sebou dlouhou cestu. A jestliže se jí nechce jet v di bude to mít pi-ecejen výhodu, že i Sasové či lupiči zůstanou raději ně zalezlí. Zrovna si nasazovala kapuci svého nejteplejšího pláště, když vstou abatyše. Po několika zdvořilých slovech díků za velkorysé dary, kter Gwenhwyfár přispěla na klášterjménem svým i Igraininým, přistou k věci, proč přišla. "Kdo nyní vládne v Cornwallu, paní?" zeptala se.
"Proč - nejsem sijista," i-ekla Gwenhwyfar a snažila se vzpomenou , Vím, že velekrál dal Tintagel Igraine, když se ženil, aby měla nějaké m pro sebe, a tak pi-edpokládám, že po níje pi-evezme paní Morgaine, dt Igraine a starého vévody

Gorloise. Já ani nevím, kdoje tam ted kast nem." "Já také ne," přitakala abatyše. "Nějaký sluha nebo rytíi- paní Igra mám za to. Protojsem si s vámi pi-išla promluvit, paní... Tintagel má-s cenu a měl by být obvván, nebo vypukne válka i v této krajině. Jestli paní Morgaine vdaná a přijede sem žít, mám za to, že všechno b v poi-ádku -já tu paní neznám, ale jestli je to Igrainina dcera, před kládám, žeje to dobrá žena a dobrá křeslanka." To předpokládáš .šatně, pomyslela si GwenhHyfar a znovu sejí zdála slyší smích, kteiým sejí vysmívala Morgaine ve snu. Nebude však o A šově piíbuzné mluvit špatně před cizí ženou.

Abatyše pokl-ačovala: "Předej zprávu králi Artušovi, paní - že by: někdo přijít žít na Tintagel. Slyšelajsem nějaké i-eči- když zemřel Gtt - že měl nemanželského syna a další pi-íbuzné a někteří z nich by se snažit získat toto území zpátky. Dokud zde žila Igraine, všichni věděll je to místo pod nadvládou Artuše, ale ted by bylo dobře, kdyby a velekrál poslal jednoho ze svých rytíž-ů - popřípadě manžela paní gaine." "Řeknu to Artušovi," souhlasila Gwenhwyfar, a když se vydala na rI přemýšlela o tom. O státnictví toho věděla jen ználo, ale vzpomínaj jaký tu byl zmatek, než se na trůn dostal Uther, a znovu, když zemřel1 by měl následníka říkala si, že něco takového by se mohlo stát i v G wallu, kdyby zde nikdo nevládl nebo nedodržoval zákony. Morgainel královnou Cornwallu a měla by sem přijít vládnout. A pak si vzpotnl jak Artuš jednou řekl, že jeho nejdražší přítel by se měl oženit s sestrou. A jelikož Lancelot není bohatý a nemá vlastní půdu, by správné, kdyby pi-išli společně vládnout do Cornwallu. A nyni, když nosím Artušoua syna, bylo by nejLepši posLat Lancelota ode abych již nikdy neviděla jeho tvář a nemolzla odléLzat myšlenkám, jal vdaná žena azzi dobrá křestánka nemzlže mit. Yi-esto se nedovedla

edstavou, že by si Lancelot vzal Morgaine. Byla někdy před tváří ito špatného světa tak špatná žena? Gwenhwyfarjela s tváří skrytou Puci, nenaslouchala hovorům rytíi-ů, kteříji doprovázeli, ale pak si lomila, že projíždějí vesnicí, která byla spálená. Jeden z Iytířů ji idal o povolení na chvíli zastavit a podívat se, jestli někdo nepřežil 1 se však zachmuřený. asové," oznámil druhým Iytíi-ům a zarazil se, když si všiml, že mu uchá královna. Jeboj se, paní, jsou piyč, ale musíme jet, jak nejrychleji dokážeme, hom to oznámili Artušovi. Jestliže ti najdeme rychlejšího koně, budeš stačit?" Nenhwyfar se stáhlo hrdlo. Vyjeli z jednoho hlubokého údolí a nebe d nimi hrozivě klenulo- měla pocitjako nějaký malý brouček v trávě, , se nad ním objeví stín dravce. Odpověděla slabým roztřeseným cem malé holčičky: "Nemohu tedjet rychleji, nosím dítě velekrále dvažuji se mu ublížit." opět jí přišlo, že rytíř - byl to Griflet, manžel její vlastní služebné :asy-se zarazil uprosti-ed slov. Po chvíli, skrývaje netrpělivost, dodal: m, paní, bude nejlepší, když vás doprovodíme na Tintagel, nebo velké sídlo v tomto kraji či zpátky do kláštera, abychom mohli jet le a dorazit do Caerleonu zítra před svítáním. Jestliže čekáš dítě, ó ně nemůžeš jet v noci! Dovolíš, aby tebe i tvoji služebnou jeden doprovodil na Tintagel, nebo zpátky do kláštera?" ída byclz byla zase pod oclzz.anou zdi, jestliže jsou v tomto kraji Sasové... ale tm být zbabělec. Artuš se musi dozvědět novinzc o svém synovi. Postavila si r. "Nemůže jeden z vás jet na Caerleon a zbytek cestovat se mnou? nemůžete najmout posla, aby tu zprávu rychle doručil?" iflet se na ni podíval, jako kdyby měl chul zaklít. "Nemohl bych lFovat žádnému najatému poslu v tomto kraji, paní, aje nás málo i na bychom vás ochránili v této nebezpečné době. Nu, musí se stát, jak eješ, Artušovi muži se to bezpochybyjiž dozvěděli." Otočil se, čelisti né, a tvářil se tak nazlobeně, že Gwenhwyfar měla sto chutí zavolat pátky a souhlasit se vším, co navrhoval pak se ale napomenula, že í být tak zbabělá. Nyní, když nosí královského syna, musí se chovat královna a s odvahou pokračovat vjízdě. ybych zůstala na Tintagelu a země byla lná Sasů, pak bch tam musela t až do konce války, než bzcde v zemi zase mir, a to by bylo dloulzo. .. a kdyby tš nedozvěděl, že čekám dítě, molzl by mě tam necLzat žit ještě déle. Proč by přivést si neplodnou královnoz do svého novéh.o paláce na Cmelotu? I by poslechl rady toho starého druida, který mě nenávidi, Taliesina, který je dečkem a odložil by mě kvůli nějaké jiné ženě, která by mu rodila potomka h deset měsiců... svšechno bude v pořádku, jaknzile se to Artuš dozvi... dový vichr se prohánčl přes vřesoviště a pronikal jí až do morku ♀

kostí po chvíli je poprosila, aby se zastavili a připravili nosítka, poh konější nedělaly dobi-e. Griflet se tvái-il nazlobeně a na okamžikjí přil dalo, že zapomene na svoji zdvoi-ilost a začne klít, ale dal př íkaz a ozu vděčně vlezla do nosítek. Pomalý pohyb i zatažené záclonky chránk před hrozivýrn nebemji uklidňovaly. Před soumrakem pi-estalo na chvíli pršet a vyšlo slunce, které šilr osvětlovalo pochmurná vřesoviště. "Postavíme zde stany ," pi-ikázal G let. ,Tady na vi-esovišti alespoň uvidíme do daleka. Zítra bychom narazit na starou římskou cestu a pak budeme mocijet rychleji... a 1 ztlumil hlas a řekl něco ostatním rytíi-ům, čemuž Gwenhyfar nerozw la, ale celá se schoulila, protože tušila, že se zlobí, že musejí cestovat pomalu. Avšak každý věděl, že těhotná žena může snáze potratit, j že jede na rychlém koni, a ona již potratila dvakrát - copak chtěji, potratila Artušova syna i tentokrát? Ve stanu nemohla spát, země byla tvrdá a plášť i dekv vlhké, eeka ji bolelo zjízdy. Konečně usnula, navzdory prudkému dešti, kteiý pronikal do sta ažji vzbudily zvukyjezdců a volání byl to Grifletův hlas, drsný a ht0

"Kdoje to? Stůj!"
"Jsi to tv, Griflete? Poznávám tvůj hlas," ozvalo se zvolání ze tmy. "I je Gawaine a hledám tvoji družinu -je s tebou královna?" _

Gwenhwyfar si přehodila plášl přes šaty, ve kteiých spala, a vyšla ze stanu. ,Tojsi ty, bratranče? Co tady děláš?"

"Doufal jsem, že tě zastihnu ještě v klášteі-e," řekl Gawaine a sir z koně. Za ním se ve tmě Iýsovaly další postavy - čtyři nebo pět ArEu mužů, ač Gwenhwyfar nedovedla rozpoznatjejich tváře. "Jelikožjsi paní, pi-edpokládám, že královna Igraine opustila tento svět."

"Zemřela v noci na včerejšek," odpověděla Gwenhwyfar a Gawitl povzdechl. "Nu, je to vůle boží," řekl. "Ale v zemi se bojuje, paní -jelikožj tady a tak daleko od kláštera, domnívám se, že musíte pokračov Caerleon. Kdybys byla dosud v klášteře, měljsem pi-íkazy doprova a další sestry, které by si pi-ály ochranu, na Tintagel a poprosit, tam mohly zůstat, dokud nebude v kraji bezpečno." "Tak si můžete cestu odpustit," řekla Gwenhwyfar podráždén Gawaine jen zavrtěl hlavou. "I když moje zpráva je už bezpřecd a předpokládám, že sestry si přejí zůstat sklyty za zdmi kláštera, jet dále na Tintagel s rozkazem, aby všichni muži, kteří přísahali At věrnost, okamžitě přijeli. Sasové se shromažďují poblíž pobřeží s vft stovkou lodí - z majáků bylo vidět signální světlo. Legie je v Cael a všichni muži se shromažďují do zbroje. Když jsem se to dozvě Lothianu, okamžitě jsem jel za Artušem a Artuš mě poslal na I abych tu zprávu rozšířil tam." Zhluboka se nadechl. "Ani samotnj není větší posel nežlijá posledních deset dní.

VEI.EKRÁLOVNA
341

kaljsem královně," ozval se Griflet, "že by měla zůstat na Tintagelu, edjejiž pozdě se tam vracet! Ale když se na cestách shromažduje áda - Gawaine, možná ty bys měl doprovodit královnu na Tintagel." Je," ozvala se Gwenhwyfarjasně. "Musím se hned vrátit, nebojím se avat, když musím." Tím spíš, když hrozí válka, její šlastná novina še potěší. Gawaine netrpělivě zavrtěl hlavou. Jemohu se zdržovat pomalou jízdou, ledaže bych jel s Jezerní paní, á dokáže jet celj den po boku kteréhokoli muže. Ale ty jsi chabý ec, paní - nikoli, nechci se tě dotknout, nikdo neočekává, že budeš itjako rytíř, ale nemohu se zdržovat." královna je těhotná a musí jet moc pomalu," posteskl si Griflet pělivě. "Mohl bys nějakým svým pomalejšímjezdcům říci, aby dopro-li královnu, Gawaine, ajá pojedu s tebou na Tintagel?" awaine se usmál. "Bezpochyby si pi-eješ být ve středu dění, Grif)ete, iostal jsi tento úkol a nikdo ti ho nezávidí a od tebe nepi-evezme," , "Můžeš mi nalít trochu vína a dát kousek chleba? Pojedu celou noc, h byl na Tintagelu za úsvitu. Mám také zprávu pro Marcuse, kterýje Eným vévodou v Cornwallu a má přivést svoje rytíi-e. Tohle může být elká bitva, jakou předpovídal Taliesin, kdy bud zahyneme, nebo ou provždy vytlačíme Sasy z této země! Avšak každý muž musí přijít jovat po Artušově boku." ýni budou při Artušovi stát i smluvní armády," prohlásil Griflet. , Jen jestli máš naspěch,

Gawaine, a Bůh tě doprovázej." Oba rytíi-i se li. "Sejdeme se zase, až si to Bůh bude přát, př-íteli." awaine se uklonil Gwenhtyfar. Natáhla k němu ruku a řekla. "Oka-c-daří se mé př-íbuzné Morgause dobře?" ako vždy, paní."
co mé švagrové Morgaine -je v bezpečí na Morgausině dvoře?" awaine se tvářil překvapeně. "Morgaine? Ne, paní, svoji pi-íbuznou gaine jsem neviděl již několik let. Rozhodně nenavštívila Lothian, by mi to matka řekla," odpověděl zdvořile, přestože bylo vidět, žeje pélivý. "Již musímjet." úh tě doprovázej," řekla a pozorovala muže,jak mizí ve tmě. rzy bude svítat," řekla, ,je nějaký důvodještě spát, nebo složíme stany jedeme na Caerleon?" tiflet se tvářil potěšeně. "Toje pravda, v tomhle dešti se stejně nedá tdně spát," i-ekl, "a jestli můžeš jet dál, paní, budu rád, když už eme zase na cestě.,Jen Bizh ví, co nás čeká, než dojedeme na Caerleon." dyž slunce vyšlo nad vř-esoviště, vypadalo to, žejedou krajinou ztich-ařed válkou. Byla doba, kdy hospodáři bývají venku na svých polích, tčkoliv projeli kolem několika statků, na kopcích se nepopásaly ovce, mu nezaštěkal pes, ani děti nevybíhaly na zápraží, aby se na ně lvaly ani na římské cestě nepotkalijediného poutníka. Gwenhwyfar I zachvěla, když si uvědomila, že už se rychle roznesla zpráva ♀

o chystající se válce, a kdo mohl, zůstal za zavřenými dvei-mi, aby se před armádami obou stran. Neolzrozi jizda tozchle ryclzlosti moje dítě? Nyní jí to však pi-ipadalo výběr ze dvou zel - ohrozit sebe a svoje dítě nebojet pomaleji a risk že se dostanou do rukou saské armády. Rozhodla se, že Grifteto nezavdá další příčinu, aby si stěžoval, že je zdržuje. Jak jela, odm sklýt se v nosítkách, aby ji znovu neobvinil ze zdržování, zdálo se všude kolem ní číhá nebezpečí války.

Slunce sejiž chýlilo k západu a měli za sebou dlouhý den, když zah vyhlídkovou věž, kterou dal Uther postavit u Caerleonu. Ve výšce karmínová vlajka Pendragona a Gwenhwyfar se pokřižovala, když pc projížděli. Nyni když všiclzni křestané mzuseji ovstat proti barbarům, lzodi se, aby toto meni dávné dřibelské viry slouživLo ke svolcini armád křestánskélzo krále? Jeť o tomjiž mluvila s Artušem a onjí odpověděl, že pi-ísahal svému lidi jim bude vládnoutjako Velký drak, křeslanům nekřesťanům stejně, by někomu z nich dával přednost, a potom se zasmál a natáhl ruce & barskými hadv vytetovanými po celé jejich délce. Ošklivila si ty h symboly, které by spořádaný křesťan vůbec neměl nosit, ale on tvrdohlavě na svém. "Nosím je jako znamení své korunovace, kdy jsem získal LtCh místo v této zemi. Už o tom nebudeme mluvit, paní." A nic hojiž ni mělo, aby s ní nebo s kýmkoliv jiným znovu o tom mluvil nebo si vyslechl, co by na to mohl říci kněz. "Práce kněžíjejedna věc, a práce králeje věc druhá, milá Gwenhw Přál jsem si, abychom spolu probírali všechny záležitosti, ale ty tu zájem, a tak s tebou o tom nebudu mluvit. A pokudjde o kněze, těz toho nic není. Nech to být, i-íkám ti." Hlas měl tehdy pevný, ne nazlo přesto sklonila hlavu a už nic nei-íkala. Avšak nyní, když projížděLl Pendragonovou vlajkou, se zachvěla. Jestliže má ncíš syn vládnozct křest zemi, je správné, že zad hradem jelzo otce visi druidskrí vlajka? Pomalu se proplétali mezi utábořenou armádou na svahu před G leonem. Něktei-í z rytířů, kteří ji dobře znali, se postavili a vzdal královně hold, a ona se usmála a zamávala jim. Projížděli pod vla Lotovou a mezi muži z Lothianu, seveřany s dlouhými kopími a sel mi, oblečenými v nahrubo obarvených šatech, nadjejichž táborem vlajka Morrigánu, Velkého krkavce války. Z tohoto tábora pocház wainův bratr Gaheris. Uklonil se královně a kráčel vedle Grifletova nahoru k hradu. "Našel tě můj bratr, Griflete? Měl zprávu pro královnu... "Sešlijsme se, až kdyžjszne měli za seboujeden den cesty," řekt C "a bylo snazší pokračovat sem." "Půjdu s vámi do hradu - všichni Artušovi vybraní zytíi-ijsou dnea

čeři s králem," řekl Gaheris. "Gawaine se zlobil, že ho posílají se ami, ale nikdo nedokážejezdit tak Iychlejako můj bratr. Tvoje paní y, Griflete, ale připravuje se odstěhovat se i s dítětem do nového i - Artuš říká, že se tam musí

pi-emístit všechny ženy, tam budou ve z bezpečí, a májen málo mužů, ktei-í byje mohli ochránit." Camelot! Gwenhwyfar poklesla na mysli -jede celou cestu z Tinta-aby Artušovi sdělila novinu ojejich dítěti, a tedji sbalí a pošle na

ámhletu vlajku neznám," i-ekl Griflet a zahleděl se na zlatého orla, ,ě zobrazeného na vlajce na dlouhé žerdi. Vypadala velmi starodávně. e to praporec severního Walesu," řekl Gaheris. "Je tady Uriens se i synem Avallochezn. Uriens tvrdí, žejeho otec si tuhle vlajku vzal od anů, víc než před stovkou let. Možnáje to i pravda! Muži z Urienso-i kopcůjsou silní bojovníci, i když před nimi bych to neříkal." čí vlajkaje tahle?" zeptal se Griflet, ale tentokrát, i když se Gaheris tal odpovědět, poskytla mu odpověd Gwenhwyfar. óje vlajka mého otce Leodegranze, modrá vlajka se zlatým křížem." a jako mladé děvče pomáhala v Letní zemi ženám své matky ten lém vyšit. Říkalo se, žejejí otec si zvolil tenhle praporec, když slyšel ěh o římských císai-ích, kteří pi-edjednotz svou bitvou viděli na nebi aení kříže. Pod takouýzizi vlajkami bycltozn zněli bojovat, ne pod avalozskými achvěla se a Gaheris se na ni pi-ísně podíval. e ti zima, paní? Musímejet do hradu, Griflete, Artuš bezpochyby svoji ovnujiž očekává." vfusíš být z toho cestování unavená, moje královno," řekl Griflet a las- na ni pohlédl. "Brzy budeš v rukách svých žen." jak se přiblížili k vratům do hradu, objevovalo se mnoho Artušových ů, které znala, mávali na ni a přátelsky a neformálně na ni volali. i rok touhle dobou, pomyslela si, řijdou přivitat svého rince. lký, hřmotný muž, celý v kůži a na hlavě helmu, vstoupil do cesty iu koni -jako kdyby zakopl, ale uklonil se Gwenhwyfar ají bylojasné, takhle úmyslně zastoupil cestu. aní, sestro moje," i-ekl, "copak mě nepoznáváš?" wenhwyfar si ho zachmuřeně prohlížela a za okamžik ho poznala. "To

Zeleagrant," řekl. "Přišel jsem sem bojovat po boku našeho otce ho manžela, sestro." riflet s přátelským úsměvem poznamenal: "Tojsem nevěděl, že tvůj má syna, královno moje. Ale všichni jsou vítáni, kteří chtějí bojovat Artušovým praporem." Zožná kvůli mně promluvíš s králem, sestro," i-ekl Meleagrant. Gwen-ar se na něho dívala odměřeně a cítila lehkou nechut mít s tímto em něco společného. Byl to velký muž, téměř obr, a jako mnoho ch mužů vypadal neohrabaně,jako kdybyjedna půlka těla byla větší ♀

nežli druhá. Rozhodně měljedno oko větší než druhé a šilhal, přesto Gwenhwyfar snažila ujistit samu sebe, že za svůj tělesný zjev ten t nemůže a nezná nic, co by proti němu mohla mít. Přestojí to pi-ipada neslušné, aby jí před všemi těmi muži říkal sestro a nvní se jí vrhl b povolení po ruce, jako kdyby ji chtěl políbit. Sevřela ruku do pěsti a o táhlaji. Snažila se mluvit pevným hlasem: "Bezpochyby, když ti to udělá rado Meleagrante, můj otec o tobě promluví s Artušem a učiní z tebejednol ze svých rytíř-ů. Já jsem jen žena a neznám žádnou pravomoc ti ně takového slibovat. Je můj otec tady?" "Je s Artušem na hradě," odpověděl Meleagrant zachmuřeně, "a jsem tady venku s koňmijako pes!" Gwenhwyfar ho odbyla pevným hlasem: "Nezdá se mi, že bys měl nán na něco víc, Meleagrante. Dal ti místo po svém boku, protože tvoje mat byla kdysijeho oblíbenkyní..." Meleagrant se hrubě ohradil:, Všichni lidi v téhle zemi vědí, stejněja moje matka, že jsem synem krále, jeho jediný,m žijícím synem! Sest promluv o mně se svým otcem!" Odtáhla ruku, po které se opakovaně sápal. "Nech mě být, Meleagra te! Můj otec tvrdí, že nejsi jeho syn, jak mohu já říci něco jiného? Ta matkujsem nikdy neznala - tohleje záležitost mezi tebou a mým otce "Ale musíš mé vyslechnout," naléhal Meleagrant a tahalji za tukt musel Griflet zakročit. "No tak, no tak, mladíku, takhle nemůžeš mltt s královnou, nebo bude mít Artuš tvoji hlavu na míse k večeři! Jsem si ji že náš pán a král ti zaručí, na co máš právo, a jestliže budeš pro ně v této bitvě dobře bojovat, bezpochyby bude rád, když se ocitneš vjé družině. Nesmíš však takhle obtěžovat královnu!" Meleagrant se k němu otočil a čněl nad mladým mužem, třebaže i t byl vysoké, urostlé postavy, ale vedle Meleagranta vypadal jako dítě. , mi snad budeš povídat, co mám říkat vlastní sestře, ty tintítko?" Griflet položil ruku na meč a řekl: "Dostaljsem za úkol doprovodit s královnu, mladíku, ajá ten íikol, který mi dal Artuš, splním. Hni se z cesty, nebo tě k tomu pi-inutím násilím!" "Ty a kdoještě?" vysmíval se Meleagrant se zlým úsměškem. "Například já," pi-edstoupil Gaheris a postavil se Grifletovi po bo1 Stejně jako Gawaine to byl velký statný muž, který ydal za dva ú Griflety. "Ajá," ozval se Lancelot z

přítmí za nimi. Rychle přistoupil ke G hwyfařinu koni a ta se rozpLakala úlevou. Nikdyjí nepi-ipadal tak ht jako ted a přestože byl štíhlý a měl drobnou kostru, něco vjeho chovZ na Meleagranta zapůsobilo, že trochu ustoupil. "Obtěžuje tě ten t paní Gwenhwyfar?" Polkla a přikývla, a k vlastnímu nepříjemnému překvapení, zjistila ztratila hlas. Meleagrant zahřímal: "A kdojsi ty, mladíku?"

j si pozor," upozornil ho Gaheris, "copak nepoznáváš pana Lan-m velitel Artušova jezdectva," prohlásil Lancelot svým líným, po-ným hlasem, "a královnin chráněnec. Chceš mi snad něco i-íci?" á musím tady cosi vyjednat se svou sestrou," řekl Meleagrant, ale nhwyfar ho vysokýmječivým hlasem pi-erušila: ,já nejsem žádnájeho a! Tento muž tvrdí, žeje synem mého otce, protožejeho matka patřila kou dobu ke královým ženám! Není to žádný syn mého otce, ale šašek sho původu, který patří někam na statek, ačkoliv můj otec byl tak v, že mu dal místo ve své domácnosti!" ude nejlepší, když se nám budeš klidit z cesty," řekl Lancelot a po-vě si Meleagranta prohlížel a bylojasné, že Meleagrant ví, kdo Lan-je, a nemá chu se s ním pouštět do křížku. čal couvat a bručel pod vousy: ,Tohle tě budejednoho dne mrzet, ihwyfar," ale se zachmuřenou tváří jim ustoupil z cesty a nechal je

ancelot byl oblečenjako vždy vybraně, měl na sobě karmínovou suk-o plášl vlasy ml pečlivě zastřižené a učesané, obličej hladce oholený. a nice vypadaly hladké a bílé jako Gwenhwyfařiny, ačkoliv dobře Éla, žejsou tvrdé a pevnéjako ocel. Byl hezčí než kdykoliv předtím. Eišel právě včas, abyji zachránil před tím ohavným vetřelcem Melea-ICem. Lsmála se - nemohla si pomoci méla pocit, že se hluboko v ní a hnulo. i, nesmim se. na něj divat takhle, budu malkou Artušova syna... ancelot řekl: "Asi nebudeš chtít jít přes velkou síň, paní, v těchhle iačkaných jezdeckvch šatech... Pršelo snad po velkou část tvé cesty? ol, abych tě i tvoji služebnou zavedl postranním vchodem a můžešjít io do své komnaty, trochu se osvěžit, a až budeš převlečena, v suchu ile, potom můžeš přijít pozdravit mého pána Artuše do síně - celá se eš! Není ten vítr na tebe moc studený, Gwenhwyfar?" á dlouho využíval své výsady říkatjí křestnímjménem, bez formálního je královno" nebo "paní", ale ještě nikdy jí neznělo z jeho rtů tak e. Jako vždycky si o mě děláš starosti," řekla a nechala ho, aby vedl o koně. tncelot řekl: "Griflete,jdi a řekni našemu králi, že paníje v bezpečí rých komnatách. A ty, Gaherisi, jistě také toužíš být již mezi svými iy. Postarátn se o to, aby byla moje paní v bezpečí." vchodu do hradu jí pomohl sestoupit z koně a ona si uvědomovala otekjeho rukou. Sklopila oči a nedívala se na něj. eIká síňje plna Artušových spoleěníků," řekl, "a všude vládne zmatek ý Kulatý stůl je již tři dny pryč, odvezli ho na třech vozech na elot a Caijel s ním, aby ho dal najeho místo v nové síni. Nynijsme tlijezdce, aby spěšně povolal Caie zpátky i ostatní muže, kteří mohou t z Letní země... ♀

Vyděšeně se na něho podívala. "C,awaine nám řekl, že připlo Sasové -je to skutečně ta válka, které se Artuš tak obával?" "Je to ono, o čem jsme věděli celá léta, že jednoho dne musi F Gwen," řekl tiše. "Kvůli tomu Artuš cvičil svoje legie a já jsem pra s jezdectvem. Až bude po všem, možná, že budeme mít mír, po kti jsme toužili po celý život, my i Uther." Najednou se mu vrhla do náručí. "Mohli by tě zabít," zašeptala. B popivé, co měla odvahu udělat takovou věc. Přitiskla se k němu, skij obličej najeho rameni, a onji objal svýma pevnýma rukama. I přo strach měla příjemné pocity, že ji tak drží. Řekl roztřeseným hla , Všichnijsme věděli, žejednoho dne, brzy, to musí přijít, má drahá: jsme štěstí, žejsme se na to mohli celá léta pi-ipravova t, a když nás pc Artuš, rozhodně odtud Sasy vypudíme a zbytekje na vůli boží, Gwez far." Pohladiljijemně po rameni a řekl: "Chudinko, tyjsi tak una dovol, al tě zavedu k tvým služebným." Cítila však, jak se mu ruce cl a najednou se zastyděla, že se mu vrhla do náručejako nějaká markyC

V jejích komnatách bylo všechno vzhůlli nohama. Meleasa dáv lečení do beden, Elaine dohlížela na služebné. Elaine k ní přistc objalaji a vykřikla. "Sestřenko moje, dělalijsme si o tebe takové st když jsi byla na těch nebezpečných cestách - a doufali jsme, žes c zprávu,ještě nežjsi opustila klášter a zůstala na

Tintagelu. "Ne," řekla GwenhHyfár, "Igraine zemřela. Sešlijsme se s Gawr až kdyžjsme byli celý den na cestě, a kromě toho - moje místoje pi mého manžela." Meleasa se zeptala: "Paní, vrátil se Griflet s tebou?"
Gwenhwyfar přikývla. "Doprovodil mě až sem. Myslím, že ho uvi večeři - slyšelajsem Gaherise, že celá Artušova družinaje pozvát dnes povečeřela s králem." Meleasa řekla: "Jestli se to dá nazvat večeří. Bude to spíš uzo z přídělii pro vojáky - tohle místo připomíná ozbrojený tábor a 1 to nebude. Ale Elaine a já jsme se snažily, aby vše běželo tak, ja Obvykle se tato baculatá mladá žena stále usmívala, ale ted se ustaraně a unaveně. "Dala jsetn ti všechny šaty a další věci, které letos v létě poti-ebovat, do beden, aby se mohlv ráno odvézt spolu na Camelot. Král říká, že máme všechny jet hned, že vše je přip k nastěhování. Cai odvedl výbornou práci. Ale nikdy nás nenapa tam pojedeme takhle, ve spěchu." Ne, bouřila se Gwenhyfar. Jela j.sezn několik dn.i a nemázn chut někanz jinam! Můj domov je tady amzl,j syn má rrívo n.arodit se na otcověw hradě. Nenechám se posiLat sem a tam ja.ko kus nábytku. nebo zczvaza.le!

"Uklidni se, Meleaso, možná není takový spěch. Pošli někoho pt" na umytí a sežeň mi nějaké šaty, které nebudou uválené a zati z cestování. Kdojsou tyto ženy?"

ny, jak se ukázalo, byly manželkami některých společníků a králů ízených Artušovi a měly jet spolu s nimi na Camelot bude snazší, Ie budou všechny cestovat pohromadě, tak budou v bezpečí pi-ed "Je to blízko tvého domova," i-ekla Elaine, jako kdyby tím měla it Gwenhvyfái-inu nechui stěhovat se. "Můžeš navštívit manželku i otce a svoje bI-atříčky a sestřičky. Nebo zatímco Leodegranz bude :, tvoje nevlastní matka může bydlet s námi na Camelotu." by neudělalo radost ani jedné z nás, pomyslela si Gwenhwyfar a pak se děla. Měla sto chutí zakončit celý rozhovor několika slovy: Jsem d, nemohzc cestovat, ale ovládla se, aby nepodnítila vzrušené dotazy, byjistě následovaly. Artuš by se to měl dozvědětjako pivní.

dyž Gwenhwyfar vstoupila do velké síně, která bez Kulatého stolu, všech nádherných paravánů, tapiserii a dalších zavěše-ných vzácných předmětů vypadala prázdná, seděl Artuš u stolu, ,eného na dřevěných kozách poblíž ohně, obklopen půl tuctem svých čníků, kousek dál se shromáždili další. Byla tak nedočkavá sdělit mu ňovinu, ale ted to nemůže vybreptat pi-ed celým dvorem! Musí tt až na večer, až budou sami spolu v posteli - to bylajediná chvíle, o mělajen pro sebe. Když však vzhlédl od svých společníků a spatřil I a šelji obejmout. Nen, moje drahá!" i-ekl. "Doufal jsem, že Gawainův posel tě udrží ečí na Tintagelu..." bíš se snad, žejsem se vrátila?"
rtěl hlavou. "Tojistě ne. Cestyjsou tedy dosud bezpečné a tys měla " řekl. "Ale př-edpokládám, že to musí znamenat, že moje matka..." mřela před dvěma dny a byla pohřbena u zdi kláštera," i-ekla Gwen-r, "ajájsem se vypravila zpátky, abych ti tu novinu sdělila. A ty ted nic lepšího, nežli mi vyčítat, že jsem nezůstala kvůli téhle válce iečí na Tintagelu!" c ti nevyčítám, má drahá ženo," řekljemně, "bojím se o tvoje bez-Alejak vidím, Griflet o tebe dobře pečoval. Pojd a posad se tady." li k lavici a ona se posadila po jeho boku. Sti-íbrné a keramické rí zmizelo-zi-ejmě bylo také už odesláno na Camelot, uvažovala, co etalo s tím pěkným čelveným nádobím z Říma, kteréjí dala nevlast-kajako svatební dar. Stěny byly holé a všechno bylo vyklizenéjedli jené jídlo, které bylo k dostání na trhu, jen z jenoduchých dřevě-nisek. Namočila kousek chleba do omáčky a řekla: "Tady to vypadá, dyby se tu už přehnala bitva!" ipadalo mi správné, aby všechno bylo odesláno na Camelot," řekl, ♀

"a pakjsme se dozvěděli o toxn,jak připlouvají Sasové a propukl zmaG Je tady i tvůj otec, má drahá - bezpochyby ho budeš chtít pozdravit!" Leodegranz seděl kousek od nich, i když ne ve vniti-ním kruhu, byli Artušovi společníci. Šla za

ním a políbila ho, cítila pod svýxna ruka jeho kostnaté tělo-její otecjí vždycky připadaljako xnohutný muž-ve a hrozivý - nynijí přišel staxý a unavený. "Říkaljsem panu Artušovi, že tě neměl posílat v téhle době na cest řekl. "Ale bezpochyby to myslel dobře, když si pi-ál, aby ses vypxa k smrtelnému ložijeho matky, ale má své závazky i vůči manželce a Igi ne má neprovdanou dceru a ta by xněla být se svou matkou - kde vů vévodkyně cornwallskáje, že nejela ona?" Já nevím, kdeje Mox-gaine," vložil se do hovoru Artuš. "Moje sestr dospělá žena a svoje vlastní paní. Nexnusí mě žádat o povolení, aby mo jet taxn nebo onam." "Zajisté, takje to s každým králem," i-ekl Leodegranz kousavě, ,je nem všech kx-oně svých nejbližších žen. S Alienox-je to totéž a mám tri da kteréještě nejsou dost staré na to, aby se vdaly, ale i ty si mvslí, že mol vládnout mou doxnácností! Uvidíš je v Camelotu, Gwenhwvfar. P jsemje tam, aby se staraly o domácnost, a nejstarší, Isotta,jejiž dostst

- možná, že by,s ze své nevlastní sestry mohla udělatjednu ze svých pa Ajelikož nemám žádné žijící syny, chci požádat Artuše, aby, až bude Is mít na to věk,ji px-ovdal zajednoho ze svých nejlepších xytířů. Gwenhwyfar zavrtěla v úžasu hlavou při pomyšlení, že Isotta, jejl vlastní sestra,jejiž tak stará, aby přišla ke dvoru. Nu, uběhlo téměř se let od doby, kdy se Gwenhwyfár vdávala - nyní jí musí být takov dvanáct nebo ti-inárt. Elaine nebyla o nic starší, kdyžji pi-ivedli na Ca leon. Bezpochyby, jestli Artuše požádá, ten dá Isottě jednoho ze sv nejlepších rytíi-ů, možná Gawaina nebo ti-eba - jelikož Gawaine 1 jedrioho dne králem Lothianu - Gaherise, kterv je kx-áloým vlasti bratrancem. Řekla: "Jsem si jista, že Artuš a já někoho pro moji se najdeme." "Lancelotje dosud svobodný," navx-hl Leodegranz, "a stejně takvésn Marcus z Gornwallu. I když by rozhodně bylo vhodnější, aby se Mal oženil s paní Morgaine a spojili svoje majetkové požadavky, pak by měla někoho, kdo by se staral o hrad a chránil její pozexnky. A i tomu rozumím tak, že paníjednou z chx-áněnkyň Jezerní paní, vé Marcus už byji zkrotil." Gwenhwyfar se usmála při pomyšlení,jak se Morgaine podřídí a vG si někoho, koho budou oni považovat za vhodného. A dostala vztek. I by to mělo být Morgaine po vůli? Žádnájiná žena si nemůže dělat co c dokonce i Igraine, která byla královou matkou, byla provdána tal starší považovali za vhodné. Artuš by měl použít své autority a Mor náležitě provdat, nežje všechny zneuctí! Gwenhwyfax- bez nesnází 2a šila vzpomínku, jak Artuš xnluvil o tom, že Morgaine provdá za s

VELEKR.LOVNA
349

de Lancelota, a ona to tehdy odmítla. Zajisté, byla jsem sobecká... nemo-o mit pro sebe a nepřát iiau vla.stni manželku. Ne, i-ekla si, ráda by viděla celota oženěného, kdyby to děvče bylo vhodné a ctnostné! eodegranz se zeptal: "Mysleljsem, že vévodkyně z Cornwalluje mezi i paními..." yla," odpověděla Gwenhwyfar, "ale před několika lety nás opustila, Eila se svou příbuznou, a zatíxn se nevrátila." A znovu se v duchu ptala: proboha Morgaine je? Není v Avalonu, není ani s Morgause na tianu, nebyla s Igraine na Tintagelu - mohla by být v Malé Británii, se vypravila na pouf do Říma, či se nachází v pohádkové zemi nebo mě za xně, pomyslela si Gwenhwyfar, v samotném pekle. Takhle to iejde-Artuš má přece právo vědět, kdejeho nejbližší pi-íbuzná žije, Etě nyní, když zexni-elajeho matka! Ale Morgaine byjistě za umírající cou přijela, kdybv mohla. onhwyfar se vrátila ze svých tnyšlenek zpátky na své xnísto vedle še. Lancelot a král společně kreslili špičkami svých dýk na dřevěné li před sebou své plány a nepi-ítomně ujídali zjednoho talíi-e. Gwen-ar se kousla do x-tu - rozhodně kdyby zůstala na Tintagelu, Ax-tušovi bylojedno,jemu praxnálo záleží na tom, zda tadyje, či není - mohla :hýlit na lavici ke svým paním. Ale Artuš se na ni podíval, usmál se táhl k ní x-uku. fikoli, má drahá, nechtěl jsem tě odehnat - skutečně si ted musím nluvit s velitelemjezdectva, ale ty tu máš také své místo." Ukázal na ho ze sluhů. "Přineste další talíř masa px-o moji paní. Lancelot ajá už s tímhle zamávali - a někde se snad najde i čerstvý chléb, jestli nějaký zbyl, když tu není Cai,je v kuchyni zmatek." (yslím, že jsem již jedla dost," řekla Gwenhwyfar a opřela se o jeho no. Nepřítomněji pohladil. Z druhé strany ucítila teplé a pevné tělo :elotovo a zahřálji xnezi nimi pocit bezpečí ajistoty. Artuš se nahnul edu, jednou xukou ji stále hladil po vlasech, ve druhé dx-žel dýku i kreslil před sebou na stole. odívej, můžeme přivést koně tudy, můžeme cestovat rychle a vozy se iami a zavazadly pojedou kolem po rovině, muži na koních se ale u pustit napřed a xychle se dopravit tudy - Cai napekl chléb pro idy a po tři roky od bity u Celidonského lesajej skladuje. Je

prav-dobné, že se vylodí tady." Ukázal místo lehce načrtnuté na mapě. degranzi, Uriensi, pojdte se podívat na tohle..." išel její otec s dalším mužem, štíhlým, tmavovlasým a elegantním, liv vlasy mu šedivěly a tvář měl zvrásněnou. ráli Uriensi," uvítal ho Artuš, "zdravím tějako oteova i svého přítele. u paní Gwenhwyfar se znáš?" iens se uklonil. Měl příjemný a melodický hlas. "Těší mě, že tě ávám, paní. A bude v zexni větší klid, dovolím si pi-ivézt svoji man-a představit tiji na Camelotu." ♀

"Bude mi potěšením," řekla Gwenhwyfar a cítila, že její hlas ne upřímně - nikdy se nenaučila říkat tyhle zdvořilosti tak, aby zněly F svědčivě. "Tohle léto to nepůjde, budeme mítjinou práci," i-ekl Uriens. Nah se nad Artušovou mapou. "Za Arnbrosia jsme vedli armádu tudyhl a neměljsme tolik koní, kromě vozů se zavazadly, alejeden by,je m vézt a vzít to tudy. Musíte se vyhýbat bažinám, jak budete mířit najih Letní země." "Doufaljsem, že nebudu muset projíždět divočinou," řekl Lancelo Uriens zavrtěl hlavou. "S takovým rozsáhlým jezdectvem je to lep

"Na těch kamenitých kopcích by mohli koně uklouznout a zlom nohu," souhlasil Lancelot. "Lepší tohle, pane Lancelote, než aby muži, koně a vozy uvízli v b - lepší kamenné stráně nežli bažiny," řekl Uriens. "Podívejte, tady stará římská zed... " "Pořádně se v těch čmáranicích nevyznám," řekl Lancelot netrpěl Šel k ohništi a vytáhl dlouhý klacek, uhasil na špičce oheň a začal kr na podlahu zuhelnatělým koncem. "Podívejce, tady leží Letní země al jsoujezera a římská zeď... Máme, řekněme, tři stovkyjezdců a tady stovky..." "Skutečně tolik?" divil se Uriens. "Císařovy legie nezněly víc!"

"Sedm let se je snažíme vycvičit a učíme jezdce, jak s koňmi spr zacházet," i-ekl Lancelot. "Díky tobě, drahý bratranče," řekl Artuš.

Lancelot se otočil a usmál se. "Díky tobě, můj králi, že sis uvědomi bychomje mohli potřebovat."

"Někteří vojáci dosud neumějí na koni bojovat," ozval seUriens. "A kudjde o mě, vedljsem si dobi-e i kdyžjsem vedl pěšáky. "A toje dobře," řekl Artuš dobrosrdečně, "protože nemáme koně každého, kdo si přeje bojovat v sedle, nemáme ani dost sedel, post a třmenů pro všechny, ačkolivjsem pověi-il všechny sedlái-e v králo aby pracovalijak nejiychleji umí, a museljsem na to všechno vybrat peněz, abych to zaplatil. Muži si o mně určitě myslí, že jsem chan tyran." Zasmál se, pohladil Gwenhwyfar po zádech a řekl: "Po celou c jsem měl stěží dostatek vlastního zlata na to, abych koupil své králi hedvábí na vyšívání! Všechno šlo na koně, na kováře a na sedláře! . jednou ho pi-ešlo veselí a byl vážný, téměř zasmušilý. "A nyní nás největší zkouška ze všech, musíme napnout všechny svoje síly - Sa nás tentokrát zaplaví, přátelé. Jestliže se nám nepodaří je včas zat a zmenšitjejich počet na polovinu, zbude v téhle zemijenom potrav krkavce a pro vlky!" , Tady bude ve výhodějezdectvo," řekl Lancelot vážně. "Ozbrojení na koních mohou bojovat proti pěti, deseti - možná i dvaceti pěšál Uvidíme, a jestli jsme to odhadli správně, podaří se nám zastavit

u provždy. Jestli ne - tak při obraně našich domovů, žen a dětí lě, kterou milujeme, zemřeme!" ijisté," řekl Artušjemně, "tak to bude. Protože cojiného děláme od by, cojsme byli dost velcí na to udržet meč, Galahade?" mál se svýmjemným úsměvem a Gwenhwyfar si pomyslela s bolestí ce: Na mě se nikdy taklzle nezcsměje. Snad až uslyši novintc, kterou pro něho potom třeba... ncelot opětovaljeho úsměv a pak si povzdechl. "Dostaljsem poselství ého nevlastního bratra Lionela - Banova nejstaršího syna. Říkal, že tří dnů vydá na cestu - ne," zarazil se a počítal na prstech - "už je oři, posel měl zpoždění. Má čtyřicet lodí a doufá, že nažene eo e saských lodí na skály nebo najih ke cornwallskému pobi-eží, kde iou moci vylodit svojejednotky. A když se pi-ece vylodí, povede svoje tam, kde se shromažďujeme my. Měl bych vyslat posla se zprávou, e

setkáme." A ukazoval na improvizované mapě na zemi na kame-eří do síně se začaly ozývat hlasy a objevil se v nich vysoký a hubený ící muž. Pevným krokem směřoval mezi roztroušenými lavicemi na kozách. Gwenhwyfar viděla Lota z Lothianu naposledy př-ed u Celidonského lesa. co to vidím, Artušova síň, jak ji neznám - prázdná bez Kulatého čopak, Artuši, bratranče můj, hraješ na podlaze se svými spolužáky

Gulatý stůl odvezli už na Camelot, bratranče," i-ekl Artuš a zvedl se, ším ostatním nábytkem a věcmi pro ženy - tady vidíš ozbrojený tábor kám jen, až se rozední, abych poslal poslední z žen na Camelot. inajich se všemi dětmije už tam." t se uklonil Gwenhwyfar a svým uhlazeným hlasem řekl: "Nu, to im Artušova síň bude skutečně prázdná. Aleje to bezpečné, aby ženy ti cestovaly, když země bouří pi-ípravami na válku?" asové nejsou ještě tak daleko ve vnitrozemí," i-ekl Artuš, "a nehrozí zpečí, i kdyby se najednou dali hned do pohybu. Musím říct tak sátce svých mužů-aje to nevděčná práce-aby zůstali doma a střežili .elot. Královně Morgauseje dobi-e tam, kdeje, na Lothianu - ajsem že moje sestraje s ní!" Iorgaine?" Lot zavrtěl hlavou. "Ta se v Lothianu neukázalajiž mnoho)obrá, dobrá. To by, mě zajímalo, kam se poděla? A s kým? Vždycky si říkal, že v té mladé ženěje víc, než člověk kdy pozná! Ale proč na elot, můj pane Artuši?" á se snadno bránit " i-ekl Artuš. "Ochrání ho padesát mužů, dokud , de zase mír. Kdybych nechal ženy tady na Caerleonu, musel bych e vzít na dvě stovky mužů nebo i víc. Nechápu, proč si můj otec udělal pevnost zrovna na Caez-leonu - doufal jsem, že než se zase objeví é, budeme s celým dvorem na Camelotu a oni budou muset za námi ♀

35Ž

MI.HY AVALONU

přes celou Británii našíi- a my se s nimi sejdeme na bitevním poli, k si sami vybereme. Kdybychomje zavedli do bažin a kjezez-um Letní ze kde krajina není nikdy dva roky po sobě stejná, potom by bahno a ba udělaly za nás práci luků, šípů a sekyr, a drobný lid avalonský byje do svýzni elfími šípy. , Ti tak jako tak přijdou," ozval se Lancelot, ktezý studoval mapt kamenech a nyní se zvedl na kolenou. "Avalonjiž poslal tři stovky b níků a slibují, že jich bude víc. A Mez-lin říkal, když jsem s ním m naposledy, že vyslali jezdce i do tvé země, znůj pane Uriensi, tak všechen dávný lid žijící v tých kopcích mohl bojovat po našem boku, máme legii, jezdce na koních bojující v rovné kz-ajině, každého j vyzbz-ojeného kopím, kterv bude stačit na tucet Sasiz nebo i více. tom máme záplavy pěšáků, lukosti-elců a šermíi-ů, ktei-í dovedou boj v kopcích a údolích. A pak máme mnoho mužů z Kmenů, s jejich b a sekyrami. A dávný lid, který dovede bojovat ze zálohy a jehož t dovedou zákei-ně zaútočit se svými eltími šípy, aniž by je bylo v Myslím, že takhle bychom se mohli utkat se Sasy z celé Galie a z pol kontinentu!" "A právě to nás čeká," poznamenal Lot. "Bojuji se Sasy od dob Am sia - stejně tak tady Úriens - a nikdy jsme se nemuseli utkat s n takovvm, co nás čeká ted." "Ode dne, kdyjsem byl korunován,jsem věděl, že něco takového p

-Jezerní paní mi to i-ekla, když mi dávala Excalibuz-. A nyní posílá všc lid avalonský, aby se přidal k vlajce Pendragona." "Budeme tam všichni," přitakal Lot, ale Gwenhwy,far se zachvěla tuš i-ekl hlasem plným znepokojení: "Moje dz-ahá, celý den jsi byl cestě, i den pi-edtím a za rozbřesku musíš vyrazit znovu. Mohu za tvoje ženy, aby tě odvedly do postele?" Zavrtěla hlavou a propletla ruce v klíně. "Ne, nejsem unavená, Artuši, nepřipadá mi správné, aby avalonští pohané, ktei-í vyznávají dějnictví, bojovali po boku křesťanského krále! A jestliže na ně spoléhat pod tou pohanskou vlajkou...

Lancelot sejemně zeptal: "Moje královno, to bys nechala avalonslc aby jen tak seděl a pozoroval, jak jejich domovy padají do rukou. Británie je caké jejich zemí - bude bojovat stejně jako my, aby u nil naši zem před barbary. A Pendragonje král, kterému pi-ísahal vě

"Právě to se mi nelíbí," i-ekla Gwenhwyfar a snažila se, abyjejí hla klidně, ne jako hlásek malé holčičky, která ho pozvedá na muž sněmu. Nakonec, i-íkala si, Morgczuse je přiji7nána jako jeden z Lotových a Viviane se nikdy raezdráhala mluvit do věci stát2z! "Nelíbí se mi, že byi my a avalonský Iid měli bojovat po bokiz. Tahle bitva bude bojem zovan ch lidí, stoupenců Krista, potomků Říma, proti těm, kteří ne y vají našeho Boha. Dávný lid patří k našim nepi-átelum,

stejnějako Si a tohle území se nestane pořádnou křeslanskou zemí, dokud v

e lid nevymi-e nebo neuprchne do kopců a jejich dábelští bohové i! Nelíbí se mi, Artuši, že bys měl pozvednout pohanskou vlajkujako korouhev. Měl bys bojovat, takjako Uz-iens, pod křížem Kz-ista, aby :možno rozpoznat přítele od nepřítele!" ncelot se tvářil nevěi-ícně. "Jsem ijá tvůj nepřítel, Gwenhwyfár?" Eyrtěla hlavou. "Tyjsi křestan, Lancelote." ioje matkaje zlá Jezerní paní, kterou opovrhuješ projejí čaz-odějnic-: řekl, "a já sám jsem byl vy,chován v Avalonu a dávný lid, to jsou mí Můj vlastní otec, který byl ki-esťanským králem, podstoupil pro tuto Velký sňatek s Bohyní." Tvái-il se přísně a nazlobeně. uš položil ruku na jílec Excaliburu v jeho pochvě z karmínového tuvyšívaného zlatem. Pohled najeho ruku spočívající na kouzelných bolech spolu s hady, které obtáčely Artušova zápěstí Gwenhwyfar ráždil. Odvrátila oči a i-ekla:, Jak nám může Bůh pomoci vyhrát, iže se nezřekneme všech těch symbolů čarodějnictví a nebudeme wat podjeho křížem?" le na tom, co i-íká královna, něco je," souhlasil Uriens, "avšak já m svoje orly vejménu svých otců a Říma." !odegranz i-ekl: "Nabízím ti korouhev s křížem, můj pane Az-tuši,jestli tš. Můžešji nést právem kvůli královně." rtuš zavrtěl hlavou. Gwenhwyfar poznala pouze podle zbrunátnělých e sejejí manžel zlobí. "Přísahaljsem, ie budu bojovat pod králov-i vlajkou Pendragona, a tak to bude, dokud nepadnu. Nejsem žádný n. Kdokoli si přeje, může nést na svém štítu Kristův ki-íž, ale korouhev ragona nosím na znamení toho, že všechen lid Británie - ki-eslané, dové, i dávný lid - bude bojovat společně. Tak jako stojí drak nade ů zvířaty, tak Pendragonje nade všemi lidmi! Nade všemi, říkám!" orlové Uriense a Velký krkavec lothianský budou bojovat po boku a," řekl Lot a povstal. "Gawaine tady není, Artuši? Rád bych si pro-ril se svým synem a mysleljsem, žeje stále po tvém boku!" :hybí mi stejnějako tobě, strýčku," řekl Artuš. "Když nemám Gawaina ioku, nemám úplný pocit jistoty. Ale poslal jsem ho se zprávou na agel, protože nikdo nedovedejezdit tak zychlejako on." leještě ti spousta tvých věrných zůstala, aby tě střežila," prohlásil Lot le. "Lancelot se od tebe nehne ani na krok, je připraven vyplnit dné místo." mcelot se začervenal, ale zdvořile odvětil: ,To je tak stále, pi-íteli, ini Artušovi společníci se mezi sebou strkají a snaží se získat královu ň, a když je tu Gawaine, musíme ustoupit, dokonce i Cai, který je ovým soukojencem, ajá, královnin chráněnec." 2uš se obrátil znovu ke Gwenhwyfar a řekl: "Ted, má královno, si Š opravdujít odpočinout. Tahle porada může pokračovat dlouho do a ty se musíš přichystat, abys mohla za rozbřesku vyrazit." venhwyfar zalala pěsti. Alesoň leyzlokrát, tentokrát mi dej odva/zu proznlu-♀

vit... Jasným hlasem řekla: "Ne, můj pane. Za rozbřeskxz nikam nev zím, ani na Camelot, ani nikaxnjinam na celé zeměkouli." Artušovi znovu vzplály tvái-e. Poznala, že se zlobí. "Ale px-oč, paní mi Nemůžeš cestu odkládat, když v zemi propuká válka. Rád bych ti pos] den nebo dva na odpočinek, než se znovu vydáš na cestu, ale musím pospíšit, abychom tě dostali v bezpečí pxyč, než pi-ijdou Sasové. Řkáp GwenhHyfar, až pi-ijde ráno, tvůj kůň a všechno bude připraveno. Jest nechcešjet na koni, pojedeš ve voze nebo tě mohou nést v nosítkách, na cestu se vydat musíš." "To tedy nemusíxn!" vykřikla zui-ivě. "A nemůžeš mě přinutit, led bys mě posadil na koně a přivázal mě k němu!" "Bůh nedopusť, abych něco takového udělal," řekl Ax-tuš. "Ale co ta znamenat, paní moje?" Byl celý ustaraný, pi-esto se snažil, abyjeho 1 zněl lehce a pobaveně. "Celé legie mužů mě poslouchají na slovo a t tane se xni neposlušnosti od vlastní manželky?"
"Tvoji xnuži tě mohou poslouchat," vydechla zoufale. "Nemají dův aby zůstávali tady! Zůstanu zde pouze sjednou služebnou a porodní bou, můj pane, ale nepojedu nikam - ani ne ke bi-ehům i-eky - doku náš syn nenax-odí!" Tak, ted jsem mzi to řeklcc... přede všenzi těmi muži...

AArtuš, ktexý to vyslechl a pochopil, se netvářil radostně,jak očekáv spíš ztrápeně. Zavrtěl hlavou a i-ekl: "Gwenhwytár..." pak se zarazit: Lot se uchichtl a řekl: "Tak tyjsi těhotná, paní% Ale to ti gratulujil ti však nexnůže zabx-ánit v eestování. Morgause byla v sedle každý c dokudji kůň unesl, zatímco

u tebe by ani nikdo nepoznal, že čekáš c Naše porodní báby říkají, že čerstvý vzduch a cvičení jsou po těho ženu zdravé, a když moje oblíbená klisnaje březí,jezdím na ní až do! týdnů před porodem!" "Já nejsem klisna," odsekla GwenhHyfar chladně, "a dvakrátjsem tratila. Chceš mne tomu vystavit znovu, Artuši%" Tady zůstat nemůžeš. Tohle místo se nedá pořádně ubránit," řekl A zoufale, "a každou chvíli musíme vyrazit s armádou! Ani by nebylo s] vedlivé chtít po tvých ženách, aby zůstávaly s tebou a x-iskovaly, žeje c Sasové. Jsem sijist, že ti to nijak neuškodí, drahá ženo mezi ženami, I odjížděly do Camelotu minulý týden, byly také těhotné - a ty tady n žeš zůstat, když budou všechny tvoje ženy pryč, tady to bude ozbroj vojenský tábor, nic víc, milá Gwen!" Gwenhwyfar se podívala na svoje ženy. "Zůstane tu některá z vás se a královnou?"

"Já tu s tebou zůstanu, sestřenko moje,jestliže to Artuš dovolí," nah se Elaine. , Já zůstanu, jestliže s tím bude můj pán souhlasit, ačkoliv synjejiž v Camelotu," přidala se Meleasa.

"Ne, Meleaso, ty musíš zůstat se svým dítětem," řekla Elaine. "JJ její pi-íbuzná a vydržím cokoliv, co vydrží Gwenhwyfar, dokonce

rojeném táboře s muži." Přistoupila ke Gwenhwyfar a uchopilaji za "Ale nemohla bys cestovat v nosítkách? Na Camelotu budeš ve n bezpečí." ncelot povstal a přikročil ke Gwenhwyfar. Uklonil se před ní a tiše esl: "Má paní, prosím tě, odjed s ostatními ženami. Toto území bude r dní pokxyto troskami, přijdou-li Sasové. Na Camelotu budeš blízko svého otce. Moje vlastní matka žije v Avalonu, toje den cesty -je to stná léčitelka a porodní bába a jsem si jist, že by za tebou přijela rstarala se o tebe, nebo bv s tebou i zůstala, až se dítě narodí. Jestliže t ke své matce posla, aby za tebou pi-ijela, pojedeš?" 5wenhwyfar sklonila hlavu, sváděla boj se slzami. Opět se musim podřidit, t to, o co jsem žádána, jako každá že7aa, bez o/tledu na to, co chci! Nyní se jojil i Lancelot, abyji pi-iměl k tomu, udělat, co po ní chtějí. Vybavila stu z Letní země sem - i když měla po svém boku Igx-aine, byla šená a celý den, který strávilajízdou přes ta děsivá vřesoviště z Tin-CIu - nyní je pod ochx-anou zdí a má pocit, že již nikdy nebude mít C svoje útočiště opustit. Iožná až bude silnější, až bude mít svého syna v bezpečí své náruče... Ená potom se na tu cestu odváží, ale ne ted... a Lancelotjí nabídne dar společnost té zlé čax-odějnice, kterájejeho matkou! Jak si může šet, že by nechala zlovolnou ženu, aby se přiblížila k jejímu synovi? I3moh1 pošpinit sám sebe pi-ísahami a svazky s Avalonem, alejejího t se to pohanské zlo nesmí nikdy dotknout. je to od tebe velmi laskavé, Lancelote," i-ekla tvrdohlavě, "ale já se d nehnu, dokud se můj syn nenarodí." kdyby tě měli odvést do samotného Avalonu?" zeptal se Artuš. "Ty a tvůj byste tam byli ve většíxn bezpečí než kdekolijinde na tomto světě." achvěla se a pokřižovala. "Bože xnůj a Panno Marie, to nedopuslte!" tala. "To bych se mohla rovnou vydat do pohádkové země!" wenhwyfar, poslouchej mě= začal naléhavě, ale pak si poraženecky dechl a ona věděla, že nad ním zvítězila. "Zařid se,jak chceš. Jestliže bezpečí spojené s cestováním pi-ipadá větší než zůstat tady, potom nedopusl, abych tě nutil cestovat..." aheris řekl nahněvaně: "Artuši, ty jí tohle dovolíš? ,Já ti povídám, já ji přivázal na koně a poslal na cestu, al chce, nebo nechce! Můj králi, ilc se necháš oblotnit ženským poblouzněnixn%" "tuš unaveně zavrtěl hlavou. "Klid, bratranče," řekl, "je vidět, že nejsi itý muž. Gwenhwyfar, učiň, coje ti po vůli. Elaine může zůstat s tebou, mu jedna služebná a porodní bába a tvůj kněz, nikdo víc. Všichni tní za rozbřesku yrazí na cestu. A ted musíšjít spát, Gwen, nemáme hle dohadování už čas!" Gwenhwyfar poslušně nastavila tvář k políbení a ani si pořádně ne-lomovala, že vyhrála bitvu.

* *
♀

Ostatní ženy se vypravily za rozbi-esku. Meleasa prosila, aby mC zůstat s

královnou, ale Griflet to nedovolil. "E laine nemá ani manžela, dítě," řekl. "At si tedy zůstane. Kdybych byl ale králem Pellinorem, s dceru bych tu nenechával, královna nekrálovna. Ale ty pojedeš, n paní." A Gwenhwyfar měla pocit, že na ni pohlédl s úsměškem. A Artuš zdůraznil, že hlavní část hradu bude přeměněna na voje tábor a ona musí zůstat v komnatách s Elaine a služebnými. Většinaje nábytkujiž byla odeslána na Camelot tak museli pi-inést postel z pci pro hosty, na které bude spát s Elaine. Artuš přespával v táboře s nI jednou denně někoho poslal, aby se poptal, jak se jí dai-í, ale viděh jen zřídka. Zpočátku si myslela, že každý den uvidí,jak pochodují do bitvy se S nebo že se bitva přežene přes ně, ale následoval den po dni, týde týdnu a nepřicházely žádné zprávy. Občas se objevili osamělíjezdci a poslové a Gwenhwyfar viděla, že se shromažduje stále početnější arm ale byla uzavřena za zdmi svého pokoje, vycházelajen do malé zah za ním a slyšela pouze útržky zpráv, které pi-inášela porodní bába 9 její služebná většinu z toho tvoi-ilyjen klepy. Čas se vlekl ránojí slabo a nepřála si nicjiného, nežli zůstat ležet v posteli, ačkoli pozd cítila lépe a procházela se neklidně po zahrádce, nic nedělala, představovala, jak Sasové táhnou od pobřeží, a znyslela na svoje Ráda by na ně šila šatečky, ale neměla žádnou vlnu na pi-edeni a stav byl pryč. Avšak zůstal jí malý stav a hedvábí a napi-edená vlna a souprav vyšívání, kterou měla s sebou na Tintagelu. Vzala si do hlavy, že up1 vlajku... Jednoují Artuš slíbil, že až mu dá syna, bude si moci říci oja li dárek, který bude vjeho mocijí dát, a měla na mysli, že toho dne li žádá, aby odložil starou pohanskou korouhev Pendragona a pozvedÍ tův ki-íž. Tím se veškerá země pod vládou velekrále stane ki-eslanskoi a Artušovy legie a svatá armáda se dostanou pod ochranu Panny tÍ Bude nádherná - tak si to pi-edstavovala - modrá, vyšívaná zlatx a pro pláši Panny Marie použije cenné karmínově obarvené hec Neměla nicjiného na práci, proto šila od rána do večera a s pomoct jí práce pod rukama rychle přibývala. A do každélzo stelzzc této korouhvetI szoje modlitby, aby byL Artuš z bezpečí z této křesta.nské zemi od Tintag Lothian... Jednou odpoledneji přišel navštívit Merlin, ctihodný Taliesin. Z la, zdaje správné, aby měla v tuto dobu, kdy nosí Artušova syna,jen jednoho dne králem celé této křeslanské země, u sebe toho star hana a vyznavače dábla. Když však spatřila starcovy laskavé oi, mila si, žeje to Igrainin otec a budoucí praděděcekjejího dítěte.

, Věčný Bůh ti žehnej, Gwenhwyfar," řekl a roztáhl ruce, abyjí po Rychle udělala znamení ki-íže a i-íkala si, zda se necítí uražen, ale to, že to přijaljako výměnu požehnání.

se ti daří, paní, v této samovazbě?" zeptal se jí a rozhlížel se po iosti. "Ale vždyl jsi tady skutečně jak ve vězení! Bylo by ti lépe na elotu nebo v Avalonu nebo na ostrově Ynis Witrinu - tam jsi přece ila do školy sjeptiškami, vid? A tam bys alespoň měla čerstvý vzduch hu pohybu! Tadyje vzduchjako v chlévě!" [ám dost vzduchu na zahradě," bránila se Gwenhwyfár, v duchu dnutá, že musí dát hned vyvětrat lůžkoviny, zamést a poi-ádně ukli-místnosti plné ženských svršků a drobností, protože pro čtyři byla iost opravdu malá. bej na to, dítě moje, aby ses každý den prošla na čerstvém vzduchu, Lprší-vzduchje lék na všechny neduhy," řekl. , Věřím, že se tu nudíš. ítě moje, nepřišel jsem ti nic vyčítat," dodal jemně. "Artuš mi i-ekl tstnou novinu a já se z toho raduji s tebon, stejně jako my všichni. bzvláště - ne mnoho lidí se dožije toho, aby viděli svoje pravnuky." Eněný obličej mu zářil dobrotou. "Jestliže pro tebe mohu něco udělat, i dej příkaz, paní moje. Posílají ti vhodnou čerstvou stravu nebo n vojenský příděl?" tenhwyfar ho ujistila, že má všechno, co sijen může přát - každý, den ne košík těch nejlepších potravin - i když mu neřekla, že má jen u chut kjídlu. právěla mu o Igrainině smrti, o tom, že je pohřbena na Tintagelu slednímjejím skutkem bylo, žejí řekla ojejím dítěti. O vidění toho oeřekla, s ustaraným výrazem se na starce obrátila s otázkou: "Pane, kde žije Morgaine, že nepřijela ani k loži umírající matky?" malu zavrtěl hlavou. "Moc mě to mrzí, ale nevím." le toje nehorázné, že Morgaine nedá svým příbuzným vědět, kdeje!" fožná -jak to některé kněžky avalonské dělají - odjela na jednu ze tzáhadných cest nebo někde v osamění cvičí svoji schopnost vidění," I své vysvětlení Taliesin a i on ypadal ustaraně. "V takovém případě se to nedozvěděl, ale myslím, že kdyby byla v Avalonu, kde žije kami moje vlastní dcera, věděl bych to. Ajá to nevím." Povzdechl torgaineje dospělá žena a nepoti-ebuje se nikoho dovolovat, abyjela,

bře jí tak, pomyslela si Gwenhznyfar, kdyby tak musela Morgaine za svoji tvrdohlavost a bezbožné způsoby, podle kterých si dělá, eo Zalala pěsti a neodpovídala druidovi, s hlavou skloněnou, aby ne-její zlost... smýšlí o ní dobi-e, nezavdá mu příčinu, aby o ní smýšlel Ani si toho nemohl všimnout, protože Elaine mu ukazovala korouhev. íš, takhle trávíme dny, cojsme tu uvězněné, milý Otče." hle vám to přibývá," řekl Merlin s úsměvem. Vidím, že nemáte u chvíli, při které -jak to říkávají vaši kněží, si dábel najde práci mošné - vy nemáte místo pro ďábla, aby zde nějak působil, vy dvě ilnéjako včeličky. Již vidím nádherné vzory." ,jak jsem je tkala, modlila jsem se," řekla Gwenhwyfar vzpurně. ♀

"S každým stehemjsem se modlila, aby Artuš a Kristův kříž zvítězili Sasy ajejich pohanskými bohy! Doufám, že mi to nebudeš vyčítat, pa Merline, že tohle dělám, když ty si pi-eješ, aby -tuš bojoval pod poJ skou korouhví." Merlin se mírně usmál. "Modlitba nikdy nevyjde nadarmo, Gwenln far. Myslíš, že my nevíme nic o modlitbě? Když Artuš dostal svůj v meč Excalibur, byl uložen v pochvě, do které kněžka vetkala modti a kouzla, aby ho ochránily, dz-žela půst a modlila se pět dní, po cel dobu, co na tom pracovala. A bezpochy,by sis všimla, že i když byl ra proliljen málo krve." , Já bych ho ochránila s pomocí Krista, a ne nějakými čáry," bouřil Gwenhvyfar a stai-ec se usmál a řekl: "Bůhjejenjeden -všechno osta je jen způsob, jak prostý a nevzdělaný lid si pi-edstavuje bohy v talCi podobě, které rozumí,jakoje tamhle obraz vaší Panenky Marie, paní.1 na tomto světě se nestane bez požehnání jediného Boha, který nám vítězství nebo nám přinese porážku, jak si bude pi-át. Drak a Pannaj znamením toho, čeho si člověk cení výše než sám sebe." "Ale nezlobil by ses, kdybv Pendragonova korouhev byla stržena a p to ní zavlála nad Iegii vlajka s Panenkou Marii?" zeptala se Gwenhvv troufale. Stál blízko ní, natáhl svraštělou ruku, aby se dotkl lesklého hedvábf. je ale nádhera," řekl jemně, "a je to děláno s láskou, jak bych to odsuzovat? Alejsou tací, kteří milují korouhev Pendragonu, stejněj ty, miluješ Kristův kříž-chcešjim snad upi-ítjejich svátosti, paní?Avaloi - druidové, kněží a kněžky - vědí, že korouhev je jenom symbolem r symbol nic není, zatímco skutečnostje vše. Ale obyčejní lidé, ne, ti by to nerozuměli a musejí mít svého drakajako symbol králoy, ochrany." Gwenhwyfar si představila drobné lidi z Avalonu a vzdálených ko ve Walesu, kteří se zde shromáždili s bronzovými sekyrami v ruce, něk i s malý,mi šipkami z pazourku, s těly pomalovanými balami. Zachi se v hrůze, že tento lid, tak divoký a primitivní, by měl bojovat po ln ki-esťanského krále. Merlin viděl,jak se chvěje, a špatně si to vyložil. "Je tu vlhko a chladr řekl. , Musíš chodit více na slunce." Potom však pochopil a objal ženu svém boku ajemně řekl: "Drahé dítě, nesmíš zapomínat - tahle zem pro všechny Iidi, al již uctívají jakéhokoli boha či bohy, a my bojujc proti Sasům ne proto, že nechtějí uctívat naše bohy, ale protože ch spálit a zničit naši zem a vzít si všechno pro sebe. Bojujeme proto, a chom ubránili znír v této zemi, ki-esťanské, stejnějako pohanské, prot tolik lidí přidalo na Artušovu stranu. Chceš, paní, aby z něho byl ty kteiý znásilňuje duše lidí, abyjim zakázal sloužitjejich vlastnímu Bo jak se to neodvážili udělat ani císai-ové?" Ona se však jen znovu zachvěla a Taliesin řekl, že musíjít, ale al mc vědět, kdyby něco potřebovala.

laine se zeptala:, Je bard Kevin na hradě, pane Merline?" Elno, myslím, že je - mělo mě to napadnout. Pošlu vám ho sem, aby i zahrál na harfu, kdyžjste tady tak zavřeny." Moc rády si ho poslechneme," řekla Elaine, "ale chtělajsem se zeptat, (i bych si mohla půjčitjeho harfu... nebo tvoji, pane druide?" aváhal a odpověděl: "Kevin svoji harfu nepůjčí. Jeho Paní - jak ji ývá-je podle něho žárlivá milenka." Usmál se. "A pokudjde o moji, zasvěcena bohům a nikdo kromě mne sejí nesmí dotknout. Ale paní rgaine si nevzala svoji harfu s sebou je v jejích komnatách. Mám ji i poslat, paní Elaine? Umíš na ni zahrát?" Moc dobře ne," řekla Elaine, "ale dost toho o hraní na harfu vím, než chji poškodila, a budeme mít alespoň co dělat, až budeme mít ruce vené vyšíváním." fojen ty," opravilaji C=wenhwyfar, "mně připadalo odjakživa nevhod-aby žena hrála na

harfu." Cak to bude nevhodné," i-ekla Elaine, "ale myslím, že bych se jinak iznila, být tady zavřená a nemít co dělat, a stejně mě tu nikdo neuvidí, ybych tančila nahájako Salome pi-ed Herodesem!" wenhwyfar se zasmála a pak se zatvái-ila pohoršeně - co si jenom .lin pomyslí? Ale stařec se srdečně rozesmál. "Pošlu ti Morgaininu Fu, paní, a můžeš se dosyta věnovat svému nevhodnému krácení chvíle dyžjá na tom, že se někdo věnuje hudbě, samozřejmě nic nevhodného acházím!" u noc se Gwenhwyfar zdálo, jak Artuš stojí vedle ní a hadi na jeho ěstích oživli a připlazili se najejí korouhev a eelouji pokryli slizem... budila se zpocená a ten den už neměla sílu vstát z postele. Artuš se na řišel odpoledne podívat a stál zkormoucený vedle ní. Vevidím na tvém dobrovolném vězení nic dobrého, paní," řekl. "Kéž byla v bezpečí na Camelotu! Dostal jsem zprávu od králů z Malé ánie - nahnali třicet saských lodí na útesy a do deseti dnů musíme izit." Kousl se do rtu. "Kéž by to už bylo za námi a byli bychom všichni zpečí na Camelotu. Modli se k Bohu, Gwen, abychom se tam dostali iřádku." Posadil se na postel vedle ní a ona ho vzala za ruku, ale em se dotkla hadů najeho zápěstí a ustrašeně ucukla. o se děje, Gwen?" zašeptal a stáhl ji do svého náručí. "Ty moje inko, být tady takhle zavřená,ještě z toho onemocníš... tohojsem se

jovala se slzami. "Zdálo se mi - zdálo se mi - ach, Artuši," vzlykala , dka se posadila a odhodila poklývky. "Nesnesu pomyšlení, že necháš draka, aby vše ovládl, takjak se mi to zdálo... Podívej, cojsem pro udělala!" Bosa ho oběma rukama táhla ke stavu. "Podívej, už je to hotové, za tři dny to bude." jalji paží a pi-itisklji k sobě. "Kéž by to pro tebe tolik neznamenalo, ihwyfar. Moc mě to mrzí. Ponesuji do bitvy vedle korouhve Pendra-♀

gona,jestli budeš chtít, ale nemohu zapomenout na přísahu, kteroujs složil." "Bůh tě potrestá, jestliže dodržíš pi-ísahu, kterou jsi složil pohani a nejemu," křičela. "Potrestá nás oba!" Odtáhlji od sebe. "Chudinko malá,jsi nemocná a zoufalá, a není di na takovém místě. A ted už je bohužel pozdě posílat tě pryč, i kdj chtěla, na cestě do Camelotu už budou saské hordy. Snaž se uklidnit, lásko," řekl a šel ke dveřím. Běžela za ním a pověsila se mu na ivku. "Nezlobíš se, že ne?" "Proč bych se měl zlobit? Kdyžjsi nemocná a přepracovaná." Políb na čelo. "Ale už o tom nebudeme mluvit, Gwenhwyfar. A ted už mu jít, čekám posla, který tady může být každou chvíli. Pošlu sem Kevina , vám zahrál.,Jeho hudba tě rozveselí." Znovuji políbil a odcházel a Gw hwyfar se vrátila zpět ke korouhvi a zuřivě pokračovala v práci. Kevin se objevil druhý den navečer. Opíral svoje zchromlé tělo o 1 harfu měl přehozenou přesjedno rameno, takže sejeho silueta rýsoi proti dveřímjako nějaká příšerná hrbatá stvůra. C=wenhwvfar se zdálo znechuceně ohrnul nos a najednou uviděla místnost jeho očima: denní potřeby, které ženy používaly, ležely všude kolem bez ladu a skla pokoj byl dlouho nevětraný. Pozvedl ruku na znamení druidského žehnání a Gwenhwyfar se stáhla - něco takového mohla přijmout ctihodného Taliesina, ale od Kevina to vnímalajako urážku,jako ji ijejí dítě očarovat pomocí pohanských čárů. Tajně se pokřižovala, abyji neviděl. Elaine pi-istoupila k němu a zdvořile se nabídla: "Dovol, at ti pomi s tvojí harEou, mistře harfeníku." Celý se schoulil,jako kdyby chtěl svoji harfu ochránit, alejeho uhla hlas pěvce byl dokonale klidný. "Děkuji ti, ale nikdo se nesmí dotkn mé Paní. To, že ji nosím vlastníma rukama, když s pomocí hole sc unesu vlastní tělo, něco znamená, nemyslíš, paní?" Elaine sklonila hlavujako napomenuté dítě a i-ekla: "Myslelajsen dobře, pane." "Jistěže, jak bys to mohla vědět?" řekl a bolestivě se celý zkroutil, n Gwenhwyfar to tak alespoň připadalo, aby mohl svoji harfu uvolnit a tavitji na podlahu. "Nepotřebuješ něco, mistře harfeníku? Dáš si číši vína, abys zchu hrdlo, než se pustíš do zpěvu?" zeptala se Gwenhwyfar a on zdvořile p1 Potom si všiml korouhve s křížem na stavu a obrátil se k Elaine. T) dcera krále Pellinora, vid, paní? Tkáš korouhev pro svého otce do bits

Gwenhwyfar rychle odpověděla: "Elaininy ruce pracují stejně zru jako moje, ale ta korouhevje pro Artuše." Jeho zvučný hlas zněl nadneseně, jako kdyby obdivoval první děl pokusy o předení. "Je to nádherné a bude z toho pěkná nástěnná tap rie na Camelot, až se tam dostanete, paní, alejsem sijist, že Artuš pon

1ev Pendragonajako před nímjeho otec. Ale dámy nerady hovoří ich. Mám vám zahrát?" Hrábl prsty do strun a začal hrát Gwen-. naslouchala, okouzlena jeho hudbou, dokonce i její služebná se ila ke dveřím, aby si to poslechla. Hrál dlouho, dokud se nesetmělo, nhwyfar se při poslechu nechala unášet do světa, kde nebyl žádný mezi pohanstvím a křeslanstvím, válkou ani mírem, ale pouze duch planoucí ve tmě jako pochodeň. Kdy,ž tóny harfy konečně , nemohla Gwenhwyfar ani promluvit a viděla, že Elaine ve tmě tiše

nějaké chvíli řekla: "Slovy se nedá vyjádřit, co jsi nám dal, mistře níku. Mohu řícijediné: na dnešní večer nikdy nezapomenu." injako by se svým křivým úsměvem vysmívaljejím i vlastním citům, imenal: "Paní, při hudbě ten, kdo dává, přijímá tolik,jako ten kdo xchá." Obrátil se k Elaine a dodal:, Vidím, že tady máš harfu paní aine. Potomjistě potvrdíš, žeje pravda, co říkám." ývla, ale řekla: Jájsem v hudbě teprve začátečník. Hraji ráda, ale by nebyl okouzlen, kdyby mě poslouchal - jsem vděčná svým nicím, že mě snesou, když válčím s tóny." není pravda," hájilaji Gwenhwyfar, "víš, že tě poslouchámе rády," in se usmál a i-ekl: "Harfa je možná jediný nástroj, který nemůže atně, byí se na něj špatně hraje - to by mě zajímalo,jestli protoje ána bohům?" :nhwyfar sevi-ela rty, - musí kazit tuhle chvíli tím, že mluví o svých h bozích? Ten muž je nakonec znetvořená ropucha nebýt jeho nikdy by mu nebylo dovoleno sedět mezi urozenými lidmi - někde hla, že není nic víc nežli nějaký venkovský nalezenec. Nemůže ho , když je přišel potěšit, ale odvrátila tvář aí se s ním baví Elaine, :hce. Povstala a šla ke dvei-ím. "Je tady horko jako v pekle," řekla žděně a otevřela dokořán. nebi, nyní temném, zazářila na severu sprška světel. Gwenhwyfar la a přiběhla Elaine i služebná, ba dokonce Kevin, ukládající svoji opatrně do obalu, dotáhl svoje tělo ke dveř-ím. h, co toje, co to znamená?" ki-ičela Gwenhwyfar. in tiše odpověděl. "Na severu říkají, žeje to blýskání zbraní v zemi kdyžje vidět na zemi, znamená to velkou bitvu. A tojejistě to, co čeká -bitva, kdy Artušova legie, paní, tnůže rozhodnout, s pomocí bohů, zda budeme žítjako civilizovaní lidé, nebo zda se ocitneme y v temnotách. Měla jsi jet na Camelot, paní Gwenhwyfar. Není é, aby se velekrál musel nyní starat o ženy a děti." átila se k němu a vybuchla: "Co ty víš o ženách či dětech - nebo ich, druide?" , tohle nebude moje první bitva, má královno," řekl nevzrušeně. Paníjsem dostal od krále za to, žejsem hrál najeho válečné harfy avu vítězství. Myslíš si snad, že bych se měl uchýlit do bezpečí ♀

362

MLHY AVALONU

s dívkami a křesfanskými kněžími, těmi eunuchy v sukních? Ne, já, paní. Dokonce ani Taliesin,jakje staiý, nebude utíkat z boje." Rozh se ticho a nad nimi plála světla na severním nebi. "Prosím o dovol odejít, má královno, musím zajít za panem Artušem a promluvit s i a s panem Merlinem o tom, co tato světla znamenají pro bitvu, která čeká." Gwenhwyfar měla pocit, jako kdyby jí břichem projel nůž. I ten znetvoi-ený pohan miiže nyní být s Artušem, ale ona,jeho manželka, r zůstat stranou, ačkoliv v sobě nosí naději jeho království! Říkala si, žej někdy porodí Artušovi syna, musíjí vzdát dostatečnou úctu a dátjí xnf jaké si zaslouží, a ne chovat se k ní stálejako k bezcenné ženě, ktero přinucen vzít sijenjako součást věna,jež tvořili otcovi koně! Aleje t uklizená do koutku, protože sejí nemohl zbavit, a dokoncejejí elegai korouhevjí hodil na hlavu. . Kevin se zúčastněně zeptal: "Není ti dobi-e, královno moje? Paní Ela pomozjí!" Natáhl ruku ke Gwenhwyfar, ale mělji znetvoi-enou, záf7 zkroucené, a viděla, jak mu je obtáčí had, modi-e vytetovaný... pn ucukla a udei-ila ho, aniž by si uvědomovala, co dělá. Kevin, který rt nikdy jistý na nohách, ztratil rovnováhu a těžce dopadl na kamen podlahu. "Klid se mi z očí," křičela a ztěžka oddechovala. "Nedotýkej se mě t zlými hady - pohane, dábelský synu, nedotýkej se svými podlými-k mého dítěte!" "Gwenhwyfar!" Elaine k ní přispěchala, ale místo toho, aby pomi Gwenhwyfar, sehnula se nad Kevinem a podávala mu ruku, aby n vstát. "Pane druide, nezlob se na ni -je nemocná a neví, co dělá." : "Ale,já že nevím, co dělám?"ječela Gwenhwyfár. "Myslíš si, že ne, jak se na mě všichni díváte -jako na blázna, jako kdybych byla hlui němá a k tomu slepá? A ty mě chceš uklidňovat laskavými slovy, zatú za zády kněží žádáš po Artušovi pohanské neznabožské chování, ty, k bys nás nejraději předal do rukou zlých čarodějů...

Jdi odtud, al se n dítě nenarodí znetvořené, protožejsem se podívala do tvé zlé tváře. Kevin zavřel oči a sevřel pokroucené ruce, ale tiše se obrátil a za pracně dávat harfu pi-es rameno Elaine mu pomáhala a Gwenhwyf slyšela,jak šeptá: "Odpusl, pane..." Kevinův melodický hlas zněl drsně: "Já to dobi-e znám, paní. Mysl žejsem od žen taková sladká slůvkaještě nikdy neslyšel? Omlouván chtěljsem vásjen potěšit," řekl a Gwenhwyfar, hlavu skrytou v dlar slyšela fukání jeho hole a jeho klopýtavý krok, jak se bolestivě šátr dveřím. Ale i když byl pryč, schovávala svoji hlavu v rukách - ach, prc ji těmi zlými hady, cítíje,jakji bodají do těla,jakji koušou a šípy svítí světel nad hlavouji děsí, v mozkují probleskují světýlka... Vyki-ikla a kryla si obličej rukama, celá se kroutíc bolestí, jak se do ní zabodá kopí...na chvilku se vzpamatovala, když uslyšela Elaine, jak vyki-ikla

VELEKRÁLOVNA

363

,venhwyfar! Sestřenko moje, podívej se na mě, mluv se mnou! Ach, Panno, pomoz nám... Pošlete pro porodní bábu! Podívej, krev... vin," ječela Gwenhwyfár, "Kevin proklel moje dítě..." a zuřivě se proti zdi a tloukla do ní pěstmi, tělem jí projížděla nesnesitelná C. "Ach, Bože, pomoz mi, pošli pro kněze, možná že kněz ze mne : tuhle kletbu..." a nevšímajíc si proudu krve s vodou, který jí pro-al mezi stehny, se pi-itáhla ke korouhvi, kterou tkala, a znovu a zno-ko nepříčetná, se křižovala, než všechno zmizelo ve tmějako noční

rve za pár dní pochopila, žeje vážně nemocná, že téměř vykivácela, potratila čtyřměsíční dítě, moc malé a slabé na to, aby mohlo samo

rtuš. Ted mě zcrčitě zzenávidi, zzedokcizala jsem ani donosit jelzo syna... Kevin, évin mne proklel těmi svými zkroucezzvmi laady... Pohybovala se ve světě h snů o hadech a kopích, a kdyžji pi-išel navštívit Artuš a chtěl uchopit hlavu do sých dlaní, s hrůzou se od něj odtáhla, sotvaže spati-ila hady ičejícíjeho zápěstí. kdyžjiž byla mimo nebezpečí života, neměla dost sil, a takjen netečně z hnutí ležela a po tvái-ích jí stékaly slzy. Neměla ani sílu si je otřít. bylo bláhové se domnívat, že Kevinji proklel, musela zešílet bolestí... to první dítě, které potratila, ajestliže za to někdo může, může si a sama, žeje tady zavřená, místo aby byla tam, kde by měla dostatek tvého vzduchu, čerstvého,jídla, dostatek pohybu a společnost ostat-řišel za ní domácí kněz a i on souhlasil s tím, žeje bláhové domnívat eji Kevin proklel... Bůh by nepoužil rukou pohanského kněze, aby estal. "Nesmíš tak iychle obviňovat ostatní," napomenul ji. , Jestliže o k nějaké chybě, musela to být tvoje chyba. Tíží tě svědomí, paní nhwyfar? Potřebuješ se vyzpovídat?" zpovídat? Ne. Před dávnem přiznala svoji lásku k Lancelotovi a dos-rozhi-ešení a od té doby se snaží myslet pouze na svého právoplatného a. Ne, to nebude tím... a pi-esto selhala. Jedokázalajsem přesvědčit-nemělajsem dost síly pi-esvědčit Artuše, dložil svoje pohanské hady a korouhev Pendragona," řekla unaveně. hl by za to Bůh trestat moje dítě?" enom ty víš, co leží na tvém svědomí, paní. A nemluv o trestání te... to je v Kristově lůně... ale potrestána jsi ty a Artuš, jestli to je :, eož," dodal upjatě, "já nemohu soudit." o mohu udělat, abych to odčinila? Co mohu dělat, aby Bůh seslal išovi syna pro Británii?" kutečně jsi udělala všechno, cos mohla, abys zaručila, že Británie e mít křestanského krále? Nebo zamlčuješ slova, o kterých víš, že bys ěla vyslovit, protože si pi-eješ zalíbit se svému manželovi?" zeptal se ♀

364 MLHY AVALONU

jí kněz přísně. A když odešel, pohlédla na koz-ouhev. Věděla, že n každou noc hoří na nebi severní světla, na znamení velké bitvy, kter čeká přesto jednou jeden římský císai- spatřil na nebi znamení 1 a osud celé Británie se změnil. Nemohla by ona dát takové znam Artušovi? "Pojd, pomoz mi vstát," i-ekla své služebné. "Musízn dokončit korou pro Artuše, abyji mohl nést v bitvě." Artuš přišel večer za ní, zrovna když dokončovala poslední stehy a žn rozsvěcely lampy. , Takjak se ti daří, má drahá? Jsem rád, že užjsi vstala a zase pracuje řekl a políbil ji. "Moje nejdražší, nesmíš se tak trápit... žádná žena nemohla porodit zdz-avé dítě pod takovým tlakem, když bitva může puknout každou chvíli-

skutečnějsem tě měl poslat na Camelot. Jsi don mladá, milá Gwenhwvfar, Bizh názn může seslatještě mnoho dětí." A neušel bolestný výraz vjeho obličeji, věděla, že sdílíjejí žal.

Chytila ho za ruku a přitáhla ho k sobě na lavici, kde seděla p korouhví. "Není to hezké?" řekla a měla pocit, že je jako dítě žebra o pochvalu. "Je to moc krásné. Myslel jsem, že tak jemnou práci hned tak neu dím," řekl a položil ruku na karmínovou pochvu Excalibuz-u, který n stále u boku... "ale tohlejeještějemnější." "Do každičkého stehujsem vetkala modlitby za tebe i tvoje společmit říkala naléhavě. "Artuši, poslouchej mě - myslíš si, neznizže to být, že H nás potrestal za to, že má pocit, že nejsme připraveni, ty ajá, předat tol královstvíjinému králi, dokud nebudeme pi-ísahat, že mu budeme vě9 sloužit, ne jako pohané, ale nově pod vedením Kz-ista? šechny síly hanského zla jsou spojeny proti nám a my musíme bojovat proti n s křížem." Přikryljí ruku a řekl: "Ale, drahoušku, tohleje bláhové. Víš, že slou Bohu,jak nejlépe dovedu..."

"Ale přesto zvedáš nad hlavy svých mužů pohanskou koa-ouhev s had křičela a on ztz-ápeně potřásl hlavou. "Drahá, nemohu porušit přísahu Paní z Avalonu, která mě posadila trůn." , To Bůh, a nikdojiný, tě posadil na trůn," řekla upřímně. "Ach, Arti jestli mě miluješ, uctělej to,jesCliže si přeješ, aby nám Bůh seslal další d Copak nevidíš, jak nás potrestal tím, že nám vzal našeho syna?" , Takhle znluvit nesralíš," řekl pevným hlasem. "Je tojen pověra, dom vat se, že za to může Bůh. Přišel jsem ti říci, že Sasové se konei shromažďují a my se dáme do pohyhu a u Mount Badonu se s nimi p tíme do bity! Kéž by tijiž bylo tak dobře, abys mohlajet na Camelot, zatím to nejde -ještě ne..."

"Zajisté, dobře to vím,jsem tijen na obtíž," vykřikla hořce. "Nikdyjs nebyla pro tebe vic - škoda, žejsem nezemřela s dítětezn."

e, ne, takhle anluvit neszníš," chlácholil ji něžným hlasem. "Pevně i, že s pomocí dobrého meče Excaliburu a své družiny zvítězím. A ty nás můžeš ve dne v noci modlit, milá Gwenhwyfaz-." Zvedl se a dodal: zíme až na úsvitě.,Ještě se budu snažit přijít se s tebou večer z-ozloučit de i tvůj otec a Gawaine a snad i Lancelot - nechává tě pozdz-avovat , ihwyfar, měl velké starosti, když slyšel,jakjsi nemocná. Promluvíš si ii, když za tebou přijdou?" lonila hlavu a hoi-ce prohlásila: "Udělám, co si pi-eje znůj král a pán. a přijdou, i když pochybuji o tozn, že ti záleží na mých modlitbách okáži tě ani přesvědčit, abys odložil svoji pohanskou korouhev vedl Kz-istův ki-íž... A Bůh bezpochyby zná tvoje srdce, protože by tě chal jet do bitvy, kdyby věiil, že tvůj syn bude vládnout této zemi, že sesještě nerozhodl učinit z ní ki-eslanskou zem... -azil se a pustiljejí ruku. Cítila,jak se na ni dívá. Konečně se sklonil, !iljí ruku pod ba-adu a pozvedl obličej, aby se na něj podívala. Tiše "Moje drahá paní, moje lásko, vejménu božím, ty toznu věříš?" kývla, neschopna slova a oti-ela si nos do rukávujako dítě. lcám ti, drahá paní, pi-ed Bohem, já nevěi-ím toznu, že Bůh takhle , ani že záleží na toan,jakou korouhev poneseme. Alejestli na tom tobě..." Zarazil se a ztěžka polkl. "Gwenhwyfar, nesnesu, abys byla šastná. Jestliže do bitvy ponesu nad svým vojskem tuhle korouhev i a Panny Marie, pi-estaneš truchlit a budeš se za mě z celého srdce

se na něj jako vyměněná, srdce jí plesalo divokou radostí. pro ni udělá? "Ach, Az-tuši, modlila jsem se, tolik jsean se

otom," povzdechl si Artuš, "ti přísahám, Gwenhwyfar - ponesu do ry pouze tvoji korouhev Krista a Panny Marie a nad mými legiemi ude vlát žádnájiná vlajka. Tak to bude, amen." Políbilji, ale Gwen-yfar se zdálo, žeje velmi sznutný. Spojila mu z-uce a políbilaje a poprvé tzdálo, že hadi najeho zápěstích nejsou nic než vybledlé obrázky byla Utku bláhová, když si myslela, že hadi mají nějakou sílu, abyjí ajejímu éti ublížili. ávolal svůj doprovod, ktezý stál u dveří do znístnosti muži korouhev ttrně vzali a pozvedli ji nad jejich tábor. "Zítra za svítání totiž vyrazí-" řekl, "a všichni musí vidět korouhev mé paní s Panenkou Marii křížem, která bude vlát nad Az-tušovou legii." tytíř se tvái-il vyděšeně. "Ale- můj pane-a co korouhev Pendragona?" tuš řekl: "Odnesji sluhovi a popz-os ho, abyji někam odložil. Budeme odovat pod boží standartou." ytíř udělal, co po něm Artuš žádal, a Artuš se usznál na Gwenhwyfar, ho výrazu však cítila pz-amálo z-adosti. "Přijdu se s tebou rozloučit pi-i adu slunce, s tvým otcezn a některvmi pi-íbuznými. Povečeříme tady. sluhové přinesoujídlo pz-o všechny.

Elaine si nemusí dělat starosti se ♀

zajišiováním večeře pro tolik osob. Tak, uvidíme se později, moje dr ženo," a odešel. Nakonec se menší večeře konala vjedné z malých síní, protože v Gw hwyfai-ině komnatě by nebyl dostatek pohodlí pro všechny. Gwenhwl a Elaine si oblékly svoje nejlepší šaty, kterémjim na Caerleonu zůstaly, a vlasů si vpletly stuhy. Po posledních týdnech, kdy byly uvězněné ve s pokoji, bylo vzrušující zažít zase nějakou oslavu. I když to žádná v hostina nebyla: na deskách položených na di-evěné kozy nebylo o moq než obvyklé vojenské pi-íděly. Většina Artušových starších rádcůjiž ot la na Caznelot, včetně biskupa Patricia, ale k večei-i byl přizván Merlil liesin, král Lot, král Uriens z Walesu, vévoda Marcus z Cornwallu a L celotův starší nevlastní bratr Lionel z Malé Británie, Banův nejstarší a dědic. Lancelot byl pi-ítomen také a našel si chvíli, kdy přistoupi Gwenhwyfár, políbiljí ruku a pohlédljí do očí s beznadějnou něhou. "Užje ti dobi-e, má paní? Měljsem o tebe starost." Stranou od svěd políbil, jeho měkké rty se přitiskly najejí spánek v letmém polibku. Přišel i král Leodegranz, mračil se a tvářil se rozčileně. Políbilji na č "Moc mě mrzí, žes byla nemocná, má drahá, a lituji tě, žes přišla o d ale Artuš tě měl nechat odnést na Camelot v nosítkách - takhle ha zaeházel s Alienor, kdyby mi nechtěla vyhovět," zlobil se na ni. "Tecj vidíš, tím, žes tu zůstala, jsi nezískala ale vůbec nic!" "Nesmíšjí to vyčítat," ozval se Taliesin mírně, "vytrpěla sama dosLZ pane. Jestližejí nic neyčítá Artuš, pak tak nemá činit anijejí otec. " Elaine taktně změnila téma. "Odkudje tamhleten vévoda Marcus? To je bratranec Gorloise z Cornwallu, který zemi-e1 předtím, než trůn usedl Uther," odpověděl jí Lancelot, "a požádal Artuše, zda, la vyhrajeme bitvu u Mount Badonu, bude moci vládnout v Cornwallu základě sňatku s naší pi-íbuznou Morgaine." Ten stařec?" užasla Gwenhwyfar.

"Myslím, že by bylo docela správné dát Morgaine staršímu muži-r tak krásná, aby přitahovala mladíky," i-ekl Lancelot. "Ale vévoda Mar je chytrý a vzdělaný a vlastně ji nechce pro sebe, ale pro svého sl Drustana, ktelýjejedním z nejlepších eornwallských rytířů. V předve nadcházející bitvy jej Artuš učinil jedním ze svých společníků. I kdý pravděpodobné, že jestliže se Morgaine nevrátí ke dvoru, Drustan ožení s dcerou starého bretonského krále Hoella..." Zasmál se. "Dvor řeči o uzavírání sňatků - copak není nicjiného, o čem se dá mluvit?. "Nu," zaútočila na něj Elaine, "kdy nám ty něco povíš o svém sňat pane Lancelote?" Elegantně naklonil hlavu a řekl: "Až přijde den, kdy mi tě tvůj a nabídne, paní Elaine, pak nei-eknu ne. Aleje pravděpodobné, že tě t otec provdá za bohatšího muže, než jsem já, a jelikož moje paní tad již vdaná" - uklonil se Gwenhwyfar a té neušel smutek v jeho očích-ženěním nespěchám."

ne se začervenala a sklopila oči. Artuš řekl: "Prosiljsem Pellinora, k nám připojil, ale chtěl zůstat v poli se svými muži a dohlížet na k. Některé vozy sejiž vydaly na cestu. Podívejte..." Ukázal k oknu. i ta severní kopí nad námi!" :elot se zeptal: "Harfeník Kevin s námi není?"
iljsem ho, aby přišel," řekl Taliesin, "ale on řekl, že raději nebude královnu svou přítomností. Vyjste se nějak nepohodli, Gwenhwy- pila oči a řekla: "Bylajsem na něho hrubá, kdyžjsem byla nemocná jsem velké bolesti. Jestli ho uvidíš, pane druide, řekni mu, že bych da poprosila o odpuštění." Když stál Artuš pojejím boku a kdyžjejí hev vlála nad Artušovým táborem, cítila lásku a dobrodiní ke kaž-u. i k bardovi. Myslím, že ví, žejsi mluvila tak trpce, pronásledována svým osudem," Taliesinjemně a Gwenhwyfar v duchu uvažovala, co mu Kevin i-ekl. Najednou se otevi-ely dveře a vstoupili Lot s Gawainem. "Ale co se to děje, můj pane Artuši?" chtěl vědět Lot. "Korouhev dragona, pod kteroujsme se zavázali bojovat,již nad tábol-em nevlaje ezi Kmeny došlo k velkým nepokojům - řekni mi, cos to udělal?" Artuš byl ve světle pochodní bledý. "Nic zvláštního, bratranče -jsme sLanský národ a bojujeme pod korouhví Krista a Panny Marie." na něho zachmuřil. "Avalonští lučištníci mluví o tom, že tě opustí, ši. Nech vlát Kristovu korouhev,jestli ti tak velí svědomí, ale pojejím úuku al plápolá vlajka s Pendragonem s hady moudrosti, nebo se tvoji

ži rozptýlí a nebudou spojeni jedním srdcem, tak jak tomu bylo po Ié tohle dlouhé čekání! Chceš odvrhnout všechnujejich dobrou vůli? Piktové se svými elfími šipkami zabili do dnešního dne mnoho Sasů zabijí další. Prosím tě, neberjimjejich korouhev a nevzdávej se takhle ich spojenectví!" Artuš se nenózně usmál. "Stejně jako ten císai-, který uviděl na nebi qamení a řekl: Toto je znamení, v jehož jménu zvítězínle, tak to bude B námi. Ty, Uriensi, kteýjsi pozvedl římské orly, ten př Iběh znáš." rZnám, můj králi," souhlasil Uriens, "ale-je moudré odmítat lid avalon-ý? Stejnějakojá, můj pane Artuši, nosíš na zápěstí hadyjako znamení "mě, kteráje starši nežli kříž." "Alejestli zvítězíme, bude to nová země," i-ekla Gwenh far, "ajestliže , tak na tom nebude záležet."

Lot se za řeči otočil ke královně a hleděl na ni opovržlivě. "Mohljsem šit, že za tím stojíš ty, moje královno." Gawaine neklidně přistoupil k oknu a vyhlédl ven na tábor. Vidím,jak vzrušeně pohybují kolem svých ohňů, drobný lid avalonský, i lidé z tvé mě, králi Uriensi. Artuši, bratránku můj" - a šel ke králi - "prosím tě, to nejstarší z tvé družiny, abys vyvěsil korouhev s Pendragonem pro ty, =ří si přejí za nijít." ♀

368

MLHY AVALONU

Artuš zaváhal, pohlédl na Gwenhwyfářiny zái-ící oči, usmál se t a řekl: "Pi-ísahaljsem, žejestliže přežijeme bitvu, náš syn bude vlád v zemi sjednocené ki-ížem. Já nebudu doléhat na ničí svědomí, aleja psáno v Písmu svatém... Pokudjde o mne a můj dům, my sloužímc šemu Pánu." Lancelot se zhluboka nadechl. Ustoupil od Gwenhwyfar. "Můj P a králi, pi-ipomínám ti,jájsem Lancelot odjezera a ctím Paní z Aval Jejím jménem, můj králi, té, která byla tvojí pi-ítelkyní a dobrodiixl prosím o tuto Iaskavost - dovol, af já sám nesu do bitvy korouhev s] dI-agonem. Potom dostojíš své přísaze, a pi-esto nepol-ušíš přísahu i lonu." Artuš zaváhal. Gwenhwyfar neznatelně zavrtěla hlavou a Lancelot hlédl na Taliesina. Lancelot vzal mlčení jako souhlas a pomalu vych z místnosti, když se ozval Lot: "Artuši, ne! Už nyníje dost i-ečí o ton Lancelot bude tvým nástupcem, že je tvým oblíbencem! ,Jestliže po do bitvy vlajku Pendragona, pak si budou myslet, žes jej jmenoval, nesl tvoji korouhev, a v království dojde k rozdělení, tvoji lidé pod k a Lancelotovi pod Pendragonem."- Lancelot se prudce obrátil k Lotovi. "Ty si neseš korouhev vlastní s tak Leodegz-anz a také Uriens a vévoda Marcus z Cornwallu - proč l já nemohl nést korouhev Avalonu?" "Ale korouhev Pendragona je korouhví celé Británie sjednocen jedním velkým drakem," i-ekl Lot a Artuš si povzdechl a pi-ikývl. "Mu: bojovat podjednou korouhví a tou korouhví bude kříž. Mrzí mně, že ti nemohl vyhovět, bratranče," řekl Artuš a dotkl se Lancelotovy Iuky tohle nemohu dovolit." Lancelot stál a nespokojeně špulil rty, bylo vidět, že přemáhá vt potom přistoupil k oknu. Za sebou slyšel Lota, jak říká: "Slyšeljsel mezi seveřany - říkají, že tahle saská kopí a krkavci již na nás při k divokých labutí čekají..." Gwenhwyfár stála vedle Artuše a držela ho pevně za ruku. Tiše pn sla: "S tímhle znamením zvítězíš..." a Artušjí stiskl ruku. "I kdyby proti nám stály všechny síly pekelné, ne jen samotní Sa paní, se svou družinou musím zvítězit. A s tebou po svém boku, Lats te," i-ekl Artuš a obaje přitáhl k sobě. Lancelot stál chvíli bez hnutí, ob měl dosud nazlobený a pak řekl s hlubokým povzdechem: "Staniž se,, Artuši. Ale..." zaváhal a Gwenliwyfar, která stála těsně u něho, cítila se celý zachvěl. "Nevím, co řeknou, až se to dozvědí v Avalonu, můj] a králi." A na okamžik bylo v místnosti naprosté ticho, zatímco venku blý záře a míhaly sejazyky plamenů ze severujako kopí. Potom Elaine zatáhla záclony, přitáhla paravány a vesele zvolala: se pojdte všichni posadit k večeři! Jestli máte vyrazit za svítání do musíte se posilnit a myjsme dělaly, co bylo v našich silách!"

VELEKRr1I.OVNA
369

když seděli u večeře a Lot s Uriensem a vévodou Marcusem hovo-Artušem o strategii a rozmístění jednotek, Gwenhwyfar zahlédla elotovy tmavé oči - byly plné smutku a obav.

13

dyž Morgaine opouštěla Artušův dvůr na Caerleonu, žádala o povolení navštívit pouze Avalon a svoji nevlastní matku. Ne- přestávala myslet na Viviane - také proto, aby si nemusela mínat to, co se stalo mezi ní a Lancelotem. Kdykoliv se však k tomu rsli vrátila, páliljijako žhavé železo pocit studu nabídla se mu podle ého zvyku ve vší počestnosti a on nechtěl nic jiného, než si s ní rtsky pohrát a vysmál se jejímu ženství. Netušila, zda je to on nebo ama, na koho se zlobí, že si s ní mohl takhle pohrávat, nebo že ona ěm tak zatoužila... ovu a znovu litovala ssých tvrdých slov. Proč ho tak urážela? Byl rvý,jakéhojej Bohvně stvořila, o nic horší a o nic lepší. Alejindy, při estě na východ, zi-etelně cítilajako pocit hoi-kosti hlas Gwenhwvfar, E se jí kdysi posmívala: malci a ošklizá viln se jí stále ozývalo v uších. liyrfoho mohla nabídnout více, kdyby byla krásnájako (wenhwytár... y byla spokojena s tím, cojí nabídl on... a pak sejí to v mysli obrátilo slela na to,jakji urazil a skrz ni i Bohyni... Takto mučena vzpomín-, projížděla krajinou zelený,ch kopců. Po nějaké chvíli se v myšlen- vrátila k tomu, coji čeká v Avalonu. pustila Svatý ostrov bez povolení. Zřekla se svého postavení kněžky, tala za sebou dokonce zahnutou dýku, kterou dostala při zasvěcení té doby si česala vlasy do čela, aby nebylo vidět modrý srpeček, který měla vytetovaný. Nyní vjedné z vesnic, které byly roztroušeny kolem, ěnila pozlacený prstýnek za trochu modré bal,y, kterou používají Kmenu a znovu si srpeček čerstvě namalovala. chno, co se mi přilzodilo, se stalo roto, že jsern orušila přisa/zu, kterozz jsem Bohyni... a pak si vybavila,jak Lancelot zoufale řekl, že neexistují ani vé ani bohyně, ale žejsou to podoby, které lidstvo v posvátné hrůze isuje tomu, co si nedovede rozumově vysvětlit. e i kdyby to byla pravda, její hi-ích by to neumenšilo. Protože af již ně na sebe bere podobu, kterou si s,ytnyslí, nebo zdaje bohyně pouze n pojmenováním velkých neznámých sil pi-írody, přesto opustila m, způsob života i myšlenky, které se zavázala plnit, a přestala pod-t rytmům a proudům země. Jedla stravu pro kněžky zakázanou, brala zvířatům, ptákům či rostlinám, aniž by vzdala díky Bohyni, která projejí dobro obětována, žila bezmyšlenkovitě a nabídla se mužijen é radosti a rozkoše, aniž by se snažila zjistit vůli Bohyně, - ne, nemůže ♀

370

MI.HY AVALONU

předpokládat, že se vrátí a že všechno bude zasejako dřív. Jakjela l kopce a úvaly, mezi zrající úrodou a pod životadárným deštěm, s rosG bolestí si uvědomovala,jak daleko se odchýlila od učení Viviane a Aval Ten rozdil je laLzcbši, než jsem se domnivala. Ti, kteři obděLávaji zemi, když. kře,stáné, osvojuji si ztlsob života, který je od země vzdaluje řikaji, že jejich jim dal nadvládu nad zJším, co na této zemi roste, nad kažcLým zvířetem v i v Lese. Zatiynco my žijeyne zJ kopciclz a bažincách, v Lesich a na širokých pki a vime, že nám nepati.i nadvkida n.ad řirodou, to ozza ovládá nás, od chvile, ve slabináclz našich otců vzplane touha rc spoji se s vášni v lůně našich mt abyclzom vznikli ny, pod jeji nadvládou, až do clzvile, kdy rosteme zl těle n matek. A když přijde vhodná cltvile, vstoupime do tolcoto světa, až po žizJoty ro a zvířat, které musi být obětovány, abyclzom měli co jist a čina se oblékat, a c nám sílzc žit... Všeclany, ale všechny tyto věci se ději odle vůle Bolayně a bez j, blahodárného milosrdenstvi by se nikdo z nás nemoltl nadeclinout, ale všechn bylo nelodné a nakonec by vymřeLo. A dokonce i když Jřijde clzvile pro neploa a smrt, aby ostatni moltLi zaujmout naše misto na této zemi, i telzdy zasahuje nejen jako Zelená pani úrodné země, ale také jako Temztá pani semene leža zJ úkrytu Jod snělaem, krkavců a jestřábů, kteři řinášeji omalou smrt, i & kteří tiše a nenápadně odstraňuji vše, co má dosLouženo... Ve svých úvahách konečně Mor gaine pochopila, že to, co se stalo i ní a Lancelotem, byla nakonecjen malichernost největší hřích nespa la s Lancelotem, ale ve vlastnízn srdci tím, že se odvrátila od Bohyrt záleží na tom, co kněží považují za dobré, ctnostné či hi-íšné nebo o né? Rána, kterou utržilajejí pýcha, bylajen zdravou očistou. Bolzyně se o Lancelota postará po svém. Ne7ti na naně, abych ho soudila. chvíli se Morgaine domnívala, že nejlepší bude, když se na svého brat cejiž nikdy ani nepodívá. Ne nemůže čekat, že by se mohla vrátit na své místo jako vyvo kněžka... ale Viviane by se nad ní mohla slitovat a nechatji odčinit s hříchy, kterými se provinila proti Bohyni. V tu .chvíli měla pocit, á

mohla spokojeně žít v Avalonu ijako služebná nebo pokorná praco v polích. Připadala sijako nemocné dítě spěchající do náručí své aby se mohla vyplakat v jejím klíně... pošle pro svéhc syna a nech vychovávat v Avalonu mezi kněžkami a nikdy sejiž neodchýlí od způs kterým se naučila... A tak, když poprvé spatřila Mohylu, jak se zdvihá k nebi, zelená klamná, nad kopci ležícími mezi nimi, začalyjí po tvářích stékat slzy. se domů, domů na své místo a k Viviane, bude zase stát v kruhu katz a modlit se k Bohyni, abyjí odpustilajejí chyby, aby se mohla vrátit odkudji vyhnala vlastní pýcha a paličatost. Zdálo sejí, že Mohyla si s ní hraje na schovávanou, tuji viděla,j zdvihá mezi kopcijako vztyčený pyj, tu se skrývala mezi nižšími kopi mizela ve vlhké mlze ale konečně se dostala ke břehům jezera přijela pi-ed tolika lety s Viviane.

VELEKRÁLOVNA
371

(ed Morgaine se v pozdním slunci rozprostírala šednoucí hladina. á červenému nebi na západě vypadal rákos holý a temný a břehy va kněží byly sotva viditelné v mlze zvedající se při západu slunee. se ani nepohnulo, hladina byla nezčeřena, leskla se před ní jako dlo. Morgaine se celým srdcem i myslí sousti-edila na to, aby se dostala atý ostrov, aby zavolala lod... Stála zde hodinu bez pohnutí, a když l soumrak, věděla, že selhala. e... lod pro ni nepřijede, dnes večer, ani nikdy jindy. Pro kněžku, tu, kterou si Viviane vyvolila, pro milované dítě by přijela ale pro tlici, která žila na světských dvorech a dělala si po čtyři roky co chtěla, řijede. Jednou, v době svého zasvěcení, byla odeslána z Avalonu pryč ěla být prohlášena kněžkou pouze na základě toho, zda se dokáže it bez cizí pomoci. Tehdy se jí to podařilo. Nyní si přivolat lod kázala v nitru své duše se obávala hlasitě zvolat ono mocné slovo, é by pramici v mlhách vyvolalo. Nedokázala dát příkaz, ona, která e měla právo být nazývána dítětem Avalonu. Když voda potemněla slední zbytky slunečního světla zmizely s nadcházejícím mlžným sou-kem, hleděla Morgaine smutně na vzdálený břeh. Ne, neodváží se lat lod ale vždyi do Avalonu vede i jiná cesta, po druhém břehu a, kde se dá projít tajnou stezkou mezi bažinami, a tak si najít cestu krytého světa. Celé těloji bolelo z pocitu opuštěnosti. Vydala se po iú, vedla koně dál v houstnoucím šeru. Pi.ítomnost velkého zvířete io dechjí bylyjakousi útěchou. Jestliže i tentokrát selže, může strávit na břehujezera nebyla by to první noc, kterou stráví sama pod širým m. A ráno najde svoji cestu dál. Vzpomněla si,jak před lety cestovala ,otův dvůr daleko na severu. Je změkčilá po letech strávených v po- nezvyklé ticho: neozývalo se vyzvánění zvonů z Ostrova kněží , svolávání do kláštera, ani ki-ik ptáků měla pocit, že se pohybuje ivanou zemí. Konečně našla místo, které hledala. ,Již se stmívalo Lý keř a strom na sebe bral podobu podivné příšery, dokonce draka. ine si však rychle vybavila způsoby, které ovládala, když žila v Ava-není nic, co by jí mohlo ublížit, pokud tomu nebude chtít ublížit

ala se ubírat skrytou stezkou. Musela se pohybovat mlhou,jinak by ka zavedla do zelináí-ské kuchyně u kláštera mnichů. Přísně si na-t, že nesmí myslet na postupující tmu, sousti-edila mysl na uklidňující a myslelajen na to, kam touží dojít. S každým krokemjako kdyby ala kouzlo našlapovalajako pi-i spirálním tanci,jako kdyby stoupala i nahoru k Mohyle a ke kamennému kruhu... pohybovala se tiše, ia napůl zavřenýma, každý krok pečlivě zvažovala. Cítila kolem sebe nou mlhu.

iane to nepovažovala za velké zlo, že se vyspala s nevlastním bratrem idila mu dítě... dítě zrozené ze staré královské krve avalonské, samo ♀

372

MLHY AVAI.ONU

bylo kz-álem víc nežli Az-tuš. Kdy,by takového syna porodila Lancelot mohlo by být dítě vychováváno zde v Avalonu a stal bv se z něho vys, postavený dz-zid. Co se stane zjejího syna nyní% Proč nechala Gwydii v rukou Morgause? Moz-gaine si pozny,slela:,Jako nzalka se clzovám nerř zeně měla jsem t-o svého syna poslat. Netoužila však pohlédnout Artu3 do očí a říci mzz o dítěti. Nepřála si, aby kněží a dámy u dvora na hleděly spatra a říkaly: Toltle je žezza, která orodila

ditě Paroháči podle stcti polzanskrlt zvkz Ktnenti, které si maluji obličej, nrzsazu ji parolty rt hěltaji s je jako zzJiřata... Chlapci je dobře tam, kde je, na Artušově dvoře pro není znísto a co by si ona počala s malým chlapcem, ktezý byjí stále bě v patách? Nebo Artušovi? Bývaly však chvíle, kdv si na něj vzpomněla, kdy si př-ipomínala ve kdyjí ho pi-inesli nakrmeného a sladce vonícího, kdy ho dz-žela ve sv náručí a mazlila se s ním, nemyslela na nic a celé tělo měla naplrH štěstím... kdyjindy byla takhle šřastná?,Jen.,jednou, napadloji, když k s I.rzncelotetrt ve .slzcnci u staré Mohyly, když lovili zodrti ptriky na břehu jezer Zamrkala a uvědomila si, že ted už by měla být znnohezn dále, nežje, n bv mít za seboujiž mlhy a měla by být na pevné pizdě Avalonu. A skutečně bažiny byly prvč - kolem ní byly strorny a cesta pod noha byla pevná a ani se neocitla v zelinái-ské zahradě kláščez-a kněží. Nyr již zněla být na poli za Domem panen, ktez-é vedlo do sadu ted t vymyslet, co řekne, až ji tam najdou, jaká slova zvolí, aby avalonš lidem dokázala, že zná pz-ávo zde bj,t. Máje vůbec? Zdálo sejí, žejiž taková tzna možná vycházel měsíc - bylo tři čtyři dny po úplňku, t bude dostatek světla, aby našla cestzz. Nedá se čekat, že každý stz-om a bude vypadat stejně,jako když zde žila a znala tu každičký kz-ok. Morgi se pi-itiskla ke koňské uzdě, najednou dostala strach, že se ztratí na c ktez-ou kdvsi tak dobře znala. Nyní bylo světleji, stz-omy i keře viděla jasněji. Jestliže ychází mi proč ho nevidí nad stz-omy? Copak se nějak otočila, když přichá s přivřenýma očima, našlapujíc po stezce, která ji vedla mlhami n dvěma světy? Kdyby tak zahlédla nějaký známý oz-ientační bod! Na t nebyly žádné mraky - i mlhy se rozptýlily, ale neviděla žádné hvězdy

Možná byla tak dlouho pryč, že tyhle věci již nevidí. Nevidí žá známky vycházejícího zněsíce, ačkoliv by měl být už dávno na obloze A pak to přišlojako zásah z čistého nebe, v žiláchjí stydla krev. Ten kdy se vydala hledat kořeny a léčivé byliny, když se chtěla zbavit sv dítěte... tehdv se dostala do očaz-ované země, která nebyla součástí s Bz-itánie ani tajného světa, kde kouzla a čázy druidů vládly Avalonu, ale la toještě dávnější země, dávnější svět, kde nebyly ani lvězdy, ani slu ší vůlí ztišila divoce tlukoucí sz-dce uchopila koně za uzdu a přiti se kjeho ceplému tělu cítíla se u něho v bezpečí a slvšelajeho dech.: když zde bude státještě chvíli a zamyslí se, snad si na cestzz vzpomen Ale začalji zmáhat strach.

ohu zpátky. Nemoitu zátky do Avalonu, nezasloužim si to, nemohu se skrz mlhy... I tenkrát, když skládala tvrdou zkoušku zasvěcení, měla]camžik takový pocit, ale tehdy svůj stz-ach překonala. rát jsem byla ntladši a byla jsem nevinzzá. Telzd jsem nikdy nezrrzdila i nebo tajné učeni, nikdy jsem nezradila. život... rgaine vší silou ovládla hrůzu, ktez-á sejí zmocňovala. Stz-ach bylo to orší, co ji mohlo potkat. Strach ji vydá na milost a nemilost všemu u. Dokonce i di.voká zvěř vycítí strach, přijde a na člověka zaútočí, nco odvážných se bojí. Pz-oto ti nejstatečnější muži běhali s jeleny pečí, dokud ti nevycítili najejich kůži stz-ach... malují si snad proto, ovala, svoje těla modz-ou bozytovou barvou, protože tím překzyjí pach chu? Možná skutečně odvážní lidéjsou ti, kterí nemyslí na to, co by iohlo stát, kdyby sejejich plán nezdař-il. iiení zde nic, co bvjí mohlo ublížit, i kdyby se zatoulala do pohádkové tě. Jednou se tam již ocitla, ale žena, která se jí tehdy posmívala, jí htěla nijak ublížit, anijí neyhz-ožovala. Ti lidéjsou starší dokonce než pdové, ale i oni žijí podle vůle a pz-avidel Bohyně po svém a ve svém ě, a možná by ji někdo z nich zavedl na správnou cestu. Takže se [dném případě nemusí ničeho bát: v nejhorším případě nikoho nepo-a stráví tu noc sazna mezi stromy. Ced spati-ila světlo -je to snad jedno ze světel, které hoří na nádvoří mu-panezi?,Jestliže ano,je to v pořádku, brzy bude dozna, ajestliže ne, 6m by se měla zeptat na cestu kohokoli, koho potká. Jestli zabloudila Ostrov kněží, setká se s neznámýzn knězem, bude z ní mít třeba strach, de si myslet, že potkal vílu. Uvažovala, zda se občas něktez-é z těchto t nepokusí kněze zlákat bylo jen logické, že zde, v samotné svatyni hyně, nějaký kněz s větší představivostí než ostatní by mohl pocítit rxzný tep tohoto místa a mohl by pochopit, že svým životem popírá tní síly, kceré vládnou světezn. Ti kněží spíše život popírají, než aby přijímali al užjde o ten vjejich srdci či v přírodě nebo o život, který tbíhá mezi mužem a ženou... dybych já byla Paní z Avalonu, posilala lyclt za noci, kdy vychází nový měsic, tny do kláštera kněži, ukázat jizn, že Boltyni se telze vysmivat, ani ji nelze rat, že oni jsou. mu.ži a že žen.y zzejsou jenom

zlý výntysl jejich předstiraného la, ale že Boltvně to s nimi ntysli dobře... naříklad právěři beltanských tch nebo o letnim slunovra.tzz... Jebo bv snad ti bláznivi kněži rosili anit, aby odešly, a pozJažovali bvje za y, kteřířich.ázeji svádět poctizJé? A na chvíli její zazdálo, že slyší Merlinův s: Necltt jsou všichni mzcži volni, aby sloužili Bo/tu, kterélto maji nejraději... lokonce takovélzo, uvažovala, ktezý popirá samotný žizJot země? Ale věděla, Taliesin by řekl: I takového. Jyní mezi stromy zřetelně viděla tvar pochodně, hořící žlutě a modře dlouhé tyči. Její svit,ji na chvíli oslepil a potom spatřila muže, ktezý :hodeň držel. Byl dz-obný a snědý a nebyl tc ani kněz, ani druid. Měl ♀

na sobějen bederní roušku ze skvrnitéjelenice a přes nahá ramenaj tmavý plášl. Vypadaljakojeden z drobnvch mužů Iimene,jen byl o vyšší. Vlasy měl tmavé a dlouhé a měl v nich věnec z barevného poc ního listí, ačkoliv listy na stromech se ještě nezbarvily. To Morl poděsilo. Hlas však měl měkký ajemný a hovořil dávným nářečím. , sestro přišla jsi na noc? Pojd tudy. Dovol, povedu tvého koně - cestu." Měla pocit,jako kdybyji čekali. Jako kdyby upadla do snu, Morgaine ho následovala. Cesta pod r ma byla ted tvrdší a š1o se po ní snadněji, ač světlo pochodně svítilo v jen zastřeně. Vedljejího koně, ale každou chvíli se otočil a usmál se i Potom natáhl ruku a vedljijako malé děvčátko. Měl bílé zuby a tma mu ve světle pochodně vesele svítily. Nyní bylo kolem více světel. Později si nepamatovala kdy, ale v tu i musel muž předatjejího koně dál a vedlji do kruhu světel- nevzpom si, že by vstoupila mezi zdi, ale ocitla se ve velké síni, kde seděli a ženy a hodovali. Na hlavách měli věnce. Někteří z podzimního lisl některé z žen měly do vlasů vpletené drobné světlé kvítky, které se ski pod listy,ještě kdyžje sníh. Někdo hrál na harfu. ,Její průvodce hyl stále pojejím boku. Vedlji k dlouhému stolu a aniž by ji to překvapilo, poznala ženu, kterou již viděla, do vlasů vpletenu proutěnou korunku. Ženiny šedé oči nebyly poznamenán kem a hledély na ni védoucně,jako kdyby dokázaly vyčíst a vidět Muž posadil Morgaine na lavici a do rukoují vložil korbílek. Byl jakého kovu, který neznala... nápoj byl sladký, hladce klouzal do a chutnal po vřesu a rašelině. Žíznivě se napila a uvědomila si, že dlouhém půstu vypila moc iychle zatočila se jí hlava. Potom si vyt starý příběh - když se ocitneš v pohádkové zemi, nikdy nesmíš nicjí pít... byl to alejen starý příběh onijí pi-ece neublíží. Zeptala se: "Coje to za místo?" Paníjí odpověděla: "Toje zámek Chariot ajsi tady vítána, Morr královno britská." Zavrtěla hlavou. "Ne, ne, já nejsem žádná královna. Moje matk2 velekrálovna ajájsem vévodkyně cornwallská, ale nic víc..." Paní se usmála. "Tojejedno. Jsijistě unavená, cestovalajsi dlouh a pij, sestřičko, a zítra tě někdo zavede, kam máš namířeno. Ale tecP, na hostinu." Na talíři měla ovoce a chléb, tmavýjemný chléb z neznámého obi zdálo se jí, že ho již někde ochutnala... všimla si, že muž, ktexý j: zavedl, měl kolem zápěstí náramky, obtočené jako živé hady... pn si oči a uvažovala, zda sejí to nezdá, a když se podívala znovu, vidč je tojen náramek nebo snad tetování, stejné,jaké má Artuš od doby jej zvolili králem. A občas, když se na muže podívala, pochodně v natolik, že se jí zdálo, že nad jeho čelem vidí stín parohů a p korunku a byla ověšena zlatem, ale chvílemi sejí zase zdálo, žeje l

tí a na krku měla náhrdelník z mušlí, z malých mušliček, které byly ůlené jako ženské přirození zasvěcené Bohyni. Seděla mezi nimi někud bylo slyšet harfu a byla toještě sladší hudba než avalonská... necítila žádnou únavu. Sladký lahodný nápoj ji zbavil únavy a žalu. ,ějijí někdo vložil do rukou harfu a i ona se rozehrála a rozezpívala y nezněl její hlas tak čistě a sladce. Jak hrála, upadla do snu, ve mjí všechny obličeje kolem pi-ipomínaly někoho, koho znala odji-.. Zdálo sejí, že se prochází po pobřeží slunného ostrova a hraje na vnou prohnutou harfu a pak zase seděla na velkém kamenném ná-i a vyučovalje moudrý dniid v podivných šatech s kružítkem. Hledali dy a všude bylo slyšet písně a zvuky, které otevíraly zamčené dveře zvedaly kruh kamenů a ona se to všechno naučila a byla korunována m hadem, kterého měla nad čelem... ní řekla, žeje čas, aby si šla odpočinout - zítraji ajejího koně někdo nvodí. Tu noc spala v chladné místnosti se zavěšeným listím - nebo iad byly tapiserie, které se kroutily a

proměňovaly a vyprávěly jí hy o všech věcech, které se před dávnem udály? Viděla i samu sebe, mou do gobeiínu, s harfou v rukou a s Gwydionem v náručí a viděla i sebe vetkanou do tapiserie s Lancelotem - hrál si s jejími vlasy elji za ruku a ona si i-íkala, že existuje něco, co by si měla pamatovat, ý důvod, proč se na Lancelota zlobí ale nemohla si vzpomenout, co

yž jí paní řekla, že večer je slavnost a že by se měla ještě den nebo držet a tančit s nimi, nebránila se... připadalojí tak dávno, co tančila a veselá. Ale když přemýšlela o tom, co by to mohlo být za slavnost, la si vzpomenout... Jistě rovnodennost toještě být nemiiže neviděla iěsíc nebo slunce, aby si to mohla spočítat, takjakji to naučili. vlasů jí vetkali květiny, jasné letní květy, protože jak i-ekla paní, žádné nezkušené děvče. Byla bezhvězdná noc aji mrzelo, že nevidí , takjako ve dne neviděla slunce. Byl tojeden den, dva, anebo tři? ase jako by nezáleželo jedla, když měla hlad, spala, když se cítila ená, sama, nebo na posteli, měkké jako tráva, s jednou s paniných tt. Jednou s překvapením zjistila, že děvče - ano, vypadala trochu Raven -ji objímá rukama kolem krku a líbáji a onají polibky vrací, idivu nebo studu. Bylo to jako ve snu, kde jsou podivné věci zcela ié, aji to překvapovalojen trochu, měla spíš pocit, že na tom nezá-že žije v očarovaném snu. Někdy ji napadlo, co se asi stalo s jejím m, ale když se rozhodla, že pojede dál, paníjí řekla, že na to nesmí ani pomyslet, naléhali na ni, aby u nich zůstala... Jednou po létech, se snažila ybavit si, co se s ní na zámku Chariot dělo, vzpomněla si, žela paní v klíně a sálají z prsou, a nepřipadalojí vůbec zvláštní, že dospělá žena, leží v matčině klíně a nechá se líbat a laskatjak malé Ale to jistě nebylo nic víc než sen, který se jí zdál po opojení tím m sladkým vínem... ♀

376

MLHI AVALONU

A někdyjí pi-ipadalo, že ta paníje skutečně Viviane a uvažovala: mocněla jsena snad a ležim v lLoz.ečkách a všechny tvlale podivné věci se mije zdaji? Vyšla si ven s paninými děvčaty hledat kořeny a léčivé byliny roěním obdobíjako by nezáleželo. A pi-i slavnosti - byl to stále tentýž nebojižjiný? - tančila za zvuků harfy a opět sejí chopila a hrála a hi která se z ní linula, byla smutná i veselá. Jednou, když hledala bobule a květiny na girlandy, o něco zak(C) Byly to vybílené kosti nějakého zvířete. Kolem krku měl zbytek kůže něm útržek červené látky - připomínalo to brašnu, ve které měla a věci, když se vypravila z Caerleonu. Co se stalo sjejím koněm, uvažor je v bezpečí někde ve stájích? Stáje však nikde v okolí tohoto pohádla ho zámku neviděla, určitě však někde musí být. Tedje však ti-ebajít zpívat, bavit se a čas nechat plynout... Jednouji muž, ktetýji tam přivedl, zavedl stranou od tanečního kn ku. Nikdy se neměla dozvědětjehojméno. Jakje možné, že když nc ani slunee, ani zněsíc, cítí v sobě tak silně pulzování slunce i měsíce? "Máš u sebe dýku," řekljí, "musíšji odhodit, nesnesuji ve své blízka Odepjala kožený řemen, kterýmji měla pi-ipnutou k pasu a odhc jej, aniž tušila, kam dopadl. Pak přistoupil k ní, jejich tmavé vlaa propletly a jeho ústa byla sladká, chutnala po bobulích a silném ná z vřesu. Svléklji. Byla zvyklá na chlad - nevadilojí, že ležela na stui trávě, nahá podjeho tělen. Dotýkala se lio měl teplé tělo, horký-a- úd a ruce, ktelými jí roztáhl stehna, byly silné a dychtivé. Pi-ivítal celým tělem hladově jako panna pohybovala se spolu s ním a cítila mus pulzujících proudů země, kteréji obtékalv. Potom dostala strach... nechce další dítě, bylo jí tak zle, když ro GHydiona, další dítě byjijistě zabilo. Ale když promluvila, něžnější při ústa rukou, poznala, žejí čte myšlenky. "Neboj se, má drahá paní, není pro to vhodné období... tohleje č radosti, ne plodnosti," řekl něžně a ona se mu oddala, a nadjeho če viděla stín parohů znovu ležela s Parohíčem a bylo to, jako kdyby v! v lese kolem nich padaly hvězdy, nebo to bylyjen svatojánské mušk Jednou se potulovala po lese s děvčaty a přišla k jezírku, nahnul nad hladinu a zahleděla se do hloubky. Spatřila Vivianinu tvář. t šedivé vlasy, protkané bílou a obličej měla vrásčitý,jakjejještě nevic Rty měla pootevřené zdálo sejí, že volá, a Morgaine uvažovala: Jak dlr jsem již tady?Jistě jsem tu čtyři nebo pět dni, možyaá i tyden. Musim jit. Pani že mě zavede na břelzy Avalonu. .. A šla k paní a řeklají, že rozhodně už musíjít. Ale právě se snášela - istě zítra bude času dost... J

Znovu se šla podívat dojezírka a spatřila Artuše,jak shromažduje armádu... Gwenhwyfar vypadala unaveně a zdálo se, že zestárla dt Lancelota za ruku, když se s ní loučil, a políbilji na rty. Ano, pomysle hořce, takhle si on rád

olzrává. Gzenlazuyfřzr b1 .si to tok přríla, mit všechnu

VELEKRÁLOVNA
377

oddanost a přitom yaikdy neolzrozit svoji čest... Ale ten výjev zapudit

pak sejednou v noci s leknutím probudila, slyšela,jak někdo pláče, okamžik se jí zdálo, že stojí nahoře u Mohyly, ve středu kruhu nenů a slyší strašlivý výkřik ozývající se mezi světy - byl to hlas, který nou,jako dospělá žena, slyšela. Byl to drsný, ochraptělý hlas, dlouho tzený k nečinnosti, byl to hlas Raven, která přerušila svoji mlčenli-pouze když jí bozi pi-edali zprávu, kterou se neodvažovali pi-edat mujinému... lt, Pendragon zradil Avalon, drak odlétl... vlajka draka již vice nevlaje proti n válečníkům... lakej, plakej, jestliže se Pa.ni vvdá na cestzc z Avalonu, pak ěnevráti zátky... a bylo slyšet pláč a vzlykot a náhle se setmělo... bylo ticho. Morgaine se posadila v šedavém světle a poprvé za celou , co přišla do této země, mělajasnou mysl. Tu jsem zde přilič dloulzo, myslela si, zcž je tu zizna. Nyni se musim rozlozcčit, už skonči dnešni den... ne, ani to se nedá řici, slzznce zde ani nevychází, ani cdá... Musim jit ted, Izn.ed. Věděla, že by mohla zavolat svého koně, ak si vzpomněla: kúň již dlouho leží v těchto lesích mrtvj. V náhlé e uvažovala: Jak dlo7cho jsern tu byla? edala svoji dýku, ale vzpomněla si, že ji odhodila. Přitáhla si šaty k tělu - byly vybledlé. Nemohla si vzpomenout, že by je kdy prala, re ani svou košili, přesto jí nepřipadala špinavá. Najednou ji na-,jestli se nezbláznila. !li si romluvim s pani, oět mě přemlzcvi, abclz nikam neclzodila... rgaine si spletla vlasy do copů... proč si je nechala volně splývat, dospělá žena? A vydala se po cestičce, o které věděla, že ji dovede

VÝYRÁVÍ

do dnešzLilto dne jsem nevěděla, kolik noci a dni jseiiz v olLádkové zezni lla -i nyni, kdvž se to snaži7n sočitat, se nzi 7nysl zamlži. Atse snažim sebevic, :hcizi mi to méně než pět a ne vice než třináct. Stejně tak si zejsem jista, kolik uplynulo ve světě venku, ani v Avalonu, zatimco jsem byla pryč, ale protože b zaznamenává čas přesněji nežli po/zádkový lid, vim, že ubělZlo nějakých pět

ožná, a čim jsem starši, tim jsem o tom přesvědčenější, když mluvime o tom, yne čas, děje se to pouze roto, že jsme si zzykli - zn.áme to ve své krui a ve kostecla očitat věci: napfžklad prstičk,v na novorozenci, východ a návrat :e, často přemýšlime o tom, kolik dni musi uplyzzout nebo kolik ročzícla obdobi, iozraje obili či než doroste ditě v našem lůně a narodi se, nebo než se bude t nějaké setkáni, na které se těšime. Pozorujeme tyto události podle postupu- roků a pohybů slunce, jako pruni z tajemstvi kněži. Když jsem byla v polaád-zemi, nevěděla jsem o tom, jak plvze čas, nic, a tak pro mě neubilzal. Proto, ♀

378

MLHY AVAI.ONU

když jsenz se vrátila z této země, zjistila jsem, že Gzuenlzzulfar má již ve vrásky a Elainino skvostné m.ládi začiná uvadat moje ruce zišak nebyly hub a v mém obličeji se neobjevila žádná. vráska navic, a přestože v naši rodině nají vlasy šedivět hrzy - Iczzzcelot měl ár šedýclz ramenů již zJ devatencicti-vlasy zů.strívaly černé a nedotčené časem tak ja.ko Izazirrcni křidla. Začala jsem si myslet, že od té doby, co druidové ukryli Avalon před s neu.stálého počitáni a sčitáni, začalo se to dit i tam. Črzs v Avalonu nelyne čitán, tak joko pLyzze sen, jako se to děje v olzádkové ze,mi. Přesto se tam o sune vpřed. Vidáme tanz měsic a slunce Bohyně a očitáme rituály, které pro v kamenném krulzu, čas ná.s tedy nikdy zceLa neopzzsti. Ale neádi tak rych& jinde, i když ělověk hy řekl, že když známe poltyb slzcnce a měsice, měl by stejně ryclzle jako ve vnějširn světě... řesto tomzz tak zzen.i. Ke korzci posledrti jsem nzohla strávit v Avalonu měsic, a když jsem se dostala do vnějšiho : zjistila jsenz, že tam uhě/zlo celé ročni ohdobi. A často, koncetzz těchto let jsen času vnějšilzo

světa vracela. řidčeji, protože jsem neměla trjělivost divat se co se děje zie vnějším světě a když si lidé všimli, že jsem stáLe mladá, poto ještě častěji než dřiv nazývaLi uiLou nebo čarodějnici. Ale to bylo a.ž dloulzo, dloulzo otom.
JrckmiLe j.sem. totiž zasleclzLa Ravenin výkřik, který ronikl mezi dvěma a zasálz/ moji mysl i tam, kde jsem telzdy žila, totiž v bezčasém snu pohádl szrěta, tehdy jsem se zydala na cestu... ale ne do AziaLonu.

14

e vnějším světě probleskovalo nad jezerem slunce těka
stíny mraků a zdálky se neslo vyzvánění kostelních zvonů. tomto zvuku se Morgaine neodvážila pozvednout hlas tak vyřkla mocné slovo, kterým by pi-ivolala lod, ani na sebe vzít pod Bohyně. " Podívala se na svůj obraz na hladinějezera. Jak dlouho pobývalaw hádkové zemi? Ted když už měla mysl osvobozenou od kouzel, vědá i když napočítala jen dva tři dny - že tam žila dost dlouho na to, aby pěkné tmavé šaty na dolním okraji roztřepily. Někde ztratila svoji d nebo ji odhodila pryč - tím si nebyla jista. Pozvolna si začala vybaw některé události, které sejí tam pi-ihodily, svoje sny či bláznivé skutl které se ted sama před sebou musela stydět. Vše prostupovaly vzpoml na sladkou hudbu, sladší nežjinde ve světě, dokonce i než v Avalonu 1 kdekolivjinde, snadjen s výjimkou hranic Země smrti, kde se ocitla, i se rodilojejí dítě... Tehdy měla sto chutí tu hranici překročit,jen a mohla poslechnout tu hudbu. Vzpomínala si na zvuk vlastního hlasu, i zpívala za doprovodu pohádkové harfy - nikdy nezpívala nebo nel tak sladce. Ráda byclt se tam vrátila a zůstaLa tam navždycky. Málem se otá

VELEkRÁI.OVNA
379

_ tam vypravila, ale vzpomínka na Ravenin děsivý ýkřikji zarazila. š zradil Avalon a přísahu, na základě které dostal svůj meč a byl en na nejposvátnější místa druidů. A kdyby se Viviane měla vypravit onu, představovalo by to pro ni v jejím pokročilém věku velké pečí - věci sejí začínaly v hlavě pomalu srovnávat a začala si vyba- souvislosti. Na cestu z Caerleonu se vydala - připadájí, že to bylo vno, před několika dny - na konci Iéta. Do Avalonu se nikdy nedo-uvypadá to, že se tamjiž nikdy nevrátí... smutně pohlédla na kostel cholu Mohyly. Kdyby tak dokázala vplížit se do Avalonu zadem přes pv-ale cestičkyji zavedly pouze do pohádkové země. rt někde přišla o dýku i o koně ted si vybavila vybledlé kosti a za-la se. A nyní, když si toho pořádně všimla, kostel nahoře na Mohyle lipadal jiný, kněží ho museli pi-estavět a nemohli udělat tak velké ty za měsíc nebo za dva... Llzcsim nějak zjistit, pomyslela si a v náhlém tvatu sepjala ruce, kolik měsiců uhělzlo za tu dobzz, co jsezn se potulouala inými děvčaty nebo se bavila s polzádkovým nzzczem, který mě tam zazedl... [c ne, to nenzolzlo být vic než dvě nebo zzrcnejvýš tři noci... ujišlovala se ale, aniž by si uvědomovala, že toje počátek zmatení, které bude do ti narůstat a její mysl nebude už nikdy naprosto čistá. Když si nyní imínala na ty noci, cítila strach a stud a chvěla se pi-i vzpomínce na lvánky, které do té doby nepoznala,jak ležela v náručí pohádkového =a ted když už nebyla očarována, připadalojí tojako něco, za co lusí stydět, něco, co proběhlo jen ve snu. A něhu, kterou rozdávala ijímala od pohádkových děvčat, něco, co by se jí bez očarování ne-o nikdy stát. Ani to, co prožila s paní... a nyní, když si to znovu tvila, pi-ipadalojí, že paní byla podobná Viviane a Morgaine se znovu děla... v pohádkové zemi se chovala tak, jako kdyby po takových rh celý život hladověla, nebo o nich snila. estože svítilo teplé slunce, zachvěla se. Netušila, jaká roční doba ě je, ale na kraji jezera pokrývaly rákos skvrny neroztátého sněhu. a, ve jménu Bolzyně, už projit zima a ted právě začiná jaro? Ajestliže ve ším světě uběhlo dost času, aby Artuš mohl plánovat zradu Avalonu, elo to být déle, nežli se odvažovala domyslet. išla o koně a o dýku i všechno ostatní, co měla s sebou. Boty měla pané a neměla nic k jídlu. Ocitla se na březích nepřátelské země, ko od místa, kde byla známajako králova sestra. Už dříve mívala hlad. iála se. Najdou sejistě velké domy nebo kláštery, kdejí snad dajíjako ačce kus chleba. Bude hledat cestu na Artušův dvůr - možná někde zí na vesnici, kde budou potřebovat služby porodní báby, takže by si da vydělat na chléb. aposledy se toužebně zahleděla na břehy lemující jezero. Má udělat poslední pokus a vyslovit mocné slovo, které byji zavedlo do Avalo-Kdyby si tak mohla promluvit s Raven, možná by se dozvěděla, co ně to nebezpečí znamená... otevi-ela ústa, aby vykřikla kouzelné ♀

slovo, ale pak se opět vzdala. Nedokáže se s Raven střetnout tváří v s Raven, která tak pečlivě dodržovala všechny avalonské zákony, neudělala nic, čím by poskvz-nila svoje postavení kněžky. Jak by n pohlédnout do těch Raveniných čistých očí s vědomím, co všechno prováděla ve vnějším světě a v pohádkové zemi? Raven by jí to vy z mysli v jediném okamžiku... naposledy se ohlédla na břehy jezer věžičku kostela z-ozmazanou skrz závoj slz a obrátila se k Avalonu aby našla římskou cestu, ktez-á vede najih, přes kopce a doliny a p na Caerleon.

Až po třech dnech cesty potkala dalšího poutníka. Pzvní noc spal večeře v opuštěné ovčácké boudě, která ji elzránila pouze před věC nic víc. Druhý den přišla na statek, který všichni opustili s výjin přihlouplého pasáčka hus tenji ale nechal posedět uvnitř u ohništi to, že mu vytáhla trn z nohy,jí dal kus chleba. Šla dále a kjídlu toho i čízn dál tím méně. Když se přiblížila ke Caerleonu, s překvapením uviděla dva vypá domy a na polích hnijící úrodu... jako kd,by, tudy pz-ošli Sasové jednoho z domů vstoupila, byl zi-ejmě yloupený, téměř nic tam ne1 ale v jedné z znístností našla stazý špinavý plášť, dole oti-epaný, kG nájezdníci zřejmě pohrdli. Byl však z teplé vlny a Morgaine se dt mohla celá zabalit, takže ted vypadala ještě více jako žebračka. ži trápila víc než hlad. Když se začalo stmívat, objevili se na opuštěném d nějací ptáci. Byly to slepice, které sem chodily ze zvyku,ještě nepocho že je zde nikdo nenakz-mí. Morgaine jednu chytila, zakz-outila jí ki a v z-uinách statku si z-ozdělala znalý ohýnek. Jestli bude mít dost š nikdo kouř, ktezý bude z rozvalin vycházet, nespatří, nebo si bude m že tu i-ádí duchové. Slepici oškubala a opekla na zeleném prutu ohněm. Byla tak stará a tuhá, že i Moz-gaininy silné zuby měly co c aby maso rozkousaly. Měla však již tak dlouho hlad, takže jí na nezáleželo a vysála i šťávu z kostí,jako kdyby si pochutnáala na nejki dz-ůbeží pečeni. Vjedné z dalších budov, byla to snad kovárna, odkud si odnesli všc nářadí a každý kousek kovu, našla kus kůže a zbytek masa do něj zab Chtěla si také spravit boty, ale neměla žádný nůž. Možná až přijd vesnice, někde si na clivíli nějaký půjčí. Coji tojen popadlo, že zalr svoji dýku? Bylo několik dní p: úplňku, a když vyšla z poloz-ozbořeného sta byla na kamenném prahujižjinovatka a na nebi svítil vypouklý sr měsíce. Když se vypravila přes doznovní práh s koženým vakem, kde studené znaso, a s tlustou holí, kterou svíz-ala v ruce - určitě ji tu nějaký pasák a nechalji tady - zaslechla, jak někde hlasitě kdáká sle a takještě vyhledala hnízdo a snědla právě snesené syz-ové vejce, d teplé. Cítila se najedená a spokojená.

VELEkRrlLOVNA
381

1 ostrý ledový viclzz-. Vyz-azila ostzým teznpem, byla ráda, že zná na teplý plášl, pi-estože byl otz-haný a obnošený. Dopoledne pokročilo začala uvažovat o tom, že si na chvíli sedne pi-i kraji cesty a sní trochu ného masa, když zaslechla koňská kopyta. jdříve si říkala, že bude pokračovat v cestě - na tzzhle cestu zná pi-ece právo jako kdokoliv jiný. Poton si vzpoznněla, jak byla faz-ma cněná a šla raději ke kz-aji eesty a skiyla se v ki-oví. Těžko i-íci,jací lidé po cestách putují, kdy,ž má Az-tuš plné ruce s udz-žováním zníru se na ochranu cestujících na venkovských cestách mu asi moc času ývá. Jestližejí ten poutník bude pi-ipadat mírumilovnv, mohla by se ptat, coje novéhojinak zůstane raději schována a neviděna. 1 to osamělý,jezdec na koni, zahalený do šedého pláště. Jel na vyso-=hubeném koni cestoval sázn, bez sluhy a bez soumara. Ale za sebou elký z-anec - ne, ani to ne spíš měl tělo vyhrbené nad sedlem - a pak šlo, kdo ten muž musí být, a vystozzpila ze svého úkzytu. Iarfeník Kevin!" zvolala. itstavil poslušného, dobře vycvičeného koně. Podíval se na ni, tvái-lmuřenou a ústa zkz-oucená do úšklebku - nebo to bylo těznijizvazni, é měl v obličeji? Nic pro tebe nemám, ženo...," a pak se zarazil. "Pz-o Bohyni! To je t Morgaine - co tady děláš, paní? Naposledy jsem zaslechl, že prý jsi t ňa Tintagelu, než tvoje matka zemřela, ale když se velekz-álovna tavila najih, abyji pochovala, i-íkala, žes tam nebyla..." forgaine se zatočila hlava. takže se musela opi-ít o hůl. "Moje matka tvá? Tojsem neslvšela..." evin sestoupil z koně, znusel se pi-idz-žovat těla zvířete, dokud se ne-Čl o svoji hůl. "Posad se, paní - copak to nevíš? Kde jsi, ve jménu rzě, byla? Doslechla se to i Viviane v Avalonu, ale

bylajiž pi-íliš stará ehká, aby se vypz-avila na cestu." e kde jsem byla já, uvažovala Morgaine, že jsein o tonz neslyšeLa? Možnrí jsem viděla v Lesnizn jezirku Igralninu tvář, teLzdy m .i tu zuě.st oznamovala sem se to nikd nedozvěděla. Srdce sejí sevřelo bolestí s Igraine se zaední roky tolik odcizily - z-ozloučily se brzy potozn, cojí by,lojedenáct odešla do Avalonu - avšak nyní ji zachvátila úzkost, jako kdyby byla td tím děvčátkem, které plakalo, když opouštělo Igrainin dům. Aclz, "matka, a já jsem to ani zzetušila... posadila se na kraj cesty a po tvářích valil pi-íval slz. "Jak zemi.ela? Víš o tom něco?" dyslím, žejí selhalo srdce stalo se to loni najaře. Věř mi, Moz-gaine, l jsem jen to, že to byla přiz-ozená smz-t a vzhledem k jejímu věku rla ničírn nečekaným." okamžik nemohla Morgzzine ovládnout svůj hlas, aby pz-omluvila alu s žalem prožívala i hrůzu, protože tedjiž bylojasné, že žila mimo svět déle, než si myslela, že je vůbec znožné... Kevin řekl: Loni na Takže muselo uběhnout více než jedno jaro, zatímco prodlévala ♀

382

MI.HY AVALONU

v pohádkové zemi! Protože v létě, kdy opouštěla Artušův dvůr, Igra ještě vůbec nestonala! Nebyla to otázka měsíců, ale roků, které j strávila! A podaří sejí přimět Kevina, abyjí to řekl, aniž by odhalila, kde sa byla? , Vjezdecké brašně mám nějaké víno, Morgaine - rád bych tije nah ale musíš sije sama vyndat... I kdyžje mi nejlíp, špatně se mi chod pohublá a bledá,jistě máš i hlad. Ajakje možné, žejsem tě našel tadj cestě oblečenou" - Kevin opovržlivě svraštil čelo - "hůř nežli něja žebraěku?" Morgaine rychle přemítala, co by odpověděla.

"Žila jsem... o samotě a daleko od světa. Neviděla jsem ani živái s nikým jsem nepromluvila, nevím, jak dlouho. Ztratila jsem pon o ročním období." A byla to pravda, protože ač je národ z pohádk zemějakýkoli, nejsou to obyčejní lidé. "Tomu snadno věřím," odpověděl Kevin. "Dokonce bych věřil, ži neslyšela ani o velké bitvě..." ,Vidím, že zeměje celá vypálená."

"Ach, to bylojiž před třemi lety," řekl Kevin a Morgaine se zapotác "Některé ze smluvních armád porušily svoji přísahu a přitáhly do země a pálily a plenily. Artuš byl v té bitvě zraněn a půl roku byl upo na lůžko." Všiml si, že Morgaine se tváří ustaraně a špatně si jei v vyložil. "Ale už je mu dost dobře, avšak po celou tu dobu se nedolc postavit-myslím, že toužil po tvých léčitelských schopnostech, Morga Potom přivedl Gawaine všechny Lotovy muže ze severu a po tři roky měli mír. A potom minulé léto došlo k velké bitvě u Mount Badonu-v té bitvě zahynul - zajisté, bylo to vítězství, o kterém budou bard zpívatještě sto let," řekl Kevin. "Myslím, že v této zemi od Cornwal po Lothian nezůstal anijeden saský náčelník živý, s výjimkou těch, nazývají Artuše svým králem. Nic takovéhojsme tu neměli od dnů cís A ted celou zemi chrání Artušův mír." Morgaine se zvedla a šla ke Kevinově brašně. Našla plochou cesG nádobu s vínem a Kevin řekl: "Přines i chléb a sýr. Brzy bude pole a já se tu najím s tebou." Když ho obsloužila a rozevřela svůj bal s masem se zbytky kuřete a nabízela mu, odmítavě zavrtěl hlavou.

"Děkuji ti, alejá ted maso nejím,jsem pod pi-ísahou... žasnu, že ty n jíš, Morgaine, kněžka tvého stavu..." "To pouze proto, abych neumřela hlady," odpověděla Morgaine a: la, jak k té slepici přišla. "Ale je pravda, že od té doby, co jsem opu Avalon, ten zákaz nedodržuji. Jím to, co se mi naskytne." "Osobně si myslím, že zas tolik nezáleží na tom, jestli člověkjí n nebo rybu či obiloviny," řekl Kevin, "ačkoliv křeslané s tím svým pd9 hodně nadělají-alespoň ten Patricius, kteiýje nyní Artušovým biskujl Předtím i bratři, kteří s námi žili v Avalonu, opakovali to, co řekl j

VELEKRÁLOVNA
383

s: nezáleží na tom, co vezme muž do úst, ale na tom, co z těch úst í, a proto by člověk měljíst pokorně všechny daly boží. A tak to j Taliesin. Ale pokud jde o mě - bezpochyby víš, že na jisté úrovni tství, ovlivňuje do značné míry mysl také to, co člověk jí - nyní se ivažujijíst maso,jsem po něm opilejší nežli po víně!" orgaine přikývla - i ona měla tu zkušenost. Když užívala posvátné y, nemohlajíst nicjiného než trochu chleba a ovoce, dokonce i sýr

rvařená čočka byly pi-o ni moc těžké a bylojí po nich špatně. am máš namířeno ted, Morgaine?" A když mu to řekla, podíval se i, jako kdyby se zhláznila. "Na Caerleon? Ale proč? Tam nic není-yž ty to možná nevíš, byt se mi to zdá k nevíře... Artuš jej věnoval omu ze svých rytířů, který mu dobře sloužil v bitvě. Ale na svatodušní Cy se přestěhoval celý dvůr na Camelot - letos v létě už tomu bude í co tam žije. Taliesinovi se nelíbilo, že Artuš zahájil nový život na tanský svátek, ale učinil tak, aby, se zavděčil své královně - poslouchá slovo." Morgaine překvapil neznatelný úšklebek, který se objevil na ř tváři. "Ale jestli jsi neslyšela o té bitvě, je pravděpodobné, že jsi šela ani o tom,jak Artuš zradil avalonský národ a Kmeny." torgaine nedonesla pohár ke rtům. Řekla: "Protojsem tady, Kevine. ela jsem Raven, jak porušila slib mlčení a pi-edvídala, že se něco ivého stane..." ylo to víc než proroctví," řekl bard. Nemotorně natáhl nohu, jako by dlouhé sezení vjedné poloze na zemi mu působilo bolest. fak Artuš zradil - co udělal?" Morgaine zadržela dech. "Nedalje snad ukou Sasům...?" iak jsi to tedy neslyšela. Kmeny přísahaly, že budou bojovat pod uhví Pendragonu, takjak slíbily přijeho korunovaci a při korunovaci erově před ním... a malý národ dávných dnů,ještě starší než Kmeny, el také, se svými bronzovými sekyrami a kamennými zbraněmi a elfí-ípy-stejnějako pohádkový lid nesnášejí studené železo. Všichni, ale zni přísahali, že budou podporovat velkého draka. A Artušje zradil... i standartu s drakem odložil, a i kdyžjsme ho prosili, aby dovolil, že pole ponese Gawaine nebo Lancelot, nesouhlasil. Sám přísahal, že iůjde do bitvy u Mount Badonu, pozvedne pouze svoji korouhev žem a Pannou Marii. A tak taky učinil." orgaine užasle hleděla na Kevina a v duchu si vybavovala Artušovu novaci. Ani Uther se tak nezavázal lidu avalonskému! A on svoji thu porušil! Zašeptala: "A Kmeny ho neopustily?" :vin nazlobeně prohlásil: "Někteří bojovníci k tomu neměli daleko eří z dávného lidu z velšských kopců se vrátili domů, když pozvedl kříž - a král Uriens je nemohl zastavit. A pokud jde o ty ostatní-li jsme toho dne, že jsme sevřeni mezi Sasy jako mezi kladivem vadlinou. Mohlijsme následovat Artuše ajeho rytíře do bitvy, nebo od nadvládou Sasů, protože tohle byla ta velká bitva,jež byla proro-♀

kována. A Artuš si s sebou nesl do boje svůj meč Excalibur z posvát královských klenotů. Bohyně jako kdyby sama věděla, že by na tom hůř, kdyby zemi ovládli Sasové. Tak bojoval a Bohyně ho nechala zviti Kevin nabídl Morgaine nádobu s vínem, ale když odmítavě zavrtěla vou, vypilji sám. "Měla by přijet Viviane z Avalonu, aby ho potrestala za porušení hy," řekl, "ale nechce se jí tak učinit pi-ed všemi jeho lidmi. A tak. namíi-eno na Camelot, abych mu pi-ipomněl jeho pi-ísahu. Jestliže nebude dbát, potom Viviane přísahala, že pi-ijede na Camelot sama den o svatodušních svátcích, kdy lidé pi-edkládají svoje žádosti a přísahal, že sije sám vyslechne a posoudí. A pak, i-ekla, se před něj pc jako obyčejný prosebník a bude požadovat dodržení,jeho přísahy pomene mu, co se mu stane,jestliže svoje slovo nesplní. Morgaine řekla: "Bohyně zaručí, že Jezerní paní se nikdy nebude tolik ponížit." "I já bych si s ním promluvil s hněvem, ne příliš ybranými slov u mneje tomujina k," řekl Kevin. Natáhl ruku. "Pomůžeš mi vstát lím, že můj kůň dva unese, ajestliže ne, až pi-ijdeme do nějakého tz musím ti sehnat koně. Měl bych bvt tak galantní jako velký I.am a nechat tějet na svém, ale..." ukázal na svoje zchromlé tělo. Morgaine mu pomohla na nohy. , Jsem dost silná, mohu jít p ,Jestliže máme ve městě něco nakupovat, pak bych poti-ebovala bot Nemám u sebe ale anijedinou minci,jakmile však budu moci, splatím

Kevin pokrčil rameny. ,Tyjsi pi-ísahalajako moje sestra v Avalonl mám,je tvoje, tak platí zákony. Nebude tu i-eč o žádném splácení. Morgaine cítila, že se začervenala, žejí Kevin tolik pi-ipomíná, co kdysi přísahala. Skutečně jsern z to/io.světrc vyšla. "Počkej, pomohu ti nal Postojí takhle v klidu?" Usmál se. "Kdyby ne, nebyl by mi ten kůli pi-i osamělém cestová platný! Pojedeme - rád bych byl zítra na Camelotu." V městečku schouleném mezi kopci našli ševce, který Morgaine sj boty, a zakoupili starou bronzovou dýku muž, který tyhle věci pra tvrdil, žejich nemá v téhle chvíli dostatek, od té doby, co došlo k té bitvě. Kevinjí koupil i slušný plášt s tím, že z toho otrhaného, který na statku, bude stěží deka přes koně. Ale zastávka ve městečkuje zd ajakmile byli zase na cestě, začalo dokonce hustě sněžit a brzy se set "Mělijsme v tom městě zůstat," řekl Kevin. "Mohljsem si hI-ou na vydělat na večeři i na postel pro nás

pro oba. Sám bych se vyspal t ve křoví nebo v příscřešku pod stěnou, zabalený do svého pláště. není nic pro Paní z Avalonu." "Copak si myslíš, žejsem takhle nikdy nespala?" zeptala se Mot1 Zasmál se. "Mně připadáš, Morgaine, jako kdybys tak v poslednl spala až moc často! Al budeme pobízet koně sebevíc, do Camelotu s na noc dojet nepodaří - musíme si někde vyhledat přísti-eší.

rtějaké době v hustě padajícím sněhu zahlédli obrysy opuštěné bu- pni Morgaine do ní nevlezla vzpřímená s největší pravděpodob- to byl kravín, ale zvířata byla piyč již tak dlouho, že to tu po nich páchlo a došková střecha byla na většině míst v pořádku. Přivázali a sami si vlezli dovnitř. Kevin jí ukázal, aby na špinavou podlahu žila potrhaný plášl a pak se oba zabalili do svých pláštů a lehli si bok oku. Zpočátku jim bylo chladno a Kevin řekl, že musejí rozprosti-ít láště pi-es sebe a lehnout si těsně k sobě, aby se zahi-ívali. "Jestli ti de nepříjemné, že musíš ležet vedle mého chromého těla," řekl ho hlasu zaznívala hoi-kost a bolest. o je na tobě chromého, harfeníku Kevine, já jen vím, že svýma anýma rukama dokážeš vytvái-et krásnější hudbu nežlijá, nebo do-e Taliesin, s našima zdravýma s-ukama," řekla Morgaine a vděčně se tula do jeho teplého náručí. Konečně měla pocit, že může usnout, mt spočívala v ohybujeho paže. tlý den byla na nohou a byla unavená spala,hluboce, ale probudila ttlyž se štěrbinami v rozbité zdi začalo prodírat světlo. Byla otlačená grdé země, a když se rozhlédla kolem sebe, otřásla se odporem. Ona, gaine, kněžka avalonská a vévodkyné cornwallská, tady leží ve chlívě, ena z Avalonu... vrátí se vůbec někdy? A přichází z ještě horších * z hradu Chariot v pohádkové zemi, kterou nezná nikdo z ki-esťan-iv-ani pohanských zemí, ze země, ktel-á je uzavřena tomuto světu... kterou Igraine tak vybraně vychovávala, která byla sestrou velekrále, alo se jí vzdělání od Jezerní paní a byla pi-ijata Bohyní... a nyní to hno odvrhla. Ale ne, ona to neodvrhla, bylo jí to odejmuto, když ji itne poslala na slavnostní zvolení krále, odkud se vrátila, když čekala se svým bratrem. raie je mrtvá, do Avalonrc se nemoiazc vrátit, už zzikdy na tomto szětě... a gaine začala plakat, naplněna beznadějí, tlumíc vzlyky v drsné látce

vinův hlas byljemný a ochraptělý.
áčeš kvůli své matce, Morgaine?"
ůli své matce - a kvůli Viviane - a snad nejvíc ze všeho kvůli sobě." aine si ani nebylajista, zda ta slova vyřkla nahlas. Kevinji objal paží se mu opřela o hrud a plakala a plakala, až vyplakala všechny slzy, v sobě tak dlouho zadržovala. chvli Kevin i-ekl, zatímcojí hladil vlasy: "Mluvilas pravdu, Morgai-eodtahuješ se ode mne." k bych mohla," i-ekla a přitulila se ještě blíže, "když jsi ke mně tak

chny ženy si to nemyslí," řekl. "Dokonce, když jsem se objevil na iských ohních, zaslechljsem - protože někteří lidé si myslí, že když chromé ruce a nohy, jsem i hluchoněmý - zaslechl jsem víc než u, dokonce i od dívek vyvolených Bohyní,jak šeptají svým kněžkám, ♀

abyje umístily daleko ode mne, aby nebyla možnost, že se na ně pod já, až přijde čas vzdálit se od ohňů..." Morgaine se pobouřeně posadila: "Kdybychjá byla tou kněžkou, I vou dívku bych od ohlíů odehnala, protože se opovážila ptát se na p bu, vjaké k ní Bůh sestoupí... cojsi dělal ty, Kevine?" Pokrčil rameny. "Raději, než bych ten rituál poilzšoval, nebo se c ženě na výběr, tiše jsem odešel, takže se to nikdo nedozvěděl. Ani nemohl změnit nic na tom, co viděly nebo co si o mně myslely. Prc mi přísahy druida zakázaly sbližovat se se ženami, které prodávají tělo za zlato, nemohljsem žádné ženě zaplatit za to, aby mě přijala. M se ze mne měl stát křestanský kněz, kteiý -jak jsem slyšel - se u přežít bez žen. Nebojsem si měl přát, aby mi nájezdníci bývali nezl jenom ruce, ale zbavili mě i mužství, aby mi to bylojedno. Omlouvá - neměl jsem o tom začínat. Ale to by mne zajímalo, jestli jsi souh s eím, že si vedle mne lehneš proto, že sis myslela, že moje zchromll nebude dostatečně mužné..." Morgaine

naslouchala, zděšena bolestivou hoi-kostí jeho slov, rax které se týkaly jeho mužství. Znala, jak dovede svýma rukama vylu sladkou hudbu, jak je schopen hlubokého hudebního citu. Mohou: i před Bohyní hledět ženy pouze na pochroumané tělo? Vzpomn jak se vrhla Lancelotovi do náručí ajak z toho byla zraněnajejí pýcl utržila ránu, která nikdy nepřestane kivácet.- Úmyslně se sehnula a políbila ho na ústa, pi-itáhla si k sobějeht a políbilajehojizvy. "O tom nikdy nepochybuj, pro mějsi muž a B6 mě pobízí, abych tohle udělala." Znovu si lehla, čelem k němu. Podíval se na ni v rostoucím světle zkoumavě. Na okamžik se lekl co spati-ila v jeho tvái-i - myslí si snad, že ho lituje? Ne: Sdílí pocit mu přinášíjeho utrpení, toje něcojiného. Podívala se mu zpřímad ano,jeho obličej nebyl stažen hořkostí, nebyl pokřiven utrpením, t se říci, žeje i hezký měl pravidelné Iysy a cmavé laskavé oči. Osud pQ jeho tělo, ale ne jeho duši - žádný zbabělec by, nevydržel tvrdé zkj které přinášel druidský stav. Pod láštěin Bohyně, tak jako je každá žena moje sestra, moje dcera tak i každ_ muž musi být mýrrc otcem, miLencem a synem... Můj otec brzy, že si na něj ani nepamatuji, a svélao syna jsem neviděLa od lé dob odstavený. . . ale tonaulzle nuži dám, k čemu mě Bolzyně pobizi... Morgain políbilajednu zjeho zjizvených rukou a vložila siji do šatů ke své

Byl nezkušený - cožjí vzhledem kjeho věku pi-ipadalo zvláštnf. uvažovala Morgaine, by rnolzl být zkušený? A pak si vzpomněla: poprué, skutečně, co jsem to udělala z vLastni vůle a on ten dar jednod tak jak byl nabídiut. Něco v ní jako by se zhojilo. Bylo zvláštní, mohlo stát s mužem, kterého tak málo znala a ke kterému cí laskavost. I při svém nezkušeném chování dovedl být štědrý A když se s ní spojil, cítila obrovskou, nevyslovitelnou něhu.

je divné," řekl konečně tichým melodickým hlasem:, Věděl jsem, moudrá, že jsi kněžka, ale nějak mě nikdy nenapadlo, že jsi také

sně se zasmála. "Já a krásná?" Ale byla vděčná, že v tu chvílijijako vou vnímal. (orgaine, řekni mi - kde jsi byla? Neptal bych se tě, ale aL již je to liv, leží to na tvém srdei jako bi-ímě." í nevím," vyhrkla. Nikdyji nenapadlo, že se mu s tím bude svěřovat. někde mimo tento svět - snažila jsem se vrátit do Avalonu - a ne-lajsem se tam dostat, ta cestaje pro mě myslím uzavřená. Už dvakrát byla - někde jinde. V jiné zemi, v zemi snů a kouzel - v zemi, kde ieubíhá a kde není nic jiného než hudba." A zmlkla bude si snad ník o ní myslet, že zešílela? stemjí pi-ejel přes koutek oka. Bylojí chladno, protože předtím ze shodili pokrývky, něžněji znovu pi-ikryl pláštěm. "Jednoujsem tam aké a slyšel jsem tu jejich hudbu..." řekl vzdáleným zamyšleným m, "a v tom místějsem si nepřipadal tak chromý ajejich ženy se mi smívaly... Jednoho dne rnožná, až ztratím strach ze šílenství, se tam u vrátím... ukázaly mi skryté cestičky a řekly mi, že mohu přijít, iejsem hudebník..." a znovujeho měkký hlas umlkl. rhvěla se a odvrátila tvář. "Bude lepší, když vstaneme. ,Jestliže chu-sášíCůň v noci nezmrzl, bude lepší, když dnes dorazíme na Camelot." jestliže přijedeme spolu," doplnilji Kevin tiše, "budou si myslet, že pou přijíždíš z Avalonu. Kdejsi žila, do tohojim nic není -jsi kněžka je svědomí je jen tvoje, do toho nemají jejich biskupové co mluvit, alce ani samotný Taliesin." rgaine zatoužila po tom, aby na sobě měla slušné šaty přijede na v dvůr v hadrech jako žebračka. No, nedá se nic dělat. Kevin ji íoval, jak si upravuje vlasy, potom jí podal ruku a ona mu pomoh-hZozřejmým způsobem vstát neušlo jí však, jak mu znovu zlobně Ce zablýsklo v očích. Byl střežen stovkou zábran hněvu a zdrženli-j Přesto, když se společně přikrčili, aby mohli vyjít ven, dotkl sejejí

éjsem ti nepoděkoval, Morgaine."
ála se. "Ach, jestliže je tady nějaký důvod k díkům, měl by být n na obou stranách, můj příteli - nebo snad nemyslíš?" kamžikjijeho zjizvené prsty pevně stiskly... a pak spatřila oslnivý uviděla obličej s divokým výrazem orámovaný ohnivým kruhem... la zkřivena výkřikem a všude kolem byl oheň... oheň... celá ustr-dtáhla ruku a hleděla na něho s hrůzou v očích. gaine!" vykřikl. "Co se děje?"
nic - mámjen křeč v noze," lhala a vyhnula sejeho ruce, kdyžji idržet. Sm Smrt upálenirrz! Co to znamená? Ani nejhorši zrádci takhle tjí... nebo jenom viděla, co se mu stalo, když byl zmrzačen jako chlapec? ♀

If LHI AVAI.ON U

Ačkoliv okamžik vidění byl krátkv, zůstala otřesena, jako vyslovila slovo, které ho odsoudí ksmrti. "Pojdme," řekla téměř příkře, "pojedeine."

wenhv,yfar si nikdy nepi-ála mít něco společného s viděi neříkalo se snad v Písmu svatém, že nikdo nemá vědět, cc ktelý den přinese? Pi-esto si za poslední rok leckdy vzpom na Morgaine. Dnes ráno, když se probudila, připomně dnešní sen, ktelý sejí o Morgaine zdál - sen, ve kterémji Morgaine za ruku a odvedlaji k beltanským ohňům a vybídla,ji, aby ulehla k: celotovi. Když se probudila, mohla se bláhovosti toho snu vysmáG zajisté našeptává dábel, protože ve všechjejích snechjí takovou zloti r kterou nemůže žádná dobrá křeslanka poslechnout, dávalajen Morg Nzc, llozgaine,je ode dvorn 75č, nenzc.sim nri yzi již nikdl inyslet... ne, ji nic šatzé/zo, jouze jí přeji, ab1 .se zizolla kát ze szyclc ILřiclaů. a našla kliá! v kláštеře... ale okud znožno vel7ni daleko odtzcd. Nyní když se Artuš3 svých pohanských způsobů, měla GvvenhGyfar pocit, že by moh i šťastná, nebýt těch snů, ve kterých ji yluz-gaine Iiabádala k hanebnostem. A tedji ten sen pronásledoval i při práci na vyšívánid na olcář kostela, strašil ji celou dobu natolik, že jí připadalo nepty vyšívat zlatou nití svatý ki-íž, zatímco v duchuje u Lancelota. Odlo a šeptem se pomodlila, ale myšlenkyjí státe nedaly pokoj. Artuš, kt o to o Vánocích poprosila, jí přislíbil, že zakáže na venkově belt ohně pi-ála si, aby to udělal již di-íve, ale Merlin mu to nedovo 11. těžké, říkala si Gwenhvvyfar, nemít rád toho starce-byl takjemnýal kdyby byl křesíanem, byl by jistě lepší než ktelýkoli kněz. Ale Tat1 prohlásil, že by nebylo správné upírat venkovskému lidu prostý uctívání Bohyně, která se stará ojejich pole"jejich úrodu i plodnost) zvířat a ženského lůna. Zajisté toho,jejenom málo, čím by takový lid hřešit, všichni měli hodně práce na polích, ohdělávají je a sta o úrodu, aby měli dostatek chleba, který je ochrání před smrtí hllll nedalo se očekávat, že by si dábel dělal s takovými lidmi starostijlA vůbec nějaký dábelje. Ale (=wenhyfar i-ekla: "Domnívám se, že si že nehi-eší, když uctívají beltanské ohně a tam provádějí necudnost hanské rituálv a lehají sjinými muži než se sými manžely?" "Bůh ví, že mnoho radostí v životě nemají," prohlásil Taliesin

"Nepovažuji to za tak špatné, jestliže se čtyi-ikrát do roka, když roční období, trochu poveselí a dělají, coje těší. Já bych nedovedl důvod milovat Boha, který by o takových věcech pi-emýšlel a hanebnými. Ty samaje snad za hanebné považuješ, moje králo

VLEKRÁIOVNA
389

je za takové považovala každá křesíanka je za takové musí t, jít do polí, tančit tam nahá a lehnout si s prvním mužem, potká... necudné, ostudné a hanebné. Taliesin zavrtěl hlavou

esto, moje královno, nikdo nemůže ovládat ničí svědomí. I když ty ivažuješ za ostudné a hanebné, chceš snad tvrdit, že víš, co je pro ého správné? I ti nejmoudi-ejší nemohou vědět všechno a možná že mají jiné cíle, nežli my při svvch omezených znalostech můžeme

dybych dovedla rozlišit vždy dobro od zla tak, jak nás to kněží učí nás to učí Bůh v Písmě svatém - ajá se o to snažím - pak bych se božího trestu, kdybvch nestanovila takové zákony, které uchrání můj d hříchu," tvrdila Gwenhwyfar. "Bůh by to myslím považoval za moji u, kdybych dovolila, aby se v mém království páchaly takové hanebné a kdybych byla králem, již dávno bych to zakázala." btom paní, mohu i-ícijediné: jaké štěstí, že v této zemi nejsi králem. musí chránit svůj lid zvenčí, od vpádu útočníků, musí vést svoje lidi aby se dovedli uchránit - král rnusí být plvní, kdo si věří, že obhájí zemi proti každému nebezpečí, stejnějako hospodář ochrání svoje před lupiči.,Jeho povinností však není

diktovatjim, co si mají myslet it ve svých srdcích." ižTiorleně se ohradila: "Král je ochráncem svého lidu, a k čemu je é chránitjejich těla,jestliže nechájejich duše napospas všemu zlému? vej se, pane Merline, já jsem královna a matky v této zemi posílají dcery, aby mě obsloužily a naučily se dvorským způsobům - rozumíš Vuže, co bych to byla za krílovnu, kdybych dovolila, aby se dcerajiné chovala necudně a nechala se obtěžkat nebo - jako jsem slyšela lovně Morgause - nechala svoje děvčata, aby chodila do králow ice,jestliže si král přeje se s nimi pobavit? Matky mi svěřují svoje dcery že vědí, žeje ochráním." bje něcojiného, že ti sněi-ují dceiy, kterájsou příliš mladé na to, aby rozpoznaly, eo je dobré, a co zlé, a ty je musíš správně vychovávat jejich matka," namítl Taliesin. ,.Ale král vládne dospělým mužům." úh neříká, že je jeden zákon pro dvůr a druhý pro venkovský lid! : si, aby všichni lidé dodržovalijeho přikázání - a dejme tomu, že by é zákony nebyly. Co myslíš, že by se stalo s touto zemí, kdybychom ztoje dámy vyšly do polí a chovaly se tak necudně? Jak mohou být ré věci dovoleny v dosahu kostelních zvonů?" iiesin se usmál. Řekl: "Myslím si, že i kdyby proti tomu nebyl žádný n, že ty bys nevyšla v době beltanských ohňů do polí, má paní. Všiml si, že ty vůbec nerada chodíš ven." m dobré křeslanské vychování a kněží mi dobře radí, abych sama nechodila," odbyla ho. e Gwenhwyfar," řekl velmijemně a z vrásčitého skvrnitého obličeje ♀

se na ni zahleděllyjeho světle modré oči laskavým pohledem, "přemj o tomhle. Dejme tomu, že by proti tomu byl zákon, ale tvoje svědom ti napovídalo, že odevzdat se Bohynije správné, kdybys pi-ijala, že Boh je přítomna ve všem, v našem těle i v naší duši? Kdyby si tvoje Boh přála, abys to udělala - potom, drahá paní, nechala by ses zastavit r,i nem zakazujícím beltanské ohně? Uvažuj takhle, má paní: ani ne p dvěma sty lety - nevyprávěl ti to biskup Patricius? - Římané pi zakázali pod trestem smrti v Letní zemi uctívat Krista, protože by se věřící zpronevěi-ili i-ímským bohům. A tak v té době něktei-í křesl raději zemřeli, než aby uznali cizí římské modly - vidím, že tenhle přJ znáš. Chceš, aby tviij Bůh byl takový tyran, jakým byli římští císaři?",: "Ale Bůhje skutečný, kdežto i-ímští bohové bylijenom modly stvo lidmi," namítla Gwenhwyfar.

"Nikoli, o nic víc nežli obrázek Panny Marie, který Artuš nesl nad s do bitvy..." prohlásil Taliesin. "Obrázek, který měl uklidnit myslj věrných. Pro mě, jako druida, je přísně zakázáno mít nějaké zobr Boha, protože jsem byl k tomu veden v mnoha životech, já žáďlÍ nepotřebuji - mně stačí, když si na svého Boha vzpomenu aje se t! Ale ti, kteří se narodilijenomjednou, tak činit nemohou, a tak poti svoji Bohyni v oblých kamenech ajezírcích,jako tvůj prostý lid poti1 obrázek Panny Marie a ki-íže, ktelý někteří z tvých rycíř-ů nosí na i štítech, aby ostatní věděli, žejsou ki-esfany." Gwenhwyfar pochopila, že tahle debata k ničemu nevede, každo je tojen stařec, aještě k tomu pohan.

Artuš jednou řekl, že až znu porodizrt syna, pak lzo buclu nzoci požádat o c co zni bude rnoci dát... potona lto porosízn, aby zakázal beltanské ohně. Gwenhwyfar si na tenhle rozhovor vzpomněla po několika měsíá, ráno, co se jí zdál ten sen. Není pochyb o tom, že Morgaine by- poradila, aby odešla od ohně s Lancelotem... Artušjí i-ekl, že by nic nevyptával, kdyby čekala dítě, daljí plné svolení k tomu, aby sí Lancelota jako milence... Cítila, jak jí tvář hoi-í, když se skláně křížem není hodna, aby se dotýkala takového předmětu. Odložila dečku a zabalilaji do kusu drsnější látky. Bude na ní pracovat, až klidnější. Za dveřmi se ozvaly Caioy kulhavé kroky. "Moje paní," ozval se, "

tebe poslal, zda se přijdeš podívat na závody. Rád by ti něco u u Gwenhwyfar kývla na paní. "Elaine, Meleaso, pojdte se mnou, "Ostatní můžete zůstat tady a pracovat, jak chcete." Jedna z žen, starší a poněkud krátkozraká, se rozhodla zůstat a

čovat v předení ostatní využily příležitosti dostat se ven na slunc nuly se za Gwenhwyfar. V noci napadl sníh, ale zimajiž ztrácela sílu a sníh ve slunci ry

Mezi starou trávou vyrážely první mladé výhonky do měsíce to samý květ. Když přijela sem na Camelot, otec Leodegranzjí pos

beného zahradníka, aby rozhodl, jaké zelenině a jakým okrasným linám se zde bude nejlépe dai-it. Tento kopec však byl opevněn již no před Římany a v okolí rostly plané rostliny. Gwenhwyfar ho požá-i, abyje pž-enesl dojejí zelinářské zahrady, a pak dokonce poprosila iše, abyjí nechaljako okrasné trávníky ta místa, kde rostly planě, a aby tvé hřiště posunul dále na kopec. ,dyž přecházeli po louce, plaše vzhlédla. Byl to otevi-ený prostor, byli blízko nebi Caerleon seděl blízko u země. Tady na Camelotu to za tivých dnů vypadalojako na ostrově uprostřed mlh - připadala sijako ralonu-ale zajasných slunných dnů,jako byl tento, vysoko stojící hrad ividět zdaleka,jako by vévodil celé okolní zemi. Když stála na vrcholu ce, viděla kopce a lesy na míle a míle daleko... řipadalojí, že stojí blízko nebe Iozhodně nebylo správné, že obyčejní , pouzí smrtelníci, vidí tak daleko - ale Artuš tvrdil, že i kdyžje v zemi , králův hrad musí zůstat nepřístupný. fepi-išelji přivítat Artuš, ale Lancelot. Je čím dál tím hezčí, pomyslela iyní, když nemusel mít vlasy pod helmou krátké, nechal si je narůst nily se mu po ramenou. Měl krátkou bradku - líbila sejí na něm tahle a-ačkoliv Artuš si z něho dělal legraci, žeje marnivý Artuš sám měl y krátce přistřiženéjako voják a nechal se od svého komorníka každý i holit. ní, král na tebe čeká," oznámiljí Lancelot, vzalji pod paží a dopro-il ji k trůnu, který nechal Artuš postavit poblíž dřevěného zábradlí :m cvičebního hřiště. tuš sejí uklonil, s úsměvem poděkoval Lancelotovi a uchopil Gwen-ar za ruku. "Pojd, Gwen, posad se sem ke mně - nechal jsem pro poslat, protože ti chci něco ukázat. Podívej tamhle... iděla skupinu mladých rytíi-ů a pár mladíků, kteří sloužili v králově ač. Byli rozděleni do dvou skupin a bojovali dř-evěnými holemi a vel-ů štíty. "Podívej se," i-ekl Artuš, "ten velký v roztrhané šafránové košili. řipomíná ti někoho?" venhwyfar se zadívala na chlapce, sledovala, jak obratně zachází ečem i štítem. Oddělil se od ostatních a bojovaljako zběsilý,jednoho tpce uhodil po hlavě, až padl v bezvědomí k zemi, druhého srazil mi prudkou ranou do štítu. Byl to jen mladíček - růžový obličej měl etý jemným chmýřím, vypadal jako cherubín - ale byl vysoký téměi-stop a měl mohutná široká ramenajako býk. Bojujejak dábel," prohlásila Gwenhwyfar, "ale kdoje to? Připadá mi, Žjsem ho u dvora viděla." e to ten mladík, který přišel ke dvoru a nechtěl prozradit svojejmé-. řekl Lancelot pojejím boku, "takjsi ho dala k ruce Caiovi, aby mu Báhal v kuchyni. Říkají mu Krásnoruček, protože má takjemné a bílé C. Cai si ho dobíral, že si je ušpiní škrabáním zeleniny a otáčením ě. Náš Cai má ostrýjazyk." ♀

"Ale ten mladíček mu nikdy neodporoval," ozval se málomluvný waine po Artušově boku. "Dokázal by Caie přeprat jenom rukama když ho ostatní chlapci pobízeli, aby Caie uhodil-kdyžjednou Cai h) zažertoval o rodičích, o tom, že musí být synem nějakého kuchyňs/ pomocníka, když mu to tak jde od ruky - Krásnoruček se na něj j podíval a řekl, že by nebylo správné uhodit muže, který zchrom službách svého krále." Lancelot kysele poznamenal: "Řekl bych, že to muselo být pro horší, než kdyby ho zbil do bezvědomí. Cai má pocit, že se nehodí n jiného než na otáčení rožněm a roznášení talíi-ů. Jednoho dne mu tzt Artuši, dát jinou práci, i kdyby to bylo jenom najít stopy po dra starého Pellinora." Elaine a Meleasa se tiše zachichotaly do dlaní. Artuš řekl: "No da dobrá, něco pro něj najdu. Caije příliš dobrý a příliš věrný, než ab zatrpnout. Víš, žejsem mu chtěl dát Caerleon, ale on ho nechtěl? žejeho otec ho prosil, aby mi sloužil vlastníma rukama, dokud budt a tak přijel sem na Camelot, aby udržoval můj dům. Ale tenhle mlar Krásnoruček mu i-íkáš, Lanei? Nepřipomíná ti někoho, má paní?"- Podrobně si chlapce prohlížela. Ten nyní bojoval proti zbytku sku dlouhé světlé vlasy mu ve větru vlály. Měl ysoké široké čelo a velk a ruce, v nichž držel zbraň, byly hladké a bílé - potom se Gwenha podívala přes Artuše na další takový nos a modré oči, skryté pod z p zrzavých vlasů a překvapeně prohlásila: "Ale vždyl vypadá zrovna, Gawaine." "Bůh nám pomoz, to tedy ypadá," řekl Lancelot a rozesmál se, "tI jsem si toho nevšiml - a vídám ho tak často. Tojájsem mu dal tu š novou košili, neměl vlastní žádnou pořádnou..." "Anijiné věci," doplnil ho

Gawaine. "Kdyžjsem se ho zeptal,jestl všechno, co přísluší jeho postavení, řekl mi o tých darech. To by tebe šlechetné, žes tomu chlapci pomohl, Lanci." Artuš se k němu překvapeně obrátil. "Máte tedy společnou krev waine? Nevěděljsem, že máš syna." "Nikoli, můj králi.,Je to miij - můj nejmladší bratr, Gareth. Ale nei abych o tom mluvil." "A tys to nikdy neřekl ani mně, bratranče můj?" vyčítal mu A "Copak máš před králem tajnosti?" .. , To ne," bránil se Gawaine nervózně ajeho velký protáhlý obličej 1 venal, takže teď jeho červené tváře měly stejnou barvujako vlasy C hwyfar pi-ipadalo zvláštní, že tak velký a drsný muž se červenájako) dítě. "To ne, můj králi, ale chlapec mě prosil, abych nic neříkal - t že mi dáváš přednost, protožejsem tvůj bratranec, tvůj příbuzný, o1 že si chce přízeň na Artušově dvoře ydobýt vlastní zásluhou i před vd - ano, tak to řekl, Lanci, pi-ed velkým Lazzcelotem - tím, co dokáže, a svojejméno a díky svému původu."

VEI.EKRrlLOVNA
393

o bylo bláhové," řekla Gwenhwy,far, ale Lancelot se usmíval. Jikoli - to bylo čestné. Častojsem si přál, abych býval měl dost rozumu vahy udělat totéž, protože nakonecjsem Banův syn a nepotřebuji si rydobýt vlastní zásluhou - protojsem se vždycky tak zuřivě snažil být rtrožený v boji, aby nikdo nemohl i-íci, žejsem si to nezasloužil." rtuš položil Lancelotovi jemně ruku na zápěstí. "Toho se nemusíš [y obávat, můj příteli," řekl, "všichni vědí, že jsi nejlepším z mých ů a nejbližší mému tI-ánu. Ale Gawaine" - obI-átil se k rudovlasému i- "ani tobějsem nedával přednost proto, žejsi můj příbuzný a můj c, ale jenom proto, že jsi věrný a spolehlivý a mnohokrát jsi mi ránil život. Našli se tací, kteří mi tvrdili, že můj nástupce by, nikdv ěl být mým tělesným strážcem, protože kdyby dělal svoji práci moc !.e, nikdy by se nedostal na trůn, ale bylo mnoho dní, kdyjsem si ověřil, e dobré mít za zádv tak věrného pi-íbuzného." Ob_jal Gawaina paží. , tohleje tviij bratr, ajájsem to netušil." nijájsem to netušil, když pi-išel na dvůr," i-ekl Gawaine. "Kdyžjsem iděl naposledy na tvé korunovaci, byl to malý chlapec do výšky mého a ted- nojen počkej." Ukázal. "Alejednoujsem ho viděl v kuchyni padlo mě, že to možnáje nějaký příbuzný z mého rodu. Bůh ví, kolik ".ot levobočků - odhaliljsem ho a tehdy mě Gareth poprosil, abych ozrazoval, kdo-je, že si chce získat slávu svou vlastní zásluhou." ú rok pod Caiový,m učením udělá muže z každého maminčina maz-4 " řekl Lancelot, "a on sám je, Bůh ví, dostatečně mužný." /ivím se, žes ho nepoznal, Lancelote - málem tě při Artušově svatbě I" prohlásil Gawaine přátelsky. "Nebo si už nevzpomínáš,jakjsi ho lával naší matce a prosilji, aby mu pořádně vyprášila kalhoty, aby se etl koni pod nohy?". iu ano, a brzy natojsem málem pi-išel o rozum - zajisté, už si vzpomí-: " zasmál se Lancelot. "Tak to je ten malý rošťák! Ale zdaleka pi-ed-1 ostatní chlapce, měl by se cvičit v boji se zbraněmi s muži a rytíři. to vypadá, jako kdyby byl z nich nejlepší. Mohu odejít, můj pane?" lělej si, co chceš, můj příteli." ncelot si odepnul meč. Řekl: "Podrž mi ho, paní moje," a podaljej nhwyfar. Pi-eskočil přes plot, uchopiljednu z di-evěných holí, se kte-chlapci cvičili, a rozeběhl se k velkému světlovlasému mládenci. fa tyhle kamal-ádyjsi moc velký, chlapče - pojd sem ke mně a pokus vnat s někým, kdoje ti bližší velikostí!" venhwyfar uvažovala v náhlém záchvatu strachu - bližši velikosti? Ale e)ot není moc velký muž, není o moc vyšší nežli ona sama a mladý horučekje o dobrou hlavu wšší! V prvním okamžiku, když se chlapec tváří v tvář veliteli jezdectva, zaváhal, ale Artuš mu dal povzbudivé ienía chlapcova tvái- se rozzářila divokou radostí. Zamířil na I.ance-pozvedl svoji dřevěnou zbraň k úderu a byl překvapen, když I-ána idla a Lancelot sejí vyhnul. Otočil se a zasadil chlapci ránu do rame-♀

394

MLHY AVALONU

ne. Přitlačil na zbraň jen lehce, aby se mladíka sotva dotkla, ale nat mu košili. Gareth se iychle vzpaznatoval a zachytil další Lancelotovu i dříve, než dopadla na okamžik Lancelotovi uklouzla na mokré t noha a vypadalo to, že upadne a pi-istane chlapci u nohou. Krásnoručekustoupil. Lancelot to vyrovnal a ki-ikl na chlapce: "Hli ku! Dejme tomu, že bych byl velký saský válečník!" A zasadil chlapci ve ránu na záda plochou stranou své zbraně, divoce zamával svým dřevěi mečem a Gareth se poroučel k zemi, kde zůstal napůl omráčený lel

Lancelot k němu rychle přispěchal a s úsměvem se nad ním sel "Nechtěl jsem ti ublížit, chlapče, ale znusíš se lépe naučit být ve stře Podal mu ruku. "Na, opři se o mě." "Poctiljsi mne, pane," řekl chlapec a obličej mu zčenenal, "a vsk mi udělalo dobře cítit tvoji sílu." Lancelot mu poklepal po rameni. "Kéž budeme vždycky bojovat po boku, a ne jako nepřátelé, Krásnoručku," i-ekl a vrátil se ke Mladík pozvedl svůj meč a šel ke svým kamarádům, ktei-í se shromá kolem něho a škádlili ho. Tak co, Krásnoručku, málem tě srazil v královajezdectva na kolena... Artuš se usmíval na Lancelota, který pi-elézal plot a vracel se k "Tos udělal dvorně, Lanci. Bude z něho skvělý iytíř- takjakojeho br dodal a s úsměvem pokývl Gawainovi. "Příteli, neříkej mu, že vím, kt je -jeho důvody, proč skiývá svojejméno, jsou čestné. Ale řekBi m jsem ho viděl, a že když mne o svatodušních svátcích o to požádá, ud,i z něho rytíře a dám mu meč, který by se hodil kjeho postavení." . Gawainovi se rozzářil obličej. Nyní, napadlo Gwenhwyfar, by lt kdo by je spatřil pohromadě, poznal, že jsou pi-íbuzní, protože úsměy byly stejné. "Děkuji ti, můj pane a králi. Kéž ti slouží tak odd jako ti sloužímjá." Tojistě zvládne," i-ekl Artuš láskyplně. "Mám na přátele a rytíř: tečně štěstí." Gwenhvyfar si pomyslela, že Artuš opravdu v lidech kolem sebe v zuje lásku a oddanost- to bylo tajemstvíjeho dobrého kralování, prE ačkoliv si v bitvách vedl zkušeně, sám velkým bojovníkem nebyl m krát v bitkách nanečisto, kterými se bavili a kterými se připravova opravdow boj, viděla, jak ho Lancelot, nebo dokonce starý Pelli sesadil ze sedla nebo srazil na kolena. Artuš se nikdy nezlobil, nikdy ri pocit, že by utrpěla jeho hrdost, pokaždé dobrosrdečně prohlásil rád, že má kolem sebe takové skvělé bojovníky a přátele. Brzy nato chlapci popadli svoje cvičební zbraně a odcházeli. GaI šel s nimi, aby si promluvil s bratrem, ale Artuš ybídl Gwenhwyfat, s ním šla nahoru k opevněné zdi. Camelot byl postaven na vrcholu vysokého kopce a zabíral cektl jeho plochého vrcholu. Uvniti- opevnění si Artuš vystavěl svůj hrad to. Nyní vedl Gwenhwyfar nahoru na svou oblíbenou výhlídku

ndeb, odkud je krásný výhled na celé široké údolí. Gwenhwyfar měla t a křečovitě se pi-idržovala zdi. Z místa, kde stáli, viděla ostrovní ziov svého dětství, zemi krále Leodegranze a trochu k severu se choulil mv připomínající spícího draka. Tvůj otec stárne a nemá žádného syna," prohlásil Artuš. "Kdo bude dnout po něm?" To nevím -je dost pravděpodobné, že bude chtít, abys zvolil nějakého enta, který tam bude vládnout místo mě," řekla Genhwyfar jedna jích sester zemřela při porodu, daleko ve Walesu, a druhá zemi-ela pi-i éhání.jejich hradu. A druhá ženajejího otce mu také neporodila syna, rý by se dožil dospělosti, takže na uvolněný trůn by měla nastoupit nhwyfar. Alejak může ona, žena, udI-žet království před těmi, ktei-í tom území tolik touží? Rozhlížela se po otcově území a zeptala se: "To mě zajímalo: Tvůj otec - Pendragon -byl také králem Dračího ostrova?" Tak mi to i-ekla Jezerní paní a on se na svou čest zavázal, že bude vždy staré náboženství a Avalon - takjakojá," řekl Artuš vážně a nepi-es-al se dívat na Dračí ostrov. Gwenhwyfar v duchu př-emýšlela, jaké ianské nesmysly se mu honí v hlavě. Ale nyní ses obrátil kjedinému pravému Bohu a ten ti dal všechna ta kávítězství, takžejsijednou provždy vyhnal Sasy z této země." Je bláhové, něco takového říkat," napomenul ji Artuš. "Myslím, že a, že nějaká země bude navždycky v bezpečí, tu nemůže být nikdy, zejak si to přeje Bůh," A Bůh ti dal všechnu tuhle zemi, Artuši, abys zde mohl vládnoutjako sianský král. Je to jako když prorok Eliáš - biskup mi vyprávěl ten běh - vyšel ven s kněži božími a potkal kněze Baalovy a oba vzývali dý svého boha. Baal nebyl nic víc než modla, proto na vzývání svých sží neodpověděl. Na modlitby svých kneží odpověděljenjediný a pra-Bůh. Jestliže je nějaká taková moc v Avalonu, dal by ti Bůh a Panna rie takové vítězství?" ,Moje armády odehnaly Sasy, ale mohu být dodatečně potrestán za to, sem nedodržel svoji pi-ísahu," ř-ekl Artuš. GwenhHyfár těžce nesla, když rjeho tváři objevily vrásky lítosti a obav. Cousíček poodešla a napínala oči do dálky směrem kjihu, kde - když ověk dobře podíval -bylo vidět špičku kostela svatého Michaela, ktelý vedal na Mohyle - kostela, který byl postaven, protože Michael byl tem podsvětí, který se snažil potlačit pohanské bohy v pekle. Věž dédla jen chvílemi, pak však spatř-ila Mohylu s korunou velkého ka-nného kruhu. Jeptišky v Glastonbury jí vyprávěly, že se kdysi kněží ižili strhnouc kamenný kruh a odtíhnout kameny pryč. Uvažovala, že proto, že je hříšná žena, má možnost nahlédnout do tohoto pohan-ho světa. Jednou sejí ve snu zdálo,jak s Lancelotem leží pod velkými tieny a že mu

darovala to, co mu doposud nikdy nedala... .ancelot. Byl tak dobrý, nikdy po ní nechtěl víc, než co mu jako ♀

křesfanka a manželkajiného mohla dát, nenaléhal na ni, aby neutr její čest... avšak bylo psáno. že sám iv-istus i-ekl: Kdokoli se odívá n, s toulzou, již sesmilnil s ni ve svén srdci... tak i ona zhi-ešila s Lancelc a nic nezmírnějejich trest, obajsou zatraceni. Zachvéla se a odvrátil od Mohyly, protože se -jí zdálo, že Artuš z jejích myšlenek dokáže Mluvil totiž najednou o Lancelotovi. "Nemyslíš si, Gwen, žeje nejvyšší čas, aby se Lancelot oženil?" Pi-inutila se ke klidnému hlasu. "Až pi-ijde den, kdy tě požádá o ž můj pane a králi, pak bys muji měl dát." "Ale on o ni nepožádá," i-ekl Artuš. "Netouží po tom, aby mě opi Pellinorova dcera by byla pro něj vhodná manželka a je to tvoje vl sestřenice - nemyslíš si, že by se k sobě hodili? Lancelot není bohatý měl příliš nnoho synů, aby mohl každému z nich dát dostatečný maji Byl by to vhodný sňatek pro oba." "Zajisté, bezpochyby máš pravdu," řekla Gwenhwyfar. "Elaine z nespustí oči, stejnějako chlapci na hi-išti -je vidět, jak touží pojedl laskavém slůvku od něho nebo ijen pohledu." Pi-estožeji to bolelou ce, uznávala, že možná by bylo nejlepší, kdyby se Lancelot oženil, byl dobz-ý na to, aby byl pi-ipoután k ženě, která mu může dát tak málo-, by mohla odčinit svůj hi-ích pevným slibem, že již nebude hřešit, i nemohla dát, dokud byl Laneelot nablízku.

"Dobrá, promluvím si o tom znovu s Lancelotem. Říká, že nénti ženění ani pomyšlení, ale dám mu na srozuměnou, že to neznamep bude muset navždy opustit můj dvůr. Jak by bylo pěkné, kdyby našc jerlnoho dne mělyjako společníky Lancelotovy syny?" "Dej Bůh, abv takový den přišel," posteskla si Gwenhwyfar a pc1l vala se. Stáli spolu vysoko na whlídce a shlíželi na Letní zemi, kt! rozprostírala pi-ed nimi. "Tamhle na cestě je nějaký jezdec," prohlásil Artuš a hleděl da cestu, která vedla k hradu potom, kdy,žjezdec přijel blíže, dodal: harfeník Kevin, přijíždí z Avalonu. A alespoii byl tentokrát natolik r4G ný, že si s sebou vzal sluhu." ,To není žádný sluha," řekla Gwenhwyfar a očima ulpěla na postavě sedící za Kevinem najeho koni. "Toje žena. Žasnu-myslelz že druidovéjsoujako kněží, ktei-í se nesmějí k ženám přiblížit.

"Alejistěže, miláčku, něktei-í smějí, slyšeljsem od Taliesina, žev ti, kteř-í nezastívají nejyšší fiinkci, se smějí oženit a často tak činilš "Možná si Kevin vzal nějakou ženu, nebo třeba jenom cestuje s kdo jede tíznto směrem. Pošli jednu ze svý,ch žen, aby Taliesinovk mila, že dorazil, a další do kuchyně -jestliže máme mít dnes večerl hodí se, abychom měli i menší hostinu, kterou bychom to oslavili! tudy a přivítáme ho - tak dovedný harfeníkjako Kevin si zaslouzt od samotného krále." Když došli k velké bráně, bylajiž otevřena a sám Cai předsto

velkého harfeníka na Camelotu. Kevin se uklonil králi, ale Gwen-očima spočinula na štíhlé otrhané postavě v pozadí. aine se uklonila a řekla: "Tak jsem se vrátila na tvůj dvůr, můj

tuš šel k ní a objalji. "Vítázn tě zpátky, sesti-ičko - užje to tak dávno," a tvái-í se otřel o její. "Nyní, když nás opustila naše matka, musíme říbuzní držet pospolu. Nesmíš mě zase opustit, sestro moje." kla: "Na to nemám ani pomyšlení." istoupila k ní i Gwenhyfar a objalaji, cítíc kostnaté hubené tělo této ve svém náručí. "Vypadá to, žejsi dlouho na cestách, má sestro." óje pravda - bylajsem velmi daleko," i-ekla Morgaine a Gwenhwyfar přestávala držet za I-uku, když vseupovali dovnitř. depakjsi byla? Bylas tak dlouho pryč - užjsem myslela, že se snad y nevrátíš," řekla Gvenhwfar. amajsem si to taky skoro myslela," i-ekla Morgaine. Ale,jak Gwen-šr neušlo, kde byla, to neřekla. blik se toho pi-ibodilo, když,jsi nás opustila - tvoje harfá, tvoje šaty, my tvé věci ziistaly na Caerleonu. Zítra pro ně pošlu nejrychlejšího t, afjsou co nejdřív tady," řekla Gwenhwyfár a zavedlaji do místnosti, spaly její ženy. "Do té doby, jestli cheeš, ti zapůjčím svoje šaty-nalajsi dlouho, sestřičko moje, a vypadáš,jako kdybys spala ve chlé-žepadli tě snad lupiči a ukradli i tvoje

věci%" kutečnějsem měla po cestě smůlu," ř-ekla Morgaine, "a byla bych ti ná, kdybys mi někoho poslala, abych se mohla ykoupat a převléci. bych tě poprosila o zapůjčení hi-ebene a sponek do vlasů a spodní

foje šaty ti budou dlouhé," řekla Gwenhwyfar zamyšleně, "ale bezpo- si je dole nějak zašpendlíš, než dorazí tvoje oblečení. Hi-ebeny jíčky i prádlo ti zapůjčím ráda, stejně tak boty- tyhle vypadají,jako ys v nich došla až na Lothian a zase zpátky!" Pokynula jedné ze bných a řekla: "Pi-ineste ty ěervené šaty a závoj, který se k nim hodí, aké prádlo a moje venkovní boty i punčochy - vyberte všechno tak, estra mého pána byla oblečena,jak se sluší najejí postavení. A po-pro pradlenu a připravte jí vanu." Opovržlivě se podívala na šaty, si Morgaine svlékala, a řekla: "Jestliže se nedají dostatečně dobře rat a vyčistit, dej ty šaty některé z děveček u krav!" už se Morgaine objevila u králova stolu, měla na sobě červené šaty, erých vynikla její snědá plel a které jí moc slušely žádali ji, aby vala, ale omluvila se s tím, že když je po ruce Kevin, nikdo přece lže chtít poslouchat vrabčí cvrlikání, je-li nablízku slavík. ští den si Kevin wžádal soukromé slyšení u Artuše a byli spolu s krá-Taliesinem o samotě mnoho hodin, dokonce si nechali přinést ři Gwenhwyfar se však nikdy nedozvěděla, o čem spolu rozmlouvali ttš jí o státních záležitostech i-íkal tak ználo. Bezpochyby vyslechl ♀

jejich výčitky, že se rozhodl zi-íci se svých přísah Avalonu, ale dříve později se s tím budou muset smířit-je přece křeslanským králem.1 šlo o Gwenhwyfar, ta měla v hlavějiné věci.

To jaro vypukla u dvora horečka a některé z jejích žen onemoc takže dokud nebyly Velikonoce za nimi, neměla vůbec čas myslet n jiného. Nikdy by nevěřila, jak bude ráda, že má u sebe zase Morga tolik se vyznala v léčivých bylinách i hojení ran a díky její mou nedošlo u dvora k žádným úmz-tím - v krajích kolem nich, jak sl mnozí umírali, i když většinou malé děti a stai-í lidé. Její nevlastní s Isotta onemocněla, ale jakmile se to její matka dozvěděla, necht nechat u dvora, takji poslali zpátky na ostz-ov a později toho měsí Gwenhwyfar dozvěděla, že zemřela. Rmoutila se nad její smrtí-ji ráda a doufala, že až bude starší, vezme sijednoho z Artušových r Lancelot onemocněl také a Artuš dal příkazy, aby byl ubytová hradě a ošeti-ován Gwenhwyfařinými služebnými. Dokud bylo nebe že by se mohla také nakazit, nesměla do jeho blízkosti - opět doufa je těhotná, ale ukázalo se, že to není pravda byly to zase jen její j naděje a iluze. Když se Lancelot začal zotavovat, chodila za ním a sedávala ujeho postele. Pi-icházela i Morgaine, hrávala znu na harfu, dokud nemohl vstát noho dne, kdyžje Gwenhwyfar pozorovala,jak se baví o Avalonu si Morgaininých očí a pomyslela si: Ale ona ho stále milzcje! Věděla, že doufá, že k něčemu takovéznu dojde - totiž ke svazku mezi Mor a Lancelotezn - a žárlivě pozorovala, jak Lancelot naslouchá Morga hi-e na harfu. Jeji /zlas je tak sla.dký neni zrovna krásná, ale je tak rnoudrá a vzděl krásných žen je spousta, Elaine je krásná i Meleasa a dcera krále Roynse, d.z i Morgause je krásná, ale proě by na toyn nělo Lancelotovi zciležet? A všin jak má Morgainejemné ruce, když ho zvedala a dávala mu bylinn dicíny a chladivé nápoje. Sama Gwenhwyfar to s nemocnými moc nt la, neměla ty správné schopnosti seděla jako němá, zatímco Mof rozprávěla, smála se a bavila ho. Setmělo se a Morgaine konečně řekla: "Už nevidím na struny mám ochraptělýjako vrána - nemůžu zpívat. Musíš vypít svůj lék, I lote, a pošlu ti tvého sluhu, aby tě připravil na noc."

S kyselým úsměvem Lancelot přijal číši, kterou mu vložilado ,Tvoje nápojejsou chladivé, sestřenko moje, ale fuj! Ta chuí...

"Jen to vypij," smála se Morgaine. "Artuš řekl, že mě musíš poslo kdyžjsi nemocný." "Zajisté a nepochybuji o tom, že kdybych odmítl, natloukla bys m chala bys mě spát bez večeře, zatímco, když vypiji tvoji medicínujako chlapeček, dostanu pusinku a medový koláč," i-ekl Lancelot rozvez

Morgaine se zasmála. "Zatím si musíš medový koláč odpustit, ale:

at dobrou ovesnou kaši. Když však vypiješ svůj lék, dostaneš pusu na jou noc, a až ti bude lépe, znedový koláč ti upeču." tzo, mami," řekl Lancelot a pokrčil nos. Gwenhwyfar si všimla, že aine se takové žertování nelíbí, ale když číši vypz-ázdnil, sehnula se ním, lehce ho políbila na čelo a přitáhla mu přikzývku až pod bradu, o dělávají matky dětem v kolébce. "Tak, a ted bud hodný chlapeček nem spi," řekla se smíchem, ale Gwenhwyfar se zdálo, žejejí szních hořce. Morgaine odešla. jswenhwyfar přistoupila k Lancelotově posteli a řekla: "Má pravdu, drahý, měl bys spát." Iž mě unavuje,jak má Morgaine vždycky pz-avdu," posteskl si Lance-sPosad se na chvíli ke mě, má milá..." álokdy se odvážil s ní takhle mluvit, ale posadila se na jeho postel Gchala ho, abyji dz-žel za ruku. Po chvíliji přitáhl dolů k sobě a políbil ežela na krajijeho postele a nechala se znovu políbit a znovu a znovu, o chvíli si povzdechl, unavený, a když se zvedla, nijak jí nebránil. bje nejdražší, takhle to dál nepůjde. Budeš mi muset dovolit, abych stil dvůr." Gože? Abys honil Pellinorova oblíbeného draka? Ale proč, co bude Ctrzore ve volném čase pak dělat? Je tojeho oblíbený lov," řekla Gwen-rfar žertem, ale u srdceji bolelo. adlji za obě ruce a stáhlji k sobě. "Ne, tohle není nic k žertování, en-a ty to dobře víš ajá to vím také a Bůh nám oběma pomoz, myslím, o ví i Az-tuš, že od té doby, co jsezn na tebe poprvé pohlédl v domě to otce, nemilovaljsem nikdy nikohojiného než tebe a nikdy nikoho ho milovat nebudu. A jestli mám zůstat věrný svému králi a svému li, potom musím tento dvůz- opustit ajiž nikdy se na tebe nepodívat..." venhwyfaz- řekla: "Nebudu tě zdz-žovat,jestliže znáš pocit, že musíš..." fakjakojsem znuseljít i di-ív," řekl vášnivě. "Kdykolivjsem odjížděl rálky, napůljsem doufal, že se dostanu do rukou Sasům a nikdy sejiž rátím k beznadějné lásce - Bůh mi to odpust, bývaly chvíle, kdyjsem áviděl svého krále, ktez-émujsem pi-ísahal, že ho budu milovat a budu sloužit, a pakjsem si i-íkal: Žádná žena nesmí rozdělit přátelství, které tezi námi dvěma, a přísahaljsem si, že už na tebe nebudu mysletjinak, jenjako na manželku svého krále. Ale ted už nejsou žádné války ajá musím sedět den za dnem a dívat se na tebe pojeho boku, když sedí tvém trůně, a představovat si tě v jeho posteli, jako jeho šlastnou okojenou manželku..." Proč si myslíš, žejsem šlastnější nebo spokojenější než ty?" domáhala hlas její třásl. "Ty si alespoň můžeš vybrat, zda půjdeš nebo zůstaneš , jájsem byla předána Artušovi dojeho rukou, aniž by se mě kdokoliv , zda to chci, či nechci. Ani se neznůžu zvednout a odjet od dvora, když lci nedějí podle mé vůle, ale musím zůstat zde, zavřena za zdmi hz-adu, lat, co se ode mne očekává...jestliže musíšjít, nemohu ti říci zůstaň ♀

400

MI.HI AVALONU

ajestli zůstaneš, nemohu ti říci,Jdi! Alespoňjsi volný. Můžeš se roI nout zdajít, nebo zůstat, podle toho, co tě udělá šťastnějším!" "Myslíš si, že mohu být šlastný, al už zůstanu, nebo půjdu?" naii Lancelot a Gwenhwyfar měla na okamžik pocit, že se snad rozpj Yotom se ovládl a i-ekl: "Lásko moje, co chceš, abych udělal? Bůh xr, pusl, abych tě učinil ještě nešlastnější. Když tu nebudu, potom je I povinnost zi-ejmá: být .Artušovi hodnou manželkou, nic víc a nic m ,Jestliže tady zůstanu..." Zarazil se.

"Jestliže cítíš, že je tvojí povinností jít," i-ekla, "potom musíš jít." J tváříchjí začaly stékat slzy a rozosti-ilyjejí zrak. Ozval se napjatým hlasem, jako kdyby utržil smrtelnou ránu. "Gr hwyfar..." Málokdyjí i-ekl skutečnýmjménem, bylo to pokaždé rtaj nebo moje královno, nebo, když s ní žertoval, bylo to vždycky Gwen.1 to vyslovil ted, zdálo se jí, že nikdy neslyšela sladší zvuk. "GwenhW proč pláčeš?" Nyní musí zalhat a zalhat dobi-e, protože ve vší počestnosti ! nemohla i-íci pravdu. Řekla: "Protože..." a zarazila se a potom s hrt staženým dodala: "Protože nevím,jestliještě dokáži žít, když odejdt Ztěžka polkl, uchopiljejí ruce do svých a i-ekl: "Ale potom - ale, lásko -já nejsem žádný, král, avšak můj otec mi odkázal v Britániii území. Odejdeš tam se mnou z tohoto dvora? Já -já nevím, možná byt ěestnější způsob, než zůstat zde, na tlrtušově dvoře, a milovatjehv-ái

Tak mě tedy nziluje, pomyslela si Gwenhwyfar, clce mě, tolzle je čestný z ale

zachvátilaji panika. Jet sama plyč, tak daleko, i když s Lancelote a pakji napadlo, co by o ní asi každý říkal, byla by tak zneuctěna... Ležel a tiskljejí ruku ve své. Řekl: "Nikdy bychom se nemohli vrál ty víš. Aje pravděpodobné, že bychom byli whnáni, my oba - pro tt to tolik neznamenalo, nejsem takový ki-eslan. Ale pro tebe, milá G hwyfar?" Přikryla si obličej závojíčkem a rozplakala se, uvědomujíc si, já! sama zbabělec. "Gwenhwyfar," řekl, "já tě nechci svádět ke hříchu."

Hořce si povzdechla: "Ale –yjsmejiž zhřešili, oba dva. "A jestliže mají kněží pravdu, budeme za to zatraceni," postea Lancelot hoi-ce, "a pi-esto jsem nikdy neměl víc než tyhle poli vysloužili jsme si všechno zlé a všechnu vinu, a pi-itom jsme neměli nou radost, která ze hi-íchu pochází. Nevím, mám-1i věi-it kněžím, t: se každou noc prochází jako strážný a nahlíží hned tu a slídí hned ,jako stará venkovská drbna, aby viděl, kdo spí v posteli se souse manželkou..."

"Merlin také něco podobného i-íkal," ozvala se Gwenhwyfar tiše: , kdy mi připadá, že toje rozumné a pak se znovu ptám,jestli to p není dáblovo dílo, které mě svádí ke zlu..." "Ach, nemluv se mnou o dáblu," zarazil ji a přitáhl si ji znow k

ahoušku, mojejediná, odejdu,jestli si to budeš přát, nebojestli cheeš, anu tady, ale nesnesu, abys byla tak nešlastná... á nevím, co chci," vzlykala a zůstala schoulena vjeho náručí. Konečné umlal: "Jižjsme za svůj hřích zaplatili..." a svými rtyjí přikryl ústa. ějící se Gwenhwyfar se tomu polibku oddala, jeho dychtivá ruka edala její ňadro. Téměř zadoufala, že se tentokrát nespokojí pouze z, ale ze síně se ozvaly zvuky a Gwenhwyfar se v panice rychle narov-: Seděla na kraji postele, když Lancelotova stráž vstoupila do míst-i. Muž zakašlal a řekl: "Můj pane? Paní Morgaine mi řekla, že jste raven ke spánku. S vaším dovolením, má paní?" orgaine! Zatracezě, zase ta Morgaine! Lancelot se zasmál a pustil Gwen-Eařinu ruku. "Zajisté a nepochybuji o tom, že moje paníjejiž unavená. mi, že zítra se na mě zase pi-ijdeš podívat, moje královno." itila zároveň vděčnost a zároveňji zlobilo, žejeho hlas zní tak klidně. ila se od světla, které sluha nesl věděla, že má zmačkaný závoj i šaty, ej rozmazaný pláčem a vlasyjí rozcuchaně visí. Jak musí vypadat-ten muž pomyslí, že tu dělali? Přikiyla si obličej závojem a vstala. 5rou noc, pane Lancelote. Kervale, postarej se o králova drahého le," a s těmi slovy vyšla ven a doufala, že sejí podai-í dojít do svého ije dříve, než se znovu rozpláče. Ac/t Bože, jak - jak se opovažuji ntodlit Bohu, abyclz molzla dále hřešit? Měla byclz se modlit, abyclz se osvobodila od šeici, a nemohu!

en nebo dva před beltanskými ohni se na Artušově dvoře
opět objevil harfeník Kevin. Morgaine byla ráda, že ho zase vidí měla za sebou dlouhé a únavnéjaro. Lancelot se zotavil é nemoci a odcestoval na sever na Lothian a Morgaine si říkala, že m mohla samajet také, podívat se,jak se dai-íjejímu synovi nechtěla cestovat v Lancelotově společnosti a myslela si, že ani on byji nechtěl a spolucestuj ící. Mérnu smovi je dobře tam, kde je, pojedu se na něj odivat

NenhwyEar byla tichá a Iítostivá za ta léta, eo byla Morgaine pryč, krá-a vyspěla z lehkomyslného děvčátka v mlčenlivou, zamyšlenou a mimo-iě zbožnou ženu. Morgaine měla podezření, že se stále upíná k Lance-i, ajak Lancelota znala, představovala si s trochou pohrdání, že ani tuto i nenechá na pokoji, aniji upřímně nesvede ke hříchu. A Gwenhwyfar němu hodila - ta se mu ani nevzdá, ani se jej nezřekne. Uvažovala, o tom asi myslí Artuš, ale to by musela mít odvahu se ho zeptat. orgaine přivítala u dvora Kevina a uvažovala o tom, že není neprav-klobné, že oslaví beltanské ohně spolu - slunce jí horce kolovalo ich, ajestliže nemiiže mít muže, kterého chce - protože si uvědomo-♀

vala, žeji to stále táhne k Lancelotovi -bude zrovna tak dobré vzít za v milencem, který nachází potěšení v ní nebylo to nakonec nic nepříj ného nechat se hýčkat a rozmazlovat. A na rozdíl od Artuše nebo Lai lota s ní Kevin hovoi-il otevřeně i o závažnějších věcech. Na okamžik h zalitovala, že nezůstala v Avalonu, kde by nynížiž spolurozhodovala o kých záležitostech své doby. Nu, na tojejiž pozdě myslet co se stalo, nedá se odestát. Tak Ke uvítala ve velké síni, pohostila ho jídlem a vínem - vzala na sebe ú kterýjí Gwenhwyfar s radostí přenechala - té stačilo, když Kevina sIý hrát na harfu, vidět ho nemusela. Tak mu Morgaine posloužila a prot vila si s ním o Avalonu. "Daří se Viviane dobře?"

"Ale ano a je dokonce rozhodnuta přijet na Camelot na svata ní svátky," řekl Kevin, "a to je dobře, protože Artuš mě pořádně ni slouchá. I když slíbil, že alespoň pro letošní rok beltanské ohně nezak "Ale i kdyby je zakázal, nic by tím nezískal," mínila Morgaine. "Á má totiž potíže i poblíž domova." Ukázala rukou. , Tamhle za tím okn téměř na dohled z výšin hradu, leží ostrov království Leodegranze-& jsi o něm?" "Nějaký náhodný pocestný mi i-ekl, že zemřel," prohlásil Kevin, "t zanechal po sobě syna. Jeho paní Alienor zemřela při posledním pon několik dní pojeho smrti. Horečka v této zemi letos skutečně řa d "Gwenhwyfar tam na pohřeb nepojede," oznámila mu Morgaine. , má pi-íliš důvodů plakat - nebyl to milující otec. Artuš se s ní poradí oi že by tam poslal regenta - tvrdí, že nyníje královstvíjejí, a kdyby měl dluhého syna, ten syn bv je zdědil. Ale nezdá se pravděpodobn Gwenhwyfar bude mít někdy syna." Kevin pomalu přikývl. "Zajisté, před bitvou u Mount Badonu pott a by,la velmi nemocná. Od té dobyjsem neslyšel, že by byla těhotná," Kevin. "Jakje vůbec velekrálovna stará?"

"Myslím, že je jí ted pi-inejmenším pětadvacet," i-ekla Morgaine nebyla si přitomjista, kolik času strávila v pohádkové zemi.

"Na pnní dítě je to hodně," prohlásil Kevin, "ačkoliv nepoch o tom, že jako všechny neplodné ženy se modlí za zázrak. Co krá vůbec chybí, že nemůže počít?" Já nejsem žádná porodní bába," prohlásila Morgaine. Vypadá zdravě, jen má otlačená kolena od svých modliteb, ale to nebude pi-íčinou." "Nu, bozi rozhodnou po svém," řekl Kevin, "ale budeme potřeb aby se smilovali nad touto zemí, jestliže velekrál zemi-e bez syna! l ani nehrozí, že by saské nebezpečí zvenčí zabránilo rivalským kz uvnitř v Británii, aby napadali jeden druhého a trhali svoje úze z něho zbudou jen cáry. Nikdy jsem nevěřil Lotovi, ale ten je a Gawaineje Artušův nejstatečnější muž, takže ze strany Lothianu

VELEKRÁLOVNA
403

mít žádné obavy, ledaže by si Morgause našla milence, který by sám ebe měl ctižádost stát se velekrálem." ,ancelot se tam vypravil, ale měl by se brzy vrátit," oznámila mu gaine a Kevin dodal: "I Viviane se chystá z nějakého důvodu na iian, i kdyžjsme si všichni mysleli, žeje na takovou dalekou cestu už š stará." e to potom zvidi mého syna... MoI-gaine poskočilo srdce v hrudi a sevře-jí bolestí, v krkuji pálilo. Zdálo se, že Kevin si toho nevšiml. iepotkaljsem se cestou s Lancelotem," i-ekl. "Zřejměljeljinudy nebo 1, aby se pozdravil se svou matkou nebo snad" - lišácky se usmál, se účastnil beltanských oslav. Tím by potěšil každou ženu v Lothianu, iy se tam zdržel. Morgause by nenechala takové mladé masíčko, aby lojejím drápům." : to sestra jeho matky," upozornila ho Morgaine, "a myslím, že iceje na to moc dobiý křesťan. Má dostatek odvahy, aby se postavil m v bitvě, ale na takovýhle boj mu odvaha schází." win pozvedl obočí. "Oho, vskutkuje to tak? Nepochybuji, že mluvíš stní zkušenosti," řekl, "ale ze slušnosti řekněme, že ti tak napověděl ní zrak. Morgause by se však jistě ráda dozvěděla nějaký skandál ušově nejlepším rytíi-i - potom by se Gawaine dostal blíže trůnu. A ta a se líbí všem mužům. Ještě není ani tak stará aje poi-ád krásná, vlasy lOsud rudé, ani vlásek šedivý..." che," ujistila ho Morgaine sarkasticky, "i na trhy v Lothianu posílají i z Egypta." pas má štíhlý a říká se o ní, že provozuje kouzla, aby k sobě muže ibila," řekl Kevin, "ale podle mě jsou to jen drby. Slyšel jsem, že hianu vládne dobi-e. Pročji nemáš ráda, Morgaine?" le mám. Je to moje příbuzná a byla ke mně vždycky laskavá," pro-la Morgaine a měla sto chutí pokračovat: Starci se o noje dítě, a tím by hla zeptat, jestli něco neslyšel o Gwydionovi... potom se zarazila. evinovi nemůže něco takového přiznat. Místo toho řekla: "Ale nelíbí představa, že by se o mé

příbuzné Morgause mělo v Británii běžně itjako o nějaké lehké ženštině." tk zlé to není," ujistilji Kevin se smíchem a odložil číši. "Jestliže se iě líbí hezcí muži, není pnní ani poslední. A tedje Morgause vdova, nikdo nemá co vyčítat, koho si bere do lože. Nesmím však nechat rále čekat. Popřej mi mnoho štěstí, Morgaine, pI-otože musím svému přinést zlou zprávu, a víš, jaký osud čeká starce, který králi přináší u, kterou nechce slyšet!" -tuš takový není," ujistila ho Morgaine. "Alejestli to není tajemství, novinu mu přinášíš?" ení to přímo novina, protože bylo řečenojiž nejednou, že Avalon si há líbit,jestli Artuš bude vládnoutjako ki-eslanský král, aíjižjejeho omá vírajakákoli. Nesmí dovolit kněžím, aby zakázali uctívání Bo-♀

hy,ně, nebo se dotkli posvátných hájů. A jestliže tak učiní, poto musím předat zprávu od Jezerní paní: ruka, která mu dala posvátný druidů,jej může vjeho dlani obrátit tak, aby usmrtil sám sebe."

,To jistě není příjemné poselství, řekla lorgaine, "ale možn připomenejeho přísahu." "Zajisté a Viviane má ještě jednu zbraň, kterou může použít, :l Kevin, ale když se Morgaine zeptalajakou, nechtějí říci víc.

Když ji opustil, Morgaine seděla a přemýšlela o nadcházející noci. Ij čeře bude hudba a později - nu, Kevin je rozhodně příjemný miló! jemný a snaží seji potěšic, aji už nebaví spát samotnou. Dosud seděla v hale, když vstoupil Cai, aby oznámil příjezd dal jezdce - "tvůj příbuzný, paní Morgaine. Pozdravíš ho a poslouž& vínem?" Morgaine přikývla - to se Lancelot vrátil tak brzy? - ale jezdEea Balan. Zpočátku ho ztěží poznala - byl statnější, tak velký, že si i-íkala, že mít nějakého obzvláší silného koně, aby, ho unesl. Ale poznalji ih

"Morgaine! Zdravím tě, pi-íbuzná moje," i-ekl, posadil se vedle ní,1 jal šálek, který, mu nabídla. Sdělila mu, že rlrtuš právě hovoi-í s Kev a s Merlinem, ale že ho uvidí u večeře, a zeptala se ho na novinky zeap

, Vímjen to, že na severu byl opět spati-en dI-ak," i-ekl Balan, "a tent to není fantazie starého Pellinora - viděl jsem stopu, kudy lezlni jsem se dvěma lidmi, ktei-í ho viděli. Nelhali, ani nAvykládali příběh mě pobavili či aby získali na důležitosti měli stracl o svůj život. Říka wlezl zjezera a sežraljejich sluhu -ukazovali mijeho botu.

Jeho - botu, můj milý
"Ztratilji, když ho drak uchopil, nechtěljsem sejí ani dotknout celá od slizu," líčil událost Balan. "Chci požádat Artuše o půl tuctu abyjeli se mnou a skoncovali s ním."

"Musíš se zeptat Lancelota, jestli se vrátí," i-ekla Morgaine, jal nejlehčeji dokázala. "Zkušenost s draky bude potřebovat - myslí Artuš ho chce oženit s Pellinorovou dcerou."

Balan se na ni bystře podíval. "Nezávidím žádné dívce, která do mého bratříčka za manžela," řekl. "Slyšeljsem, žejeho srdceje zac nebo bych to snad neměl říkat?" ,To bys i-íkat neměl," ujistila ho Morgaine.

Balanjen pokrčil rameny. ,Tak toje. Artuš nemá žádný zvláštní hledat Lancelotovi nevěstu daleko od dvora," i-ekl. "Neslyšeljsem: ses vrátila ke dvoru, sestřenko moje. Vypadáš dobře."

"Ajakje na tom tvůj soukojenec?"
"Balinovi se dai-ilo dobi-e, když jsem ho viděl naposledy," řekl,

"ačkoliv dosud nemá Viviane v lásce. Pi-esto nevěřím, žejí stále vy naší matky,. Tehdy zuřil a přísahal, že sejí pomstí, ale musel by býtl aby si to ještě pož-ád myslel. Každopádně, jestli se tím v mysli

,á, vůbec o tom nemluvil, když tu byl pi-ed rokem na svatodušní t[cy. Toje totiž Artušův nejnovější zvyk, o kterém možnáještě nevíš: ai Sme kdekoliv na cestách po celé Británii, každý zjeho stalých iytíiů nusí o svatodušních svátcích shromáždit kolemjeho stolu a povečeřet [m. V té době také dělá ze sých společníků iytíře a přijímá všechny sebníky, i ty nejprostší." pno, tojsem slyšela," souhlasila Morgaine a pocítila lehkou nevolnost. vin hovořil o Viviane - i-íkala si, že cítí jen znepokojení při pi-edstavě, y žena vjejích letech a postavení sezn měla pi-ijetjako obyčejný pro-ník. Jak Balan řekl, Balin by musel být blázen, kdyby po celou tu dobu tžoval o pomstě. en večer se věnovali hudbě, Kevin krásně hrál a zpívaljako vždycky i noc vyklouzla Morgaine ze svého pokoje, kde spala s Gwenhyfaři-ti neprovdanými služebnými, tak tiše jako duch - nebo jako kněžka vičená v Avalonu - a vypravila se do pokoje, kde spal Kevin. Odešla něho pi-ed svítáním, uspokojena, alejedna věc, kterou Kevin řekl,ji pila-ačkoliv mluvili i ojiných záležitostech nežjen o Artušovi. Artuš mě nechce poslechnout," stěžoval si. "Tvrdí, že britský lid jsou stané, ale přesto nebude pronásledovat žádného člověka za to, že je ipencemjiného Boha. Bude prý stát na straně kněží a církve, takjako stojí u jeho trůnu. A posílá vzkaz Paní z Avalonu, že jestliže chce žtcy svůj meč, může si pro něj přijet." ni poté, co se vplížila zpátky do své postele, nemohla Morgaine out. Byl to legendární meč, kterým byl Artuš zavázán tolika lidem menů i seveřanům a byl to svazek s Avalonem, kterým připoutal k so-nědé lidi předřímské doby. Nynící pi-ipadalo, že Artušje dále od toho cku než kdykoliv předtím. ohla by si s ním promluvit- ale ne, on byji neposlechljejenom žena, sestra - a mezi nimi bude vždycky ležet vzpomínka na to ráno, kdy tal králem Paroháčem, takže od té doby už nikdy nebudou spolu moci mlouvat dostatečně svobodně. Ona není žádnou představitelkou Ava-u, vlastníma nikama tuto moc odvrhla. e možné, že Viviane se podai-í pi-imět ho, aby si uvědomil, jak je ežité, aby svoji přísahu dodržel. Ai si to však namlouvala, jak chtěla, Okázala se upokojit a trvalojí dlouho, než zavi-ela oči a usnula.

ště dřív, než vstala, cítila Gwenhwyfar, jak závěsy u postele pro-svítá slunce-léto je tadv. A pakji napadlo-beltanské olaně. Pohanství ve své nejplnější podobě - byla si jista, že mnozí z jejích sluhů ných vklouznou večer z nádvoi-í, až budou na Dračím ostrově ♀

zapáleny na počest Bohyně beltanské ohně, aby mohli ležet v pol Některé z jejich slzzžebzzvch se bezoclzyby vráti domzl zase s lzinenz obtěž ditětenz Bolza... a já, ki-e.stanská žena, nedokáži dát syna vlastninu drd

prinu. . .

Obrátila se v posteli na bok a pozorovala Artuše ve spánku. Ano její drahý pán a miluje ho. Vzal si ji jako součást věna, aniž by ji přesto siji zamiloval, hýčkáji a váží sijí- není tojejí chyba, že nedi splnit svoji první povinnost královny a porodit syna projeho králo Lancelot - ne, pi-isahala si, když naposledy odjížděl od dvora, něho nebude myslet, přesto po něm toužila, srdcem, duší i tělen slíbila sama sobě, že bude Artušovi věrnou a oddanou manželkou Lancelotovi nedovolí hIy a hrátkyjako doposud, které v nich obou laly touhu po větším naplnění... zahrávali si s hř-íchem, i když k ni víc nedošlo. Beltanské ohně. Nu možnájako ki-esťanka a královna na křeslan dvoře má za povinnost připravit na dnešní den takové oslavy a hr se lidé u dvora bavili tak, aniž by to uškodilojejich duším. Věděla, že dal rozhlásit, že o letnicích se budou konat hIy a klání se zbraněmi t -jak činil každoročně od té doby, co se dviu- přestěhoval na Camelt je zde dost lidí, aby mohly být provozovány ijiné hry, a ona nabídne stříbrný pohár. A bude se hrát na harfu a také tančit a ona uspoří i pro ženy - nabídne stuhu ženě, která upřede nejvíce příze zaTii nebo utká největší kus gobelínu - ano, je třeba pořádat nevinnou zá aby žádní zjejích lidí nelitovali, že byly zakázány hiy na Dračím os Posadila se a začala se oblékat musí sijít promluvit s Caiem. Strávila pi-ípravami celé dopoledne a Artuš, když mu o tom řekla dal potěšeně a považoval to za výborný nápad. Sám pak

hovořil s f o cenách, které nabídne za nejlepší práci s mečem ajízdu na koni a bude i další cena, možná plášl, pro nejlepšího z chlapců - ale pň stále v mysli hlodala myšlenka: Je to dezz, kdy sta.ři bolzové ožaduji, ab zzctivali plodnost a já, já jsem stále nelodná. A tak hodinu před pi polednem, v době, kdy se mají rozeznít trubky, aby svolaly muže na pole k začátku her, Gwenhwyfar vyhledala Morgaine, pi-estože si n zcelajista, cojí vlastně i-ekne. Morgaine měla na starosti barvení vlny, kterou všechny ženy nap a měla také v péči královniny ženy, které vařily v pivovaru pivo. V jak správně přitom postupovat, a také jak př-ekapávat silnou kořal medicínu a vyrábět z květních lístků parfémy, které byly jemněj voňavky dovezené ze zámoří, jež byly dražší než zlato. Některé z ž hradě věřily, žeje v tom kouzlo, ale Morgaine tvrdila, že ne, žeje tím, že se naučila znát vlastnosti rostlin, semen a květů. To by dol každá žena, kdyby měla dostatečně šikovné ruce a chtěla by si s tí práci a věnovat tomu čas. Gwenhwyfarji našla ve svátečních šatech s vlasy schovanými poi

jak právě čichá kjedné várce piva, které se zkazilo ve varné kádi. , Jen hodte," říkala. "Kvasnice musely zastydnout a pivo správně nevykva-aa zkyslo. Zítra začneme s novou dávkou - pro dnešek je piva dost, ž královna chce, bůhví proč právě dnes, uspořádat takové slavnosti." enhwyfar se zeptala: "Copak ty se na oslavy netěšíš, sesti-ičko?" orgaine se otočila. "Ani moc ne," i-ekla, "ale divím se, že zrovna ty , Gwen - myslelajsem, že o beltanských ohních se budeš zbožně postit lit,jen abys ukázala, že nejsijednou z těch, kdo se radují na počest yně úrody a polí." enhwyfar se začervenala - nikdy nepoznala, zda si z ní Morgaine legraci. "Možná, že Bůh tomu tak chtěl, aby se lidé veselili na počest hodu léta a není při tom ti-eba mluvit o Bohyni... ach, já vlastně jtím, co si myslím - věi-íš snad ty, že Bohyně dává život polím, dává íčit úrodě a obtěžkává ovce, jalovice i ženy?" ak mě to učili v Avalonu, Gwen. Proč se mě na to ptáš zrovna ted?" rgaine si sundala pokrývku hlavy a Gwenhwyfar najednou připadalo, e Morgaine krásná. Morgaine byla starší než Gwenhwyfar- musíjí být třicet ale nevy,padá o nic starší, než když ji Gwenhwyfar spatřila prvé... není divu, žeji všichni považují za čarodějku! Měla na sobě šaty Gmně upředené vlny v tmavě modré barvě, do tmavých vlasů, kteréjí ély v zavinutých copech sepnutých kolem uší zlatvmi sponami, měla ietené barevné stuhy. Vedle ní si Gwenhwyfar připadalajako husička, o prostá domácí puťka, ačkoliv byla velekrálovnou celé Británie a Mor-ine pouze pohanskou vévodkyní. orgaine toho tolik znala, a ona sama byla nevzdělaná - dokázala se ívějen podepsat a trochu si číst v knize evangelii. Zatímco Morgaine lavzdělaná, dovedla číst a psát, a nejen to, znala i domácí práce-uměla st a tkát a vyrábětjemné výšivky, balvit látky a vařit pivo, ano, a vyznala v bylinách a dokonce i v kouzlech. Konečně Gwenhwyfar zaváhala. oje sestřičko - říká se to žertem, ale je to - je to pravda, že znáš-chna kouzla a čáry, jak získat plodnost? Já -já už s tím nemohu déle každá dvorní dáma pozoruje každé sousto, které sním, aby zjistila, zda isem těhotná, nebo si všímá, jak pevně si utahuji kytlici! Morgaine, diže skutečně znáš všechna ta kouzla, jak se i-íká - sestřičko moje, moc rosím - použiješ to umění pro mě?" vlorgaine byla dojata a ustaraná zároveň. Položila Gwenhwyfar ruku paži. V Avalonu, toje pravda, se říká, že takové a takové věci mohou moci, aby žena byla obtěžkána, když si to pi-eje - ale Gwenhyfar... " áhala a Gwenhwyfar cítila, jak jí studem zčervenala tvář. Konečně mgaine pokračovala. , Já nejsem Bohyně. Možná je to její vůle, že ty rtuš nemáte děti. Opravdu bys chtěla změnit vůli Bohyně pomocí čárů

wenhwyfar se prudce ohradila: "Dokonce i Kristus se v zahradě mod-je-li to vůle tvá, odejmi ode mne tento kalich... ♀

"Ale také řekl, Gwen... Ale ne, eojá chci, nýbrž co ty chceš," připon jí Morgaine. ,To mě překvapuje, že znáš takové věci."

"Žila jsem po jedenáct let v Igrainině domácnosti, Gwenhwyfar, šelajsem kázání evangelia stejně častojako ty." "Ale nechtěla bych se dočkat toho, že by Bůh dopustil, aby po Arti smrti království znovu upadlo do zmatků a zmaru," řekla Gwenlr a sama slyšela vlastní hlas,jakje plný zloby. "Po všechna ta létajsen

věrná - ano, je to tak, i když vím, že tomu nevěi-íš, zřejmě si myslíš i všechny ženy u dvora, žejsem zradila svého pána pro lásku k Lancel - ale není to tak, Morgaine, přísahám ti, že to tak není... "Gwenhwyfar, Gwenhwyfar! Já nejsem tvůj zpovědník! Já tě z n neobviňuji!" "Ale obviňovala bys, kdybys mohla, a myslím, že na mě žárlíš," vyl křídově bílá Gwenhwyfar a kajícně zvolala: "Ach ne! Ne, nechci se s I přít, Morgaine, sestro moje - ach ne, pi-išlajsem tě poprosit o pom Cítila, jak se jí z očí valí slzy. "Neudělala jsem nic špatného, byla poslušná a věrná manželka, staralajsem se o dům svého pána a st se přinést čestjeho dvoru, modlilajsem se za něj a snažilajsem sej podle vůle boží, a přesto - a přesto - za všechnu svoji věrnost a všs splněné povinnosti -jsem si nic nevysloužila. Každá děvka na ulici,1 markytánka se prochází s kulatým břichem a dává na odiv svoji p ajá-já nemám nic, nic..." Zoufale vzlykala a rukama si přikrývala c Morgaineji objala kolem ramen a přitáhlaji k sobě,její hlas byi tený, ale něžný. "Neplač, neplač - Gwenhwyfar, podívej se na mě, b du tě tak mrzí, že nemáš dítě?" Gwenhwyfar se snažila ovládnout svůj pláč. Řekla: "Nedokáži na nicjiného, ve dne v noci..." Po nějaké chvíli Morgaine řekla: "Zajisté, vidím, žeje to pro tebe t Zdálo sejí,jako kdyby slyšela Gwenhwyfařiny myšlenky: Kdybych měla dítě, nemvsLela bych dnem i noci na lásku, která svádi mg protože bych všechny svoje myšlenky věnovala Artzcšozlu synu. "Kéž bych ti uměla pomoci, sestřičko - alejá nechci mít nic spole s čáry a kouzly. V Avalonu nás učili, že prostý lid takové věci může po1 vat, ale moudří lidé sijimi neztěžují život, ale snášejí úděl, kterýznjl obdařil." Ale když to říkala, pi-ipadala sijako pokrytec dobře si vz nala na to ráno, kdy se vydala hledat kořeny a byliny na lektvar, ktt ji připravil o Artušovo dítě. To rozhodně nebylo podřízení se vůli BoÍ Ale nakonec to stejně neudělala... Av duchu Morgaine unaveně uvažovala: Já, která jsem dítě nechtěla jsem při porodu málem zemřela, já jsem své dítě přizedla na svět a Gr která po dítěti touži ve dne v noci, má l2ino i náruč prázdnou., Je to snad vůLe bohů? Přesto cítila povinnost říci: "Gwenhwyfar, chci abys měla na jt

VELEKRrlLOVNA

409

,-kouzla často fungujíjinak, než by sis pi-ála. Proč myslíš, že Bohyně, sjá sloužím, ti může seslat syna, když tvůj Bůh, který má být mocnější , všichni ostatní bohové, ti ho nesešle?" ělo tojako rouhání a Gwenhwyfar se zastyděla. Přesto se zamyslela, Lž promluvila, hlas měla zastřený: "Myslím, že Bůh se nestará o ženy Itnijeho kněžíjsou muži a znovu a znovu se v Písmu učíme, že ženy svůdkyně a původkyně všeho zla - možná, že proto mě nevyslyší. li tomu půjdu za Bohyní - Bohu na mně nezáleží." A pak se znovu tě rozplakala. "Ach, Morgaine," plakala, ,jestli mi nepomůžeš ty, ám, že dnes večer se vypravím lodí na Dračí ostrov, podplatím sluhu, aby mě tam dovezl, a až budou zapáleny ohně ijá poprosím ,ni, aby mi dala jako dar dítě... to ti přísahám, Morgaine, to udě-" Aviděla se ve světle ohňů, kroužících plamenů,jakjihne v náiučí ámého muže bez tváře, jak leží v jeho objetí - celé tělo jí pi-i tom yšlení ztuhlo a cítila to napůljako rozkoš. vrgainejí naslouchala s rostoucí hrůzou. Nikdy by to neudělala, ztratila osledni chvili odvalzu... i já jsem měla straclt, a to jsem věděla, že moje nstvi patři Bohyni. Ale pak, když slyšela v hlasu své švagrové naprosté alství, pomyslela si: Zajisté, moLala by to udělat ale jestli to zulělá, bude se vidět po celý zbývajici život. místnosti bylo naprosté ticho, bylo slyšetjen Gwenhwyfařino vzlykání. aine počkala, až se mladá žena trochu uklidní, a pak i-ekla. "Sestřič-oje, udělám pro tebe, co bude v mé moci. Artuš ti dá dítě, nemusíš stnit beltanských ohňů, nebo hledat pomoc kdekolijinde. Nesmíš y říci nahlas to, cojsem ti řekla, slib mi to a na nic se mě nevyptávej. rtuš už dítě má." Nenhwyfar na ni zůstala koukat. "Tvrdil mi, že žádné děti nemá..." e možné, že o tom neví. Alejájsem to dítě sama viděla. Je na vycho-na Morgausině dvoře." le potomjiž syna má ajestli mujá žádného neporodím..." ie!" zarazila ji Morgaine drsným hlasem. "Říkala jsem ti - nikdy xi nesmíš mluvit, to dítě není takové, aby je mohl jako své přiznat. iže mu nedáš žádné dítě ty, potom království pi-ipadne Gawainovi. nhwyfar, už se mě na nic neyptávej, protože ti neřeknu víc nežjedno diže nebudete mít dítě, není to Artušova chyba." iepočalajsem dokonce od minulých žní - a pouze třikrát za všechna fa," posteskla si Gwenhwyfar, ztěžka polkla a otřela si obličej závojem. liže se nabídnu Bohyni - bude ke mně milostivá." orgaine si povzdychla. "Je to možné. Nesmíš se vypravit na Dračí Iv. Vím, že můžeš počít - možná, že by ti kouzlo mohlo pomoci dítě isit. Aleještějednou tě varuji, Gwenhwyfar: Kouzla

nepůsobí vždycky jak si to muži nebo ženy přejí, ale podle vlastních zákonů a ty zákony podivnéjako čas ubíhající v pohádkové zemi. Nesmíš mi nic vyčítat, tthwyfar,jestliže bude kouzlo působitjinak, než by sis přála." ♀

"Jestliže mi dá alespoxž nějakou naději, že budu mít dítě se svým pánn "To by se tnohlo stát," i-ekla Morgaine a otočila se. Gwenhwyfar šl ní jako dítě následující svou matku. Co to bude za kouzlo, uvažo Gwenhwyfar, a co bude dělat, proč se Morgaine tváří tak divně a slavn ně -jako kdyby byla sama Velká bohyně? Ale, říkala si, zhluboka se n chujíc, pi-ijme, cokoliv bude muset,jen kdyžjí to dá to, po čem nejvíc a Hodinu nato už se ozývaly trubky a Morgaine s Gwenhwy,far seděly po boku na kraji kolbiště a Elaine se k nim nakláněla a vyzvalaje: "p vejte! Kdo tojede na hřiště po Gawainově boku?" ,Toje Lancelot," vvdechla Gwenhwyfáx- opojeně. , Vx-átil se dom. Byl hezčí než kdy jindy. Někde utržil sečnou ránu, která rudě v jeho obličeji a mohla by se považovat za ošklivou, ale jemu dod la krutou krásu divoké kočky. Jel, jako kdyby byl s koněm jedno I a Gwenhwyfar naslouchala Elaininu žvatlání a, aniž by pořádně vnín co i-íká, upírala oči na mladého muže. Jaká Izořká irozzie, xnyslela si. Proč ted, když jsern rozlzodnzcta a zavázán, něj vice nemyslet, ale dělat jen to, co jsem přisalzala svému pánzz a králi... Kp krku, pod zlatým náhx-delníkexn, kterýjí věnoval Ax-tuš, když spolu blt let, cítila tíhu Morgainina kouzla všitého do malého sáčku, kterýjí na kx-ku mezi prsy. Nevěděla, nechtěla vědět, co do něj Mox-gaine vlo Proč ted? Doufrzla jsem, že až se vráti doznzl na letnice, již bzcdu mit v lůni svélzo pána a on se na nzě ani neodivá, Jrotože tak bude jasné, že jsezn rozho udržet si ve svém mrcnželstvi svoji čest. Přesto si px-oti své vůli vybavila Artušova slova: Jestliže mi porodžš nebzczc se tě ptát... viš o čem s tebou mlzcvim? (=wenhwyfar věděla moc da co má na mysli. Lancelotův syn by mohl být Artušovým nástupcen trůnu. Je snad tohle pro ni další pokušení, ted, kdyžjiž upadla do těžj hříchu tím, že se zapletla s Morgaininým čarováním, když chtěla, a Morgaine pomohla...? Nezcileži mi na tozn, jen když orodim syna... jestliže ntě za to Bůh zatra si s nim (zočnu? Vyděsiloji vlastní rouhání, pi-esto rouháním bylo i to, i chtěla zúčastnit beltanských ohňů... "Podívej, Gawaine spadl, ani on se nedovedl postavit Lancelotovi dě," upozornilaji Elaine nadšeně. "A Cai také! Jak se xnohl Lancelot p do chromého muže?" "Nebud přece blázínek, Elaine," napomenula ji Morgaine. "To pravdu myslíš, že Cai by se poděkoval Lancelotovi za to, že ho uš Jestliže se Cai těchto her účastní, jistě je rozhodnut nést všechna ri která to obnáší! Nikdo ho nenutil, aby soutěžil." Od té doby, co se do turnaje zapojil Lancelot, bylojasné, kdo vyt první cenu. Když tojeho společníci zjistili, ozývalo se dobrosrdečné tH lání. "Nemá smysl se do soutěže vůbec přihlašovat, kdyžje tu Lance smál se Gawaine a paží objíxnal svého bratrance. "Nemohl sesještě dva zdržet, Lanci?"

nál se i Lancelot, tvái- uzardělou vzs-ušením. Přijal zlatý pohár a vy-il jej do vzduchu. "I tvoje matka mě pobízela, abych zůstal přes anské ohně u dvora. Nepřišeljsem sem, abych vás připravil o ceny-ié ceny nepotřebuji. Gwenhwyfar, má paní," křičel, "vezmi si pohár j mi místo toho stuhu, kterou nosíš kolem krku. Pohár může přijít na ř nebo na královnin stůl!" wenhwyfax- byla na x-ozpacích a ruka jí vzlétla ke kx-ku, ke stužce, na oují Morgaine uvázala kouzlo. "Tolzle ti dát nemohu, můj příteli..." v rukávu našla kapesníček vyšívaný malými perličkami. "Tohle si nijako projev laskavosti mému chráněnci. Pokudjde o ceny, dám vám r všem." Pokynula Gawainovi a Gax-ethovi, kteří se umístili za Lance-Nádherná práce," pochválilji Artuš a povstal. Lancelot mezitím pi-ijal ívaný kapesníček a políbil, pak si jej pi-ipnul k přilbě. "Nejúspěšnější Iovníci musí být uctěni. Posadíš se s námi k velkému stolu, Lancelote, Íwdeš nám vyprávět, cojsi zažil od té doby, cos opustil dvůr?" wenhwyfar s dámaxni se omluvila, aby se mohly připravit na hostinu. pine a Meleasa švitořily o Lancelotově odvaze, o jeho jízdě na koni řelkomyslnosti, s jakou se vzdal svého náx-oku na cenu. Gwenhwyfar slelajenom na pohled, kterýjí věnoval, kdyžji prosil

o stuhu, kterou la kolem krku. Pozvedla oči a spatřila Mox-gaine,jak se záhadně usxní- 1emohzc se ani modlit za klid dzzše. Přišla jsem o právo se modlit. Celou první hodinu, co probíhala hostina, chodila sem a tam, aby se istila, že všichni hostéjsou správně rozsazeni a obslouženi. Ve chvíli, kdy !posadila na svoji stolici u velkého stolu, byli všichni nebo většina z ho-wníků již opilí a venku byla tma. Sluhové pi-inesli lampy a pochodně pňpevnilije na zdi a Artuš rozmarně poznamenal: ,Vidíš, paní, zapa-eme svoje vlastní beltanské ohně." Morgaine si pi-isedla k Lancelotovi. Gwenhwyfar měla obličej zčerve-ilý horkem a vínem, které vypila odvrátila se, aby ty dva neviděla. mcelot zívl a poznamenal: Vskutku dnes se zapalují beltanské ohně-ilnějsem na to zapomněl." ,A Gwenhwyfar rozhodla, že musíme mít hostinu, aby nikdo z našich lí neměl pokušení vyklouznout ven a účastnit se starých rituálů," i-ekl tuš. "Je více způsobů, jak stáhnout kůži z vlka, než ho jen z té kůže hnat - kdybych zakázal ohně, byl bych tyran..." "A," doplnila ho Mox-gaine tiše, "byl bys nevěrný Avalonu, můj bratře." "Jestliže se však mé paní podaří udělat to zde px-o lidi příjemnější,jestli dou sedět x-aději tady na naší hostině, nežli by šli tančit do polí a k oh-n, potomjsme dosáhli cíle účinně ajednoduše!" Morgaine pokrčila rameny. Gwenhwyfar se zdálo, že Morgaine to pi-íliš pobavilo. Pila málo - byla možná jedinou střízlivou osobou u kx-álova ilu. "Tys byl na Lothianu, Lancelote - dodržují tam rituál beltanských ňů?" ♀

412

MLHY AVAI.ONU

Tak to říká královna," odpověděl Laneelot, "ale co já vím, ma jenom žertovala - neviděljsem nic, co by nasvědčovalo tomu, že krála Morgause není řádná křesťanka." Gwenhwyfar se však zdálo, že se plj nervózně podíval na Gawaina. "Dávej pozor, co i-íkám, Gawaine, nn jsem nic px-oti paní z Lothianu, nepohádaljsem se s tebou nebo s tvým Odpovědí mu však bylojenom lehké zachx-ápání a Morgaine se p veně rozesmála. "Podívejte, Gawaine usnul s hlavou na stole! Ijá byc chtěla zeptat na novinky z Lothianu, Lancelote... myslíxn si, že kdol kdo tam byl vychován, nemůže hned tak na beltanské ohně zapomen Slunee proudí v žilách každého, kdo byl vychován v Avalonu,jako v m jako v žilách královny Morgause - není to tak, Lancelote? Artuši, v mínáš si, jak tě udělali králem na Dračím ostrově? Kolik už je to l devět, deset?" Artuš se tvářil nespokojeně, přestože mluvila dostatečně tiše. Toj mnoho let, jak říkáš, sestřičko, a svět se mění s každým rokem. Mya že čas na takové věci už vypršel, snad s výjimkou těch, kteří žijí s ka úrodou a musí vzývat Bohyni, aby ji požehnala - tak by to řekl Tali ajá bych nic nenanlítal. Ale domnívám se, že tyhle staré rituály ma málo společného s námi, kteří bydlíxne na hradech a ve městech a sň jsme slovo Krista." Pozvedl pohár s vínem, vyprázdnil jej a prott s opileckou důrazností: "Bůh nám dá vše, co si budeme pi-át - všed co je správné mít - aniž bychom museli vzývat staré bohy, nentt Lanci?" Gwenhwyfar cítila, jak na ní Lancelot na chvíli sočinul očima a řekl: "Kdo z nás má všechno, co si pi-eje, můj králi? Zádný král nebo. nám tohle nezajistí." "Ale já chci, aby xnoji - moji poddaní měli všechno, co potřeb opakoval Artuš ztěžklýxnjazykem. "A stejně tak moje královna, kteráj připravila vlastní bel-beltanské ohně zde..." "Artuši," řekla mu Mox-gainejemně, ,jsi opilý."

"No a proč by ne?" zeptal sejí útočně. "Na své vlastní hostině a u ního - vlastního ohně... za co jsem celá léta bojoval se Sasy? Abyc mohl sedět u svého Kulatého stolu a těšit se z xnix-u, dobrého piva a i a z dobré hudby - kdepak je vůbec harfeník Kevin? Copak na dn hostině nebudu mít žádnou hudbu?" Lancelot se sxníchem odpověděl: "Bezpochyby šel uctívat Bohyni i ňům a hraje na harfu tam, na Dračím ostrově." "Ale tohleje zrada," prohlásil Artuš ztěžklýmjazykem. "A další dů proč beltanské ohně zakázat, abych měl hudbu..." Morgaine se zasmála a s lehkým srdcem pronesla: "Nemůžeš nika mluvit do svědomí, bratře. Kevin je dxuid a má právo nabídnout h1 vlastním bohům, když chce." Opi-ela se bradou o ruce a Gwenln připadalo, že vypadájako kočka olizující si smetanu z vousků. "Ale si, že beltanské ohně již oslavil po svém - bezporhyby šel spát, pro

VELEKRÁI.OVNA

413

jčnost tadyje příliš opilá, aby dovedla najít rozdíl mezijeho hraním ým nebo Gawainovým vytím! Ten i když spí, hraje nám hudbu z Lot-u," dodala, když ticho px-ořízlo obzvlášl silné zachrápání spícího rraina. Ukázala dvěxna komox-níkům a ti Gawaina pi-iměli vstát. Opile klonil Artušovi a vyklopýtal ze síně. ncelot pozvedl v x-ukou pohár a vypil jej. "I já mám, myslím, dost tlby a oslav -jsem od svítání na nohou, abych se dostal na dnešní hry, omnívám se, že brzy budu prosit o propuštění, abych mohl jít spát, 6uši." Gwenhwyfar si všixnla, že je opilý, podle toho, že Artuše nazval společnosti křestním jménem, jinak si vždycky dával pozor, aby ho vvoval formálně "můj pane" nebo "xnůj králi", pouze o samotě mu i-íkal átraněe" nebo "Artuši". lvšak bylo pozdě večer a u stolu bylojen málo dostatečně střízlivých, si toho všimli - bylo to skoro, jako kdvby spolu byli sami. Artuš acelotovi ani neodpověděl trochu sklouzl ve svém křesle a oči xněl řené. Nu, pomyslela si Gwenhwyfar,jak to i-ekl sáxn-je tojeho hostina ho oheň a jestli se člověk nemůže opít ve vlastním domě, za co pak ik let bojoval? Fřece, aby se mohl v bezpečí oddávat hodování. jestliže bude Artuš dnes večer příliš ospalý, abyji pi-ijal ve své posteli, tonec... cítila stužku na krku, kde viselo kouzlo, a cítila jeho váhu, iiloji mezi prsy. Jsozt beltanské ohně to nemolzl zzl.stat střízlivý kvůli tomzc? bpico někdo vyzval k účasti na starých polzanskýclz oslavách, jestlipak by si na vzpomzěl, napadloji a tvářejí hořely nehox-ázností té myšlenky. Já snad a také oilá! Podívala se nazlobeně na Morgaine, chladnou a sti-ízlivou, si pohx-ává se stužkami na své hax-fě. Proč se Mox-gaine tak usmívá? .ancelot se k ní naklonil a řekl: "Myslím, že náš pán a král xná slavení na dost, má královno. Px-opustíš služebnictvo a společníky,, paní, ajá du Artušova koxnorníka, aby mu pomohl na lože." ncelot povstal. Gwenhwyfar poznala, že i on je opilý, ale zvládal to ře, pohyboval sejen o něco méně ladně než obvykle. Jak procházela zi hosty a loučila se s nimi na noc, cítila, že její točí hlava, a uvědomo-a si, že má nejistý krok. Když spatřila Morgainin záhadný úsměv, znovu ela slova té zatracené čarodějky: Neobviňzxj mě, Gzuenhzuyfar, jestliže zlo bzcde působit jinrk, než by sú řála... ,.ancelot se vracel mezi hosty proudícími ze síně. "Nemohu najít osob-o sluhu na."seho pána - někdo v kuchyni řekl, že všichni jsou u ohňů Dračím ostrově... je tu Gawaine nebo Balan? Tijsoujediní dost velcí lní na to, aby odnesli našeho pána a krále do postele..." Gawaine byl také opilý, sotva šel sám," prohlásila Gwenhwyfar, "a Ba-ajsem vůbec neviděla. Rozhodně ho však nemixžeš nést ty, protožeje í a těžší." Iákjako tak to budu muset udělat," smál se Lancelot a sehnul se pro

bratránku - Gwydione! Není tu nikdo, kdo by tě odnesl do
♀

postele - pojd, pomůžu ti. No tak, můj statečný brachu," pobízel ho, kdyby mluvil s dítětem, a Artuš otevřel oči a s námahou se postav nohy. Ani Lancelotovy kroky nebylyjisté, ačkoliv Gwenhwyfar, kter za nimi, si uvědomovala, že i ona má vratký krok... musel na ně být pí pohled, kdyby zde bylo nějaké střízlivé služebnictvo, které by si I všimlo. Velekrál, velekrálovna a veliteljezdectva klopýtající o večeru tanských ohňů opilí do ložnice... Avšak Artuš trochu vystřízlivěl, když ho Lancelot táhl přes pr pokoje přistoupil ke konvici s vodou, která stála v rohu, opláchl si ob a dlouze se napil. "Děkuji ti, bratranče," řekl, pomalým, opilým hlasem. "Moje paní ajá me mnoho, zač ti chceme poděkovat, tojejisté, a vím, že nás máš oba 1 "Bůhje mi svědkem," prohlásil Lancelot, ale zahleděl se na Gwenl far sjistým zoufalstvím. "Mám ti najít některého z tvých sluhů, bratraz "Ne, zůstaň ještě chvíli tady," vyzval ho Artuš. "Rád bych ti něco i ajestli nenajdu odvahu i-íci ti to ted, kdyžjsem opilý, střízlivý ti to neř nikdy. Gwen, zvládneš to bez svých žen? Nepřeji si, aby se to, co chcl dostalo zlými jazyky pi-es práh této místnosti. Lancelote, pojd sem a sad se ke mně," posadil se na kraj postele a natáhl ruku ke svému p "I ty, zlatíčko-ted mě oba poslouchejte. Gwenhwyfar nemá dítě-1 líte, žejsem si nevšiml,jak se vy dva po sobě koukáte?,Jednoujsem o s Gwen mluvil, aleje moc cudná a zbožná, nechtěla o tom ani slyšr.i všakjsou beltanské ohně a všechen život na zemi přetéká plodností.: bych to řekl? Staří Sasové říkávali: přítelje ten, kterému bychom pi svoji oblíbenou ženu a svůj oblíbený meč... Gwenhwyfár hořel obličej nedokázala se podívat ani najednoho z žů. Artuš pomalu pokračoval: "Tvůj syn, Lanci, by byl mým následnf a bylo by to tak lepší, než kdyby trůn připadl Lotovým synům... Ach, biskup Patricius by to bezpochyby nazval těžkýzn

hříchem, jako k jeho Bůh byl nějaká postarší gardedáma, která se v noci chodí dívat, spí v čí posteli... Považuji to za větší hřích neučinit nic pro to, aby syn zdědil moje království. Potom by nastal chaos,jaký hrozil v době Uther nastoupil na tI-ůn - můj příteli, můj bratranče - co tomu řkď Gwenhwyfar viděla, jak si Lancelot navlhčil jazykem rty, a ona také cítila,jakjí vyschlo v hrdle. Konečně řekl: "Nevím, co na to říci, králi - můj příteli - můj bratranče. Bůh ví - že na téhle zemi není ž jiná žena..." a hlas se mu zlomil pohlédl na Gwenhwyfar a zdálo s ani ona nesnese toužebný pohled jeho očí. Na okamžik se jí zdál omdlí, musela se rukou zachytit o okraj postele. Jsem ještě opilá, napadlo ji, tohle se mi jenom zdá, zřejmě jsem jen š slgšela... a znovuji zaplavil pocit obrovského studu. Měla pocit, že ta nebude moci dále žít, že nesnese, aby o ní takhle mluvili. Lancelot z ní nespouštěl oči. "Záleží na - záleží na mé paní, aby se k tomu vyjádřila."

VEI.EKRÁLOVNA
415

uš k ní natáhl ruce. Sundal si boty a bohatý plášl, který si oblékl na nu ve své tunice sypadal jako chlapec, kterého si před lety vzala. "Pojd sem, Gwen," a přitáhl si ji na kolena. , Víš, jak tě miluji - ty cejste, myslím, lidé, které mám na světě nejraději, až na..." Polkl azil se a Gwenhwyfar najednou napadlo: Myslela jsem jen na. szoji lásku, rtuše jsem azzi nepomyslela. lzal si mě, aniž by mě předtim zJiděl, neuděl, kdo , přesto mi projevuje lásku a cti mě jako suoji krrílovnu. Nikdy mě zJšak Cdlo, že tak jako milzzji Lancelota, že může být i někdo, koho miluje Artuš jo nemůže mit. .. alespoň ne bez Izřichzc a zrady. To by mě zajimalo, jestli roto Morgaine posmivá, že zná Artušovy tajné lásky. . . nebo jeho Itřichy. . . r rtuš však pokračoval dále: "Myslím, že bych nikdy nenašel odvahu e říci, kdyby dnes nebyl večer beltanských ohňů... Stovky let naši lkové prováděli tyhle věci bez studu, před tváří našich bohů a podle h vůle. A- tohle si poslechni, moje nejdražší -jestližejsem ted tady bou, má Gwenhwyfar, ajestli z toho vzejde dítě, potom můžeš poprav-řísahat, že tohle dítě bylo počato v tvém manželském loži, a nikdo s nebude nikdy sjistotou vědět,jak to doopravdy bylo - moje drahá, eš s tím souhlasit?" řwenhwyfar nemohla ani dýchat. Pomalu, pomaloučku natáhla ruku fožila ji do Lancelotovy dlaně. Cítila, jak se Artuš dotýká jejích vlasů ancelot se naklání, abyji políbil na ústa. ttolik let dczrzci, a pi.esto zzaárn tedstrac/t jakoarzzza, napadloji a pak si omněla na Morgainina slova, kdyžjí dávala kouzlo kolem krku. Bud šdoma toho, oč žádciš, Gzuenhzzyfar, rotože Bolzyně ti to může dát... ehdy si myslela, že Morgaine májen na myslijejí prosbu o dítě, pak nohla zemřít pi-i porodu. Nyní pochopila, že to bylo něco prchavější-protože to vypadá, že by mohla mít Laneelota, a to bez viny, na ladě vlastní vůle manželovy ajeho povolení... a v okamžiku uvědomě-iochopila: Tohle je to, co jsem nakonec clttěla po všech těc/t letech je jisté, že i neplodná, že nebzzdu mit ditě, ale bzzdu znit alesoň to/zle... řesoucíma se rukama si rozepjala šaty. Zdálo sejí, že se celý svět smrskl do tohoto okamžiku, do této chvíle, kdy si uvědomovala samu sebe, je tělo bolavé touhou, hladem, jaký netušila, že někdy bude cítit. icelotova pokožka byla tak hladká - až do této chvíle si myslela, že hni muži jsou jako Artuš - opálení a chlupatí - ale jeho tělo bylo ikéjako chlapecké. Ach,jakje oba miluje, Artuše miluje o to víc, že f dovedl být tak štědrý, že jí dopřál tuto chvíli... nyní ji oba drželi, ela oči a zvedla obličej, aby se nechala políbit, a sjistotou nevěděla, y sejí dotkly. Avšak Lancelotova rukaji hladila po tváři a posunula se 1 pojejím nahém krku, kde visela stuha. , . le co toje, Gwen?" zeptal sejí s ústy těsně ujejích.
Vic," řekla, "nic. Nějaká hloupost, co mi dala Morgaine." Přetrhla iu, hodila ji do kouta a klesla zpět do náručí svého manžela i svého ♀

t2Č1 Ct21 j2G
♀

IíRÁL ,JEI.EN 419

tuhle dobu svítilo slunce v Lothianu na obloze celý den h gause se probudila, když se světlo začalo dovniti-vkrádat zá na oknech tak brzy, že se

ještě ani neozývali rackové. Ale 1 již dost světla na to, aby rozeznala vlasatého svalnatého mladíka,1t spal po jejím boku... byla to výsada, které si užíval po celou zimu. jedním z Lotoých iytíi-ů ajiž dlouho předjeho smrtí vrhal na králo žádostivé pohledy. A v té Ioňské pochmurné zimě nemohl po ní ni žádat, aby ve studené královské ložnici spala sama. Nešlo o to, že by Lot byl tak dobiým králem, uvažovala, a mhouřiL proti pi-ibý,vajícímu světlu, ale vládl dlouho - vládl ještě než Uther 1 dragon přišel na trůn Ajeho lid na něj byl zvvklý, někteří lidé ve střed věku neznali žádnéhojiného krále. Už vládl, počítala, když se LocM narodil... to znamená, že v té době byla královnou i ona. Ta myšleň nepotěšila, proto se tím raději pi-estala obírat.- Gawaine měl nastoupit po otci na trůn, ale Gawaine sotva kdy nav? po Artušově korunovaci svůj rodný kraj a lidé ho tady ani neznajt Lothianujsou Kmeny celkem spokojené, žejim vládne královna, dc je v zemi mír. Po ruce má syna Agravaina, kdyby poti-ebovala váleč vůdce. Od nepaměti vládla tomuhle lidu královna, takjako Bohyně ne bohům a všichni byli spokojeni. Gawaine však neopouštěl Artuše... dokonce ani když Lancelotjel j beltanský,mi ohni na sever - plý, aby se podíval, zda byl na pol postaven maják, aby se lodě nerozbíjely o skály. Morgause však : předpokládala, že př ijel proto, aby pro r-tuše zjistil, co se děje na L anu, jestli tam někdo neporušuje zákony velekrále. Tehdy se dozvěděla o Igrainině smrti - do té doby o tom zpráv sever na Lothian nedorazila. Když byly mladší, nebyly s Igraine přítelkyně. Vždycky své starší sesti-e záviděla její krásu a nikdy nez mněla na to, že Viviane vybrala pro Uthera Pendragona ji ona by lepší velekrálovna než ta domácí puťka, tak poddajná, zbožná a mil Když však by,lo všechno dohodnuto a zai-ízeno, nakonec muž se od t tolik neliší a všichni jsou až směšně zvládnutelní, protože jim blá závisí na jediné věci, kterou jim žena může nabídnout. Vládla dob Lotovým trůnem s Utherem by to zvládla lépe než Igraine, protoi se tak hloupě nezapletla s kněžími. Jakznile se však dozvěděla o Igrainině smz-ti, upřímně truchlila a j

aby se bývala vypravila na Tintagel, než Igraine zemi-ela. Už má tak 1]o přítelkyň... (její služebné ybíral většinou Lot podle krásy a toho,jak byly povolné, áleželo mu hlavně na ženách, které toho moc nenamluvily a pi-íliš přemýšlely a neoplývaly inteligencíjak sejednou vyjádi-i1, ona mu svou ytrostí na vážné hovoiy zcela stačí. Radil se s ní o všech věcech a vážil ejího rozumu, ale když mu porodila čtyři královské syny, vrátil se "omu, co přirozeně ocerioval v posteli nejvíce - k hezkým ženám se etkou rozumu. Morgause mujeho zálibu nikdy nevyčítala a by,la ráda, nemusí dále rodit děti. Když zatoužila po miminku na hraní, měla tu vychování Gnydiona a vždvcky se našla některá z Lotových žen, která la těhotná - a Gwydion měl dostatek kamarádů královské krve! Lochlann se pojejím boku zavrtěl, něco zamumlal a ospale siji přitáhl svého náručí a ona na chvíli pi-erušila svoje přemítání. Chybějí - když lujejich dvora Lancelot, poslala Lochlanna, aby spal s mladíky. Ačkoliv ncelotovi by bylo bývalo jedno, kdyby měla Lochlanna v posteli nebo yby spala tieba s domácím psem! Lotjíjejí zálibu nikdy nevyčítal, stejně .o ona mu neměla za zléjeho ženy. Když však vzrušení pohaslo a Lochlann se vy,motal po schodech do své stnosti, Morgause najednou napadlo, že jí chybí Lot. Ne že by byl imhle druhu záliby nějak obzvlášl dobiý... byl už starý, když si ho brala. -káyž bylo po všem, mohla si s ním rozumně pohovoi-it a zjistila, že se týská po letech, kdy se probouzeli společně, leželi v posteli a hovořili om, co je ti-eba udělat, nebo co se děje v jejich království či v celé

Když se Lochlann vrátil, sluncejiž hi-álo a vzduch byl plný ki-iku racků. yšela zezdola nějaké slabé zvuky a odněkud bylo cítit vůni pečených esných placek. Přitáhla ho k sobě, chvatně políbila a řekla: "Už musíš můj drahý. Chci, abys byl pryč, než přijde Gwydion - už je to velký dapec, začíná si ledasčeho všímat." Lochlann se uchichtl. "Ten? Ten si všímá věcí od té doby, co byl odsta-n. Když tu byl Lancelot, neušel mu jediný jeho pohyb - dokonce i eltanských ohních. Ale nemyslím si, že si musíš dělat starosti - na takové cije přecejenještě malý." "Tím si nejsem tak jista," i-ekla Morgause a pohladila ho po tváři. vydion se báljediné věci, aby se mu nikdo nesmál, žeje na něco moc alý. Byl výjimečně vyI-ovnaný, ale když mu někdo řekl, žejeještě malý, ivedlo ho to vyvést z míiy - dokonce už když mu byly čtyř-i roky, dostal chvat, když mu řekli, že nemůžejít na útesy vybírat hnízda. Málem se hdy zřítil ze skal, když se snažil vyrovnat starším chlapcům. Vybavovala tu chvíli i podobné okamžiky, kdy mu i-íkala, že to nesmí víckrát udělat, m na ni upi-el svůj snědý obličejík a řekljí: "Jistě, alejá to udělám, a ty i v tom nemůžeš zabránit." Její jedinou odpovědí mělo tehdy být: "Ty neuděláš, nebo ti sama natluču." Ne že by mu vadilo,jestli ho bude bít ♀

či nikoliv - jen se více zatvz-dil, ledaže by byla pi-ipz-avenz zbít h něznoty ajednou, kdvž se pi-estalz ovládat, byla až vyděšena,jak sil beznzocné dítě udei-ila. Žádný zjejích vlastních svniz, ani tvrdohlavj reth, nebyl nikdy tak vzdorný. Gwydion si za všech okolností dělal L chtěl, a tak, když byl větší, musela poizžívat míz-nějších metod: "Neur to, nebo požádám tvoji chůvu, abv vzala z-ákosku zz před celým domc seřezalajako znalé děcko." To bylojistou dobu účinné - tak si Gwy považoval svojí důst.ojnosti. Ale ne nadlouho. Už si zase dělal, co I a nikdo mu v tom nezabránil bylo třeba vzít na pomoc dz-sného abv mzz namlátil,jak bylo třeba. Docílilo áe pouze toho, že každý, kd urazil, toho di-íve nebo později litoval. Morgause předpokládala, že až mu začne záležet na tozn, co si o myslí děvčata, bude zz-anitelnější. Narodil se jako elfí muž, byl s a drobnýjako Moz-gaine, ale byl dost hezký, stejnějako I.zncelot. A možné, že bzzde navenek pz-ojevovat děvčatům Ihostejnost,jako to: Lancelot. Chvíli o tozn uvažovala, protože znala, jak pálí poníženh celot... to byl ten nejhezčí muž, kterého po mnoho let obdivovala a mu najevo, že i královna není znimojelio dosall... ale Lanrelot předa že nerozumí, a dával si záležet na tom, abvjí stále říkal "tetiěko"-1 by mohl zjeho chování soudit, že Morgzzuse užje vskutku postaršf Vivianina sestra, která není dost mladá na to, abv bylaje_jí dceroul Snídala v posteli a bavila se se sými žezzznii o tom, co se mušt. udělat. Hověla si, opřena o polštáře-pi-ineslijí čez-stvé horkéječnéi a v tuhle roční dobu byl dostatek n:ásla - kd ž vstoupil Gwydion...,

"Dobz-éjitro, matko," řekljí. "Byljsezn venku a přinesljsem ti něj hody. A ve spížije dostatek smetzn. Jestli cliceš, doběhnu ti pro tii Podívala se do dřevěné zniskv na jahody, čerstvě natrhané, ještě d pějemi rosy. "To bylo od tebe pozorné, synáěku," řekla a posa v posteli, aby ho mohla obejmout. Dokud byl o něco mladší, vi vždycky k ní pod přikrývku a ona ho krmila horkými plackami s tni a v zimě ho balila do svých kožešin, jako nějakého z-ozmazleného pečka tedjí chyběl pocitjeho teplého tělíčka, ale don nívala se, ž tojiž velký. " Narovnal se a zzčesal - nesnášel pocit, že je neupravený. Steji Moz-gaine byl vždycky poi-ádný. "Dneskajsi vstal bz-zy,, miláčku," i-ekla mu, "a tohlejsi udělaT pró starou mámu Ne, já nechci žádnou smetanu. Chceš snad, abyc: tlustájako stará prasnice%" Naklonil hlavu na stz-anujako malý ptáček a zzmyšleně Morgauá zoroval. "To by, nevadilo," i-ekl. "Stejně bys byla kz-ásná, i kdy tlustá. Na tomhle dvoře jsou ženy - například Mara - které nej než ty, ale všechny ostatní ženy i mužijí i-íkají Tlustá Mara. Ale na tebe někdo podívá, tlustá mu nepřipadáš, pz-otože se dívajíje jakjsi krásná."

Tak si sznetanu dát múžeš, jestli chceš, pěstounko noje." Tak přesná ocfpověd od dítěte! Ale nakonec už se z něj stává mladý ž. I když bude jako Agravaine, nikdy příliš vysoký, jedeii z typu dáv-h lidí. A samozi-ejzně vedle obi-ího Garetha bude vždycky vypadatjako š, i až mu bude dvacet! Uznyl si obličej a pečlivě si učesal vlasy ano, láje také čerstvě zastřižené. ,Dnes ti to moc sluší, miláčku," i-ekla mu, když dz-obnými pz-stíky vybz-al iskyjednujahodu. ,Vlasy sis ostříhal sám%" ,Ne," řekl, "nechal jsem se ostříhat od správce i-ekl jsem znu, že už m dost toho, abych vypadal jako domácí pes. Lot býval vždycky čistě třižený a oholený a i Lancelot by,l po celou dobu, co byl tady, také ravený. Rád vypadám jako urozený pán." ,A tak také vždyckv vypadáš, znůj dz-ahý," řekla mu a zahleděla se na bnou snědou z-ičku, ktez-ou si braljahodu. Byla poškrábaná od ostru-í a klouby prstů měl odi-ené a umouněnéjako ktez-ý,koli čilý hoch, ale é si všiznla, že sije zi-ejmě dlouho a pečlivě dz-hl, pz-otože nehty neměl navé a mělje krátce zastřižené. "AIe proč sis dnes ráno oblékl sváteční

jájsem si snad oblékl sváteční tuniku%" zeptal se a upíz-al na ni svoje tvé nevinné oči. "Ano, vzal, nu..." Zaz-azil se a Morgause bylojasné, že ná jakýkoli důvod, jistě to bude dobz-á příčina, ale stejně se ji nikdy Ízví. Konečně s klidem odpověděl: "Tu dz-uhotzjsem si promáčel pi-i Irtí jahod, paní." Potom

zničehonic pz-ohlásil: "Myslel jsem, že pan celot se mi zzebude libit. Gareth o nězn poi-ád mluvil, jako kdyby to Bůh," a Morgause si pi-ipomněla, jak byl Gwydion nešTastný, ačkoliv d ní neplakal, když Gareth odjel najih na dvůr krále Artuše. I Mor-se chyběl - Gaz-eth byl jedinou osobou, která měla na Gwydiona vliv, ovedla ho pi-iměť pouze lehkým slovem, aby, udělal, co chtěl. Od té iy, co Gareth odjel, ziebyl na hradě nikdo, jehož pi-íkazy by (iwydion

vfyslel jseni si, že to bude nějaký nafoukaný dotnýšlivec," prohlásil dion, "ale vůbec takový není. Napovídal zni toho o majících víc, než, lím, věděl samotný Lot. A řekl, že až budzz stazší, měl bych pi-ijet na išův dvůr, ajestliže budu hodný a čestný, stane se ze mě rytíř." Jeho ioko posazené oči o tom vážně piemýšlely. , šechny ženy tvrdí, že idám jako on - a ptaly se - a já jsem měl vztek, že nevízn, jak jim ověděť. Pěstounko," nahnul se k ní, až mu jemné vlasy sklouzly do a dodaly jeho sousti-eděnému obličejíku neobvyklou zranitelnost, .ni mi pz-avdu -je Lancelot znúj otec Mysleljsem, že pz-oto ho zná eth tak rád... nejsi proni, kdo .se rca lo ptri, lásko m.oje, pom,slela si Morgause a pohla-chlapce po hebkých vlasech. Neobvyklá něžná dětskostjeho obličeje, E se na to ptal,ji dojala. Je, můj maličký. Ze všech mužů v království nemůže být Lancelot tvým ♀

42?

MI.HY AVAL.ONU

otcem - samajsem se o to zajímala. Po celý ten rok, kdyjsi byl počat, Lancelot v Malé Británii a bojoval po boku svého otce, krále Bana. jsem si to myslela, protože vypadášjako on, ale Lancelotje bratran tvé matky a mým svnovcem." GHydion siji skepticky prohlížel a Morgause téměi- četlajeho myšl ky že mu řekla pi-esně totéž, co by mu řekla, kdyby Lancelotjeho ot byl. Konečně řekl: "Možnájednoho dne pojedu do Avalonu, spíš nei dvůr krále Artuše. Sídlí moje matka ted v Avalonu, pěstounko mojea To nevím," zachmuřila se Morgause... Znovuji tenhle podivně do! lý syn, kterého má na vychování, přiměl k tomu, aby s ním mluvilaf s mužem tak jako ,již často. Napadlo ji, že nyní, když už tu není 1 G,ydionjejedinou osobou v téhle domácnosti, se kterou si může ťa! času pohovořitjako s dospělým! Alejistě, Lochlannje dost dospělý vi na loži, ale nikdy nei-ekl nic moudi-ejšího než obyčejný pasák nebo děVeJ ,Tak už běž, Gwydione, moje lásko,já se musím obléci." "Proč bych měljít?" zeptal sejí nevinně. "Od cé doby coje mi pět, docela dobře, jak vypadáš." "Ale tedjsi starší," i-ekla a znovuji pi-epadl starý, pocit bezmoc–: hodí se, aby,s tady byl, když se oblékám." Tobě tolik záleží na tom, co se hodí, pěstounko moje?" zeptal bezelstně a očima ulpěl na polštáři, kde byl dosud otisk LochlaM hlavy, a Morgause najednou pocítila, jak ji zaplavuje pocit zoúFaÍ vzteku-až bude dospělý a druid,jistěji pěkně zaměstná svými otáz Ostře ho napomenula: "Nemusím se zrovna tobě zpovídat za svoje Gwvdione!" "Říkaljsem snad, že musíš?" namítl, ale vjeho očích se z raněná nevinnost. "Ale jestliže jsem starší, musím toho o ženách víc, než kdyžjsem byl malý chlapec, nemyslíš? Chci tady zůstat a pMl si s tebou." "Ach dobře, tak zůstaň,jestli chceš," řekla, "ale otoč se, nechci, ah mě zíral, pane Nestoudníku!" Poslušně se otočil, a ona ukázala sv žebné, aby jí pi-inesla šaty, avšak on i-ekl: "AIe ne, vezmi si ty modllÍ nové, co ti ženy upředly, a svůj šafránovv plášť." "Ted mi budešještě radit, co si mám vzít na sebe. Co to má zname" "Líbí se mi, když se oblékášjako vznešená dáma ajako královnat přesvědčivě. "A řekni svým ženám, ať ti vyčešou vlasy a dají ti čelenku, ano, pěstounko moje? Abys mi udělala radost." "Ale proč chceš, abych se oblékla jako na hostinu letního slunD a předla vlnu ve svém nejlepším oblečení? Chceš, aby se mi mojB posmívaly, dítě moje?" "Jen at se ti posmívají," nenechal se odbýt Gwy,dion. "Neoblečeš nejlepší šaty, abys mě potěšila? Kdoví, co se stane, než tento den Možná budešještě ráda, že ses tak oblékla." Morgause se smála a nechala ho, aby bylo pojeho. "Dobře,jak sf

-jestli chceš, abych se svátečně oblékla, nechtje po tvém... udě

KRÁL ,JELEN

423

r vlastní oslavu! A ted předpokládám, budešještě chtít, aby v kuchyni i pro

dnešní vymyšlený svátek medové koláče..." přece jen ještě dítě, pomyslela si, tintble zicsobem se snrcži zyžebrat něco kého. Ale vla.stně Jřinesl ztzi jaltody, tak proč ne? "Dobrá, Gwydione, mám tedy upéct k večei-i medový koláč?" ttočil se. Dosud měla šaty nestažené a viděla, že očima na okamžik íl najejích bílých prsou. Takové dltě to na.koztec neni. Ale on řekl: "Jsem eky rád, když máme medoý koláč, ale možná, že by bylo dobré mít :čeřiještě nějakou pečenou iybu." estliže máme mít iybu," i-ekla, "budeš se muset zase převléci ajítji rit. Muži mají dost práce se setím." chlejí odpověděl: "Poprosím Lochlanna, aby nějakou ulovil - bude iro něho jako svátek. Myslím, že si ho zaslouží, co říkáš, pěstounko ,jsi s ním spokojená, nebo ne? lupák jeden! Napadlo Morgause. Přece se nebzzdu čeyvenat ř-ed takovýnz pcenz!, Jestli chceš poslat Lochlanna na iyby, miláčku, prosím. Myslím, Ities ho mohu postrádat." .pomyslela si, že by opravdu ráda věděla, co skutečně má Gwydion na , že má na sobě svoji sváteční tuniku a trvá na tom, aby i ona si lkla svoje nejlepší šaty a přichystala dobrou večeři. Zavolala si hos-rni a řekla: "Pan Gwydion by si pi-ál medový koláč. Postarej se o to." pečeme mu koláč," i-ekla hospodyně a shovívavě se na chlapce za-Iěla. ,Jen se podívejte najeho sladký obličejíček, ypadájakojeden Élt andílků." děl. To je to posledni, jak bych Ito nazvala, pomyslela si Morgause ale údala ženu, abyjí do vlasů vpletla zlatou korunku. S největší pravdě-fobností se nikdy nedozví, co má Gwydion na mysli. len pomalu ubíhal svým obvyklým způsobem. Morgause už několikrát dlo, jestli Gwydion nemá schopnost vidění, ale nikdy ani náznak nepozorovala, a když se ho zpříma zeptala, dělal, jako kdyby nevě-o čem mluví. A kdyby věděl, my,slela si, alespoň by ho přistihla, jak n vychloubá. iu dobrá. Z nějakých podivných dětinských rozmarů chce Gwydion lneska hostinu a pi-emluvilji k tomu. Bezpochyby, ted kdyžje pryč th, cítí se celý den sám - má jen málo společného s ostatními Loto- syny. Ani nemá vášeň pro hraní na vojáky a na Iytíře, jako měl th, ani prozatím neprojevuje Morgainino nadání k hudbě, ačkoliv lná čistý a někdy si vezme píšlalku, najakou hrávají pastýř-i, a vyluzuje té tóny. Ale není to taková vášeň, jakou měla Morgaine, která, když lla, proseděla u své harfy celý den. Eesto se rychle učil a dobře si pamatoval. Pi-ed třemi lety mu Lot poslal y vzdělaného kněze, aby naučil chlapce číst řekl, že pi-i té pi-íležitosti be učit i Garetha, ale Gareth k učení neměl schopnosti. Poslušně se al s písmeny a latinou, avšak stejně jako Gawaine - a vlastně i sa-422

MI.HY AVAI.ONU

otcem - samajsem se o to zajímala. Po celý ten rok, kdyjsi byl počat, Lancelot v Malé Británii a bojoval po boku svého otce, krále Bana. jsem si to myslela, protože vypadášjako on, ale Lancelotje bratranc tvé matky a mým svnovcem." Gwydion siji skepticky prohlížel a Morgause téměi- četlajeho myšl ky že mu řekla přesně totéž, co by mu řekla, kdvby Lancelotjeho otc byl. Konečně řekl: "Možnájednoho dne pojedu do Avalonu, spíš nej dvůr krále Artuše. Sídlí moje matka ted v Avalonu, pěstounko moje? "To nevím," zachmuřila se Morgause... Znovuji tenhle podivně do lý syn, kterého má na vychování, přiměl k tomu, aby s ním mluvilaj s mužem tak jako již často. Napadlo ji, že nyní, když už tu není 1 Gwydionjejedinou osobou v téhle domácnosti, se kterou si může ča! času pohovořitjako s dospělým! Alejistě, Lochlannje dost dospělý v i na loži, ale nikdy neřekl nic moudi-ejšího než obvčejný pasák nebo děve ,Tak už běž, Gwydione, moje lásko,já se musím obléci." "Proč bych měljít?" zeptal sejí nevinně. "Od té doby coje mi pět, docela dobře, jak vypadáš." "Ale tedjsi starší," řekla a znovuji pi-epadl starý pocit bezmoci. " hodí se, abys tady byl, když se oblékám." Tobě tolik záleží na tom, co se hodí, pěstounko moje?" zeptal bezelstně a očima ulpěl na polštáři, kde byl dosud otisk Lochlann hlavy, a Morgause najednou pocítila, jak ji zaplavuje pocit zoufaIs vzteku-až bude dospělý a druid,jisteji pěkně zaměstná svými otázk Ostře ho napomenula: "Nemusím se zrovna tobě zpovídat za svoje Gwdione!" "Říkaljsem snad, že musíš ř" namítl, ale vjeho očích se zra raněná nevinnost. "Ale jestliže jsem starší, musím toho o ženách v víc, než kdy,žjsem byl malý chlapec, nemyslíš? Chci tady zůstat a pov si s tebou." "Ach dobře, tak zůstaň,jestli chceš," i-ekla, "ale otoč se, nechci, aby mě zíral, pane Nestoudníku!" Poslušně se otočil, a ona ukázala své žebné, aby jí pi-inesla šaty, avšak on řekl: "Ale ne, vezmi si ty modri nové, co ti ženy upi-edly, a svůj šafránový plášl." Ted mi budešještě radit, co si mám vzít na sebe. Co to má znamen "Líbí se mi, když se oblékášjako vznešená dáma ajako královna , .
přesvědčivě. "A řekni svý,m ženám, aI ti vyčešou vlasy a dají ti zl čelenku, ano, pěstounko moje? Abys mi udělala radost." "Ale proč chceš, abych se

oblékla jako na hostinu letního slunov a předla vlnu ve svém nejlepším oblečení? Chceš, aby se mi moje í posmívaly, dítě moje?" "Jen al se ti posmívají," nenechal se odbýt Gwydion. "Neoblečeš si s nejlepší šaty, abys mě potěšila? Kdoví, co se stane, než tento den sko Možná budešještě ráda, že ses tak oblékla." Morgause se smála a nechala ho, aby bylo pojeho. "Dobi-e,jak si pl -jestli chceš, abych se svátečně oblékla, nechlje po tvém... udělán

IiRÁL JELEN

423

vlastní oslavu! A ted předpokládám, budešještě chtít, aby v kuchyni li pro dnešní vymyšlený svátek medové koláče..." to přece jeza ještě dítě, pomyslela si, tinLltle zzisobem se snaži ziyžebrat něco Íto. Ale vlastně řinesl mi jalaodv, tak jroč n.e? "Dobrá, C=wydione, mám tedy upéct k večei-i medový koláč?" = točil se. Dosud měla šaty nestažené a viděla, že očima na okamžik 1 najejích bílých prsou. Takové dítě to na.kozzec není. Ale on řekl: "Jsem cky rád, když máme medoý koláč, ale možná, že by bylo dobré mít čeřiještě nějakou pečenou iybu." _estliže máme mít rybu," řekla, "budeš se muset zase pi-evléci ajítji it. Muži mají dost práce se setím." ychlejí odpověděl: "Poprosím Lochlanna, aby nějakou ulovil - bude pro něho jako svátek. My,slím, že si ho zaslouží, co říkáš, pěstounko je,jsi s ním spokojená, nebo ne? Ilupák jeden! Napadlo Morgause. Přece .se nebudu červenat řed takovýnz pcem!, Jestli chceš poslat Lochlanna na ryby, miláčku, prosím. Myslím, dnes ho mohu postrádat." pomyslela si, že by opravdu ráda věděla, co skutečně má Gwydion na sli, že má na sobě svoji sváteční tuniku a trvá na tom, aby i ona si ilékla svoje nejlepší šaty a přichystala dobrou večeři. Zavolala si hos-dyni a řekla: "Pan Gwydion by si pi-ál medový koláč. Postarej se o to." pečeme mu koláč," i-ekla hospodyně a shovívavě se na chlapce za-kděla. Jen se podívejte najeho sladký obličejíček, vypadájakojeden ch andílků." AndělL. To je Lo posledni, jak bych lzo nazzlala, pomyslela si Morgause ale Iádala ženu, abyjí do vlasů vpletla zlatou korunku. S největší pravdě-Kiobností se nikdy nedozví, co má Gwydion na mysli. Den pomalu ubíhal svým obvyklým zpizsobem. Morgause už několikrát ipadlo, jestli Gwydion nemá schopnost vidění, ale nikdy ani náznak ho nepozorovala, a když se ho zpříma zeptala, dělal, jako kdyby nevě-, o čem mluví. A kdyby věděl, myslela si, alespoň by ho pi-istihla, jak Iím vychloubá. Ňu dobrá. Z nějakých podivných dětinských rozmarů chce Gwydion ft dneska hostinu a pi-emluvilji k tomu. Bezpochyby, ted kdyžje piyč treth, cítí se celý den sám - májen málo společného s ostatními Loto-mi syny. Ani nemá vášeň pro hraní na vojáky a na rytíře, jako měl lreth, ani prozatím neprojevuje Morgainino nadání k hudbě, ačkoliv as má čistý a někdy si vezme píšťalku, najakou hrávají pastýi-i, a vyluzuje Livé tóny. Ale není to taková vášeň, jakou měla Morgaine, která, když ohla, proseděla u své harfy celý den. Přesto se rychle učil a dobře si pamatoval. Pi-ed třemi lety mu Lot poslal ony vzdělaného kněze, aby naučil chlapce číst řekl, že pi-i té pi-íležitosti ůže učit i Garetha, ale Gareth k učení neměl schopnosti. Poslušně se týkal s písmeny a latinou, avšak stejnějako Gawaine - a vlastně i sa-♀

424

MLHY AVALONU

motná Morgause - se nedovedl dostatečně soustředit na psané sy nebo záhadyjazyka starých Římanů. Agravaine byl na učení dost Šilt - byl schopný spočítat všechny položky, které se týkaly majetku zvláštní nadání na počítání věcí avšak Gwydion nasával do sebe vš vědomosti tak rychle,jak mu byly předloženy. Během roku se nauči tak dobře jako samotný kněz a mluvil latinsky, jako kdyby byl je z těch starých císařů, ktei-í se znovu narodili, takže Morgause pa uvažovala, zda nakonec přecejen není něco na tom, co říkají druid že se rodí znovu a znovu a v každém životě se toho naučí více a vícc Je to syn, na kterého by trl jelao otec lzrdý, pomyslela si Morgause. A, nemá se svou královnou žádného syna. Jednolzo dne - ano, jednoho dne bud ro Artuše tajemstvi a potom bzdu mit krá.Lovo svědorní ve svýcla rukou. Ta myšlenka ji pobavila. Překvapovalo ji, že Morgaine své moci Artušem nikdy nevyužila - nikdy ho nepřinutila, aby jí vyjednal s sjedním s nejbohatších podi-ízených králů, mohla mít šperky nebo m ale Morgaine na takových věcech nezáleželo, jen na její harfě a nesmyslech, o kterých mluvili druidové. Konečně Morgause využij čekávané moci, kterájí byla

svěřena do rukou. Seděla v síni, nastrojena do těch nejlepších šatů, česala vlnu z, sti-iže a rozhodovala se: Gwydion potřebuje nový plášl - tak rychle t svůj starý už májen ke kolenům a v zimě by mu byla zima, tento to1t bezpochyby vyroste. Možná by mu mohla dát Agravainův plášf, if trochu zkrátit a Agravainovi udělat nový! Objevil se Gwydion ve sv! teční šafránové tunice a ocenil vůni medového koláče, hojně okořel ho, která se linula místností, ale neotálel kolem, aby loudil, takjako l bylo ještě před několika měsíci. V poledne řekl: "Matko, vezmu chleba a nějaký sýr a půjdu se projít k pomezí - Agravaine řekl, že se měljít podívat,jestlijsou ohrady v poi-ádku." "Ale ne ve svých svátečních botách," napomenula ho Morgause. ,Jistěže ne. Půjdu bos," řekl Gwydion, rozepnul si sandály a necl ležet u ohniště tuniku si zastrčil za pásek, takžeji měl nad kolena, v silnou hůl a šel. Morgause ho sledovala se zachmuřenou tváří-tohle úkol pro Gwydiona, ai už to po něm chtěl Agravaine nebo ne! Co se chlapcem dneska děje? Lochlann se vrátil po poledni s pěknou velkou rybou, tak těžka Morgauseji ani neuzvedla zálibně siji prohlížela: tím nakrmí na ho každého aještě budou mít studenou pečenou Iybu na další tři dny. těna a okořeněna bylinami, ležela připravenajenji vstrčit do pece. se Gwydion vrátil, nohy i ruce měl dočista vydrhnuté, vlasy učesané a vu vklouzl do sandálů. Podíval se na rybu a usmál se. "Skutečně, bude tojako hostina," prohlásil spokojeně.
"Prohlédljsi všechny ohrady, bratříčku?" zeptal se ho Agravaine, pi-išel zjedné ze stodol, kde ošetřoval nemocného poníka. "Prohlédl, a většinoujsou v pořádku," odpověděl Gwydion, "ale c

KRÁI. JELEN

425

severních roklin, kdejsme toni na podzin mělijehňata,je v ohradě í díra, vypadaly odtud všechny kameny. Musíš poslat muže, aby to vili, dřív než se tam začnou pást ovce, a pokudjde o kozy, ty by utekly , než bys i-ekl amen!" yjsi šel až nahoru úplně sám?" mračila se Morgause nespokojeně. rovnávej se s kozami - ty, bys mohl spadnout a zlomit si v rokli nohu .do by tě nemusel najít kolik dní! Kolikrát užjsem ti i-íkala, žejestli eš k roklinám, musíš si vzít s sebou pastevce!" fěl jsem svoje důvody, proč jsem šel sám," opáčil Gwvdion s tvrdo-m výrazem, "a cojsem poti-eboval vidět,jsem viděl." o jsi mohl vidět, že to stálo za takové riskování?" chtěl vědět Agra-ště nikdy jsem nespadl," řekl Gwydion, "a kdybych spadl, budu za pětjenomjá. Co je tobě do toho,jestli něco riskuji?" sem tvůj starší bratr a i-ídím chod tohoto domu," řekl Agravaine, "a i budeš prokazovat úctu, neboji z tebe vytluču!" fožná kdyby sis místo toho vtloukl něco do hlavy, udělal bys líp," od-děl Gwydion drze, "nemusel bysji nosit na ramenoujen tak..." ý drzý spratku!" ajisté,jen to zkus," vykřikl Gwydion, "posmívej se mi, komujsem se dil, ty -já nevím, jak se jmenoval znůj otec, ale vím, kdo byl tvvnt n, a kdybych měl volit mezi námi dvěma, budu raději ve svém pos-Agravaine ztěžka pi-istoupil k chlapci, ale Morgause se Iychle zvedla chovala Gwydiona za sebou. "Netrap toho rhlapce, Agravaine." Pořád se schovává za tvými sukněmi, matko, není divu, že ho nedokážu učit poslouchat," domáhal se Agravaine. Raději bych si vybral jiného muže na učení," pokoušel ho Gwydion rforgause se zarazila, když slyšela hoi-kost vjeho hlase. ,No tak, no tak, dítě moje - takhle se svým bratrem nemluv," napomí-la ho a Gwydion řekl: "Omlouvám se, Agravaine - nechtěljsem být na e hlubý." Usmál se a jeho velké krásné oči pod tmavými i-asami mu zářily jako oušenému dítěti. Agravaine zamumlal: "Myslímjen na tvoje dobro, ty lý rošíáku - myslíš, že ti snad chci zpřerážet všechny kosti v těle? A co to vzal do hlavy, že ses vypravil k roklinám sám?" Nu," i-ekl Gwy,dion, ,jinak byste se nedozvěděli o té díře v plotě a mohli te tam pást ovce nebo dokonce i kozy a přijít o ně. A šaty jsem si roztrhl -já si nikdy neroztrhnu šaty, že ne, matko?" Korgause se usmála, byla to pravda - Gwydion si dával na svoje šaty zor. Ne všichni chlapci byli takoví. Gareth si sotva oblékl tuniku, a už něl zmačkanou, něčím potřísněnou, zkrátka špinavou, i kdyžji neměl sobě ani hodinu, zatímco Gydion šplhal po kopcích ve sváteční ránové tunice a vypadala, jako kdyby mu ji zrovna přinesla pradlena ♀

426

MI.HY AVAl.ONU

čerstvě ypranou. C=wydion pohlédl na Agravaina vjeho pracovní hal a i-ekl: "Ale

takhle nemůžeš sedět u stolu s matkou, která je celá ve a tečním. Běž a oblékni si sváteční tuniku, bratře. Chceš snad zasedn k večeři ve své staré pracovní halenějako nějaký pohůnek?" "Nenechám si poroučet takovým malým lumpem, jako jsi ty," zav Agravaine, ale odešel z místnosti a Gwdion se sjistý,m zadostiučiněi usmíval. Řekl: "Agravaine by se měl oženit, matko. Je náladovýjako m1 býček na jaž-e a kromě toho bys mu nemusela tkát a spravovat ša Morgause to pobavilo. "Bezpochyby miš pravdu. Ale nechci pod toi střechou žádnou další královnu. Zádný dům není dost velký na to, v něm vládly dvě ženy." "Potom mu budeš muset najít manželku, keerá není urozená aje h1 pá," prohlásil Gwydion, "takže bude ráda, když jí i-ekneš, co má di protože se bude bát, aby neudělala mezi urozený,mi lidmi nějakou cttj Niallova dcera by byla asi tak vhodná -je velmi hezká a Niallovi Iidéj bohatí, ale ne zase moc, protože spousta jejich dobytka a ovcí pom pi-ed šesti lety v té kruté zimě. Měla by dobré věno, protože Niall obavy, že dceru neprovdá. To děvče mělo v šesti letech spalničky a n dobrý zrak a moc jí to nemyslí. Dosede sšak dobře příst a tkát, kdlt Agravaine postará, aby pořád čekala dítě... "Nu, to se podívejme, jaký je z tebe státník," prohlásila Morg výsměšně. "Agravaine by tě měljmenovatjedním ze svých poradců jsi tak moudrý." Ale v duchu si říkala, zajisté, má pravdu, zítra si s Nial promluvím. "Mohl by dopadnoiit hiiře," prohlásil Gwydion s vážnou tváří, ,á už tady nebudu, matko. Chtěl jsem ti říci, když jsem šel nahoru k ri nám, cojsem viděl - ale tadyje lovec Donil, ten ti to řekne líp." A vski do síně vcházel velký lovec, uklonil se před Morgause a řekl: "Má p na cestě se objevili jezdci a blíží se k hradu s nosítky ve tvaru avalo lodě a s nimi hrbatý muž s harfou a služebníci v avalonském šatu. Bu tady tak za půl hodiny." Avalon! Pak si Morgause všimlzt,jak se Gssydion potajmu usmívá a chopila, že byl na všechno tohle připraven. Nikdy zni však neřekl, ů sclzopnost viděni! Které ditě by se tizn rrído neocltlzcbilo? A najednoují pi dalo až zlověstné, že to dovede skrýat, že ho těší ta schopnost tím proto, žeji udržuje v tajnosti na okamžik se od svého syna odtáhla. Vš si, že to postřehl a tvářil se polichoceně. Poznamenal jen: "Není to štěstí, že máme napečený medový k upečenou iybu a žejsme všichni nastrojeni ve svátečním, takže můl uctít návštěvu z Avalonu, matko?" "Ano," souhlasila Morgause a zírala na svého svěi-ence. Toje vsk velké štěstí, Gss,y,dione."

KRÁL ,JEI.EN

4?7

Iyž stála na pi-edním nádvoi-í, aby hosty uvítala, vybavila si den, kdy, lrzdálený Tintagel přijela Viviane s Taliesinem. Ten, pomyslela si, je a takové cesty stalý, i kdyby bylještě naživu. Kdyby zemřel,jistě by se ozvěděla. A Vivianejiž nejezdila ve sysokých botách a mužských no-cích a iychlostjízdy si určovala sama. wydion stál tiše stranou. Ve své šafi-ánové tunice s tmavými vlásky lanými z čela vypadaljako Lancelot. Kdojsou ti návštěvníci, mami?" fyslím, že to bude Jezerní paní," i-ekla Morgause "a Merlin britský, fel bohů." tikalas mi, že moje vlastní matkaje také kněžka avalonská," prohlásil ýdion. "Májejich příjezd něco společného se mnou?" jen mi nei-íkej, žeje tu něco, o čem nevíš!" i-ekla Morgause přísně, ale bm smíi-livě dodala. "Nevím, proč pi-ijíždějí, můj milý já nemám Dpnost vidění. Ale může tomu tak být. Chci, abys roznášel víno a na-ichal a snažil se něco dozvědět, ale mluvit budeš,jen když se tě někdo hěco zeptá." b, uvažovala, by bylo těžké projejí vlastní syny - Gawaina, Gaherise aretha, kteří byli hluční a zvědaví. Bylo těžké je naučit zdvořilým sobům. Napadlo ji, že jsou jako velcí přátelští psi, zatímco Gwvdion jako kočka, tichý, lstivý, náročný a stále ve sti-ehu. Morgaine bývala itě také taková... Viziane neicrlělala dobře, že Morgaine zaudilrc, i kdvž si byla rozzlobená, že čeká dítě... a roč by ji to m.ělo na.konec vadit? Sazna rdilrz děli, včetně tolto zalracenébo I.ccncelota, ktez jzřevrátil Artušovo králov-vzhůru nolza.zna, že se dokonce za.libil i saznotzzé královně. , pak uvažovala, proč si myslí, že Viviane nechtěla, aby Morgaine to ! porodila? Morgaine se rozešla s Avalonem, ale možná to bylo Mor-zmo rozhodnutí, ne vůle Paní. yla ponoi-ená hluboko v myšlenkách, když sejí Gwydion dotkl a tiše iumlal: "Tvoji hosté, matko." torgause se hluboce uklonila před Viviane, která, jak se jí zdálo, se celá schoulila. Až do této chvíle jí vždycky připadalo, že léta na ní ou znát, ale ted vypadala unavená, obličej měla vrásčitý a oči hluboko adlé. Ale stále jí na ústech pohrával ten její milý úsměv a hlas měla oký a laskavýjako vždycky. lch, jak ráda tě vidím, sestřičko moje," i-ekla a pi-itáhla si Morgause ibjetí. , Jakje tojiž dlouho Nerada myslím na léta! Vypadáš ohromně

dě, Morgause! Máš tak hezké zuby a vlasy se ti lesknou jako vždycky. feníka Kevina znáš z Artušoy svatby, než se stal Merlinem britským." lipadalo jí, že i Kevin zestárl, celý se shrbil, jako posvátný dub pro se to přirovnání hodí, pomyslela si a malinko se ušklíbla: "Vítám tě, ře harfeníku - pane Merline. Jak se daří vznešenému Taliesinovi? Je xd v zemi nás smrtelníků?" osud žije," ujistilaji Viviane a vtom z nosítek vystoupila další žena. ♀

"Aleje už starý a slabý, taková cesta pro něho není." Potom dodala:, je Taliesinova dcera, dítě dubového háje - Niniane. ,Je to tvoje ne sestra, Morgause." Morgause pi-eběhl mráz po zádech, když k ní pi-istoupila ne mladá žena a sladkým hlasem prohlásila: "Ráda poznávám svoji s Ninianejí připadala tak na/adá! Měla světlé nazrzlé vlasy a modré dlouhými hedvábnými řasami. iviane řekla: "Niniane teď ces mnou, kdyžjsem stará. Je už v Avalonujediná kromě mě, kdo má královskou krev." Niniane byla oblečenajako kněžka světlé vlas nad čelem rozdělené a mezi obočím bylo vidět čerstvý srpeček baiy. Mluvila vycvičeným hlasem kněžky, plným síly jak stál Viviane, vypadala velnii mladě a nesměle. Morgause se snažila mít na paměti, žeje hostitelkou a onijsoujejl před dvěma kněžkami ajedním druidem si připadalajako děvečlt chyně. Potom si nazlobeně pi-ipomněla, že tyhle ženy jsou pl nevlastní sestly, a pokud jde o Merlina, je to jen starv hrbáč! "VIt Lothianu a v mé síni. Tohleje můj syn :Agravaine, který tady vlád ,je Gawaine pryč na Artušově dvoře. A tohleje miij nevlastní syn, Gw

Chlapec se vznešeným hostům zdvořile uklonil, ale jen ze slušr tvářil, že ví, o kohojde. "Je to hezký chlapec, urostlý," prohlásil Kevin. "Toje tedy Mol syn?" Morgause pozvedla obočí. "Bylo by k něčemu dobré cokoliv pi-ed někým, kdo má schopnost vidění, pane?" !

"Morgaine mi to i-ekla, když se dozvěděla, že se chystám na s Lothian," prohlásil Kevin a přes obličej mu přelétl stín.

"Morgaine tedy žije v Avalonu?" zeptala se Morgause a Kevil hlavou. Morgause viděla, že i Vivianeje ustaraná. "Morgaineje na dvoi-e krále Artuše," oznámiljim Kevin. Vivianl rty k sobě. "Má práci ve vnějším světě. Ale až nadejdejejí chvílel se do Avalonu. Cekáji tam místo, které musí převzít." Gwydion se tiše zeptal: "To mluvíš o mé matce, Paní?"

Viviane pohlédla zpříma na Gwydiona a najednou ypadala a hrozivá - starý kněžský trik, pomyslela si Morgause, ale Gwydi nic takového neviděl. A Paní se najednou hlasem, kteiý vyplll dvoří, zeptala: "Proč se mě na to ptáš, dítě moje, když sám znÍ odpověd? Posmíváš se snad schopnosti vidění, Gwydione? Dávej: Znám tě lépe, než si naslíš, a v tomhle světěje stáleješlě dostvěcf nemáš potuchy!" Gwydion ucouvl, s pusou otevřenou, najednou vypadal zaso pi-edčasně vyspělé dítě. Morgause pozvedla obočí tak přece někdo a něco, co ho dokáže zastrašit! Projednou se nesnaží nijalE vat nebo ysvětlovat, co a jak myslel, jak to dělává tím svým u způsobem. 1

irgause se znovu chopila slova: "Pojdte dál. Všechny věci jsou při-ny na vaše uvitání, zné sestiy a pane Merline." A když pohlédla na ný ubrus, který rozprosti-ela na dlouhý stůl, na číše a pěkné nádobí, zde stálo, pomyslela si: I tarly na srzném konci světa nezZi dvzlr žádizým roským strzvenirn! Zavedla Viviane ke svému vlastnímu křeslu a harfe-Kevina posadila vedle ní. Když Niniane vstupovala na vyvýšený nek, zakopla, ale Gwydion hned přiskočil a podaljí ruku. š Gwydioc už si koyi.eěně začíná všímrcl /aezklclt žen. Nebo je to jea dobré váni či se clzce zrcvděčit, protože /to IivircLe fzokrira/rz? Morgatzse si byla že správnou odpověd se nikdy nedozví. ba byla dokonale upečena, červené maso se lehce odlupovalo od a medového koláče bylo tolik, že každý v domě si mohl vzít. Poslala lalší dávku ječmenného piva, aby i lidé v dolní části síně měli néco sho, čím by mohli jídlo zapíjet. Měli spoustu čerstvě napečeného a a hodně mléka i másla, stejnějako ovčího sýra. Vivianejedla málo rždycky, ale neustálejíclo

chválila. ipravilajsi vskutku královskou hostinu. Lépe by mě nepohostili ani tmelotu. Takové uvítánímsem nečekala, kdyžjsem pi-ijela bez ohlá-ilajsi na Camelotu a viděla moje syny?" vyptávala se Morgause, ale ae zavrtěla hlavou a čelo její zkrabatilo. ještě ne. Ale pojedu tam ted na svatodušní svátky,jakjim Artuš dle svých kněží říká," ř-ekla a Morgause z nějakého důvodu přeběhl po zádech ale nevěnovala tomu pi-íliš pozornosti. val se Kevin:, Jájsem viděl u dvora tvoje syny, paní. Gawaine utrpěl t zranění u Mount Badonu, ale rána se mu čistě zahojila a má ji iu ve vousech... nosí menší plnovousjako Sasové, ne snad proto, že přál vypadat jako oni, ale nemůže se denně holit, aby se do rány ábl. Možná že začne u dvora novou módu! Gaherisejsem neviděl-de na jihu, opevliuje pobi-eží. Gareth se má stát o svatodušních ch Artušovým rytíř-em. Jejedním z nejdůležitějších a nejdůvěiyhod-h mužů u dvora, ačkoliv pan Cai si z něj stále dělá legraci a kvůli emným rukám mu říká Krásnoruček." ! má být jmenován Artušovým iytíi-em!" vydechl Gwydion žárlivě in se na chlapce laskavě zahleděl. "Tak ty žárlíš na svého příbuzného, Ee? Ten si poprávu zaslouží stát se I-y,tíi-em a nyní, když je jeho rení všeobecně uznáváno, si ho každý, váží. AIe Artuš si přál prokázat čest při první velké hostině na Camelotu, aby se stal iytíi-em se vší t, kterou mu král může připravit. Jen zůstaň v klidu, Gwydione, dobře ví, jaký Gareth je, stejně jako to ví o Gawainovi. Je jedním vých nejmladších iytířů." sm se Gwvdion poněkud ostýchavě zeptal: "Znáš moji matku, mistř-e llku? Paní M-Morgaine?" jisté, chlapče, známji dobi-e," odpověděl Kevin něžně a Morgause ♀

si pomyslela, že ten ošklivý mužík má alespoň pěkný hlas, sytý a same , Je jednou z nejhezčích dam na Artušově dvoi-e a jednou z nejlas ších, a hraje na harfu tak dobřejako bar-d." "No tak," zarazila ho Morgause a rty roztáhla do úsměvu poba zjevnou oddaností v harfeníkově hlase. "Je hezké dícě potěšit, ale q mu říci pravdu. Morgaine a hezká? Je ošklivá jako stará vr-ána! Igr byla kr-ásná, když byla rnladá, to věděli všichni rnuži v okolí, ale Mor je úplnějiná." s Kevinův hlas byl plný úcty, ale zněl také pobaveně. "Druidové jednu starou moudrost... krása nespočívá v půvabném obličeji, alo uvnitř. Morgaine je skutečně velmi kr-ásná, kr-álovno Morgause, ač její krása je jiná než tvoje, stejně jako je jiná kr-ása vrby ve sroe s nar-cisem. A je jedinou osobou u dvor-a, jejímž rukám bych svěři ji Paní." Ukázal na har-fu, kterou rněl r-ozbalenou a postavenou u ho boku. Morgause požádala Kevina,jestli byjirn nezahrál nějakou pl Muž k sobě pi-ivinul svoji harfu a rozezpíval se, až všichni v síni z a v nastalém tichu se nesly krásné tóny harfy a bar-dův zpívající hlají že lidé v dolní části síně pi-icházeli blíže, aby si hudbu poslechli..-J dohrál, Mor-gause domácí lidi pr-opustila - ačkoliv Lochlannovi doW aby zůstal tiše sedět u ohně. Řekla: "I já márn ráda hudbu, mistře I níku, a tys nárn poskytl r-adost, na kterou hned tak nezapomenu necestovalijste k nám na sever až z Avalonujenorn pr-oto, abych hostinu s krásnou hudbou. Prosím i-ekněte mi, pročjste se tu tak neě objevili." "Ne tak nečekaně," prohlásila Viviane s úsrněvem, "pr-otožejste v3 svátečně nastr-ojeni a pi-ivítalijste nás vínern, pečenou rybou a meda koláči. Někdo vás var-oval, že pi-ijedeme, a protože tyjsi nikdy nem náznak schopnosti vidění, dovedu sijenom pi-edstavit, odkud to van přišlo." Řekla, podívala se ironicky na Gwydiona a Mor-gause přiký

"rlle nei-ek1 mi proč, jenom mě požádal, abych všechno připrav hostinu ajájsem si myslela, žejsou tojen dětské rozmary, nic víc. . u

Gwydion se nakláněl ke Kevinovi, když začal uklízet svoji harfu a se, sahaje váhavě na nástroj: "Smírn se dotknout str-un?"

"Srníš," dovolil mu Kevin a Gwydion rozehrál jednu nebo dvě i a řekl: "Nikdyjsem tak krásnou har-fu neviděl." "Taky neuvidíš," ujistil ho Kevin. "Myslím, že lepší harfu nenajd tady, ani ve Walesu, kde je celá bardská škola," prohlásil Kevin. , Paní je darern od krále a nikdy ji neopustím. Stejně jako mnohé dodal a zdvořile se uklonil Viviane, "čímje starší, tírnje krásnější. "

"Kéž by tak můj hlas věkem zkrásněl," posteskla si Viviane dobr ně, "ale Černá

matka si to nepi-ála. Jenjejí nestnr-telné děti zpívaj krásněji,jak stár-nou. Kéž tvoje Paní zpívá vždycky tak nádherně."i

"Máš rád hudbu, pane Gwydione? Učil ses hrát na harfu?" "Nemám žádnou har-fu," posteskl si Gwydion. "Coll, který je

KRÁL ,JELEN

431

feník u dvora, májiž tak ztuhlé pr-sty, že do str-un hr-ábnejen málokdy. jméně dva rokyjszne žádnou hudbu neslyšeli. Hr-aji trochu na píštalu ,ran - to by,l Lotův válečný pištec - mě trochu naučil na píšlalu z losího iu... visí tamhle. Odjel s kr-álern Lotem k Morrnt Badonu a stejnějako t se už nevrátil." ,Přines mi tu píštalu," požádal Kevin. A krly,ž ji Gwydion sundal ze ny, očistil ji kouskem látky, sfoukl z ní pr-ach, pak ji přiložil ke rtiim rsty nahmátl i-ádku dír-ek vyvr-taných do r-ohu. Zahrál krátkou taneční adbu, potom píšťalu odložil a řekl:, Já na ni moc hr-át neurním, nemám t hbité prsty." " Nu, Gwydione, jestli máš hudbu r-ád, naučíme tě hr-át valonu - ukaž ještě, jak hraješ na tu druhou píšťalu." wydion rněl vyschlá ústa - Morgause si všimla,jak sijazykem navlhčil - pak uchopil nástroj ze dřeva a r-ohoviny do r-ukou a opatrně do něj kl. Začal hrát pomalou melodii a Kevin po chvíli přikývl. To stačí," řekl. "Nakonecjsi Morgainin syn - bylo by divné, kdybys po její vlohy nezdědil. Budeme schopni tě mnohému naučit. Můžeš mít opnosti bar-da, aleještě s větší pr-avděpodobností kněze nebo dr-uida." wydion zamrkal a píšfala mu rnálem vy,padla z ruky zachytilji až na nici své tuniky. Barda - co tím chceš i-íci? Řekni mi tojasně!"
iviane se na něj zpi-íma podívala. "Pi-išel tvůj čas, Gwydione. Nar-odil jelfo dr-uid, ze dvou kr-álovských rodů. Musí se ti dostat starodávného ní a tajných rnoudrostí Avalonu, abys mohljednoho dne mít na zápěstí

hlapec pornalu polkl - Mor-gause viděla, jak se s tírn těžko vyr-ovnává. edla si pi-edstavit, že pomyšlení na tajemství Gwydiona zaujme víc než ilivjiného, co by mu mohli nabídnout. Zakoktal: "Říkalas - dvrr krá-cé rod. " y..
viane zavr-těla neznatelně hlavou, když rnu Niniane chtěla odpově-a řekla pouze: ,Všechno ti objasníme, až přijde ta spr-ávná chvíle, dione. Jestliže se máš stát dr-uidem, pnní věc, kter-ou se musíš naučit, Ičet a na nic se neyptávat." :mě na ni zír-al a Morgause si pomyslela: To stálo za zršeclzty slarosti, teá Gwvdiorzcc, jrrk na něj zapzisobiLi, až zmlkl. N ijakji to nepi-ekvapovalo ane byla krásná - velmi pi-ipomínala Igr-aine, když byla děvčetem i Morgause, jenomže měla vlasy spíš světlé než rezavé. riane tiše řekla: Jedno ti mohu i-íci hned - matkou tvé babičky byla ní paní a pocházela z dloutrého r-odu kněžek. Igraine a Mor-gause ě rovněž mají krev vznešeného Taliesina a ty také. Mnohé kr-álovské těchto ostrovů, včetně druidů,jsou v tobě zachovány, ajestliže si to užíš, čeká tě velký osud. Alejak i-íkám, musíš si ho zasloužit-samotná vská krevještě krále nedělá, aleje to odvaha, moudr-ost a schopnost do budoucnosti. Říkárn ti, Gwydione, ten, kdo nosí na zápěstí hady, být králem víc než terr, kdo sedí na tr-ůně. Pr-otože tr-ůn se dá získat ♀

432

hlLHY AVALONU

násilím pomocí zbraní nebo dovedností či tak,jak sijej vysloužil Lot že se narodil ve správné posteli a byl počat správnvm králem. Ale Vet1 draka si zasloužíš pouze vlastním úsilím nejen v tomto životě ale i tín jsi prožil pi-edtím. Řeknu tijedno tajemství." Gwydion se ozval: "Já -já nerozumím!"
"Jistěže nerozumíš!" oki-ikla ho Viviane přísně. "Jakjsem řekla-tajemství a moudří druidovéje někdy studovali celý život a neporoztr mu o nic více. Nemyslím si, že bys tomu měl rozumět, ale měl bys t naslouchat i poslouchat, naučit se být poslušný." Gwydion ztěžka polkl a sklonil hlavu. MoI-gause si všimla, že Nin se na něj usmála a on se zhluboka nadechl, jako kdyby byl omilost posadil se a tiše naslouchal, poprvé, aniž by se snažil vykroutit odpa nebo si vymýšlel nějaká vysvětlení. Morgause napadlo: Možná že druidti je řesně to, co potřebuje! , Tak jste mi přišli i-íci, že jsem se o Morgainina syna starala již dlouho a že pi-išel čas, abyste ho odvedli do Avalonu a nechali ho t

druidem. Alejistě byste se netrmáceli až sem,jen proto, abyste mi to sr - mohli jste poslat nějakého níže postaveného druida, aby si ell odvedl. Již léta si uvědomuji, že se pro Morgainina syna nehodí, aby dny utrácel mezi ovčáky a rybái-i. A kde jinde než v Avalonu m naplněnjeho osud? Prosím vás, ř-ekněte mi zbytek-ano,jistěje tol čtu to ve vašich tvářích." Kevin otevřel ústa, aby jí odpověděl, ale Viviane ho iychle před "Proč bych ti měla sdělovat všechny svoje myšlenky, Morgause, kdyi pokaždé snažíš obrátit všechno ve svůj prospěch i ve prospěch svýcha I nyníje Gawaine nejblíže trůnu velekrále, ne pro svoji krev ale tal Artušově lásce. Už když se :tuš ženil s Gwenhwyfar, věděla jsei nebudou mít děti. Považovala jsem za velmi pravděpodobné, ž zemře během těhotenství, proto jsem nechtěla bránit Artušovi v lá pak bychom mu mohli najít vhodnější manželku. AIe nechalajsem! příliš dlouho a tedji neopustí, i kdyžje neplodná - a ty v tom nevid víc než pi-íležitost pro postup vlastního syna." "Neměla by,s pi-edpokládat, žeje neplodná, Viviane..." Kevinow zbrázdily hluboké vrásky. "Pi-ed Mount Badonem byla těhotná a 1 dítě plných pět měsíců - mohla je dobře donosit. Myslím, že pon protože bylo velké horko a byla uzavřena na hradě a uvězněna strt ze Sasů... a myslím, že Artuš zradil Avalon a odložil dračí korouhev" z lítosti a soucitu, které k ní tehdy cítil. Niniane i.ekla: ,Takže to nebylojenom tím, že nemůže mít děti lovno Morgause, proč Gwenhwyfar Artušovi tak uškodila. Je násа kněží a již ho ovlivnila až příliš. Jestliže jednoho dne porodí díté by vyrostlo do dospělosti... to by bylo to nejhorší ze všeho, co by se stát." Morgause měla pocit, že se zadusí. "Gawaine.

KRÁL JELEN

433

iviane ji zprudka přerušila: "Gawaine je ki-estan stejně jako Artuš. íjedině po tom, aby se ve všem Artušovi zalíbil!" evin poznamenal: "Nevím, jestli je Artuš skutečně oddaný křeslan-nu Bohu nebo zda za všechno může pouze Gwenhwyfar, které se snaží Iěčit, protožeji lituje..." orgause jízlivě poznamenala:, Je muž, kteiý poruší kvůli ženě svoji ihu, vhodný k tomu, aby vládl celé Británii? Artuš porušil svoji pi-ísahu!" lyšel jsem, jak říkal," vysvětlil jí Kevin, "že jelikož mu Kristus a Pa-ca Maria přinesli vítězství u Mount Badonu, nevzdá sejich. A slyšel i víc, když mluvil s Taliesinem - že Panenka Maria se vyrovná Velké ini a že to ona mu přinesla vítězství, takže uchránil tuto zemi... a že uhev Pendragona patřilajeho otci Utherovi, nejemu..." řesto," ozvala se Niniane, "neměl právoji odložit. My v Avalonujsme dili Artuše na trůn a on nám to dluží." orgauseji netrpělivě pi-erušila: "Co záleží na tom,jaká korouhev vlaje královým vojskem? Vojáci potřebují něco, co by posílilojejich před-Jako obvykle nechápeš podstatu věci," usadilaji Viviane. "My z Avalo-musíme říditjejich sny,jejich představivost, nebo bude náš boj s Kris-i ztracený ajejich duše budou zotročeny falešnou vírou! Symbol draka měli mít stále před očimajako symbol toho, oč usilují, a ne mysletjen tzřích a na trest boží!" Nevím," uvažoval Kevin, "možná bude i správné, když pro obyčejné bude méně záhad, abyjim mohli moudří Iépe posloužit svým učením. žná bylo doposud pro lidstvo až pi-íliš snadné mít přístup k Avalonu, k si toho neváží." iviane i-ekla: "Líbilo by se ti snad, kdybychjen tak seděla a dívala se, Avalon mizí dále v tnlhách,jako pohádková země?" Já jen i-íkám, Paní," vysvětloval Kevin uctivě, ale pevně, "že možná cPjejiž pozdě tomu zabránit - Avalon tu bude vždycky pro každého, jej našel, pokud do něho dokáže nalézt cestu, po všechny věky a na-věky. Jestliže cestu do Avalonu nenajde, bude to možná znamení, že ii připraven." Přesto," pronesla Viviane odhodlaně, "se budu snažit udržet Avalon mto světě, nebo alespoň zemřu ve snaze toho dosáhnout!" síni se rozhostilo ticho a Morgause si uvědomila, žeji mrazí. "Rozdělej oheň, Gwydione," poručila a nabízela víno. "Napij se, sestro, nechceš? , mistře harfeníku?" finiane jim nalila víno, ale Gwydion seděl nehnutě, jako v transu. rgause řekla: "Gwydione, udělej, co ti říkám..." ale Kevin natáhl ruku idrželji. Šeptemji upozornil: "Chlapec má vidění. Gwydione, řekni,

ím samou krev," zašeptal, "valí sejako krev oběti na starodávném krev rozlitá na trůně..."

M LHY AVALON U
434
Niniane zavrávorala a přitom polila zbytkem červeného vína Gwvri na, který tu

seděl v transu, i Vivianin klín. Ta se vyděšeně postavila a G dion zamrkal a otřásl se jako štěňátko. Zmateně zakoktal: äCože-orní vám se - ukaž, já ti pomohu," a vzal Niniane z ruky měch s vínem, p vypadá to jako prolitá krev, přinesu z kuchyně nějaký hadr," a vyběhl já kterýkoli mrštný chlapec. äTady máte tu svoji krev," řekla Morgause znechuceně. äTo chcete s i Gwydion byl ztracen ve snech a stal se otrokem svého vnitřního zra Viviane si otírala lepkavé víno z šatů a řekla: äNeurážej nadání di ho, protože sama schopnost vidění nemáš, Morgause!" Gwydion se vrátil s hadrem, ale jak se sklonil, aby víno otřel, zavráv a Morgause mu vzala hadr z ruky a pokynula jedné ze služebných, i stůl i ohniště otřela. Vypadal špatně, ale zatímco jindy by se snažil upo její pozornost, všimla si, že se rychle otočil, jako kdyby se styděl. Zatol vzít ho do náručí a pochovat ho, tohle dítě, které bylo jejím posled chlapečkem, když všichni ostatnímjiž vyrostli a odešli z domova, ale věc že by jí za to nepoděkoval, tak se ovládla a zahleděla se na svoje vr ruce. I Niniane k chlapci natáhla ruku, ale Viviane na něho upřela i zkoumavý pohled a vybídla ho: äŘekni mi pravdu, jak dlouho již míváš vidění?"
Sklopil oči a přiznal: äJá nevím - nevěděljsemJak tomu říkat." Zav se a nechtěl se na ni podívat. – äA skrýval jsi to z pýchy a z lásky k moci, zeje to tak?" odhalila ho. ,»1 tě vnitřní zrak ovládá, ale musíš ovládnout ty jej. Nepřišli jsme nikterak brzy - ale doufám, že jsme nepřišli ani pozdě. Jsi slabý? P posaď se tady a buď chvíli v klidu." K Morgausinu překvapení se Gwydion tiše posadil k nohám obou l žek. Po chvíli mu Niniane položila ruku na hlavu a on se o ni opřel. Viviane se znovu obrátila k Morgause a řekla. äJak jsem vám již re Gwenhwyťar Artušovi syna neporodí, ale on její nezbaví. Tím spíš,] tožeje křesťanka a jejich náboženství zakazuje muži, aby svoji ženuj tak zapudil." i Morgause pokrčila rameny a řekla: äCo z toho? Jednou potratilail bo možná víckrát. A není už nejmladší, teď už ne. Život je pro Z" nejistý."
äOvšem, Morgause," řekla Viviane, äjednou ses pokoušela s nejisté života obchodovat, tak aby se tvůj syn dostal blízko trůnu - není to t Varuji tě, sestro - nepleť se do věcí, které náležejí bohům!" Morgause se usmála. äMyslela jsem, Viviane, že jsi mě poučovala! dost dlouho - nebo to byl Taliesin? - že nic se neděje samo, jenom z v boží. Kdyby Artuš zemřel dříve, než by se dostal na Utherův trůn, pól by bezpochyby bozi našli jiného, který by posloužil jejich cílům." äNepřišla jsem sem, abych se přela o teologii, ty ubohá ženo," TOŽ bila se Viviane. äOpravdu si myslíš, že kdybych tu schopnost měla, zet K R A I.
[ELEN
435

onechala moc zacházet s životem nebo smrtí královského rodu ava-ikého?" orgause se bránila sladce jedovatým hlasem: äAvšak Bohyně si ne-la, abys prosadila svoji vůli, tak se mi zdá, Viviane. Už mě unavuje uvit stále o tom starém proroctví... jestliže jsou vůbec nějací bohové -iz si nejsem tak zcela jista - nevěřím, že by se pletli do záležitostí lidí. bi nebudu čekat, co bozi udělají, když jasně vidím sama, co je třeba lělat - kdo tvrdí, že Bohyně nemůže působit prostřednictvím mých kou stejně jako jiných..." Viděla, že Niniane je v šoku - zajisté, to je Išípuťka, jako byla Igraine, která věří všem těm řečem o bozích. äPokud i o královský rod avalonský, vidíš, že jsem Gwydiona vychovala dobře." |äVypadá zdravý a silný, je to šikovný chlapec," řekla Viviane, äale můžeš přísáhnout, že jsi jej nezkazila uvnitř, Morgause?" Swydion zvedl hlavu a ozval se ostrým hlasem: äMoje pěstounka na mě a hodná. Paní Morgaine na mé výchově příliš nezáleželo - ani jednou sem nepřijela poptat, zda jsem živ či mrtev!" Kevin se na něj přísně podíval. äSmíš mluvit, jen když jsi o to požádán, l»ydione. A o Morgaininých důvodech, proč nepřijela, nevíš nic." Morgause přejela zkoumavým pohledem postiženého barda. Svěřila se t snad Morgaine s tím, jak se chtěla dítěte před narozením zbavit, jak jsem ji vsela násilím odtrhnout od jejích kouzel a vidění? Pocítila nával hněvu, ale vrané pronesla: äDostjiž. Vychovávalas ho dobře, Morgause, protože ti l tak vyhovovalo, ale všimla jsem si, že jsi nezapomněla, že stojí o jeden "ok blíže trůnu než stál v jeho věku Artuš a o dva kroky blíže než tvůj istní syn Gawaine! Pokud jde o Gwenhwyfar, viděla jsem, že má v osudu alonu sehrát svoji roli - nemůže být tak zcela bez schopnosti vidění, otože jednou prošla mlhami a stála na břehu Avalonu. äMožná, kdyby ěla syna a kdyby bylo jisté, že k němu přišla pomocí vůle i kouzel Ava-nu..." Pohlédla na Niniane. äJe schopna počít - a když bude mít u sebe hopnou kouzelnici, která jí zabrání v tom, aby o dítě přišla..." ?äNa to je již příliš pozdě," soudil Kevin. äOna se přičinila o to, aby Artuš adilAvalon a odložil dračí korouhev. Pravda však je, předpokládám, že i rozum není v pořádku." äVypadá to," ozvala se Niniane, äže ty jsi proti ní zaujatý, Kevine.

Proč?" Harfeník sklopil oči a hleděl na svoje zjizvené a pokroucené ruce. Ko-ťně řekl: äJe to pravda. Ani ve svých myšlenkách se nedovedu s Gwen-yfar smířit -jsem jenom člověk. Ale i kdybych ji měl rád, řekl bych, že ní vhodnou královnou pro krále, který má vládnout z Avalonu. Nijak vh netruchlil, kdyby utrpěla nějakou nehodu nebo ji potkalo neštěstí. rotože, kdyby dala Artušovi syna, považovala by to pouze za dobrotu rista, i kdyby u její postele stála samotná Jezerní paní. Nemohu si po-˚ci, ale modlím se, aby ji takové štěstí nepotkalo." Morgause se usmála jako kočka. äGwenhwyfar se možná snaží být větší ĽCsťanka nežli samotný Kristus," řekla, äale znám něco z jejich Písma,

protože Lot zde měl kněze z lony, který učil chlapce. Ve Svatém pfs stojí, že je zatracený ten, který zapudí svoji manželku .(výjimkou á»3 ciz.olozni.ce. A i sem k nám na Lothian se doneslo, že královna nenf l cudná, jak se zdá. Artuš je často ve válce a všichni muži vědí, s jakou las se dívá na tvého syna, Viviane." äTo neznáš Gwenhwyfar," prohlásil Kevin. äJe zbožnější, než jeroz ne, a Lancelot je takovým Artušovým přítelem, že myslím, že by A proti nim nic nepodnikl, ledaže by je vzal oba dohromady do své pos před celým dvorem." äI to by šlo zařídit," podotkla Morgause. äGwenhwyfar je příliš kra než aby se dalo předpokládat, že jiné ženy ji budou mít rády. Jistě ne v její blízkosti by mohl vyvolat skandál, aby přinutil Artuše..." Viviane se tvářila znechuceně. äKterá žena by takhle zradila svoji] kou?"
äJá klidně," namítla Morgause, äkdybych byla přesvědčena, žejetol dobro království." äNěco takového bych neudělala," řekla Niniane, äa Lancelot ječe a je to Artušův nejbližší přítel. Pochybuji, že by zradil Artuše kvůli G» hwyfar. Jestliže chceme Gwenhwyfar odstranit, musíme se obrátitjina äA tady to máte," řekla Viviane unaveně. äGwenhwyfar neudělala] špatného, o čem bychom věděli - nemůžeme ji odstranit, dokud se d tak, jak se chová, jako poslušná Artušova manželka. Jestliže chcete vyv nějaký skandál, musí mít pravdivý základ. Avalon přísahal, že bude l pravdu."
äAle kdyby tu šlo o pravdivý skandál?" zeptal se Kevin.
äPotom se musíme chopit příležitosti," řekla Viviane, äale já se neb podílet na žádném falešném obvinění." äMá přinejmenším jednoho nepřítele," přemýšlel Kevin. äLeodegl z Letní země právě zemřel a jeho mladá žena zemřela při porodu ledního dítěte. Gwenhwyfar je tam nyní královnou; ale Leodegranz i příbuzného - tvrdí o sobě, zeje jeho synem, ale myslím, že tomu takr - a věřím, že by se mu líbilo, kdyby si mohl činit nároky na to stát se kra podle starého způsobu Kmenů, tím, že se vyspí s královnou." äJe dobře, že u většiny Lotových křesťanských dvorů takové zvyky i mají, viď?" ozval se Gwydion tak tiše, že mohli předstírat, že ho neslyš A Morgause si pomyslela: Rozčiluje ho, že si ho nikdo nevšímá, to je víech Mám se snad zlobit, že mě štěňátko kouše svými malými zoubky? äPodle starého zvyku," řekla Niniane a zkrabatila hezké čelo, äGw hwyfar není za nikoho provdaná, pokud mu neporadí syna, a jestliže) od Artuše vezme jiný muž..."
äZajisté, to je otázka," zasmála se Viviane. äArtuš si může svoji i udržet silou zbraně. A to taky bezpochyby udělá." Potom vystřízliv äJedna věc, kterou si můžeme být jisti, je, že Gwenhwyfar zůstane nept na. I kdyby znovu počala, existují kouzla, která zaručí, že dítě nedoB K R A L JELEN
437

Ľ než prvních pár týdnů. Pokud jde o Artušova dědice..." Zarazila se ohlédla na Gwydiona, který dosud seděl jako spící dítě, s hlavou v Ni-nině klíně. äTady sedí syn z královského rodu avalonského - a syn syna kého draka." ilorgause za zarazila. Po všechna ta léta ji ani jednou nenapadlo, zeje (něco víc než jen obrovská nešťastná náhoda, že Morgaine porodila dítě eviastním bratrem. Teď viděla Vivianin plán v celé složitosti a strnula izou nad jeho odvážností - dát na trůn dítě Avalonu a Artuše. "ň bude s Králem jelenem, když mladí jelen dospěje... ? V první chvíli Mor-ise netušila, zda to byla její vlastní myšlenka, nebo zdají to napadlo om jako ozvěna myšlenky jedné ze dvou kněžek avalonských, které dély před ní. Mívala tyhle znepokojivé, neúplné zlomky vidění, ale kdy je nedovedla ovládnout, a popravdě řečeno, ani jí na tom nezále-k). Gwydion rozšířil úžasem oči; nahnul se dopředu, pusu otevřenou. äPaní R, vydechl, äje to pravda, že já... že já jsem synem - velekrále?" äZajisté," odpověděla Viviane a ústa měla sevřená, äačkoliv křesťanští Řeží to nikdy neuznají. Pro ně to bude hřích všech hříchů, že byl zplozen piem s dcerou téže matky. Dělají ze sebe svatější nežli je samotná Bohy-p, jež je matkou nám všem. Aleje to tak." lKevin se otočil; pomalu, bolestivě složil svoje ochrnuté tělo před Gwy-|ohem. |»Můj princi a můj pane," řekl, ädítě královského rodu avalonského Vymi syna Velkého

draka, přišli jsme sem, abychom si tě odvedli do (alonu, kde budeš připravován na svůj osud. Ráno nechť jsi přichystán l cestu."
2
ano nechť jsi přichystán na cestu... "
Bylo to jako strašný sen, když promluvili takhle otevřeně o tom, co jsem "po všechna ta léta držela v tajnosti, i v době, kdy nikdo nevěřil, že i po jeho narození ještě žít... Mohla jsem zemřít, aniž by se kdokoli dozvěděl, m porodila dítě bratrovi. Ale Morgause ze mne to tajemství vypadla a Viviane l věděla... jak se říká, tri udrží tajemství, jen když dva z nich leží v hrobě... yliane měla tohle v plánu, využila mě, tak jako využila Igraine! T-Sen se začal trhat a vlnit, jako kdyby všechno bylo pod vodou. Snažila jsem si Ir udržet, slyšet, co kdo fiká, zdálo se mi, že je tam Artuš, že pozvedá svůj meč yfistupuje ke Gwydionovi a to dítě chytilo Excalibur z jeho pochvy... pMorgaine se posadila ve své ložnici na Camelotu a držela se za přikrýv-Ne, říkala si, ne, byl to sen, byl to jenom sen. Nevím, kdo sedí vedle "dne v Avalonu, bezpochyby je to Roven, ne, to není tahle světlovlasá žena, itolik připomíná moji matku, kterou vídám znovu a znovu ve snech. Kdoví,

MLHY AVALON U
438
jestli taková zena chodí po této zemi či po stezkách vAvalonu, neboje tajen zn sen o mé matce? Nevzpomínám si na nikoho, kdo by ji v Domě panen a trochu připomínal... Měla bch být tam. To já bych mela sedět po Viviannině boifu a já jsem to z t vůle odvrhla... äPodívej," volala Elaine od okna. äUž přijíždějí jezdci a za tři dny jej Artušova velká hostina."
i" Druhá žena v místnosti se nakláněla přes Elaine a zahleděla se na p před Camelotem, kde již vyrostly stany a pavilony. Elaine řekla: äVit korouhev svého otce. Tamhle jede s mým bratrem Lamorakem pól -jejíž dost velký, aby mohl být Artušovým společníkem. To jsem zvěd jestli si ho Artuš vybere." äPři bitvě u Mount Badonu byl malý na to, aby bojoval, viď?" zq se Morgaine. äByl malý, ale přesto bojoval; a jako každý muž dost starý na to,, udržel meč," odpověděla Elaine hrdě. äPotom nepochybuji, že Artuš z něho udělá jednoho ze svých t} jen proto, aby se zalíbil Pellinorovi," prohlásila Morgaine. K velké u Mount Badonu došlo před rokem na letnice a Artuš přísahal, že) den bude vždycky slavit a pozve sem celou svou družinu, všechny staré společníky; o svatodušních svátcích také vyslechne všechny pí niky a bude rozsuzovat pře. A všichni poddaní králové z okolních k] štvi budou velekráli nově přisahat věrnost. äMusíš jít za královnou a pomoci jí s oblékáním," řekla Morgaine ! ne, äajá musím takéjít. Mám moc práce, jestli do hostiny zbývajíužjel tři dny!" äPan Cai se o všechno postará," protestovala Elaine. äZajisté, on se postará ojídlo a ubytování pro zástupy hostů," souhlí Morgaine vesele, äale já musím zajistit květiny pro síň, postarat se o i abv byly vyleštěny stříbrné poháry, a je pravděpodobné, že budu takéf mandlové koláče a cukroví - Gwenhwyfar bude mít mysl zaměstnal jinými úkoly."
A vskutku Morgaine byla ráda, že má na ty tři dny do hostiny dost? práce; neměla alespoň čas myslet na své hrozné sny. Kdykoli ve snu víc Avalon, zoufale se od něj odpoutala... netušila, že Kevinjel na ševel Lothian. Ne, říkala si, já to teď nevím, byl to jenom sen. Ale během toho i když potkala na nádvoří starého Taliesina, se mu uklonila, a když nat ruku, aby jí požehnal, plaše ho oslovila: äOtče..." äAno, drahé dítě?"
Před deseti lety, napadlo Morgaine, bych se zlobila, že Taliesin se mnou] mluví, jako kdby mi bylo sedm a mohla se mu posadit na klín a tahat ho za l Bylo zvláštní, že nyní ji to uklidňovalo. äMá na svatodušní svátky pí Kevin?"
äAle to nevím, děvče," prohlásil Taliesin s laskavým úsměvem. äO na sever na Lothian. Ale vím, že tě má rád a že se k tobě vrátí, jaks KRÁL J E L E N
439
Ľ moci. Myslím, že dokud jsi tady, milá Morgaine, nic ho nedostane od tohoto dvora.")pak všichni u dvora vědí, že jsme milenci? Jistě jsem si dávala veliki pozor, yse to nikdo nedověděl. Morgaine se naježila: äTo se snad u dvora běžně jtá, že harfeník Kevin přichází a odchází podle toho, jak já kývnu - když jihení vůbec pravda?" (Taliesin se znovu usmál a řekl: äDrahé děvče, nikdy se nestyď za to, že (koho miluješ. A pro Kevina to znamená všechno, že tak laskavá, hodná krásná žena jako ty..." .Posmíváš se mi snad, dědečku?" (.Proč bych to dělal, děvenko? Jsi dcerou mé drahé dcery a mám tě rád B, že tě považuji za nejkrásnější a nejnadanější z žen. A Kevin bezpo-by si to myslí ještě víc a ty jsi jediná u tohoto dvora kromě mě, ajediná a vůbec, která s ním dovede o hudbě hovořit jeho vlastním jazykem. Jiže nevíš, že pro Kevina slunce vychází a zapadá

tam, kudy ty projdeš, tasí u tohoto dvora jediná, kdo to neví. Zasloužíš si, aby se k tobě vracel iko ke stálici svých dnů i nocí. Merlin britský se smí i oženit, když si to Iřeje. Z královského rodu sice není, ale má vznešené srdce a jednoho dne Bdě nejvyšším druidem, jestliže ho neopustí odvaha. A myslím, že toho ne, kdy požádá o tvoji ruku, ani Artuš, ani já neřekneme ne." (Morgaine sklonila obličej a zahleděla se k zemi. Zajisté, pomyslela si, Tlo by to správné, kdybych měla o Kevina takový zájem jako on o mne. "zim si ho, mám ho ráda, ráda s ním sdílím lože, ale vzít si ho? Ne, ažovala, ne, ne, ne přes všechnu jeho oddanost. äNemám v úmyslu se ávat, dědečku." pnNo, musíš se rozhodnout sama, dítě moje," prohlásil Taliesin jemně. psi paní a kněžka. Ale také už nejsi nejmladší, a když jsi opustila Avalon filé, nic ti nevyčítám, ale myslel jsem si, že by sis přála provdat se a mít Tástní domov. Nechtěl bych, abys celý život strávila jako Gwenhwyfaři-a služebná. Pokud jde o harfeníka Kevina, bezpochyby sem přijede, istli bude moci, ale nejezdí tak rychle jako ostatní muži. Jak je od tebe avályhodné, že si ho neošklivíš pro jeho tělesnou nedostatečnost, drahé Ktě." ť Potom Taliesin odešel a Morgaine se vypravila do pivovaru, hluboko aujatá vlastními myšlenkami. Přála si, aby mohla Kevina skutečně milost, tak jak si myslel Taliesin. Proč jsem prokleta svými city k Iancelotovi? Přemýšlela o tom po celou obu, co připravovala vonnou růžovou vodu na mytí rukou pro hostv Ľdávala si záležet, aby správně okořenila cukrovinky. Nu, když je Kevin dy, alespoň nemá důvod toužit po Lancelotovi - i když jí nedělá moc obře, že po něm touží, pomyslela si trpce. Touha musí byt oboustranná, lak je bezcenná. Rozhodla se, že až se Kevin vrátí ke dvoru, přivítá ho tak, lk by si asi přál. Bezpochyby bych mohla dopadnout hůře, než kdybych si !w vzala... Avalon je

pro mě ztraceny... budu o tom přemyslet. A jistě by! můj sen pravdivý v tom, zeje na Lothianu... a já už si myslela, ze jsem o schopnost vidění u Kevin se vrátil na Camelot v předvečer .svatodušních svátků. Po celý* se lidé stahovali k hradu, jako kdyby to mělo být dvojnásobné díkůvzd za sklizeň a jarní trhy. Měla to být největší oslava, která se v této krtí kdy konala. Morgaine přivítala Kevina polibkem a objala ho, až se mtf rozzářily, a zavedla ho do pokoje pro hosty, kde mu sundala plašiti tovní boty a poslala je po jednom z chlapců, aby je vyčistili. Přinesli stužky na jeho harfu. äAle, moje Paní bude tak krásná jako královna," smál se Kevin. žárlíš na svoji jedinou sokyni, Morgaine, lásko moje?" Ještě nikdy jí tak neřekl. Přistoupila k němu a objala ho v pase. Ty vyznal: äChybělas mi" a položil jí obličej na prsa. , äA ty mně, můj drahý," opáčila, äa až se dnes všichni odeberou na I dokáži ti to... proč myslíš, že jsem zařídila, že máš pokoj pro hosty jel pro sebe, když i Artušovi ne/bližší rytíři jsou na pokoji po čtyřech a lil dokonce po dvou v posteli?"
- äMyslel jsem, zeje to proto, že nikdo nechce být se mnou na pólu řekl. / ;,
äAje to i kvůli úctě vyjádřené Avalonu," řekla Morgaine, äačkoliv| liesinje na pokoji s biskupem." —~ äTo mu vůbec nezávidím," posmíval se Kevin. äTo bych byl rádi stáji s jinými osly!"
,3 äTrvala jsem na tom, aby Merlin britský byl ubytován na pokoje i když tato komnata není větší než stáj pro jednoho z těch oslů," proť Morgaine. äAleje dostatečně velká pro tebe, pro tvoji Paní a" -" se a ukázala na postel - äa troufám si říct i pro mě." äTy jsi vždycky vítána, a jestli bude moje Paní žárlit, obrátím ji l zdi." Políbil ji a pevněji k sobě na okamžik přitiskl, vší silou svých; paží. Potom ji pustil a řekl: äMyslím, že by tě mohlo zajímat, zej s tvým synem do Avalonu. Je to pěkný mládenec a chytrý a má j nadání k hudbě."
äTuhle se mi o něm zdálo," řekla. äMyslím, že v mém snu hrál na) -jako hrává Gawaine."
äPotom byl tvůj sen pravdivý," řekl Kevin. äMoc se mi líbí a má) nost vidění. Bude vyškolen v Avalonu na druida." äA potom?"
äPotom? Ach, má drahá," řekl Kevin, ävěci se budou dít takJakl Ale nepochybuji o tom, že z něho bude bard a uznávaný mudrc-H se o něho v Avalonu bát." Dotkl se něžně jejího ramene. äMá tv"** Ráda by se ho ještě vyptávala dále, ale úmyslně obrátila řeč jiného. äHlavní liostina bude sice až zítra," řekla, ale dnes byli pozváni Artušovi nejbližší přátelé a rytíři. Gareth má být zítra p3 KRÁL JELEN
441
a Artuš, který miluje Gawaina jako vlastního bratra, se rozhodl át mu čest na rodinné oslavě.

Gareth je dobrý člověk a bude z něho správný rytíř," prohlásil Kevin a mu tu čest rád prokáži. Královna Morgause se mi zrovna nelíbí, ale (synové jsou praví muži a Artušovi dobří přátelé." (když to měla být jenom rodinná oslava, sešlo se v předvečer svatoduš-fi svátků u Artušova stolu mnoho blízkých příbuzných: Gwenhwyfar tíl příbuzná Elaine, Elainin otec, král Pellinore, a její bratr Lamorak, |e Taliesin a Lancelot a tři Lancelotovi nevlastní bratři - Balan, syn tcrní paní, a Bors a Lionel, oba synové Baňa z Malé Británie. Byl tam (reth a Gawaine stál, jako vždy, u stolu za Artušem. Když vcházeli do Ě, Artuš se bránil. äPosaď se dnes večer tady mezi nás, Gawaine -jsi j příbuzný a po vlastním právu králem v Orknejích, a mně se nelíbí, yys měl postávat za mnou jako nějaký můj sluha!" awaine ho odbyl: äJsem hrdý na to, že mohu stát za svým pánem falem a sloužit mu," a Artuš svěsil hlavu. yřipadám si pak jako jeden z těch starých císařů," stěžoval si, äpotře-isnad být střežen ve své vlastní síni ve dne v noci?" pohledem na vznešenost tvého trůnu, pane, jsi na roven všem císařům, C převyšuješ," trval na svém Gawaine a Artuš se bezmocně rozesmál. Nemohu vám, svým rytířům, nic odepřít."
k," pošeptal Kevin Morgaine, která seděla u stolu vedle něho, änení dy přílišné sebevědomí nebo nadřazenost, ale jen touha zavděčit se l společníkům."
)pravdu si myslím, že tomu tak je," souhlasila Morgaine polohlasem. tíe má myslím nejraději - sedět ve své síni a vychutnávat mír, který |)joval; ať již má jakékoli chyby, Artuš upřímně miluje vládu pořádku ilovství zákona.")zději jim dal Artuš všem pokyn, aby ztichli, a zavolal si mladého Ľtha k sobě. äDnes v noci budeš mít hlídku ve zbrani v kostele," řekl, ino, před mší, tě rytíř, kterého si zvolíš, učiníjedním z mých společ-- Sloužils mi dobře a se ctí, přestože jsi tak mladý. Jestli si to budeš , pasuji tě na rytíře sám, ale pochopím, když si budeš přát, aby ti tu |prokázal tvůj bratr." preth měl na sobě bílou tuniku, zlaté vlasy mu lemovaly tvář jako bzář. Vypadal téměř jako dítě, jako dobrých šest stop vysoký chlapec, měl ramena jako mladý býček. Tváře měl porostlé zlatým chmýřím, "jemným na to, aby se už holil. Prohlásil dychtivým hlasem, trochu Koktávaje: äPane, prosím tě - nechci urazit ani tebe, ani svého bratra, Ľ - kdyby mohl - kdyby mě mohl pa-pasovat na rytíře Lancelot, můj i a můj králi..." *uS se usmál. äAle jistě, jestli s tím bude Lancelot souhlasit, já proti 1 nic nenamítám."
°rgaine si vzpomněla na malé dítě žvatlající obdivně o Lancelotovi,

kterého představovala dřevěná figurka rytíře, kterou pro něj výřez Kolika lidem, uvažovala, se splní takový dětský sen? Lancelot vážně t hlásil: äBude mi ctí, bratrance," a Garethův obličej vzplál, jako kd k němu přiložili pochodeň. Potom se Lancelot obrátil ke Gawainoviai s přehnanou zdvořilostí: äAle záleží na tobě, bratrance, zda mi to dm - ty stojíš na místě chlapcova otce a já bych ti nechtěl upírat žádná pra Gawaine se rozpačitě podíval z jednoho na druhého a Morgain všimla, jak si Gareth kouše ret - teprve teď mu zřejmě došlo, že tob mohl brát jako urážku. Král mu vlastně prokázal čest tím, že mu nal že on sám jej učiní rytířem - čest, kterou odmítl. Jaké je to ještě dítěl svoji sílu, výšku a předčasnou dovednost v zacházení se zbraněmi! : Gawaine zabručel: äKoho učiním rytířem já, když s tím Lancelot b souhlasit?" Lancelot je oba bodře objal paží. äOba mi prokazujete příliš vel čest. Tak běž, chlapče," řekl, propouštěje Garetha, äběž na hlídku, j k tobě po půlnoci přidám."
k Gawaine pozoroval chlapce, jak odchází neohrabaným dlouhýnťl kem, a potom řekl: äMěl bys být jako jeden z těch starých Řeků, jal vypráví v té sáze, kterou jsme čítali jako chlapci. Jmenoval se Ada a jeho pravou láskou byl mladý rytíř Patrocles a vůbec se nezajímal o4 ně vznešené dámy u dvora v Trójí... Bůhví, že každý chlapec tady u (tě obdivuje jako svého hrdinu. Škoda, že ti není po vůli řecký~z{! milování!"
; Lancelot zrudl. äJsi můj bratranec, Gawaine, tak můžeš takové vědí - nikdo jiný by si to však nemohl dovolit ani žertem!"
Gawaine se znovu hlasitě zasmál. äZajisté, žertem - protože ten vyznává lásku pouze naší cudné královně..." äTak se opovažuješ!" vzkřikl Lancelot, obrátil se k němu a chytil l paži tak silně, že mu málem zlomil zápěstí. Gawaine se bránil, ale F lot, přestože byl menší, mu zkroutil ruku dozadu a vztekle přitoč jako rozzuřený vlk. äNo tak! Neperte se v králově síni jako malí kluci!" napomenula a vrhl se nemotorně mezi ně. Morgaine rychle poznamenala: "Alj waine, co bys pak řekl všem těm kněžím, kteří vyznávají lásku Pi Marii a uctívajíji víc než cokoliv jiného na světě? Chceš snad říci,; všichni oddaní tomu svému Kristu? Ajistě, slyšeli jsme, že Ježíš a neoženil a že i mezi

jeho dvanácti vyvolenými byl jeden, který u večeře na jeho hrudi..." Gwenhwyíar zděšeně vykřikla. äMorgaine, buď přece zticha rouhavé žertování!" Lancelot pustil bratrancovu ruku, Gawaine Ľ si pohmožděné místo. Artuš se k nim nazlobeně obrátil. äChováte se jako nezvedené děti, bratránci moji, mám vás sn; do kuchyně, aby vám Cai naplácal? No tak, smiřte se! Sámjsem.l i f
~ AV–
neslyšel, ale ať už to bylo cokoliv, Lanci, nemohlo to byt tak va KRÁL JELEN
443
pawaine se hrubě zasmál a prohlásil: äJen jsem žertoval, Lanci -já vím, Bis mnoho žen tě pronásleduje, aby to, co jsem říkal, mohla být prav-|" A Lancelot pokrčil rameny a usmál se jako pták s pocuchaným peřím. fcai se uchichtl. äKaždý muž u dvora ti závidí tvůj hezký obličej, Lanci." Škrábal si jizvu, která se mu táhla od rtů a křivila mu ústa do trvalého |ebu, a řekl: äAle možná to není taková slast, co, bratrance?" (Nakonec vše vyústilo v dobrosrdečný smích, ale později Morgaine, hřž přecházela po nádvoří, potkala Laňce, jak přechází zadumaně sem lam, peří dosud načechrané. |,Co se děje, bratrance, co tě trápí?" (Povzdechl si. äNejraději bych tenhle dvůr opustil." (Ale moje paní tě nepustí." ,Ani s tebou, Morgaine, nebudu mluvit o královně," řekl upjatě a teď a řada na Morgaine, aby si povzdychla. Já nejsem opatrovnice tvého svědomí. Lancelote. Jestliže ti nic nevy-1 Artuš, potom kdo jsem já, abych ti měla něco za zlé?" LTy tomu nerozumíš!" zuřivě se ohradil Lancelot. äDali ji Artušovi jako pkoupenou na tržišti, jako součást koupě koní, protože její otec chtěl spřízněný s velekrálem, byla součást ceny, kterou za ni zaplatil! Přesto Ipríliš pokorná, aby se bouřila." jfeNikdyjsem proti ní neřekla ani slovo, Lancelote," připomněla mu JRgaine. äTo tyji obviňuješ svými ústy." Pomyslela si: Mohla bych obrátit jeho touhu ke mne, ale hned tu myšlenku rrhlajako nečestnou a odpornou. Jednou stejnou hru již sehrála a on jí přes svoji touhu zalekl, stejně jako se bál samotné Viviane; bál sejít "na hranici nenávisti, právě kvůli té touze. Jestliže jeho král přikáže, dejeho, ale brzy by ji začal nenávidět. podíval se na ni zpříma. äTys mě proklela a - a já, věř mi, prokletý jsem." pi najednou se stará zloba a pohrdání rozplynuly. Byl opět tím, kým |. Vzala jeho ruku do svých dlaní. äBratránku, nedělej si s tím starosti. w už tak dávno a nemyslím si, že existuje nějaký bůh nebo bohyně, Ti by poslechli slova mladé nazlobené dívky, která se cítila odvržená. Cvič to nebylo." hluboká se nadechl a začal opět chodit sem a tam. Konečně řekl: tes večer bych byl snad Gawaina zabil. Jsem rád, že jsi nás zastavila, yž tím rouhavým žertováním. Já -já, musím se s tím potýkat celý život. z Jsem byl ještě chlapec na Banové dvoře, byl jsem hezčí nežli je th teď, a na dvoře v Malé Británii a stejně tak i na jiných místech se vý chlapec musí hlídat pečlivěji než kterékoli děvče. Avšak žádný muž U neuvěří, dokud se ho to netýká, považuje to jen za lehce vulgární ování o druhých. Byla doba, kdy jsem si to také myslel a pak bylo °oi, kdy jsem měl pocit, že už nikdy nebudu jiný..." "a chvíli se odmlčel a zachmuřeně hleděl na kamennou dlažbu na voří.

MLHY AVALON L
444
äA tak jsem se vrhl do flirtů se ženami, sjakýmikoli ženami - Bůh l pomoz - i s tebou, kterás byla vychovávána mojí matkou a by las děvče přislíbeným Bohyni - ale bylo jenom málo žen, které mě dokázaly vzn dokud jsem nespatřil -ji." Morgaine byla ráda, že nevyslovil Gweni fařino jméno. äA od té doby pro mě neexistuje nikdo jiný. Jen s připadám jako celý muž." äAleje to Artušova žena..." namítla Morgaine.
äBože na nebesích!" vykřikl Lancelot a uhodil pěstí o zeď. äCopak1! myslíš, že mě to dostatečně netrápí? Je to můj přítel; kdyby byla Gwr" hwyfar provdána za jakéhokoli jiného muže na této zemi, už bych si ji v pro sebe." Morgaine viděla, jak se mu napínají svaly na krku, jak se sn polknout. äNevím, co se s námi stane. A Artuš potřebuje svého nástup Osud celé Británie je důležitější než naše láska. Miluji je oba - mučil to, Morgaine, jak mě to mučí!" V očích měl divoký výraz. Jednu chvíli se Morgaine zdálo, že v n spatřila náznak šílenství. Mnohokrát potom později uvažovala: Mohla já tenkrát ten večer něco udělat, něco říci či učinit? äZítra," prohlásil Lancelot, äpožádám Artuše, aby mě poslal sph nějaký obtížný úkol - abych třeba skončil s Pellinorovym drakem nd abych porazil divoké seveřany za římskou zdí -je mi jedno, co to bui Morgaine, cokoliv, co mě odvede odtud..." a Morgaine, slyšíc v jeho hlr hluboký smutek, zatoužila vzít ho do náruče a pochovat ho na prsou Já malé dítě.
äMyslím, že dnes večer bych Gawaina býval zabil, kdybys nás nezara la," prohlásil Lancelot. äPřesto to bylo jenom žertování, zemřel by hrůz kdyby věděl..." Lancelot odvrátil oči a po chvíli zašeptal: äNevím, je to, co řekl, je

pravda. Měl bych Gwenhwyfar vzít a odjet s ní odtud, l se z toho stane skandál na všech světových dvorech, že miluji manžd krále a přesto... přesto je to Artuš, kterého nemohu opustit... nevím, je ji nemiluji jenom proto, že se tím přibližuji k němu." Morgaine vztáhla ruku, aby ho zarazila. Byly věci, které nechtěla věci Ale Lancelot jako kdyby to neviděl... äNe, ne, musím to někomu říci, nebo z toho umřu - Morgaine, tyl kdy jsem poprvé ležel s královnou? Miloval jsemji už dlouho, od té do co jsem ji viděl v Avalonu, ale myslel jsem si, že budu žít a že i zemřu, a by se ta láska mohla projevit -Artuš je můj přítel a nechtěl jsem ho zrad řekl. äA ona, ona - nikdy si nesmíš myslet, že mne sváděla! Ale bylal Artušova vůle," řekl. äStalo se to o noci beltanských ohňů." A pa vyprávěl, co se tehdy dělo, a Morgaine naslouchala, strnulá hrůzou, " líc na jediné: Tak takhle tedy působilo to kouzlo... kéž by mě byla Bohyně pc malomocenstvím, než. jsem jí to kouzlo dala! äAle ty nevíš všechno," zašeptal. äKdyž jsme leželi spolu - nikdy, mě nic tak - tak..." Polkl a snažil se sdělit slovy něco, co Mor nechtěla slyšet. äKdyž jsem se dotýkal Artuše-dotýkal jsem se ho... l KRÁL JEL E N
445

ach, Bože, jak ji miluji, nevysvětluj si to špatně, ale kdyby nebyla [tušovou ženou, kdyby nebylo toho - pochybuji i kdyby..." Zajíkl se Etiemohl dokončit svoji větu, zatímco Morgaine stála bez hnutí, zděšena fc že nebyla schopna slova. Byla tedy tohle pomsta Bohyně - že ona, éra tohoto muže beznadějně miluje, se musí stát důvěrnicí obou -jeho teny, kterou miluje, má se snad stát pokladnicí všech tajných obav, které rpřed nikým jiným nevyslovil, má pouze ona slyšet o jeho nepochopi-|né vášni, která se zmocnila jeho duše? ,äLancelote, tyhle věci bys mi říkat neměl, mně ne. Nějaký muž -yiesin - nebo kněz..." äCo o tom může vědět takový kněz?" ptal se zoufale. äMyslím, že žádný už nikdy necítil takovou... Bůh ví, že toho slyším dost o tom, co si muži tíí, nemluví o ničem jiném, a občas některý z nich odhalí něco zváš-ího, po čem touží, ale nikdy, nikdy něco tak zvláštního a zlého, jako je to! Já jsem proklet," vykřikl. äTohle je můj trest za to, že jsem toužil po Jeně svého krále, být držen v tomhle hrozném otroctví - i Artuš, kdyby b věděl, by si mě ošklivil a nenáviděl by mě. Ví, že miluji Gwenhwyfar, |e tohle by mi nemohl odpustit ani on, ani Gwenhwyfar - kdoví, jestli |n, dokonce i ona by mě nezačala nenávidět a neošklivila by si mé..." hlas je mu zadrhl. | Morgaine byla schopna říci mu jako útěchu jen slova, která se naučila j-Avalonu. äJen Bohyně ví, co je v srdcích mužů, Lancelote. Ta tě utěší." l äAle tohle Bohyně zavrhne," zašeptal Lancelot strnulý hrůzou. äA co Etnužem, který vidí Bohyni ve tváři matky, která ho porodila... nemohu C obrátit k ní... Jsem téměř v pokušení jít a vrhnout se k nohám Krista. cho kněži říkají, že dovede odpustit jakýkoli hřích, sebeproklatějšíJako ID sám dovedl odpustit těm, kteří jej ukřižovali..." i; Morgaine přísně podotkla, že nikdy neviděla znamení toho, že by jeho Běží byli tak mírní a shovívaví k hříšníkům. Ľ äZajisté, bezpochyby máš pravdu," prohlásil Lancelot, dosud upíraje rak na dlažbu. äNikde se nenaskýtá pomoc, dokud nezahynu v boji, nebo dtud neodjedu, abych se vrhl do cesty drakovi..." Botou vyryl malý drn Eávy, který vyrůstal mezi kameny na nádvoří. äA bezpochyby hřích a dob-Ba zlo, to jsou všechno jenom lži, které říkají kněži a lidé, a pravdou je li to, že vyrosteme a zemřeme, zvadneme jako tableta tráva." Otočil se l podpatku. äNo půjdu s Garethem sloužit hlídku, jak jsem mu slíbil... n mě alespoň miluje se vší nevinností jako mladší bratr nebo můj syn. U bych se pokleknout před tím oltářem, kdybych věřil jedinému slovu, éře káží ti jejich kněži, tak jsem zatracený. A přesto -jak bych si přál, Ľy existoval takový bůh, který by mi odpustil a dal by mi vědět, že mohu Opustit sám sobě..." l Obrátil se, aby šel, ale Morgaine ho chytila za vyšívaný rukáv jeho Zteční košile, kterou si oblékl. äPočkej. Co znamená ta noční hlídka Ľostele? Nevěděla jsem, že Artušovi rytíři se stali tak zbožnými."

MLHY AVALON U
446
äArtuš často přemýšlí o tom, jak z něho udělali krále na Dračím ost] ve," řekl Lancelot, äa jednou řekl, že Římané se svým množstvím bo a starý pohanský lid měli něco, co je v životě potřeba. Když lidé na se berou nějaký závazek, měli by tak učinit zbožně a mít na mysli jeho vel význam slibu a zasvěcení. A tak si promluvil s kněžími a oni zavedli tak obřad, že když má být pasován nějaký nový rytíř, který dosud nec příležitost se osvědčit v bitvě - kde je vyzkoušen přímo tváří v tvář sr - když tedy takový krví nepotřísněný mladíček se připojuje k ostati rytířům, musí projít zvláštní zkouškou, že bude celou noc hlídat ve zbr modlit se a ráno vyzná všechny svoje hříchy, bude vyzpovídán a stane z něj

rytíř."
äAle to je tedy podobné jako zasvěcení do tajemství, které jim bii odhaleno. On však není tvůrcem tajemství, nemá tedy právo přen tajemství na druhého nebo ho do něho zasvětit a všechno je to překr ceno tím jejich křesťanským Bohem. Ve jménu Matky, copak nám ct vzít i tajemství?" äRadil se s Taliesinem," hájil Artuše Lancelot, a ten s tím souhl Morgainejen žasla, jak jeden z nejvyšších druidů byl ochoten taktuj světit tajemství. Přesto byla doba, kdv Taliesin tvrdil, že křesťané a druM ve uctívají totéž.

* äZáleží na tom, co se děje v duši člověka," mínil Lancelot, äne nat jestli je křesťanská či pohanská nebo druidská. Jestliže Gareth seve~S srdci setká s tajemstvím a zušlechtí to jeho duši, záleží snad na tom, od to pochází, zda od Bohyně nebo od Krista či toho jména, které druk nesmí vyslovit - nebo ze samotné podstaty dobra v jeho nitru?" äAle ty mluvíš jak samotný Taliesin!" namítla Morgaine kysele. äZajisté, znám jeho slova." Hořce zkřivil ústa. äKvůli jakémukoli l bych našel v srdci nějaký důvod, proč bych mu věřil, nebo došel n podobné útěchy!"
Na to mohla Morgaine říci jediné: äKéž bys to našel, bratrance, l se za tebe modlit."
äAle ke komu?" zeptal se Lancelot a šel pryč a zanechal Mor samotnou a zabranou do svých myšlenek.
Ještě nebyla půlnoc. V kostele bylo vidět světla. Gareth s Lancel tam drží hlídku. Morgaine sklonila hlavu a vybavila si noc, kdy ; držela hlídku a ruka se jí automaticky přesunula na bok, aby se malé zahnuté dýky, která tam již mnoho let nevisela. A já jsem ji zahodila. Kdo jsem, abych mohla mluvit o znesvěcení tajen Potom se vzduch najednou zachvěl a měla pocit, že na místě protože v měsíčním světle se před ní zjevila Viviane. Byla starší a hubenější. Oči jí pod nízkým čelem hořely jako a vlasy teď měla téměř bílé. Morgaine připadalo, že se na ni dívá s a s něhou. 1
äMatko..." zajíkla se a nebyla si zcela jista, zda mluví s Viviane 447
král JELEN
ohyní. A potom se obraz zachvěl a Morgaine poznala, že to nebyla tatečná Viviane; pouze přelud, zjevení, nic víc. .Proč jsi přišla? Co ode mne požaduješ?" šeptala Morgaine, klečíc ytíc,jak se Vivianiny šaty chvějí ve vzduchu. Na hlavě měla proutěnou flinku jako královna pohádkové země. Zjevení vztáhlo ruku a Morgai-| cítila, jak ji na čele pálí vybledlý srpeček.) nádvoří přešel noční hlídač, světlo jeho lucerny plápolalo ve větru; eaine klečela a hleděla do prázdného prostoru před sebou. Rychle astavila na nohy, dříve než šijí muž stačil všimnout. Najednou úplně ztratila všechnu touhu jít za Kevinem. Bude na ni at, ale jestli nepřijde, nikdy ho nenapadne, aby jí to vyčítal. Rychle se Dpiížila síní do místnosti, kterou sdílela s Gwenhwyfařinými neprovda-Bii děvčaty, a vklouzla do postele, kde spala s mladou Elaine. Myslela jsem, že mě již schopnost vidění navídycky opustila. Presto ke mne přišla Vane a vztáhla ke mne ruku. Znamená to snad, ze mě Avalon potřebuje? Nebo směná, ze se u mé, stejně jako u Jancelota, začíná projevovat šílenství? 3
dyž se Morgaine probudila, hrad byljiž plny zvuků a hlasů; bylo zjevné, že nastává sváteční den. Svatodušní svátky, letnice... Na -nádvoří vlály korouhve a do vrat proudily davy lidí, služebnictvo kisovalo seznamy na turnaje, kolem hradu vyrostly pavilony, které Mobily kopec jako zvláštní krásné rostliny. jTeďvšak není čas na sny a představy. Gwenhwyfar šiji zavolala, aby jí vila vlasy - žádná jiná žena na celém Camelotu nemá tak obratné ejako Morgaine, tak přislíbila, že dnes ráno sčeše královniny vlasy do ištních copů ze čtyř pramenů, jako si sama zaplétá svoje vlasy při Bych slavnostech. Zatímco rozčesávala Gwenhwyfařiny jemné hedváb-asy, zahlédla koutkem oka postel, ze které její švagrová vstala. Artuše lihové oblékli a byl venku. Pážata a komorné rozkládaly přes postel ozy a odnášely špinavé prádlo na vyprání a předkládaly Gwenhwyfar šaty, aby si vybrala. Borgaine napadlo: V téhle posteli spali všichni tri: lancelot, Gwenhwyfar WS - taková věc se všeobecně neví; mlhavě si vybavila vzpomínku hádkové země. Lancelot se soužil a ona neměla ani ponětí, jak na to hno pohlíží Artuš. Když hbitými pohyby splétala Gwenhwyfařiny vla-ivažovala, co asi její švagrová cítí. Najednou měla mysl zaplavenou sinými představami, vášněmi a touhami, vzpomínkami na den na čím ostrově, kdy ji Artuš po probuzení vtáhl do svého náručí, vzpora na noc, kdy ležela na poli v Lancelotově náruči. Sklopila oči Plétala cop z jemných vlasů.

MLHY AVALON U
448
äTo tahá," stěžovala si Gwenhwyfar a Morgaine upjatě poznánu äOmlouvám se," a

přinutila ruce, aby se uvolnily. Artuš byl tehdy je chlapec a ona nevinné děvče. Lancelot - dal snad Gwenhwyfar to i tehdy odepřel, nebo se královna spokojí s pouhým dětským mazler Ať se Morgaine snažila sebevíc, nemohla se soustředit na ty odix obrazy, které ji pronásledovaly, pokračovala však v doplétání druh copu a její obličej byl nehybný jako maska. äTo bude stačit - podej mi stříbrnou sponu," řekla a copy jí upe Gwenhwyfar se spokojeně prohlížela v měděném zrcadle, které p; k jejím pokladům. äVypadá to krásně, sestřičko - děkuji ti mnoholi řekla, otočila se a impulsivně Morgaine objala. Ta se ztuhle poc jejímu objetí. ,sj| äŽádné díky mi nedlužíš -je snazší česat někoho jiného než "s ujistilaji Morgaine. äPočkej, ta spona klouže," a znovuji upevnila, l hwyfar celá zářila, byla krásná - a Morgaine ji objala a na okamž: tiskla tvář ke Gwenhwyfařině. V tu chvíli jí připadalo, že stačí dot. se té krásy, jako kdyby něco z Gwenhwyfařina lesku a půvabu moh proniknout i do ní. Potom si znovu vybavila, co jí říkal Lancelot, a p lela si: Nejsem o nic lepší než. ona. I já v sobě chovám divné a zvrácené t copak já mohu někým pohrdat? Záviděla královně, která se šťastně smála a vedla Elaine ke své tr aby našla poháry na ceny pro vítěze her. Gwenhwyfar byla prostáT řená, nikdy ji tyhle černé myšlenky netrápily; její bolesti bylyjednodl podobné bolestem a problémům jakékoli ženy - strach o bezpečí ntí la, žal nad vlastní bezdětností - jak je možné, že i přes použité ke nejevila žádné známky početí? Jestliže ji jeden muž nedokáže přivést dojila stavu, je jen málo pravděpodobné, že se to podaří dvěma, myslela si Moly" zlomyslně. Gwenhwyfar se usmívala. äNepůjdeme? Ještě jsem nepozdravilal -je tady král Uriens ze severního Walesu se svým dospělým syne– by se ti líbilo být velšskou královnou, Morgaine? Slyšela jsem, že 1 se bude ptát krále, zda se na jeho území nenachází nějaká vhodná ne Morgaine se zasmála. äMyslíš si, že bych pro něho byla dobrou l nou, protože není pravděpodobné, že bych mu dala syna, který by ot Avallochovy nároky na trůn?" ; äJe pravda, že na první dítě jsi už stará," poznamenala Gweniffl äale i já stále doufám, že se mi ještě podaří dát svému pánu a králi dět Gwenhwyfar netušila, že Morgaine už dítě měla, a neměla by se to l dozvědět. Přesto jí to vrtalo hlavou.
Artuš by měl vědět, že má syna. Vyčítá si, že mu Gwenhwyfar nemůže i , - j
- pro klid vlastní duse by to měl vědět. A jestliže Gwenhwyfar opravou neporadí, potom má král alespoň syna. Nikdo se nemusí dozvědět, zeje to! sestry. A Gwydion je z královského rodu avalonského. A nyní je již dost« KRÁL JELEN
449
f ho poslali do Avalonu a vychovali z něj druida. Skutečné, mela jsem se na hjet už dávno podívat... Poslouchej," upozornila ji Elaine, äuž je na nádvoří slyšet trubky -Eijíždí někdo důležitý a musíme si pospíšit - dnes ráno se bude v kostele užit mše." iA. z Garetha se má stát rytíř," dodala Gwenhwyfar. äŠkoda, že Lot se dožil toho, aby viděl, jak jeho nejmladšího syna pasují na rytíře." Morgaine pokrčila rameny. äNepobýval v Artušově společnosti zrovna l a Artuš v jeho také ne." Tak Lancelotův chráněnec, pomyslela si, bude [ním z Artušových společníků; a pak si vzpomněla, co jí Lancelot vy-Ivěl o obřadní hlídce a rytířské noční stráži - o tom výsměchu tajem-(.]e mým úkolem promluvit s Artušem o jeho zodpovědnosti vůči Avalonu! Do to u Mount Radonu nesl obraz Panenky Marie; odložil stranou korouhev tokem; a nyní předal jedno z velkých tajemství křesťanským knězím. Vyhledám Sušina, aby mi poradil... |Už musíme jít," pobídla ji Gwenhwyfar a připevnila si kapsář k pasu kytlici přivázala klíče. Se spletenými vlasy v šatech šafránové barvy jí lušelo, vypadala vznešeně. Elaine měla na sobě šaty obarvené dozelena orgaine si oblékla své červené. Scházely dolů po schodech a shromáž-|řse v kostele. Gawaine pozdravil Morgaine a řekl: äSestřenko," a uklo-le královně. Za ním viděla známou tvář a musela se trochu zamyslet, si vzpomněla, kde toho rytíře již viděla: byl vysoký, hřmotný, vousatý ětlýjako Sas nebo severan. Pak si vzpomněla: je to Balin, nevlastní r Balanův. Chladně se mu uklonila, protože neměla valné mínění kho duchu, přesto však k němu musí být laskavá, próze je příbuzný "viane, která byla její nejbližší a nejdražší příbuznou. Zdravím tě, pane Baline." i-ochu se mračil, ale pak si připomněl, jak se má chovat. Měl na sobě dole řepený potrhaný kabátec; bylo jasné, že dlouho cestoval a dosud neměl |sepřevléci a osvěžit. äJdeš na mši, paní Morgaine? Již jsi opustila ava-Ľké ďábly i to proradné místo a přijala našeho Pána a Spasitele, paní?" Korgaine ta otázka urazila, ale nedala na sobě nic znát. Přinutila se iměvu a řekla. äChystám se na mši, abych viděla svého příbuzného ethaJakje pasován na rytíře." Jak doufala, změnila tím téma rozhovoru. Sawainův bratříček. Balan ajájsme ho neznali tolikjako ostatní," řekl. l s tíží si ho dovedu představit jako muže - v mé mysli zůstane na-"cky

tím chlapcem, který vystrašil koně na Artušově svatbě a málem Galahada." Mcrgaine si uvědomila, že to je Lancelotovo pravé 10 - bezpochyby je zbožný Balin příliš hrdý, aby použil jméno jiné. 1 se jí uklonil a pokračoval v cestě do kostela; Morgaine, která šla enhwyfar za ním, ho zamračeně pozorovala. Z jeho tváře vyčetla jisté ravé zanícení a byla ráda, že tu není Viviane, ačkoliv tu byli její dva Ľve Lancelot a Balan, a ti by jisté zabránilijakýmkoli nepříjemnostem. Ostel byl vyzdoben květinami a i lidé vypadali ve svých nejlepších

šatech opravdu svátečně. Gareth měl na sobě bílou tuniku a Láne v karmínovém plášti kleče l vedle něho, krásný a vážný, napadlo Mor ne, světlá a tmavá, bílá a karmínová - a pak ji napadlo další srovná Gareth šťastný a nevinný, radující se ze svého pasování, a Lancelot Ľ rmoucený a ztýraný. Když však poklekal, aby si vyslechl biskupovo př čítání svatodušního příběhu, vypadal klidně, vůbec nepřipomínal zi čeného muže, který jí vylil svoji duši. äA když svatodušní svátky končily, všichni se shromáždili na jedn místě; a najednou se z nebe snesl zvuk divokého větru, který vyplnil dům, kde pobývali. A objevily se jazyky ohně, které se rozdělovaly a i každého se vrhl jeden. A všichni byli naplněni svatou bázní a začali m cizími jazyky, jak jim Duch kázal hovořit. Chovali se jako zbavení sn a říkali jeden druhému: Podívejte! Nejsou snad všichni tito knězi Ga či? Ajak to, že jim rozumíme, ačkoliv zřejmě mluví svýmijazyky? Part a Médové i Elamité a muži z Mezopotámie, Judey a Kapadocie, z. z Frýgie i Pamfýlie i návštěvníci z Říma, Židé, Kréťané i Arabové; altíl jim všem rozumíme jako kdyby mluvili jazykem naším. Ale ostati)*" posmívali. Tihle muži vypili mnoho sladkého mladého vína příliš.! odpoledne. Potom apoštol Petr pozvedl hlas a řekl jim: Muži z]v a všichni vy ostatní, poslouchejte moje slova; tito muži nejsou opilí, já domníváte, protože je teprve třetí hodina odpolední; ale jak napsali rok Joel, Bůh říká, že v posledních dnech světa sešle ducha diTV" živého a všechny dcery budou věštit a všichni muži budou mít zjt a staří muži budou snít svoje sny." Morgaine klečela tiše na svém místě a přemýšlela: Ale to přece bylo ví které měli, avšak nerozuměli mu. Ani se nesnažili je pochopit; pro ne to bylo dukátem toho, že jejich Bulí je větší než ostatní bohové. Nyní kněz ho o posledních dnech světa, o tom, jak Bůh je obdaruje dary vidění a] roctví, ale uvažovala, jestli některý z těchto křesťanů vůbec nakone jakjsou tyto dán7 běžné. Každý může zvládnout tyto síly, když doká?" je dovede vhodně využívat. Ale to neznamená, že bude obyčejní ohromovat hloupými zázraky! Druidové používají svoji sílu, aby dobro v soukromí, ne aby shromažďovali davy! Když se pravověrní přiblížili k oltáři, aby přijali svůj chléb a víno l matku Krista, Morgaine zavrtěla hlavou a ustoupila, ačkoliv Gwenť seji snažila vtáhnout dopředu; není křesťankou a nebude nic před Později před kostelem pozorovala obřad, kdy se Lancelot dotkl ha svým mečem a silným melodickým hlasem, jasným a slavné" prohlásil: äPovstaň nyní, Garethe, společníku Artuše, a připoj k nám ke všem a ke každému rytíři v této společnosti. Nezapomeň l svého krále a žít v míru se všemi Artušovými rytíři a se všemi míru nými lidmi, ale nikdy nezapomeň bojovat proti všemu zlému a car kteří potřebují tvoji ochranu."
Morgaine si vybavila Artuše, jak přebírá z rukou Paní Excalit král JELEN

dla na něho a uvažovala, zda i on si na to vzpomněl a zda proto zavedl) slavnostní přísahu a tento obřad, aby mladíci pasovaní v jeho přítomni měli na co vzpomínat. Možná že to nakonec není výsměch svatému liemství, ale pokus zachovat je tak, jak je nejlépe schopen... ale proč se i musí odehrávat v kostele? Přijde den, kdy to odmítne učinit komukoli, jo nebude věrným křesťanem? Během bohoslužby Gareth a jeho brat-oec i patron Lancelot přistoupili k přijímánífjako první, dokonce i před alem. Neznamená to snad, že se stav rytířství stává v kostele křesťanem obřadem jako jedno z jejich tajemství? Lancelot neměl na něco kového právo; sám nebyl způsobilý předávat tajemství. Bylo to tedy lesvěcení nebo počestný pokus přivádět tajemství do srdcí a duší celého tóra? To Morgaine nevěděla.
JPo bohoslužbě byla před turnajem přestávka. Morgaine popřála Ga-thovi a předala mu dárek: pěkný pás z obarvené kůže, na kterém může šit svůj meč a dýku. Sklonil se, aby ji políbil. äAch, ty jsi vyrostl, maličký - pochybuji, že tvoje matka by tě vůbec znala!" L,Všem se nám to stává, drahá sestřenko," řekl jí Gareth s úsměvem. Khybuji, že ty bys poznala vlastního syna!" Kolem se shromáždili atní rytíři, strkali do sebe a mačkali se, aby mohli Garethovi blahopřát; US mu stiskl ruce a mluvil s ním tak, že Garethova světlá pleť celá plála. rforgaine

si všimla, že Gwenhw)lai ji upřeně pozoruje. äMorgaine - co IGareth říkal - vlastního syna?"
iMorgainejí tvrdě odpověděla: äTo, žejsem ti to nikdy neřekla, švagro-|»bylo způsobeno tím, že uznávám tvoje náboženství. Já jsem porodila (la Bohyni při beltanských ohních. Je na vychování na Lotově dvoře; Viděla jsem ho od té doby, co byl odstaven. Jsi spokojena, nebo snad pes moje tajemství všude roznést?"
fcNe," ujistila ji bledá Gwenhwyťar. äAch, to je mi tě líto, takhle být (loučená od svého děťátka! Omlouvám se, Morgaine; neřeknu to ani |tušovi -je křesťan a jistě by to jím otřáslo."
Vosi ani nedovedeš představit, jak by to jím otřáslo, pomyslela si Morgaine. pec jí bušilo. äMůže Gwenhwyfar věřit, že udrží její tajemství? Teď už |ví tolik lidí!
Frubky ohlásily začátek her; Artuš souhlasil s tím, že se jich nebude istnit, protože by se jistě nikdo nechtěl potýkat s králem, ale sportov-io turnaje se měli účastnit najedno straně královi rytíři pod vedením ncelotajako králova oblíbence a jejich soupeře vedl Uriens ze severní-jWalesu, srdečný muž, který již překročil střední věk, ale dosud byl silný falnatý. Najeho straně stál jeho druhý synAccolon. Morgaine si všimla, »ž si Accolon nasazoval rukavice a měl odhalená zápěstí, že se mu "1 nich točí vytetovaní hadi. Byl zasvěcen na Dračím ostrově! BWenhwyfar si bezpochyby dělala legraci, že ji provdají za starého lnse. Ale Accolon - to byl opravdu správný muž; s výjimkou Lancelota

byl nejhezčí mladý muž v soutěži. Morgaine si uvědomila, že obdivuje i má obratné paže. Byl čilý a dobře rostly a pohyboval se s přiroze lehkostí muže, který je pro takové cvičení zrozený a který umí se zbraň zacházet již od dětství. Drive nebo později ji bude Artuš chtít prov jestli ji nabídne Accolonovi, řekne snad ne? Po chvíli upoutalo její pozornost něco jiného. Většina žen již dav ztratila o souboj zájem a začala se bavit o hostinách pořádaných napc chrabrosti, o kterých slyšely; některé hrály na svých chráněných se lech v kostky; jiné však pozorovaly se zájmem klání a sázely na své i žely, bratry nebo miláčky stuhy, spony či drobné mince. äNemá smysl sázet," prohlásila jedna nespokojeně, äprotože sté všechny víme, že zase vyhraje Lancelot - tak jako vždycky." äChceš snad říci, že si to nezaslouží?" bouřila se Elaine a cizí žena řek äTo rozhodně ne. Ale měl by při těchto hrách stát stranou, aby i ostatním šanci." Morgaine se zasmála. äTamhle jsem viděla mladého Garetha, G» nova bratra, jak upadl obličejem do bláta," řekla, äale vzal to s humor Ale jestli se chceš pobavit, pak vsadím svoji karmínovou hedvábnou stí že Accolon vyhraje první cenu, dokonce i před Lancelotem." äPlatí," souhlasila žena a Morgaine se postavila. Řekla: äNemám (pozorovat muže, jak se jeden před druhým vytahují - bojování již l dost a mé už unavuje jen samotné řinčení zbraní."
Pokývla směl Gwenhwyfar. äSestřičko, mohu jít zpátky do síně a podívat se, všechno na hostinu už připraveno?" Gwenhwvťar souhlasně přikývla a Morgaine sklouzla ze sedadla ai pravila se k hlavnímu nádvoří. Velká brána byla otevřena a byla stře několika strážnými, kteří neměli chuť se her účastnit. Morgaine zan k hradu a přitom netušila, co ji pohání zpět k bráně nebo proč se zad na dvojici blížících se jezdců, kteří přijížděli pozdě už po první částic Když se však přiblížili, přeběhl jí přes záda mráz v neblahé před6 a potom, když projížděli branou, rozeběhla se jim v ústrety. A pa rozplakala. äViviane," vykřikla a zarazila se, protože se bála vrhnot do náručí své milované příbuzné; místo toho poklekla na prašnou : a sklonila hlavu.
Jemný známý hlas, stále stejný, zrovna takový, jaký slýchala ve . snech, ji něžně oslovil: äMorgaine, mé drahé dítě, jsi to ty?Jakjsem tc znovu se s tebou po všech těch letech setkat. Pojď, pojď, miláčku, pf mnou přece nemusíš klečet."
Morgaine zvedla obličej, ale byla celá rozklepaná, než aby se zve Viviane měla tvář zahalenou v šedém závoji a skláněla se k ní; natí ruku a Morgaine ji políbila, potom ji Viviane přitáhla do svého äDrahoušku, tak dlouho jsme se neviděly..." řekla a Morgaine s bezmocný boj s pláčem. äTolik jsem si o tebe dělala starosti," řekla Viviane a držela Mor král JELEN
453

vně za ruku, když kráčely ke vchodu. äObčas jsem tě vídala v Zrcadlo-gi jezírku, ale jen mlhavě -jsem už stará a vnitřní zrak využívám jen dka. Přesto jsem věděla, že jsi naživu, že jsi nezemřela při porodu a že ksi nikde za mořem... jak jsem tě toužila vidět, maličká." Její hlas byl |íný, Jako kdyby mezi nimi nedošlo nikdy k žádné hádce a Morgaine Iplavil k Viviane starý cit. LVšichni

lidé od dvora jsou na hrách. Morgausin nejmladší syn byl dnes ino pasován na rytíře a Artušova společníka," řekla. äMyslím, že jsem Hisela vědět, že přijedeš..." a potom si vybavila svoje vidění, které ji Jepadlo včera večer; skutečné to věděla. äProč jsi sem přijela?" Myslím, že jsi slyšela, jak Artuš zradil Avalon," řekla jí Viviane. äKevin tím mluvil mým jménem, ale bez účinku. Tak jsem přijela, abych se ostavila před jeho trůn a domáhala se spravedlnosti. V Artušově jménu |(nší králové opouštějí staré náboženství, posvátné háje byly vypleněny, Ikonce i na území, kde Artušova královna vládne podle dědických ná-|tů, a Artuš proti tomu nedělá nic." {äGwenhwyfar to s pobožností přehání," prohlásila Morgaine a cítila, k je z jejího hlasu znát pohrdání; je tak zbožná a přesto si bere manže-abratrance a oblibence do postele, s posvěcením toho přehnaně zbož-ik) krále! Ale kněžka avalonská nevyžvatlá intimní tajemství, které jí o svěřeno. řřipadalojí, že Viviane čte její myšlenky, protože řekla: äNikoli, Mor-ne, ale přijde čas, kdy mi nějaká soukromá záležitost, dobře ukrývaná, ikytne zbraň proti Artušovi, aby plnil svoji povinnost. Jeden závazek k proti němu mám, ačkoliv kvůli tobě, dítě moje, ho nebudu před tímto rem vytahovat na světlo. Řekni mi..." rozhlédla se kolem sebe. äNe, y ne. Zaveď mě někam, kde si můžeme pohovořit v soukromí a zařiď, ch se mohla osvěžit a dát se po cestě trochu do pořádku, než při té ke hostině předstoupím před Artuše." ilorgaine ji zavedla do místnosti, kterou sdílela s Gwenhwyíářinými námi, jež byly teď všechny na hrách; i služebné byly pryč, takže sama nesla Viviane vodu, aby se mohla umýt, a k pití víno. Potom jí pomohla vléci si zaprášené a z cesty ušpiněné šaty. Na Lothianujsem se sešla s tvým synem," řekla Viviane. Kevin mi o tom vyprávěl." Morgaine bodla u srdce stará bolest - tak fiane od ní nakonec dostala, co chtěla: syna z dvojí strany z královského "ti, který bude zaslíben Avalonu. äUděláš z něho tedy druida?" zeptala se. Je ještě příliš brzy odhadnout, co v něm je," prohlásila Viviane. äObá-B se, že v Morgausině péči strávil příliš dlouhou dobu. Ale ať tak či tak, ti být vychován v Avalonu a musí zachovávat věrnost starým bohům, jabychom mohli Artušovi připomenout, zeje tu syn s krví Pendragona, ĽV může nastoupit na jeho místo, pokud Artuš poruší svoji přísahu. uderne podporovat žádného krále, ze kterého by se stal odpadlík a", nutící náš lid k uctívání toho bolia otroků, hříchu a viny. My jsme

ho posadili na Utherův trůn, a jestliže to bude nutné, zase ho z toho t sesadíme, zvlášť proto, že je zde někdo ze starélio královského avalonského, syn Bohyně, který může nastoupit na jeho místo. ArtuSt dobrý král, nerada bych mu něčím takovým hrozila, ale jestli to bud nutné, učiním tak - Bohyně řídí moje činy." ; Morgaine se zachvěla; stane se snad její dítě nástrojem otcovy smri Obrátila se rozhodně od vidění. äNemyslím si, že by se Artuš na Avaloii tak provinil."

äBohyně zaručí, že tak neučiní," prohlásila Viviane, äale i tak, křešte nepřijmou syna, který byl počat při takovém obřadu. Musíme udržet b Gwydiona místo blízko trůnu, aby se mohl stát otcovým nástupcem, a m noho dne budeme mít krále zrozeného opět z Avalonu. Křesťané, to i povídám, Morgaine, budou přesvědčeni, že tvůj syn byl počat ve hříctř ale před Bohyní je té nejčistší královské krve, matka i otec jsou zjejfl rodu -je to plod posvátného svazku, ne zlého. A on se musí za takové! považovat, nesmí se nechat pošpinit knězi, kteří mu budou tvrdit, že jel početí i narození byly něčím ostudným." Podívala se Morgaine zpříma očí. äTy sama to považuješ za ostudné?"

7 Morgaine sklonila hlavu. äTy vždycky dokážeš číst v mém srdci, Pátí äZa to může Igraine," řekla Viviane, äa já, že jsme tě nechaly sedntl na Utherově dvoře. Ten den, rojsem zjistila, že ses narodilajako kněži jsem tě měla vzít odtamtud. Jsi kněžka avalonská, milé dítě, proč ses niti nevrátila?" Otočila se, v ruce držela hřeben a dlouhé povadlé via?" spadly do obličeje.

Morgaine nedokázala zadržet slzy a zašeptala: äJá nemohu. Němí Viviane. Zkoušela jsem to - ale nemohla jsem najít cestu." A všed ponížení a stud ji přemohly a rozplakala se. Viviane odložila hřeben a přitiskla Morgaine na svoji hruď, drže u sebe a konejšivě ji kolébala jako malé dítě. äMiláčku, ty moje drahé neplač, no tak neplač... kdybych to bývala věděla, dítě moje, přislal pro tebe. Teď už neplač - sama tě vezmu zpátky, pojedeme spolu,! Artušovi předám svoje poselství. Vezmu si tě s sebou a odvezu tě pryč, P si vezme do hlavy, že tě provdá za nějakého hýkajícího křesťansko osla... ano, ano, dítě moje, vrátíš se zpátky do Avalonu... pojede spolu..." Osušila Morgaine mokrý obličej vlastním závojem. äNo l pojď mi pomoct obléci se, abych se mohla postavit před velekrále. Morgaine se zhluboka nadechla. äUkaž, učešu ti vlasy, Matko." Pokll se zasmát. äDnes ráno

jsem česala vlasy královně." Viviane šiji postavila před sebe a nazlobeně se zeptala: äCopak té/ tebe, kněžku avalonskou a po vlastním právu princeznu, nechal královninu služebnou?"
äNe, ne," bránila se Morgaine rychle. äJe mi prokazována čc51 samotné královně - dneska jsem Gwenhwyfar česala jenom z přáte– ona zase jindy učeše mě nebo mi zaváže šaty, tak jako sestra." KRÁL J E L E N 455
ttViviane si oddychla úlevou. äNechtěla bych, abv nějak utrpěla tvoje Ľta. Jsi matkou Artušova syna. Musí se naučit tě jako takovou uctívat stejně tak se k tobě musí chovat i dcera Leodegranze." Ne!" vykřikla Morgaine. äNe, prosím tě, ne -Artuš se to nesmí dozvě-ít, a nikdy ne před celým dvorem - poslechni mě, Paní," prosila ji, Slehni tihle lidé jsou křesťané. Chtěla bys mě snad přede všemi zostudit?" |,Viviane pozvedla nesmiřitelný hlas: äMusejí se naučit nepovažovat (Osvátné věci za hanbu!" 1äAle křesťané vládnou nad celou touhle zemí," namítla Morgaine, |l jejich myšlení nezměníš jen několika slovy." A v duchu uvažovala, zda had s postupujícím věkem neztratila Viviane rozvážnost? Nešlo přece jen |k prohlásit, že je třeba opět nastolit staré zákony Avalonu a dlouhých Ivě stě let křesťanství hodit za hlavu. Kněži ji vyženou ze dvora jako Senou a budou pokračovat dál, jak jsou zvyklí. Viviane toho musí znát praktickém vládnutí dost, aby tohle věděla! A Viviane vskutku přikývla otekla: äMáš pravdu, musíme postupovat pomalu. Ale Artušovi se musí Iřinejmenším připomenout, že slíbil hájit Avalon a já si s ním promluvím [tom dítěti jednoho dne o samotě. Nemůžeme to jen tak najednou irohlásit nahlas mezi všemi těmi nevzdělanci." Morgaine pomohla Viviane upravit vlasy a obléci se do vznešené róby Běžky avalonské, určené pro nejslavnostnější příležitosti. A netrvalo dlou-Kajiž zaslechli zvuky, ohlašující ukončení her. Ceny budou tentokrát ezpochyby rozdány až uvnitř při hostině; uvažovala, zda Lancelotje zase lechny vyhrál na počest svého krále, nebo, říkala si kysele, na počest své fúlovny? A dá se tofile vůbec nazvat ctí? ; Otočily se, aby vyšly z komnaty, a když odcházely, Viviane se lehce Otklajejí ruky. äVrátíš se se mnou do Avalonu, viď, má drahá?" äJestli to Artuš dovolí..."
l äMorgaine, jsi kněžka avalonská a nepotřebuješ se nikoho ptát na Povolení, abys mohla jet, kam se ti zalíbí, ani velekrále. Velekrálje vůdce ťbitvě - nevlastní životy svých poddaných ani sobě podřízených králů, iko ti východní tyrani, kteří považují za svůj celý svět i život každého mu-e a ženy. Řeknu mu, že tě potřebuji v Avalonu a uvidíme, co na to odpoví." Morgaine měla pocit, že se zadusí zadrženými slzami. Ach, vrátit se do valonu, jet domů... ale i když držela Vivianinu ruku, nemohla uvěřit, že pravda, že tam skutečně pojede. Později bude lkát a říkat: věděla jsem , věděla jsem to a pozná, co znamenalo to zoufalství a neblahé tušení, které W těch slovech cítila, ale v tu chvíli si byla jista, zeje to jen strach, obavy, Sda si zaslouží to, co sama zavrhla. i Potom sešly dolů do Artušovy velké síně na oslavu svatodušních svátků. Takový Camelot ještě neviděla a možná také již nikdy neuvidí, pomys-"a si Morgaine. Velký kulatý stůl, Leodegranzův svatební dar, stál v síni Ľyní hodné jeho honosnosti; síně byly vyzdobeny hedvábnými stuhami | korouhvemi a promyšlenou vhodnou úpravou a zasedacím pořádkem

MLHY AVALONU
456
bylo dosaženo toho, že hosté byli rozsazeni tak, aby se jejich oči upírat do místa, kde seděl na vzdáleném konci síně Artuš. Pro tento i si vybral Garetha, aby seděl vedle něho, a po druhém jeho boku se královna a kolem byli shromážděni všichni rytíři, celájeho družina, všic ni ve svátečním, zbraně vyleštěné, paní vyšňořené a zářící jako če utržené květiny. Králové přicházeli jeden po druhém, poklekali velekrálem Artušem a přinášeli mu dary; Morgaine pozorovala kr; jemnou tvář, vážnou a slavnostní. Podívala se pokradmu na Viviane si jistě všimla, že Artuš vyspěl v dobrého krále, ne právě takového, kt by mohl být snadno souzen, ani Avalonem, ani druidy. A co ona, oprávněna posuzovat a zvažovat pravé příčiny vztahu mezi Artušem a A lonem? Cítila záchvěv neklidu, jaký mívala za starých dnů v Avalonu, k se učila otevírat svoji mysl vidění, které by ji mělo využít jako sv nástroje, a uvědomila si, že si přeje, aby Viviane byla daleko odtud, i k dobře nevěděla proč!
Rozhlédla se po Artušově družině - Gawaine s pískově zbarvenými vij a silný jako buldok se usmíval na svého bratra, čerstvě pasovaného rytíře; Gareth zářil jako nově vyražená zlatá mince. Lancelot byl sne a krásný a vypadalo to, zeje myšlenkami někde na druhém konci své Pellinore, šedivějící a jemný, jeho dcera Elaine obsluhující svého otce.1 A nyní k Artušově trůnu přistoupil jeden, který nepatřil mezi spoleíf" ky. Morgaine ho ještě neviděla, ale poznala, že

Gwenhwyfar ho zná ái se celá neznatelně přikrčila. äJsem jediný žijící syn krále Leodegranze," prohlásil, äa bratr královny, Artuši. Požaduji, abys přiznal můj nárok na Letní zemi." Artuš ho mírně upozornil: äNa tomhle dvoře, Meleagrante, se nevzn nároky. Zvážím tvoji žádost a poradím se s královnou. Je možné, že U | přiznám jméno regenta. Ale svůj názor ti nesdělím hned tady a teď." äPak je možné, že na tvůj názor ani čekat nebudu!" vykřikl Meleagra Byl to statný muž, který přišel na hostinu nejen s mečem a dýkou, i s bronzovou sekyrou; byl oblečen do špatně obarvených kůží a koze a vypadal jako divoch či děs nahánějící šašky bandita. Jeho dva zbrojn vypadali na ještě větší hrubiány. äJsem jediný žijící syn Leodegranze. Gwenhwyfar se nahnula dopředu a zašeptala něco Artušovi. Král řť äMoje paní mi říká, že tvůj otec popřel, že bys byl jeho syn. Buď ujisti že tvoji věc zvážíme, a jestliže je tvůj nárok spravedlivý, schválíme ho. l tuto chvíli tě, pane Meleagrante, žádám, aby ses podvolil mým pořádki a připojil se ke mně na mé hostině. Probereme to s mými rádci a učiní vše proto, abys neutrpěl žádnou újmu." äK čertu s hostinou!" vykřikl Meleagrant nazlobeně. äNepřišel js sem proto, abych se tu cpal cukrovím, okukoval paní a nudil se pachtění mužů, zápasících spolu jako malí kluci! Říkám ti, Artuši, J králem té země, a jestliže se opovážíš znevážit můj požadavek, tím l pro tebe - i pro tvoji paní!" KRÁL

oložil ruku na topůrko sekyr), ale Cai a Gareth k němu okamžitě iskočili a zkroutili mu ruce dozadu. LV téhle královské síni nebudou použity žádné zbraně," zarazil ho Cai dé, zatímco Gareth mu vypáčil sekyru z ruky a položil ji k nohám ušova stolce. äBěž, sedni si někam, brachu, a pusť se do jídla. U Kulatí stolu máme svůj pořádek, a když náš král říká, že učiní spravedlnosti lost, můžeš se na jeho slovo spolehnout!" jiHrubě ho otočili, ale Meleagrant se jim vykroutil a zabručel: äK čertu yojí hostinou a do háje s tvojí spravedlností! Ať vezme ďas ten tvůj llatý stůl i všechny tvoje společníky!" Nechal sekyru sekyrou, otočil se vpochodoval ze síně. Cai šel krok za ním a Gawaine se napůl zvedl, ale tuš jim dal znamení, aby se zase posadili. .Jen ho nechtě jít," řekl. äS ním se budeme zabývat, až přijde vhodný S. Právě tobě, LanceloteJako oblíbenci mé paní, dost možná připadne »1 zabývat se tím neurvalcem." äBude mi potěšením, můj králi," prohlásil Lancelot, jako kdyby se ave probral ze spánku, a Morgaine ho podezírala, že vůbec netuší, ternu právě vyjádřil svůj souhlas. Mluvčí u dveří dosud provolávali, že ichni lidé mohou předstoupit před krále a požádat ho o jeho spravedl-ist; došlo ke krátké komické mezihře, když vstoupil farmář a vyprávěl, k se se svým sousedem pohádal o malý větrný mlýn na hranicích svého Eemku. ,»A nemohli jsme se dohodnout, pane," řekl a žmoulal v rukou drsný lény klobouk, äa pak jsme se domluvili, že když král zajistil pro celou lle zemi mír, že bychom mohli mít každý svůj větrný mlýn, a tak jsem ly, abys nám poradil a my se zařídíme podle toho." Nakonec byla za dobrosrdečného smíchu ta věc posouzena; ale Mor-|ine si všimla, že samotný Artuš se nesměje, ale vážně naslouchá, dává zhřešení, byl klidný, ještě když mu muž poděkoval a odcházel, klaně se movu děkuje; teprve když odešel, povolila jeho tvář a usmál se. äCaii, starej se, aby tomu chlapíkovi, než půjde domů, dali v kuchyni něco (dlu, když sem vážil tak dlouhou cestu." Povzdechl si. äKdo je tu další? |fcj Bůh, aby to bylo něco vhodnějšího pro můj soud - nebo se mě přijde jjikdo další zeptat, jak třeba chovat koně nebo něco takového?" IkiNa tom je vidět, jakou mají důvěru ke svému králi, Artuši," řekl uiesin. äAle měl bys jim dát vědět, že by se měli obracet na místního ioa a postarat se o to, aby tvoji poddaní králové byli odpovědni za tťavedlnost tvým jménem." Zvedl hlavu, aby se podíval na dalšího pro-bníka. äTentokrát si spíše zaslouží královu pozornost, protože je to žena, zpochyby má nějaké potíže." |Artušjí pokynul, aby předstoupila: byla to mladá, sebevědomá žena, vála se vznešeně, zřejmě byla vychována ke dvorským způsobům. něla žádný doprovod s výjimkou malého ošklivého trpaslíka, měřící-

ho sotva tři stopy, ale s širokými rameny a vyvinutými svaly. V ruce krátkou silnou sekyru. Uklonila se králi a vyprávěla mu svůj příběh. Slouží u jedné paní ku zůstala sama na světě, tak jako zůstaly po letech války mnohé jiné za svoji usedlost má na severu, poblíž staré římské zdi, která se táhne m do dálky a jsou v ní pobořené pevnosti a rozpadlé usedlosti, většina z ni je v zoufalém stavu. Skupina pěti bratří, všichni hrubiáni, si opevnila! hradů a chystají se celou zemi vyplenit. Jeden z nich, který si říká Červe rytíř červených polí si začal ženin majetek přivlastňovat; a jeho bratři js ještě horší.
; äČervený rytíř, ha!" vykřikl Gawaine. äToho muže znám. Bojoval u s ním, když jsem přijel na jih ze své poslední návštěvy v Lotově zemi a! jsem vyvázl životem, Artuši. Bylo by dobré poslat tam armádu, ah

chlapíky zneškodnila - v té části země opravdu nevládne zákon." Artuš se zachmuřil a přikývl, ale mladý Gareth povstal ze svého sedá äMůj pane Artuši, to jsou hranice země mého otce. Slíbils mi úh dodrž tedy svůj slib, můj králi, a pošli mě, abych pomohl té paníchr venkov proti oněm samozvancům!" Mladá žena se na Garetha podívala a viděla, zeje to holobrádekvi hedvábné tunice, kterou si oblékl na svoje pasování na rytíře, a rozes se. äCože ty? Vždyť jsi ještě dítě. Netušila jsem, že velekrál si bere tz výrostky, aby ho obsluhovali u stolu!" Gareth se zapýřil jako chT; Skutečně podával Artušovi kalich - byla to služba mladých uroze hochů vychovávaných u dvora - sloužit při velkých hostinách. G; zapomněl, žejiž to neníjeho povinností, a Artuš, kterému se chlapec! mu v tom nebránil. Zena se narovnala. äMůj pane a králi, přišla jsem tě požádat o jedu nebo více ze tvých rytířů, kteří mají dobrou pověst z boje a kteří byl schopni toho Červeného rytíře zastavit - Gawaine, Lancelot Či r jeden z těch, kteříjsou známíjako bojovníci proti Sášům. Chceš snad se mi posmívali, že jsem přivedla chlapce z kuchyně, pane?" Artuš řekl: äMůj společník Gareth není žádný chlapec z kuchyně,] Je to bratr pana Gawaina a zdá se, že z něho bude stejně dobrý rytíře je jeho bratr, nebo ještě lepší. Skutečně jsem mu slíbil první úkol, bude moci se ctí vykonat, a tak ho pošlu s tebou. Garethe," řekl je äpověřuji tě, abys jel s touto paní a střežil ji před nebezpečím pól a až přijedete do její země, pomohl jí zorganizovat obranu proti darebákům. Jestliže budeš potřebovat pomoc, pošli mi zprávu, ale má bezpochyby dostatek bojovníků - pouze potřebují někoho se ztí a dovedností ve vedení boje a ty ses tohle naučil od Caie a Gawama;! dávám ti dobrého muže, který tě ochrání a bude ti v mnohém užití" Neodvažovala se králi odporovat, ale na Garetha vrhla nedtt pohled. Gareth odpověděl: äDěkuji ti, můj pane Artuši. NaželM padouchům, co sužují tamní venkov, úctu před Bohem." Uklonil i král J E L E N 459
tovi a obrátil se k paní, ona se však k němu otočila zády a nasupeně fcšla ze síně. tancelot tiše poznamenal: äJe na to mladý, pane. Neměl bys raději Slat Balana nebo Balina nebo někoho zkušenějšího?" rtuš zavrtěl hlavou. äOpravdu věřím, že Gareth to dokáže, a nepřeji tahy někdo z mých společníků měl přednost před druhým - té ženě lisí stačit, že jeden z nich přichází pomoci jí a jejím lidem." hrtuš si opřel záda a dal Caiovi znamení, aby mu naložil na talíř. äPři Klování spravedlnosti člověku vyhládne. Jsou ještě nějací prosebníci?" (_Je tu ještě jeden, můj pane Artuši," ozvala se Viviane tiše a povstala l svého místa mezi královninými dámami. Morgaine se začala zvedat htěla ji doprovodit, ale Viviane jí dala znamení, aby zůstala sedět. padala vyšší, než byla, protože se držela tak rovně. A část z toho bylo lízlo, kouzlo Avalonu... vlasy, celé bílé, měla spletené a vyčesané vysoko I hlavě; po boku jí visela zahnutá dýka, dýka kněžky, a na čele jí zářil Směsic jako znamení Bohyně. (Artuš se na ni na chvíli překvapeně zahleděl, potom ji poznal a dal jí pmení, aby předstoupila. |äPaní z Avalonu, jak dlouho jsi již nepoctila tento dvůr svojí návštěvou. gjďke mně, tetičko, a sděl mi, jak ti nejlépe mohu posloužit." ("äTím, že prokážeš úctu Avalonu, takjakjsi přísahal," řekla Viviane. Hlas Bia jasný, byť trochu ztlumený, ale byl to vycvičený hlas kněžky, takže (bylo slyšet až do nejzazších koutů síně. äMůj králi, prosím tě, aby ses Mftí podíval na meč, který nosíš, a vzpomenul na ty, kteří ti jej vložili do jkou, a na to, cos tehdy přísahal..." V pozdějších letech, když se o událostech onoho dne vypravovalo širo- daleko, nemohly se dvě stovky lidí v síni shodnout na tom, co se Shodilo jako první. Morgaine viděla Bahna, jak povstal ze svého místa Spěchal dopředu, viděla ruku, která popadá velkou sekyru, která tam Meleagrantovi zůstala opřená o trůn, potom zaslechla šarvátku a křik Myšela i vlastní výkřik, když velká sekyra prolétla vzduchem. Ránu do-dnout však neviděla, pouze to, jak se Vivianiny bílé vlasy náhle zbarvily vídoruda a velká kněžka se zhroutila a bez jediného výkřiku tiše padla !emi. V síni se rozlehl křik a volání; Lancelot a Gawaine drželi Bahna, brání-to se jejich sevření; Morgaine svírala v ruce vlastní dýku a spěchala lim, ale Kevinji násilím zadržel, až jí zkroutil prsty v zápěstí. »Morgaine, Morgaine, ne, už je pozdě..." řekl a jeho hlas byl zdrsnělý Ľyky. äCeridwen! Matko Bohyně... Ne, ne, nedívej se na ni už, Morgaine." Snažil seji odvrátit, ale Morgaine stála jako přimražená, jako kdyby ameněla, a naslouchala BalinoviJak huláká jednu nestoudnost za dru-Cai polekaně řekl: äPodívejte se na pana Taliesina!" Stařec omdlel hroutil se na svém sedadle. Cai se sehnul a zadržel ho, potom, mumlaje

460 MLHY AVA L O N U
slova omluvy směrem k Artušovi, uchopil králův pohár a nalil stár muži do hrdla trochu vína. Kevin nechal Morgainejít a neohrabaně.! belhal ke starému druidovi. Skláněl se nad ním. Morgaine si pomysleli Já bych k němu měla jít, ale připadala

si, jako kdyby jí nohy přim k podlaze, nemohla udělat jediný krok. Zírala na bezvládné tělo m aby se nemusela ohlížet na tu hroznou krvavou kalužna podlaze, pr kující šaty, vlasy i dlouhým pláštěm. V posledním okamžiku ucho Viviane svůj malý zahnutý nůž. Nyní na něm ležela její ruka, byla poť něna vlastní krví - všude bylo tolik krve... Její lebka byla rozťatá ve a všude byla krev; krev na trůne vytéká jako z obětovaného zvířete, tady ut Artušova trůnu... Artuš se konečně zmohl na výkřik. äTy ohavný člověče," zvolal ochn tělým hlasem, äcos to udělal? Tohle je vražda, chladnokrevná vražda pi trůnem samotného krále..." äVražda, říkáš?" ozval se Balin drsným ztěžklým jazykem. äAno, byla| ta nejhorší vraždkyně v tomto království, která si zasloužila smrt nejn dvakrát - zbavil jsem tvoje království zlé a hanebné čarodějnice, můj ki Artuš se tvářil více nazlobeně než ztrápeně. äJezerní paní byla i přítelkyně a dobrodinka! Jak se opovažuješ takhle mluvit o mé přibil která mi pomáhala na trůn?" äMohu se obrátit na samotného pana Lancelota, aby mi dosvědčil,.! má na svědomí smrt mé matky," řekl Balin, ädobré a pobožné křesťan) jménem Priscilla a pěstounky tvého vlastního bratra Balana! A zavraždí moji matku, říkám ti, zeji zavraždila svými hanebnými kouzly." Oblil se mu zkřivil, ten hřmotný muž plakal jako dítě. äZavraždila moji nu to ti povídám, a já jsem ji pomstil, tak jak se na rytíře sluší!" Lancelot zavřel v hrůze oči, obličej měl stažený bolestí, ale nepL äMůj pane Artuši, život tohohle muže patří mně! Dovol, abych pc smrt své matky." äA sestry mé matky," připojil se Gawaine.
äA mé..." dodal Gaheris.
Morgaine se vzpamatovala z transu. Vykřikla: äNe, Artuši! Dovol, i můj! Zavraždil Paní před tvým trůnem, dovol, ať žena z Avalonu p krevAvalonu - podívej, pan Taliesin tu leží v mrákotách, je to jako l zavraždil i jeho..." äSestro, sestro moje..." Artuš natáhl k Morgaine ruku. äNe, ne, si ko, dej mi svoji dýku." Morgaine stála, potřásala hlavou a v ruce držela dýku. Taliesin l vstal a vzal jí dýku z třesoucí se ruky. äNe, Morgaine. Už ne další l Bohyně ví, že to stačilo -její krev byla v této sini prolita na znamení Avalonu."
äOběť! Ano, byla to oběť Bohu a Bůh všechny tyhle zlé čaroději i s těmi jejich bohy vymýtí!" křičel Balin zuřivě. äDovol mi, ať se zm i toho, pane Artuši, ať vyčistím tento dvůr od jejich zlých čarodějů J král JE L. i: N
461
vždy." Bránil se tak divoce, že Lancelot s Gawainem ho stěží udrželi, ili znamení Caiovi, aby přišel a pomohl jim Bahna zkrotit. ‚Ticho!" vykřikJ Lancelot a pohodil hlavou. äVaruji tě, vztáhneš-lijen ku na Merlina nebo Morgaine, a já se postarám o tvoji hlavu, ať si Artuš iá, co chce, ano, můj pane Artuši, a zemřu pak před tvýma očima, bu-g-li si to přát!" Obličej měl ztrhaný zoufalstvím i mučivou úzkostí. äMůj králi," štěkal Balin, äprosím tě, dovol, ať tě zbavím všech těch rodějů a čarodějnic ve jménu Krista, který je všechny nenávidí." feLancelot udeřil Balina zprudka přes ústa; muž zalapal po dechu a zmlkl, |ev mu stékala z poraněných rtů. |äS tvým dovolením, můj pane..." Lancelot sundal nákladný plášť ajem-|jej přehodil přes zohavené zkrvavené tělo své matky. tzdálo se, že Artuš nyní dýchá lehčeji, když bylo mrtvé tělo zakryto před po zraky. Pouze Morgaine nepřestávala zírat s očima dokořán na tělo K života, přikryté Lancelotovým svátečním karmínovým pláštěm. Krev. Krev u paty králova trůnu. Krev, která potřísnila ohniště... Morgaine (zdálo, jako kdyby slyšela vykřiknout Raven. Artuš tiše poznamenal: Šedivějte se na paní Morgaine, asi omdlí," a Morgaine cítila, jak jí něčí |ce jemně pomáhají na místo a někdo jí přidržuje u rtů pohár. Začala (odstrkovat a pak sejí zdálo, že slyší, jak jí Viviane říká: Vypíj to. Kněžka lansí uchovat svoji sílu a vůli. Poslušně nápoj vypila a slyšela Artušův hlas, řfcný a slavnostní. äBalme, ať již máš jakýkoli důvod, už mlč, slyšel jsem, co jsi říkal - už U slovo - buďto jsi zešílel, nebojsi chladnokrevný vrah. Ať říkáš cokoliv, vraždil jsi moji příbuznou a vytáhl jsi zbraň před velekrálem o svato-éních svátcích. Přesto nedopustím, abys byl zde zabit. Lancelote, scho-jsvůj meč." Lancelot zasunul meč zpátky do pochvy. äUdělám, co si přeješ, můj mé. Ale jestliže nepotrestáš tohohle vraha, potom tě prosím, abych ohl opustit tento dvůr." »Ach, jistě že ho potrestám." Artuš se opět zamračil. äBahně, jsi při yslech natolik, abys mě mohl poslouchat? Toto je můj rozsudek nad ou: Zakazuji ti jednou provždy, aby ses objevil na tomto dvoře. Ať je l Paní připraveno a přeneseno na katafalku na koně a pověřuji tě, abys poopravil do Glastonbury a vyprávěl svůj příběh arcibiskupovi a vykonal Kovy trest, jaký ti přikáže. Mluvil jsi nyní o Bohu a o Kristu, ale žádný "ťanský král nedovolí osobní mstu zbraní před trůnem spravedlnosti. ySíš, co ti říkám, Baline, kdysi můj rytíři a společníku?" Balin svěsil hlavu. Nos mu zlomila Lancelotova rána, z úst mu vytékala t!v a ztěžka mluvil přes vylomený zub. äSlyším tě, můj pane králi. A po-du tam." Posadil se s hlavou sklopenou. Artuš dal pokyn služebnictvu. äProsím vás, přiveďte někoho, aby od-nil to nebohé

tělo." Morgaine se odtrhla od rukou, které ji držely, a poklekla vedle Viviane.

MLHY AVALON U
462
äMůj pane, prosím tě, dovol mi, abych ji připravila na poslední cestu a snažila se přitom zadržet slzy. Tohle nebyla Viviane, tohle zlom* mrtvé tělo, ruka, dosud svírající avalonskou dýku. Popadla dýku, polil ji a zastrčila šiji za pas. Tohle, jedině tohle si nechá. Milosrdná Matko, věděla jsem, ze se spolu nikdy nevrátíme do Avalonu... Plakat nebude. Cítila, jak Lancelot stojí vedle ní. Zamumlal: ät(štěstí, že tu není Balan - ztratit matku a soukojence v jediném okamžtt šílenství - ale možná, kdyby tu Balan byl, nemuselo se to stát! Exis nějaký Bůh či milosrdenství?" Srdce ji bolelo z Lancelotovy úzkosti. Bál se své matky a neměl ji ale zároveň ji uctíval, jako každou tvář Bohyně. Částjejíhojá toužila; nout Lancelota do svého náručí, utěšit ho, nechat ho vyplakat; ale i i hněv. Svoji matku si ošklivil, jak se opovažuje po ní teď truchlit? Taliesin klečel vedle nich a ozval se ztrhaným starým hlasem: äDovo ať vám pomohu, děti. Je to moje právo..." a oba ustoupili stranou, k sklonil hlavu, aby nad zesnulou zamumlal starodávnou modlitbu. Artuš povstal. äDnes již žádné oslavy nebudou. Došlo zde k velké i gédii, není co oslavovat. Ti, co mají hlad, nechť se v tichosti najedí a l jdou." Pomalu přistoupil k ležícímu tělu. Rukou spočinul něžně na gainině rameni; cítila jeho ruku, ačkoliv jinak byla otupená zoufala Slyšela, jak ostatní hosté tiše jeden po druhém opouštějí síň, a přesjt šum zaslechla zvuky harfy; jediný pár rukou v celé Británii dovedli; hrát. Napětí v ní povolilo a z očí jí vytryskly slzy. Za zvuků Kevinovy l hrající pohřební žalozpěv za Paní, pomalu vynášeli Viviane, kněžkui loňskou ze síně Camelotu. Morgaine kráčela vedle már a ještě jedno ohlédla zpět do velké síně a na Kulatý stůl, kde se vedle harfeníka sklái osamělá postava Artuše. Přes všechno svoje zoufalství i žal si v du pomyslela; Viviane tedy Artušovi poselství Avalonu nikdy nepředala. Tah síň křesťanského krále a nyní zde není nikdo, kdo by to mohl změnit. Jak l Gwenhwyfar radovala, kdyby to věděla. Měl natažené ruce; nevěděla, snad se modlí. Viděla vytetované hady.j jeho zápěstích a vzpomněla si na mladého jelena a nově korunoval" krále, který za ní přišel s krví Krále jelena na rukou i ve tváři, a na okai se jí zdálo, že slyší hlas královny vil, jak se jim vysmívá. A pak, odnášeli Viviane k poslednímu odpočinku, nebylo už slyšet nic než l kání Kevinovy harfy a po jejím boku Lancelotův pláč. morgaine vypráví...
Doprovázela jsem Vivianino tělo z velké síně s Kulatým stolem, a co sípán plakala jsem tehdy tepme podruhé v životě.
A potom později ten večer jsem se poliádala s Kevinem. Spolu s královninými ženami jsem připravila Vivianino tělo na pohřeb. huy far poslala svoje zeny, plátno, koření a sametové plaší, ale sama nepřislal KRÁL JELEN
463
a v pořádku. Knížka avalonská má byt uložena k poslednímu odpočinku ostatní knížkami. Toužila jsem po svých sestrách z Domu panen; ale alespoň se jí lotkne ruka křesťana. Když jsem skončila, přišel Kevin, aby tělo hlídal. ĽTaliesin jsem poslal, al)y si odpočinu!. Nyní nesu všechnu odpovědnost já, g Měřím britsky; je velmi starý a velmi slabý - je jen zázrak, že mu dnes tikalo srdce. Obávám se, zeji dlouho nepřežije. Bulinje nyní v klidu," dodal. Vvsiím, že si snad uvědomuje, co udělal - ale jisté je, že to udělal v záchvatu yiství.Je připraven vypravit se s jejím tělem do Glastonbury a pak vykonat trest, ry mu arcibiskup uloží." Nevěřícně jsem na. něho zírala. äA ty to lak necháš? Necháš ji v rukách církve? ví nezáleží na tom, co se stane s vrahem," řekla jsem, äale Viviane musí byt lezena do Avalonu." Ztěžka jsem polkla, abych se znovu nerozplakala. Měly vjet do Avalonu spolu... Irtuš nařídil," pronesl Kevin tise, äze má byt pohrbena před kostelem v Glas-bury, aby ji všichni viděli." lavrtéla jsem nevěřícně hlavou. Copak se dneska všiclini zbláznili? äViviane si odpočívat v Avalonu," řekla jsem, äkde od nepaméti leží pohřbeny všechny Oky Matky. A ona byla Je žerní paní!" .Byla také Artušovou přítelkyní a dobrodinkou," prohlásil Kevin, äa on sipreje, f se její hrob stal místem, kam se budou ubírat poutníci." Natáhl ruku, aby mě úl. äNe, poslouchejme, Morgaine-to, co říká, je rozumné. Za Artušovy vlády l dosud spáchán takový zločin. Nemůže skrýt její hrob před lidskýma očima mazat z mysli. Musí být pohrbena tam, kde se všichni dozvědí o králově Ľavedlnosti a spravedlnosti církve." 4 ty tohle dovolíš!" Morgaine, moje nejdražší," oslovil ji jemně, äna mně nezáleží, zda to odmítnu, "v dovolím. Artuš je nejvyšším králem a je to jeho vůle, která rozhoduje v jeho lovství." A Taliesin k tomu mlčí? Nebo jste ho proto poslali, aby si odpočinul, ai)y byl lnou, až budeš mlčky schvalovat to rouhačství, které navrhuje král? Copak olís,

aby byla Viviane pohrl)ena jako křesťanka s křesťanskými poctami, ona, Tni paní bude pohřbena lidmi, kteří uvěznili svého Boha za kamennými lami? Viviane si zvolila mě, abych se po ní stala Jezemí paní, a já to zakazuji, azuji to, slyšíš mě? " ievin tiše poznamenal: äMorgaine, poslouchej ne, drahá. Viviane zemřela, i by jmenovala svoji nástupkym..." Byl jsi tam ten den, kdy si mě vybrala!" Ale když zemřela, nebyla jsi v Avalonu, a toho místa ses zřekla," upozornil tn a jeho slova dopadala na moji hlavu jako studený déšť, až jsem se zachvěla. děl na máry s Vivianiným tělem, které tam leželo přikryté; nedokázala jsem Wat nic, aby její obličej vypadal ve smrti důstojně. äViviane zemřela bez nástupci kterou by jmenovala na svoje místo, a proto připadá mně, jako Merlinu nu, abych prohlásil, co se má udělat. A jestliže je toto Artušova vůle, pouze ipaní - a promiň ni, drahá, ze to tak říkám, teď již žádná Paní z Avalonu

není - aby mohla mluvit proti tonu, co já říkám. Vidím, že král má pro to přeje, svoje důvody. Viviane strávila život ve snaze zavést v teto zemi mířím nou vládu zákona... " äPřišla zaArtušem, aby mu vyčetla, ze opustil Avalon!" křičela jsem celá zoi äZemřela a její podání nebylo uskutečněno a ty dovolíš, aby ležela v kresti půdě v dosahu zvuku kostelních zvonů, aby nad ní vítězila i po smrti stejné id za jejího života ? "
-äMorgaine, Morgaine, moje ubohé děvce1." Kevin ke mně natáhl ruce, Ľ»; neforemné ruce, kterými mě tolikrát hladil. äJá jsem ji také miloval, věr mi! / mrtvá. Byla to velká zena a strávila celt život bojem za tuto zemi - myslíš si ; tolik záleží mi tom, kde leží její prázdná schránka ? Je pryč. a ať už ji po smrti cokoliv, podle toho, jak jsem ji znal, vím, že to bude jen to dohře. Myslíš si, i si stěžovala, když její tělo leží tam, kde může nejlépe posloužit účelu, za který i život bojovala - aby králova spravedlnost vítězila nad zlem v této zemi?" Jehozvučný, hladké melodický hlas mé na okamžik málem přesvědčil. Viviawi pryč; jsou to jenom křesťané, kteří prohlašují pudu za posvátnou či neposvátnou,! kdyby celá země, která je hrudí Matky, nebyla posvátná. Zatoužila jsem vrhu se mu do náručí a rozplakat se, plakat pro svoji jedinou matku, kterou jsem ~~~ pro nenávratně zmařené naděje, že se jednou vrátím po jejím boku do Av vyplakat bolest nad vsím, co jsem odhodila, nad tím, ze jsem si zničila svůj i Ale po tom, co řekl, mi hrůzou podklesla kolena.
äViviane byla stará," Tekl, äa žila v Avalonu, chráněna před vnějšími Já jsem musel žít s Artušem ve světě, kde se vyhrávají války a dělají oprav rozliodnutí. Morgaine, má nejdražší, poslouchej mě. Je příliš pozdě zádi Artušovi, aby dodržel svůj závazek Avalonu v té podobě, v jaké jej kdysi dal. i plyne, zvuky kostelních zvonů se ozývají po celé zemi a lidé jsou spokojeni. jsme my, abychom prohlásili, ze to není vůle našich bohu? Ať si to přejeme l ne, má nejdražší lásko, je to křesťanská země a my, kteří uctíváme Vivua památku, neuděláme pro ni to nejlepší, když dáme všem na vědomí, že sem pí aby žádala, po králi nemožné." äžádala nemožné?"
Vztekle jsem odtáhla ruce. äJak se opovažuješ,?" lá äMorgaine, naslouchej rozumu..."
äTo není rozum, to je zrada! Kdyby to slyšel Taliesin!"
äMluvím tak, jak jsem slyšel mluvit samotného Taliesina," řekl jemné. ävvm přece žila také pro to, o co usiloval Artuš, to znamená vytvořit mírumilovnou sft - ať již křesťanskou nebo druidskou, na tom nezáleží; vůle Bohyně bude sp" af už jí lidé dají jakékoli jméno. Kdo jsi ty, ze se opovažuješ tvrdit, že to vůle Bohyně, že Viviane byla zavražděna dříve, než mohla znovu zasít v zemi, ve které zavládl mír a spokojeny život pro všechny bez rozdílu? Rtí nebudou tu další nešváry, a kdyby Kalin býval Viviane nezasáhl, sán bych j mluvil proti tomu, o co chtěla žádat - a myslím, ze Taliesin by se mnou souhw äJak se opovažuješ mluvit za Taliesina?"
äTaliesin sám mě jmenoval Merlinem britským," hájil se Kevin, äa mušími f důvěřovat, ze budu jednat v jeho jménu, když nebude moci mluvit sám. KRÁL JELEN

tPřístě už řekneš, že se z tebe stal křesťan! Proč nenosíš růženec a krucifix?" Ľ{lasem tak jemným, že se mi chtělo plakat, řekl: ä Opravdu si myslíš, že by v tom takový rozdíl, Morgaine, kdybych je nosil?" poklekla jsem před ním a přitiskla si jeho pochroumané ruce na svoji hruď. ruině, já jsem tě milovala. Proto té teď prosím - zachovej věrnost Avalonu fwwnině vzpomínce! Pojď dnes večer se mnou. Nehraj tuhle komedii, ale vvoď mě do Avalonu, kde bude Jezerní paní ležet spolu s ostatními knížkami yně..." klonil se ke mně; cítila jsem mučivou úzkost vycházející z jeho rukou. äMoříš, já nemohu. Moje nejdražší, uklidni se a naslouchej hlasu rozumu v tom, Mm." ala jsem tam, vyprostila jsem

se z jeho slabého objetí, pozvedla ruce a vzala .sebe sílu Bohyně. Slyšela jsem vlastní hlas, jak hřímá silou kněžky. äKevine! m jménu, ve jménu té, která za tebou přišla, ve jménu mužství, které ti dala, bádám k poslušnosti! Tvoje věrnost nepatří Artušovi ani Británii, ale pouze ni a tvým přísahám! Teď pojď, opustíme tohle místo! Pojď se mnou do mu, odneseme tam její tělo!" Ve stínu kolem mne zářila, slabá zář Bohyně; Kevin na okamžik roztřeseně poklekl m, ze v příštím okamžiku by mé poslechl. A pak, nevím, co se stalo - snad mi {prolétlo: Ne, nejsem toho hodná, nemám na to právo... opustila jsem Avalon, ila jsem jej, jakým právem uděluji příkazy Merlinu britskému ? Kouzlo opadlo, n udělal prudké trhané gesto a neohrabaně se vysoukal na nohy. í,Ženo, ty mi nemáš co přikazovat! Ty, která jsi opustila Avalon, jakým právem "5 dávat příkazy Merlinovi? Spíš bys mela klečet ty přede mnou!" Oběma srna mé odstrčil. äJiž mé více. nesváděj!" otočil se a kulhal prfč, a jeho stín se odrážel na zdi trhavými pohyby; pozorovala l ho, jak odchází, ochrnuta děsem natolik, že jsem ani nemohla plakat. íyri dny nato byla Viviane pohřbena se všemi církevními poctami na Svatém mé v Glastonbury. Nešla jsem tam. fikdy, přísahala jsem si, nevstoupím na Ostrov kněži. írtuš po ní upřímně truchlil a nechal jí postavit velkou hrobku s hromadou vénu a přísalial, že jednoho dne, až on a Gwenlwyfar zemřou, budou ležet po ví boku. Pokud jde o Balina, arcibiskup Patricius mu přikázal, aby se vypravil na pouť yRima a na Svaté ostrovy. Když se Balon dozvěděl od Lancelota, co se stalo, fňl se s Balinem, a oba soukojenci spolu svedli boj, při kterém byl Balin stát pwom ranou; ale i Balon na svá zranění zemřel a nepřežil ho ani o jediný den. P Viviane - aspoň tak se to říká v písni, která o tom vznikla - byla panštěna; fco z toho, když leží v křesťanském hrobě?

Já... já jsem se ani nedozvěděla, koho zvolili místo ní Jezemí paní, protože pí se nemohla vrátit do Avalonu... {ĽĽĽNezasloužila jsem si La.nceiota, nezasloužila jsem si Kevina, nemohla jsem ttit, aby konal svoji povinnost vůči Avalonu...

MLHY AVALONU
466
...Měla jsem jít za Taliesinen a poprosit ho, třeba na kolenou, aby met zpátky do Avalonu, abych mohla odčinit svoje chyby a vrátit se do chrámu-Ilyně...
A než skončilo léto, i Taliesin usnul; myslím, ze není jisté, zda si vůbec uv moval, íe Viviane zemřela, protože, když ji pohrbili, mluvil, jako kdfby se Ľi brzy vrátit a odjet s ním zpět do Avalonu; a hovořil i o mé matce, jako kďybvi a já byla malým děvčátkem v Domě panen. Zemřel na konci léta v klidu a r a byl pohrben na Canelotu a dokonce i biskup ho oplakával jako moudrého a v laného muže. A následující zimu jsme se dozvěděli, ze se Meleagrant prohlásil králem l země a rozhodl se tam vládnout. Když vsak přišlo jaro, byl Artuš pryč na ca na jilm země a i iMncelot odjel podívat se na králův hrad na Caerleonu. dobu poslal Meleagrant posla pod vlajkou smíru a prosil, aby jeho sestra Gi hwyfar za ním přijela a promluvila s ním o tom, jak bude vládnout nad tou i na kterou si činili oba nárok. 4
Cítil bych sejistěji, a myslím, že i mému panu králi by se ti líbilo, kdyby tu byl Lancelot a kdyby mohl jet s tebou," proť Cai střízlivě. äO svatodušních svátcích vytáhl ten blázen"] králem zbraň a nečekal na králův rozsudek. Ať už je to tvůj bratr, l ne, nelíbí se mi, že pojedeš sama jenom se svou paní a komorníkem.! äNení to můj bratr," prohlásila Gwenhwyfar. äJeho matka byla nejal dobu královou milenkou, ale odložil ji, protože ji přistihl s jiným mu! Činila si nároky a zřejmě řekla svému synovi, že Leodegranzjejehot Král to však nikdy neuznal. Kdyby to byl čestný muž, takový, kterém mohl můj pán věřit, možná by se mohl stát mým správcem stejné ji každý jiný. Ale já nedovolím, aby ze své lži těžil." fi äBudeš si jista v jeho rukou, Gwenhwyfar?" zeptala sejí Morgaine l Gwenhwyfar pohlédla na Caie a Morgaine a zavrtěla hlavou. Pro Morgaine tváří tak vážně a neochvějně? Copak se Morgaine nikdy nii nebojí, nikdy se jí za tou chladnou nečitelnou tváří nedotknou t Rozumově věděla, že Morgaine stejně jako jakýkoli smrtelník musín trpět bolestí, strachem, žalem, zlobou - přesto pouze dvakrát žahl v Morgainině tváři odraz nějakých citů a to bylo již dávno; jednou, l Morgaine upadla do transu a viděla na ohništi krev - potom vyk strachem - a jednou, když Viviane zavraždili před jejíma očima - tfilj omdlévala. Ľl| Gwenhwyfar řekla: äVůbec mu nevěřím, jedině to, zeje to jen pod nik toužící po moci. Ale uvažuj, Morgaine. Všechny jeho nároky vychi ze skutečnosti, že je můj bratr. Jestliže se pokusí mě jen trochu uraziti se mnou bude zacházet méně důstojně, než jak se sluší na sestru a ktí KRÁLJ t; L E N
467

i prokáže se, že jeho nároky jsou neoprávněné. Takže se neopováží Elat nic jiného nežli mě tak přivítat, jako uctívanou sestru a královnu, U to jasné?" rforgaine pokrčila rameny. äNevěřila bych mu ani natolik." iBczpochyby znáš stejně jako Merlin kouzla, která ti poradí, co v tako-D případě dělat." rforgaine netečně prohlásila: äNa to nejsou zapotřebí žádná kouzla, r člověk poznal, že hrubián je hrubián, a není nutná žádná nadpřiro-tá moudrost, která by mě varovala před nejbližším zloději." Í řekla Morgaine cokoliv, Gwenhwyfar měla vždycky pocit, že musí élat něco přesně opačného; vždycky cítila, zeji Morgaine považuje za JlXpáka, který si nedokáže sám ani zavázat vlastní boty. Copak si Morgai- myslí, že Gwenhwyfar nedokáže urovnat státnickou záležitost, když je kuš pryč? Stěží se přinutila podívat se Morgaine do tváře od těch šťastných beltanských ohňů před rokem, kdy prosila svoji švagrovou bějaké kouzlo proti neplodnosti. Morgaine jí řekla, že její kouzla mají stojiny než očekávaný účinek... teď kdykoliv se na Morgaine podívá, i pocit, že si na to její švagrová musí také vzpomenout. Duh mě trestá; možná za to, že jsem se zapletla do těch čaru a kouzel, možná l.ftí hanelmou noc. A jako vždycky když dovolila, aby její vybavila vzpo-nka na tu noc, cítila, jak jí celé tělo hoří smíšeným pocitem rozkoše itíidu. Ach, jak snadno se řekne, že byli všichni tři opilí, nebo se dá niouvat na to, že co se tu noc stalo, bylo s Artušovým souhlasem, do-nce na jeho naléhání. Přesto to byl politováníhodný hřích, cizoložství. |Aod té noci po Lancelotovi toužila dnem i nocí; přesto se sotva viděli. hýbala se mu, jak jen mohla. Nedokázala mu pohlédnout do očí. Nevidí ji snad jako nestoudnou cizoložnou ženu? Musí šiji ošklivit. Ona tk po něm zoufale prahla. (Po těch svatodušních svátcích se Lancelot u dvora objevil jen málokdy. |ikdy netušila, že mu tolik záleželo na matce, tím spíš na bratru Balanovi [ipo obou hluboce truchlil. V tuto dobu byl pořád mimo dvůr. |äPřál bych si," posteskl si Cai, äaby tady byl Lancelot. Aby mohl na téhle pravě královnu doprovázet." äKdyby tady byl Lancelot," uvažovala Morgaine, äodstranilo by se mno-1 z našich problémů, protože ten by Meleagranta usadil jen několika Ľvy. Ale nemá smysl mluvit o tom, co není. Gwenhwyfar, chceš, abych a s tebou a chránila tě?" Proboha," ohradila se Gwenhwyfar, änejsem malé dítě, které se ne-lůže pohnout bez chůvy! Vezmu si s sebou svého komorníka, pana Lukna a vezmu si Braccu, aby mě učesala a zavázala mi šaty, jestli se tam liržím déle než přes jednu noc, a bude spát u nohou mé postele; co "třebuji víc?" "Přesto, Gwenhwyfar, musíš mít doprovod příslušející tvému postavení. "sudje tu u dvora pár Artušových společníků."

M LHY AVALON L
468

äVezmu si Ectoria," rozhodla Gwenhwyfar. äJe to Artušův nevlastní ot vznešený muž a veterán mnoha Artušových válek." Morgaine zavrtěla netrpělivě hlavou. äStarý Ectorius a Lucan, kte přišel u Mount Badonu o paži - proč si nevezmeš rovnou k tomu G a Merlina, abys na žádného chromého nezapomněla? Měla bvs mít (proved mužů schopných boje, kteří by tě ochránili, Gvvenhwyfar r případ, že by si ten muž umanul vzít si královnu jako rukojmí nebo je něco horšího." Gwenhwyfar trpělivě opakovala: äJestli se ke mně nebude chovat já ke své sestře, potom jsou jeho nároky bezpředmětné. A který muž by ch vyhrožovat vlastní sestře?" äNevím, jestli je Meleagrant tak dobrý křesťan," prohlásila Moreail äale jestli se ho nebojíš, Gwenhwyfar, znáš bojiště lépe než já. Určitě.1 ti podaří najít doprovod vrávorajících veteránů, kteří s tebou ochou pojedou - jak si přeješ. Mohla bys mu nabídnout, aby se oženil s tv příbuznou Elaine, aby byl jeho nárok platný a aby mohl dělat místo tel regenta."

q Gwenhwyfar se otřásla, když si vybavila toho velkého hrubého mvň/S oblečeného do špatně obarvených kůží a kožešin. äElaine je jemně vychá váná dáma; takovému bych ji nedávala," řekla. äPromluvím si s nímuj jestli mi bude připadat jako slušný bojeschopnv muž, ponechám si hor uchování míru v tomto království, a jestli bude přísahat věrnost méi pánu Artušovi, může na tomhle ostrově vládnout - ne každý z Artušova společníků se mi líbí, člověk ale může věrně sloužit svému králi, a priu nemusí být galantní k ženám a nemusí se umět chovat u stolu." äUdivuje mne, že něco takového říkáš," prohlásila Morgaine. äMysl jsem, že pro tebe, která tak opěvuješ ctnosti mého příbuzného Lancelo není žádný muž dobrým rytířem, pokud není dostatečně hezký a neu se dvorně chovat."

Gwenhwyfar neměla chuť znovu se s Morgaine přít. äNo tak, sestřifl mám ráda i Gawaina, přestože je to drsný seveřan, který zakopává o via ní nohy a neumí před dámou promluvit jediné slovo. Možná, že i Mé agrantje takový drahokam zasazený

do kusu kosti, a proto se tamvyp vím, abych to mohla posoudit na vlastní oči." A tak příštího rána Gwenhwyfar vyrazila s doprovodem šesti ryt Ectoria, veterána Lucana, služebné a devítiletého pážete. Nenavštf domov, kde strávila dětství od toho dne, kdy šiji Igraine odvezla, abyJ provdali za Artuše. Nebylo to daleko: jen pár mil dolů z kopce pot" jezera, které bylo v tuto roční dobu vyschlé v bažinu a v létě se tu. šťavnatých lukách s kvetoucími pryskyřníky, pampeliškami a petrli pásl dobytek. U břehu nyní čekaly dvě lodě s vyvěšenými otcovými rouhvemi. Je to od Meleagranta troufalost, že svévolně používá oť" vlajky, je ale možné, že se ten člověk jen upřímně domnívá, zeje T "Ľ granzovým dědicem. Nakonec je to i pravda; třeba její otec lhal. KRÁL JELEN 469
fed tolika lety připlula tady k těm břehům, když mířila na Caerleon... byla tehdy mladá a nevinná! Lancelot byl po jejím boku, ale osud ji určil ilšovi - Bůh ví, že se mu snažila být dobrou manželkou, ačkoliv Bůh jí epřel děti. A znovu ji zaplavilo zoufalství, když se zahleděla na čekající [é. Mohla svému manželovi dát tři nebo pět, možná sedm synů a za rok Ohiy prijí1 nemoce, spála či spalničky, a všichni její synové by zemřeli... gkové věci se stávaly. Její vlastní matka porodila čtyři syny, přesto se dny z nich nedožil více než pěti let, a Alienořin syn zemřel při porodu li. Morgaine... Morgaine porodila syna té jejich zlé Bohyni čarodějů, »okudjejí známo, tenhle syn dosud žije a prospívá, zatímco ona, věrná estonská manželka, neporodila dosud žádné děti a brzy již bude stará. |,U přístaviště je čekal samotný Meleagrant, ukláněl se a vítal ji jako enou sestru, ukázal jí, ať nastoupí na jeho loď, na tu menší ze dvou. enhwyfar se nikdy nedozvěděla, jak se stalo, že byla oddělena od svých vodou, vyjma malého pážete. äSlužebnictvo mé paní může jet ve druhé di,já sám budu tvým průvodcem," řekl Meleagrant a vzal ji za paži lůvěrností, která jí nebyla milá; ale nakonec musí to zvládnout diplo-aticky a nesmí se na něho zlobit. V poslední chvíli, v okamžiku paniky, éra její náhle zmocnila, ukázala na pana Ectoria. ; äSvého komorníka si vezmu s sebou," trvala na svém a Meleagrant se n usmál a jeho hrubý obličej zrudnul. Jak si má sestra a královna přeje," prohlásil a nechal Ectoria a Lucana tstoupit na menší loď s ní. Snaživě jí rozprostřel kobereček, na který si Ela sednout, a dva veslaři uvedli loď do pohybu. Jezero bylo mělké, listě zarostlé vodními rostlinami; v létě voda v těchto místech vysychá. k najednou se Meleagrant posadil vedle ní. Gwenhwyfar přepadl známý točit strachu; zvedl její žaludek, na okamžik měla pocit, že bude zvracet.)běma rukama se křečovitě držela sedadla. Meleagrant byl příliš blízko i odsunula se, co jí šíře sedadla dovolovala. Cítila by se jistěji, kdyby ablízku seděl Ectorius, jeho přítomnost na ni působila uklidňujícím bjmem, působil otcovsky. Všimla si velké šekely, kterou měl Meleagrant ; pasu - vypadala jako ta, kterou nechal u trůnu, ta kterou pak Balin chopil, aby zavraždil Viviane... Meleagrant řekl, nakláněje se blízko, až (bylo zle z jeho těžkého dechu: äSnad není mé sestře mdlo? Pohyb loďky (emůžeš ani cítit, voda je tak klidná..." ! Posunula se ještě kousek dál a snažila se ovládnout. Byla zde sama | výjimkou dvou starců uprostřed jezera, a kolem bylo jenom býlí a voda "tna obzoru rákosí... proč sem vůbec přijela? Proč jen nezůstala ve své ahradě obehnané zdí, proč není na Camelotu? Tady není v bezpečí, je idy pod otevřeným nebem, až je jí z toho nevolno, cítí se jako nahá, bnažená... äBrzy budeme na břehu," zamumlal Meleagrant, äa jestli si přeješ Spočinout, než začneme s jednáním, sestro, připravil jsem pro tebe "álovniny komnaty."

470 MLHY AVALONU
Loď přirazila ke břehu. Jak si všimla, dosud sem vedla stará stěží vinoucí se od hradu, od staré zdi, kde seděla to odpoledne, kdy pozon vála Lancelota s koňmi. Cítila zmatek, jako kdyby to bylo teprve včel a ona byla dosud tím plachým děvčetem. Pokradmu natáhla ruku a dotkl se zdi, uklidněna její pevností a bytelností, a s úlevou vstoupila do brán Stará síň jí připadala menší, než když tu žila; zvykla si na Caerleon a později na Camelotu na velké prostory. Otcův vysoký trůn byl potáže kůží, podobnou jako měl na sobě Meleagrant, a u paty stolce ležela velí černá medvědí kožešina. Celé místo vypadalo zanedbaně, kůže byly ro třepené a mastné, síň potřebovala zamést a nepříjemně to tu naky» páchlo; svraštila nosík, ale byla to taková úleva být zase mezi zdmi, že to tak nevadilo. Uvažovala, kam se poděl její doprovod. äChceš si odpočinout a osvěžit se, sestro? Mám ti ukázat tvoje komnan Usmála se a řekla: äNezdržím se dlouho, abys je mohl nazývat mýn i když je pravda, že bych si ráda umyla ruce a svlékla plášť. Pošleš několl aby našel moji služebnou? Měl bys mít nějakou ženu, jestli uvažuješ, žel tu staneš regentem, Meleagrante." äNa to je dost času," namítl, äale ukáži ti komnaty, které jsem připra pro svoji královnu." Vedl ji nahoru po starých schodech. I ty byly neuč žované a zanedbané; Gwenhwyfar se zachmuřila a

uvažovala, zdabyln vhodné učinit z něho regenta. Kdyby se nastěhoval do hradu, upravil a měl by ženu a dobře služebnictvo, které by se o hrad staralo, zavěsíT čisté gobelíny, vše by dal vyčistit, měl by elegantní ozbrojence, polonii ale jeho vojáci vypadali jako ještě větší hrubci, nežli byl on sám, a z nou ženu nikde neviděla. Přepadla ji mírná nevolnost; možná že net moudré vypravit se sem sama, měla trvat na tom, aby měla u sebe si svůj doprovod. Obrátila se na schodech a řekla: äChci, aby se mnou šel můj komorní jestli dovolíš, a hned pošli pro moji služebnou!" äJak si moje paní přeje." Zazubil se. Měl dlouhé žluté skvrnité zub Říkala si: Vypadá jako divoké zvíře... a v hrůze narazila na zeď. Avšak sebral poslední sílu a pevným hlasem pronesla: äProsím, zavolej pana Ectorf nebo půjdu hned dolů do síně, dokud tady nebude moje služebná. NesM se pro Artušovu královnu, aby byla sama s cizím mužem." J" äAni s vlastním bratrem?" zeptal se Meleagrant, ale Gwenhwyfa sehnula pod jeho nataženou rukou a všimla si, že do síně vešel Ecto a zavolala na něj: äOtče! Doprovoď mě prosím! A pošli pana Lucana, i našel moji služebnou!" Stařec pomalu vystupoval po schodech za nimi, prošel kolem Mel granta a Gwenhwyfar natáhla ruku, aby se o něj opřela. Meleagrant tvářil nespokojeně. Vystoupili nahoru do chodby a zamířili ke komna kde kdysi bydlela Alienor. Gwenhwyfar mívala malou místnost zaj komnatou. Meleagrant otevřel dveře. Páchlo to tam zatuchlinou a G" hwyfar zaváhala. Možná by měla trvat na tom, že půjdou hned král JELEN 471
udou vyjednávat; těžko se osvěží nebo si odpočine v tak špinavé a za-dbané místnosti, jako je tahle... LTy ne, starce," zarazil Meleagrant náhle Ectoria a vrazil do něj tak hidce, až stařec zavrávoral a ztratil rovnováhu. V tu chvíli ji vstrčil do akoje a zabouchl za ní dveře. Slyšela, jak zastrčil zástrčku. Dopadla na ?lena; když se postavila, ocitla se sama v pokoji a sebenaléhavější bou-tóní na dveře nebylo k ničemu. ĽTak Morgaine měla pravdu. Zavraždili snad její doprovod? Zabili Ec-iria a Lucana? Místnost, kde Alienor rodila svoje děti, kde žila a později &nřela, byla chladná a zatuchlá. iPřes velkou postel byly přehozeny cáry starého plátna a seno páchlo esnivinou. Stál zde Alienořin vyřezávaný prádelník, ale byl celý špinavý, taiaštěný a prázdný. Ohniště bylo plné popela a vypadalo to, že tam (ebyljiž léta rozdělán oheň. Gwenhwyfar tloukla na dveře a volala, až ji olely ruce a měla ochraptěly krk; měla hlad a byla vyčerpaná, bylo jí zle B zápachu a špíny tohoto místa. Nedovedla však dveře vypáčit a okna yla příliš malá, než aby jimi prolezla - a navíc by musela seskočit dvanáct top. Byla zde uvězněna. Oknem viděla zanedbaný dvůr s jedinou zubo-Eně vyhlížející krávou, která se procházela sem a tam a občas zabučela. . Hodiny se vlekly, Gwenhwyfar se musela smířit se dvěma skutečnostmi: řýrni silami její nepodaří místnost opustit a nedokáže přivolat žádnou Bobu, která by ji odtud vyvedla. Její doprovod zmizel-byl usmrcen nebo věžněn, v žádném případě jí nemůže přijít na pomoc. Její služebná (páže byly zřejmě mrtvy, rozhodně nebyly nikde v dosahu. A ona je tu |Bna, vydána na milost a nemilost muže, který ji zřejmě využije jako Ittkojmí, aby mohl Artuše vydírat. K" Její vlastní osoba je pravděpodobně v bezpečí. Jak zdůraznila Morgai-M, všechny své nároky opírá o skutečnost, že je jediným žijícím synem KJího otce; levoboček, ale přesto královské krve. Když si však vzpomněla K jeho chamtivý úsměv a na jeho mohutnou postavu, dostala strach; nadno by ji mohl zneužít, nebo seji pokusit přinutit, aby ho uznala za agenta této země. ; Den se vlekl; slunce se pomalu posunovalo štěrbinou v okně přes míst-lost a postupně zmizelo, až se konečně setmělo. Gwenhwyfar prošla do Bale místnosti za Alienořinou komnatou, která bývala kdysi její. V seše-elé místnosti, která byla jen komůrkou, se cítila poněkud v bezpečí; kdo (může tady ublížit? Nevadí, zeje tu špína, páchne tu zatuchlina a sláma ta posteli je plesnivá; vylezla na postel a zabalila se do svého pláště. ťotom šla zpátky do vnější místnosti a pokusila se postrčit Alienořin těžký |yřezávaný prádelník před dveře. Uvědomila si, že se bojí Meleagranta ĽJeště více jeho hrubiánských ozbrojenců. Určitě nedovolí, aby jí ublížili -jedinou jeho zbraní byla záruka jejího ipečí. Artuš by ho zabil, pomyslela si, Artuš by bojiště zabil, kdyby ji měl leleagrant sebeméně urazit, nebojí ublížit.

472 MLHY AVALON U

Ale, ptala se sama sebe zoufale, opravdu na ní Artušovi tolik I když po všechna ta léta se k ní choval laskavě a prokazoval jí lásku i i přesto by ho nemuselo mrzet, kdyby se zbavil manželky, která mu nemi porodit dítě - manželky, která navíc miluje jiného muže a nedokáže) před ním skrýt.

Kdybych já byla na Artušové miste, nic bych proti Meleagrantovi nepodnik řekla bych mu, že nyní, když mě měl, si mě může nechat. Co Meleagrant chce? Jestliže ji zabije, nebude tu nikdo, kdo by mélj stín nároků na trůn v Letní zemi; žili nějací mladí synovci a sestře: jejích sester, ale ti

byli daleko a pravděpodobně o této zemi ani nev nebojím na ní nezáleželo. Možná zeji chce jenom zavraždit nebojí ne umřít hlady. Noc pokročila. Jednou zaslechla nějaké muže a koně i na dvoře; přistoupila k okénku a vyhlédla ven. V šeru viděla pouze je nebo dvě pochodně, a ačkoliv volala a křičela, až jí vyschlo v krku, ni nepozvedl oči ani nedal najevo, že by něco zaslechl. Uprostřed noci, když upadla do mrákotného spánku, se polekala, l její zazdálo, že zaslechla, jak ji volá Morgaine; posadila se na špii slámě na posteli a zahleděla se do černé tmy, ale byla sama. Morgaine, Morgaine. Jestli mě vidíš pomocí svých kouzel, řekni memupt až se vrátí domů, že Meleagrant mé podvedl, že to byla past... a pak uvaž(bude-li se na ni Bůh zlobit za to, že volala po pomoci Morgainina ke aby ji zachránila? A začala se tiše modlit, až ji monotónnost mol znovu pomalu uspala. Tentokrát spala tvrdě, beze snů, a když se probudila, měla vyschlá l a uvědomila si, že je už den a že je dosud uvězněna v prázdné špit komnatě. Měla hlad a žízeň a bylo jí zle ze zápachu, nejen ze zatudl" sena a plísně, ale i z výkalů, když musela jednoho rohu místnosti p jako latríny. Jak dlouho ji tu jen nechají samotnou? Dopoledne úl a Gwenhwyfarjiž ztratila sílu i odvahu se modlit. Je tedy trestána za svoje provinění, za to, že si dostatečně nevážila! co měla? Byla Artušovi věrnou manželkou, přesto toužila po jiném l Zapletla se do Morgaininých kouzel. Ale v zoufalství si pomyslela: / jsem trestána m cizoložství s Lancelotem, m co jsem byla trestána, dokud jsi Artušovi věrnou manželkou? Ajestliže Morgaine pomocí svých kouzel uvidí, zeje zde uvězněna, l se namáhat, aby jí pomohla? Morgaine nemá důvod, aby ji mělar vskutku, Morgaine si ji jistě oškliví. Existuje vůbec někdo, komu na ní doopravdy záleží? Proč by kdo starat, co se s ní stane? Bylo po poledni, když na schodech zaslechla kroky. Vyskočila z] těsně se ovinula svým pláštěm a ucouvla od dveří. Přišel za ní Mele Když ho viděla, ještě více se stáhla. äProč jsi mi tohle udělal?" chtěla vědět. äKde je moje služebná.1 K R A L J E L E N 473
že, můj komorník? Co jsi udělal s mým doprovodem? Myslíš si, že ti tuš dovolí vládnout v téhle zemi, když jsi urazil jeho královnu?" |.äUž to nenífjeho královna," řekl Meleagrant tiše. äAž s tebou skončím, dostane tě zpátky. Za starých časů, paní, byl choť královny králem země, Ijestliže se tě zmocním a budu s tebou mít syny, žádný muž mi neodepře koje právo zde vládnout." | äOde mne žádné syny mít nebudeš," pronesla Gwenhwyfar s hořkým pichem, äjsem neplodná." i, äPch - provdali tě za zatraceného holobrádka," řekl a dodal ještě něco, pnu Gwenhwyfar zcela nerozuměla, jenom pochopila, že je to něco představitelně ohavného. äArtuš tě zabije," prohlásila. t-,Jen ať si to zkusí. Je těžší napadnout ostrov, než si myslíš," řekl Mele-;rant, äa v té době se možná již nebude o něco takového pokoušet, otože by si tě musel vzít zpátky." äNemohu si tě vzít, manžela už mám," řekla. äNikomu v mém království to vadit nebude," řekl Meleagrant. äJe Inoho lidí, kteří se vysmívají vládě knězi, ajájsem každého kněze odvrhl! | vládnu podle starých zákonů a sám se prohlásím za krále podle těch [ikonů, které říkají, že zde bude vládnout tvůj muž." |Zašeptala: äNe," a ucouvla, ale on po ní skočil a přitáhl ji k sobě. ĽäNejsi podle mého vkusu," zabručel drsné. äHubená ošklivá, bledá řvka - mně se víc líbí ženy, co mají kosti trochu víc oplácané masem! Ale l dcera starého Leodegranze, ledaže by tvoje matka měla víc krve, Čemž pochybuji! A tak..." Přitáhl ji k sobě. Bránila se, uvolnila ruku uhodila ho prudce do obličeje. (Vykřikl, když ho zasáhla loktem do nosu, chytil ji za paži a silou jí zatřásl; Ľtom ji uhodil zaťatou pěstí do čelisti. Cítila, jak něco prasklo, a naja-ku měla chuť krve. Uhodil ji znovu a znovu pěstí; zvedla vyděšeně paže, y se bránila jeho ránám, ale on ji tloukl dál. äTak," křičel, äuž toho tháš, teď poznáš, kdoje tady pánem!" Uchopil ji za zápěstí a zkroutil je. »Ach ne... ne... prosím. Prosím, neubližuj mi -Artuš tě zabije..." ipdpoveděl jí nějakou nestoudností, zkroutil jí zápěstí a vrhl ji dolů na Hlavou slámu na posteli, poklekl vedle ní a stáhl si kalhoty. Kroutila se ďičela, uhodil ji znovu, až zůstala tiše ležet, schoulena v rohu postele. ĽSundej si šaty!" přikázal jí.
f-Ne! "vy křikla a tiskla šaty k tělu. Natáhl ruku, zkroutil jí zápěstí ajed-Ki rukou ji držel a druhou jí roztrhl šaty až do pasu.
ĽTak teď už šije sundáš, nebo ti je mám strhnout?"
ĽCelá se chvějíc a vzlykajíc, třesoucími se prsty si Gwenhwyfar přetáhla ty přes hlavu a přitom si říkala, že bude bojovat do posledního dechu. Ha však strach z jeho ran. Když se svlékla, přitáhl ji pod sebe a držel ji Špinavé slámě, drsně jí roztáhl rukama nohy. Jen trochu se bránila, l se jeho rukou a dělalo sejí zle z jeho páchnoucího dechu, obrovského

chlupatého těla a velkého pyje, kterým do ní bolestivě vstupoval, až měla pocit, zeji rozlomí ve dvě půlky. äNeodtahuj se takhle ode mě, zatraceně!" křičel na ni a prudce do irf vrážel; vykřikla bolestí a on ji znovu udeřil. Zůstala tiše ležet, plačící a nechala ho, aby si s ní dělal, co chtěl. Zdálo sejí, že to bude trvat věčn6» jeho velké tělo se nad ní zmítalo, až konečně ucítila, jak do ní vstoupil bolestivě tvrdý; pak se nadzvedl, trochu se odvalil a ona mohla zalapat! po dechu a přitáhnout si na sebe šaty. Postavil se a utáhl si pásek,
aá äNenecháš mě jít?" prosila. äSlibuji ti - slibuji ti..."
Zuřivě se usmál. äProč bych měl?" Zeptal se. äNe, jsi tady a tady zůst nes. Potřebuješ něco? Jiné šaty?" ,á Postavila se, plačíc, vyčerpaná, zostuzená, znechucená. Konečně tož třeseným hlasem řekla: äMohu - mohu dostat trochu vody a - a něčí k jídlu? A"... začala plakat hlasitěji než dosud, trpíc studem, äa nočníky äCokoliv si moje paní bude přát," pronesl Meleagrant sarkasticky a když šel pryč, opětji zamkl.
| Později toho dne jí přinesla jakási shrbená stařena kus pečeného tr něho masa a krajíc ječného chleba, k tomu konvici vody a mléka. Přine i nějaké deky a nočník.
Gwenhwyfarjí řekla. äJestliže pošleš zprávu mému pánu Artušovi, di ti tohle..." a vytáhla z vlasů zlatý hřebínek. Tvář té stařeny se při pohle na zlato rozzářila, ale odvrátila zrak a odbelhala se ven z pokoje. Gv" hwyfar se znovu rozplakala. Konečně se trochu uklidnila, najedla se a napila a pokusila se trč umýt. Cítila se hrozně, celá bolavá, ale nejhorší byl ten pocit, že zneužita, zostuzená, nenávratně pošpiněna. Je pravda, co říkal Meleagrant - že Artuš ji teď nebude chtít zpátky, i nyní, když je zneuctěná, je odsouzená k záhubě? Možná je to pravdaá kdyby byla mužem, také by nechtěla nic, co použil Meleagrant...
Ne, ale není to spravedlivé, ona neudělala nic špatného, byla jen i cena do pasti lstí a proti své vůli. Ale já si nic lepšího nezasloužím... já, jež nejsem věrnou manželkou, ale m jiného... Byla nešťastná studem a výčitkami, jen když na to pomyslela.! chvíli se však trochu uklidnila a začala uvažovat o své nepříznivé situai Ocitla se na Meleagrantově hradu - na starém hradu svého otce. B zde uvězněna a držena v zajetí a Meleagrant prohlásil, že má v umy zmocnit se ostrova právem jejího chotě. Nemůže předpokládat, že AT mu něco takového dovolí; bez ohledu na to, co si o ní myslí osobně, (svoji čest velekrále bude muset Meleagrantovi vyhlásit válku. Nebude.l snadné, protože zmocnit se ostrova bude obtížné. Nevěděla o Meleag1– tovijako o bojovníkovi nic - jedině to, pomyslela si s černým humo že dovede přemoci bezmocnou ženu, zeji bije, dokud se mu nepo Nedá se však předpokládat, že se postaví proti velekráli, který přn u Mount Badonu Sášům naprostou porážku. K R A I. JELEN 475
l A pať mu bude muset stanout tváří v tvář a říci mu, co se jí stalo. Bylo r snazší se zabít. Ať se stane cokoliv, nedovede si představit, že se bude ušet postavit tváří v tvář Artušovi a říci, jak se k ní Meleagrant zacho-[... měla jsem se mu více bránit; Artuš v bitvě čelil smrti, jednou byl zraněn, že l roku proletěl v posteli, a já -já jsem se přestala bránit po pár ranách... Jak | přála, aby znala nějaká Morgainina kouzla; udělala by z něho prase! tle Morgaine by nikdy neupadla do jeho rukou, ta by předem odhadla, C je to past; a použila by tu svoji malou dýku - možná by ho nezabila, ale řeba by ztratil chuť, nebo možná i schopnost, zmocnit se ženy! l. Snědla a vypila, co mohla, umyla se a vyčistila si šaty. i Opět uplynul den. Nemohla doufat, zeji někdo bude postrádat, že pro l někdo přijede, dokud se Meleagrant nezačne vychloubat tím, co udělal, tokud se neprohlásí za chotě dcery krále Leodegranze. Šla sem z vlastní filé, s přiměřeným doprovodem dvou Artušových společníků. Ne dříve, lež se Artuš navrátí od severních břehů, teprve, když se Gwenhwyfar evrátí ve stanovenou dobu, začne mít král podezření, že něco není ipořádku. -Morgaine, proč jsem tě neposlechla? Varovalas mě, zeje to padouch... Jednu hvíli se jí zdálo, že vidí bledv nevzrušený obličej své švagrové - velmi lidný a lehce výsměšný - až si musela promnout oči; Morgaine, že by se [vysmívala? Ne, byl to jenom trik světla a už to bylo pryč. ~~Kdyby mě lak viděla pomocí svých kouzel... možná by mi mohla někoho poslat... s, ta by to neudělala, ona mě nenávidí, ta jen by se vysmála mému neštěstí... Ípak si vzpomněla: Morgaine se smála a posmívala, ale když se stalo něco pravdu nepříjemného, nikdo nedovedl být laskavější. Morgaine se o ni tarala, když potratila; byla ochotna přes vlastní nesouhlas jí pomoci l zkusit svoje kouzlo. Možná nakonec není pravda, zeji Morgaine nená-idí. Třeba je všechno její posmívání jen obranou proti Gwenhwyfařině lyse, proti jejím úšklebkům nad čarodějnicemi z Avalonu. Nábytek v místnosti začal mizet v šeru. Mělo ji napadnout požádat 9 nějaké světlo. Vypadalo to, že zde jako vězenkyně stráví svoji druhou loc a možná, že Meleagrant se vrátí... a znovu jí bylo z té strašlivé před-|avy zle. Dosud byla celá bolavá po jeho hrubém zacházení, ústa měla nařkla a na ramenou a zřejmě i

na obličeji měla černající modřiny. A přes-pže, když tu byla sama, mohla v klidu přemýšlet o způsobech, jak s ním »ojovat a možná, jak se ho zbavit, věděla s jistotou, při které její zvedal tíudek, že jestli sejí dotkne, bezmocně se schoulí a nechá ho, aby si s ní Klal, co chce, jen aby se vyhnula dalším ránám... Měla takový strach, hkový strach, zeji zase uhodí. A jak by jí mohl Artuš tohle odpustit, že se nenechala zbít, ale dala se tu jako zbabělec, když jí vyhrožoval několika ranami a fackami... jak si Ľbude moci vzít zpátky jako svoji královnu a nadále ji milovat a vážit si 1když dovolila jinému muži, aby ji měl...?
t Nevadilo mu, když ona a Lancelot... sám se toho účastnil... jestli v tom

byl nějaký hřích, ona za to nemohla, udělala jen to, co si přál její manze Ale jistě, Lancelot byl jeho příbuzný a nejdražší přítel... Na nádvoří byl nějaký pohyb; Cxwenhwyfar přistoupila k oknu, vyhlé ven, ale viděla stále tentýž roh dvora s touž bučící krávou. Odněkuda však ozýval nějaký hluk, volání, křičení a řinčení zbraní, ona však ti neviděla a zvuk byl pohlcen zdmi a schodištěm; mohli to být pouzc| Meleagrantovi padouši, bojující nebo peroucí se na dvoře nebo dokon -ach ne. Bůh nedopusť!- mohli zabíjet její doprovod. Pokoušela se nat nout krk, aby viděla štěrbinou v okně dále, ale nebylo to nic platné. Venku se ozvaly zvuky. Dveře se rozlétly a Gwenhwyfar se s neblat předtuchou otočila a spatřila Meleagranta s vytaseným mečem. Poky jí. äJdi dovnitř - do vnitřní komnaty. Budeš tam a ať nevydáš ani hlál to ti povídám, paní, nebo to bude pro tebe ještě horší." Znamená to snad, íe mé někdo přisel zachránit? Tvářil se zoufale a Gw hwyfar věděla, že od něho se nic nedozví. Pomalu couvala do mt komnaty. Šel za ní, s rukou na meči, a Gwenhwyfar se skrčila, celé její! se bránilo před ranou, kterou čekala... chce ji snad teď zabít nebo ji ji drží jako rukojmí, aby mohl sám uniknout? Nikdv se nedozvěděla jeho plán. Meleagrantova hlava náhle vybu gejzírem krve a mozku; zhroutil se s přízračnou pomalostí a Gwenhv klesla také, napůl v mdlobách, ale než dopadla k zemi, ocitla se v La lotově náručí. äMá paní, moje královno - ach, moje milovaná..." Zachytil ji na s těle, držel ji a pak ji napůl v bezvědomí pokrýval obličej polibky. N(nila se; připadala si jako ve snu. Meleagrant ležel v kaluži krve na pod jeho meč tam, kam dopadl. Lancelot ji musel přenést přes tělo padoucha a teprve pak ji postavil na nohy. äJak - ale jak ses to dozvěděl?" zajíkala se.
äMorgaine," řekl stručně. äKdyž jsem přijel na Camelot, Morgainel řekla, že se snažila zabránit ti v odjezdu, dokud se nevrátím. Měla po" zeje to past-vzal jsem hned koně ajel za tebou, s půl tuctem mužů. Na jsem tvůj doprovod uvězněný v lese poblíž, přivázaný s roubíkem v úst -jakmile jsem je osvobodil, už to nebylo těžké - bezpochyby měl p" že mu nic nehrozí." Nyní si Lancelot teprve všiml modřin na jejím obi a na těle, roztržených šatů a natrženého nateklého rtu. Dotýkal se míst třesoucími se prsty. äTeď mě mrzí, že zemřel tak rychle," řekl. äČinilo by mi rozkoš ne jej trpět, tak jak jsi trpěla ty - ach, moje ubohá lásko, můj miláčku,! byla tak krutě zneužita..."
/ äTy si nedovedeš představit," šeptala, ävůbec si nedovedeš představa a znovu se rozvzlykala a tiskla se k němu. äTys přišel, tys přišel, mysU jsem, že nikdo nepřijde, že teď už mě nikdo nebude chtít, že nikdo sej už nedotkne - teď, když jsem tak zneuctěna..." Držel ji těsně u sebe a znovu a znovu ji líbal v návalu něžnosti, ät K R A L l E L E N 477
a? Ty? Ne, stydět by se měl on, ach, a zaplatil za to..." mumlal mezi ilibky. äMyslel jsem, že už jsem tě ztratil jednou provždy, mohl tě zabít, [Morgaine řekla, že ne, že žiješ..." |l v tu chvíli prožila Gwenhwyfar mučivý okamžik, kdy uvažovala, zda |orgaine také ví, jak byla ponížena, jak byla znásilněna? Ach, Bože, kdyby (to tak Morgaine nemusela dozvědět! Nesnesla pomyšlení, co o tom hidí Morgaine! tApan Ectorius? Pan Lucan..."
läLucanovi se daří dobře; Ectorius není nejmladší a utrpěl vážný šok, ale tni důvod domnívat se, že nebude žít," prohlásil Lancelot. äMusíš jít do-i má milovaná, a ukázat se jim; musejí se dozvědět, že jejich královna žije."
iGwenhwyfar se podívala na svoje roztrhané šaty, dotkla se opatrné odřin na obličeji. Nakonec řekla stísněným hlasem: äMůžeš mi dát lvilku, abych se trochu upravila? Nechci, aby mé viděli takhle..." a ne-ohla pokračovat. Lancelot na okamžik zaváhal a potom přikývl. äJistě," řekl, äať si raději yslí, že se tě neodvážil urazit. Tak to bude lepší. Přišel jsem nahoru sám, poloze jsem věděl, že Meleagranta zvládnu; ostatní jsou dole. Dovol, ať (podívám i do ostatních komnat - takový muž, jako byl on, by zde nežil tz nějaké ženy." Na chvíli ji opustil a ona se jen stěží smířila s tím, zejí nizel z očí. Odtáhla se od

Meleagrantova těla na podlaze, pohlédla na ho člověka, jako kdyby to bylo mrtvé tělo vlka, zabitého nějakým ovčá-an, ani jí nevadila krev. |Po chvíli se Lancelot vrátil. äTamhle je komnata, kteráje čistá, aje tam ádelník s nějakými odloženými svršky, myslím, zeje to pokoj starého ale. Je tam dokonce i zrcadlo." Zavedl ji chodbou do té místnosti. Bylo zameteno a přes postele ležel čistý přehoz, byla tu i prostěradla a při-vky a kožešiny - nebylo to příliš čisté, ale rozhodně ne odpudivé. Ve Ľezávaném prádelníku, na který si vzpomínala, našla troje šaty, z nichž ny patřily Alienor a druhé dvoje byly pro vyšší postavu. Přes závoj slz šaty prohlížela a uvažovala: Tyhle musely patřit mé matce. Divím se, íe je Íljotec nikdy nedal Alienor. A pak si pomyslela: Nikdy jsem svého otce pořádně poznala. Vlastně ani nevím, jaký člověk to hýl. A připadalo jí to tak smutné, (se jí chtělo znovu plakat. äVezmu si na sebe tohle," řekla a lehce se zasmála, äjestli to zvládnu bez Užebné..."
Ľ Lancelot se lehce dotkljejí tváře. äObleču tě, má paní." Začal jí pomáhat šatů. A potom změnil výraz, zvedl ji ve svém náručí, jak byla napůl klečená. 1 -Když si pomyslím, že to zvíře se tě dotýkalo," řekl a obličej jí znovu při-Ľkl na prsa, äa já, který tě miluji, se tě dotknout ani neodvažuji..." A Gwenhwyfar přes všechnu svoji věrnost došla k závěru: Bůh ji odměna její ctnost a sebeovládání tím, zeji zrádně uvrhl do náručí Melea-"ta, aby ji znásilnil a choval se k ní hrubě! A Lancelot, který jí nabízel

lásku a něžnost, který se držel stranou, aby nezradil svého příbuzného,.! toho musel stát svědkem! Otočila se v jeho náručí a objala ho. äLancelote," zašeptala, ämoje lásko, můj nejdražší - zbav mě té vzr minky na to, co mně provedl -ještě chvíli se tu zdržíme..." Oči jí přetékaly slzami; něžněji položil na postel a hladil ji roztřese má rukama. Blili mě neodměnil za moji ctnost. Proč by mě měl trestat? A pak ji polek myšlenka: Co když žádný Bůh není, ani žádny z bohů, ve kterého lidé věří. Aío; je to všechno jenom velká lei knězi, aby mohli lidstvu fikat, co má dělat, a co čemu věřit, dávat příkazy i samotnému králi. Pozvedla se a přitáhla LanceU k sobě, její pohmožděná ústa vyhledala jeho, rukama hladila milovs tělo, tentokrát beze strachu a bez studu. Už jí na tom nezáleželo, necítila žádné zábrany. Artuš? Artuš ji neochránil před znásilní Protrpěla si své a nyní, konečně, bude mít to, po čem touží. Bylo to f Artušova přání, když poprvé ležela s Lancelotem, a teď udělá, co sama chtít. Dvě hodiny nato odjížděli z Meleagrantova hradu, bok po boku, i káli se mezi koňmi zajízdy rukama a Gwenhwyfarjiž na ničem nezálež dívala se na Lancelota zpříma a hlavu držela vysoko, radostně a ve Tohle je její opravdová láska a už nikdy si nebude dělat starosti, před někým skrývala.
Qa břehu Avalonu se podél rákosí pomalu procházely kněžkyspoc němí v rukou... Měla bych byt mezi nimi, ale nemohla jsem jn Viviane se na mé bude zlobit, ze jsem lam nesla; zdálo se mi, že j na vzdáleném břehu a nejsem schopna pronést slovo, které by mne k nn»,| vedlo...
Roven chodila pomalu sem a tam, bledý obličej mela samou vrásku - jsem ji ještě neviděla - dlouhý pramen bílých vlasů jí splýval od spánku... 4 měla rozevláté; je možné, ze je dosud pannou, které se dotkl pouze Bůh? Jept narušené šaty vlály ve větru, až se míhal oheň pochodní. Kde je Viviane, Ir Paní? Posvátná loď stála u břehu věcně země, ale ona se již neobjevila na-l Bohyně... a kdo to byl v tom závoji a s věncem Paní?
Ľ Ještě nikdy jsem ji neviděla, jenom ve svých snech...
Husté, světlovlasý barvy zralé pšenice měla spleteně do nízké korunky nadt a u pasu měla zahnuty nůž, jaký má mít kneíka... ach, Bollyně! Jaké ra" Protože na boku jejích šatů visel stříbrný krucifix, bojovala jsem proti neví mu nutkám vyrazit a odtrhnout jí ten rouhacský předmět, ale Kevm se mezi nás. Držel moje ruce ve svých, které se kroutily jako pochroumam r" se potom oživlí mrskali v mých rukách... a kousali mě svými zuby... KRÁL J E L E N 479
j äMorgaine! Co je s tebou?" Elaine zatřásla svojí spolunocležnicí. äCo je Itebou? Křičela jsi ze spaní..." täKevin," zamumlala, posadila se s rozpuštěnými vlasy, černými jako Ifcvran povívajícími kolemjejího obličeje. äNe, ne, tys to nebyla, ale měla ictlé vlasy jako ty a krucifix." íäNěco se ti zdálo, Morgaine," říkala jí Elaine. äVzbuď se!" IMorgaine zamrkala, zachvěla se a pak se zhluboka nadechla a podívala tsvým obvyklým klidem na Elaine. äOmlouvám se - měla jsem zlý sen," Já, ale oči měla dosud nepřítomné. Elaine uvažovala, jaké sny proná-dují královu sestru; jistě musejí být zlé, protože sem přišla z toho zlého rova kouzelnic a čarodějnic... přesto jí Morgaine nikdy nepřipadala o zlá žena. Jak může být žena tak hodná, a přitom uctívat ďábly a od-rftat Krista?
lOdvrátila se od Morgaine a řekla: äMusíme vstávat, sestřenko. Dneska | vrací

král, aspoň podle zprávy nočního posla." |Morgaine přikývla a vstala z postele. Stáhla si přes hlavu noční košili; aine cudně odvrátila oči. Připadalo jí, že Morgaine nemá žádný stud -pak nikdy neslyšela, že hřích na tento svět přišel prostřednictvím těla ny? Nyní stála beze studu nahá a hledala ve svém prádelníku sváteční ty. Elaine se otočila a začala se oblékat. äPospěš si, Morgaine, musíme ke královně." ttorgaine se usmála. äŽádný spěch, má milá, musíme dát Lancelotovi S, aby mohl odejít. Gwenhwyfar by se ti poděkovala, kdybys vyvolala Sjaký skandál." i,,Morgaine, jak můžeš něco takového říkat? Po tom, co se stalo, je jen jpcké, že se Gwenhwyfar bojí v noci sama a přeje si, aby její oblíbenec al u jejích dveří... a vskutku to bylo velké štěstí, že se Lancelot včas (jevil, aby ji zachránil z toho nejhoršího." líNedělej ze sebe ještě většího hlupáka, Elaine," napomenulaji Morgai-! unaveně. äOpravdu tomu věříš?" t,Ty se v tom samozřejmě vyznáš lip pomocí svých kouzel," vzplála tine tak hlasitě, že ostatní ženy, které v místnosti spaly, otočily hlavy, ly si vyslechly, o čem se královnina sestřenice s královou sestrou přou. brgame ztišila hlas a řekla: äVěř mi, já žádný skandál nechci, o nic víc iž ty. Gwenhwyfar je moje švagrová a Lancelot je také můj příbuzný. Ľh ví, že Artuš by Gwenhwyfar nevyčítal, co se stalo s Meleagrantem -lehá chudinka, za to nemohla a bezpochyby všechna čest patří Lance-tovi, zeji včas zachránil. Ale nepochybuji o tom, že Gwenhwyfar Artu-1 řekne, alespoň v tajnosti, jakji Meleagrant zneužil-ne, Elaine, viděla u, jak vypadala, když ji Lancelot přivezl zpátky z ostrova, a slyšela n co říkala, jaká hrůza ji jímala při pomyšlení, že to zvíře jí mohlo ilatdítě!" Ľlamina tvář zbledla jako křída. äAleje to její bratr," zašeptala. äCopak pstuje člověk, který by udělal takový hřích?"

MLHY AVALONU
480
äAch, Elaine, proboha, jak jsi hloupoučká!" vykřikla Morgaine. To i* to, co na tom považuješ za nejhorší?" äA ty říkáš, že Lancelot s ní sdílí lože, zatímco je král pryč..." äNijak mě to nepřekvapuje, ani si nemyslím, zeje to poprvé," prohlá Morgaine. äMěj rozum, Elaine - copak jí to můžeš vyčítat? Po tom, coA udělal Meleagrant, bych nebyla překvapena, kdyby Gwenhwyfar odmítá la, aby se jí ještě někdy nějaký muž dotkl, a kvůli ní jsem ráda, jestlifi Lancelot dokáže zhojit její rány. A teď y možná Artuš odloží, aby někdi jinde získal syna."
,.; Elaine na ni strnule zírala:
äGwenhwyfar se možná uchýlí do kláštera jednou mi řekla, že nikdy nebyla šťastnější než ve svém klášteře v Gli tonbury. Ale copak by ji tam vzali, když měla jako milence velitele jezd tvá svého manžela? Ach, Morgaine, já se za ni tak stydím!" äS tebou to nemá nic společného," usadila ji Morgaine. äCo tobě tom záleží?" Elaine vybuchla, až ji to samotnou překvapilo: äGwenhwyfar má m želá, je manželkou velekrále a její manžel je ten nejctnostnější a nejlas vější král, jaký kdy v této zemi vládl! Nepotřebuje hledat lásku jiň Avšak jak se může Lancelot zachovat, když královna mu podá ruku?" äNu," řekla Morgaine, ämožná že nyní s Lancelotem společně opu tento dvůr. Lancelot má území v Malé Británii a milují se již dáve ačkoliv myslím, že až do této nešťastné události žili jako správný křest a křesťanka." Ochotné se vžila do této lži, protože to, co jí Lancelot své ve svém zoufalství, zůstane navždy ukryto v hloubi jejího srdce. äAle potom by se Artušovi vysmál každý křesťanský král v této zemi»3 trvala na svém Elaine. äJestliže jeho královna uteče s jeho nejlepÍOT přítelem a velitelem jeho jezdectva, potom o něm budou říkat, žejel| podvedený manžel."
N äMyslím, že Artušovi nezáleží na tom, co o něm bude kdo říkat," soudit* Morgaine, ale Elaine zavrtěla hlavou,
a äNe, Morgaine, na tom mu musí záležet. Menší králové si ho musí vážil aby se spojili pod jeho korouhví, když bude třeba. Jak by tak mohli učiní když dovolí své ženě, aby otevřeně žila v hříchu s Lancelotem? Anoťj vím, že mluvíš jen o těchto několika dnech. Ale můžeme si bytjisty, zet to skončí? Můj otec je Artušův přítel a vazal, ale myslím, že by se vysn králi, který nedovede vládnout vlastní ženě. Jistě by pochyboval o to zda takový král může vládnout království." Morgaine pokrčila rameny a řekla: äCo jiného můžeme udělat, ne tu provinilou dvojici zavraždit?" äTojsou ale řeči!" otřásla se Elaine. äNe, ale Lancelot musíopustkc Ty jsi jeho příbuzná, nemůžeš ho k tomu přimět?" äBohužel," bránila se Morgaine, äobávám se, že mám v tomto sr na svého příbuzného jen pramalý vliv." A měla pocit, jako kdyby ji"" ledové kleště. král JELEN
Kdyby byl Lancelot ženatý," řekla Elaine, a najednou jí připadalo, že až zaskočila vlastní odvaha, äkdyby se oženil se mnou, Morgaine! Ty se raná ś v kouzlech a čárech, nemůžeš mi dát takové kouzlo, které by obílilo Lancelotovy oči z Gwenhwyfar na mě? Já jsem také královská dce-B a jsem jistě tak krásná

jako Gwenhwyfar - a alespoň nemám manžela!" i Morgaine se hořce zasmála. äMoje kouzla, Elaine mohou být horší než ezcenná - jednou se zeptej Gwenhwyfar, jak se takové kouzlo obrátilo koti ní! Ale Elaine," řekla náhle vážně, äopravdu se chceš po té cestě ydat?" äMyslím, že kdyby si mě vzal," řekla Elaine, äzjistil by, že jsem hodná rflo lásky stejně jako Gwenhwyfar." t Morgaine položila mladé ženě ruku pod bradu a jemně obrátila k sobě mí obličej. äPoslouchej mě, dítě moje," začala a Elaine měla pocit, že mavé oči čarodějky jí pronikají až na dno duše. äElaine, tohle nebude lk snadné. Reklajsi, že ho miluješ, ale láska, když o ní mluví mladé děvče, (jen okouzlení. Opravdu víš, co je to za muže? Je to okouzlení, které řetrvá po všechny roky manželství? Jestli s ním chceš pouze sdílet lože Ľto bych ti mohla zařídit dost snadno. Ale až kouzlo zalíbení ochladne, |Otom by tě mohl začít nenávidět, protože jsi ho podvedla. A co potom?" k Elaine zamumlala: äI to... i toho bych se odvážila. Morgaine, můj otec lbe nabízel jiným mužům, ale slíbil mi, že mě nikdy nebude do nikoho Řítit. Říkám ti, jestli si nebudu moci vzít Lancelota, strávím raději zbytek Kvóta za zdmi kláštera, to ti přísahám..." Děvče se celé třáslo, ale nepla-irio. äAle proč bych se měla obracet na tebe, Morgaine? Jako všechny z nás, (ko samotná Gwenhwyfar, ty bys mohla mít Lancelota, ať užjako manže-1 nebo jako milence, a králova sestra si může vybrat sama, koho chce..." Potom na okamžik měla Elaine pocit, zeji šálí zrak, protože sejí zdálo, B v chladných očích čarodějky vidí slzy. Něco v jejím hlase způsobilo, že tElaine začaly pálit oči. äAch ne, dítě moje, Lancelot by mě nechtěl, kdyby mu to Artuš přikázal. Věř mi, Elaine, s Lancelotem bys velké štěstí klížila."
; Elaine řekla: äMyslím si, že ženy vůbec nezažijí v manželství příliš velké testi- to si myslí jenom velmi mladé dívky a já už tak mladá nejsem. Ale fcna se musí jednou provdat a já bych raději měla Lancelota." Potom buchla: äMyslím, že nic takového nedokážeš! Proč se mi vysmíváš? Jsou My všechny tvoje čáry a tvoje kouzla jenom hloupé nesmysly?" Cekala, že Morgaine se rozčilí, že bude hájit svoje umění, ale Morgai-Ľ si jen povzdychla, zavrtěla hlavou a řekla: äNevkládám velkou víru kouzla lásky, to už jsem ti řekla, když jsme o tom mluvily poprvé. Ta ˚ujen na posílení vůle nezkušených. Umění avalonské je něco zcela Bého a nedá se snadno vyvolat jenom proto, že si nějaké děvče přeje tót raději s jedním mužem nežli s jiným." "Ach, (oje tak s uměním moudrých vždycky," vybuchla Elaine posměš-Ľ- ..Mohla bych udělat tohle nebo tohle, ale neudělám to, protože by

nebylo správné plést se do díla bohům, nebo není vhodné postavení hvě nebo cokoliv, co si vymyslíš..." Morgaine si ztěžka povzdychla. äMilá příbuzná, mohu ti dát Lanech za manžela, jestli si to opravdu přeješ. Nemyslím si, že s ním buč šťastná, ale jsi dost moudrá a řekla jsi, že od manželství velké stí neočekáváš... věř mi, Elaine, já nechci nic jiného, než aby se Laňce dobře oženil a dostal se od tohoto dvora a od královny. Artuš je můj br a nechci, aby utrpěl hanbu, k čemuž by dříve nebo později došlo, i nesmíš zapomenout na to, žes mě o to požádala. Abys nenaříkala, až-J bude hořko."
äSlibuji, že vydržím cokoliv, jen když ho budu mít za manžela," ři Elaine. äAle proč bys to dělala, Morgaine? Je to jenom zášť vůči Gv hwyfar?"
äVěř si tomu, nebo nevěř, ale věz, že miluji Artuše natolik, že nei aby nějaký skandál zničil všechno, čeho tady dosáhl," řekla Morgait pevným hlasem, äa měj na paměti, Elaine, že kouzla majíjenom málot" takový účinek, jaký čekáš..." Když bohové prosazovali svoji vůli, co záleželo na tom, co dělá tenkt smrtelník, byť za pomoci čárů a kouzel? Viviane posadila Artuše na trůi přesto Bohyně prosadila svoji vůli, a ne Vivianinu, protože nedala ai šovi syna od královny. A když se ona, Morgaine, snažila napravit, Bohyně pokazila, její kouzlo působilo tak, že svedlo Gwenhwyfar s Q celotem do nemravného milostného vztahu. Nu, tohle by alespoň mohla napravit tím, že by zajistila Lancelott počestnou svatbu. A Gwenhwyfar by byla také chycena do pasti; mož by sama byla ráda, kdyby se toto uvíznutí na mrtvém bodě nějak vyřeď Zkřivila ústa něčím, co nebylo úsměvem. äBuď si vědoma jedno! Elaine, stará moudrost říká: Dávej si pozor, za co se modlíš, protože d | může být dáno. Mohu ti dát Lancelota za manžela, ale budu za to ctí od tebe dar." ? äCo ti mohu dát, čeho by sis vážila, Morgaine? Ty nestojíš o šperky, ji jsem si všimla..."
äNechci žádné bohatství ani šperky," prohlásila Morgaine, ächcijciw jedno. Porodíš Lancelotovi děti, protože jsem viděla jeho syna..." za žila se a cítila, jak jí naskočila husí kůže, když si připomněla ono vide Elaininy modré oči se na ni upíraly s úžasem. Téměř slyšela Elaininy D" lenky:ye to tedy pravda, budu mít iMncelota za manžela a porodím mu díti Ano, je to pravda, ačkoliv jsem to

nevěděla, dokud jsem o tom nepromluvv jestliže budu činit, tak jak mi velí vidění, potom se nepietu do véd, které byi byt ponechány na Bohyni, a tak to bude pro mě jasné. äPo tvém synovi nechci nic," řekla Morgaine pevným hlasem. äJe čeká vlastní osud..." Zavrtěla hlavou, aby se zbavila podivné mr4" doprovázející vidění. äŽádám tě o jediné: dej mi svoji první dceru, jí dostalo vzdělání v Avalonu." KRÁL JELEN 483
Iglaine vykulila oči. äV čarodějnictví?"
.Lancelotova vlastní matka byla velekněžkou avalonskou," prohlásila oreaine. äJá Bohyni žádnou dceru neporodím. Jestliže díky mým kouzli porodíš Lancelotovi syna, po kterém touží každý muž, musíš mi (sahat - přísahej při vlastním Bohu - že mi pošleš svoji dceru na chování." |V místnosti bylo ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík na zem. nečně Elaine řekla: äJestliže se tohle všechno naplní a jestli budu mít ncelotova syna, potom přísahám, že dostaneš jeho dceru pro Avalon. sahám to ve jménu Krista," řekla a pokřižovala se. Morgaine přikývla. äA já zase přísahám," řekla, äže mi bude dcerou, (érou sama Bohyni nikdy neporodím, a že pomstí to velké zlo..." feElaine zamrkala. äTo velké zlo - Morgaine, o čem to mluvíš?" |Morgaine zavrávorala; ticho, které až dosud v místnosti panovalo, bylo (Jferušeno. Uvědomovala si zvuky deště dopadajícího zvenku na okna | chlad v komnatě. Zamračila se a řekla: äJá nevím -jen tak jsem se Rtoulala v myšlenkách. Elaine, tahle věc se nedá udělat tady. Musíš (ožádat, abys směla odjet navštívit svého otce a musíš zajistit, abych byla (ozvána také a dělala ti společnost. Já se postarám o to, aby tam byl iancelot." Zhluboka se nadeclila a obrátila se, aby si oblékla šaty. äA potící jde o Eancelota, už jsme mu dali dostatek času, aby se dostal z krá-BVniny komnaty. Pojď, Gwenhwyfar už na nás bude čekat." BA vskutku, když Elaine s Morgaine dorazily ke královně, nebylo tam Sa památky po přítomnosti Lancelota ani žádnéhojiného muže. Ale když t Elaine kousek vzdálila, Gwenhwyfar pohlédla Morgaine do očí a té fipadalo, že ještě nikdy neviděla takovou hořkost. : äOšklivíš si mě, viď, Morgaine?" ! Konečně, pomyslela si Morgaine, Givenhwyfar vyslovila otázku, kterou mě-tpo cele ty týdny na mysli. Měla sto chutí jí příkře odpovědět něco jako: tli ano, není to jenom proto, že ty sis mě ošklivila jako první? Ale řekla, k nejjemněji byla schopná: äNejsem tvůj zpovědník, Gwenhwyfar, a jsi ty, ne já, kdo vyznává víru v Boha, který tě zatratí, protožes měla na ži jiného muže než vlastního manžela. Moje Bohyně je k ženám shoví-vější." l äMěl by býval být..." vybuchla Gwenhwyfar, potom se zarazila a řekla: (Artuš je tvůj bratr a v tvých očích nemůže udělat nic špatného." ř äTo jsem neřekla." Morgaine nesnesla zoufalství, které se zračilo v ob-Keji mladší ženy. äGwenhwyfar, sestřičko moje, nikdo tě neobviňuje." l Ale Gwenhwyfar se otočila. Skrz zaťaté zuby procedila: äNe, a já ani tetoužím po tvém soucitu, Morgaine." Af po něm toužíš, nebo ne, já ti je] nabízím, myslela si Morgaine, ale vyjádřila tu myšlenku slovy; není ranhojičkou, která otvírá staré rány nechá je vykrvácet. äJsi připravena se nasnídat, Gwenhwyfar? Co si dáš?" Stále častěji a častéji se na tomto dvore stává, íe když není válka, musím se

MLHY AVALON U
citovat, jako kdybych byla služka a ona vznešenější než já. Je to fraška, kte všichni hrají, pomyslela si Morgaine znechuceně, a Gwenhwyfar to ner že vyčítat. V tomto království však jsou vznešené ženy, které by to vyC mohly; a nelíbilo sejí ani to, že Artuš to lak přijímá a nyní, když nejs války, dokonce předpokládá, že jeho staří rytíři a společníci se stanou je osobními sluhy, ačkoliv by mohli být králi či pány podle vlastního prý V Avalonu sloužila Viviane ochotně, protože ta stará žena byla žijící; stupkvní Bohyně a její moudrost a kouzelná moc ji stavěla nad ost~ lidi. Ale také věděla, že může dosáhnout stejné moci, pokud se o to b vážně snažit; a věděla, že přijde den, kdy i ona si zaslouží úctu, až na! vezme moc Bohyně. Ale pro vládce země nebo pro jeho choť - ne, taková moc ne vhodná, jedině ve válce a zlobilo ji, že Artuš by měl udržovat dvůrvtc stavu a chovat se, jako by mu patřila moc, která přísluší jen nervy druidum a kněžkám. Artuš dosud nosí avalonsky meč a jestliže nedodržíš přísahu Avalonu, budou ho na něm chtít zpět. A pak se Morgaine zdálo, že místnost kolem ní ztichla a zdálo se,: rozevírá na všechny strany, jako kdyby všechno bylo hrozně daleko; d viděla Gwenhwyfar, její pootevřená ústa přichystaná promluvit, ale l ven se jí zdálo, že vidí skrz tělo té ženy, jako kdyby se ocitla m v pohádkovém království. Najednou jí vše připadlo vzdálené a malé a v] ve měla hluboké ticho. Viděla zdi pavilonu a -Artuše, jak spí s obnaže! Excaliburem v ruce. Sehnula se k němu - nemohla mu meč Ľvzít,1 s pomocí Vivianiny malé dýky její podařilo přeříznout řemen, ktcr měl podivu připnutou k pasu; nynížiž byla stará, samet se třepil a drahod ne vyšívání zlatem a stříbrem

bylo vybledlé. Morgaine vzala pochvu|| ruky a ocitla se na břehu velkého jezera, kde se ozývalo šumění rákt– äNe, říkala jsem, že nechci žádné víno, už mě unavuje pít víno k SE ni," poznamenala Gwenhwyfar. äMožná Elaine by mohla najít v kuc nějaké čerstvé mléko - Morgaine? Usnula jsi snad?" Morgaine zamrkala a upřela na Gwenhwyfar zamlžený zrak. Porna vzpamatovala a snažila se zaostřit. Nic z toho nebyla pravda, neprojíž se po břehu jezera s pochvou na meč v ruce... přesto celé toto P vypadalo jako pohádková země, jako kdyby všechno viděla skrz zčeř vodu. Připomínalo jí to sen, který jednou měla, jen kdyby si n vzpomenout... a přestože ujišťovala druhou ženu, zeje v pořádku,! bila, že sama dojde pro čerstvé mléko za dojičkami, kdyby nebylo vil chyni, dosud v mysli bloudila světem snů... jen kdyby si tak vzpoiW co sejí to tehdy zdálo, všechno by bylo v pořádku... Když však scházela dolů na čerstvý vzduch, chladný i teď v létě, n již pocit, že tento svět se každou chvíli rozplyne do světa pohádky.. ji bolela, jako kdyby sejí měla rozskočit a po celý den byla v zajetí a ního kouzla snu, který- se jí zdál. Kdyby si tak mohla vzpomeň vhodila Excalibur do jezera, tak to bylo, aby se k němu nedostala kr KRÁL JE I- E N
485

Ifíše pohádek... Ne, tak to také nebylo... a její mysl se znovu snažila Ěistit, co sejí zdálo, odhalit zvláštní vtíravou stopu svého snu. |Ale P° poledni, když slunce začalo na obloze klesat, zaslechla trubky hlasující Artušův návrat a cítila vzrušení, které se zmocnilo celého Ca-iclotu. S ostatními ženami seběhla k opevnění na kraji roklin a pozoro-tía blížící se královskou družinu s vlajícími korouhvemi. Po jejím boku g chvěla Gwenhwyfar. Byla vvšší než Morgaine, ale protože měla bledé (Íe a křehká útlá ramínka, připadala Morgaine jako dítě, jako vytáhlé nbené dítě, kteréje nervózní, protože spáchalo nějaký přestupek, za kte-1iná být potrestáno. Dotkla se třesoucí se rukou Morgainina rukávu. äSestřičko - musí se to můj pán dozvědět? Je to odbyto a Meleagrant fc po smrti. Není důvod, aby Artuš s někým válčil. Proč by si nemohl teslet, že Lancelot ke mně dojel včas - včas, aby zabránil..." Hlas sejí tratil jako malé dívence, která nemůže dál. äSestro," oslovila ji Morgaine, äzáleží na tobě, co mu řekneš." äAle jestli se to doslechl někde jinde?" Morgaine si povzdychla; nemohla Gwenhwyfar říci rovnou, co měla na ysli? äJestli se Artuš dozví něco, co ho zarmoutí, nevyslechne si to ode ne a nikdo jiný nemá právo o tom mluvit. Nemůže ti vyčítat, že jsi byla ycena do pasti, zbita a znásilněna." |A potom poznala, jako kdyby to sama slyšela, hlas kněze hovořícího rozechvělé Gwenhwyfar - bylo to teď, nebo když byla Gwenhwyfar ještě je? Říkal, že žádná žena nebyla nikdy znásilněna, pokud sama k tomu líže nesvedla, tak jako Eva svedla našeho prvního otce Adama k hříchu; .svaté panny mučednice římské raději zemřely, než by se zbavily své (dnosti... to proto se Gwenhwyfar tak chvěla. Někde v její mysli, ať se fo snažila sebevíc zapomenout nebo to potlačit v Lancelotově náruči, Tiěla, že to bylajejí chyba, že si zaslouží smrt za to, že se nechala znásilnit. likož nezemřela, Artuš má právo ji za to zabít... žádné ujišťování nohlo utišit hlas Gwenhwyfařina svědomí. Vtí se provinile, jak se zachovala vůči Meleagrantovi, tak již nemusí cítit zadně fky za to, co provedla s iMncelotem... iwenhwyfar se chvěla po jejím boku, přestožeje zahřívalo slunce. äKéž |byl tady, abychom mohli jít dovnitř. Podívej, na nebi létají jestřábi. TBStřábů mám strach, mám obavu, že se vrhnou dolů na mě..." iiMyslím, že bys pro ně byla moc velké a tuhé sousto, sestřičko," ujistila tforgaine přátelsky. Služebnictvo spustilo padací most a otvíralo velká vrata pro králov-U družinu, aby mohla volné projet. Pan Ectorius dosud kulhal po B. kterou strávil uvězněn v chladu, ale přišel uvítat svého krále po lově boku, který zde stál jako správce králova hradu. Uklonil se před (lisem. ítám tě doma, můj pane a králi." *us slezl z koně a šel Gaie obejmout.

äTo je příliš formální přivítání, Caii, ty rošťáku -je tu všechno v pořadí äTeď už je, můj pane," řekl Ectorius, äale znovu můžeš být vděť svému veliteli." äTo je pravda," přidala se Gwenhwyfar a předstoupila vpřed, rul lehce vkládajíc do Lancelotovy. äMůj pane a králi, Lancelot mě záchran 7. pasti, kterou na mě nastražil zrádce, a ochránil mě před osudem, klel by neměl postihnout žádnou křesťanku." Artuš vložil jednu ruku do královniny dlaně a druhou podal svéni veliteli jezdectva. äJsem ti jako vždycky vděčný, můj drahý příteli, a sletí tak i moje manželka. Pojďte, promluvíme si o tom v soukromí." A krá mezi oběma nejbližšími po schodišti do hradu. äTo by mě zajímalo, jaké lži mu napovídají, aby zůstala královna čud ajeho nejlepší rytíř se ctí?" slyšela Morgaine tichá,

ale velmi zřetelná sic odněkud z davu; nedovedla však říci, odkud přesně přicházela. Pomysl si: Mamá mír není tak jednoznačné požehnání, bez. válki není u dvora co dť jedinou obvyklou činností a zábavou je předávat dál nejrůznější klepy a pomluvy.
Kdyby však Lancelot od dvora zmizel, potom by skandál utichl. ai hodlá se, že udělá co nejdříve cokoliv, co bude v jejích silách, aby r cíle dosáhla. Ten den při večeři požádal Artuš Morgaine, aby přinesla svoji li a zazpívala jim. äZdá se mi, že jsem tě již dlouho neslyšel hrát a zpí řekl, přitáhl ji k sobě a políbil ji. Něco takového neudělal už dávno. äZazpívám ráda," řekla, äale kdy se ke dvoru vrátí Kevin?" S hork si vzpomněla na jejich hádku; nikdy Kevinovi neodpustí, jak zradila Ion! Přesto musela proti šve vůli přiznat, zejí chyběl, a s lítostí vzpomň na dobu, kdy byli milenci. Už mě unavuje spávat sama, to je všechno...
A tím si vzpomněla na Artuše a svého syna v Avalonu... jestliže i hwyfar opustí tento dvůr, potom se Artuš jistě znovu ožení, ale v tu C to tak nevypadalo. A v případě, že Gwenhwyfar nikdy neporodí i nebude snad jejich syn uznán jako otcův nástupce? Měl z obou l královskou krev, krev Pendragonu a Avalonu... Igraineje mrtvá a Z! skandál sejí nedotkne.
Morgaine seděla na vyřezávaném pozlaceném stolci poblíž trůnu, l držela u nohou opřenou o zem; Artuš a Gwenhwyfar seděli blízko U1 ruku v ruce. Lancelot ležel natažený na zemi vedle Morgaine, pozri její harfu, ale každou chvíli očima zalétl ke Gwenhwyfar a upíral na l toužebný pohled; jak může takhle odhalovat svoje srdce všem pře čím? A potom si Morgaine uvědomila, že to pouze ona vidí dojehcH - pro všechny ostatní byl jenom dvořan, který hledí s úctou iw královnu, směje se a žertuje s ní jako přítel jejího manžela n zvláštních práv. KRÁL JELEN

. se jí prsty pohybovaly po strunách, opět se jí zdálo, že svět se aluje, až je velmi malý a velmi vzdálený, a zároveň obrovský a cizí. Věci rácely svůj tvar, až jí její harfa připadala jako dětská hračka a hned zas »co obřího, obrovská beztvará věc, která ji pohltí, a seděla vysoko někde l trůnu, hleděla skrz putující stíny a shlížela dolů na mladíka s tmavými asy a úzkou korunkou kolem čela. Když na něj pohlédla, projela jí tělem ,trá bolest touhy, pohlédla mu do očí a bylo to, jako kdyby se něčí ruka rtklajejích intimních částí a probudila v ní touhu a vášeň... Mihl se před K obličej, usmál se na ni mladík, ale ne, to nebyl Lancelot, byl to někdo |Bý... ne, byl to jenom stín. tíGwenhwyfařin jasný hlasji probral ze snění. äPostarejte se někdo o paní lorgaine," řekla, ämoje sestra omdlela!" i Cítila Lancelotovy paže, jak ji podpírají, a pohlédla do jeho temných (K-bylo to jako v jejím snu, projela jí tělem touha... ne, to se jí jen zdálo. "O nebylo skutečné. Zmateně si přejela rukou po čele. äTo ten kouř, kouř Ľohniště..." 1 äPojď, napij se." Lancelot jí přiložil pohár ke rtům. Co je to za bláho-est? Sotva sejí dotkl, a rozbolelo ji celé tělo touhou; myslela si, že na to l dávno zapomněla, že to za ta léta v ní odumřelo... a přesto jediný jeho tityk, jemný a neosobní, v ní vzbudil opět silnou touhu. Snila tedy o něm? i Nechce mě, nechce žádnou zenu kromě královna, uvažovala a hleděla přes BEJ na ohniště, kde v tuhle letní dobu nehořel žádný oheň, jenom bylo [ozdobeno zelenými vavřínovými listy, aby nevypadalo tak černé a oškli-(. Usrkla vína, které jí Lancelot přidržoval u úst. i äOmlouvám se - celý den je mi na omdlení," řekla a připomněla si, jak e cítila ráno. äAť si vezme harfu někdo jiný, já už hrát nemohu..." l* Lancelot řekl: äS dovolením, paní a pánové, já něco zazpívám!" Vzal |»arfu a uvedl píseň: äTohleje příběh z Avalonu, kterýjsem slyšeljako dítě. Myslím, že jej napsal sám Taliesin, ačkoliv je možné, že jen přepracoval |arší píseň." Začal zpívat starou baladu o královně Arianrhod, která překročila po-|bk a utekla s dítětem; a když sejí narodil syn, proklela jej a řekla, že Íebude mít žádné jméno, dokud mu je sama nedá, a on ji přelstil, aby |lu jméno dala, a později jej znovu proklela a řekla, že nebude mít žád-lou ženu, ani z masa a kostí, ani pohádkovou vílu, a tak si vytvořil ženu (květin... Morgaine naslouchala, dosud pod vlivem svého snu a zdálo sejí, že Lan-elotova snědá tvář je plna strašlivého utrpení, a když zpíval o ženě z kvě-n, Blodeuwedd, jeho oči na chvíli spočinuly na královně. Pak se však brátil k Elaine a zdvořile zpíval o tom, jak kvetoucí vlasy té ženy tvořily tané zlaté lilie a jak měla tváře z okvětních lístků jabloní a byla oblečena 0 všech barev rostlin - modré, karmínové i žluté, tak jako letní louky... Morgaine tiše seděla na svém místě a držela si bolavou hlavu v rukách. °zději Gawaine přinesl píšťalu ze své severní země a začal hrát divokou

vzal její ruku něžně do svých dlaní, j äUž je ti lépe, sestřenko moje?"
äAch, ano - už se mi to párkrát stalo," řekla Morgaine. äJe to jakq kdybych upadla do snu a viděla všechny věci skrz stíny." A přesto, uvážou vála, to přesně tak není. .. äMoje matka mi jednou řekla něco podobného," prohlásil Lancelotj a Morgaine si všimla, jak jeho tvář přitom posmutněla; nikdy před tím; s ní, ani pokud věděla s nikým jiným, o své matce nemluvil, ani o letečtí která strávil v Avalonu. äPřipadalo mi, že si myslí, že to přichází se schop*!ností vidění. Jednou mi řekla, že má pocit, jako kdyby byla vtažena do pohádkové země a dívala se odtamtud jako vězenkyně, ale nevím, zd»Í v pohádkové zemi někdy byla, nebo zda o tom jen tak mluvila..." Ale já jsem tam fry/a, pomyslela si Morgaine, a není to takové, vůbec ne..,j to jako snaha vzpomenout si na sen, který jsme pozapomněli... äJá sám o tom také trochu vím," řekl Lancelot. äObčas se mi stává, ž«) nevidím dost ostře, a potom mi všechny věci připadají daleko, vidím je; nejasně, jako kdyby nebyly skutečné... a musím překonat určitou vzdáteg-nost, abych se jich mohl dotknout... snad je to tou elfí krví, kterou v sobt máme." Povzdechl si a protřel si oči. äKdysi jsem tě tím zlobíval, kdyžjtE byla mladé děvče, vzpomínáš si, říkával jsem ti víla Morgaine a ty ses kvůli tomu zlobila." S Přikývla. äVzpomínám si na to moc dobře, bratránku," řekla a všiml* si, že má unavenou tvář a že se v ní objevily nové vrásky a spánky mu začínají prokvétat šedě, přesto byl pro ni krásný, snad ještě krásnějš milovala ho víc než kteréhokoli muže, kterého kdy poznala. Zprudtl zamrkala; tak to je a tak to musí být: Miluje ji jen jako svoji příbuzné nic víc.
A znovu sejí zdálo, že svět se pohybuje jako za nějakou zástěnou, vidělj jen stíny, ať dělala, co dělala. Tenhle svět nebyl o nic skutečnější než pohádkové království. Dokonce i hudba zněla jakoby z dálky - harfy s nyní chopil Gawaine a zpíval nějaký příběh, který zaslechl mezi Sas o příšeře, která žila v jezeře a o tom, jak jeden z jejich hrdinů se vyprav na jezero a usekl příšeře paži a potom se musel utkat s matkou přísel v jejím ohavném doupěti... | äTo je ale pochmurný a hrůzu nahánějící příběh," řekla Morgaine tiš Lancelotovi a on se usmál a odpověděl: äVětšina saských příběhů je tál"**! vá. Válka, přelévání krve, hrdinové zkušení v boji, nic víc v těchjejl dubových palicích není..." äA teď to vypadá, že s nimi budeme žít v míru," řekla Morgaine. äZajisté. Tak to bude. Dokáži žít se Sasy, ale ne s tím, čemu oni ríl hudba... ačkoliv jejich příběhy jsou myslím dost zábavné, když se zpí za dlouhých zimních večerů u ohně." Povzdechl si a řekl téměř neslyš äMyslím, že já jsem se pro sezení u ohniště také nenarodil." KRÁL JELEN 489
äChtěl bys zase bojovat?"
t-Zavrtěl hlavou. äNe, ale už mě to u dvora nudí." Morgaine si všimla, že lina přelétl ke Gwenhwyfar, která seděla vedle Artuše a usmívala se uvainovu příběhu. Znovu si povzdechl a jí připadalo, že se mu ten zvuk dral až ze samotného nitra. äLancelote," řekla tiše a naléhavě, ämusíš odtud, nebo budeš zničen." | äZajisté, zničen na duši i na těle," řekl a zahleděl se na podlahu. i»ä0 tvé duši nevím nic - na to se musíš zeptat kněze." |;,äKéž bych tak mohl!" odvětil Lancelot s potlačeným hněvem; tiše udeřil (Jistí o podlahu vedle harfy, až se struny jemně rozezvučely. äKéž bych Itohl uvěřit, že takový Bůh, jak tvrdí křesťané, skutečně existuje..." ;äMusíšjít, bratrance. Jít plnit nějaký úkol jako Gareth, zabít raubíře, [eřídrží násilím nějaké území, nebo zabit draka, nebo co si vymyslíš, ale lusíšjít!" l. Viděla, jak ztěžka polkl. äAle co bude s ní?"
Morgaine tiše odpověděla: äVěř tomu nebo ne, ale já jsem také její řítelkyně. Nemyslíš si, že i ona má duši, která musí být zachráněna?" äAle ty mi radíš jako dobrý kněz." Hořce se usmál. äNa to není potřeba žádného kněžského vzdělání či nadání, aby člověk oznal, že dva muži - a i žena -jsou chyceni do pasti a nemohou uniknout toho, co se stalo," řekla Morgaine. äBylo by snadné ponechat všechnu BIU na ní. Ale i já vím, co to je milovat, když nemůžeš..." Zarazila se, |nvrátila tvář a cítila, jak jí tváře polil ruměnec; nechtěla toho na sebe plik odhalit. Píseň skončila a Gawaine zvedl harfu, řka: äPo téhle po-|tmurné písni potřebujeme něco lehkého - možná nějakou milostnou píseň, myslím, že to nechám na Lancelotovi." f äUž příliš dlouho sedím na dvoře a zpívám milostné písně," prohlásil JKincelot, povstal a obrátil se k Artušovi. äTeď, když jsi zase tady, můj |ane, a můžeš se o všechno postarat sám, prosím tě, zadej mi nějaký úkol Ipošli mě od tohoto dvora pryč." | Artuš se na svého přítele usmál. äTak brzy chceš jet? Nemohu tě zdržo-|»t, jestliže toužíš být pryč, ale kam chceš jet?" (Za Pellinoren a jeho drakem. Morgaine sklopila oči a hleděla, jak se oheň Iráží od jejích víček a v mysli sejí vytvářejí slova vší silou, které byla hopna, a

snaží seje předat Artušovi. äMěl jsem v úmyslu vypravit se na ho draka..." pronesl Lancelot. Artušovi zasvítily škodolibě oči. äV tom případě bude jedině správné, dyž s Pellinorovým drakem jednou provždy skoncuješ. Příběhy, které se něm vyprávějí, jsou čím dál tím častější a lidé se bojí do té země se vydat. wenhwyfar mi řekla, že Elaine mě žádá, zda by mohla jet navštívit svého ce. Můžeš tu paní doprovázet a to ti povídám, nevracej se, dokud ibude Pellinorův drak mrtvý." »A je," bránil se Lancelot vesele, äto mě vykazuješ ze svého dvora dyPJak mohu zabít draka, jestliže je to jenom výmysl?"

Artuš se rozesmál. äKéž nikdy nepotkáš draka, který bv byl horší i tenhle, milý příteli! Nuže, pověřuji tě, abys jednou provždy skonco s tím drakem, i kdyby to znamenalo vysmát se mu tím, že o něm sic baladu!" Elaine povstala a uklonila se králi. äS tvým dovolením, můj pane, sn požádat, aby mě na nějakou dobu navštívila i paní Morgaine?" Morgaine se nepodívala na Lancelota a přidala se k Elaine: äRáda b jela s Elaine, můj bratře, jestliže mě nebude tvoje paní potřebovat. V l kraji rostou byliny a koření, o kterých toho vím jenom málo, a chtěla b se o nich něco přiučit od venkovanek. Potřebuji je na medicíny a kouzli äDobrá," souhlasil Artuš, ämůžeš jet také, jestli chceš. Ale bezvásvš tady bude smutno." Usmál se svým vzácným jemným úsměvem na L celota. äMůj dvůr nebude mým pravým dvorem bez nejlepšího z nM rytířů. Ale nebudu tě tady zdržovat proti tvé vůli a stejně tak tě nebu zdržovat královna." Tím si nejsem tak jista, pomyslela si Morgaine a pozorovala Gwenhwyl jak se snaží tvářit se klidně. Artuš byl dlouho pryč; touží jistě po tom, i byl zase spolu se svou manželkou. Řekne mu snad Gwenhwyfar upnia že milujejiného, nebo s ním půjde pokorně na lože a bude dále přečísti všechno jako předtím? Nastal zvláštní okamžik, kdy Morgaine viděla samu sebe jako krále stín... nějak se stalo, ze její osud a nu] se propletly... ona, Morgaine, Artuše a porodila mu syna, po kterém Gwenhwyťar tolik touží; Gwen far má zase Lancelotovu lásku, za kterou by Morgaine dala svoji duši.íX se tak pravě hodí na křesťanského Boha, že dělá takové kopance - zřejmé nt rád milence. Nebo je to snad Bohyně, která si s námi tak krutě pohrává? Ľ ;i Gwenhwyfar pokynula Morgaine. äVypadáš špatně, sestřičko. Je ti) řád ještě mdlo?" Morgaine přikývla. Nesmím ji nenávidět. Je stejně obětí tak jako já... ještě taková slabá. Asi si půjdu dříve lehnout." äA zítra," řekla Gwenhwyfar, änám s Elaine odvezete Lancelota." zněla lehce, jako kdyby to mínila žertem, ale Morgaine měla pocit, že až do nitra Gwenhwyfařiny duše, kde ta žena zápasí s hněvem a zoi stvím, stejně tak jako ona. Ach, naše osudy propletla Bohyně a kdo se d& vzepřít její vůli...? Obrnila však vlastní srdce proti zoufalství druhé i a řekla: äK čemu je dobrý královnin oblíbenec, jestli není někde v i který mu připadá čestnější? Chceš ho snad držet u dvora a nedovolit aby vítězila jeho čest, sestro moje?" äNikdo z nás si nic takového nepřeje," prohlásil Artuš, přistoup! Gwenhwyfar a ovinul jí paži kolem pasu. äJen díky dobré vůli méhopr a oblíbence je při mém návratu moje královna tady a v bezpečí. P dobrou noc, sestro moje." Morgaine se postavila a pozorovala je, jak spolu odcházejí, po ucítila Lancelotovu ruku na svém rameni. Nemluvil, jen stál a tiše šle KRÁL J E L E N

se a Gwenhwyfar, jak společně mizí ze síně. A jak tam mlčky stála, dornovala si, že by stačiljediný pohyb a mohla by tu noc mít Lancelota i sebe. Ten by se jistě ve svém zoufalství, když vidí, jak žena, kterou fetuje, se vrací ke svému manželovi - a to k manželovi, který je mu tak ihý, že nepozvedne ani ruku, aby mu v tom zabránil - obrátil s radostí dorgaine, kdyby ho chtěla. l je čestný natolik, íe by si mě potom vzal... Ne- Bude ho mít možná Elaine, ale já ne. Ona je nevinná; nebude ji nenávidět, lltjak bv jistě posléze nenáviděl mě. flemně Lancelotovi sundala ruku ze svého ramene. äJsem unavená, [telí. Jdu také spát. Dobrou noc, drahý. Nechť ti žehná Bohyně." A věrna si ironie svých slov, dodala: äDobře se vyspi." Věděla, že dnes spát bude, ale tím lépe pro plán, který vymyslela. ÍSama strávila velkou část noci beze spánku a hořce litovala vlastního tlodnutí. Pýcha, uvažovala hořce, není dobrá spolunocležnice. 6 Avalonu se Mohyla ověnčená kamenným kruhem zvedala k obloze. f V noci, kdy nebyl, měsíc, stoupalo procesí pomalu vzhůru, svítíc si svými pochodněmi. V jeho čele kráčela žena. Světlovlasý nad širokým nízkým i měla spletené do korunky; byla oblečena v bílém, pres kytlici jí visela zahnutá s. Ve světle planoucích pochodní to vypadalo, ze hledá a očima vybízí Morgaine (čí ve stínu vně kruhu. äKde jsi, ty, která bys měla stát tady na mém místě? í váháš? Tvoje místo je zde... Artušovo království se vymyká Paní z rukou a ty to dovolíš/Již teď se kvůli fmu obraci ke knězím, zatímco ty, která bys měla stát pro něho na místě Bohyně, mni nepohneš. Artuš svírá v ruce meč z posvátných královských klenotů;

budeš ty, kdo jej přiměje žít podle našich pravidel, nebo mu odebereš meč a odepneš Ic? Pamatuj si, Artuš má syna a jeho syn musí dospět vAvalonu, aby mohl předat Uovství Bohyně dále svému synovi... H pak sejí zdálo, ze Avalon postupně vymizel, a uviděla Artuše v zoufale bitvě, i v ruce svírá Excalibur, padá k zemi proťat jiným mečem a Excalibur hází do vra, aby nepřišel do rukou jeho synovi... Kde je Morgaine, kterou Paní připravila pro tento den ? Kde je ta, která by měla Í v tuto hodinu na místě Bohyně? Kde je Velký havran? Najednou se mi zdálo, že mi nad lilovou zakroužili Oráni, snažili se mi vlétnout do obličeje a vyklovat mi oči, kroužili nade mnou fičeli nahlas Raveninym hlasem: äMorgaine! Morgaine, proč jsi nás opustila, iJsi nás zradila?" Nemohu," křičela, äneznám cestu...", ale Ravenin obličej se změnil na obvi-(obličej Viviane a potom se proměnil ve stín Smrtky...

492 MLHY AVALONL

Morgaine se probudila a uvědomila si, že leží ve sluncem zalité kot natě na Pellinorově hradu; zdi byly obílené a pomalované podle st římské módy. Pouze venku za okny, někde daleko, slyšela křik havr a zachvěla se. Viviane byla vždycky bez zábran, když se měla míchat do života os ním, jen když to znamenalo dobro pro Avalon nebo pro království. 11 bude taková. Avšak jak slunné dny ubíhaly, dávala si načas. Lancelot tr dny na kopcích kolem jezera a hledal draka -jako kdyby tam skiitečnéí nějaký drak byt, pomyslela si Morgaine škodolibě - a večery trávil u oh oddávaje se zpěvu písní a vyprávění příběhů spolu s Pellinorem a , tak Elaine, které seděl u nohou. Elaine byla krásná a nevinná a ne nepodobná své sestřenici Gwenhwyfar, i když byla o pět let mladší. gaine nechala dny zalité sluncem ubíhat a byla si jista, že všem připadat jedině samozřejmé, jestliže se Lancelot a Elaine vezmou. Nyní přišel čas jednat.

Elaine se otočila v posteli, kterou spolu sdílely, a otevřela oči; uši se a přitulila se k Morgaine. Důvěřuje mi, pomyslela si Morgaine s bok myslí si, ze jí poiiuíilám lískat iMncelota z pouhého přátelství. Kdybych ji nenáviá nemohla bchjivíc uškodit. Ale nahlas tiše řekla: äTeď měl Lancelot už dostó aby si uvědomil, jak mu chybí Gwenhwyfar. Nastala tvoje chvíle, Elair äDáš Lancelotovi nějaké kouzlo, nebo nápoj lásky...?"

Morgaine se zasmála. äV kouzlo vzbuzující lásku moc nevěřím, ať dnes při večeři mu dám do vína něco, co ho připraví na kteroukoli: pro dnešní noc. Dnes nebudeš spát tady, ale v pavilonu u lesa a Lan dostane zprávu, že přijela Gwenhwyfar a posílá pro něho. A tak za t přijde pod rouškou tmy. Nic víc udělat nemohu - ty musíš být na připravená." äA on si bude myslet, že jsem Gwenhwyfar?" zamrkala a ztěžka p äAle potom..." äChvíli si může myslet, že jsi Gwenhwyfar," ujistila ji Morgaine, dost brzy se dozví, kdo opravdu jsi. Jsi ještě panna, Elaine, viď?"

Děvče se začervenalo, ale přikývlo.

äNuže, po tom nápoji, který mu dám, se nedokáže zastavit," Morgaine, äledaže bys propadla panice a bránila se mu-varuji tě, n to taková slast, protože jsi panna. Jakmile začnu, nejde to vzít zpátky mi řekni, jestli chceš, abych začala." äChci Lancelota za svého manžela a Bůh nedopusť, abych se mu l nila, dokud nebudu jeho ctěnou manželkou." Morgaine si povzdychla. äStaniž se. Teď-víš, jaký používá GwenhK parfém..." äVím, ale moc se mi nelíbí, pro mě je příliš silný."

Morgaine přikývla. äJá jí ho připravuji - víš, že v těchhle věcech l znám. Až půjdeš spát do pavilonu, musíš si s ním navonět tělo l lůžkoviny. Připomene mu to Gwenhwyfar a ta vzpomínka ho v7"~" K R A I. JELEN 493

(ladší žena nesouhlasně ohrnula nosík. äTo mi připadá nepoctivé." LTaké že to nepoctivé je," souhlasila Morgaine. äTo si uvědom. To, co láme, není čestné, Elaine, aleje to i k něčemu dobré. Artušovo králov-(nevydrží dlouho, jestliže bude o králi známo, že má nevěrnou manku. Až se provdáš, po čase, protože jste si s Gwenhwyfar tak podobné, |po kraji rozšíří, že po celou dobu miloval Lancelot jen tebe." Dala "luně lahvičku s parfémem. äNyní, jestliže máš sluhu, kterému můžeš (yěřovat, řekni mu, ať ti postaví pavilon v místě, kde ho Lancelot neuvidí Kv než dnes večer..." Elaine řekla: äI kněz bv s tím souhlasil, o tom nepochybuji, protože mu jíním v cizoložství s vdanou ženou. Já jsem volná a mohu se vdát..." Morgaine vnímala, jak jí vlastní úsměv slábne, a pocítila napětí. äTo je li dobré, že dokážeš takhle utišit vlastní svědomí... někteří knězi říkají, »l6čel světí prostředky..." Uvědomila si, že Elaine před ní dosud stojí jako dítě, kterému se Btává poučení. äNu, běž už, Elaine," propustila ji, äjdi a pošli zítra Bcelota, aby se vydal chytat draka. Musím připravit svoje kouzlo."

Pozorovala je, jak u snídaně jedí z jednoho talíře a pijí z jednoho potru. Lancelot má Elaine rád, pomyslela si - rád jako přátelského pejska. (de k ní laskavý i po svatbě. Viviane byla zrovna tak bezcitná, nedělalo jí potíže poslat bratra do ité1e sestry... Morgaine si znovu s bolestí vybavila to ráno - cítila

jejako avý zub. I tohle je pro dobro království, říkala si, když se vydala hledat iny, které svaří do vína pro Lancelota. Snažila se dát dohromady dlitbu k Bohyni, která spojí muže a ženu v lásce nebo v prostém chtíči, k je tomu u zvířat v říji. bohyně, vím toho o chtíči dost... napadlo ji a pokusila se zklidnit ruce, re trhaly byliny a házely je do kotlíku s vínem. Cítila jsem jeho touhu, yz mi nedal to, co jsem od něho chtěla... eděla a pozorovala, jak se byliny ve víně pomalu vaří; viděla drobné hlinky, jak líně praskají, až začala hořkosladká tekutina vřít a prskat. říjí najednou připadal velmi malý a vzdálený, kotlík před ní vypadal O hračka a po chvíli zase každá bublina, která se ve víně objevila, byla i velká, že by se v ní mohla schovat a odplout... celé tělo ji bolelo "hou, která nikdy nedojde uvolnění. Cítila, že se dostává do stavu, kdy le schopna provést mocné kouzlo... dalo se jí, že je jak uvnitř zámku, tak mimo něj, část jejího já se ulovala po kopcích, šla za Pendragonovou korouhví, kterou kdysi Ľval Lancelot... svíjející se velký červený drak... ale žádní draci neexis-p alespoň ne takovýhle draci, a Pellinorův drak, to byl doopravdy "m žert, jakýsi sen, neskutečný jako korouhev, která vlála někde da-O na jihu, nade zdmi Camelotu, drak vymyšlený nějakými umělci jen (tu korouhev, jako návrhy, které Elaine kreslila pro svoje gobelíny. ""ncelotovi je to jistě známo. Tím, že se honí za drakem, si jen užívá

projížděk po sluncem zalitých kopcích, sní svůj sen a nechává si volný (aby se mohl oddávat snění o Gwenhwyfařině náručí... Morgaine se zah děla na bublající tekutinu ve své nádobě, přidala do směsi ještě pár kai vína, aby se nevyvařila. Bude snít o Gwenhwyfar a tu noc bude vjel náručí žena vonící Gwenhwyfařiným parfémem. Nejdříve mu však M» gaine dá vypít nápoj, který ho vydá na milost a nemilost chtíči, takže) nezastaví, i když pozná, že nedrží v náručí zkušenou ženu a svoji milení] ale vystrašenou pannu... Na okamžik se Morgaine zarazila a litovj Elaine, protože si uvědomila, že vlastně tady chladnokrevně připrav je jakési znásilnění. Velká část Elaine po Lancelotovi toužila, je pane a nemá skutečnou představu, jaký je rozdíl mezi romantickým sněni o jeho polibcích, a tím, co ji skutečně čeká - být vydána na pospas ona menému muži, který sotva pozná nějaký rozdíl. Ať již Elaine čeká coko a ať to nese sebestatečněji, sotva to bude pro ni nějaká romantická chvíli Já jsem dala svoje panenství Králi jelenovi... přesto to bylo něcojinét Od dětství jsem věděla, co mě čeká, a byla jsem vychována k uctívá Bohyně, která svede muže a ženu dohromady v aktu lásky nebo chtíče Elaine byla vychována jako křesťanka a považuje základní životní sílu-i původní hřích, za který je lidstvo odsouzeno k záhubě... Jednu chvíli měla pocit, že ještě Elaine vyhledá, aby ji připravila, ab; dodala odvahu, aby to brala tak, jak se to ona naučila jako kněžka:ja velkou sílu přírody, čistou a bez hříchu, kterou je třeba přivítat jakrt života, umět se stát součástí bouře... ale Elaine by to možná považovi za ještě větší hřích. Nu, potom si z toho musí vybrat, co sama chce; moí jí láska k Lancelotovi zaručí, že dnešní nocí projde bez následků. Morgaine se vrátila myšlenkami zpět k vařícím se bylinám a vínu, a pj sto sejí zároveň zdálo, že se projíždí po kopcích... i když den nebyl1) projížďku zrovna stvořený; nebe bylo zatažené, foukal vítr a kopce b; holé a bezútěšné. Pod kopci se jako dlouhé rameno vybíhajícího mc šedě blyštělo jezero, neproniknutelné jako čerstvé ukutý kov; a hlař jezera se začala čeřit, nebo to byla pouze voda v jejím kotlíku? Ten bubliny praskaly a stoupaly pomalu z jezera, a s nimi se objevil dlo úzký krk s koňskou hlavou a hřívou, dlouhé protáhlé tělo, plazící se] celém břehu. Lancelotovi psi pobíhali kolem, vrhali se do vody a zuřivě štěkali... sela LancelotaJak na ně zděšeně volá; zarazil se a pohlédl k vodě, OČ nut hrůzou, jen napůl věřil tomu, co viděl na vlastní oči. Potom Pellin zadul do svého rohu, aby svolal ostatní, a Lancelot popohnal koně, of kopí o sedlo a vyrazil závratnou rychlostí dolů z kopce, aby zaútočil. Jet ze psů srdceryvně zavyl; pak bylo ticho a Morgaine svým podivné vz lenvm zrakem zahlédla zvláštní slizkou stopu v místě, kde ležela ožrs půlka psího těla. Pellinore střílel na příšeru a slyšela Lancelotovo volání varující ho, l se tak blízko k té velké nestvůře nepřibližoval... Byla černá a vyF" král

5 velký červ, ale hlava i s hřívou byla koňská. Lancelot ji objevil zezadu, kočil z koně a pěšky se řítil k příšeře. Hlava se sehnula a Morgaine llkla, když spatřila obrovskou otevřenou tlamu. Potom Lancelotův meč ;hl draka do oka a vyvalila se spousta krve a ještě něco černého... fcpomínalojí to bublinky na hladině vroucího vína... jMorgaine divoce bušilo srdce. Zaklonila se a usrkla trochu nezředěné-)vína z nádoby. Byl to jen zlý sen nebo skutečně viděla LancelotaJak bijí draka, ve kterélio nikdy doopravdy nevěřila? Na chvilku si

odpoči-lla a namlouvala si, že to byl jenom sen a pak se přinutila vstát, přidala » směsi trochu sladkého fényklu, protože jeho sladkost zakryje chuť atních bylin. A k večeři by mělo být silné nasolené hovězí, takže všichni dou mít žízeň a vypijí hodně vína, zvláště Lancelot. Pellinore je zbožný iž-co by si jen pomyslel, kdyby lidi na jeho hradě podlehli chtíči? Ne, lisí zařídit, aby tu kořeněnou směs pil pouze Lancelot a možná, z milosti f mohla dát trochu i Elaine... l Nalila okořeněné víno do jiné nádoby a odložila je stranou. Potom |slechla výkřik a do místnosti vběhla Elaine. |-äAch, Morgaine, hned pojď sem, potřebujeme někoho, kdo se vyzná ftnedicíně - otec a Lancelot zabili draka, ale jsou oba popáleni..." t»äPopáleni? Co je to za nesmysl? Opravdu věříš, že draci létají a dýmají leň?"
"äNe, ne," ujišťovala ji Elaine netrpělivě, äale ta nestvůra na ně vyplivla (jaký sliz a pálí to prý jako oheň - pojď, musíšjim ovázat rány..." 1Morgame nevěřícně vykoukla na nebe venku. Slunce se již sklánělo [Západu; strávila tu většinu dne. Rychle vyšla ven a zavolala služebné,)y přinesly plátno na obvazy. :Pellinore měl velkou popáleninu po celé délce paže - skutečně to padalo jako popálenina; látka jeho tuniky byla rozežraná, a když mu nu natírala hojivou mastí, křičel bolestí. Lancelot měl lehce popálený ik a najedno noze mu sliz prožral jezdeckou botu, až z kůže zbyla jen tíká rosolovitá hmota, která mu pokrývala nohu. Řekl: äMěl bych si Ořádně vyčistit meč. Jestli tohle to udělalo s kůží na botě, co by to asi dělalo s mojí nohou..." a zachvěl se. äTo je důkaz pro ty, kteří považovali mého draka za pouhý výmysl," řkl Pellinore, pozvedl hlavu a usrkl vína, které mu jeho dcera podala. díky Bohu, že jsem měl dost rozumu a opláchl si paži v jezeře, nebo f mi ten sliz prožral rameno, až by se rozpustilo jako ten pes - viděl jsi ho tělo, Lancelote?" äToho psa? Ano, viděl," prohlásil Lancelot, äa doufám, že něco takového l neuvidím... Ale všechny je ohromíš, když pověsíš dračí hlavu na vrata..." ; äTo nemohu," řekl Pellinore a pokřižoval se. äNebyla v něm ani kostičce to jako červ nebo žížala... a už z toho zbyl jenom sliz. Snažil jsem e hlavu odseknout, ale vypadalo to, že sama od sebe na vzduchu mizí... Smyslím, si, že to byl živý tvor, spíš nějaká příšera rovnou z pekla!"

äNu, konečně je po něm," prohlásila Elaine, äa tys udělal, co králi tobě chtěl, a s drakem mého otce jsi skoncoval jednou provždy." Polil otce a něžně se omluvila: äPromiň mi, pane, také jsem si myslela, žel drak je jenom tvůj výmysl." äKéž by tomu tak bylo," řekl Pellinore a znovu se pokřižoval. äByl tn raději, aby se mi lidi odtud až po Camelot posmívali, než stanout je jednou tváří v tvář takové obludě! Kéž bych si byl myslel, že nic takové není... Gawaine vyprávěl, co žije tam u nich v těch jezerech." Dal známá pážeti, aby mu dolilo víno. äMyslím, že dnes večer se opiji, nebo mé příšera bude strašit ve spaní ještě další měsíc!" Bude to vskutku nejlepší, opít se? Uvažovala Morgaine. Ne, jestliže všichni na hradě dnes opijí, nebude se to hodit pro její plány. Proto řek äMusíš mě poslechnout, pane Pellinore, jestliže mám pečovat o O rány. Už víc nepij a Elaine ať tě doprovodí do postele a dá ti k noh horké cihly. Ztratil jsi dost krve, dej si horkou polévku a nápoj z tepli mléka, ale už žádné víno." Něco zabručel, ale poslechl ji, a když ho Elaine odváděla s jeho i ním sluhou pryč, zůstala Morgaine sama s Lancelotem. äTak," vyzvala ho, äjak nejlépe bys oslavil zabití svého prvního dr; Pozvedl svůj pohár a řekl: äTím, že se pomodlím, aby byl i mým] ledním. Skutečně jsem si myslel, že udeřila má poslední hodina. Rad bych čelil hordě Sášů jen se sekyrou v nice!" äBohyně ti zajistí, že se již s ničím takovým nesetkáš," ujistila ho Mfl gaine a nalila mu do poháru kořeněné víno. äTohle jsem udělala speciál) pro tebe, je to léčivé a zahojí to tvoje rány. Musím sejít podívat, zda Elattí Pellinora dobře uložila ke spánku." äAle vrátíš se, sestřenko moje?" zeptal se jí a lehčeji držel za záp všimla si, že víno již začalo působit. A nejen víno, pomyslela si, i setká smrtí vyvolává v člověku chtíč... äHned se vrátím, slibuji; ale teď mě pusť," řekla a zaplavilaji hork Copak jsem klesla tak hluboko, že bych ho chtěla zmámeného, tak aby new co dělá? Elaine ho bude takového mít... aleje to pro ni tak lepší? Avšak chcfí za manžela, v dobrém i zlem. Já ne. Já jsem kněžka a vím, že to, co ve mne dout není dílo Bohyně, aleje to nečisté... jsem tak slabá, ze bych přijala nejen Gv) hwyfařiny odložené svršky, ale i jejího odloženého milence? Zatímco část její já, kterou pohrdala, křičela ne, slabost, jež zaplavila celé její tělo, křič ano. Hluboce sebou za to pohrdala, když kráčela chodbou ke komr krále Pellinora. äJak se daří tvému otci, Elaine?" zeptala se a přála si, aby její hlas; klidně.
äTeď je v pořádku, myslím, že usnul."

Morgaine přikývla. äTeď musíš jít do pavilonu a někdy dnes v přijde Lancelot za tebou. Nezapomeň na ten Gwenhwyfařin parfém-Elaine byla velmi bledá, jen její modré oči svítily. Morgaine nati KRÁL J E L ř: N 497
ku a chytila ji za paži; podávala jí nádobku s kapkou bylinného vína. ckla roztřeseným hlasem: äNejdřív tohle vypij, dítě moje." [(Elaine pozvedla nádobku ke rtům a vypila její obsah. äJe to sladké... je | nápoj lásky?" l Morgainin úsměv byl sotva znatelný. Ji äMůžeš si to myslet, jestli chceš." äZvláštní, pálí to v krku, pálí mě to v celém těle... Morgaine, doufám, fcto není jed. Snad to není tak, že mě nenávidíš, Morgaine, protože chci tft Lancelotovou manželkou?"
i, Morgaine přitáhla děvče k sobě, objala je a políbila na tvář; teplé tělo Ijejím náručíji poněkud vzrušilo, nedovedla říci, zda to byla touha, nebo inom něha. äNenávidím? Ne, ne, sestřenko moje, to ti přísahám, já bych echtěla pana Lancelota za manžela, ani kdyby přede mnou klečel... tady, opij to, drahoušku... navoň se... a nezapomeň, co po tobě bude chtít. tn ty můžeš dokázat, že zapomene na královnu. Teď běž, dítě moje, k počkej na něj tamhle v pavilonu..." A znovu přitáhla Elaine k sobě Ipolíbilaji. äBohyně ti žehná."
? Tolik se podobá Gwenhwyfar. Lancelot je do ní myslím již napůl zamilovaný, k já to dílo dokončím... r Znovu se přerývaně nadechla, zklidnila se a vrátila se do síně a zpět Lancelotovi. Určitě neváhal a nalil si více omamného nápoje, protože, fttyi vstoupila dovnitř, zvedl k ní opilý zrak.
| äAch, Morgaine, sestřenko moje," přitáhl šiji k sobě, änapij se se linou..." l; äNe, teď ne. Poslouchej mě, Lancelote, nesu ti zprávu..." (äZprávu, Morgaine?"
t äAno," řekla. äKrálovna Gwenhwyfar přijela sem navštívit svoji příbuzní a spí v pavilonu na konci louky." Vzala ho za ruku a táhla ho ke letím. äPosílá ti vzkaz, nechce rušit svoje ženy, tak musíš spěchat za ní l lože. Uděláš to?" Ilělajeho kalný pohled a vášeň v jeho očích. äŽádného posla jsem ěl, Morgaine, netušil jsem, že mi přeješ to nejlepší..."
netušíš, co všechno ti přeji, bratrance."
ji ti, aby ses dobré oženil a zanechal toho beznadějného nešťastného vztahu , která ti může přinést jenom zoufalství a hanbu...
i," řekla jemně, ätvoje královna tě očekává. Jestliže mi nevěříš, posílá le, aby se ti připomněla." Vytáhla kapesník; byl to Elainin kapesník, len kapesníkjejako druhý, hlavně že byl navoněn Gwenhwyfařinou iskijej ke rtům. ,/lc/í, Gwenhwyfar," zašeptal. äKde je, pověz, Mor-,kde?" -V pavilonu. Dopij to víno." -Připiješ si na mě?"
"Později," odbyla ho s úsměvem. Trochu zavrávoral; chytil sejí, aby

nespadl, rukama ji objal. Jeho dotyky v ní vyvolaly touhu, i když než telnou. Chtíc, řekla si zuřivě, zvířecí chtíc, to není nic posvěceného Bolimíí Otřásla se, aby se zbavila své touhy. Byl omámenýjako zvíře, nebude m na tom záležet, vezme si ji bezmyšlenkovitě, tak jako by si vzal Gwenhw far, vezme si Elaine... äJdi, Lancelote, nesmíš nechat královnu čekat." Viděla ho, jak mizí ve stínech směrem k pavilonu. Kráčel tiše. Elaia tam bude ležet, lampa jí bude dopadat na zlaté vlasy, tak jako královu ale světlo bude tak slabé, že nerozpozná její rysy, jen když uvidí k tělo a postel a bude cítit Gwenhwyíařinou voňavkou. Procházela dloub prázdnou místností a mučila se představami, co se bude dít, viděla jel štíhlé nahé tělo, jak lehce vklouzne pod přikrývku, jak uchopí Elaine i své náruče a pokryje jí tvář polibky. Jestli fa chudinka bude mít dost důvť na to, aby držela ústa zavřená, a neříkala nic, dokud nebude po všem... Bohyně! Nedopřej mi vidění, nechci videi Elaine v jeho náručí... Morga se celá schoulila a netušila, zda je to její vlastní představivost nebo vidí které ji mučí představami Lancelotova nahého těla, dotyků jeho rukou.j jak jasně je měla ve své paměti... Vrátila se do síně, kde služebnictl sklízelo ze stolů a drsně jim nakázala: äNalejte mi trochu vína." Nějaký muž jí překvapeně nalil. Teď si budou myslet, ze jsem ještě milová vína, nejen čarodějnice. Bylo jí tojedno. Vypila víno a chtěla další. Nějak) jí podařilo zapudit vidění, přestala prožívat dnešní události s Elair vyděšenou a u vytržení, uvězněnou pod Lancelotovým drsným naléIT čím tělem...
Neklidně přecházela po síni jako kočka na číhané a střípky vid přicházely a odcházely. Když usoudila, že uběhla vhodná chvíle, zhlub se nadechla a pevně se rozhodla, že teď musí provést, co si umír Tělesný strážce, který spal u králových dveří se probudil, když se nad] Morgaine naklonila.
äPaní, v tuhle dobu nemůžete krále budit..."
äTýká se to cti jeho dcery." Morgaine vzala ze zdi pochodeň a držel ve výšce;

dovedla si představit, jak mu asi připadá, vysoká a straším a měla pocit, že nenásilně vklouzla do panovačné podoby Bohyně. V las ze se před ní odtáhl a nechal ji projít. Ľ Pellinore ležel na svém vysokém loži, neklidně sebou házel bolestí.! zavázané rány. I on se vyděsil, když spatřil Morgainin bledý obličej-l světle pochodně, kterou držela nad sebou. äPojď rychle se mnou, můj pane," řekla mu hlasem hebkým a napjat vášní, kterou se v sobě snažila celý večer potlačit. äTohle je zrada poh tinnosti... říkala jsem si, že se to musíš dozvědět. Elaine..." äElaine? Co je s ní?" äNespí v naší posteli," řekla Morgaine. äPojď rychle, můj pane. lála dobře, že mu večer nedovolila pít; teď by sejí nepodařilo ho vzt Pellinore, celý vyděšený, nevěřícně na sebe hodil plášť a křikl na ženy! dcerv. Morgaine připadalo, že jdou za ní po schodech a ze dveří ven! K R A I, JELEN 499
adce a klouzavě jako drak. Tvořili celé procesí, Pellinore je vedl a při-ornínal hlavu draka, ona se držela vzadu jako hedvábný ocas. Blížili se i pavilonu. Pochodeň drželi vysoko a Morgaine s krutým vítězným výra-n pozorovala Pellinorův zděšený obličej ozářený pochodní. Elaine ela v náručí Lancelota, objímala ho, usmívajíc se a tváříc se blaženě. ncelot, který se probral ve světle pochodní, na ně zíral v šoku, jako idyby mu teprve teď došlo, co na něho přichystali, tvář měl zmučenou édomím zrady. Neřekl však ani slovo. Pellinore křikl: äZ toho se budeš zodpovídat, ty hanebný chlípníku, ty, teryjsi zradil moji dceru..." Lancelot skryl obličej v dlaních. A staženým upjatým hlasem prohlásil: Budu se z toho zodpovídat, můj pane Pellinore." Potom pozvedl obličej B pohlédl Morgaine zpříma do očí. Vydržela jeho pohled, ale měla pocit, hko kdyby jí projel tělem meč. Do této chvíle ji měl rád alespoň jako příbuznou. Je lepší, zeji bude nenávidět. I ona se pokusí nenávidět ho. Ale před Elaininýma očima, plnýma studu, a přesto se usmívajícíma, měla chuť spíš Ľ rozplakat a prosit za odpuštění. iiorgaine VYPRÁVÍ...
~Na svátek Proměněni Páně se Lancelot oženil s Elaine; moc si na ten obřad evzpomínám, pouze na Elaininu tvář: byla veselá a usmívala se. V době, kdy fellinore svatbu zařizoval, již věděla, že v sobě nosí iMncelotova syna, a ačkoliv ancelot vypadal sešle, byl vyhubly a bledý zoufalstvím, k Elaine byl něžný a byl rdý na její zvětšující se Imcho. Vzpomínám si i na Gwenhwyfar, jak měla tvar oteklou dlouhým pláčem, a když se podívala na mé, měla od plné neodpustitelné enávisti. äMůžeš odprísáhnout, ze v tom nemáš prsty, Morgaine?" tli. Podívala jsem se jí zpříma do očí. i äCopak nepřeješ své příbuzně, aby mela vlastního manžela, tak jako máš ty?" i- Nedovedla mi to odpustit. A já Jsem si znovu zuřivě opakovala: Kdyby se sama t Lancelotem zachovala k Artušovi čestně, kdyby společně uprchlí ode dvora, aby W někde mimo Artušovo království, tak aby si Artuš mohl vzít jinou ženu a mít ro království dědice, potom bych se do ničeho nepletla. k A od toho dne mé Gwenhwyfar nenáviděla; a to mě mrzelo nejvíce, protože já srn ji měla zvláštním způsobem ráda. feste nikdy se nestalo, že by Gwenhwyfar Sjakou příbuznou nenáviděla; Elaine poslala nákladní dar a stříbrný pohár pro jího syna, když se narodil, a když Elaine pokřtila chlapce na Galahada, po jeho či, šla mu za kmotru a přísahala, že on bude nástupcem krále, jestliže sama "porodí Artušovi syna. Někdy v tom roce skutečné prohlásila, ze je těhotná, ale e z toho nic nebylo, a já myslím, že to byla ve skutečnosti jenom touha po dítěti fjejí představivost. Svatba nebyla o nic horší než ostatní. Ten rok se Artuš potýkal se seveřany

M I.HY AVALON U
500
a Lancel.ot trávil doma jenom málo času. Jako mnoho manželů, pobýval většinu-doby ve válce a domů se vracel dvakrát třikrát do roka, aby se podíval na svmw, žerné - Pellinorejim dal hrad pobízí svého - aby si vzal nové pláste a košile, kteří, mu Elaine utkala a vyšila pro něj - po svatbě s Elaine se Lancelot začal oblékati stále vybraněji jako samotný král - aby políbil svého syna a později svoje dceři1 a jednou nebo možná dvakrát se vyspal se svojí ženou. Pak zase odjel. Elaine vypadala stále šťastná. Nevím, jestli byla skutečně šťastná, zda patfH mezi ty ženy, které dovedou nalézt štěstí doma a s dětmi, nebo zda toužila po néie víc, ale statečně nesla své i)římé, které ochotně vzala na svá bedra. Pokud šlo o mě, zda jsem u jejich dvora ještě další dva rok}. A pak, o: nich svátcích druhého roku, když Elaine cekala druhé dítě, přichystala Gs far svoji pomstu. Stejně jako každý rok byly svatodušní svátky na Artušově hn největší slavností. Gwenhwyfar se probudila hned za úsvitu. D všichni rytíři a společníci, kteří bojovali po -Artušově boku, buč u dvora a letos zde bude i Lancelot... .. .Loni nepřijel. Tehdy se říkalo, že byl v Malé Británii na výzvu své] otce krále Baňa, který se snažil uklidnit nepokoje ve svém královstvíTs

Gwenhwyfar ve svém srdci věděla, proč Lancelot nepřijel, proč se rozhc zůstat stranou.
Nešlo o to, že by mu nemohla odpustit, že si vzal Elaine. Morgaine ajc zášť to způsobily - Morgaine chtěla Lancelota pro sebe a nezastavila před ničím, jen aby ho odloučila od té, kterou měl doopravdy rád. Raď než by ho viděla v mém náručí, předpokládala Gwenhwyfar, chtěla i Morgaine vidět v pekle, nebo v hrobě. I Artušovi Lancelot chyběl, bylo to vidět. Ačkoliv seděl na svém trS na Camelotu a rozsuzoval ty, kteří za ním přicházeli s prosbou, nebofl lidé milovali, a to víc než, jak Gwenhwyfar slyšela, kteréhokoli krále pB ním - přesto bylo vidět, že se stále vrací ke dnům bitev a bojů; asi JI všichni muži takoví, říkala si. Artuš bude nosit až do hrobujizvy poraní které v těchto velkých bitvách utržil. Když bojovali rok po roce, přinesli zemi mír, mluvil, jako kdyby si nepřál nic jiného nežli v lr] sedět doma na Camelotu a užívat si svého hradu. Nyní však už nebyl i tak šťastný, jako když mohl mít kolem sebe některé ze svých sU společníků a hovořit s nimi o těch hroznýchstarých časech, kdy na dém kroku byli Sašové, Jutové či divocí severané. Podívala se na Artuše, jak spí. Ano, a stále to byl ten nejhezčí a ne kavejší ze všech rytířů; byly doby, kdy si myslela, že má ještě hezčí ob než Lancelot, ačkoliv bylo těžké porovnávat dvě tak odlišné tváře:.m snědou a jednu světlou. A nakonec byli to bratranci, měli stejnou ť

to, uvažovala, že i Morgaine patří mezi ně? Možná, že je skutečně dvržené dítě, že na ní není nic lidského, zeji tu nechal zlý pohádkový rod, aby páchala mezi lidmi zlo... čarodějnice vyučená v nekřesťan-kých způsobech. A Artuš byl pošpiněn takovým prostředím, ačkoliv sejí podařilo naučit ho chodit často na mši a hovořit o sobě jako o křesťanovi. li tohle se Morgaine nelíbilo. Nu, bude bojovat do posledních sil, aby zachránila Artušovu duši! Jak) měla ráda, byl to nejlepší manžel, jakého si žena mohla přát, i kdyby Ľbyl velekrálem, ale jen obyčejným rytířem. Jistě, šílenství, které se jí dnou zmocnilo, bylo již zapomenuto. Bylo jen správné, ba slušelo se, fcy smýšlela laskavě i o manželově bratranci. Ale vždyť to bylo z Artušovy úle, že poprvé spočinula v Lancelotově náruči. A nynífejiž všechno tak távno, všechno je pryč, vyzpovídala se a dostala odpuštění; její kněz jí ekl, že to je, jako kdyby k tomu hříchu bývalo nikdy nedošlo, a nyní se buší snažit na něj zapomenout. Nemohla si však pomoci, a zavzpomínala alespoň trochu na minulost d ráno, kdy Lancelot přijížděl ke dvoru se svou ženou a synem... byl Ľnatý muž, oddán s její vlastní sestřenicí. Nyní to nebyl již jen příbuzný anžela, ale i její vlastní příbuzný. Přivítá ho polibkem, a nebude to dny hřích. (Artuš se otočil, jako kdyby mu její myšlenky dělaly starosti, a usmál se ani. äJsou svatodušní svátky, drahoušku," řekl jí, äa budou tady všichni naši ťibuzní a přátelé. Chci, aby ses usmívala." ĽUsmála se na něho a on ji přitáhl k sobě, políbil ji a rukama se dotkl jtjích prsou. t äVíš jistě, že to, o čem budeme dnes hovořit, se tě nedotkne? Nechci, by si kdokoliv myslel, že pro mě znamenáš něco méně," řekl úzkostlivě. Nejsi stará. Bůh nás může ještě požehnat dětmi, jestli to bude jeho vůle. k žádali to po mně nižší králové - život člověka není nikdy jistý, tak sím jmenovat dědice. Až se narodí náš první syn, drahá, potom to de,jako kdyby tento den nikdy neexistoval, a jsem si jist, že mladý lahad nebude vyčítat trůn svému bratranci, ale bude mu sloužit se ctí, ikou slouží Gawaine mně..." l Možná to opravdu tak bude, namlouvala si Gwenhwyfar, a nechala se k! manžela laskat. I v bibli se mluví o takových věcech: matka Jana Křti-le, sestřenice Panny Marie - Bůh otevřel její lůno dlouho potom, co již inohla mít děti, a Gwenhwyfar ještě není třicet... a Lancelot jednou "i že jeho matka byla, když se narodil, starší než je ona teď. Možná Mokrat, po všech těch letech, vstane z manželova lože obtěžkána a bude Ľsít jeho syna. A nyní když se naučila nejenom se mu podřídit, tak jako řna hodnou manželku sluší, ale nalézat i rozkoš v jeho dotycích, jistě se Ľtělo naučí jej lépe přijímat a přijme i semeno, z něhož vzejde královen...

Bezpochyby je to tak v pořádku. Před třemi lety si nějakou dobu mys* lela, že nosí Lancelotovo dítě, ale potom se něco přihodilo... tři měsíce nedostala svoje měsíční krvácení a jedné nebo dvěma svým ženám řekla, že čeká dítě... pak, po třech dalších měsících, kdy by již měla cítit první pohyby, se ukázalo, že to byl omyl... ale nyní, zcela jistě, když cítí v celeni.; těle příjemné teplo, kdy má pocit, jako by byla konečně probuzena*: tentokrát to bude tak, jak si přeje. A Elaine se nebude moci před nfl vychloubat a znovu nad ní vítězit... Možná bude nějakou dobu matkotfl králova nástupce, ale Gwenhwyfar bude matkou králova syna... .; Později něco takového naznačila, když se oblékali, a Artuš se

na ni, ustaraně zahleděl. ‚Je snad Lancelotova žena k tobě nelaskavá, nebo sej ti posmívá, Gwen? Myslel jsem, že jste dobré přítelkyně..." äAch, jistě, to jsme," souhlasila Gwenhwyíár a bojovala se slzami, äale u žen už to tak chodí... ty, které mají syny, si myslí, že jsou lepší net kterákoli jiná žena, která je neplodná. Manželka, která má houf dětí$| bezpochyby něco podobného cítí a dívá se i na královnu, která nedokáže dát svému pánu jediného syna, patřičně svrchu." » Artuš k ní přistoupil a políbil ji vzadu na krk. äNo tak, miláčku, neply kej. Mám tě raději než kteroukoliv jinou, která by mi dala tucet synů." 2; äSkutečně?" nevěřila tak zcela Gwenhwyíár. äByla jsem přece nečiní co ti dal můj otec jako přídavek ke stovce jezdců - a ty sis mě povinně. vzal, jen abys získal ty koně - ale byla jsem špatná koupě..." " Pozvedl své modré oči a zahleděl se na ni nevěřícím pohledem. äCopak si to opravdu myslíš a v duchu mi to po všechny ty roky vyčítáš, mil(Gwen? Ale jistě dobře víš, že od první chvíle, kdy jsem se podíval do tví* tváře, nemohl mi být nikdo dražší než ty!" řekl a objal ji rukama. Strnul se nechala obejmout a bojovala se slzami. Políbil ji do koutku oka. äGwen hwyfar, Gwenhwyfar, copak si něco takového opravdu myslíš? Jsi mo} milovaná žena, moje drahá manželka a nic na světě nás nerozdělí. Kdy bych toužil jenom po chovné klisně, aby mi rodila syny. Bůh ví, že taká vých bych mohl mít dost!" äAle nemáš," řekla, dosud strnulá a chladná v jeho náručí. äRáda by si vzala tvého syna k sobě a vychovala jej jako tvého nástupce. Ty mě vS nepovažuješ za hodnou toho, abych tvého syna vychovávala... to tys l postrčil do Lancelotova náručí..." äAch, moje Gwen," řekl a obličej měl žalostný jako kárané dítě. äCop mi zase vyčítáš ten starý prohřešek? Byl jsem opilý a připadalo mi, zen Lancelota ráda... chtěl jsem ti poskytnout rozkoš a říkal jsem si, že tre je to opravdu moje vina, že nemáš dítě, potom bys mohla mít dítě s neky tak blízkým mně, že bych mohl takové dítě s čistým svědomím považou za svého nástupce. Ale bylo to hlavně proto, že jsem byl opilý." äNěkdv," řekla s kamennou tváří, äse mi zdálo, že Lancelota miluješ! než mě. Můžeš mi popravdě říci, žes mi chtěl dát rozkoš, nebo to kvůli němu, protože jeho jsi měl ze všech nejraději? K R A I- JE L E N 503 Ruce mu klesly k tělu, jako kdyby byl zasaženjedovatým šípem. äJe snad fích mít rád svého příbuzného a myslet i na jeho rozkoš? Pravda je, že as mám rád oba..." äV Písmu svatém se hovoří o tom, že celé jedno město bylo za takové liříchy zničeno," řekla Gwenhwyfar. | Artuš byl bledýjakojeho košile. äMiluji svého příbuzného Lancelota se jití, Gwen; král David sám psal o svém bratranci a příbuzném Jonathanovi laská k tobě byla nádherná, překonala všechnu lásku k ženě, a Bůh ho za to Nepotrestal. Tak se to stává s druhy v boji. Opovažuješ se snad nazvat lakovou lásku hříchem, Gwenhwyfar? Odpřísáhnu to před trůnem bo-tím..." zarazil se, neschopen dostat z vyschlého hrdla další slova. Gwenhwyfar slyšela, jak její vlastní hlas hroutí hysterií. äMůžeš odpřísáhnout, že když jsi ho vzal do našeho lože... tehdy jsem li toho všimla, dotýkal ses ho s větší láskou, než jakou jsi kdy dal ženě, kterou ti vnutil můj otec - když jsi mě svedl k tomuto hříchu, můžeš Odpřísáhnout, že to nebyl tvůj vlastní hřích a že všechny tvoje řečičky taejsou nic víc než jen rouška k zastření hříchu, který přivodil nebeský oheň na město Sodomu?" E Hleděl na ni, obličej mrtvolně bledý. äTys určitě zešílela, má paní. Tu noc, o které mluvíš, jsem byl opilý, nevím, co si myslíš, žes viděla. Byla to aoc beltanských ohňů a všechny nás držela ve své moci Bohyně. Myslím, "ie všechny tvoje modlitby a myšlenky na hřích poškodily tvoji mysl, milá Swen." äŽádný křesťan by něco takového neřekl!" äA to je jeden z důvodů, proč se nerad nazývám křesťanem!" křikl na ni, ztráceje již trpělivost. äUž mě unavuje neustále mluvit o hříchu! Kdybych tě dal pryč - a zajisté mi to radili, ale já jsem to neudělal, protože tě (miluji - a kdybych si vzal jinou ženu..." äNe! Raději ses o mě podělil s Lancelotem a měl i jeho!" äŘekni to ještě jednou," řekl velmi tiše, äa nebudu brát ohled na to, že l žena a že tě miluji, ale zabiji tě, Gwenhwyfar!" Hystericky vzlykala a nedokázala se zastavit. äŘíkal jsi, že sis přál syna, a tak jsi mě svedl k takovému hříchu, který Bůh nemůže odpustit-jestliže |sem zhřešila a Bůh mě za to potrestal neplodností, nejsi to ty, kdo mě Atomu hříchu svedl? A i teď se tvým nástupcem stává Lancelotův syn. Jak K opovažuješ říci, že nejvíce ze všeho nemiluješ Lancelota, když stanovíš jeho syna svým nástupcem, a ne vlastního syna, když mi nechceš dát Vlastního syna na vychování?" äZavolám ti tvoje služebné, Gwenhwyfar," řekl a zhluboka se nadechl. *Jsi nepříčetná. Přísahám ti, že žádného syna nemám, nebo jestli mám, le to nějaké náhodné dítě počaté za dnů mých bojů, a ta žena mě neznala taní nevěděla, kdo jsem. Žádná žena za mnou nikdy nepřišla a netvrdila i, že mi porodila dítě. Kněži či nekněží, hřích či nehřích, nemohu uvěřit Ľoniu, že by se nějaká žena styděla přiznat k tomu, že porodila syna

bezdětnému velekráli. Neměl jsem žádnou ženu, která by se mi vzpír«. ani jsem nespáchal cizoložství s žádnou manželkou žádného muže. Co| pořád blábolíš o mém synovi, že ho vychováš jako mého nástupce? Řfkf ti, že žádného nemám. Často jsem uvažoval, zda nějaká nemoc v děta nebo nějaká rána mě nepřipravila o plodnost... žádného syna nemán äNe? Ale to je lež!" vykřikla Gwenhwyfar nazlobeně. äMorgaine i žádala, abych o tom nemluvila, ale je to již dávno, co jsem šla za: a prosila jsem ji, aby mi dala nějaké kouzlo proti mé neplodnosti. & jsem zoufalá, říkala jsem si, že se odevzdám jinému muži, protože připadalo pravděpodobné, že nemůžeš mít syna. A tehdy mi Mol—: přísahala, že otcem syna být můžeš, protože tvého syna viděla, je v váván u Lotova dvora na Lothianu, ale musela jsem slíbit, že o tom) du mluvit." äVychováván u dvora na Lothianu..." nechápal Artuš a potom se za srdce, jako kdyby ho tam svírala strašlivá bolest. äAch, milostivý] zašeptal, äto jsem nikdy netušil..." Gwenhwyfar najednou pocítila, jak ji ochromuje strašlivé pro äNe, ne, Artuši, Morgaine je lhářka! Bezpochyby v tom byl její zlý i to ona zesnovala Lancelotovu svatbu s Elaine, protože žárlila... t chyby mi lhala, aby mě ranila..." Artuš řekl vzdáleným hlasem: äMorgaine je kněžka avalonská. Tai Myslím, Gwenhwyfar, že si o tom musíme promluvit. Pošli pro Morgi äNe, ne," prosila Gwenhwyfar. äMrzí mě, že jsem o tom mluvila-l jsem bez sebe, byla jsem nepříčetná, jak jsi řekl - ach, můj drahý p a manželi, můj králi, mrzí mě každé slovo, které jsem řekla... Prosil* odpusť mi - moc tě prosím." Objal ji kolem ramen. äJe třeba, abys i ty mi odpustila, má drahá | Nyní vidím, že jsem udělal velkou chybu. Ale když jsi rozpoutala li pak se musíš smířit s bouří, kterou přinášejí, byť tě strhnou k zen Něžněji políbil na čelo. äPošli pro Morgaine." äAch, můj pane, ach, Artuši, moc tě prosím - slíbila jsem jí, žeo s tebou nebudu nikdy mluvit." äNu, pak jsi tedy svůj slib porušila," řekl Artuš. äProsil jsem té,; o tom nemluvila, ale tys nedala jinak, a nyní, co bylo řečeno, nedá sS zpět." Přistoupil ke dveřím od komnaty a zavolal svého komorníka: i jděte za paní Morgaine a přikažte jí, ať přijde za mnou a mojíkrál»~" co nejrychleji může." Když muž odešel, Artuš si nechal zavolat Gwenhwyfařinu slul a Gwenhwyfar stálajako zkamenělá, kdyžjí ta žena oblékala do svát a splétala vlasy. Usrkla trochu horké vody s vínem, ale hrdlo měla" Vyslovila neodpustitelné. Ale jestli je pravda, ze dnes ráno mé obdaroval dítětem... a celým Ľ projela podivná bolest, která zasáhla i její lůno. Copak by něco " počato a vyrůstat v takové horkosti ? král JELEN

505

P Po nějaké době vstoupila do místnosti ve svých tmavě červených šatech annínovými stužkami vpletenými do vlasů Morgaine; hezky se nastro-l na oslavu a vypadala svěže a zářivě. 4 já jsem jako suchý strom, uvažovala Gwenhwyfar; Elaine porodila Lance-fua syna; dokonce Morgaine, která nemá manžela a ani si žádného nepřeje, se Ľkovala jako poběhlice a porodila někomu syna, a Artuš je otcem syna s nějakou Tlamou ženou -jen já -já nemám nic. LPřišla Morgaine a políbila ji; Gwenhwyfar strnule stála v jejím objetí. (tom se Morgaine obrátila k Artušovi a řekla: äPřikázals, abych přišla, atře?"
rtuš na to řekl: äOmlouvám se, že tě ruším tak brzy, sestro. Ale ;nhwyfar," obrátil se k manželce, äteď musíš v přítomnosti Morgaine akovat, cos řekla. Nesnesu na svém dvoře nějaké šeptané klepy." iMorgaine se podívala na Gwenhwyfar a viděla kolem jejích zarudlých (stopy slz. äDrahý bratře," řekla, ätvoje královna je nemocná. Je snad e těhotná? Pokud jde o to, co řekla, nuže je to pravda, tvrdá slova ámou kosti."
Lrtuš se podíval na Gwenhwyfar chladně a Morgaine se stáhla; tohle »yljejí bratr, jakého znala, měl přísný obličej velekrále sedícího v síni yhlašujícího rozsudek. !äGwenhwyfar," řekl, änejen jako tvůj manžel, ale jako tvůj král ti při-nji: Zopakuj před Morgaine, cojsi řekla za jejími zády a co řekla ona ě, že mám syna, který je na vychování u dvora na Lothianu!" to pravda, pomyslela si Gwenhwyfar v tom okamžiku. Nikdy předtím, výjimkou té chvíle, když byla před jejíma očima zavražděna Viviane, jsem oděla Morgainin obličej jinak než jako klidni, s výrazem vyrovnané kněžky... h pravda a nějak sejí to hluboce dotýká... ale proč? i»Morgaine," vybídl ji Artuš. äŘekni mi -je to pravda? Mám syna?" oc se to Morgaine tak dotýká? Proč si přeje, afry to zůstalo utajeno i před Všem ? Mohla by si přát, aby byly skryty její vlastní hříchy, ale proč chce skrývat dArtušem, že má syna? A. pak jí projela pravda jako ostrá jehla, až hlasitě ipala po dechu.
tforgame si pomyslela: Kněžka avalonská nelže. Ale já jsem vyvržena valonu a teď, aby to bylo k něčemu dobré, Hiát můžu a musím lhát dobře shotově... |»Kdo to byl?" chtěla vědět rozčileně Gwenhwyfar. äJedna z těch kněžek Ľ(loňských, co spí jako děvky s muži ve hříchu a oddávají se chtíči při |ch ďábelských

oslavách?"
1«0 Avalonu nic nevíš," řekla Morgaine a snažila se udržet hlas v klidu. je slova plynou jako voda, nemají však význam." rtuš ji chytil za paži. äMorgaine - sestro moje," řekl, a Morgaine měla t, že se v tu chvíli rozpláče... tak jako plakal on v jejím náručí to ráno, se poprvé dozvěděl, jak je Viviane oba chytila do pasti... Ľcla vyschlo v krku a oči ji pálily. Řekla: äMluvila jsem o tvém synovi

jenom proto, abych Gwenhwyfar utěšila, Artuši. Měla strach, žejínedo kážeš dát dítě." äKdybys tak mluvila, abys utišila mě," í-ťkl Artuš, ale jeho úsměv bylw škleb, který mu roztáhl ústa. äPo všech těch letech jsem si myslel, nemohu mít syna, abych zachránil svoje království, Morgaine, teď i musíš říct pravdu." Morgaine se zhluboka nadechla. V mrtvém tichu uvnitř místnosti s sela, jak někde za okny štěká pes a bzučí nějaký hmyz. Konečně řekla., jménu Bohyně, Artuši, když už jsi to konečně vyslovil -já jsem porod syna Králi jelenovi deset lunárních měsíců poté, cos byl zvolen na Dráč ostrově králem. Morgause ho má u sebe na vychování a přísahala mi, i z jejích úst se to nikdy nedozvíš. Teď ses to dozvěděl ode mne. Nechíi to nedozví nikdo další." Artuš byl bledý jako stěna. Chytil ji do náručí a cítila, jak se chvěje. S mu stékaly po tváři a ani se nesnažil šije otřít. äAch, Morgaine, Morgail moje ubohá sestřičko-věděl jsem, že jsem ti ublížil, ale ani se mi nesn" že to bylo tak hrozné." äChceš snad říct, že je to pravda?" vykřikla Gwenhwyfar. äže ti nečistá děvka je tvoje sestra? To se k ní hodí, že si zkouší svoje způs poběhlice dokonce na bratrovi..." Artuš ji objal kolem ramen, ale rukou se stále dotýkal Morgaine. i se hlasem, jaký ještě nikdy neslyšela: äBuď zticha! Už ani slovo pře sestře - nebyla to její vina, ona za nic nemůže!" Zhluboka přerývaněS nadechl a Gwenhwyfar slyšela jen ozvěnu svých nevybíravých slov. äMoje ubohá sestřičko," řekl Artuš znovu. äA tys to břemeno nesla sál nikdy jsi mě po právu z ničeho neobvinila - ne, Gwenhwyfar," řekl upři ně a znovu se k ní otočil, änení to tak, jak si myslíš. Bylo to tehdy, k mě na Dračím ostrově udělali králem a nikdo z nás nevěděl, kdo je i druhý - byla tma a od té doby, co mě Morgaine měla v náručí, jsnB neviděli. Nebyla pro mě víc než jen kněžka Matky a já byl pro ni jer Paroháč, a když jsme se pak navzájem poznali, bylojiž pozdě a škoda! napáchána," řekl a z jeho hlasu bylo patino, že překonává slzy. Ar" Morgaine těsně u sebe a volal: äMorgaine, Morgaine, tys mi to měla i äA zase myslíš jenom na ni!" vykřikla Gwenhwyfar. äNe na svůj něj hřích -je to tvoje sestra, dítě z lůna tvé matky, za takovou věc tě potrestá..."
äJiž mne potrestal," ujistil ji Artuš a držel Morgaine těsně u sebe. äA hřích byl i neznalosti, nebyla to touha, ani nic zlého." äMožná proto," řekla přeskakujícím hlasem Gwenhwyfar, ätě Bul trestal neplodností, a i teď, když se budeš kát, když budeš litovat" hříchu..."
Morgaine se lehce vymanila z Artušova objetí. Gwenhwyfar ji po vála s takovou nenávistí, že nemohla ani promluvit, a když Morg osušila kapesníkem Artušovi nepřítomným pohybem slzy, tak " KRA I. JELEN 507
glává matka nebo starší sestra, nebylo v tom nic z chování poběhlice, érou si v ní v tu chvíli přála vidět. Morgaine řekla: äGwenhwyfar, ty fliš přemýšlíš o hříchu. My jsme s Artušem žádný hřích nespáchali. říchje přání udělat něco zlého. My jsme k sobě přišli z vůle Bohyně, ůli síle života, a jestliže z toho vzešlo dítě, bylo to dítě z lásky, ať nás edio dohromady cokoliv. Artuš nemůže přijmout syna z těla své sestry, ne pravda. Ale není to první král, který má levobočka, jehož existenci tr nemohl přijmout. Chlapec je zdravý, je v pořádku a je v bezpečí v Ava-MlU. Bohyně - pro tebe tvůj Bůh - není mstivý ďábel, který se rozhlíží ()lem sebe, aby potrestal někoho za domnělý hřích. To, co se stalo mezi (tušeni a mnou, to se nemělo stát, ani on, ani já jsme to nechtěli, ale jalo se tak - Bohyně tě nemůže trestat neplodností za hříchy jiného. lůžeš snad vyčítat to, že nemáš děti, Artušovi, Gwen?" t Gwenhwyfar vykřikla: äTo mu také vyčítám! Zhřešil a Bůh ho za to btrestal - za krvesmilstvo, za to, že je otcem syna své sestry - za to, že bužil Bohyni, té ďáblici falešné touhy a chlípnosti... Artuši," křičela, řekni mi, že učiníš pokání, že v dnešní slavnostní den zajdeš za biskupem fekneš mu, žes zhřešil, a učiníš takové pokání, jaké ti uloží, a potom ti flh možná promine a přestane nás trestat oba!" (Artuš se tvářil ztrápeně, díval se z Morgaine na Gwenhwyfar. Morgaine bkla: äPokání? Hřích? Opravdu si myslíš, že ten váš Bulí je nějaký zlý Breč, který nahlíží lidem do komnaty, aby zjistil, kdo spí s čí manželkou?" s äJá jsem svoje hříchy přiznala," křičela Gwenhwyfar, äjá jsem učinila bkání a bylo mi odpuštěno, to

není za moje hříchy, za co mě Bůh trestá! tekni, že tak učiníš i ty, Artuši! Když ti Bůh dal vítězství u Mount Badonu, Tísahaijsi, že odložíš starou dračí korouhev a budeš vládnoutjako křes-inský král, ale ty jsi svůj hřích nepřiznal. Teď se musíš kát i za něj a žádat oha, aby té nechal dnešní den zvítězit jako u Mount Badonu - aby ses svobodil od svých hříchů a dal mi syna, který může na Camelotu vládám po tobě!" s Artuš se otočil, opřel se o zeď a přikryl si obličej oběma rukama. Mor-iine chtěla přistoupit k němu, ale Gwenhwyfar křičela: äNedotýkej se o, ty... Chceš ho snad svádět k dalšímu hříchu? Nemáš ještě dost, a ten ďábel, kterému říkáš Bohyně, ty a ta zlá stará čarodějnice, kterou Balin Opravu zabil za její pohanské čáry?" Morgaine zavřela oči a vypadala, jako kdyby se chtěla rozplakat. Potom i povzdychla a řekla: äNemohu poslouchat, jak proklínáš moji víru, wenhwyfar.Jájsem se té tvé neposmívala, to si pamatuj. Bůh je Bůh, ať ř mu říkáš jakkoli, a je vždycky dobrý. Já považuji za hřích věřit v Boha, «crý dovede být krutý nebo mstivý a ty z něho děláš ještě krutějšího než pjhoršíjeho kněži. Prosím tě, abys dobře zvážila, než předáš Artuše do pkou jeho knězi." Otočila se, její vínové šaty povlávaly tiše kolem ní, |opustila místnost. Když Artuš zaslechl, že Morgaine zavřela dveře, obrátil se zpátky ke

Gwenhwyfar. Konečně promluvil, hlasem jemnějším, než s ní kdykc mluvil, dokonce i když leželi jeden druhému v náručí: äMoje nejdra lásko..." äJak se opovažuješ mi tak říkat?" zarazila ho hořce a odvrátila se něho. Přistoupil k ní, položil jí ruku na rameno a snažil seji otočit ol čejem k sobě. äMoje nejdražší paní a královno - udělal jsem ti snad něco tak zlého? äI teď," řekla roztřeseně, äi teď jediné, na co myslíš, je, žes ubl Morgaine..." äMěl bych být šťasten, když si pomyslím, co jsem způsobil své ses Přísahám ti, že jsem nevěděl, kdo je, dokud nebylo po všem, a pot když jsem ji poznal, to byla ona, kdo mě utěšoval, jako kdybych dosud l tím chlapcem, který jí sedával na klíně... Myslím si, že kdyby se na m obrátila a obvinila mě, měla by na to právo, věřím, že pak bych šel a utoj se v jezeře. Ale já jsem si nikdy neuvědomil, co by její mohlo stát... l jsem tak mladý a byli tu Sašové a všechny bitvy..." Zoufale roztáhl pa; äSnažiijsem se učinit, k čemu mě nabádala - odložit stranou, zapomene na to, co jsme udělali v nevědomosti. Ach, uznávám, že to byl hřích, i já jsem si ten hřích nevybral..." V tu chvíli vypadal tak bezmocně, že Gwenhwyfar byla v pokušení Ľ to, co chtěl slyšet, že skutečně neudělal nic špatného; vzít ho do nár a utěšit ho. Ale ani se nepohnula. Nikdy, nikdy k ní Artuš nepřisel, ho utěšila, nikdy nepřiznal, její udělal něco špatného; i teď, jediné: čem trvá, že hřích, kvůli kterému jsou bezdětní, nebyl žádným hřích® Má zájem jenom o to, co zlého udělal té zatracené čarodějce, té jel sestře! Znovu vykřikla, hlasem plným zoufalství, protože věděla, že si I myslet, že pláče z lítosti, a ne ze vzteku: äTy si myslíš, žes ublížil (Morgaine?" äNezdá se mi, že bych ublížil někomu jinému," trval tvrdošíjně na; äGwenhwyfar, to bylo dávno předtím, nežjsem na tebe poprvé pohk äAle vzal sis mě, aniž bys přiznal tak těžký hřích, a i teď místo aby ses(chvěl a činil pokání, aby ses od svého hříchu osvobodil, trváš na svorné Unaveně jí odpověděl: äMilá Gwenhwyfar, jestliže je tvůj Bůh takffl že trestá člověka za hřích, o kterém nevěděl, že jej spáchal, odpustí l snad ten hřích jenom proto, žejej řeknu kněžím a budu mumlat modlid které mi udělí a nevím co všechno ještě - po nějakou dobu jíst chléb S] vodu, nebo co si představuješ?" äJestliže upřímně lituješ..."
äAch, Bože, copak si myslíš, že nelituji?" vybuchl Artuš. äLitoval js pokaždé, když jsem se podíval na Morgaine, po celých těch dvanácti Copak bude moje pokání větší, když to přiznám před jedním z těch kn který netouží po ničem jiném, než mít moc nad králem?" äTy myslíš jen na svoji hrdost," rozzlobila se Gwenhwyfar, äa pýcha sď o sobě je hřích. Kdyby ses ponížil. Bůh by ti odpustil!"

i äJestliže ten tvůj Bůh je takovýhle, potom pojeho odpuštění netoužím!" rtuš zaťal pěsti. äMusím vládnout tomuhle království, milá Gwen, a ne-lohu klečet před nějakým knězem a přijímat pokání, které mi přidělí! musím myslet na Morgaine - už teď ji nazývají čarodějkou a poběhlicí! emám právo přiznávat hřích, který přinese mé sestře jen další posměch veřejnou ostudu!" (äMorgaine má také duši, která potřebuje spasení," řekla Gwenhwyfar, l jestliže lidé této země uvidí, že jejich král dokáže odložit svoji pýchu bude přemýšlet o své duši a poníženě litovat svých hříchů, potom jim (pomůže zachránit i jejich duše, a bude to k jeho poctě i na nebesích." i Povzdechl si a řekl: äTy se se mnou přeš jako můj rádce, Gwenhwyfar. l nejsem kněz a já nejsem odpovědný za duše svého lidu."
| ,Jak se opovažuješ říkat něco takového?" křičela. äTak jako král stojí kde

vším lidem a má jejich životy ve svých rukou, tak je zodpovědný i za tgich duše. Ty bys měl být příkladem i ve své zbožnosti, stejně jako jsi Ifíkladem ve své statečnosti na bitevním poli. Jak bys smýšlel o králi, který j|oslal svoje vojáky do boje a sám sedí v bezpečí někde stranou a pozoruje |itvujen zdálky?" äNijak dobře," souhlasil Artuš a Gwenhwyfar, která si uvědomovala, že ď ho dostala, řekla: äCo by sis pak myslel o králi, který by viděl, jak jsou ho lidé pronásledováni za nedostatek zbožnosti a ctnosti, a řekl by, že rnepotřebuje myslet na vlastní hříchy?" l Artuš si povzdechl. äProč ti na tom tolik záleží, Gwenhwyfar?" J äProtože nesnesu pomyšlení, že budeš trpět pekelnými mukami... a pro-pže když se osvobodíš od svého hříchu, Bůh nás může přestat trestat lezdětností." |. Konečně její zlomil hlas a začala znovu plakat. Objal ji rukama, stál (nechalji, aby si opírala hlavu ojeho rameno. Potom něžně řekl: äOprav-|U tomu věříš, královno moje?" ť Vzpomněla si, že již jednou, když poprvé odmítl nést do bitvy korouhev hany Marie, s ní takhle mluvil. A potom nad ním zvítězila a přivedla ho ip Kristu a Bůh ho odměnil vítězstvím. Ale tehdy netušila, že má na duši Itnto nepřiznaný hřích. Přikývla a on si povzdychl. l äPotom jsem ublížil i tobě a musím to nějak odčinit. Ale nevidím, proč hceš, aby Morgaine měla mít za to ostudu." (ĽäVždycky Morgaine," vybuchla Gwenhwyfar, zsinalá vztekem. äTy ne-lopustíš, aby ona trpěla, ona je v tvých očích dokonalá - řekni mi pak, je trávné, že já mám trpět za hřích, který spáchala ona, nebo ty? Miluješji gtolik víc než mě, že dopustíš, abych já zůstala až do konce svých dnů bez W, abys mohl ten hřích udržet v tajnosti?" äPokud jsem udělal chybu, milá Gwen, Morgaine je bez viny..." t "Ne, to není," vybuchla Gwenhwyfar, äprotože se řídila podle té pra-Bvné Bohyně a kněži říkají, že Bohyně je totéž co starý had, který Zesnuje všechno zlo a kterého náš Pán vyhnal z ráje! I teď se Morgaine

drží těch špinavých pohanských obřadů - Bůh nám říká, ano, ti poha kteří neslyšeli slovo našeho Pána, mohou být spaseni, ale co Morgain která byla vychována v křesťanské domácnosti a pak se teprve vrátila l zlým čárům a kouzlům Avalonu? A po všechny ty roky u tohoto dvo slyšela Kristovo slovo a neříká se, že ti, kteří slyší Kristovo slovo a neťi pokání a nevěří mu, že ti budou jistě zatraceni? A zejména ženy musíču pokání, protože prostřednictvím ženy přišel na svět první hřích." Gwe hwyfar nyní vzlykala tak hlasitě, že mohla sotva mluvit. Konečně Artuš řekl: äCo chceš, abych udělal, milá Gwenhwyfar?" äTohle jsou svatodušní svátky," řekla, utřela si oči a snažila se uklidil äkdy na člověka přichází Duch boží. Půjdeš na mši a přijmeš tělo Pal s tak těžkým hříchem na duši?" äMyslím - myslím, že nemohu," prohlásil Artuš a Ilias se mu z] mil. äJestliže tomu opravdu věříš, Gwenhwyfar, nebudu ti to upírat. U ním pokání, tak jak jsem schopen za něco takového pykat, za něco, i nepovažuji za hřích, a podstoupím trest, který mi biskup přikáže." Usa se jen náznakem. äDoufám kvůli tobě, má lásko, že se o boží milá nemýlíš." A Gwenhwyfar ho s díky objala a plakala, ale přesto cítila jistý str a pochyby. Vzpomněla si, jak stála v domě Meleagrantově a věděla, i nezachrání žádné modlitby. Bůh její neodvděčil za její ctnost, a když] přišel Lancelot, copak si nepřísahala, že sejiž nikdy nebude skrýván kát, protože Bůh, který ji neodměnil za její ctnost, ji jistě nepotřeš její hřích? Bohu na tom nezáleží... Bůh ji však potrestal; Bůh jí vzal Lancelota a dal ho Elaine, taká všechno nebezpečí, které podstoupila, nezískala nic... učinila přiz a vykonala pokání, ale Bůh ji trestá stále. A nyní ví, že to nenívšechni chyba, ale že nese břemeno i Artušova hříchu, který spáchal se sestrou. Ale oba by se od něho osvobodili, kdyby Artuš přijal pokál těžký hřích, který dosud nepřiznal, kdyby se pokořil, potom by mu J bezpochyby odpustil... Artuš ji políbil na temeno a pohladil jí vlasy. Potom odstoupit-S roztřásla zima a cítila se bez jeho objetí ztracená, jako kdyby ne v bezpečí zdí, ale někde venku pod otevřeným nebem, naplněna ne skelnou úzkostí. Udělala krok k němu, chtěla se skrýt v jeho náruč on usedl na židli a seděl tam, sám a vyčerpán, zbitý jako pes, vzdálei ní tisíce mil. Konečně zvedl hlavu a s povzdechem, který se vydral ze samot nitra jeho těla, řekl: äPošli pro Otce Patricia." král JELEN 51]
8
dyž Morgaine opustila Artuše a Gwenhwyfar v jejich komnatě, hodila přes sebe plášť a, nehledíc na déšť, vyběhla ven. Vyšla až -nahoru na hradby a tam se sama procházela; stany Artušových apenců a rytířů, menších králiO! i hostí obklopovaly hrad Camelot usáný na kopci jako drahokam. I v dešti se všechny korouhve a vlajky epotaly jasnými barvami. Nebe však bylo temné, husté nízké mraky se alem dotýkaly vrcholu kopce; Morgaine se neklidně procházela a

uva-»vala, že svatý Duch mohl vybrat pro svůj lid hezčí den - zvláště pro rtuše. l Ach jistě. Gwenhwyfar mu nedá pokoj, dokud se sám nevydá kněžím. |co bude s jeho přísahou Avalonu? pA přesto Gwydion má jednoho dne usednout na otcův trůn, tak jak to lerlin předpovídal... žádný muž neunikne svému osudu. Morgaine si emilosrdně pomyslela: Ani íádná íena ne. Taliesin, který se vyznal v hud-Sa starých příbězích, jí jednou vyprávěl o dávném lidu, který žil najihu raté země nebo někde poblíž, a o jednom muži, kterému předpověděli, Ľzavraždí svého otce a ožení se se svou matkou. Když si rodiče tu věštbu slechli, vyhnali ho z domu. Vychovali ho cizí lidé, a když sejednou setkal ř svým otcem, nevěděl, kdo to je, pohádal se s ním, zabil ho a oženil se eho vdovou. Takže všechno, co učinili, aby zabránili naplnění věštby, u nepomohlo - kdyby býval byl vychován v domě svého otce, nikdy by udělal to, co udělal v nevědomosti. |Ona a Artuš to také udělali v nevědomosti, přesto žena z pohádkového ťtajejího syna proklela: Odvrhni svoje dítě neboje zabij, jakmile vyjde z tvého Ha; co bude s Králem jelenem, když mladý jelen dospěje? A zdálo sejí, že svět)lem ní zešedl a vypadal cize, jako kdyby se zatoulala do mlh kolem ralonu, a v hlavě jí divně hučelo. E Zdálo sejí, že kolem sebe slyší strašlivé dunění, které ji ohlušovalo... , to byly kostelní zvony, zvoucí na mši. Také se říkalo, že lid z pohádkové mě nemohl snést zvuk kostelních zvonů, a proto se uchýlil do vzdále-ch kopců a do děr... Říkala si, že nemůže nejít a tiše nenaslouchat jako ivykle, protože královniny ženy by měly sloužit příkladem ostatním. |ěla však pocit, že stěny ji zadusí a mumlání kněze a dým kadidla, to pchno ji dohánělo k šílenství; bude lépe když dnes zůstane tady na ptem dešti. Napadlo ji, že si přetáhne vlněnou kapuci přes hlavu; stužky plasech měla mokré, zřejmě deštěm poničené. Déšť trochu ustal a lidé j2ačali objevovat na prostranství mezi stany. ř-Dnes nebudou žádné hry," zaslechla za sebou hlas, äjinak bych tě pžádal ojednu z těch stužek, které tu ztrácíš, a nesl bych ji do bitvy jako Pu cti, paní Morgaine." wrgaine zamrkala a snažila se uklidnit. Mladý štíhlý tmavovlasý muž

s černýma očima; něco jí na něm připadalo povědomého, ale nemohlai vzpomenout... äTy si na mě nevzpomínáš, paní?" řekl s výčitkou. äA přitom se říkž žes před rokem nebo dvěma - nebo už jsou to tři roky?- v jednom tur vsadila stužku na moje vítězství. Teď si na něho vzpomněla; byl to s krále Uriense ze severního Walesu. Jmenoval se Accolon; a ona se tet vsadila s jednou z královniných dam, která tvrdila, že v poli se nit nevyrovná Lancelotovi... Nikdy se nedozvěděla, jak ta sázka dopadla| byly ony svatodušních svátky, o kterých byla zavražděna Viviane. äJistěže si na tebe pamatuji, pane Accolone, ale tehdy letnice, je; vzpomínáš, skončily krutou vraždou, při které přišla o život matka,. mě vychovala."
Tvářil se lítostivě. äPotom se musím omluvit, že jsem ti připer takovou smutnou událost. A doufám, že než odtud zase odjedeme, t ještě dostatek bitev a soubojů, když nyní nesužuje zemi opravdová v - můj pan Artuš si přeje vědět, jak jsou vycvičeny jeho legie, které ; mají chránit."
äNezdá se mi, že by to bylo potřeba," řekla, ädokonce i divocí seve se tyto dny obrátili jinam. Chybí ti snad dny bitev a slávy?" Zdálo sejí, že má velmi milý úsměv. äBojoval jsem u Mount Badc řekl. äByla to moje první bitva a málem taky poslední. Myslím, že r dávám přednost hrám a turnajům. Když na to přijde, že musím bojí bojuji, aleje lepší jen tak v turnajích válčit proti protivníkům ve hře, l nemají skutečnou chuť tě zabít, zvláště když kolem jsou krásné ženy, ř se na nás dívají a obdivují nás - ve skutečné bitvě, paní, tě nikdo ne vuje a žádná galantnost se tam nepěstuje, protože jediné, o co je odvaha..."
Za řeči se přiblížili ke kostelu; nyní zvuk zvonů přehlušoval j rozmluvu - má příjemný, melodický hlas, pomyslela si. Uvažovala, hraje na harfu. Obrátila se od zvuků zvonů. äTy nejdeš na mši svatou, paní Morgaine?"
Usmála se a pohlédla na jeho zápěstí, kde se mu kroutili hadi. PÍ přes ně prstem. äA ty?"
äJá nevím. Myslel jsem, že bych se podíval po svých přátelích myslím, že ne," řekl a usmál se na ni, äkdyž tu mám dámu, se kterou l mluvit..."
S notnou dávkou ironie ho poškádlila: äA nebojíš se o svoji duši?" äAch, můj otec je zbožný za oba... teď nemá žádnou manželku a zř" se snaží prohlédnout si zemi, aby zjistil, jaká je situace pro jeho dá boje. Dobře naslouchal apoštolům a ví, zeje lepší se oženit nežli j vzplanout touhou, a musím říct, že na muže svých let plane až dost čas äTys přišel o svoji matku, pane Accolone?"
äZajisté, ještě nežjsem byl odstaven; a měl jsem nevlastní matky:Ji dvě, tři," vypočítával Accolon. äMůj otec má tři žijící syny aJCJl8 KRÁL JE L E N

ladné další dědice mít nebude, ale je moc zbožný na to, aby si vzal na lože fcn tak nějakou ženu, tak se musí znovu oženit. A dokonce i můj nejstarší W-atrje ženatý a má syna." ,iTy Jsi Jeho nejstarší syn?" äProstřední," prohlásil Accolon, ävůbec nejsem tak mladý. Kdyby bý-ala nebyla válka, dokud jsem byl docela mladý, myslím, že bych byl iředurčen pro Avalon a pro umění druidů. Ale z mého otce se stal na Hárá kolena křesťan." si äPřesto máš na zápěstí hady." i Přikývl. äA nevím nic o jejich moudrosti, nebo alespoň ne dost, abych Bohl být spokojen. V těchto dnech se toho pro mladšího syna nenabízí (toč, co by mohl dělat. Můj otec mi řekl, že i pro mě bude hledat na tomto hromáždění nevěstu," řekl s úsměvem. äKéž bys byla dcerou nějakého teeji postaveného muže, paní." ? Morgaine cítila, že se začervenala jako děvčátko: äAch, jsem pro tebe "oč stará," řekla, äa jsem jen nevlastní králova sestra od matky z prvního anželství. Můj otec byl vévoda Gorlois, první muž, kterého Uther Pentagon zabil jako zrádce..." (.Chvíli oba mlčeli a potom Accolon řekl: äZa těchto dnů je snad nebez-tečné nosit hady - nebo alespoň bude nebezpečné, jestliže vzroste moc pěží. Když nastoupil na trůn Artuš, slyšel jsem, že podpořil Avalon a že lerlin mu dal meč z posvátných korunovačních klenotů. Ale nyní svůj |)řůr tak pokřesťanštil... můj otec mi říkal, že se bojí, že Artuš posune |mi zpět k vládě druidů, ale jak se zdá, je to spíš naopak..." E äTo je pravda," souhlasila a na chvíli ji ovládl hněv. äPřesto stále nosí peč druidů..." (Podíval se na ni zblízka. äA ty nosíš srpeček Avalonu." Morgaine se Zčervenala. Všichni lidé již odešli do kostela a dveře byly zavřeny. äPo-dně se rozpršelo. Paní Morgaine, promokneš a nastydneš. Musíš jít Uvnitř. Ale přijdeš si ke mně dnes večer při hostině sednout?" Zaváhala a usmála se. Bylo jisté, že Artuš a Gwenhvvyfar nebudou právě kes potřebovat její společnost u velkého stolu. Ta, která si pamatuje, jaké to bylo stát se obětí Meleagrantova chtíče... fa by mi Má něco vyčítat, ta, která našla útěchu v náručí manželova nejbližšího přítele? tne, to nebylo znásilnění, nic takového, přesto jsem byla dána Paroháči, aniž se ně kdokoliv ptal, co si přeji... nebyla to touha, která mě přivedla na lože fotrovi, ale uposlechnutí vůle Bohyně... sAccolon dosud čekal na její odpověď, měl k ní obrácený svůj dychtivý icej. Kdybych si to přála, políbil by mě, prosil by mě, aby se mě mohl dotknout. pédomovala si to a ta myšlenka posilovala její sebevědomí. Usmála se (něho a ten úsměv ho okouzlil. Jistěže, jestliže budeme moci sedět na opačném konci než tvůj otec." Najednou ji napadlo: I Artuš se na ni takhle díval. To je ono, cello se ""huyfar bojí! Ví to, co já jsem nevěděla, íe totiž kdybych natáhla k Artušovi

ruku, zapomněl by na všechno, co ona kdy řekla; Artuš mě miluje. Já po Artv, netoužím, mám ho ráda jako svého drahého bratra, ale to Gwenhwyfar neví ; se, ze jen mávnu rukou a pomocí tajných kouzel Avalonu ho znovu svedu. äProsím tě, jdi dovnitř a převlékni se," vyzval ji Accolon upřín a Morgaine se na něho znovu usmála a stiskla mu ruku. äUvidíme se na hostině."
Po celou dobu svaté mše seděla Gwenhwyfar sama a snažila se úklid Arcibiskup měl obvyklé svatodušní kázání, vyprávěl jim o svatém Duc a ji mpzido: Jestliže Artuš konečně přiznal všechna svoje hříchy a stal se zni křesťan, potom musím poděkovat svatému Duchu, že do nás obou dnes vstoui Tak aby to nikdo neviděl, sklouzla prsty ke svému břichu; dnes lei spolu, je možné, že na Hromnice bude držet v náručí dědice trůnu podívala se přes celý kostel, kde Lancelot klečel vedle Elaine. Cítí bodnutí žárlivosti, když si všimla, že Elaine je opět těhotná. Další syn ne dcera. A teď se Elaine pyšní, vedle sebe má muže, kterého jsem milovala tak dlw a tolik, že jsem s ním mohla mít syna... ale já musím sklonit hlavu ponížen a musím se tvářit, jako že věřím, že její syn bude sedět po Artušovi na jeho trůn Ach, jsem hříšná žena, mluvila jsem. s Artušem o ponížení jeho pychy, a pfi jsem pyšná sama.
Kostel byl plný lidí, jak vždycky při této svaté mši bývá. Artuš byl bl a vypadal sklesle; mluvil s biskupem a před mší neměl čas jí sdětitT dopadl. Klečela vedle něho a měla pocit, že klečí vedle cizího člov cizejšího, než se kterým ležela poprvé v posteli, kdy se bála než" budoucnosti, která ji čekala. Měla jsem si udržet Morgainino přátelství...
Proč se cítím tak provin ile ? Byla to Morgaine, kdo zhřešil... já jsem svoje l přiznala, lituji jich a dostalo se mi odpuštění...
Morgaine nebyla v kostele; bezpochyby neměla dostatek odvahy] na svatou bohoslužbu bez zpovědi, když má na svědomí takové hříc je necudná, pohanka a

čarodějnice. Zdálo se, že bohoslužba nikdy neskončí, ale konečně se jim dá požehnání a lidé se vyhrnuli z kostela. Znovuji dav dovedl k Elaine aft celotovi; držel ochrannou paži kolem ramen své ženy, aby do ní na nestrčil. Gwenhwyfar k nim pozvedla oči, aby se nemusela dívat nav] nino veliké břicho.
äUž dávno jsme tě neviděli u dvora," řekla.
äNa severu je moc práce," řekl Lancelot.
äDoufám, že ne s dalšími draky," škádlil ho Artuš.
äTo díky bohu ne," usmál se Lancelot. äDoufám, že jsem draka; poprvé a naposled... Bůh mi odpusť, že jsem se posmíval Pelliňfl když o té příšeře vyprávěl. A teď, když nejsou další Sašové, které by(j měli zabíjet, mám za to, že naši rytíři musí bojovat proti drakům, t tům a drancířům a všemu zlému, co lidi obtěžuje." Ľ KRÁL J K I. E N
515

Elaine se plaše usmála na Gwenhwyfar. äMůj manžel je jako všichni muži - raději jde bojovat, třeba i proti drakům, než by zůstal doma a těšil ie z míru, který tak těžce vybojoval. Je Artuš také takový?" , Myslím, že si bojů užije dost tady u dvora, kam za ním všichni přichá-(ejí, aby je rozsoudil," ukončila Gwenhwyfar téma. äKdy se to má naro-lit?" dodala a podívala se na Elaine zkoumavým pohledem. äMyslíš, že o bude další syn, nebo dcera?" äDoufám, že to bude další syn, dceru nechci," řekla Elaine, äale bude o tak, jak si bude přát Bůh. Kde je Morgaine? Copak nepřišla do kostela? e nemocná?" Gwenhwyfar se hořce usmála. äMyslím, že víš, jaká je Morgaine dobrá fesťanka." i äAleje to moje přítelkyně," trvala na svém Elaine, äa nezáleží mi na om, jaká je křesťanka, mám ji ráda a budu se za ni modlit." Nu, to můžeš, pomyslela si Gwenhwyfar hořce. Provdala té, aby mé proti lbepoštvala. Připadalo jí, že už má dost Elaininých sladkých modrých oči | jejího falešného hlasu. Cítila, že kdyby tam ještě chvíli stála a naslou-iiala Elaine, za chvíli by se na ni vrhla a uškrtila by ji. Omluvila se a po liví li ji následoval i Artuš. äDoufal jsem, že Lancelot u nás nějaký ten týden zůstane, ale chystá se ise na sever," řekl. äAle Elaine by tu mohla zůstat, kdybys chtěla. Už se tíží její porod, bylo by lepší, kdyby se nevracela domů sama. Možná |Morgaine se po přítelkyni stýská. Nu, ženy, to si musíte domluvit samy |ezi sebou." Otočil se, obličej měl bezvýrazný, a pohlédl na Gwenhwyfar. tusím ještě za arcibiskupem. Řekl, že si se mnou promluví hned po mši." Chtěla ho zadržet, chytit ho oběma rukama, ale věděla, že záležitost |pšlajiž příliš daleko. äMorgaine nebyla v kostele," řekl. äPoslechni, Gwenhwvfar, neřeklasjí Cco?" l äAni jsem s ní nepromluvila," dušovala se Gwenhwyfar. äPo tom, kde |, mi nic není - ať je třeba v pekle!" |iNa okamžik otevřel ústa a Gwenhwyfar měla pocit, zeji za to pokárá, Ľskutečně měla až zvrácenou touhu po jeho vyčítavých slovech. On si však nom povzdychl a sklonil hlavu. Nesnesla, když byl takhle ponížený, jako Mtýpes. äGwen, prosím tě, nehádej se už s Morgaine. Vytrpěla si své..." rpotomJako kdyby se za svoji prosbu styděl, rychle se otočil a odcházel ryč za arcibiskupem, který právě zdravil svoje ovečky. Když k němu Sstoupil, arcibiskup se uklonil, několika slovy se omluvil ostatním a sporně s králem se pak prodírali davem. Uvnitř hradu bylo mnoho práce - přivítat hosty v hodovní síni, pro-"Uvit s muži, kteří byli před lety členy Artušovy družiny, vysvětlit jim, že § má nějakou práci s jedním ze svých rádců, což nebyla žádná lež, ože Patricius byl jedním z Artušových rádců - a zpozdí se. Nějakou Ľ byli všichni zabaveni tím, že se zdravili se starými přáteli, vyprávěli

516
si historky, co nového u ničil doma a na venkově, kdo za koho se provc či kdo s kým se oženil, které dcery- byly zasnoubeny a kteří synové dospí jaká se narodila děťátka a jaká byla na cestách spáchána loupežná přec dění. Zpočátku si nikdo ani pořádné nevšiml, že král Artuš tu chybí.] chvíli však to nejdůležitější bylo řečeno a lidé v síni si začali šuškat. W bude studené, starala se Gwenhwy -far; nemohli však začít hostinu fa krále. Dala příkazy, aby přinesli víno a pivo i jablečný mošt, a přitom1! uvědomovala, že v době, kdy bude podáváno jídlo, budou již mn z hostů opilí, že jim bude jedno, co jedí. Spatřila Morgaine na vzdáleni konci stolu, jak se směje a baví s mužem, kterého neznala, všimla si pou že zápěstí mu obtáčejí vytetovaní hadi; chystá se snad vyzkoušet na i» svoje čarodějnická kouzla, aby lio svedla, jako svedla před ním Lancel a Merlina? Morgaininy neurozené způsoby byly tak úspěšné, že éS spárům neunikl žádný muž. J Když konečně přišel pomalým a těžkým krokem Artuš, přepad výčitky; nikdy ho neviděla takhle

zničeného, jen když byl těžce ra a měl smrt na jazyku. Najednou jí připadalo, že utržil větší ránu, u ona dovede představit, byla raněna jeho duše, a chvíli uvažovala, zdal Morgaine pravdu, když ho chtěla té zprávy ušetřit. Ne. Jako ode manželka učinila vše pro to, aby zajistila zdravíjeho duše ajeho koně spásu; co proti tomu bylo menší ponížení? Sundal si svůj sváteční plášť, měl na sobě jednoduchou, neozdóty tuniku; na hlavě mu chyběla korunka, kterou si obvykle při také příležitostech bral. Jeho zlaté vlasy jako by zešedly. Když ho viděli pf zet, všichni jeho společníci hlasitě provolávali slávu; on stál vážně, stí vemje uvítal a nakonec zvedl ruku. äOmlouvám se, že jsem vás nechal čekat," řekl. äPromiňte mi pí a pusťte se do jídla." Posadil se na svoje místo a povzdechl si. Služební začalo pobíhat s podnosy a mísami, ze kterých se kouřilo, kráječi si| pravili nože. Gwenhwyfar si nechala ukrojit plátek pečené kachny; s jídlem si jen pohrávala. Po chvíli si dodala odvahy a zvedla oči kA| šovi. Uprostřed záplavy svátečních pokrmů měl na talíři jen kousek d| ba, dokonce bez másla, a ve svém poháru čistou vodu. i-äAle ty nic nejíš..." vyčítala mu. Kysele se usmál. äTo není žádná urážka jídla. Jsem si jist, zeje ! jako vždycky, má lásko."
äTo není správné, hladovět, když je hostina." Protáhl obličej. äKdyž sis to přála," řekl netrpělivě, äbiskup můj hřích je tak velký, že se neobejdu jen s obyčejným pokáním, ajt sis to tak přála, potom..." unaveně roztáhl paže. äA tak jsem při? svatodušní oslavy jen v košili, bez sváteční ho oblečení, a čeká mě dl půst a spousta modliteb, než vykonám svoje pokání- aleje to podlel přání, Gwenhwyfar." Pozvedl pohár a rozhodně se napil vody. Ve nechce, aby ještě něco říkala. K R A L I E L E N 517
| Ale takhle si to nepředstavovala... Gwenhwyfar musela napnout celé jglo, aby se zase nerozplakala; všichni na nich spočívali očima a jistě bylo Jkandální, že král o svém největším svátku drží půst. Venku pršelo a déšť larážel do střechy. V síni bylo podivné ticlio. Konečně Artuš pozvedl ilavu a žádal hudbu. äAť nám zazpívá Morgaine - je lepší nežli kterýkoli minstrel!" k Morgaine! Morgaine! Porad jenom Morgaine! Ale co mohla dělat? Morgai-|e,jak si všimla, si svlékla jasné červené šaty, které měla ráno, a teď měla |asobě tmavé jako nějaká jeptiška. Bez jasných stužekjiž nevypadala jako j)běhlice; přistoupila, vzala harfu a posadila se ke královu stolu, aby Uzpívala. l Protože se zdálo, že právě tohle si Artuš přál, ozýval se smích a veselí, | když Morgaine skončila, někdo jiný vzal harfu a po něm další. Lidé se tížně přesunovali z místa na místo, povídalo se, zpívalo a pilo. | Přistoupil k nim Lancelot a Artuš mu ukázal, aby se k nim posadil, jako ? starých časů, na lavici. Služebnictvo přinášelo velké talíře se sladkostmi Ľovocem, jablka pečená na víně s krémem a všelijaké dobroty a drobné (Aroví. Seděli a nemluvili o ničem zvláštním a Gwenhwyfar se cítila na hvíli šťastná; bylo to jako za starých dob, dokud byli všichni přátelé, bkud se měli všichni rádi... proč to tak nemohlo zůstat napořád? Po nějaké chvíli se Artuš zvedl a řekl: äMyslím, že si půjdu promluvit (některými ze starých společníků... mám dosud mladé nohy a někteří (toich jsou již staří a unavení. Pellinore - ten vypadá, že by ještě dovedl ggovat s drakem, ale myslím, že pořádný souboj s Elaininým pokojovým litickém by mu teď bohatě stačil!"
(Lancelot řekl: äOd té doby, co se Elaine vdala, to vypadá, jako kdyby Kivotě neměl již žádnou práci. Takoví muži často umírají brzy potom, S rozhodli o svatbě své dcery. Doufám, že to nebude jeho případ -tilinora miluji a doufám, že s námi bude ještě dlouho." Plaše se usmál. Vikdyjsem nepoznal pocit, co toje mít otce - i když Baň na mě byl hodný |a teď poprvé mám příbuzného, který se ke mně chová jako k synovi. (řatryjsem také neměl, až když jsem byl dospělý a Banovi synové Lionel |Bors přišli ke dvoru. Stal se ze mě muž dřív, než jsem se naučil mluvit pich jazykem. A Balan měl jiné zájmy." pArtuš se tvářil vážně od té doby, co se vrátil od biskupa, ale teď se plníval. äCopak bratranec je o tolik méně nežli bratr, Galahade?" JřLancelot natáhl ruku a uchopil ho za zápěstí. äBůh mě netrestej, jestli ~n to tak myslel," řekl a pozvedl k Artušovi oči a na okamžik měla enhwyfar pocit, že ho Artuš obejme; potom se ale Artuš odtáhl a ruka sklesla. Lancelot se na nělio překvapeně podíval, ale Artuš rychle , IL -Tamhle je Uriens a Marcus z Cornwallu - i ten stárne... Uvidí, že jejich Jíl si s nimi dneska rád popovídá. Zůstaň tady u Gwenhwyfar, Lanci, ať Jtojako za starých časů."

Lancelot udělal, o co byl požádán, posadil se na lavici vedle Gwenhwv– far a zeptal se: äArtuš je nemocný?" .; Gwenhwyfar zavrtěla hlavou. äMyslím, že činí pokání a přemýšlí o tom "(l äNu, Artuš jistě

nemůže mít na duši žádný velký hřích," prohlásil La celot, äje to jeden z nejbezúhonnějších mužů, jaké znám. Jsem hrdý je dosud mým přítelem -vím, že si to nezasloužím, Gwen." Podíval se i ni tak smutně, že se Gwenhwyfar málem znovu rozplakala. Proč němu milovat oba bez hříchu, proč Bůh nařídil, že žena musí mítjenomjednoh manžela? Už smýšlíjako MorgaineJakji mohlo něco takového napadnou Dotkla se jeho ruky. äJsi s Elaine šťastný, Lancelote?" äŠťastný? Copak může být nějaký člověk vůbec šťastný? Snažím se, já mohu."
Podívala se na jeho ruce. Na okamžik zapomněla, že tenhle muž l kdysi jejím milencem a myslela jen na to, že to byl její přítel. äChtěla byc abys byl šťastný. Opravdu bych to chtěla."
Na okamžik jí přikryl dlaně rukama. äJá vím, má drahá. Nechtěl jsi sem dnes přijet. Miluji tě a miluji Artuše - ale ty dny, kdy jsem mohl l šťastný jako velitel jeho jezdectva jsou už pryč." Hlas se mu zlomil. äA já obdivovatel královny..."
Podívala se na něho, dosud majíc ruce v jeho. äNepřipadá ti někdy/i už nejsme mladí, Lancelote?"
Přikývl a znovu si povzdechl. äZajisté - připadá." Morgaine se znovu chopila harfy a zpívala. Lancelot řekl: äTa má ! krásný hlas. Vzpomínám si na svoji matku, jak zpívávala - nezpívala] dobře jako Morgaine, ale měla stejně hebký hlubší hlas." äMorgaine vůbec nestárne," prohlásila Gwenhwyfar žárlivě. äTak to u lidí, kterým proudí v žilách dávná krev, bývá, jsou stále ml; až najednou zprudka zestárnou," řekl na to Lancelot, naklonil se avt jí na tvář lehký polibek, äNikdy si nemysli, že jsi méně hezká než Mor; ne, milá Gwen. Je to jen jiný druh krásy, to je všechno." äProč tohle říkáš?" äLásko moje, nesnesu, když jsi nešťastná..." äMyslím si, že nevím, co to znamená být šťastná," řekla. Jak to, íe se Morgaine nedotkl čas? Čas, ktei-ý zničil můj i Artušův poznamenal jen lehce, tamhle sedí, směje se a zpívá a tamhleten itírs hady l zápěstí je jí oslněn.
Brzy nato se musel Lancelot vrátit k Elaine a královnu opustil; kd vrátil Artuš, přicházeli k němu společníci a staří stoupenci kvůli niž povolením, přinášeli mu drobné dary a pozornosti a podávali zp o své službě. Po chvíli přišel Uriens ze severního Walesu, vlasy na zešedivěly a přibyl na váze, ale dosud měl všechny zuby, a když to třeba, dokázal vést svoje muže do pole. Řekl: äPřišel jsem tě požádat o laskavost, Artuši. Chci se znovu c a rád bych byl spřízněný s tvým rodem. Slyšel jsem, že Lot z Lothia K R A L J E L E N 519 nrtev a žádám tvoje povolení, abych si mohl vzít jeho vdovu Morgause." , Artuš se zasmál. äAch o to, milý příteli, musíš požádat pana Gawaina. Lothianje nyní jeho a bezpochyby bude rád, když svoji matku provdá, Je bezpochyby je ta dáma dost stará na to, aby se dovedla rozhodnout ama. Nemohu ti přikázat, aby ses s ní oženil - to by bylo, jako kdybych k přikázal, aby sis vzal moji matku!" |- Gwenhwyfar najednou něco napadlo. Tohle by bylo dokonalé řešení-pmotný Artuš říkal, že kdyby se to rozneslo po dvoře, Morgaine by mohla (lít ostudu. Natáhla ruku a dotkla se Artušova rukávu. Tiše mu sdělila: ,Artuši, Uriens je cenný společník. Rekls mi, že velšské doly na železo polovo jsou stále tak cenné jako za Římanů... a ty máš příbuznou, jejíž natek je v tvých nikách." Vyděšeně se na ni podíval. äUriens je tak starý!"
äMorgaine je starší než ty," upozornila ho, äa protože Uriens má již lospělé děti i vnuky, nebude mu nijak vadit, když mu Morgaine nedá lalší děti." : äTo je pravda," souhlasil Artuš, ale tvářil se zamyšleně. äNení to tak patný nápad," řekl nakonec. Pozvedl hlavu k Uriensovi a řekl: äNemohu přikázat paní Morgause, aby se znovu provdala, ale moje sestra, vévod-Eyně z Cornwallu není vdaná."
Uriens se uklonil. äJít tak vysoko jsem se neodvažoval, můj králi, ale rfyby se tvoje sestra stala v mém království královnou..." ! äNemohu žádnou ženu nutit do sňatku," řekl Artuš, äale zeptám sejí." Savolal si páže. äPožádej paní Morgaine, aby za mnou přišla, až dozpívá." Uriens spočinul očima na Morgaine, oblečenou v tmavých šatech, ve terých vynikala jemnost její pleti. äJe krásná, ta tvoje sestra. Každý muž y byl šťastný, kdyby takovou ženu dostal." |. Uriens se vracel na svoje místo, a když se Morgaine blížila k nim, Artuš řemýšlel: äJe dlouho svobodná - musí si přát mít svůj domov, kde bude ou paní, nežli navždycky sloužit jiným. A pro mladé muže je moc vzdě-ná. Uriens bude rád, zeje laskavá a bude dobře vládnout jeho domác-asti.Jen bych si přál, aby nebyl tak starý..." äMyslím, že bude šťastnější se starším mužem," soudila Gwenhwyfar. ení to žádné třeštidlo." ? Morgaine přišla k němu a uklonila se. Na veřejnosti se vždycky usmí-tía a chovala se poddajně a Gwenhwyfar tomu byla ráda. | ..Sestro," řekl jí Artuš, äměl bych pro tebe nabídku k sňatku. A po lesním ránu" - ztišil hlas - ämyslím, že by ses nějakou dobu neměla dvora moc ukazovat." "Jistě, ráda se dostanu odtud, bratře můj."
-Nuže potom," řekl Artuš, äjak by se ti líbilo žít v severním Walesu? yšeljsem,

zeje to tam bezútěšné, ale jistě ne víc než na Tintagelu." Ke Gwenhwyfařinu překvapení se Morgaine začervenalajako děvčátko. Nebudu se snažit předstírat, že mě to překvapuje, bratře."

Artuš se zasmál. äAle to mi neříkal, ten lišák, že už s tebou mluvil." Morgaine se začervenala a pohrávala si s koncem copu. Gwenhwyfar šij pomyslela: Ta ale vůbec nevypadá na svůj věk. äMůžeš mu říci, že budu s radostí žít v severním Walesu. Artuš se jemně zeptal: äNevadí ti ten věkový rozdíl?" Tvář jí zrůžověla. äJestli nevadí jemu, pak nevadí mně." äBudiž," řekl Artuš a mávl na Uriense, který k nim celý rozzář přistoupil. äMoje sestra mi řekla, že by sejí líbilo být královnou v seven Walesu, můj příteli. Nevidím důvod, proč bychom nemohli mít svati třeba hned v neděli." Pozvedl pohár a oslovil shromážděnou společno äPřipijme na svatbu, přátelé, na svatbu mezi paní Morgaine z Cornwall mou drahou sestrou, a mým dobrým přítelem králem Uriensem ze seve ního Walesu!" Když se začal ozývat potlesk, nadšené volání a blahopřání, konečné ď začalo vypadat jako pořádná svatodušní oslava. Morgaine stála jako rena.
Ale souhlasila s tím. Tekla, že s ní mluvil... Gwenhwyfar o tom přemýš a pak si vybavila mladíka, který se s Morgaine celý večer bavil. Neby snad Uriensův syn -Accolon, Accolon, tak je to. Ale přece nemohla cek zejí nabídnou toho; Morgaine je starší než on. Musel to byt Accolon - vd snad scénu? Uvažovala Gwenhwyfar.
i"; A potom v dalším záchvatu nenávisti si pomyslela: ať MorgaiWVH jaké to je bit provdána za muže, kterého nemiluje!
|j äTak ty budeš také královnou, sestro moje," řekla a vzala Morgaine a ruku. äPůjdu ti za družičku." Přes všechna sladká slůvka jí Morgaine pohlédla zpříma do očí a (hwyfar poznala, že nebyla podvedena. Staniž se. Alespoň se zbavíme jedna druhé. A již nebudeme muset predst mezi námi panuje přátelství. morgaine VYPRAVÍ...
Na manželství odsouzené k záhubě, tak jako bylo to moje, začalo nose m štvi, řekla bycii, velmi dobré. Gwenhwyfar mi dala pěkný svatební dar, uvážím, jak ně nenáviděla; mela jsem šest družiček a z toho čtyři byly králi Artuš mi dal nějaké nádherné a nákladné šperky - nikdy mi na špercích nezaležeIo, protože v Avalonujsem si nezvykla je nosit a od té doby jsem se to » nenaučila, i když jsem pár šperků měla, které kdysi patřily Igraine. Nynínu další z matčiných drahokamů a nějakou kořist od Sášů. Chtěla jsem se brán* * Gwenhwyfar mi připomněla, že Uriens jistě očekává, že jeho žena bude, oblečena a ozdobena, jak se na královnu sluší, tak jsem pokrčila rameny a r , ,1 i i la se ověsit vsím možným jako panenka. Jeden šperk, jantarový nám C pamatuji, že nosila Igraine, dokud jsem byla malá, a od té doby jsem ho; všimla jsem si ho tehdy ve šperkovnici a matka mi řekla, že jí ho dal " K R A I. J E L E N
521
oho dne bude můj, ale než jsem byla dost stará na to, abych ho nosila, stala i se kněžkou vAvalonu a žádné šperky jsem nepotřebovala. Nyní byl můj, stejně) mnoho ostatních věcí, kterým jsem se bránila, zeje stejně nebudu nikdy nosit. [ĽPožádala jsem o jedinou věc - o odložení svatby, abych mohla poslat pro orgause, což byla jediná moje žijící příbuzná - ale s tím nesouhlasili. Snad se U, abych nepřišla k rozumu a nezačala se bránit. Kdy z jsem již jednou souhlasila n, že se provdám do severního Walesu, měla jsem na mysli Accolona, ne starého le.Jsem si jista, že přinejmenším Gwenhwyfar to věděla. Uvažovala jsem, co si o mně bude myslet Accolon; nabízela jsem se mu a než přišla noc, veřejné i se zaslíbila jeho otci! Neměla jsem však odvahu se ho na to ptát. í,Ale nakonec myslím, že Accolon by chtěl raději patnáctiletou nevěstu, ne pěla-vetiletou. Zena po třicítce - aspoň tak to tvrdila většina žen - se musí spokojit Vízem, který byl již několikrát ženatý a který ji chce pro její rodinné svazky, nebo l její krásu či majetek či proto, aby se stala matkou jeho dětí. Nu, moje rodinné Jiy nemohly byt lepší. Pokud jde o to ostatní - šperků jsem měla dost, ale těžko t si dovedla představit samu sebe jako matku Accolona a všech ostatních dětí, sten stařec možná měl. Nejspíš ještě jako babičku dětí jeho synů. S hrůzou jsem uvědomila, že Vivianina matka se stala babičkou, když byla mladší než já; rodila Viviane ve třinácti a Vivianina vlastni dcera se narodila dřív, než bylo mne čtrnáct. lV těch třech dnech, které zbývaly mezi. svatodušními svátky a naší svatbou, jsem mize jedinkrát promluvila s Uriensem o samotě. Možná jsem doufala, že jako ffansky král mě odmítne, když se to dozví; nebo možná i teď touží po mladé i, která by mu dala děti. Nechtěla jsem, aby si mě vzal pod falešnou záminkou «zději mi to vyčítal, a věděla jsem, co křesťané nadělají s tím, aby si vzali dotčenou zenu, myslím, že to odkoukali od Římanů, s jejich hrdostí na rodinu díváním panenství. bí/ž dávno mi bylo třicet let, U riensi," začala jsem,

äa nejsem panna." Neznala ir vznešenější nebo slušnější způsoby, jak takové věci říkat. f/atáhl ruku a dotkl se malého modrého srpečku, který jsem dosud měla na čele. fjd sice vybledly, ale jak jsem zjistila v zrcadle -jednom z Gwenhwyfariných Wl - byl dosud vidět. I Vivianin byl vybledlý, když jsem přijela do Avalonu, ale lítala si ho modrou barvou. fiBylas kněžkou avalonskou, jednou z panen Jezemí paní a dali té jako děvče dovije to tak?" fitakala jsem. Jriens řekl: äNěkteří lidé to dělají dodnes a já se nijak nesnažím to potlačit. Ľované cítí, zeje správné pro krále a vznešený lid, kteří si mohou dovolit platit e a jim podobné, aby se za ně modlili a zachránili je před peklem, aby uctívali So, ale že pro ně by bylo těžké, aby dávný lid, kteří uctíval v našich kopcích oky již od nepaměti, neměl pokračovat ve zvycích svých otců a otců jejich otců. ion smyslí podobně, ale nyní tolik moci přechází do rukou knězi, zeje třeba, ĽĽšije i já předcházel. Pokud jde o mě, mně je jedno, jestli Bůh šedina trůně wesích nebo jakého boha moji lidé uctívají, jen dokud je v mém království

MLHY AVALO N U
522
klid. Ale i já jsem měl jednou parohy. Přísahám, že ti to nebudu nikdy paní Morgaine." Ach, Matko bohyně, myslela jsem si, tohle je bláhové, taille je šílenství, ty si, mnou pohráváš... mohla jsem byt nakonec šťastně provdaná za Accolona., Accolon je mladý a bude chtít mladou ženu... Řekla jsem Uriensovi: äJeště jed věc musíš vědět. Porodila jsem dítě Paroháči..." äUž jsem řekl, že ti nebudu vyčítat nic, co se stalo v tvé minulosti, Morgaine." äTy tomu nerozumíš. Bylo mi tak zle, když jsem rodila, že už další děti nemohu." Král, myslela jsem si, král bude chtít plodnou nevěstu, ještě víc než, je, mladší syn... Pohladil mé po ruce. Myslím, že mě dítě! utěšit. äMám synů dost," řekl, änef třebuji další. Děti jsou pěkná věc, ale já už jsem si své užil, víc než dost." Pomyslela jsem si: Je bláhový, je starý... aleje laskavý. Kdyby mi dával naje bláznivou touhu, bylo by mi z něho zle, ale s laskavostí žít mohu. äStiská se ti po tvém synovi, Morgaine? Jestli si přeješ, můžeš pro něho p a nechat ho vychovat u mého dvora a to ti přísahám, že ani on ani ty neus, slůvko výčitky a že se mu dostane důstojného vychování, jak se sluší na vévodkyně cornwallskéa královny severního Walesu." Po jeho slovech mi slouply slzy do očí. äJsi velmi laskav," řekla jsem, äaleje) dohře tam, kde je, v Avalonu." äNu, jestli se rozhodneš jinak, dej mi vedet, "řekl. äRád budu mít v doměd al chlapce a myslím, že věkově by se hodil k mému nejmladšímu synu Uwaw Aspoň by si mel s kým hrát." äMyslela jsem, ze tvůj nejmladší syn je Accolon, pane."
äNe, ne, Uwainovi je teprve devět. Jeho matka zemřela při porodu... to neřekla do takového starce, že bude mít tak malého syna, viď?" Ale jisté, pomyslela jsem si s ironickým úsměvem, muži jsou hrdl na si schopnost stát se otci synů, jako kdyby je to stálo velké úsilí. Jako kdyby nejobyčejnější kocour nebyl schopen téhož! Zena alespoň nosí dítě téměř rok ve sv těle a trpí, když je přivádí na svět, tak má nějaký důvod být hrdá; ale muži i dokáží zcela bez problému a často bezmyšlenkovitě! Chtěla jsem to však obrátit v žert, tak jsem řekla: äKdy z jsem byla mladé dé pane, v mé zemi se říkalo: Muž ve čtyřicítce se otcem stát muže, ale muž v sedes tak učiní." Udělala jsem to schválné. Kdyby ztvrdl a cítil se urazen mojí troufalostí, ví bych, ze příště si musím dát větší pozor a mluvit vždycky plaše a tise. On se srdečně rozesmál a řekl: äMyslím, ze my dva si budeme dobře rozumět, má dr Mám už po krk mladých dívek, co byly mými manželkami a co se nedovedly zas Doufám, že budeš spokojena, když si vezmeš starce, jako jsem já. Moji synovci mi posmívají, že jsem se po narození Uwaina znovu oženil, ale abych řekl pravá* paní Morgaine, člověk si zvykne na to, zeje ženatý, a nechce se mu žít samotném A když moje poslední žena zemřela na epidemii - nu, je pravda, že jsem si práti spřízněný s tvým bratrem, ale také proto, že jsem opuštěný. A řekl bych, že ty,. K R A I, JELEN 523
|(tolik let neprovdaná a nejsi zrovna nemladší, ze můžeš sama toužit po domově | manželovi, i když není mladý ani hezky. Vím, ze se s tebou nikdo o tomto sňatku vrodil - ale doufám, ze nebudeš př-íliš nešťastná." t Alespoň nečeká, pomyslela jsem si, že budu šílet radostí, že mi prokázal takovou st, ze se se mnou oženil. Mohla jsem říci, ze v tom nebude žádná velká změna -itédoby, co jsem opustila Avalon, jsem nebyla doopravdy šťastná, a jelikož budu {slastná všude, alespoň jsem viděla změnu k lepšímu v tom, ze budu dále od mhwyfařiny zlomyslnosti. Už jsem nemohla déle předstírat, ze jsem její oddaná buzná a přítelkyně, a to mé trochu mrzelo, protože byly doby, kdy jsm.e byly Ľavdovými přítelkyněmi a nebyla jsem to já, kdo se změnil. Rozhodně jsem těla v úmyslu ukrást jí lM.nce.lota; ale jak jsem jíto mohla vysvětlit, ze i když u po něm kdysi toužila, zároveň jsem si ho i ošklivila a za manžela bych ho echtěla ani

darem. Ach, zajisté, kdyby nás býval Artuš spojil svazkem manželským Vítepředtím, než se sám oženil s Gweninuyfar - ale i tehdy již bylo pozdě. Bylo ňdycky pozdě, vždycky po tom odpoledni pod kmitem z kamenů. Kdybych mu lávala tehdy dovolila, aby si mě vzal, nic z toho, co bylo dál, by se nestalo... ale co ostalo, nedá se odeslat, a já tehdy netušila, jakédalšíplány se mnou Viviane bude vít; a nakonec jsem skončila touhle svatbou s Uriensem. l Když jsme byli poprvé spolu, bylo to přesně takové, jak jsem očekávala. Hladil se a snažil se, spočívaje vahou svého těla na mně, nějakou dobu, ztěžka oddechuje i chropte, a najednou bylo po všem, odvalil se stranou a usnul. Jelikož jsem Vtékala nic lepšího, nezklamalo mě to a nijak zvlášť mi nevadilo, když jsem se tíla schoulit pod jeho paži; líbilo se mu mít mě ta m, a ačkoliv po prvních několika lánech se mnou už lehávaljen zřídka, měl mě rád ve své posteli a někdy mě držel sté hodiny ve svém náručí a povídal si se mnou o všem možném, a dokonce naslouchal tonu, co jsem říkala já. Na rozdíl od Římanů na jihu, tihle muži tměné nikdy nepohrdali ženskou radou, a alespoň za to jsem byla vděčná, že si léčili, co jsem říkala, a nikdy to neodmítl jako hloupou ženskou radu. Ľ Severní Wales byla krásná země, velké kopce a hory, které mi připomínaly tajinu kolem Lothianu. Ale zatímco Lot/naň ležel ve výšce a byl neúrodný, Vriensova země byla celá šťavnatá a úrodná, plná zelených stromů a rozkvetlých pstlin, půda zde byla bohatá a úroda dobrá. Uriens si vystavěl svuj hrad v jednom krásných údolí. Jeho syn Avalloch a Avallochova žena a děti si mne v mnoha ledech vážili a Uriensův nejmladší syn Uwaine mi říkal ämatko". Poznala jsem, teto je vychovávat syna, staral se o drobné každodenní věci spojené s rostoucím Vtem, které leze po stromech a láme si kosti, vyrůstá ze svého oblečení nebo šije tírhá v lese, je hrubé na svoje učitele nebo utíká na lov, když by měl sedět finízky; kněz, který Uwaina učil cist, si zoufal, ale byl chloubou a radostí učitele pového umění. Přestože s ním byly problémy, měla jsem ho ráda; obsluhoval mě fVečeře a často sedával v síni, aby si mě poslechl, když jsem hrála na harfu -jako tkni lidé z tohoto kraje měl hudební nadání a jasný plný hlas; a jako všichni Ľohoto dvora i Uriensova rodina raději hudbu sama tvořila, nežli naslouchala tečným ninstrelům. Asi po roce nebo dvou jsem začala považovat Uwaina za títnilio syna, přestože sám nemohl zapomenout na svou matku. I když byl divoký,

dovedl byl ke mně něžný; chlapci v tomto věku se zvládají těžko, ale byly chvíle1 kdy po dnech, kdy byl hrubý něho nalmičeny, ke mně najednou přisel, posadil se", v síni vedle mě a zpíval za doprovodu mé harfy nebo mi přinesl luční květiny nebvp nemotorné obarvenou králičí kůži, jednou nebo dvakrát mě neohrabaně a plaSe políbil na tvar. V takových chvílích jsem si často prala, abych mela vlastníci které bych mohla sama vychovávat. Jinak u tohoto tichého dvora, daleko od válek a problému jihu, nebylo folio moc ani na práci, ani na zábavu. A pak, když jsem byla za Uriense provdaná jeden rok, vrátil se domů Accolons 9
T"a kopcích zavládlo léto; sad v královnině zahradě byl pokryj S růžovými a bílými kvítky. Morgaine kráčela pod stromy a boč; J Crlestně sejí stýskalo po domově, vzpomínala na jaro v Avalonui na stromy pokryté zrovna takovými bílými obláčky květů. Rok se přehoupli k letnímu slunovratu; Morgaine si s žalem uvědomila, že pomalu slábni vliv výchovy i mládí stráveného v Avalonu a že již jí v žilách tak nekolup příboj mladého života. Co bych si nalítávala? Není to tím, že bych zapomněla nebo že by jií v mé i nekolovala síla života, ale je to tím, že ji už nevnímám. Morgaine o & zklamaně přemýšlela a prohlížela si samu sebe - důstojné nákladné i vhodné pro královnu... Uriensjí dal všechny šaty a šperky, které patřil jeho poslední ženě, a měla i svoje šperky po Igraine; Uriensovi se líbilo* když byla ozdobena šperky, tak jak se na královnu sluší,
f, Někteří králové zabíjejí svoje vězně, nebo je zatracují pro práci v dolech. JesttíSit se králi severního Walesu líbí ověsovatji šperky, vodit šiji po svém boku a oslovovat ji jako královnu, nakonec proč ne?
| Přesto cítila, že je prodchnuta létem. Na kopcích pod sebou slyšefat oráče, jak voláním popohání svého vola. Zítra bude svatojánská noc. 5i Příští neděli ponese kněz do polí pochodně a obejde je s procesí ministrantů zpívajících žalmy a požehná jim. Bohatší baroni a rytíři, kt ří byli všichni křesťany, přesvědčili lid, že je to pro křesťanskou z-správnější nežli staré způsoby, kdy lidé zapalovali v polích ohně avzy Paní při starých rituálech. Morgaine si přála - a nebylo to poprvé -; byla pouze jednou z kněžek, ne z posvátného královského rodu avalc ského. Ještě bych tam byla, myslela si, byla bych jednou z ničil, dělala bych pr Paní... ne tady, jako ztroskotaný námořník, ztracena v cizí zemi... Najednou: otočila a procházela kvetoucí

zahradou, oči upírala k zemi - nechtěla sejít a"" na rozkvetle jabloně. Jaro přichází znovu a znovu a pak následuje léto se svou plodností. Ale já) sama a neplodná jako jedno z těch krestanskych děvčat zavřených za zdmi klást K R A L I E L E N 525
pilou se musela bránit slzám, které měla v těchto dnech stále na krajíčku. Sstoupila dovnitř. Za ní pole zfialověla zapadajícím sluncem, ale ona se jneohlédla; vsejí tady připadalo šedé a nepodné. Jako jsem sedá a neplodná U sama.
[Jedna z žen ji pozdravila, když vstoupila dovnitř.
É äMá paní, vrátil se král a očekává té ve své komnatě."
äAno, jistě," přitakala Morgaine spíš pro sebe. Hlavu měla sevřenu yeštěmi bolesti a na okamžik se nemohla nadechnout, nedokáže se vrátit do temného hradu, ve kterém byla po celou chladnou zimu uzavřena jako V pasti. Potom se vší silou ovládla, zaťala zuby a šla za Uriensem do jeho |komnaty. Našla ho napůl svlečeného, jak leží na podlaze a jeho osobní oslíma mu masíruje záda. L äZase ses příliš unavil," řekla a nedodala: nejsi nejmladší, aby ses takhle fiahočil po své zemi. Odcestoval do blízkého města, aby si vyslechl nějaký Itpor o území. Věděla, že bude chtít, aby si sedla k němu a vyslechla si všechny historky, které ve městě zaslechl. Posadila se do svého křesla a napůl se zaposlouchala do příběhů, které jí vyprávěl. äMůžeš jít, Berecu," řekl muži. äMoje paní mi připraví oblečení." Když _muž odešel, obrátil se k ní: äMorgaine, namasíruješ mi nohy? Máš obratnější ruce než on." äJistě. Ale budeš se muset posadit na židli." "Natáhl ruce a ona mu pomohla vstát. Pod nohy mu podložila stoličku ia klekla si vedle něho, masírujíc jeho hubené mozolnaté nohy, až se mu V nich rozproudila krev a znovu pod jejíma rukama oživly; potom vzala nádobu s olejem a začala králi natírat pokřivené prsty. Ľ äMěl by sis dát udělat nové boty," řekla. äPraskliny v těch starých ti tadyhle odírají nohy - vidíš, máš tu puchýře?" äAle ty staré mi tak dobře padnou a nové boty jsou vždycky nepoddaj-né," bránil se. Morgaine řekla. äUdělej si to, jak chceš, můj pane." äNe, ne, máš pravdu, jako vždycky," řekl. äHned zítra řeknu ševci, aby mi přišel změřit nohy na nové boty." Morgaine odložila nádobu s rostlinným olejem a vzala pár starých beztvarých měkkých bot a v duchu uvažovala: To by mě zajímalo, jestli tohle budou jeho poslední boty, a jestli proto tak otálí, aby si nechal udělat nové? Nechtěla přemýšlet o tom, co by králova smrt znamenala pro ni. Nepřála si, aby zemřel - byl k ní vždycky laskavý. Nazula mu na nohy měkké domácí pantofle a postavila se, utírajíc si ruce do ručníku. äJe to tak lepší, můj pane?" ,Nádherné, má drahá, děkuji ti. Nikdo se o mě neumí postarat takjako ty," řekl. Morgaine si povzdychla. Až bude mít nové boty, budou, jak správně předvídá, tuhé, a nohy ho budou bolet ještě víc. Možná by měl Přestat jezdit po kraji a zůstat doma v křesle, ale to on neudělá. äMěl bys posílat na tyhle vyjížďky Avallocha," řekla. äMusí se naučit

526 MLHY AVALO N U
vládnout svému lidu." Jeho nejstarší syn byl stejně starý jako ona. Jízdo dlouho čeká na vládu a vypadá to, že Uriens tu bude navždycky. äTo je pravda, to je pravda, ale jestliže nepojedu, budou si myslet,: jejich starý král o ně nemá zájem," prohlásil Uriens. äAle možná pří! zimu, až budou cesty ve špatném stavu, už nepojedu..." äTo by bylo lepší," souhlasila. .Jestliže budeš mít zase omrzliny, ztrát cit v rukou." äNedá se nic dělat, Morgaine," usmál se na ni dobrosrdečně. äJsem i starý. Myslíš si, že k večeři bude pečené vepřové?" äAno," řekla, äa k tomu třešně. Zařídila jsem to."
äJsi skvělá hospodyně, drahá," řekl a vzal ji za ruku, když vychá z místnosti. Pomyslela si: Myslí si, zeje ke mne zdvořilý. Uriensova domácnost se již shromáždila k večeři: Avalloch, Avalloc va žena Malině a jejich malé děti; Uwaine, štíhlý a tmavovlasý hoch] svými třemi malými soukojenci, a kněz, který byl jejich učitelem; a di u dlouhého stolu seděli ozbrojenci se svými dámami a lepší služebnici Když se Uriens s Morgaine posadili a Morgaine dala služebnictvu znán ní, aby začali nosit jídlo, začalo Malinino mladší dítě křičet: äBabičko! Chci sedět u babičky na klíně! Chci, aby mé krmila babiček Malině, štíhlá mladá světlovláska pobledlé tváře, se zamračila a řek äNe, Conne, hezky si sedni na svoje místo a buď zticha!" Ale dítě již lezlo Morgaine na klín, ona se zasmála a zvedla ho k sd Jsem to ale babička, pomyslela si; Malině je téměř tak stará jako já. Ale Uriens vnuci ji měli rádi a ona objala malého chlapce a přitiskla ho k sobě. Děla jí dobře cítitjeho kudrnatou hlavičku na svém těle a toJakjijeho bacula prstíky objímají. Nakrájela nožem kousky vepřového a krmila Com z vlastního talíře, potom mu vykrojila kousek chleba ve tvaru prasátka;! äTak a teď máš další kousek vepřového..." řekla a utřela mu masti prstíčky. Potom se

věnovala vlastnímu jídlu. Jedla však málo i teď; pou si namáčela chléb ve šťávě z masa, nic víc. Rychle byla po jídle, zatínu ostatní dosud jedli; opřela se vzadu o židli a začala tiše broukat Conno který seděl spokojeně v jejím klíně. Po nějaké době si všimla, zeji pošlo chají všichni a zmlkla. äProsím nepřestávej zpívat, matko," poprosil ji Uwaine, ale ona zaviti hlavou.
) äNe, jsem unavená - poslouchejte, něco jsem zaslechla na nádvon Zvedla se a dala znamení jednomu ze sluhů, aby jí nesl světlo ke dveřu Nesl pochodeň ve výšce, stál za ní a ona viděla, jak přes nádvoří přijíž jezdec. Sluha zasadil pochodeň do držáku na zdi a spěchal pomoci Jez sesednout z koně. äMůj pane Accolone!" Vínová kápě mu splývala po zádech jako krvavý pramen. äPaní Morg ne," řekl a hluboce se uklonil, änebo bych měl říci - moje paní matko äProsím, jen to ne," řekla Morgaine netrpělivě. äPojď dál, Accolo tvůj otec i bratři tě rádi uvidí."
i äTy snad ne, paní?"
.Kousla se do rtu a uvažovala, zda se nerozpláče. Řekla: äJsi králův syn, tejně jako jsem já králova dcera. Musím ti snad připomínat, jak se dělají akové svatby? Já za to nemohu, Accolone, a když jsme spolu tehdy mlu-jpli, neměla jsem ani ponětí..." zarazila se a on se na ni podíval a pak se klonil nad její rukou. A pak tichým hlasem, který nemolil slyšet ani sluha, dodal: äUbohá ilorgaine. Věřím ti, paní. Tak tedy mír, matko?" äJen když mi nebudeš říkat matko," řekla s náznakem úsměvu. äTak tará přece nejsem. Už kvůli Uwainovi..." a pak, když vcházeli do síně, břiběhl Conn a začal znovu volat äBabičko!" Morgaine se hořce zasmála l sklonila se, aby batole zvedla do svého náručí. Uvědomovala si, zeji Lccolon sleduje; sama se zahleděla na dítě ve svém náručí, tiše naslou-hajíc, jak Uriens zdraví svého syna. Accolon formálně přistoupil ke svému bratrovi, poklonil se před jeho enou a poklekl před otcem a políbil mu ruku. Pak se obrátil k Morgaine. (Stručně ho odbyla. äUšetři mě dalších zdvořilostí, Accolone, mám ruce mastné od masa, krmilajsem dítě a jsem celá umaštěná." äJak si přeješ, paní," řekl Accolon, přistoupil ke stolu a vzal si od sluhy alíř, který mu přinesl. Zatímco jedl a pil, cítila, že z ní nespouští oči. Určité se na mé ještě zlobí. Ráno mě požádal o ruku a večer zjistil, ze jsem ffislíbená jeho otci; bezpochyby si myslí, ze jsem dala přednost ctižádosti -proč si izít králova syna, když mohu mít přímo krále? äNe," řekla přísně Connovi a trochu s ním zatřásla, äjestli chceš zůstat l mě na klíně, musíš být zticha a nesmíš na mě hlavně sahat těma mast-lýma rukama..." Když mé videi naposledy, byla jsem oblečena v karmínových šatech a byla jsem válovou sestrou, o které se všeobecné soudilo, ze je čarodějnice... nyní jsem whickou s iimašteným dítětem na klíne, která se stará o domácnost a žádá, po svém torem manželovi, aby nejezdil ve spravovaných botách, z nichž ho bolí nohy. Morgaine si byla citelně vědoma každého šedivého vlasu, každé vrásky ve vém obličeji. Ve jménu Bohyně, prachy mi melo záležet na tom, co si o mně myslí Iccolon? Ale záleželo jí na tom, to věděla; byla zvyklá mít kolem sebe niadíky, kteří se jí obdivovali, a nyní měla pocit, že je stará, ošklivá, nežádoucí. Nikdy se nepovažovala za krásku, ale teď seděla mezi stárnoucími matrónami. Znovu dítě utišila, protože Maline se zeptala Accolona, Co je nového na Artušově dvoře. äNic zvláštního," prohlásil Accolon. äMyslím, že ty dny už se nikdy nevrátí. Na Artušově dvoře je klid a král dosud koná pokání za nějaký neznámý hřích - netkne se vína, ani při velkých oslavách." "Jsou nějaké známky toho, že mu královna porodí nástupce?" zeptala e Maline. äNe," řekl Accolon, äačkolivjedna zjejích žen mi před turnajem řekla, si myslí, že královna by mohla být těhotná."

Maline se obrátila k Morgaine a řekla: äTys znala královnu dobře vk tchyně moje?" äZnala," přitakala Morgaine, äa pokud jde o tu zvěst, víte, Gwenhwyf si stále myslí, zeje těhotná, jakmile sejí zpozdí měsíčky ojediný den." äKrál je blázen," prohlásil Uriens, äměl by ji odložit a vzít si ženu, kte by mu dala syna. Vzpomínám si na ten zmatek, který ovládl zemi, kdyiJ mysleli, že Uther zemře bez syna. Nyní by měl být nástupce trůnu p-– stanoven." Accolon řekl: äSlyšel jsem, že král jmenoval svým nástupcem je ho ze svých bratranců - syna Lancelotova. To se mi nelíbí - Lancelot l synem Baňa Benwicka a my nechceme, aby cizí velekrálové vládli na našimi." Morgaine prohlásila pevným hlasem: äLancelot je synem Paní z Avi lonu a je z královského rodu." äAvalon!" vybuchla Maline opovržlivě. äTohle je křesťanská země. (pro nás teď znamená Avalon?" äVíc, než si myslíš," ujistil ji Accolon. äSlyšel jsem, že někteří lidé i venkově, kteří si ještě pamatují Pendragona, nejsou spokojeni s tím, Ľ Artuš má zcela křesťanský dvůr a připomínají, že .Artuš před svou koř novací složil přísahu, že bude stát při lidu avalonském." äAno," souhlasila Morgaine, äa nosí velký meč z

posvátných krále ských klenotů." äKřesťané mu to nemají za zlé," řekl Accolon, äa teď si vzpomínám l jednu novinu od dvora - šašky král Edric se obrátil na křesťanství a r pokřtěn s celou svou družinou v Glastonbury, poklekl a složil přísa před Artušem na znamení, že všechny saské země přijímají Artuše já velekrále." äArtuše? Jako krále Sášů? To se ale dějí divy!" žasl Avalloch. äVžc přece říkával, že se Sasy bude jednat pouze na ostří meče." äPřesto se stalo, že šašky král klečel v kostele v Glastonbury před kr a ten vyslechl jeho přísahu a vzal ho za ruku," tvrdil Accolon. äM provdá šaškou dceru za Lancelotova syna a bude se vším bojem koř A mezi Artušovými rádci seděl Merlin a člověk by řekl, že je to stejt dobrý křesťan jako všichni ostatní!"
äGwenhwyfar musí být nyní šťastná," povzdechla si Morgaine. äVždyr" říkala, že Bůh přinesl Artušovi vítězství u Mount Radonu, proto, že n korouhev s Panenkou Marií. A později jsem slyšela, jak říká, že Bůh l zachránil život, aby mohl přivést Sasy do lůna církve." Uriens pokrčil rameny a řekl: äNemyslím si, že bych věřil Sašovi, kt by stál za mnou se sekyrou, i kdyby na sobě měl biskupskou mitru! äAni já ne," prohlásil Avalloch, äale jestliže se saští náčelníci modlíafl pokání za svoji duši, alespoň neplení naše vesnice a opatství. A pokud J* o pokání a půst - co myslíte, že má na svědomí Artuš? Když jsem s B válčil, nebyl jsem přímo mezi jeho rytíři a neznal jsem ho tak dobřeni KRÁL JELEN
529

fipadal mi jako neobyčejně dobrý muž a tak dlouhé pokání musí zna-nenat nějaký větší hřích než jen obyčejný. Paní Morgaine, nevíš o tom lečo, ty jsi jeho sestra?" äJeho sestra, ne jeho zpovědník," ohradila se Morgaine ostře a zmlkla. , Uriens řekl: äKaždý muž, který vedl patnáct let válku mezi Sasy toho buší mít na svědomí víc, než je v jeho zájmu prozradit, ale jen málokdo [lá tak citlivé svědomí, aby o tom přemýšlel, když už je po bitvě. Všichni náme vraždu, pustošení a krev i zabíjení nevinných. Ale bitvy máme Ibtomto životě již, dej Bůh, za sebou, a když jsme uzavřeli mír s našimi urvalými nepřáteli, teď máme dost času uzavřít mír s Bohem." i. Tak Artuš stále činí pokání a ten stavy arcibiskup Patricius má dosud v moci tho duši! To by mě zajímalo, jak se to líbí Gwenhwyfar. , äVyprávěj nám ještě o tom dvoře," prosila Malině. äCo královna? Co děla na sobě, když seděla u dvora?" ; Accolon se zasmál. äO oblečení dam nic nevím. Něco bílého, s perlami ĽMarhaus, velký irský rytíř, jí je přivezl od irského krále. A slyšel jsem, ijejí sestřenice Elaine porodila holčičku - nebo to již bylo loni? Syna lyslím už měla, ten byl vybrán za Artušova nástupce. A došlo k nějakému landálu na dvoře krále Pellinora - snad jeho syn Lamorak se vypravil k poselstvím na Lothian a teď se mluví o tom, že se má oženit s Lotovou tíovou, starou královnou Morgause." "Avalloch se zasmál. äTen chlapec snad zešílel. Morgause je přinejmen-(m padesát, nebo i víc!" äPětačtyřicet," upřesnila to Morgaine. äJe o deset let starší než já." l uvažovala, proč takhle obrací nůž ve vlastní ráně... copak si přeji, aby si ccolon uvědomil, jak jsem stará, já, babička Vněmových potomku...? äSkutečně se musel zbláznit," řekl Accolon, äzpívá balady, nosí podvaz-y a takové nesmysly..." äMyslím, že takový podvazek by nyní posloužil koni za ohlávku," řekl Uriens a Accolon zavrtěl hlavou. äNe - viděl jsem Lotovu paní a je to dosud krásná žena. Není to žádné če, aleje o to krásnější. Já jen uvažuji, co může ta žena s takovými Ľzralými chlapci dělat? Lamorakovi není víc než dvacet."
äNebo spíš, co může takový chlapec dělat s tak starou ženou?" obrátil ázku Avalloch.
äMožná," rozesmál se Uriens nestoudně, äta dáma si umí počínat mezi tolštáři. I když se dá těžko předpokládat, zeji to mohl naučit za všechny froky starý Lot. Bezpochyby měla i další učitele..." Malině se začervenala: äProsím! Copak se sluší mluvit takhle v křesťanko domácnosti?" Uriens na to řekl: äKdyby toho nebylo, milá snacho, pochybuji, že by 6 ti tak napínala kytlice." Ľ äJsem vdaná žena," bránila se Malině, celá rudá.
Morgaine přísně dodala: äJestliže být křesťanskou domácností zname-

na nemluvit o tom, co se člověk nestydí dělat, potom, paní, nedopu abych si někdy říkala křesťanka!" äPřesto," namítl Avalloch, ämi nepřipadá pěkné sedět tady u jídla a i právět si nehezké historky o Morgainině příbuzné." Accolon řekl: äKrálovna Morgause nemá žádného manžela, kteréhol to uráželo, a ta paní není nejmladší a je svou vlastní paní. Její synové js bezpochyby spokojeni, že se zabývá svými milenci a nesnaží se oženit sví chlapce! Není náhodou také vévodkyní cornwallskou?" äNe," ozvala se Morgaine, äIgraine byla vévodkyní cornwallskou po co byl Gorlois zabit pro velezradu Pendragona. Gorlois neměl

žádné syna, a jelikož Uther dal Tintagel Igraine jako svatební dar, předpok dám, že nyní patří mně." Morgaine najednou přepadl steskl po domově, po té polozapomer zemi, po černé siluetě hradu a skalních útesech rýsujících se proti n po strmých svazích, skrytých údolích, po věčném šumu moře pod l dem... Tintagel! Můj domov! Nemohu se vrátit do Avalonu, ale nejsem k domova... Comwalije můj. äA podle římského práva," prohlásil Uriens, äpředpokládám, žeja tvůj manžel, má drahá, jsem vévoda cornwallský." u Morgaine znovu pocítila nával zuřivého vzteku. Jen, až zemru a bu pohrbena, pomyslela si. Uriensovi na Cornwallu pranic nezáleží, pouze"! Tintagel, stejně jako já sama, je jeho vlastnictví a nese jeho znamení jako vit nika! Kéž bych tam tak mohla jít a žít tam sama jako Morganse na Lothianini vlastní paní a nemuset nikoho poslouchat... V mysli jí vytanul obraz kráknf ny komnaty na Tintagelu, sama byla velmi malá a hrála si na zemi sel rým vřetenem.. .jestliže si Uriens usmyslí činit si nárok na jediný akr Cornv"" dám mu jen pár stop a nechám ho podusit ve vlastní šťávě! äTeď mi řekněte vy, co je nového ve vaší zemi," vyzval je Accolon., přišlo pozdě - vidím, že oráči se teprve chystají na pole." äAle orali letos brzy," řekla Malině, äa v neděli se bude žehnat pot äA volit Jarní panna," prohlásil Uwaine. äbyl jsem dole ve vet a viděl jsem, jak vybírají mezi nejhezčími děvčaty... tys tu loni na matko," obrátil se k Morgaine. äVyberou za Jarní pannu to nejhezčí) če a to pak jde v čele procesí po polích a kněz jim žehná... a všik* polích se tančí... a nesou Figurínu vyrobenou z ječné slámy z posle* žní. Otci Eianovi se to nelíbí," dodal, äale já nechápu proč, je hezké..."

Kněz si odkašlal a sebevědomě pronesl: äStačí požehnání kněze—i mu je třeba víc než slovo boží, aby se pole zazelenala? Figurína ze sť kterou nesou, připomíná staré špatné dny, kdy upalovali lidi i CT zaživa, aby jejich těla zúrodnila pole, a Jarní panna je vzpomínkou nebudu zde před dětmi mluvit o zlu a modlářských zvycích!" i äKdysi býval den," obrátil se Accolon přímo k Morgaine, äkdy byl pannou královna země, stejně tak Paní sklizně, a musela jít do rlr1 KRÁL JELEN 531
lyla pole plodná, aby na nich vzešel nový život." Morgaine pozorovala ťho zápěstí s bledě modrým stínem avalonských hadů. i; Malině se rychle pokřižovala a řekla: äDíky Bohu, že žijeme mezi civi-izovanými lidmi." b Accolon řekl: äPochybuji, že by tě požádali, abys tu úlohu zastávala, Bila švagrová." ; äNe," prohlásil Uwaine bez taktu jako každý chlapec, änení na to dost (ezká. Ale naše matka je, co říkáš, Accolone?" äJsem rád, že považujete moji královnu za hezkou," prohlásil Uriens Běsně, äale minulost je minulostí - už nepálíme kočky ani ovce v polích lživá, ani nezabíjíme králova kozla, abychom rozstříkali po poli jeho fev, a již není nutno, aby královna žehnala tímto způsobem polím." fNe, pomyslela si Morgaine. Teď je vše úzkostlivě čisté, máme kněze s jejich fízi, kteří nám zakazují zapalovat ohně plodnosti -je zázrak, že Paní nepostihla fle plísní kvůli tomu, že se zlobila, zejí bfl upírán její podíl... -Brzy potom, když všichni v domě ulehli, šla Morgaine, která vstala jako Oslední od stolu, prohlédnout ještě zámky a závory a potom vyšla ven malou svítilnou v ruce, aby se ujistila, že Accolon dostal dobrou postel Uwaine a jeho soukojenci nyní obývali místnost, která bývala jeho, když yl ještě chlapcem.

! ,Je tady všechno v pořádku?" starala se.

r,Je tu všechno, co bych si mohl přát," odpověděl jí Accolon, äaž na paní, lerá by byla ozdobou mého pokoje. Můj otec ale má štěstí, paní. A ty si (tzhodně zasloužíš být manželkou krále, a ne králova mladšího syna." ĽäMusíš si mě stále dobírat?" vybuchla. äUž jsem ti řekla: nedali mi na branou!" !»Bylas mi přislíbená!"

(Morgaine cítila, jak zbledla. Nasadila kamenný výraz. äCo se stalo, nedá odeslat, Accolone." Zvedla svítilnu a otočila se. Za jejími zády řekl, téměř jako výhrůžku: tezi námi to neskončilo, paní."

Morgaine nemohla ani promluvit; spěchala chodbou do komnaty, kletí sdílela s Uriensem. Její služebná na ni čekala, aby jí rozepjala šaty, C ona ji poslala pryč. Uriens seděl na kraji postele a sténal. 1.1 ty pantofle mě tlačí! Ach, jak rád si odpočinu!" iJen odpočívej, můj pane." »Ne," řekl a přitáhlji k sobě. äTak zítra budou pole požehnána... a možná leme vděční, že žijeme v civilizované zemi, kde král a královna již více Sehnají polím, má drahá. Možná, že bychom si však mohli udělat ovou menší oslavu sami v soukromí našeho pokoje - co tomu říkáš?" Morgaine si povzdychla. Dávala si velký pozor, aby se nedotkla hrdosti moucího manžela; nikdy nezavdala příčinu k tomu, aby se necítil jako iz, když se chtěl občas neohrabaně zmocnit jejího těla. Accolon v ní k vzbudil vzpomínku na léta v Avalonu - na zapálené pochodně nesené

nahoru na Mohylu, na beltanské ohně a děvčata čekající v zoraných | lích... a dnes večer musela vyslechnout, jak sešlý kněz se vysmívá tón co bylo pro ni nadevše svaté. Teď jí připadalo, že i Uriens se tou vysmívá.
äMyslím, že bez takového požehnání, které bychom ty a já mohli p dát, se klidně obejdou. Já jsem stará a neplodná a ani ty nejsi král, může poskytnout polím mnoho života." Uriens se na ni zahleděl. Za celý rok jejich manželství na něj nepror vila hrubé slovo. Byl tak překvapen, zejí to ani nemohl vyčítat.
äBezpochyby máš pravdu," stáhl se tiše. äNu, potom to přenech; mladým. Pojď spát, Morgaine." Když však ležela vedle něho, ležel a po chvíli jí plaše objal kolem ramen. Nyní Morgaine litovala sv hrubých slov... cítila se opuštěná a byla jí zima. Kousala se do rtu, aby.) nerozplakala, ale když na ni Uriens promluvil, předstírala, že spí. Slunovrat začal nádherným úsvitem; Morgaine, která se probud brzy, si to dobře uvědomovala, byť si říkala sebevíc, že sluncejiž nekot v jejích žilách. Něco se s ní děje, protože v sobě cítila léto. Když se oř kala, podívala se lhostejně na svého spícího manžela. Zachovala se tehdy jako blázen. Proč tak povolně přijala, cojíAl navrhl, bála se snad, že by ho zesměšnila před ostatními králi? Jestlii nedokáže udržet trůn bez ženské pomoci, může to být proto, žeT~ nezaslouží. Zradil AvalonJe to odpadlík; a dal ji do rukou dalšího od líka. A ona pokorně souhlasila se vším, co pro ni nachystali. Igraine také dovolila, aby využili jejího života pro politické účely. A v Morgaine, mrtvé nebo spící ode dne, kdy uprchlá z Avalonu, s G oněm ve svém lůně, se náhle probudilo, pohnulo se, protáhlo se jako a drak, neznatelným pohybem, stejné jako je neznatelný první pohyb ď v matčině lůně; něco jí jasným a tichým hlasem říkalo: Jestliže jsem v volila Viviane, kterou, jsem milovala, aby mě takhle využila, proč bych pokorně sklonit hlavu a nechat se využít pro Artušovy účely? Jsem králffi severního Walesu, jsem vévodkynív Comuallii, kde Gorloisovo jméno dosadí mámená, a mám v sobě královskou krev Avalonu. .i
Uriens zasténal a s námahou se zvedl. äAch, Bože, mě bolí každičký"! a jak mě bolí nohy, každý prst u nohy - včera jsem jel moc dalf Morgaine, namasíruješ mi záda?" Ľ Zuřivě se otočila: Mas tucet osobních sluhu, a já jsem tvoje manželka, « otrokyné, pak se zarazila; místo toho se usmála a řekla. äAno, jistě," * slala páže pro svoje nádobky s rostlinným olejem. Jen ať si myslí,! poddajná, zeje stále ochotna ve všem ho poslouchat; léčení je sol kněžčiny práce. I když to byla jenom ta nejmenší součást, přesto jí U) ňovala přístup k jeho plánům a jeho myšlenkám. Masírovala mu a vtírala hojivou mast dojeho bolavých nohou, naslouchajíc jeho p" němu líčení hádky o půdu, kterou jel včera urovnat. KRÁL JELEN
pro Uriense by byla každá žena vhodnou královnou, touží jen po usměvavém ffUceji a laskavých rukou, které by ho hýčkaly. Nu, dostane se mu jich, protože to vhowtje mému cíli. : A teď to vypadá, že dneska bude na požehnání úrody krásný den. Na ní slunovrat nikdy neprší," prohlásil Uriens. äPaní svítí na svoje pole, yž jí mají být zasvěcena-tohle říkávali, dokud jsem byl ještě mladý a byl m pohan, že Velký sňatek nemůže být uskutečněn v dešti." Uchichti se. řesto si vzpomínám, jakjednou, kdyžjsem byl ještě velmi mladý, pršelo l pole po deset dní a kněžka i já jsme vypadali jako prasata, když jsme ováleli v bahně!" | Morgaine se proti své vůli usmála; ta představa jí připadala směšná. [Dokonce ani při rituálu neztrácí Bohyně svůj smysl pro humor," řekla, jedním z jejích jmen je Velká svině a my jsme všichni její selátka." Ě äAch, Morgaine, to bývaly časy," zasnil se a potom mu obličej ztvrdl. Samozřejmě, to už je dávno - teď chce lid od svých králů důstojnost. ffhle dny jsou již pryč, jednou provždy." f Skutečně? To by mě zajímalo. Avšak Morgaine neříkala nic. Připadalo jí, t Uriens, když byl mladší, mohl být natolik silný král, že mohl odolat fflivu křesťanství, který vnikl dojeho země. Kdyby se bývala Viviane více lažihl dát na trůn krále, který tolik nepodléhal vlivu kněži... ale samo-tejmě, kdo mohl předvídat, že Gwenhwyfar bude tak přehnaně zbožná? lyroč nějak nezasáhl Merlin? yestliže Merlin britský a moudrý lid avalonský neudělali nic, aby zasta-ten proud, který utápěl celou zemi a smýval staré rituály spolu se " rými bohy, proč by měla něco vyčítat Uriensovi, který byl nakonec l stařec toužící po míru? Není důvod z něho dělat nepřítele. Jestliže de spokojený, nezáleží mu na tom, co ona udělá... ještě ani sama neví, t má v úmyslu. Ale uvědomuje si, že dny tiché poddajnosti má již za bou. äKéž bych tě tehdy znala," řekla a nechala se políbit na čelo. Kdybych se za ně] bývala provdala, hned jakmile jsem byla dostatečně dospělá, trní Wales í)y se nikdy nestal křesťanskou zemí. Ale ještě není pozdě. Dosud žijí j kteří nezapomněli, že král nosí na zápěstí hady Avalonu, byť jsou již vybledlí. lpienil se sjednotí z nejvyšších kněžek /ezerní paní. sMohla bych svoji práci provádět tady lépe než po celá ta léta na Artušově dvore

Wenfiwyfařině slinu. Morgaine napadlo, že Gwenhwyfar by byla spoko-á s manželem, jako je Uriens, kterého by mohla udržet v dosahu svého u, ne s takovým, jako je Artuš, který žije životem, na který ona sama na vliv. l bývaly i doby, kdy měla Morgaine na Artuše vliv - vliv, který má na že žena, která v něm poprvé probudila muže, která pro něj měla tvář lyně. Avšak vlastní pošetilostí a pýchou ho nechala v rukách Gwen-ar a kněži. Teď, když už je příliš pozdě, začala chápat, co měla na *li Viviane. 534 MLHY AVALONU

Mohli jsme společně zládnout této zemi; Gzuenhzuvfar by nazývali velekr nou, aLe měla by pouze Artušovo tělo; jeho srdce, dzcše rc rnysl by patřily mn jaký jsem byla bLázen. . . on a já jsme molali vládnout - za Avalon! Nyni se z A stala loutka kněži. Ale dosud nosi velký meč z drtcidskýcli královskýclz kl, a Merlin neděki nic, aby ho zastavil.

Musim se claopit práce, kterou nedodělala Viviane...

Aclz, Bolzyně, tolik jsem toho zapomněla...

A pak se zarazila, třesouc se vlastní troufalostí. Uriens udělal ve ; vyprávění přestávku; přestala mu masírovat nohy a on se na ni tá podíval. Rychle ze sebe vyrazila: "Jsem přesvědčena, žes udělal spri můj drahý manželi," a na ruce nabrala další dávku voňavé masti. Ne: ani ponětí, s čím souhlasila, ale Uriens se usmál a pokračoval ve vyprávění a Morgaine se znovu pohroužila do svých myšlenek. Dosud jsem kněžkou. Je zvláštni, jak jsem o tozn najednou znovu. přesvěd po všeclz těcla letech, kdy se mi o Avalonu nezdály už ani sny. Přemýšlela o tom, co jim sdělil Accolon. Elaine porodila dceru. sama Avalonu dceru nedá, ale stejnějako to udělala Viviane, vychovl něj cizí dceru. Pomohla Uriensovi obléci se, vyšla s ním ven a vlasa rukama mu př-inesla z kuchyně čerstvě upečený chléb a trochu pěni piva. Upravila mu jídlo na stůl. Chléb mu namazala medem. Jen myslí, že mu oddaně slouží, aí si myslí, že je jeho milou podda manželkou. Pro ni to nic neznamená, alejednoho dne to bude mi2 význam mítjeho důvěru, aby mohla udělat, co si sama zvolí. "I ted v létě mě bolí moje staré kosti - myslím, Morgaine, že zajed jih do Aguae Sulis do lázní. Je tam stará svatyně zasvěcená Sulovi - z c kdy tu byli Římané a postavili tam velké lázně, a část z nich dosud fu je. Velkájezírkajsou znečištěna, a když přišli Sasové, zničili mnoho: ných staveb a svrhli sochu Bohyně, ale pramen tam dosudje a vroucf v něm, den za dnem, rok za rokem vyvěrá pramen z nitra země. ; úchvatné! Ajsou tamjezírka s horkou vodou, kam se může člověk ns a nechat odpočinout svým starým kostem. Nebyljsem tam snad dva tři roky, ale pojedu tam zase, ted, kdyžje v zemi klid."

"Nevidím důvod, proč bys nejel," souhlasila, "když máme mír." "Chtěla bys jet se mnou, má drahá? Můžeme nechat mé syny, al tady o všechno postarali a starý náhrobek by tě mohl zajímat." "Svatyně by mě zajímala," i-ekla upřímně. Vzpomněla si na chlad nikdy nevysychající posvátnou studnu v Avalonu, z níž vyvěrá nikd! vyčerpatelná studená, průzračná voda...

"Pi-esto si nemyslím, že by bylo správné ponechat všechno v rukou I synů. Avallochje blázen. Accolonje chytrý dost, aleje tojen mladšt:; nevím, jestli by ho tvoji lidé poslouchali. Možná, kdybych zůstala Avalloch by si nechal od mladšího bratra poradit."

,Toje skvělý nápad, má drahá," rozzářil se Uriens, "a každopádt to pro tebe byla dlouhá cesta. Když budeš tady, nebudu ani v nejme;

jhat ponechat všechno na mladých mužích - řeknujim, že se musí o radu ; všem obrátit na tebe."

"A kdy se vydáš na cestu?" Vůbec by nebylo špatné, uvažovala Morgaine, jyby vešlo ve známost, že Uriens neváhá ponechat svoje království ;eiich rukách.

"Možná zítra. Nebo dokonce dneska po požehnání polím. Sbalíš mi rosím věci?"

"

Určitě se chceš vypravit na tak dalekou eestu? Není to snadná cesta ii pro mladého muže..."

"No tak, má drahá, nejsem ještě tak starý, abych nemohl jet," řekl trochu se zachmuřil, "ajsem sijist, že prameny mi udělají dobře." "Tojistě." Morgaine se zvedla, vlastní snídaně se téměř nedotkla. "Do-I, zavolám tvého osobního sluhu a připravím ti všechno na cestu." Při dlouhém procesí kolem polí stála po jeho

boku na malém svahu id vesnicí a pozorovala poskakující tanečníky, jak skotačí jako mladé izy... uvažovala, zda alespoň někteří z nich znají význam falické ze-né hůlky ozdobené čeivenými a bílými girlandami a hezkého děvče-s vlasy rozdělenými do pramenů, které se mezi nimi procházelo s váž-iu nevzrušenou tváří. Byla mladá a svěží, nebylojíještě čtrnáct a vlasy ěla barvy mědi; splývalyjí v pramenech od pasu až ke kolenům. Měla sobě šaty obarvené nazeleno, které vypadaly velmi staré. Uvědomoval nkdo z nich vůbec, na co se dívá, chápal snad nesrovnalost procesí iěží, které šlo za ní? Dva chlapci v černém nesli svíčky a kříže a kněz ozpěvoval špatnou latinou modlitby; Morgaine vyslovovala latinu lépe

Kněži tolik uenávidi lodnost a samotný život, že je jen zázrak, že jejicla takzvané Džehnáni nezůsobi, že neúrodnost oli...
; Připadalojí,jako kdyby si odpověděla sama, když se za ní ozval tichý as. "To by mě zajímalo, paní, jestli někdo tady kromě nás skutečně ví, a co se to dívá?"
Accolon ji vzal za paži, aby jí pomohl přes hrubý drn zoraného pole, ona zřetelně zahlédla najeho zápěstí modré hady.
"Král Uriens to ví a snaží se na to zapomenout. To mi připadá větší uhání, než to nevědět vůbec."
Čekala, že ho to rozzlobí; dokonce by to svým způsobem uvítala. Když Accolon pevně svíral paži, ucítila silnou touhu,jako by v ní něco posko-do... Byl mladík, z něhož vyzařovalo mužství - a onaje stárnoucí man-elkoujeho starého otce... a spočívají na nich oči Uriensových poddaných rodiny ijeho domácího kněze! Nesmí říkat, co si myslí, musí se k němu hovat s chladným odstupem;je tojejí nevlastní syn! Avšak Accolon i-ekl n hlasem, kteiý nebylo slyšet dále než na dva kroky: "Paní, možná stačí, to víme my. Bohyně nás neopustí,jestliže ji uctívájediný člověk a pokud dá, cojejíjest."
Zahleděla se na něj. Visel na ní očima, a přestože ruka, kterouji svíral, ♀

sejí dotýkala opatrně a zdvořile, měla pocit, že z ní vychází horko, jí zahi-ívá celé tělo. Najednou dostala strach a chtěla se odtáhnout. Jsem manželkou jelao otce a ze všeclz žen jsem tou, která je ro něj nejzrzkri V télzle křestanské zemi jsem pro něj zakázaná ještě vic, než jsem byla ro 1 A potomjí mysl zaplavila vzpomínka na Avalon, vybavila si něco; nepomyslela nejméně deset let;jeden z druidů zasvěcoval mladé le do tajného vědění a tehdy řekl: Jestliže budete mit od bolazi přimou z která vás v životě oslovi, hledejte znovu a znovu to, co oakuje; protože tu z dostáváte.od bohů, je to učeni o ře.vtělováni, kterénzu se musite naučit. P, stále znovu, dokud se nestane tr ualou součásti vaší duše. Co se mi zjevuje znovu a znovu... ?
Každý muž, po kterém zatoužila, byljejí příbuzný- Lancelot byl s matky,ježji vychovala; Artuš byl synemjejí vlastní matky; a ted syn i manžela...
Jsou to však moji přibuzni ouze podle zákonů vytvořenýclz křesLany, k snaži ovládnout tuhle zemi... ovládnout ji omoci nové tyranie; nejen proi vyivořili nové zákony, ale aby ovlriclli i mysl, srdce a duši. Uvědomila si, žejejí ruka, kterou dosud pevně svírá ruka Accolo se chvěje. Snažila se posbírat rozptýlené myšlenky a řekla: "Qp věříš, že Bohyně by se vzdala svého vlivu na zemi a posléze by z kdyby lidé, kteří zde žijí, ji přestali uctívat?"
Byl to takový druh poznámky, kterou by sdělila kněžka knězi v AI Morgaine věděla, stejnějako kdokolijiný, že pravdivá odpověd na tu o zní, že bohové jsou tím, čím jsou, a že svoji viili na zemi uplaEůu ohledu na to, co si muž ojejich působení myslí. rlle Accolonovi Iy bílé zuby jako drobné šelmě a řekl: "Potom se musíme snažv paní, aby jí byl vzdáván vždycky dostatečný hold, aby život tohotr neskončil." A potom ji oslovil jménem, kterým oslovoval pouz. kněžku při rituálu, a Morgaine cítila,jakjí srdce prudee buší, až že omdlí.
Život tohoto světcc neskonči. Nebol neskon.či můj život... nazvcl měj Bohvně. . .
"Uklidni se," vyzvala ho rozrušeně. ;Tohle není vhodné mt vhodná doba na takové řeči."
"Ne?" Přišli na kraj nerovného pole. Yustiljejí ruku a najednou, zima. Maskovaní taneěníci před nimi toěili falickými hůlkami a poŸ vali a Jarní panna, s dlouhými vlasy vlajícími vjarním vánku, proc kruhem tanečníků a s každým z nich se poIíbila - byl to jen foll ritualizovaný polibek, kdy se rty sotva dotkla tváře tanečníků. Urir Morgaine netrpělivé znamení, aby se postavila

pojeho boku; pžist k němu upjatě, chvějíc se zimou, a dosud cítila na paži dotyk Accc ruky,jenžji spaloval.
Uriens ustaraně pronesl: ; TecYjsi na řadě ty, má drahá, abys t kům, kteří nás celý den bavili, rozdala tohle." Dal pokyn sluh

ypal do Morgaininých dlaní sladkosti a proslazené ovoce; házela je i tanečníky a diváky, ktei-í se po nich vrhali, smáli se a strkali. Stále výsměch posvátným věcem... vzominka na den, kdy se lid sliromaždoval, aby jytil kousky masa a kroe z ohěti... Neclzt je rituál zapomenut, než ahy se mu tnivali timto způ,sobem! Znovu a znovují plnili dlaně sladkostmi a znovu Qovuje házela davu. Neviděli v obřadu nic víc než tanečníky, kteří se i sebou bavili; eopak už na to všichni zapomněli? K Morgaine přistou-y Jarní panna, smála se a červenala nevinnou pýchou; Morgaine si mnla, že přestožeje krásná, v očích má povrchní výraz, ruce má tlusté ozolnaté od práce v polích. Je tojen hezké venkovské děvče, které se í zastat práci kněžky, aniž by měla nejmenší představu o tom, co tně dělá; bylo pošetilé siji ošklivit.
řesto je to žena, která děki ráci Matky, tím nejlešim způsohem, jak ji to bylo no; neni to jeji chvba, že se ji nedostalo vzdělini a učeni v Avalon.u pro tuto itšenou rráci. Morgaine sama neměla pi-edstavu, co se od ní teď očeká-le když děvče na okamžik před královnou pokleklo, Morgaine zaujala úl zapomenuté postavení kněžky při žehnání a na chvíli cítila,jak se omalu vše vrací... spočinula rukama na dívčině čele a na okamžik dIa proudění síly mezi nimi a dívčin poněkud přihlouplý obličej na Ili zkrásněl. I v ni se projevila Bolayzě, pomyslela si Morgaine a potom Křila Accolonovu tvái-; díval se na ni s úžasem a posvátnou hrůzou. Už ;vaz viděla, bylo to tehdy, když stáhla mthy z Avalonu... a zaplavilji it síly, jako kdyby se znovu narodila.
pem znovuzrozená. Po všech těclz letech jsena zase k.něžka a byl to Accolon, kdo tivedl nazpět...
kpotom napětí té chvíle pominulo a děvče ucouvlo, zmateně klopýtajíc dělalo pi-ed královskou společností neohrabanou poklonu. Uriens há-mezi tanečníky mince a o něco větší dar pi-edal venkovskému knězi Wíčky pro kostel a královská společnost se vypravila domů. Morgaine iela důstojně po Uriensově boku, tvář měla navenek nevzrušenoujako ku, ale uvnitř v jejím nitru proudil život. Její nevlastní syn Uwaine Ipřistoupil a chvíli šel vedle ní.
.etos to bylo hezčí než obvykle, matko. Shanna je tak krásná Jarní Ina, je to dcera kováře Euana. Ale ty, matko, když jsi jí žehnala, tys Í tak nádherná... samajsi měla být Jarní pannou."
1o tak, no tak," kárala chlapce se smíchem. "Opravdu si myslíš, že se mohla obléci do zeleného, nechat si rozpuštěné vlasy a tančit zoraných polí? Již dávno nejsem panna!"
Ie," souhlasil Uwaine a dlouze si ji prohlížel, "ale vypadalas jako yně. Otec Eian říká, že Bohyně byla ve skutečnosti dáblem, který 1 odvést lid od služby dobrému Kristu, ale víš, co si myslímjá? To, že Bohyně byla pro lidi, abyji uctívali, než se naučilijak uctívat svatou u Krista."
colon šel vedle nich. Řekl: "Před Kristem tu byla Bohyně a nebude ♀

na škodu, jestliže o ní budeš uvažovat jako o Panence Marii, Uwai Vždyckyje třeba sloužit Paní, bez ohledu na to,jak sejmenuje. Ale ner bych ti, abys o tom moc mluvil před Otcem Eianem."
; To ne," řekl chlapec, oči rozšířené úžasem. "On neuznává ženy, i lv jsou to bohyně."
;To by mě zajímalo, co si myslí o královnách?" zamumlala Morgai Potom se vrátili zpět do hradu a Morgaine se musela postarat o to, ; připravila králi věci na cestu. Den byl plný dojmů, ale teďje musela nec uležet a vrátí se k nim později s vážností, kterou si zasluhují, až bude více klidu.
Uriens odjel po poledni se dvěma ozbrojenci a jedním nebo dvě osobními sluhy. S Morgaine se rozloučil něžně polibkem, nabádal svi syna Avallocha, aby ve všem poslouchal Accolonovy i královniny rá Uwaine byl nenaložený; chtěl jet se svým

otcem, kterého zbožňoval; Uriens si nechtěl dělat starosti s dítětem. Morgaine ho musela utěšit, sl mu něco pěkného, zatímco bude jeho otec pryč. Konečně bylo tH a Morgaine si mohla sama sednout k ohni ve velké síni - Maline odve děti spát - a přemýšlet o tom, co se ten den stalo.-

Venku se sice pomalu stmívalo, čekal je však dlouhý večer letního novratu. Morgaine si vzala do ruky vřeteno a pi-eslici, ale pouze před rala, že přede, občas vřetenem otočila a odtáhla trochu příze; pi-edez nikdy neoblíbila a jedna z věcí, o které Uriense požádala, byla, ab městnal dvě přadleny, aby byla od této práce, kterou si ošklivila, osvo zena. Místo toho věnovala dvojnásobek času tkaní. Neměla odvahu pi znovu byji to uvedlo do transu, do zvláštního stavu mezi spánkem a b lostí, bála se, co by zase uviděla. Takjen občas zatočila vřetenem, ab služebnictvo nemyslelo, že sedí jen tak bez práce... nikdo neměl pr něcojí vyčítat, vstávala brzy a chodila spát pozdě...

V místnosti se stmívalo, byla osvětlena posledními rudými papr zapadajícího slunce. Morgaine přimhouřila oči a představila si kruh z menů kolem Mohyly a kněžky, jak jdou za sebou za červeným světl pochodně, která lehee zahání stíny kolem... na okamžik spatřila Ravc nu tvář, byla tichá a záhadná a zdálo sejí, že otevřela svoje mlčenlivá t a vyslovila její jméno... tváře jí pluly v přítmí před očima: Elaine s z puštěnými vlasy, takjakji zachytilo světlo pochodně na loži s Lancelot Gwenhwyfar, vítězně se usmívající na Morgainině svatbě; klidný vyro ný obličej neznámé ženy se spletenými světlými vlasy, ženy, kterou za jen ze svých snů, Paní z Avalonu... a opět Raven, vyděšenou, naléh žádající... Artuše nesoucího svíčku pokání, jak kráčí mezi svými pod nými... ach, ale kněží by se nikdy neodvážili přinutit krále k veřejn pokání, nebo ano? A pak viděla loď plující do Avalonu, celou zahale v černém, jako při pohi-bu, a svůj vlastní obličej jako odraz v mlze,jal odráží ve vodě, a tři další ženy, všechny zahalené v černém, stejně lod a raněný muž, celý bledý, ležící bez hnutí vjejím klíně...

KRÁL JELEN

539

Přes místnost přelétlo rudé světlo pochodně a ozval se hlas: "Ty tady ;edeš potmě, matko?"

Zmatena světlem, Morgaine vzhlédla a rozmrzele odpověděla: "Žádala em tě, abys mi tak neříkal!"

Accolon odložil pochodeň do držáku a přišel si jí sednout k nohám. Bohyněje matkou nás všech, paní, ajá tějako takovou uznávám..." "Posmíváš se mi snad?" zlobila se Morgaine.

"Já se nikdy neposmívám." Accolon k ní přiklekl a rty se mu chvěly. iděl jsem dnes tvůj obličej. Mohl bych se ti posmívat - když nosím ihle?" natáhl paže a hrou světla modří hadi najeho zápěstíjako by ožili zvedli svoje namalované hlavy. "Paní, Matko, Bohyně..." Zvedl poma-wané ruce a objalji v pase. Položiljí hlavu do klína. ,Tvůj obličejje pro iě tváří Bohyně..." zamumlal.

Jako ve snu vztáhla k němu Morgaine ruce, sehnula se a políbila ho cadu na krku, kde se mu vlnily jemné vlasy. Část jejího já zděšeně važovala: Co to dělám? Je to jenom proto, že mě nazval jmé7tem Bolzyně, jako zěz kněžku? Nebo je to proto, že když se mě dotkne, když na mě mlzcvi, citim se to žena, citím se zase živá, po všech těcla letech, kdy jsem se citila stará, neplodná, ipůl mrtvá v manželstvi s mrtvým mužem? Accolon k ní zvedl obličej a po-bilji plně na ústa. Morgaine sejeho polibku poddala, cítila,jak roztává, tevřela se mu a zachvěla se napůl bolestí a napůl rozkoší, když ucítila ústechjehojazyk, vybavily sejí vzpomínky, celé tělo si vzpomínaIo, kdy hle zažilo... tak dávno, tak dávno, celý tenhle dlouhý rok měla tělo irtvé, nikdy se neprobudilo,jen aby si uvědomilo, co dělá Uriens... Hrdě pomyslela: Jsem kněžka, moje tělo je moje, abvch je daLa Bolzyni jako slib své rrnosti! To, co jsem dělala s Uriensem, byl hřich, jen jsem podl.ehla clatiči! Tohle pravda, tohle je posvátné...

Rozechvělýma rukamaji hladil po celém těle; když však promluvil, hlas iěl tichý a věcný.

"Myslím, že všichni na hradě už spí. Věděljsem, že na mě budeš čekat..." Na okamžik byla Morgainejehojistota protivná; potom sklonila hlavu. yli v rukou Bohyně a ona neodmítne proud, kterýji unáší takjako i-eka; louho, tak dlouho se jen potácela ve stojatých vodách a nyní ji opět mývá čistý proud života. "Kdeje Avalloch?" .

Krátce se zasmál. ; Jel do vesnice vyspat se s Jarní pannou... je tojeden našich zvyků, o kterém se vesnický kněz nesmí dozvědět. Od té doby, i můj otec zestárl a myjsme dospěli v muže, tomu takje a Avalloch to svažuje za slučitelné sjeho

křeslanskými povinnostmi, být otcem svého iu, nebo co největšíhojejich počtu, stejnějako to za svého mládí dělával riens. Avalloch se nabídl, že se o tu výsadu podělíme ajájsem se na to chystal, ale pakjsem si vzpomněl, že tvoje rucejí žehnaly, a věděljsem, mu mám vzdát hold..."
"Avalonje tak daleko..." bránila se.
"Ale onaje všude," řekl s obličejem najejích prsou.
♀

Morgaine zašeptala: "Staniž se," a povstala. Přitáhla ho k sobě a řila ke schodům. Potom se zarazila. Ne, tady ne; v tomhle hradě postel, kterou by mohli se vší ctí použít. A v duchu slyšela poučku dn Mziže bt ta, která nebyla rzikdy stvořena člověkem, uctivána pod střechou zr nou lidskýma rukama?
Pak tedy vyšli ven, do noci. Když vstoupili na prázdné nádvoří, zr na nebi padala hvězda, byl tojen okamžik, ale Morgaine připadalo, kdyby se eelé nebe otočilo a země se jí zachvěla pod nohama... p; bylo piyč, jen oči zůstaly oslněné. Je to dobré znameni. Bohyně mě vitá z "Pojď," zašeptala a držela Accolona za ruku a vedla ho nahoru do kde ve tmě svítily bílé a růžové kvítky rozkvetlých jabloní. Rozpros na zem svůj plášt, jako kouzelný kruh pod nebem; natáhla ruce a z tala: "Pojrí."
Temný stínjeho tělají zastínil výhled na nebe plné hvězd.

MORGAINE VYPRÁVÍ...

I když jsme spolu leželi té noci, kdy se vraci slunce, pod hvězdnýnz nebern, v, jsenz, že to, co jsme udělali, nebylo ani trzk milováni, jako kouzelný čin vál sily, že jeho ruce, dotyk jelzo těla, mě znovu vysvětily ncz Bolzyni a že to byk vůle. Byla jsem v tu chvili jako slepá, ale kolem nás se z letni noci ozýval ; a věděla jsem, že nejsme sanzotni.
Clztěl mě držei ve svém ncincči, ale já jsem se zvedla, vytahována vzhcru ně silou, která mě měla v tuto hodinu v moci, o zvedla jsem ruce nad Izlavu a pm je zrse stálzla, s očima zavřenýma a soustředěná se zadrženým dechem... a lt když jsem slyšela, jak xižasem zalaal po declzu, odvážiLa jsem se otevřit oči a tělo bylo orámované sla.býnz světlem, tak jako moje.
Dokoruíno jest a on je se mnou... Matko, z tvého polzledu si to nezaslouži ale přišlo to zase... zadr-žela jsern dech, ahych se nerozlakala. Po všeclz těch le kdy jsem zradila sanzu sebe a svoji viru, ke mně znozu přiš la a já jsem zase kni Osvitilo mě jernné milzotavé světlo měsice na kraji ole, kde jsme leželi, aLi jsem neviděla ani stín, jeho oči zciřily v křovi jako oči zvířete. Nebyli jsme s drobný lid z kocův věděl, kde jsme r co ona tu dělá a přišli se odivat na akt spo jaký tu rzeznali od doby, kdy Uriens zestárl a svět zešedl a okřeslanštil se. S1 jsem ozvěnu zbožnélzo šeJotu a vrátila jsem ji jazykem, ve hterém jsem znalr pár slov, sotva. sLy.čitelnýclz, tam kde jsem stála a kde Accolon dosud se zboi pohledem klečel.
"Dokorzáno jest; stalo se!"
Sklonilrc jsem se a políbila Izo nn čelo, šeptajic. "Dokonáno jest. Jdi, mzij d Bohyně necht ti žehná. "
Clztěl zůstat, to virn, kdybyclz bývala zůstala tou ženau, se kterou zahrady; ale před kněžkou mlčel, nezryptával se ani slovo na Bolzyni. Tiz noc jsem nesjala. Sama jsem se procluizela až do svitáni v zalzrarl jsem věděla, chvějic se strachem, co musim udělat. Netzšila jsem, zda sama cú

ani jak dokáži dokončit, co jsem začala, ale jelikož jsem se řed mnoha lety stala žkou a srcma jsem se to/zo zřekla, rizusim zrzovu xysledovat sama svoje stopy. uto noc se mi dostaLo velké milosti; ale věděl.a jsem, že se mi nedostaze již žcidných alšich znanzeni a žcidné ponzoci, dokud se sama, bez cizi omoci, zase nestanu něžkou, v jakou jsem byla vyclzováza.

Na čele jsem dosud měla sreček, vybledlý a skrytý od čakou lzosodyrzě, kterou rien,s clztěl, abyclz nosila, jako znameni jeji rnilosti, ale to nci tedrrzoc neporruiluclo. ileděla jsem na blednoxcci Izvězdy rz zevěděLa jsem, zdrz mě vycházejici slunce řekvai v rnérn bděni; olovirzzr života již mi v krui neproudilo slzcrzce a zíž jsern ui neznala přesné misto na obzorxc, kariz byclz se nzěla obrátit, abych mo/zla východ unce uvitat. Dokonce zcž jsern ani nevěděla, jak jrrobilzaji v mém těle měsični kly... tak daleko jsem se odchýlila od u čeni Avalonr. Sama, ouze s oclucbujici aměti, musim si znovu přiomenout všeclzny věci, které jsem kdysi zrcaLa. Před svitánim jsem tiše vstoupila dovnitř a ve tmě jsem nahnzátla jedinou mátku ncz Avalon, kterou jsem rněla - malou zahnutou dýku, kteroz. jsern vzrlla mrtvélzo těla Viviane, podobnou té, kterozz jsem nosixala jrcko kněžka a kterou em nech.ala v Avalonu, když jsem odtamtxcd r-chala. Tie jsem si ji (rřivázala asu, od vnější otilečeni; již rr.lkdy zzeousti můj bok a budu olzřbena i s ni. Taklzle jsem ji nosila skrytou jako jedinou vzominku na tu noc. Ani jsem si wvu nerzatřela srpeček na čele, částečně kvůli Uriensovi - zbytečzě 6y se mě rtával - a částečně roto, že jsem si bylrz vědoyna tolzo, že zcztim si nezasloužinz, ryoh jej nosila. Neclztěla jsem yzosit sreček, stejně jako Uriens nosil vybledLé hady ilem aži, coby ozdobu a polozrzornenutou připomirzku toho, cim kdysi byl a již ni. Bělzem dalšiclz měsáců, kter-é se protálzly v roky, procházela jedyzci část mého jako rzrzuzalovaná janenka povinnostnzi, které se po nzně ádaly -ř-edla jsem tkala, přirrzvovala bylinné mediciny, starala se o syny a vnuky, nnslouchalrz anželovu Izovoru, zryšivala nzu ěkné šaty a pečovala o něj v nemoci... všechrzy hle věci jsem dělala téměř bezmyšlenknvitě a tělo mi pokrzždé ztuhlo odorem, Lyž si Izo krátce a pro mě neclzutným zůsobem přivlastřzoval. Dýku jsem však měla na .svém rnistě a molzla jsern se jí dotýkat, abych se ujlstila, ji mám, když jsem se pomalzc učila rozeznávat polzyb slunce od rovnodennosti slunovratu a zpět k rovnoderznosti... počitala jsem jej bolestivě rza sxýclz prsteéh ko ditě nebo jako novicka v Domě panen; trualo ještě celé roky, nežli jse.m jej ovu citiln kolovat ve své krui nebo poznala nepatrný rozdil mezi tim, kdy bude obzoru vyclzázet nebo zaadat slunce či měsic, abyclz je molzla pozdravit, tak k jsem se tomu znovu naučilrc. A opět pozdě v noci, když celá domácnost kolem spala, studovala jserrz lzvězdy a neclzala je působit na svoji krev, tak jak se hybovaly po obloze a klozczaly kolem mě, až jsenz se stala jen zistřednim bodem nzě, která se nepolzybovala, středem sirálovélzo tance kolem mě a nade mnou, uhovitého pohybu ročnich období. Vstávala jsem časně a clzodiLa jsem sát pozdě, ych zúhczla hodiny na zkoumáni kopců, pod zciminkou, že hledám byliny a kořeny lektvary, a tam jsem znovu pozncivala starý ocit sily vycházejici ze stojicilzo mene či obroušeného vodnílzo kola... byla to zinavnci práce a trualo celé roky, li jsem nalezla pár zbytků posvátných mist pobliž Uriensova hradu. ♀

Ale i v prunim roce, kdy jsem bojovala se sLábnouci paměti a snažila js znovu si vybavit to, co jsem řed tolika lety znala, jsem si byla vědoma toh moje bděni nezůstalo bez ovšimnuti. Nikdy jsem nebyla sama, i když jsenz je z neviděla zřetelněji než tu prvni noc: Lesk oka ve tmě, letmý mihotavý pohyb spa, jen koutkem oka... nzálokdy je bylo možno zaltlédnozzt, i tady daleko od k kdekoliv ve vesnici či na oli; žili vlastnim životem skryti v opuštěných ka, a lesich, kanz uprchli, když sem přišli Řinzané. Ale věděla jsem, že tam jso drobný dávný lid, který nikdy nepřestal vidět Ji, mě sLeduje. Jednou jsem na vzdáleném kopci našla kruh kamenzi, zzebyl tak velký jcc který stál u Mohyly v Avalonu, ani jako ten, který byl kdysi Clzrámem sluyu velké křidové pláni; zde sahaly kameny do zvšky ramen i mně (a já nejsem vysoká) a krulz nebyl širši než postava vysokélzo mzcže. Napůl polzřbena v i leže La uprostřed nzalá kamezná deska s zrybledlými skvrnami porostLými lišejn! Vylela jsem býli a lišejnik, a když jsem to udělala, našla jsem tzc zbytky potrc skrojek ječného chleba, kzcs sýra a kostičku másla. A jednou, když jsem tam přišlrz, objevila jsem zcrostřed kamenů věnec z uszzšených vozzných květů, rostou nrc hranici pohádkové zenzě. Když jsem přiště za úplňkzc vzala Accc ven, nzěla jsem věnec kolem čela, když jsme kráčeli, abyclzom se slavnostně sl v posvátném svazku, kdy přestalo záležet na jednotlivcich a stali se z nás jen a Bohyně, dokazujice nekonečzý koloběh života ve vesmiru, proud sily prochá mezi mužem a ženou, stejně jako mezi zemi a nebem. Potom se mi již nikdy nrr že bych odeškc za lzranice své zalzra.dy, aniž by mě někdo nesledoval. Nedivá se řimo po nich, ale věděla jsem, že tam jsou a že by tam byli, kdyby potřebovala. Nebylo to jen tak, že nzi dali to staré jméno vila Mozaine... a mě řijali jako kněžku a svoji králozmu.

Přišla jsem ke kamennému kruhu, proclzázela jsem se jen tak v noci, když ti s nadcházejici podzimni rovnodennosti klesl na nebi nizko nad obzor a v přec Dne zesnulých zafoukal studený vitr. Zalzalena do svého láště zachvěla js chLadem, bděla jsem a držela půst; a z nebe se začal szášet snilz. Obrátila j.u k domovu, ale když jsem krulz opouštěla, olzlédla jsem se a spatřila jsem kik který tam nebyl, když jsem tam přišla. Sklonila jsem hlavu a viděla vzorek sl z bilých kaminků.

Selznula jsem se a posunula jeden kaminek tak, aby další následoval v magického čisla - proudy se změnily a nyni jsnze se ocitLi od Izvězdami z nebe. Pak jsem šla domů, celá jsem se chvěla, a vymlouvala jsem se, , v kopciclz přepadla noc a jak jsem musela přespat v prázdné pastevcově l Uriense vyděsil snih a poslal dva muže, aby mě šli hledat. Na horách n spousta sněhu, a tak jsem musela po většinu zimy zůstat doma, ale věděla až přejde čas bouři, odvážim se o zimnim slunovratu vrátit se ke kamc kruhu, protože jsem věděla, že kameny sněhenz pokryté nebudou... kolem

ultů, to jsem věděla, se nikdy snih nexryskytoval, a tak jsem se domýšleLa, že i tady menšiho krulzu to tak bude, protože tam působi stejné kouzlo. A tam uprostřed krrclzu jsem spatřila malý raneček - byl to odřezek kůže svázaný uhou. Moje prsty znovu nabývaLy staré zručnosti a dokonce se mi azi netřásly, lyž jsem baliček rozbalovala a vysypala jelzo obsah do své dlaně. Vypadalo to jako ušená seminka, ale byly to drobné houby, které rostou tak vzácn.ě pobliž Avalonu. epouživáji se na jidlo a většina lidi je ovažuje za jedovaté, protože způsobuji raceni, průjmy a úplavici; ale když se ozřou v malém množstvi nalačno, mohou ovřít brány k viděni... tolzle byl pro mne dar cenněj.s"i zlata. V tom/zle kraji vůbec rostozc a jen jsem se molzla dolzadovat, že drobný lid se vyravil je hledat. echala j.sem jim jidlo, které jsem přinesla, sušené maso a ovoce a plást medu, ale jako odměnu; jejich dar se splatit nedal. věděla jsem, že se zavřu o zimni vnodennosti ve svém pokoji a znovu se okusizzz robudit svůj vnitřni zrak. takto otevřenozc bránou k vidězi jsem molzla opět hledat pžtomnost Bohyně prosit ji, aby znovu vyslovila to, čeho jsem se sama zřekla. Neměla jsenz strach, budu opět odziržena. To ona mi poslala tento drcr, abyclz ji molzla znovTc zajit. Sklonila jsem hlavzz k zemi na znaneni diků, vědozzc, že moje modlitby byly slyšeny a moje pokání skončilo.

ních začal na kopcích roztávat a v chráněných údolích se objevily první jarní rostliny, když Jezerní paní vyjela s lodí, aby uvítala Merlina britského. Kevin byl bledý a vypadal unaveně, obličej iěl ztrhaný a svoje zkřivené údy za sebou táhl namáhavěji nežjindy. Také musel opírat o tlustou hůl. Niniane, když si všimla, že byl nucen předat roji Paní do rukou sloužícího, se snažila nedat najevo lítost, kterou cítila, předstírala, že to nevidí, protože si uvědomovala,jak velká rána to musí ýt pro jeho hrdost. Na cestiěce vedoucí k jejímu příbytku zpomalila roky a tam ho uvítala, svolala ženy, aby rozdělaly oheň, poslala pro víno, : kteréhojen symbolicky usrkl, a klaněl se na znamení díků. "Co tě sem přivádí tak brzy zjara, Ctihodný? " zeptala se ho. "Přijíždíš Camelotu?"
Zavrtěl hlavou. "Prožiljsem tam část zimy," řekl, "a hodně časujsem rávil hovorem s Artušovými rádci, ale brzy na jaře jsem se vypravil na h s poselstvím na smluvní saská území - myslím, že ted bych měl i-íkat saským královstvím. A mám zato, že víš, kohojsem tam viděl, Niniane. o by mě zajímalo,jestli v tom má prsty Morgause, nebo za to můžeš ty." "Anijedna z nás," odpověděla tiše. "Gwydion si to vybral sám. Uvědo-ioval si, že potřebuje nějakou zkušenost v boji, bez ohledu na učení ruidů - už předtím se zajímal ojejich válečné umění. A tak se rozhodl, se vypraví najih do saských království -jsou spojena svazky s Artušem, ♀

ale tam se jistě s Artušem nepotká. Nepřál si - z důvodů známých stejnějako mně - dostat se Artušovi na oči." Po chvíli dodala: "Nenc bych odpi,íáhnout, že ho vjeho rozhodnutí neovlivnila Morgause.1 vá se s ní, když už se vůbec s někým radí."

"Skutečně?" Kevin pozvedl obočí. "Zajisté - vždyť je to jediná m kterou poznal. A vládla v Lotově království stejně dobře jako kter muž, a dosud tak dobře vládne, i když teď se svým novým druhem, ;Tojsem neslyšela, že má nového druha," i-ekla Niniane. "Nevidíc dobře, co se děje v královstvích, jako to zvládala Viviane." . "Zajisté, měla schopnost vidění, kterájí pomáhala," řekl Kevin, "; další děvčata s vnitřním zrakem, kdyžjejí vlastnímjiž selhával. Ty žái schopnost vidění nemáš, Niniane?"

"Ano mám - určitou..." zarazila se. "Ale občas mi seLže..." na ch odmlčela a zahleděla se na dlažbu. Po chvíli řekla. "Myslím, že Aval pomalu ztrácí ze světa lidí, pane Merline. Jakáje teď ve světě roční dc "Deset dní po rovnodennosti, Paní," odpověděl Kevin.

Niniane se zhluboka nadechla. "Ajájsemji slavila teprve pi-ed s dny. Je to,jakjsem si myslela: země se od sebe oddalují. Zatím ne ví jen pár dní každý měsíc, ale obávám se, že brzy budeme vzdáler pohybu slunce a měsíce, tak jako je tomu v pohádkové zemi... je těžší zvednout mlhy a vyplout z této země."

; Já vím," souhlasil Kevin, "proč si myslíš, žejsem přišel v tuto d Usmál se svým pokřiveným úsměvem a řekl: "Měla by ses rado nebudeš stárnoutjako ženy ve vnějším světě, Paní, zůstaneš stále mI ; Jen mě neutěšuj," zarazila ho Niniane a celá se zachvěla. "Avšt vnějším světě není nikdo, jehož osud bych sledovala, s výjimkou..." "Gwydiona," doplnilji Kevin. "Tojsem si myslel. Aleje tuještě ni jehož osud by tě měl také zajímat."

"Artuš a jeho palác? Ten se nás zřekl," prohlásila Niniane, "a A; mu už nepomůže."

"Nemluvím o Artušovi," řekl Kevin, "on ani žádnou pomoc od Ava nežádá, ted ne. Ale..." Zaváhal. "Slyšeljsem to od lidí z kopců -ve W je znovu král a královna."

"Uriens?" Niniane se lehce zasmála. "Je starší než ty kopce, Kevin on může pro ten lid udělat?"

;Však jsem nemluvil o Uriensovi," odmítal Kevin. "Copakjsi zapoi la? Žije tam Morgaine a dávný lidji tam přijaljako svoji královnu.1 ji chránit i proti Uriensovi, co bude živa. Copakjsi zapomněla, že U sovu synu se dostalo vzdělání zde a že má na zápěstí hady?" Niniane se na okamžik odmlčela, stála bez hnutí. Po chvíli řekla. to jsem zapomněla. On nebyl nejstarší syn, tak jsem myslela, že c nebude vládnout..."

"Starší syn je blázen," prohlásil Kevin, "ačkoliv kněží ho považi dobrého otcova nástupce a zjejich hlediskajím skutečněje -je zb

dnoduchý, ten se nebude plést do věcí církve. Kněží nevěi-í druhému ovi - Accolonovi - protože nosí hady. Ajelikož tam přišla Morgaine, pomněl si na to a sloužíjíjako své královně. A pro lidi z kopcůje také lovnou; aíjiž podle římského způsobu sedí na trůně kdokoliv. Pro ně crálem ten, kdo umírá každý rok mezi jeleny, ale královna je věčná. e možné, že nakonec Morgaine dokončí to, co Viviane zahájila." Iiniane slyšela, až ji to samotnou překvapilo, hořkost ve svém hlase: jevine, ani najediný den, od té doby, co Viviane zemřela a mne postavili rejí místo, mi nebylo dovoleno zapomenout na to, že nejsem Viviane Ie srovnání s ní nejsem nic. Dokonce i Raven mě sleduje svýma velkýma enlivýma očima, jako bv i-íkala: Tv nejsi Viviane, ty nemzižeš dělat práci, ;které Viviccne strávila celý život. Já sama si to dobře uvědomuji - zvoli-mě jenom proto, že jsem byla poslední z Taliesinovy krve a nikdo iý tu nebyl, nejsem z královského rodu Avalonu! Ne, já nejsem Vivia-, ani Morgaine, ale sloužila jsem věrně tomuto místu, i když jsem po m netoužila. Jsem věrná své přísaze - copak to pro nikoho nic nezna-má?"

;,Paní," oslovil ji Kevin něžně, "Viviane byla kněžkou, jaká se rodí lnou za stovky let, i tady v Avalonu. Ajejí vláda byla dlouhá - celých větati-icet let - ajen málo z nás si pamatuje dobu, kdy tuještě nevládla. rdá kněžka, která musí kráčet vjejích stopách, se musí ve srovnání s ní éněcenná. Není nic, co by sis měla vyčítat. Své pi-ísazejsi věrná." ;Takjako Morgaine nebyla," řekla Niniane. ;Toje pravda. Ale zase má v sobě královskou krev Avalonu a porodila dice Králijelenovi. Není na nás, abychomji soudili."

,Obhajuješji, protožejsi byljejí milenec..." vybuchla Niniane a Kevin dl hlavu. Vjeho znetvořeném snědém obličeji mu zasvítily modré oči o dva chladné plameny. Tiše sejí zeptal: "Ghceš se snad se mnou hádat, ní? To užje dávno, cojsem naposledy viděl Morgaine a eo mě nazvala ;dcem a dávala mještě horšíjména a odehnala mě tak hrubými slovy, která člověk, kterému koluje v žilách krev, nemůže zapomenout. Mys-si, žeji mám rád? Není však na mně, abychji soudil, ani na tobě. Ty jezerní paní. Morgaineje moje královna a královna Avalonu. Dělá svoji ici ve světě, stejnějako ty děláš svoji tady - ajá tam, kam mě zavedou iové. A letos na jaře mě zavedli do močálů, kde na dvoře Sasů, kteří chýlili pod ochranu krále Artuše,jsem viděl Gwydiona."
Jiniane se naučila zachovat nehybnou tvář; ale věděla, že Kevin, který zal totéž, poznal, že ona tak činíjen s vypětím sil. Měla pocit, že v ní ede svýma ostrýma chladnýma očima číst. Chtěla se ho zeptat, coje ého, ale místo toho jenom i-ekla: "Morgause mi sdělila, že Gwydion určité znalosti vojenské strategie a v boji není žádný zbabělec. Jak těch opností mohl využívat u dvora mezi těmi barbary, kteří by mu raději mlátili hlavu? Vím, že se vypravil najih do saských království, protože en z nich si přál mít u dvora druida, který by uměl číst a psát a vyznal ♀

546

MLHY AVALONU

se i v číslech a kreslení map. A řekl mi, že by si přál podstoupit] v boji, aniž by ho spatřil Artuš; tak předpokládám, že se mu jeho splnil. Přestožeje v zemi mír, tam v těch končinách se pořád bojuje- snad saský bůh bohem války a bojů?"
"Mordred, tak říkají Gwydionovi, což znamená vjejichjazyce ,Zlý ce. Je to pocta - mají na mysli, žeje zlý na ty, kteří by mu chtěli uškr Každému hostu dají nějakéjméno, takjako Lancelotovi i-íkají Elfí ší "Mezi Sasy může druid, třebaže mladý, vypadat moudi-ejší, než rozdíl od jejich zabedněných hlav! A Gwydion chytiý je! I jako chb dovedl mít na všechno hned tucet odpovědí!"
"Chyaýje," opakoval Kevin pomalu, "a dobře ví,jak na to, aby hv měli rádi, to jsem již zjistil. Mne vítal, jako kdybych byl od dětství: nejoblíbenější strýček, říkal, jak rád vidí známou tvář z Avalonu, ob mě a vůbec se mnou nadělal,jako kdyby mě měl kdovíjak rád." , "Bezpochyby se cítí osamělý a byl jsi pro něho svěží vítr z dom řekla Niniane, ale Kevin se zachmuřil, upil trochu vína a opět p zamyšleně odložil. , Jak daleko dospěl Gwydion v umění kouzel?" .
"Nosí hady," odpověděla Niniane.-
"To může znamenat hodně i málo," řekl Kevin. "To bys měla vědi A přestožejeho slova byla nevinná, Ninianeje cítilajako ostré bod kněžka, která nosí na čele srpeček, může být tak moudrá jako Vivia či tak málo jako ona sama. Řekla: "Má se vrátit o letním slunovrata byl zvolen králem Avalonu, získat to postavení, které Artuš zradil. dospěl v muže..."
Kevinji varoval:, Ještě není připraven stát se králem. "Pochybuješ snad ojeho odvaze? Nebo ojeho věrnosti?"
"Ach, odvaha = řekl Kevin a udělal zamítavé gesto. "Odvaha a chy - nevěi-ímjeho srdci a nedokáži v něm číst. A není to Artuš." "Pro Avalon je jedině dobře, že to není Artuš," vybuchla Nin "Nepoti-ebujeme další odpadlíky, kteří pi-ísahají věrnost Avalonu a r nec svoji přísahu lidem z kopců zradí! Kněží mohou dosadit na zbožného pokrytce, který bude sloužitjakémukoli bohu, takovému, se mu v tu chvíli hodí...
Kevin pozvedl zkřivenou paži s takovou panovačností, až Niniane Z la. "Avalon není svět! My nemáme ani sílu, ani armádu, ani řen a Artuše milují víc než kohokolijiného. Ne v Avalonu, to vím, ale pc délce i šířce těchto ostrovů považují lidé Artuše za toho, kdo p vydobyl největší hodnotu - mír. V tuto chvíli každý hlas, který by se němu zvedl, by byl během měsíce umlčen, jestli ne během několilc Artuše milují - onje duchem celé Británie. A i kdyby to bylojinak, i děláme my v Avalonu, májen malou váhu pro vnější svět. Jakjsi pi menala, pomalu mizíme v mlhách."
"O to rychleji musímejednat, svrhnout Artuše a nastolit na britskj krále, který Avalon znovu vrátí světu a Bohyni...

KRÁL JELEN

547

, Kevin tiše poznamenal: "Někdy si říkám,jestli se tohle dáještě někdy řídit. Jestlijsme nestrávili život sněním, bez ohledu na skutečnost." . "To říkáš ty, Merlin britský?"
"Byl jsem na Artušově dvoře, neskrýval jsem se na ostrově, který se rzdaluje ještě rychleji od vnějšího světa," upozornil ji Kevin laskavě. Tohleje můj domov a zemřu tak,jakjsem přísahal... ale podstoupiljsem Ielký sňatek s Británii, Niniane, nejen se samotným Avalonem." "Jestliže Avalon zhyne," řekla Niniane, "potom Británie ztratí srdce zemře také, protože Bohyně nasála svoji duši z celé země." "Opravdu si to myslíš, Niniane?" Kevin si znovu povzdychl a i-ekl: Projezdiljsem tyhle ostrovy nahoru a dolů, za všech dob a za každého iočasí - Merlin britský se zrakemjesti-ába, posel Velkého havrana - a ted idím v zemi další srdce a to srdce plane na Camelotu."
Zmlkl. Po nějaké době se ozvala Niniane: "Podobná slovajsi volil, když E Morgaine nazvala zrádcem?"
"Ne - to bylo něcojiného," řekl. "Možná, milá Niniane, neznáme cesty oží a vůli bohů tak,jak si myslíme. Řeknu tijedno,jestliže se ted poku-fme svrhnout Artuše, v téhle zemi vypukne horší zmatek, než když umíral ,mbrosius a Uther musel o svoji korunu bojovat. Myslíš si, že Gwydion ovede bojovatjako Artuš, aby se zmocnil země? Artušovi rytíři se postaví aždému člověku, který vystoupí protijejich králi ajejich hrdinovi - pro nužeje Artušjako Bůh a nemůže udělat nic špatného."
"Nikdy nebylo naším přáním," namítla Niniane, "aby se Gwydion pos-ivil svému otci a bojoval ojeho koI-unu - pouzejednoho dne, když Artuš í, že nemá nástupce, se musí obrátit na syna, který pochází z královského adu avalonského, kterému přísahal věrnost stejnějako pravým bohům. proto musí být prohlášen za Králejelena v Avalonu, aby, až bude Artuš ledat nástupce, tu byly hlasy, které by mluvily pro něho. Slyšelajsem, že rtuš si zvolil za svého nástupce Lancelotova syna, protože královna je eplodná. Ale Lancelotův synjeještě malé dítě, a Gwydionjejiž dospělý iuž. Kdyby se Artušovi ted něco stalo, myslíš si, že by zvolili GHydiona-ospělého muže, válečníka a druida - nebo dítě?"
"Artušovi společníci by nešli za neznámým člověkem, byí by byl dvoj-ásobným válečníkem a druidem. S největší pravděpodobností by jako gentajmenovali Gawaina, než dospěje Lancelotův syn. A společnícijsou řesíané, alespoň většina z nich, a odmítli by Gwydiona kvůlijeho původu krvesmilstvoje považováno za vážný hřích."
"Nevědí nic o posvátných věcech."
"Toje pravda. Musí mít dostatek času pi-ivyknout té myšlence. Gwydion ak nemůže být uznán jako Artušův syn a je třeba dát ve známost, že iěžka Morgaine, kteráje Artušovou sestrou, má syna a ten synje bliže ůnu nežli Lancelotovo dítě. A letos v létě bude zase válka..." "Myslelajsem," namítla Niniane, "že Artuš nastolil mír."
♀

"Tady v Británii ano. Ale v Malé Britániijejeden muž, kteiý prohlašt že celá Britániejejeho impériem."
"Ban?" podivila se Niniane. "Ten přísahal věrnostjiž dávno-podst pil Velký siiatek,ještě než se narodil L.ancelot. Ten by byl příliš starý" válčil proti Artušovi."
"Banje starý a slabý," řekl Kevin. "Místo něho vládnejeho syn Lio a Lionelův bratr Borsjejedním z Artušových společníků a uznává Lan lota jako svého hrdinu. Ani jeden z nich by se nebouřil proti Artuš vládě. Alejeden tam takovýje. Říká si Lucius a nějak se mu podařilo zís starověké římské orly a prohlásil se za císai-e. A ten se chce Artuš postavit..."

Niniane naskočila husí kůže. ,To ti napověděl vnitřní zrak?" "Morgaine mi jednou řekla," odpověděl Kevin s úsměvem, "že n třeba vidění, aby člověk poznal, že ničema je ničema, anebo to, že cti dostivý ělověk se odváží i nemožného. Někdo si možná mvslí, že Ar stárne, protože se mu vlasy již nelesknou jako zlato, jako v době, I bojoval s korouhví Pendragona. Ale nepodceňuj ho, Niniane. Já ho zn; ty ne - není blázen!"
"Myslím," namítla Niniane, "že ho máš moc rád na to, abys ho znir "Rád?"

Kevin se smutně usmál. ; Jsem Merlin britský, posel Velk! havrana a sedávám při sněmu po jeho boku. Artuše si člověk snai zamiluje. Alejájsem přísahal Bohyni." Znovu se krátce zasmál. "Myst že můj zdravý rozum spočívá v tom, že vím, že to, coje dobré pro Aval je dlouhodobě dobré i pro Británii. Ty vidíš Artušejako nepřítele, Ninia ,Já ho stále vidímjako Králejelena, kteiý chr ání svoje stádo a svoje úzen Niniane se zeptala rozechvělým hlasem: "A co se stane s Králemj nem, až mladýjelen dospěje?"

Kevi.n si opřel hlavu o ruce. Vypadal staiý, nemocný a unavený. "1 den ještě nepřišel, Niniane. Nesnaž se postrkovat Gwydiona tak ryc kupředu, aby nebyl zničen, jen proto, že je to tvůj milenec." Zvedl a belhal se z místnosti, aniž by se ohlédl. Niniane zůstalajako opaře Cítila se pobouřena.

Zatraceně, jczk to ten. muž vi

A hned se uklidňovala: Ne(zřisahaLo jsem jako křestanské jeptišky!Je jen na s kým se rozlzodnu sprit...i když to je můj žcík a byl ještě clalapec, když ke znněři3 V prvních letech k ní př-ilnul, byl opuštěný, osamělý, neměl niko kdo by ho měl rád a staral se o něj, nebo koho by zajímalo, jak žip Morgause bylajediná matka, kterou znal, a ted byl odloučen i od ní.; se mohla Morgaine vzdát takového skvělého syna, chytrého, krásn a moudrého, proč se nikdy nezajímala, jak se mu daří, ani se na nepřijela podívat% Niniane nikdy dítě neměla, i když si někdy říkata kdyby měla po beltanských ohních obtěžkané lůno, přála by si dceru; ji mohla dát Bohyni. Ale nikdy se to nesealo a ona se proti svému osr nebouřila.

KRÁL ,JELEN

549

V prvních letech nechala Gwydiona, aby si našel cestu kjejímu srdci. , pak od nich odešel, tak jako muži odcházejí, byl na učení kněžek již liš starý, učil se mezi druidy a válečnému umění. Jednoho roku se vrátil [ltanských ohních a ona si myslela, že to byla víc než náhoda, že se yskytl nablízku a odešla od ohně s ním...

Když však skončilo léto,ještě se stýkali, a kdykoliv ho pak něco přivedlo o Avalonu, dala mujasně najevo, že po něm touží, a onji nikdy neodmítl. ;tzn nejbli,ží jelto srdci, říkala si, já lzo znám nejlée - co o něm vi Kevin? A nyni přišel čas, kdy se vráti do Avrzlozzzz a bude mzcset odstouit zkozcšk2c jako ŕáljelen...

Vrátila se v myšlenkách ke sým starostem: kde pI-o něho najdu pannu? Damě anen je tak málo děvčat, která. si to byt jen zčásti zaslouži, uvažovala, najednouji bodlo u srdce.

Kevin má pravdu. Avalon mizi v mlháclz, zzmirá; jerz málo jiclz sem přiclzázi, ry se věnovaly starémzz uče,ni, a neni tzc nikdo, kdo by dodržovrcl staré rituály... jednoho drze tu nebude nikdo... a znovu cítila bolestné mrazení v celém le, které k ní občas př-icházelo místo vidění.

Gwydion se vrátil do Avalonu pár dní př-ed beltanskými ohni. Niniane s ním formálně uvítala na lodi a on se s úctou uklonil všem pannám lidem z ostrova, kteří se tu shromáždili. Když však byli sami, chytilji do áručí a políbilji a oba se smáli, sotva popadali dech.

Ramena se mu rozšíř-ila a na tvář-i měl čelvenoujizvu. Má za sebou boje, soudila;již neměl ten bezstarostný pohled kněze a učence. Můj milenec a nzoje dítě. To proto nemá velkri bohyně žádného manžela, podle mského zpzcsobu, a.le jenona synl, rotože jsme všiclzni jeji děti. A já, jež sedim na jim mistě, mu.sim brát svého milezzce i jako svélzo svna... rotože v.šiclznl, kteři Iluji Bohyni, jsou jeji děti...

"A všude se o tom mluaí," řekl, "tady v Avalonu a mezi dávným lidem a kopcích, že na Dračím ostrově budou znovu volit svého krále... proto i mě sem zavolala, ne?"

Někdy, napadlo ji, se choval jako vzpurné dítě. , Já nevím, Gwydione. oba možná ještě nenazrála. Ani nemohu nikde nalézt nikoho, kdo by ro tebe sehrál roli Jarní panny."

"Přesto to bude tohle jaro," řekl tiše, "a blíží se beltanské ohně, viděl em to."

Zkřivila ústa a řekla: "A viděljsi tedy kněžku, která tě při tom rituálu .ijme, až budeš mít na sobě parohy, pokud ti vidění naznačilo vlastní

Jak se na něj dívala, připadal jí ještě krásnější než dříve; obličej měl iladný

a navenek klidný, bylo však vidět, že v sobě skrývá vášeň. ,Viděl, Niniane. Ty nevíš, žejsi to byla ty?"
Projel jí mráz celým tělem. "Nejsem panna. Vysmíváš se mi snad, wydione?"
♀

"Přestojsem tě viděl," řekl, "a ty to dobře víš. Pro nijsou Panna, M; a Smrtkajedna a tatáž žena: Stará nebo mladá, podle toho,jak sejí za Panna a Zvíře a Matka tváří tvář smrti vracející se znovu ke svému pat ství..."
Niniane sklonila hlavu a i-ekla. "Gwydione, ne, to nemůže být... , Jsemjejí chol," řekl nevzrušeně, "a zvítězím... ced není doba pan kněží toho nažvaní. Jáji vzývámjako Matku, která mi dala život..." Niniane měla pocit, jako kdyby stála proti nemilosrdnému prot který ji unáší pryč. Zaváhala. ; Tak tomu bylo vždycky, v běžícím sI jelenů, ačkoliv ho Matka posílá pryč, vrací se s Pannou..." Přesto to, co říkal, bylo logické. Rozhodně bylo lepší mít na obl kněžku, která ví, co dělá, nežli nějaké napůl připravené děvče, k nedávno přišlo do chrámu a jehož pocity nejsou ještě dost vyvinuté, cítila volání beltanských ohňů... Gwydion mluvil pravdu: Matka se s obnovuje, Matka a Smrtka a znovu Panna, takjako měsíc, který se sla na temném nebi.
Sklonila hlavu a řekla. "Staniž se. Ty podstoupíš Velký sňatek se zi ajáji budu zastupovat."
Ale když osaměla, dostala strach. Jak to, že s něčím takovým souhla Coje, vejménu Bohyně, v Gwydionovi za sílu, že dokáže přimět všec lidi, aby se podřídilijeho vůli?
Je tedy tohle dědictví Artušovo a krev Pendragona? A znovu cítilá r zení po celém těle.
Co bude s Králem jelenem... snila Morgaine...
Beltanské ohně a jeleni pádici z kopců... a život Lesa roudici jejim tělem,. kdyby každá část lesa byla součásti jejilzo života... je mezi jeleny, běžici jelen, muž s parohy přievněnými na čele, a udeři arolzy a znovzc a znozJu, jeho tn vlasy se potřisni krui... zůstal na nohou, zitoči, ve svitzc slunce se mezi sM zaleskl nůž a Král jelen se lzrouti a zvuk jeho bučeni se rozléhá jako zoufalý pronikajici do všech koutů lesa.
A potom se ocitLa v tmavé jeskyni a znaky namalované na zdeclz měla i n.a s těle, byla v té jeskyni sama a všude kolem lzořely belta.nské ohně, jiskry rryG vysoko k nebi - v ústeclz měla clzul čerstvé krue a najednou se v jeskyni ob stiny parolz2c... neměl by být úLněk, neměla by tak jasně vidět, že jeji nahé neni již tělem panny, že ňadra jsozc měkká a plná a růžová, stejná, jaká n když se ji narodilo dítě, téměř jako kdyby z niclz kapalo mLéko, jistě prošLa zkouš aby se mohla jako panna účastnit iolzoto ritzcáLzc... co ji řeknozc, nepřišla jelenovi jako Jarni panna?
Poklekl vedle ni a ona pozvedla aže, aby ho přivita.la v obřadu a ve svétt ale on měl temné a vystrašené oči. Něžnýma rukama si s ni pohrával s rozko které ji opouštěly sily... nebyl to Artuš, ne, byL to Lancelot, Král jelen, kiej skolit starého jelena, chotě Jarni panny; podival se na ni tmavýma zmuče očima stejnou bolesti, která zachvátila celé jeji tělo, a řekl: Kéž bys nti 9 neřiominala moji matku, Morgaine...

rdce jí prudce bušilo, Morgaine se celá vyděšená probudila ve svém ;oji, Uriens spal po jejím boku a chrápal. Dosud zmámena děsným m zavrtěla zmateně hlavou, aby sen odehnala.
Le, beltanské ohně již maji za sehou... dodržovala ten rituál s Accolonem, jak si přála, neležela v jeskyni a nečekala na Krále jelena... a proč, žovala, proč by sejí měl ted zdát ten sen o Lancelotovi, proč nesnila ccolonovi, když z něj učinila svého kněze a Pána beltanských ohňů ého milence? Proč po tolika letech ji straší vzpominka na to, jak ji dv odmítl?
nažila se znovu usnout, ale spánek nepřicházel, a tak ležela beze nku, otřesena, dokud první sluneční paprsky nepronikly dojejí ložnice.

dyž Artuš každým rokem vyslal do světa zprávu, že se sejde se svými starými společníky, kteří přijedou na Camelot a obnoví svoje přátelství, Gwenhwyfar si začala svatodušní svátky ošklivit. rostoucím mírem v zemi, kdy se jeho staří přátelé rozptýlili do všech utů světa, pi-ijížděIojich každým rokem stále méně, částjich zůstávala poutána ke svým domovům a rodinám či pozemkům. A Gwenhwyfar rla ráda, protože tato svatodušní setkánijí po létech tolik připomínala iy, kdy Artuš nebylještě křestanským králem, ale nosil tu nenáviděnou ajku Pendragona. A o letnicích patřil plně svým rytířům a ona z něho měla nic.
Nyní stála za ním, když připojoval pečel na dva tucty dopisů, které řídili jeho opisovači pro každého z jeho spojeneckých králů a mnohé jeho dávných společníků. ;Pročje letos všechny tak zveš? Jistě ti, kteří ají čas, přijedou i bez tvého naléhání."
"Ale to tentokrát nestačí," odpověděl jí Artuš s úsměvem. Už také diví, uvědomila si, ačkoliv v jeho plavých vlasech se šediny ztrácejí. hci jim předvést takové hry a souboje, aby si uvědomili, že Artušovy giejsou stále schopné boje."
"Myslíš, že o tom někdo pochybuje?" vyptávala se Gwenhwyfar. "Snad ne. Ale v Malé Britániije mužjménem Lucius - to mi dal vědět irs - a jako všichni moji poddaní králové mi přišel na pomoc, když ,sové a seveřané chtěli tenhle ostrov převrátit vzhůru nohama, a tak m zavázán Borsovi pomocí. Piý se Lucius prohlásil za římského císaře!" "A má nějaké právo být císařem?" zeptala se Gwenhwyfar.
"To se ani nemusíš ptát. Rozhodně mnohem menší nežjá," odpověděl tuš. ; Více než sto let zde nebyl žádný císař římský, ženo má. Konstantin 1 císař-em, ten měl nárok na purpur a po něm Magnus Maximus, který ypravil přes Kanál a pokusil se o to, nechat se prohlásit za císaře, ale ♀

do Británie se nikdy nedostal a jen Bůh ví, co se s ním stalo, nebo zahvnul. A po něm Ambrosius Aurelianus spojil náš lid proti Sasům ; něm Uther ajá mám za to, že kdokoliv z nich mohl být nazýván císař alejá,jájsem spokojen, žejsem velekrálem Británie. Kdy,žjsem bylj chlapcem, četljsem něco z dějin Říma a tehdy nebylo nic neobvyklÉ že nějaký nový člověk toužící po moci se nějak vlichotil do přízněje nebo dvou legii a prohlásil se za císai-e. Ale tady v Británii nestačíjen rouhev s orlem, aby se z člověka stal císař. Jinak by byl císai-em této zi Uriens! Pozvaljsem ho-zdá se mi, žejsem,již dlouho neviděl svoji sest Gwenhwyfar na to zpříma neodpověděla. Pokrčila rameny. "Nec aby se touto zemí zase přehnala válka a došlo k dalšímu prolévání kr "Já také ne," souhlasil Artuš. "Myslím si, že každý král má raději n "Tím si nejsem tak jista. Mezi tvými muži jsou některei-í, kteří ni nepřestanou mluvit o stalých doblých časech, kdy od časného rána večera bojovali pI-oti Sasům. A ted si stěžují na to, že ti samí Sa. vyznávají ki-eslanství, bez ohledu na to, co i-íkájejich biskup..."
"Nemyslím si, že se jim stýská po válce," prohlásil Artuš s úsměv "myslím, že se jim stýská po dnech, kdy byli mladí a kdy jsme vši k sobě měli blízko. Tobě se po těch dnech nikdy nezasteskne, ženo mn Gwenhwyfar cítila, že se začervenala. Jistěže na ty dny vzpomíná.. ty dny, kdy její dvořil Lancelot a kdy milovalijeden druhého... ale tal nesmí přemýšlet křeslanská královna... přesto si nemohla pomoct:, těže na ně vzpomínám, manželi můj. A jak říkáš, je to jen touha vlastním mládí... mladá už nejsem," řekla a povzdechla si a onji vz ruku a řekl: "Pro mě jsi krásná, moje nejdražší, jako ten den, kdy j spolu prvně ulehli na lože," řekl a ona věděla, žeje to pravda. Přinutila se zůstat klidná a nezačervenat se. Mladrí nejsen, pomyslel a nehodi se, abych znyslela na ty dny, kdy jsern nzladá byla a litovaLa toho, frn v té době jseyn Izřešila, v té době jsenz páclzala cizolož.stvi. Nyzi svélzo lzřichu i a szn ířila jsenz se s Boheyn a dokonce i Artuš učánil okáni za sv2ij Izřich s Mot ne. Přinutila se uvažovat prakticky,jak se slušÍ na královnu celé Britá "Myslím, že o svatodušních svátcích tady budeme mít více hostů než jindy - musím se poradit s Caiem a panem Lucanem, kam je všec umístíme ajakje pohostíme. Přijede i Bors z Malé Británie?"
; Jestli bude moci, jistě pi-ijede," řekl Artuš, "ačkoliv jsem začád týdne dostal zprávu od Lancetota, kde mě žádá, abych mu dal pova pomoci svému bratru Borsovi,jestli bude obklíčen. Vzkázaljsem mu, přijel sem, protožeje možné, že se

tam vypravíme všichni... Nynf, I tu není Pellinore, Lancelotje tam králem a Elaininým manželem, pro jeho synje dosud malý chlapec. A Agravaine půjde za Morgause a U

-nebo spíšjeden zjeho synů. Uriensje na svoje léta obdivuhodně za valý, ale není nesmrtelný. Jeho starší syn je spíš blázen, ale Accolt jedním z mých starých společníků a Uriens má Morgaine, aby mu rad ;To mi nepřipadá správné," prohlásila Gwenhwyfar, "protože S

oštol tvrdí, že ženy by se měly podi-ídit svým manželům, pi-esto na othianu vládne stále Morgause a Morgaine je více než jen nápomocná vému králi v severním Walesu."
"Nesmíš zapomínat, má paní," upozornilji Artuš, "že pocházím z krá-vského rodu avalonského. Jsem král, nejen syn Uthera Pendragona, ale em i synem Igraine, která byla dcerou ,Jezerní paní. Gwenhwyfar, pa-aatuj, že od nepaměti Paní vládla zemi a král byljenjejím druhem v době Iky. Dokonce i za dnů Říma měly legie co činit s velitelkami, které vládly nenizm a některé z nich byly i schopnými válečnicemi. Copakjsi nikdy ieslyšela o královně Boadicee? -Ta, když muži z legii znásilnilijejí ženy, e poscavila jako vzhouřenkyně proti Římu, sebrala vojsko a málem se jí bdařilo vyhnat Římany z našich bi-ehů."
Gwenhwyfar hořce poznamenala: "Doufám, že sejimodai-iloji zabít." "To ano ajejí tělo zneužili... přesto to byl důkaz, že Rímané nemohou oufat, že nás ovládnou, aniž by se smířili s tím, že v téhle zemi vládne ezerní paní... Každý vládce v Británii až po mého otce Uthera nesl titul, terý Římané určili pro válečníka poddaného královně: dux bello77czn, álečný vévoda. Uther a po něm já jsem na britském trůně jako dux ollorum pro Paní z Avalonu, Gwenhwyfar. Na to nesmíš zapomínat." Gwenhwyfar netrpělivě poznamenala: "Myslela jsem, že s tím je už onec, jakmile ses prohlásil za křeslanského krále a učinil pokání za to, ejsi sloužil elfímu národu na tom ostrově zla...
Artuš na to klidně odvětil: "Můj osobní život a moje vírajsoujedna věc, wenhwyfar, ale Kmeny stojí při mně, protože nosím tohle!" Rukou se otkl Excaliburu, připevněného k opasku po svém boku, uvnitř karmí-ové pochvy.
"Přežiljsem válku díky kouzelnému ostří..."
"Přežiljsi válku, protože tě Bůh uchoval, abys mohl poki-eslanštit tuto mi," namítla Gwenhwyfar.
"Možná jednoho dne. Ta doba ještě nenastala, paní. Na Lothianu okojeně žijí lidé pod vládou Morgause a Morgaineje královnou v Corn-allu a severním Walesu. Kdyby byla doba zralá na to, abv všechna země řipadla vládě Krista, potom by si žádali krále, a ne královnu. Já vládnu této emi, Gvenhwyfar, tak to je, a ne tak, jak si to přejí biskupové." Gwenhwyfar se chtěla dále pi-ít, ale spatřila vjeho očích záblesk netrpě-vosti, a tak se ovládla. "Možná, že časem i Sasové a Kmeny pi-istoupí na íž. Pi-ijde den - tak to říkal biskup Patricius - kdy Kristus budejediným álem mezi křeslany, a králové a královny se stanoujeho služebníky. Dej &h, at ten den přijde brzy," řekla a pokřižovala se. Artuš se zasmál.
"Služebníkem božím bych byl rád," pravil, "ale nechtěl bych sloužitjeho zěžím. Bezpochyby bude mezi hosty biskup Patricius - můžeš ho pohos-,jak si budeš pi-át."
"A ze severního Walesu přijede Uriens," doplnila ho Gwenhwyfar, bezpochyby také Morgaine. A z Pellinorovy země Lancelot?" "Ten pi-ijede," odpověděl Artuš, "i když se obávám, žejestli chceš zase ♀

vidět svoji sestřenici Elaine, budeš musetjet ty za ní: Lancelot vzkázal, jeho žena bude opět rodit."
Gwenhwyfar sebou cukla. Věděla, že Lancelot tráví doma se ženou m; času, avšak Elaine dala Lancelotovi něco, co ona sama nemůže - sy a dcery.
"Jak je starý Elainin syn? Má se stát mým nástupcem, měl by 1 vychováván u našeho dvora," prohlásil Artuš a Gwenhwyfar odpověděl "Nabízela jsem to Elaine, hned jak se narodil, ale Elaine prohlásila, i kdyby se měl státjednoho dne králem, musí být vychováván vjedno chém a pokorném prostředí. I ty jsi byl vychován jako syn obyčejné člověka a nijak ti to neuškodilo."

"Nu, možná že má pravdu," pomyslel si Artuš. "Sám bych rád něl viděl Morgainina syna. Ted z něhojiž bude dospělý muž-je mu už sed náct let. Vím, že nemůže nastoupit na trůn po mně, kněží by to nedovol aleje to můjjediný syn a rád bych se na toho chlapce podíval a řekl mu vlastně nevím, co bych mu chtěl říci. Ale rád bych hojednou viděl." Gwenhwyfar odolala touze odpovědět něco nepěkného, co její dr na rty; ale uvědomovala si, že by tím nic nezískala. Řekla tedy pouze: ; mu dobře tam, kdeje." A byla to pravda, to věděla hned,jak to vysloj byla ráda, že Morgainin synje vychováván na ostrově čarodějnic, kam nemůže vypravit žádný křeslanský král. Když je vychováván tam, je M nežjisté, že žádným zásahem štěstěny se nedostane na trůn po Ax.titi - kněží i lidé této země věřili kouzlům Avalonu čím dál tím méně. Kdý byl vychováván u dvora, mohlo by se někomu zdát, že Morgainin syal legitimnějším nástupcem krále nežli Lancelotův.

Artuš si povzdechl. "Přesto je pro člověka těžké vědět, že má a nikdy ho nemá spatřit," i-ekl. "Možná jednoho dne." Povytáhl rami a nechalje opět odevzdaně klesnout. "Bezpochyby máš pravdu, má c há. Tak co bude s našimi svatodušními svátky? Vím, že z nich uděláš,1 jako vždycky, nezapomenutelné dny."

A to se také podařilo, pomyslela si Gwenhwyfar to ráno, když vyhl z okna a pi-ed sebou viděla množství stanů a pavilonů. Velké hi-ště n2 bylo vyklizeno, obehnáno lany a ozdobeno korouhvemi a vlaječkami desítek nižších králů a více než stovky rytíi-ů, které se třepotaly v lel větříku. Bylo to, jako kdyby se tu utábořila celá armáda. Vyhledala Pellinorovu korouhev s bílým drakem, kterou přijal po z draka v jezeře. Tam někde bude Lancelot... od doby, kdy ho vi naposledy, uplynul již více než rok, a i tehdy to bylo jen společe setkání u dvora. Uběhlojiž mnoho let od té doby, co s ním, bytjei okamžik, byla o samotě; den předtím, než se oženil s Elaine, ji vyhli a přišeljí dát sbohem.

I on se stal Morgaininou obětí; nezradilji, ale oba se stali obětí 1t hry, kterou s nimi Morgaine sehrála. Kdyžjí o tom říkal, plakal a oÍ

;hovala vzpomínku najeho slzyjako největší poklonu, které její kdy od Eho dostalo... kdo kdy viděl Lancelota plakat?

"To ti přísaháru, Gwenhwyfar, že mě vlákala do pasti - Morgaine mi islala smyšlený vzkaz a kapesníček s tvojí vůní. A myslím si, že mě také námila, nebo nějak očarovala." S pláčemjí pohlédl do očí a ona se také ,zplakala. "A Morgaine lhala i Elaine, kdyžjí říkala, že po ní láskoujen iřím... a ocitlijsme se tam spolu. Nejprvejsem myslel, žejsi to ty, měl m pocit, jako kdybych byl pod vlivem nějakého kouzla. A pak, když m poznal, že držím v náručí Elaine, nedokázal jsem se již zastavit. potom se tam objevili s pochodněmi... cojsem mohl dělat, Gwen? Vzal :m si dceru svého hostitele, k tomu pannu, Pellinore měl právo mě na istě zabít..." Lancelot se rozplakal a pak zlomeným hlasem pravil: "Kéž Bůh dopustil, abych raději skončil podjeho mečem..."

Tobě tedy na Elaine vůbec nezáleží? Zeptala se ho. Věděla, že vyslovila něco odpustitelného, ale nedokázala žít bez toho ujištění... ale zatímco incelotjí odhalil všechno svoje zoufalství, o Elaine nemluvil;jen upjatě ohlásil, že Elaine za to vůbec nemůže a žeje vázán svojí ctí učinitji co

Nu, stalo se, Morgaine prosadila svou. Tak tedy uvidí Lancelota a uvítá o.pouzejako manžela své pi-íbuzné, nic víc. Poblázněnímajíjiž za sebou, e uvidí ho, a toje lepší než nic. Snažila se zahnat myšlenky na Lancelota úpravami na hostinu. Byli zabiti dva volové a nyní sejiž opékali, bude i stačit? A před několika dny ulovili obrovského divokého kance a měli vě prasata z okolních hospodái-ství, která se pekla nedaleko;již to začí-alo tak pěkně vonět, že vůně sem přitáhla skupinku hladových dětí. měli stovky bochníkůječného chleba, z nichž mnohojich rozdají ven-vským lidem, kteří se začali shromaždovat na krajích pole a pozorovali, i dělá šlechta, králové, rytíři a společníci; a pekla sejablka se šlehačkou pro dámy byly připraveny spousty oříšků a bonbonů, a byly i medové láče a králíci a drobné ptactvo dušené na víně... jestliže tahle hostina ebude mít úspěch,jistě to nebude nedostatkem dobréhojídla! Někdy po poledni se shromáždili, dlouhá i-ada bohatě nastrojených echticů a dam vcházela do velké síně a byla uvedena na svá místa. olečnícijako vždy usedli k velkému Kulatému hodovnímu stolu, kteiý, koliv byl velký, přesto nepobral celou shromážděnou společnost. "Vítám tě, tetičko, u svého dvora."

"Slyšela jsem, že jezdíš pouze na běloušich," řekla Morgause, "a tak em ti ze saské zemějednoho přivezla. Mám tam dítě, kteréjsem vycho-ila, a to mijej poslalojako dar."

Gwenhwyfar si všimla, jak Artušovi ztuhl obličej. Dovedl se domyslet, loje tím dítětem. Alejen řekl: ,Vskutku královský dar, tetičko." "Nezavedu ti však koně do síně,jakjsem slyšela, žeje zvykem v saských mích," řekla Morgause vesele. "Myslím, že paní na Gamelotu by se moc líbilo, aby se hodovní síň vyzdobená pro hosty přeměnila ve stáj! Bez-♀

pochyby má tvoje služebnictvo dost práce, Gwenhwyfar!" objala králc ta se ocitla v teplém objetí a zblízka viděla, že Mor-gause má nali obličej,jasné oči obtažené uhlem; přesto byla krásná.

Gwenhwyfar iekla: "Děkuji ti za tvoji ohleduplnost, paní Morgai nebylo by to však popz-vé, kdy nějaký pěkný kirň nebo pes byl přiv mérnu pánu a králi pi-ímo do této síně a já vím, že je to míněno zdvoi-ilost, ale tvému koni bude bezpochyby dobi-e venku - myslím pohostinnost Camelotu neocení ani ti nejvzácnější koně. Bude lepší, se naobědvá ve stáji! Ačkoliv Lancelot nám kdysi vyprávěl příběh o kém Říznanovi, ktezý napájel svého koně vínem ze zlatého žlabu a i mu řádv a vavřínové věnce..."

Hezký znladík po Morgausině boku se zasmál a i-ekl: "Vzpomíná jak Lancelot vyprávěl tu historku na svatbě mé sestzy. Byl to císař G kteýjmenoval svého oblíbeného koně senátorem, a když zemřel,1 císai- i-ekl něco jako že alespoň ten kůzi neudělil žádnou špatnou t nebo nespáchal žádnou vraždu. Ale nedělej totéž, můj pane Azt nemáme židli, na kterou by si takový společník sedl, kdybys ho jmenovatjedním z nás!"

Az-tuš se srdečně zasmál, vzal mladíka za ruku a i-ekl: ,To neud Lamoraku," a Gwenhwyfar si zděšeně uvědomila, kdo ten mladi Morgausině boku musí být: je to Pellinoz-ův syn. Ano, něco o tom st - že Morgause si mladíka oblíbila, dokonce před očima celého dv jak může mít ta žena na loži mladíčka, který by mohl být jejím syt Vždyť Lamorakovije tepze pětadvacet! Podívala se se vzrušujícím pc šením a tajnou závistí na Morgause. Vvpadri tak nladě, je stále tak kn řesto, že je zmalovayui, a dělá si, co cltce, a nic se nestará, že ji všichnť kritizuji:! Chladným hlasem řekla: "Pojd se posadit ke mně, příb znoje, a nech muže, aí se baví spolu."

Morgause stiskla Gwenhwyfar ruku. "Děkuji ti, sesti-enko. Tak mál přijdu ke dvoru a jsem šiastna, když mohu jednou posedět se že a dozvědět se, kdo se oženil, kdo je čí znilenec a jaké šaty či stuhy právě v m.ódě! Na Lothianu mě vládnutí zaměstnává natolik, že n ženské starosti zbý,vá jen málo času a je to pro mě vzácnost a rad Pohladila Lamoz-aka po z-uce, a když si myslela, že se nikdo nedívá, vl mu na tvář kradmý polibek. "Nechám tě napospas společníkůzn, dn

Když se krá.lovna Lothirnu posadila na lavici, GwerrhHyfar se zj bohatě provoněný ch strzh a šatů ználezn zatočila hlava. Ale po chv zeptala: "Když máš tolik práce s vládnutím, sestřenko, proč nen: Agravainovi manželku a nepiedáš mu vládu nad Lothianem? Lídu král chybí..."

Morgause se srdečně a vesele zasmála. "Ale potom bych musela 2 neprovdaná, protože v naší zemije králem manžel královny, a, má dl to by se pz-o mě nehodilo! A Lamorakje moc mladý, aby vládljako i když májiné povinnosti a plníje k mé plné spokojenosti."

;Gwenhwyfar naslouchala se vzrušujícím pohoršením;jak ze sebe může lat žena Morgatrsina věku blázna tím, že má vztahy s takovým mladíč-;z? Nespouští z ní oči,jako kdyby Morgause byla tou nejkrásnější a nej-itažlivější ženou na světě. Isottě z Cornwallu, která se nyní klaněla pi-ed nem po boku svého postaršího znuže, vévody Marca z Cornwallu, lrroval sotvajediný pohled. Isotta byla tak krásná, že si lidé v síni začali btichu obdivně šeptat. Byla vysoká a štíhlá ajejí vlasy měly barvu čerstvě ené měděné mince. Marcus si však bezpoclzybv vážil více irského zlata, eré měla na krku, a spon najejím plášti i irských pez-el vpletených do asů nežli pokladu, ktezý pi-edstavovala její krása. Isotta byla podle wenhwvfar- tou nejkrásnější ženou,jakou kdy viděla. Vedle Isotty vypa-aa Morgause zmalovaně a okázale, přesto z ní Lamorak nespouštěl oči. "Zajisté, Isotta je velmi kr-ásná," prohlásila Morgause, "ale u dvora vody Marcuse se říká, že si víc hledí jeho dědice, mladého Dr-ustana, žli starého Marcuse, a kdo by jí to mohl mít za zlé? Ale je skromná ohleduplná a jestli je dost rozumná, mohla by dát tomu starci dítě-dyž nebesa vědí, že byjí něco takového šlo lépe s mladým Drustanezn." orgause se rrchichtla. "Na ženrz,

kteráje šlastna ve svém manželském lo-; nevypadá. Přesto se domnívám, že Marcus od ní nechce nic víc než syna o Cornwall. Mvslízn, že Marcus touží pojediném: prohlásit, že Cornwall tří tomu, kdojej spravuje, a ne Morgaine, která ho zdědila po Gor-1oi-vř-kdepakje moje příbuzná Moz-gaine? Tak ráda bychji objala!"
"Je tamhle s Uriensem," odpověděla Gwenhwyfar a zahleděla se do lst, kde stál král severního Wálesu a čekal, až na něj dojde řada před

"Artuš by býval udělal lépe, kdyby Morgaine provdal do Coz-nwallu," tohlásila Morgause. "Ale asi měl pocit, že Marcus je pro ni moc starý.. kdyžji mohl stejně dobře provdat tamhle za mladého Drustana -jeho latka byla příbuzná Bana z Malé Británie a tenje vzdáleným bz,atz-ancem ancelota a je skoro tak hezký jako sárn Lancelot, nemyslíš, Gwenhwy-?" Vesele se zasmála a dodala: "Ach, já jsem zapomněla, ty jsi tak božná, že se nikdy neohlédneš za žádným mužem a hledíšjen na svého anžela. Je ovšem lehké být počestná, když jsi provdaná za tak mladého, zkého a dvor-ného manžela,jakoje Az-tuš!"
Gwenhwyfar měla pocit, že se z Morgausina žvatlání snad zblázní. Co-tk ta žena nemyslí na nicjiného? Morgause řekla: "Myslízn, že bys měla Isottou ze zdvořilosti trochu pr-omluvit -je v Británii nová. Slyšelajsem, náš jazyk moc neovládá, že dovede mluvit jen o své irské domovině. tkéjsezn však zaslechla, že ve své zemije vyhlášenorz bylinářkou a byliny vede využívat pro nejrůznější kouzla, takže když Drlzstan bojoval s ir-ým zytíi-em Marhausem, vyléčila ho, když už nikdo nedoufal, že bude t. A tak se Drustan staljejím vděčným zytířem a zbožňovatelem - nebo espoň on tvrdí, že to tak bylo," klevetila Morgause dál, "ačkoliv, když je k krásná, ani bvch se tomu nedivila... asi bych ji měla seznámit s Mor-♀

gaine, i ona se vyzná v bylinách a léčitelství. Našly by společnou řeč a lím, že Morgaine umí i trochu irsky. Aje také provdaná za muže, I by mohl býtjejím otcem... myslím, že to Artuš neudělal dobře!" Gwenhwyafar řekla upjatě: "Morgaine se provdala za Uriense z vl vůle. Pi-ece si nemyslíš, že by Artuš oženil svoji drahou sestřičku, an sejí zeptal!"
Morgause řekla znechuceně: "Morgaineje plná života, tak doufár ji na loži neuspokojíjen ten stařec," i-ekla, "a kdybychjá měla nevlast syna tak hezkého,jakoje tamhle Accolon, moc dobi-e vím, že mně by ; muž nestačil!"
"Pojd, řekneme paní z Cornwallu, aby se posadila k nám," řekla G hwyfar, aby učinila přítrž Morgausinu klevetění. "A Morgaine také,, chceš." Morgaine byla v bezpečí provdána za Uriense; coje Gwenhv po tom,jestliže ze sebe dělá blázna tím, že riskuje nesmrtelnost své pohráváním si s tím či oním mužem?
Uriens společně s Morgaine a dvěma mladšími syny předstoupil Artuše, ten uchopil starého krále za obě ruce a oslovil ho: "Můj švagře," a Morgaine políbil na obě tváře.
"Ale ty přicházíš, abys mi nabídl dar, UI-iensi? Nepotřebuji od při ných žádné dary, tvůj projev přízně mi stačí," i-ekl.
"Nepřišel jsem ti jen nabídnout dar, ale požádat tě o laskavost," Uriens. "Prosím tě, abys učinil mého syna Uwaina Iytířem Kulatéhó; a přijal ho do své družiny."
Artuš se usmál na štíhlého snědého mladíka, který před ním kl "Jakjsi starý, mladý Uwaine?"
"Patnáct, můj pane a králi."
"Nu dobrá, povstaň, pane Uwaine," i-ekl Ar tuš vlídně. "Můžeš v noci bdít ve zbrani a zítra tějeden z mých společníkii prohlásí za ryl "S tvým dovolením," ozval se Gawaine, "smím být tím, kdo pra svému bratranci Uwainovi tu čest, pane Artuši?"
"Kdo by tak mohl učinit lépe nežli ty, můj bratranče a příteli?" zi se Artuš. "Jestli s tím souhlasíš ty, Uwaine, nechť se tak stane. Přijú tě ochotnějako svého společníka kvůli tobě samému a protožejsi ne ní syn mé drahé sestry. Udělejte mu místo tamhle u stolu, pánové, Uwaine, můžeš zítra bojovat při turnaji po mém boku."
Uwaine zakoktal: "Děkuji ti, m-můj králi."
Artuš se usmál na svoji sestru. "Děkuji ti za tento dar, sestřičko m ; Je to dar i pro mě, Artuši," řekla Morgaine. "Uwaine je pro mě vlastní syn."
Gwenhwyfar nemilosrdně usoudila, že Morgaine tentokrát na svů vypadá; obličej má pokrytý drobnými vráskami a v jejích havranícl sech se objevily bílé prameny,

ačkoliv její tmavé oči svítily jasně vždycky. Když hovořila o Uwainovijako o svém synu, tvářila se hrděa plna lásky. Přesto jeji vlastni syn musi být ještě starši...

KRÁL JELEN

559

A tak Morgaine, zatraceně, má dva syny a já nemám ani syna na vyclzováni! , Morgaine, usazena po Uriensově boku, si uvědomovala, žeji Gwenhwy- pozoruje.,Jak mě nenávidi! I ted; když ji nemolau nijak škodit! Sama však ecítila ke Gwenhwyfár žádnou zášf; dokonce si přestala ošklivit i svůj tatek s Uriensem, protože věděla, že ji nějakým zvláštním způsobem řivedl zpět k tomu, čím kdysi byla - kněžkou avalonskou. Přesto, nebýt zuenlazuyfar, molala jsem být v tuto cltvili rovdána za Accolona, tak/zle jsme ni na pospas nějakému sluhovi, který nás může šelaovat a za ycějakou odměnu " vyklopit Uriensovi... tady na Camelotu si musejí dávat pozor. Gwenhwy- se nezastaví nad ničím, jen aby dělala potíže.

Neměla semjezdit. Ale Uwaine si přál, aby viděla,jak bude pasován na ytíře ajejedinou matkou, kterou kdy Uwaine poznal.

Uriens nebude nakonec žít věčně - i když občas, jak se roky vlekly, ívala pocit, že se rozhodl překonat starého krále Metuzaléma - a po-Chybovala, že by ti přihlouplí chovatelé prasat v severním Walesu přijali !lvallochajako krále. Kdyby tak mohla čekat s Accolonem dítě, potom by ikdo nemohl namítat, že by Accolon vládl právem pojejím boku. :.. Zkusila by to - nakonec Viviane byla téměř tak stará, jako je ona ted, dyž porodila Lancelota, a dožila sejeho dospělosti. Bohynějí však ne-dává naději, že by mohla počít, a upřímně řečeno, ani ona sama si to epřeje. Mít za syna Uwaina jí stačí a Accolon jí bezdětnost nevyčítá-trCzpochyby má pocit, že by nikdo neuvěřil, žeje to Uriensův syn, ačkoliv forgaine si bylajistá, že by sejí podařilo přesvědčit svého starého man-ela, aby přijal dítě za své; byljí oddaný a často spolu sdíleli lože - najejí vkus až příliš často.

Nyní Uriensovi řekla: "Dovol, al ti naložím na talíř. To pečené vepřové je pro tebe moc tučné, bylo by ti po něm zle. Dám ti pár těchhle pšenič-ých placek namočených ve šiávě a tady kousek králičího hřbetu." Pokynula bsluhujícímu muži, který nesl podnos s čerstvým ovocem a ybrala pro svého manžela pár kousků angreštu a třešní. , Vezmi si, vím, žeje máš rád." , Jsi na mě hodná, Morgaine," i-ekl a ona ho pohladila po ruce. Stálo to za to - po celou dobu, co ho hýčkala, co pečovala ojeho zdraví, vyšívala mu pěkné pláště a košile a tu a tam mu diskrétně dohodila na lože mla-dou ženu a dodala mu dávku mužnosti ze srněsi vybraných bylin, byl Uriens přesvědčený, že ho zbožňuje a nikdy nezkoumaljejí oddanost ani ;jí neupřel nic, oč by požádala.

Hostina pomalu končila - lidé přecházeli po síni sem a tam, občas uždibli nějaký ten koláček nebo jinou sladkost, žádali si víno či pivo a zastavovali se na kus řeči s příbuznými nebo přáteli, které vídali jen jednou nebo dvakrát do roka. Uriens dosud přežvykoval angrešt, když ho Morgaine požádala o dovolení odejít a promluvit si se svými příbuznými. "Jak si přeješ, moje nejdražší," zamumlal. "Mělas mi ostříhat vlasy, ženo má, všichni muži z Artušovy družiny mají vlasy přistřižené..." Pohladila ho pojeho prořídlých loknách a řekla: "Ach ne, drahý, mys-♀

560

MLHY AVALONU

lím, že pro tvůj věk se lépe hodí tohle. Pi-ece nechceš vypadat j školáček nebo jako mnich." A v duchu si říkala: Máš tak málo vlast! kdyby sis je dal osti-íhat nakrátko, tvoje pleš by ti ve tmě zrovna svi "Podívej, vznešený Lancelot dosud nosí vlasy dlouhé a rozevláté, i Ga ne a Gareth - a ty nemůže nikdo nazývat starei!"

"Máš pravdujako vždycky," poznamenal Uriens smířeně. "Myslín pro zralého mužeje to skutečně takhle lepší. Pro Uwaina se hodí ostř si vlasyjako chlapec." A Uwaine měl skuteěně vlasy vzadu na krku kr přistřižené podle nové módy. , šiml jsem si, že i Lancelot už šedi nikdo z nás už není mladý, má drahá."

Tys už byl dědečkem, když se Lrzncelot narotiL, pomyslela si Morgaine zlobeně, ale zamumlala jen, že nikdo z nich již není mladý jako F deseti lety - pravdu, o

které nebylo sporu - a opustila ho. Lancelot byl dosud tím nejhezčím mužem, kterého kdy viděla; v něho byl i Accolonjen pi-íliš dokonalý, s pravidelnými iysy. Vlasy mI pI-ošedivělé, to ano, a měl šedivé i čistě přistřižené vousy; ale oči mu z: cím dávným úsměvem. "Zdravím tě, sestřenko."

Jeho srdečný tónji překvapil. Přesto si pomyslela, žeje pravda, co 1 Uriens, nikdo z násjiž není mladý ajen málokdo z nás si pamatuje di kdyjsme byli společně mladí. Objalji, až ucítila na tvái-ijehojemný v) vous.

Zeptala se ho. "Elaine tady není?"

"Ne, je to tepl-ve tři dny, co mi porodila dceni. Počítala, že se na dříve a že bude moci na svatodušní svátky přijet, ale byla to pěkná v holčička a dala si načas. Myslelijsme, že se narodíjiž před třemi týd "Kolik dětí už máš, Lanci?"

,Tři. Galahadovije sedm a Nimue pět. Moc častoje nevidím, alejE chůvy tvrdí, že jsou to chytré děti a na svůj věk šikovné a Elaine poj novala naši nejmladší po královně Gwenhwyfar."

"Myslím, že se vypravím na sever, navštívitji," i-ekla Morgaine. "Ráda tě uvidí, to vím jistě. Je tam opuštěná," souhlasil Lanci Morgaine si však nemyslela, že Elaineji ráda uvidí, ale to bylojen r ní a Elaine. Lancelot pohlédl ke stupínku, kam vzala Gwenhwyfar Is z Cornwallu, aby s ní poseděla, zatímco Artuš hovořil s vévodou Ma sem ajeho synovcem. "Znáš tamhle Drustana? Je skvělý harfeník, i 1 samozřejmě nejako Kevin."

Morgaine zavrtěla hlavou. "Bude Kevin na hostině hrát?" ,;Ještějsem ho neviděl," řekl Lancelot. "Královna ho nemá ráda-c se příliš pokřesíanštil, ačkoliv Artuš si hojako rádce stále považuje." Zpříma na něj udeřila: "I z tebe se stal křesían?"

"Kéž by tomu tak bylo," řekl a z hloubi srdce si povzdechl. ;Ta vlr připadá moc jednoduchá - představa, že máme věřit pouze tomu Kristus zemřeljednou provždy za naše hříchy. Znám toho moc o p života... o tom, jakými eestami se život ubírá, jak probíhá po život

KRÁL JELEN

561

erém můžemejen my sami ovlivnit příčiny, kteréjsme uvedli v pohyb ,napravit škodu, kteroujsme způsobili. To odporuje zdravému rozumu, yjeden člověk, jakkoli svatý a blažený, mohl odčinit hříchy všech lidí, jteré spáchali za celý svůj život. Jakjinak bys mohla vysvětlit, proč někteří dé mají všechno ajiní tak málo? Ne, myslím, žeje to krutý tah, kterým těží uchlácholí lidi, aby si mysleli, že Bůh jim naslouchá a že to oni pohou odpouštětjehojménem lidem hříchy - ach, kéž by to byla pravda. Ije přestojsou někteří kněží milí a upřímní lidé."
"Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by byl jen z poloviny tak dobrý tvzdělanýjako třeba Taliesin," i-ekla Morgaine.
; "Taliesin byl význačná osobnost," prohlásil Lancleot. "Možnájeden ži-t věnovaný službě bohům nemůže vést k takové Inoudrosti a onjejedním ;velikánů, ktei-íjim sloužili po stovky let. Vedle něho mi Kevin nepi-ipadá todný toho, aby byl panem Merlinem, stejnějako mi nepřipadá vhodné, iby můj malý syn seděl na Artušově křesle a vedl vojska do bitvy. A Tali-sin byl natolik velkodušný, že se nepřel s knězi, protože věděl, že i oni louží Bohu, jak nejlépe mohou, a možná se po několika životech naučí, ajejich Bůh je víc, než si mysleli. Vím, že si vážiljejich síly žít bez žen." To mi připadá jako rouhání a popírání života," namítla Morgaine, a vím, že Viviane by si to také myslela." Proč, uvažovala, tady stojítn a přu e o náboženství zrovna s Lancelotem?
"iviane, stejnějako Taliesin, pocházela zjiného světa a zjiné doby," i-ekl ancelot. "Za oněch dnů.to byli velikáni, ale my se nyní musíme spokojit tím, co máme. Ty sejí tak podobáš, Morgaine." Najeho tváři se objevil mutný náznak úsměvu a ji to chytilo za srdce; vzpomněla si, že jí něco tkovéhojiž říkal... nikoli, ío se ji také zdálo, ale nernohlrc si všechno najednou bavii... on však pokračoval, "vidím, že tujsi s manželem a sympatiekým evlastním synem - ten bude pi-ínosem pro moji družinu. Vždyckyjsem přál jen to nejlepší, Morgaine, a po mnoho let jsi mi připadala tak ešlastná, ale tedjsi královnou ve vlastní zemi a máš dobrého syna..." Jistě, pomyslela si, co vic by si rnohl žena přt... ?
"Ale ted už musímjít a věnovat se královně..."
"Tojistě," i-ekla a zjejlio hlasu zaznívala hořkost. "Už se nemůžeš dočkat."
"Ach, Morgaine," řekl zdrceně, "známe se už tak dlouho,jsme příbuzní, emůžeme nechat minulost minulostí? Opravdu si mě tak ošklivíš aji za i stále nenávidíš?"
Morgaine zavrtěla hlavou. "Necítím nenávist ani k jednomu z vás," kla. "Proč bych měla? Ale myslelajsem, že ted, kdyžjsi ženatý... a Gwen-Nyfar si také

zaslouží trochu klidu."
"Tys jí nikdy nerozuměla," ohradil se Laneelot. "Vím, že jsi ji neměla da, už když jste byly obě mladé dívky! Ale to nebylo dobře, Morgaine! aa svého hříchu lituje a já - nu, já jsem ženatý, jak říkáš, s jinou. Ale budu sejí vyhýbat,jako kdyby byla malomocná. Jestliže touží po mém átelstvíjako po přátelství příbuzného svého manžela, má ho mít!" ♀

Morgaine poznala, že mluví upřímně; nu,jí do toho nic není. Samai nyní od Accolona to, po čem tak dlouho toužila... ale divné bylo, setkání s Laneelotem dosud prožívala bolestně, jako kdyby ji stále je bolel zub, kterýjí už dávno vytrhli; tolik let ho milovala, ale i teď, kdyl na něho dokázala podívat bez touhy, cítila uvnitř bolest. Tiše hlesla: "1V mě to mrzí, Lanci, nechtějsem tě pohněvat. Jak i-íkáš, užje to minulos Trozzfám si říci, že snrzd skuiečně věři, že z nic/a molzozt být s Gwenhzuyfar, řátelé. . . možná on to tak citi, a protože Gzuenlzzuyfar je tak pobožnrí, vlastně o i ani zzeoclzybuji...
, Tak, tady tě máme, Lancelote,jako vždy se baviš s těmi nejkrásnějš! dámami u dvora," ozval se za nimi veselý hlas. Lancelot se otočil a ni příchozího srdečně objal.
"Garethe! Jak se ti daří v severní zemi? Tak i tyjsi už ženatý muž a F domu... tvoje paní ti dala dvě nebo tři děti? Krásnoručku, jsi hezčí i kdykoli dřív - ani Cai by se ti už nemohl posmívat!"
"Rád bych ho měl zpátky u sebe v kuchyni," smál se Cai, který př spolu s Garethem a poplácal ho po rameni. "Tak čtyři syny, je to I Garethe? Paní Lionors měla dvojčata, jako ty divoké kočky v tvé zo Morgaine, ty snad s léty mládneš," obrátil se k Morgaine a nahnul se i její ruku; vždycky se mu líbila.
"Když však vidím Garetha jako dospělého muže, cítím se starší n všechny tyhle kopce kolem nás dohromady," smála se Morgaine. ;, pozná, že stárne, když všechny mladíky kolem sebe znala, než začali sr kalhoty..."
"Ach běda, o mně to vskutku platí, sestřenko." Gareth se sklonil, Morgaine objal. ,Vzpomínám si, jakjsi mi vyřezávala dřevěné vojái když jsem bylještě malým chlapcem..."
"Ty si ještě vzpomínáš na ty dřevěné rytíře?" Morgaine to potěšilo:

"Ano, vzpomínám - jednoho z nich mi Lionors stále uchovává j vzácný klenot," přiznal se Gareth. ; Je krásně barevný - modročetvei a můj nejstarší syn by si s ním rád hrál, alejájej sti-ežímjako poklad. že když jsem byl mladý, říkaljsem mu Lancelot?"
Starší muž se také rozesmál a Morgaine si pomyslela, že nikdy nevit Lancelota tak uvolněného a veselého jako nyní mezi svými pi-áteli. "1 syn -je starý myslím jako Galahad. Galahad je výborný chlapec, ačk vzhledem příliš nezapadá do mé rodiny. Viděl jsem ho sotva před dny popn,é od jeho dětství. A děvčata jsou hezká, nebo aspoň mn pi-ipadají."
Gareth se obrátil k Morgaine a řekl: "Jak se daří mému soukoj, Gwydionovi, paní Morgaine?"
Stručně mu odvětila: "Slyšelajsem, žeje v Avalonu. Nevidělajsem a otočila se, aby ponechala Lancelota se svými přáteli. Ale připoji k nim i Gawaine a Morgaine objal téměř bratrsky.
Z Gawaina vyrostl mohutný muž, s rameny, která vypadala, že bý

ázala srazit k zemi býka, a možná nejen vypadala;jeho obličej měl ostře ezané rysy a byl poznamenán mnohajizvami. Řekl: ;Tvůj syn Uwaine se 4i lbí. Myslím, že z něho bude dobrý iytíř, a takového potřebujeme-děljsi svého bratra Lionela, Lanci?"
"Ne - Lionelje tady?" zeptal se Lancelot a rozhlížel se kolem sebe, až ičima ulpěl na vysokém statném muži v plášti zvláštního střihu. "Lioneli! tratře můj, jak se ti daří za mořem v království mlhy?"
Lionel k nim přistoupil a pozdravil se s nimi, ale hovořil s tak silným řízvukem, že mu Morgaine sotva rozuměla. , Jejen škoda, že tam nejsi e mnou, Lancelote - možná nás čekajíjisté potíže, Víš o tom? Slyšeljsi ž Borsovy zvěsti?"
Lancelot zavrtěl hlavou. ; V poslední dobějsem o něm neslyšel nic,jen to, e se oženil s dcerou krále Hoella," řekl, "zapomněljsem,jak sejmenuje..." "Isotta -

stejnějako královna cornwallská," napověděl mu Lionel. "Ale tě se nevzali. Hoell,jakjistě víš,je takový typ, který nikdy neřekne na ic ano nebo ne, musí pořád uvažovat, zda je to výhodné pro spojení Malou Británii nebo s Cornwallem."

"

Marcus nemůže dát Cornwall nikomu," prohlásil Gawaine suše. "Corn-all je tvůj, že je to tak, paní Morgaine? Vzpomínám si, že jej Uther lnoval Igraine, když nastoupil na trůn, takže jej máš od obou - od Taine i od Gorloise, ačkoliv Gorloisovy pozemky připadly Utherovi, Tco pokuta, jestli tomu dobře rozumím - všechno se to stalo, ještě než em se narodil, a když i tys byla teprve malé dítě."
"Vévoda Marcus tu zem udržuje pro mě," řekla Morgaine. "Netušila em, že si na ni činí nárok sám, pokud vím, kdysi se mluvilo o tom, že rch se měla provdat za vévodu Marcuse nebojeho synovce Drustana..." "To bys bývala udělala dobře," řekl na to Lionel, "protože Marcus je iamtivý člověk- se svou irskou paní získal velké bohatství a nepochybuji tom, že se bude snažit spolknout i Cornwall a Tintagel, ajestli si myslí, mu to projde jako lišce, která krade hospodáři drůbež, je na velkém ..

Lancelot řekl: "Mně se nejvíc líbilo, dokud jsme byli jen Artušovými iolečníky. Ted vládnu v Pellinorově zemi a Morgaineje královnou v se-rním Walesu a ty, Gawaine bys měl být králem v Lothianu, kdybys měl i to právo..."
Gawaine se na něj zazubil. "Nemám ani nadání, ani chu kralovat, atranče můj, jsem válečník a bydlet na jednom místě a žít u dvora by ě unudilo k smrti! Jsem dost šiastný, že Agravaine bude vládnout po ku mé matky. Myslím, že Kmeny na to mají právo - ženy mají zůstat ima a vládnout a muži se potulovat po světě a válčit. Neopustil bych tuše, ale musím se přiznat, že život u dvora mě začíná nudit. Pi-esto hry, eré nás čekají, budou lepší než nic."
"Jsem sijista, že si vysloužíš úctu a čest," řekla Morgaine a usmívala se i svého bratrance. , Jak se daří tvé matce, Gawaine? Ještě jsem s ní ♀

564

MLHY AVALOITÚ

nemluvila." A s trochou jízlivosti dodala: "Slyšela jsem, že má jir pomocníka než Agravaina, kteryjí pomáhá vládnout v království." Gawaine se ušklíbl. "Zajisté, toje teá moderní - za to můžeš ty, I.a lote. Když ses oženil s Pellinorovou dcerou, myslím, že Lamorak si i že žádný rytíř není dostatečně oblíbený a dvorný a nezíská velké uzr pokud si nejdříve nenajde mi = Zarazil se, když viděl Lancelotův zach řený obličej a rychle to napravil: "dokud se nestane oblíbencem ně krásné královny. Myslím, že Lamorak to jen nepi-edstírá, že moji m doopravdy miluje, a nijak mu to nevyčítám. Byla provdána za sta krále Lota, kdy,žjí nebyloještě ani patnáct, a i kdyžjsem byl,ještě n vím, že jsem žasl, jak s ním vydrží žít v klidu a míru a být k němu dobrá a laskavá."
"Dobrá a Iaskavá Morgause vskutkuje," souhlasila Morgaine "aje duchý život s Lotem neměla. Ve všem se s ní sice radil, ale dvůr byl jeho levobočků, že si ani nemusel najímat ozbrojence, a každá žena,1 se u dvol-a objevila, se mohla státjeho právoplatnou kořistí, dokonct která jsem byla neteří jeho ženy. Takové chování je u krále považo za mužné, a jestliže bude někdo kritizovat totéž u Morgause, sacr s ním vypořádám!"
Gawaine řekl: ; Vím, žejsi přítelkyní mé matky, Morgaine. Takévv Gwenhwyfarji nemá ráda. Gwenhwvfár..." pohlédl na Lancelota, pa rameny a odmlčel se. Gareth řekl: "Gwenhwy,far je tak zbožná a žena dosud neměla důvod si u Artušova dvora na eokoliv stěžo možná, že pro Gwenhwyfar je těžké pochopit, že žena může mít di chtít od života víc, nežjí nabízíjenjejí manželství. Pokudjde o mne" štasten, že si mě Lionors vybrala z vlastní vůle a že má stále své sta jako těhotná nebo rodí či kojí našeho nejmladšího, a takjí nezbýv aby se podívala na jiného muže, i kdyby chtěla. Což," dodal s úsmě

"netouží dělat, protože myslím, že kdyby si to přála, nijak bychjí nebr
Lancelotova tvář se rozzářila. Řekl: "Nedovedu si představit, že i která se provdala za tebe, Garethe, by si přála podívat se někamjin "Ale ty se musíš podívat někamjinam, bratránku," upozornil ho Cn ne, "protože tamhle se po tobě dívá královna, měl bysjít a vzdátjf jakojejí oblíbenec."
A vskutku v tu chvíli přišlajedna z Gwenhwyfařiných drobných sli ných a svým

dětským hláskem se ujistila: ; Ty jsi pan Lancelot, nc pravda? Královna tě žádá, aby sis s ní šel promluvit," a Lancelot se u Morgaine a řekl: "Promluvíme si později, Gawaine a Garethe," a šel Gareth ho zamračeně doprovázel pohledem a zamumlal: ;Vždycky sotva ona pohne prstem."
"Čekal jsi snad něco jiného, bratříčku?" prohodil lehce Gawainl jejím oblíbencem od té doby, eo se provdala za Artuše, a kdyby tomtí jinak - nu, jak řekla Morgaine - takové věci jsou u krále považovfr mužné, proč bychom je měIi kritizovat u královny? Nikoli, je

poderní - copak jste neslyšeli o tamhleté irské královně, provdané za arého vévodu Marcuse a o tom,jak pro ni Drustan skládá písně ajakji eduje na každém kroku...je to harfeník, říká se o něm, žeje stejně dobrý tko Kevin! Užjsi ho slyšela hrát, Morgaine?"
3 Zavrtěla hlavou a odpověděla: "Neměl bys nazývat Isottu královnou ,órnwallu - jedinou královnou Cornwallu jsem tady já. Marcus tam iládnejenomjako můj kastelán, ajestliže to neví,je čas, aby to zjistil." ; "Nemyslím si, že Isottě záleží na tom, jak si říká Marcus," prohlásil ;;awaine a obrátil pohled k dlouhému stolu, kde seděly dámy. Morgause oz připojila ke Gwenhwyfar a k irské královně a Laneelot se k nim přidal. [",wenhwyfar se na Lancelota usmívala a Morgause řekla něco žertovného, ožje všechny rozesmálo, ale Isotta z Cornwallu zírala do prázdna, její iádherný obličej byl bledý a vzdálený. "Ještějsem neviděla žádnou paní ak nešfastnou, jako je tamhleta irská královna, prohlásila Morgaine," i:dodala: "Kdybychjá byla provdaná za starého vévodu Marcuse, pochy-ji, že bych mohla být šiastnější," a Gawaineji žertem hrubě objal. "Artuš také neudělal dobře, že tě provdal za starého Uriense, Morgaine .jsi i ty nešfastná?"
Morgaine cítila,jak její svírá hrdlo,jako kdyby se chtěla z Gawainových askavých slov rozplakat. "Nakonec žádnou ženu nečeká v manželství těstí.,"
,To bych neříkal," prohlásil Gareth. "Lionors mi připadá dost šfastná." "Ach, Lionors je provdaná za tebe," smála se Morgaine. "Mě takové těstí nepotkalo,jájsemjen tvoje stará sestřenice."
"Přesto," trval na svém Gawaine, "svoji matku kritizovat nemohu. Byla a Lota po celý jeho dlouhý život hodná a za jeho života mu žádné své (C)ilence nevodila na oči. Nicjí nevyčítám a Lamorakje dobrv muž a dobrý ytíř. A pokud jde o Gwenhwyfar," protáhl obličej. ;Je velká škoda, že ancelotji neodvedl z tohohle království pryč, dokud bylještě čas, aby si atuš našeljinou ženu-přesto, myslím, že mladý Galahad bude dobrým rálem, až přijdejeho čas. Lancelotje ze staré královské krve avalonské z královské krve po Banovi z Malé Británie."

n
Přesto si myslím," namítl Gareth, "že tvůj syn má blíž k trůnu nežjeho, forgaine," a ona si uvědomila, že užje dost starý na to, aby si pamatoval a Gwydionovo narození. "A Kmeny by prokázaly věrnost Artušově sestře za starých časů byl přirozeným nástupcem na trůn syn sestry, za dnů, dy vláda přecházela na základě krevní pi ibuznosti ženy." Zachmuřil se, hvíli přemýšlel a pak se zeptal: "Morgaine,je to Lancelotův syn?" Považovala tu otázku za naprosto přirozenou - byli přece přáteli od ětství. Ale zavrtěla hlavou a podráždění, které cítila, se snažila převést žert. "Ne, Garethe, kdyby tomu tak bylo, byla bych ti to řekla. Jistě by to potěšilo,jako cokolivjiného, co má něco společného s Lancelotem. omiňte, bratranci, půjdu a promluvím si s vaší matkou - vždycky ke ině byla laskavá." Otočila se a prodírala se ke stupínku, kde seděly dámy; ♀

síň se stále více zaplňovala a všichni zdravili svoje staré přátele, oživo se zapomenuté vztahy.
Morgaine se nikdy necítila dobře v pi-eplněných prostorách a v posl ní době strávila tolik času na zelených kopcích Walesu, že odvykla zápau těl směstnaných v jednom prostoru a koui-i z ohniště. Postupovala jedné straně síně, až se

srazila s mužem, který pod její lehkou vá1 zavrávoral a musel se přidržet zdi. Ocitla se tváří v tvái- Merlinovi. Nemluvila s Kevinem ode dne, co zemřela Viviane. Pohlédla mu ch1 ně do tváře a otočila se.

"Morgaine =

Nevšímala si ho. Kevin ledovým hlasem, stejným,jako byljejí pottl řekl: "Chceš snad ty, dcera Avalonu, odvracet tvář, když mluví Merli Morgaine se zhluboka nadechla a odpověděla: ",Jestliže chceš ke 1 mluvit vejménu Avalonu,jsem tady, abych si tě vyslechla. Ale to se tC jenž jsi zaprodal Vivianino tělo křestanským zvykům, zřejmě nechce to nazývám zrádcovským činem."

"A kdojsi ty, že můžeš mluvit o činech zrádců? Kdo si sedíjako králc ve Walesu, kdyžje Vivianina stolice v Avalonu prázdná?"-

"Jednou jsem se snažila mluvit jménem Avalonu," vzplála, "a tys vyzval, abych zmlkla," sklonila hlavu, nečekajíc najeho odpověd. Ne; pravdu., Jak se opovažuji mluvit o zrádcovstvi, když jsem uprchla z AvaLonu, mladá a blálzová na to, abych věděla, co má Viviane v lánu? Teprue ny začínám uvědomovat, že mi svěřila do rzckou královo svědonzi: A sedim sirca nevyužila, a dovolim, aby ho Gzuenhzuyfar dále ředávala do rukor kněží. "MI Merline, dcera Avalonu tě poslouchá."

Na chvíli se odmlčel, jen na ni hleděl a ona si s lítostí vzpomněla t roky, kdy byl tady u dvorajejímjediným přítelem. Konečně řekl: ;Fr krása zraje s léty, podobně jako u Viviane. Vedle tebe každá žena t u dvora, včetně té Irky, o které všichni říkají,jakje krásná, vypadá malovaná panenka."

Chabě se usmála a řekla: "Nezastavil jsi mě v mém rozhodnuti hrozbou Avalonu, nezastavíš mě ani žádnými lichotkami, Kevine." ; Vskutku? Říkal jsem zlé věci, Morgaine - v Avalonu je tě třeba.i která tam sedí ted, je..." zarazil se, celý v rozpacích. "Copak svéhaz staršího manžela miluješ natolik, že se nedovedeš odpoutat?" ;To ne," řekla, "ale pracuji tam také pro Bohyni."

;To vím," odpověděl, "a řekljsem to Niniane. Ajestliže Accolon stoupí po svém otci, uctívání Bohyně se tam rozšíří... ale Accolon neri! covým nástupcem a ten starší synje hlupák, kteiý poslouchá kněze. "Accolon není král, ale druid," řekla Morgaine, "a Avallochova smá nic nevyřešila - ted se ve Walesu řídí římskými zvyky a Avalloch má sy Conna, pomyslela si, který mi sedával na klině a řikal mi babičko. A Kevin řekl, jako kdyby slyšel její nevyřčená slova: "Životy děú nejisté Morgaine. Nemusí se dožít dospělosti."

KRÁL JELEN

567

; Já se žádné vraždy nedopustím," i-ekla, "ani pro Avalon a můžešjim o za mě říci."

"Řekni jim to sama," vyzval ji Kevin. "Niniane mi řekla, že se tam ystáš po svatodušních svátcích." Morgaine pocítila starý mrazivý pocit epříjemné prázdnoty kolem žaludku a byla ráda, že alespoii tI-ochu ojedla z bohaté nabídkyjídla během hostiny.

Oni tedy všeclzno vědi? Pozoruji mě a soudi, jak zrazuji svého starélao a důvě-vého manžela s Accolonem? Vzpomněla si na Elaine, jak se celá chvěla styděla v záři pochodní, kdyžji přistihli nahou v náručí Lancelota. Iiědi konce i to, co mám v lánu, dříve, než jsem si tint sarna jistá? Učinila však jen to, cojí Bohyně přikázala.

"Cos mi přišel říci, Merline?"

, Jenom to, že tvoje místo v Avalonuje dosud prázdné a Niniane to ví, takjako to vímjá. Mám tě rád, Morgaine a žádný zrádce nejsem - bolí ;ině, že tak o mně smýšlíš, kdyžjsi mi dala tolik." Natáhl svoje pokřivené tsuce. "Tak tedy mír, Morgaine?"

"Vejménu naší Paní mír," souhlasila a políbila ho najeho zjizvená ústa. Pro něho nosi Bohyně moji tvář... a s bolestí si uvědomila: Bolzyně dává ivot a dospělost... a smrt. Když se dotklajeho rtů, Merlin ucukl a v obličeji se mu zračil šílený strach.

"Odtahuješ se ode mne, Kevine? Pi-ísahám ti na svůj život, že žádnou vraždu nespáchám. Nemusíš se ničeho bát," řekla, ale onjen natáhl svoje křivé prsty, aby zaraziljejí slova.

"Nepřísahej, Morgaine, nebo budeš potrestána za křivou přísahu... ikdo z nás neví, co po nás bude Bohyně chtít. Ijájsem podstoupil Velký sňatek a můj život byl od toho dne pro mne trestem. Žiji pouze podle vůle Bohyně a můj život není tak sladký, že budu naříkat, až dospěje ke konci," řekl. Ještě po letech si Morgaine vzpomněla na tato slova a cítila, jak při nich sládne nejhořčí

úkoljejího života. Sklonil se k ní na pozdrav,jakým se zdraví pouze Paní Avalonu nebo veledruid a pak se rychle otočil. Morgaine stála, dosud se třesouc, a pozorovala ho, jak odchází. Proč to udělal? A proč sejí tak bál?
Prodírala se davem, a když dorazila ke stupínku, Gwenhwyfar jí vě-novala chladný úsměv, ale Morgause povstala a vzalaji do teplého náručí. "Mé drahé dítě, ty ale vypadáš unaveně - vím, že se asi necítíš dobi-e, když je kolem tolik lidí!" Přidržela jí stříbrný pohár u rtů a Morgaine usrkla vína a zavrtěla hlavou. "Ty jsi čím dál tím mladší, tetičko!" Mor-gause se vesele zasmála a řekla: "Toje tím, že mám kolem sebe mladé lidi -vidělas Lamoraka? Protože si myslí, žejsem krásná, myslím si to sama taky, a tak mladájsem... tojejediné kouzlo, které poti-ebuji!" Hladkým prstem objela vrásku pod Morgaininým okem a řekla:, To ti vřele dopo-ručuji, má drahá, nebo zestárneš a budeš protivná... na Uriensově dvoře enad nejsou žádní hezcí mladíci, kteří by házeli očkem po své královně?" Přes rameno Morgaine viděla,jak se Gwenhwyfar znechuceně ušklíbla,
♀

i když si bylajista, že věří, že Morgausejen žertuje. Alesoň se moje chovánísr colonem nestalo vhodným soustem drbzi trcdy u dvora. A pak si nazlobeně pom lela: Ie jménu Pani, já se za to, co dělám, nestydám, nejsem přece Gzuenltzuyfa Lancelot se bavil s Isottou z Cornwallu. Ano, vždycky hned uviděl nejkrásnější ženu v místnosti a Morgaine také poznala, že Gwenhwyfar to nelíbí; Gwenhwyfarje ted nervózně přerušila slovy: "Paní Isotto, zn manželovu sestru Morgaine?"
Irská kráska pozvedla k Morgaine lhostejné oči a usmála se. Byla ve bledá,její vycizelované rysy byly bléjako čerstvá smetana a oči měla modré, až dozelena. Morgaine si všimla, že přestože je vysoká, má drobné kosti, že vypadájako dítě ověšené šperky, perlami a zlatými ře! zy, kteréjako by byly pro ni těžké. Morgaine přišlo najednou děvčete i a musela se ovládnout, aby nei-ekla, eojí přišlo na mysl: Tak tobě teďř; v CornzualLu královna? Musím si promLuvit s vévodou Marcusem! Ale nal řekla jen: "Moje pi-íbuzná mi řekla, že se vyznáš v bylinách a léči rostlinách, paní. Někdy, až budeme mít čas, než se budu vracet do Wale bych si s tebou o tom ráda promluvila."
"Bude mi potěšením," pronesla Isotta zdvořile. Lancelot vzhlédl a řzd , Vyprávěljsemjí,jakájsi hudebnice, Morgaine. Uslyšíme tě dnes hrát "Když je tu Kevin? Ve srovnání s jeho hudbou není ta moje nič# prohlásila Morgaine, ale Gwenhwyfar se otřásla a vložila se do hovona "Kéž by mě Artuš poslechl a poslal toho člověka pryč. Nelíbí se mi tI u dvora čaroděje a kouzelníky, a takový ošklivý obličej musí skrývat uvniti-! Nechápu, jak se ho můžeš dotýkat, Morgaine - řekla bych,; každé vybrané paní, která se ho dotkne, se udělá špatně, a přesto tysl objímala a líbala se s ním, jako kdyby to byl tvůj příbuzný." ;
Jistě," souhlasila Morgaine, "asi mi naprosto chybí ty správné c a činí mi to potěšení."
Isotta z Cornwallu řekla: "Ne vždy to, coje na povrchu,je stejné uví ajestliže Kevin tvoří krásnou hudbu, Gwenhwyfar, musí mít i vznešes duši. Žádný zlý člověk by nemohl hrát tak, jako hraje on." Pi-ipojil se k nim Artuš a zaslechl její poslední slova. "Přesto ned urážet svoji královnu přitomností někoho, kdo sejí ošklivíí - ani nebd tak nestoudný, abych požadoval hudbu od takového umělce, jaký Kevin, pro někoho, kdoji nedovede přijmout s láskou." Vypadalo to" je rozladěn. "MoI-gaine, zahraješ nám tedy?"
"Mám harfu ve Walesu," řekla. "Možná někdy jindy, jestli mi nč půjčí harfu. Síňje tak plná aje tu takový hluk, že by mě nebylo ani slyšl Lancelotje také dobrý hudebník."
Lancelot, který stál za králem, zavrtěl hlavou a bránil se: "Ach, I sestřenko moje. Já právě tak rozeznámjednu strunu od druhé, pre jsem byl vychován v Avalonu a matka mi dala harfu na hraní, sotva;p ji udržel v rukou. Ale nemám takové hudební nadání jako ty ani synovec Marcuse - slyšelas někdy hrát Drustana, Morgaine?"

:vrtěla hlavou a Isotta řekla: "Řeknu mu, aby nám přišel zahrát." ;.poslala pro

něho páže a přišel Drustan, štíhlý tmavooký a tmavovlasý]adík; rozhodně se podobá Lancelotovi, napadlo Morgaine, když ho třila. Isotta ho požádala, abyjim zahrál, a tak si nechal podat harfu, ;psadil se na stupínek a zahrál bretaňské melodie. Byly prosté a smutné, tarobylých stupnicích a Morgaine se rozpomínala na Lyonesse, vzdá-té a ztracené daleko od pobřeží Tintagelu. Rozhodně měl větší nadání ž Lancelot, dokoncejí pi-ipadalo, že i větší než ona sama. I když to nebyl ;vin a ani se mu nepi-ibližoval, byl to nejlepší hudebník, kterého kdy výšela. I hlas měl sladký a melodický.
Za zvuku hudby se Artuš tiše obráti(k MoI-gaine. , Jak se ti dai-í, sestřič-p? Už dlouhojsi nebyla tady na Camelotu - chyběLas nám."
"Vážně?" divila se Morgaine. "Myslelajsem, žejsi mě proto poslal do verního Walesu, aby útlocit tvé paní" - ironicky ukázala směrem ke svenhwyfar - "nebyl urážen pohledem na něco tak nechutného,jakoje ;evin nebojá."
Alejak můžeš něco takového říkat?" zlobil se Artuš. "Já tě mám moc [d, to dobře víš, a Uriens je hodný člověk a zdá se, že tě zbožňuje-zhodně visí na každém tvém slově! Chtěljsem ti najít laskavého man-:la, Morgaine, někoho, kdojiž má syny a nebude ti vyčítat, žes mu nedala t. A byljsem rád, kdy,žjsem mohl učinit tvého sympatického nevlast-io synajedním ze ssých rytíi-ů a společníků. Co víc bys po mně mohla ttít, sestro?"
"Vskutku, co víc bych mohla chtít?" řekla Morgaine. "Co víc by si mohla :na přát než hodného manžela, kteiv by mohl být jejím dědečkem, vládnout na samém konci světa - měla bych se ti hluboce klanět a na lenou ti vzdávat díky, můj bratře!"
Artušji vzal za ruku. "Opravdujsem udělal to, čímjsem myslel, že se ti vděčím, sestro. Ano, Uriens je pro tebe moc starý, ale nebude tu na-;dycky. Upřímnějsem si myslel, že budeš šťastná."
Bezpochybyjí říká naprostou pravdu, takjak to sám vidí. Jakje možné, :je tak dobrý a moudrý král, a přitom má tak málo pi-edstavivosti? Nebo to snad právě tajemství jeho vládnutí, že se drží jednoduché pravdy nepídí se po ničem víc? Nechal se snad proto zlákat křesanskou vírou ,
je takjednoduchá a májen párjednoduchých pravidel?
"Jsem rád, když je každý šlastný," prohlásil Artuš a ona věděla, že to utečně odpovídájeho povaze; opravdu se snažil, aby byl každý šlastný, ichni až do toho posledního poddaného. Dovolil, aby se mezi Gwen-vyfar a Lancelotem odehrávalo to, co se odehrálo, jenom proto, že děl, že jeho královna by byla nešlastná, kdyby je rozdělil, stejně tak chtěl Gwenhwyfar ranit tím, že by si vzaljinou ženu nebo milenku, která mu dala syna, kterého mu ona dát nemohla.
Neni dostatečně bezohledný, aby byl velekrálem, napadloji, zatímco naslouchala ustanovým truchlivým písním. Artuš začal mluvit o cornwallských do-♀

lech na cín a olovo - mohla by se na nějet podívat, vévoda Marcus by n vědět, že není vládcem celé země, a bezpochyby by se s Isottou spřáteL . obě mají vztah k hudbě - podívej, jak pozorně naslouchá Drustanovi: To neni láska k hudbě, co řikoua.lo jeji oči k tomc mladikovi, napadlo 1 gaine, ale nei-íkala nic. Pi-emítala o čtyřech královnách, které seděly u a lu, a povzdechla si; Isotta nemůže odvrátit oči od Drustana a kdo jf může mít za zlé? Vévoda Marcusje starý a pi-ísný, má bystré pátravé c které nevěští nic dobrého, trochují připomíná Lota z Orknejí. Morgul si nechala zavolat mladého Lamoraka a nyní mu něco šeptala do uCl , kdojí to může mít za zlé? Provdaliji za Lota-a s tím to nevyhrála-bi jí teprve čtrnáct, a za Lotova života si dávala pozor, aby neranila j pýchu a nikdy mu nepi-ivedla mladíky, které milovala, na oči. A já ne o nic lepši než oni, jednou rukou Izýčkrirn Uriense, a jak je to jen nožné, vklot do postele s Accolonem a ospravedlňzcji se tim, že Accolon je mzij kněz... Uvažovala, zda nějaká ženajedná někdyjinak. Gwenhwyfár byla velel lovnou, a pi-itom ona pivní měla milenee... a Morgaine pi-ipadalo, žejí sr ztvrdlo v kámen. Ona, Morgause a Isotta mají za muže starce, ale ta vý už je jejich osud. Avšak Gwenhwyfar se provdala za muže, kte hezký aje stejně starýjako ona, a navícje velekrálem - co by si mohl přát?
Drustan odložil harfu, uklonil se a pozvedl roh s vínem, aby si s hrdlo. "Už nemohu zpívat," i-ekl, "ale jestli si paní Morgaine chče moji harfu, bude mi ctí. Slyšeljsem, žeje vynikající hudebnice." "Ano, zazpívej nám, dítě moje," vyzvalaji Morgause a Artuš se př "Ano, už dlouhojsem neslyšel tvůj hlas aje to dosud ten nejsladší který znám... možná je to proto, že první, na který si v životě vzjr nám," i-ekl Artuš. "Myslím, žes mi zpívávala ukolébavky, ještě než uměl mluvit, a ty samajsi byla dítě. Nejraději na tebe vzpomínám tal Morgaine," dodal a v očích se mu zračila bolest, před kterou Morg sklopila oči.

Je tohle to, co mi Gzuenhzuyfar nemziže odpzcstit, že pro nělao ředstavuji Bohyně? Vzala si od Drustana harfu a sklonila hlavu nad struny, dotý sejichjedné po druhé.
; Je naladěnajinak než moje," řekla a vyzkoušela pár strun a pak zv hlavu, protože v dolní části síně byl nějaký pohyb. Ozvala se trubka a slyšet dupání okovaných bot. Artuš se napůl zvedl, potom dopadl zpi sedadlo, když do síně vpochodovali čtyři ozbrojení muži s mečem a št v rukou.
Cai vstal a přistoupil k nim, chtěl bránit krále - nebylo dovoleno povat o svatodušních sváteích do síně se zbraněmi. HI-ubě ho ods stranou.
Muži na sobě měli římské helmy - Morgaine takové viděla uch v Avalonu - a krátké vojenské tuniky a římskou výzbroj, za nimi tlusté červené vojenské pláště. Morgaine nevěřícně zamrkala - vypa

p,jako kdyby z minulosti vystoupili římští legionáři;jeden z mužů měl a konci kopí yřezávanou pozlacenou sošku orla.

;
"Artuši, vévodo britský!" vykřikljeden z mužů. "Pi-inášíme ti zprávu od l,ucia, římského císaře!"
, Artuš povstal a učinil krok směrem k mužům oblečenýmjako legionáři. ;Nejsem vévoda britský, ale velekrál," opravil ho mírně a dodal: "A žád-ého císaře Lucia neznám. Řím padl aje v rukou barbarů - a, bezpochy-y, podvodníků. Přesto člověk nemůže pověsit psa za nestoudnostjeho ána. Sdělte mi svoji zprávu."
; "Jsem Castor, centurio legie Valerii Victrixe," prohlásil muž, který již tiluvil. , V Galii se znovu vytvoi-ily legie pod korouhví Lucia Valeria, fmského císaře. Zpráva od Lucia zní: Ty, Artuš, vévoda britský, můžeš adále vládnout podle svých zvyklostí a na základě svých rozhodnutí, okud mu pošleš do šesti týdnů královskou poctu spočívající ve čtyi-iceti mcích zlata, dvou tuctech britských perel a tří vozů železa, cínu a olova ; tvé země spolu se stovkou loktů spi-edené britské vlny a stovkou otroků." Lancelot se zvedl a doslova vskočil do prostoru pi-ed králem. "Můj pane Artuši!" zvolal, "dovol, aI dám co proto těmto nestoudným sům a pošluje kňučící zpátky kjejich pánovi, abv řekli svému bláhovému ;uciovi, žejestli chce, aby mu Anglie vzdala poctu, af si pro ni sám pi-ijde pokusí seji vzít..."
;,očkej, Lancelote," zarazil ho Artuš jemně a usmíval se přitom na vého přítele, "tohle není ten nejlepší způsob." Chvíli si legionáře prohlí-el; Castor měl meč napůl vytažený z pochvy, a Artuš zachmuřeně pozna-nenal: "V tento posvátný den nesmí být na mém dvoi-e tasena zbraň, njáku. Neočekávám, že by barbar z Galie znal způsoby civilizované země, ejestliže nezastrčíš meč zpátky do pochy, potom, to ti přísahám, přijde .ancelot a bude ti ho muset odebrat. A o Lancelotovijsi bezpochyby slyšel v Galii. Ale nechci u svého trůnu žádnou krev.
Castor zuřivě vycenil zuby a zastrčil meč zpátky do pochvy. ;Tvého ytíře Lancelota se nebojím," řekl. "Svoje dny ve válce se Sasy májiž dávno a sebou. Ale byljsem vyslánjako posel s pi-íkazy, že nesmím prolít žádnou zev. Jakou odpověd mám dát svému císaři, vévodo Artuši?" ,Zádnou - jestli odmítáš použít můj pravý titul v mé vlastní síni " , ,
rohlásil Artuš. "Avšak řekni Luciovi tohle: Uther Pendragon nastoupil o Ambrosiovi Aurelianovi, když zde nebyli žádní Římané, aby nám omohli v boji na život a na smrt proti Sasům ajá, Artuš,jsem nastoupil o svém otci Utherovi a můj synovec Galahad nastoupí na britský trůn o mně. Není tu nikdo, kdo by si podle zákona mohl činit nároky na odnost císaře po mně - římské impérium již v Británii nevládne. Jestli i Lucius přeje vládnout ve své rodné Galii a lidjej tam přijímájako krále, stě nebudu sjeho nároky soupei-it; alejestli si bude činit nároky najediný ousek Británie nebo Malé Británie, potom od nás nedostane nicjiného ežli tři tucty hrotů dobiých britských šípů tam, kde mu udělají nejlépe." ♀

Castor, bledý vzteky, prohlásil: "Můj císař takovou nestoudnou odp věd předvídal a nařídil mně, abych řekl toto: Malá Britániejejiž vje] rukou, už

uvěznil syna krále Bana Borse na svém vlastním hradě. A a císař Lucius podrobí celou Malou Británii, potom pi-ijde do Británie,jaj kdysi císař Claudius a znovu tvoji zem dobude, bez ohledu na všechny t pomalované náčelníky!" "
"Řekni svému císaři," nedal se Artuš, "že moje nabídka ti-í tuctů hr britských šípů platí a že ode mne nedostane žádnou jinou poctu n jeden šíp do srdce. Řekni mu také, žejestliže zki-ivíjediný vlásek na h1 mého rytíře Borse, předám ho do rukou Lancelotovi a Lionelovi,jsou jeho bratři, aby z něj zaživa stáhli kůži a pověsilijeho tělo na hradní s Ted se vrat ke svému císai-i a předej mu moji zprávu. Ne, Caii, ai se:;j nikdo ani nedotkne - poselje pod ochranou."
Když legionáři vypochodovali ze síně, rozhostilo se zděšené tichoi kterém doznívaly kroky jejich okovaných bot narážející na kamen dlažbu. Když utichly, ozval se hluk, ale Artuš zvedl ruku a bylo opět tic "Zítra nebudou žádné hry, protože se musíme přichystat na skutečný řekl, "a jako cenu vám mohu nabídnout vyplenění toho samozva císaře. Rytíři moji, chci, abyste byli za rozbřesku připraveni vydat sá pobřeží. Caii, zajisti potraviny. Lancelote," slabě se usmál, když pohii na svého přítele - "nejraději bych tě nechal tady, abys střežil král alejelikožje uvězněn tvůj bratr, vím, že si budeš přátjet s námi. Po kněze, aby sloužil svatou mši za ty z vás, kteří si pi-ejí odčinit vš hříchy, než se zítra na úsvitu vydáte do boje. Pane Uwaine" - očima činul na svém nejnovějším společníkovi, který seděl mezi mladšími "nyní ti mohu nabídnout slávu ve skutečném boji místo ve hrách. tě, jako syna své sestiy, abys jel po mém boku a kryl mi záda před cem."
"Je mi ctí, m-můj králi," zamumlal Uwaine a obličej mu eelý a v tu chvíli Morgaine spatřila něco, čím si Artuš získával tak v oddanost.
"Uriensi, můj dobrý švagře," osloviljejího muže Artuš, "ponec královnu v tvé péči - zůstaň na Camelotu a střežjej, dokud se nevrá Uklonil se, aby Gwenhwyfar políbil ruku. "Má paní, prosím tě, abyS " odpustila, žejiž nebudeme dále hodovat - znovu se na nás valí v Gwenhwyfar byla bledájakojejí šaty. ;Vím, žeji rád uvítáš, múj Bůh s tebou, drahý manželi." A nahnula se dopředu, aby ho Povstal, sestoupil ze stilpínku, ukazoval na iytíře kolem sebe. "Gawaine, Linonele, Garetle - všichni rytíři, následujte mě!" Lancelot seještě na okamžik zdržel a pak šel za ní. "I mně pop mě Bůh neopustil, moje královno."
"Ach, Bože - Lancelote..." vyhrkla Gwenhwyfar a bez ohledu na ny přítomné se mu vrhla do náruče. Drželji ve svém objetí a ně promlouval, tak tiše, že ho Morgaine neslyšela, ale všimla si, že

KRrlL ,JELEN

573

[áče. Když však zvedla hlavu, měla obličej suchý, bez slz. "Bůh tě dopro-ízej, lásko moje."
"A Bůh s tebou, má nejdražší," odvětil Laneelot velmi tiše. "Al už se atím, nebo ne, nechlje Bůh s tebou." Obrátil se k Morgaine. ;Tedjsem ikutku rád, že navštívíš Elaine. Musíš pozdravovat moji drahou ženu řícijí, žejsem odjel s Artušem, abych zachránil svého příbuzného Borse řed tím lumpem, co si říká císař Lucius. Řekni jí, že se modlím, aby ji úh neopouštěl a chránilji a pozdravuji svoje děti."
Chvíli tiše postál a Morgaine si nejdříve myslela, žeji také políbí, ale iísto toho se usmál a pakji něžně pohladil po tváři. "Bůh bud i s tebou, Lorgaine, aijiž o to stojíš, nebo ne." Obrátil se, aby se připojil k Artušovi ostatním rytířům, kteří se shromaždovali v dolní části síně. Uriens vstoupil na stupínek a uklonil se Gwenhwyfar. "K tvým službám, iá paní."
Jestliže se tomu starci vysměje, pomyslela si s náhlou zui-ivostí Morgaine, todím ji! Uriens to myslel dobře ajeho povinnost bylajen formální, byl malý hold vzdaný příbuzné; Camelot bude v poi-ádku v rukou Caie Lucana, takjako vždycky. Avšak Gwenhwyfar byla zvyklá na diplomacii dvora. Vážně odvětila: "Děkuji ti, pane Uriensi. Vítám tě na našem radě. Morgaineje moje drahá přítelkyně a sestra a budu šíastna, když budu mít zase u dvora."
tch Gwenlazuyfrcr, Gweralauiyfar, jaká j.si lhářka! Morgaine však sladce na-ltla: "Ale já musím jet navštívit svoji pi-íbuznou Elaine. Lancelot mě ádal, abychjí sdělila tu zprávu."
"Jsi laskavá jako vždycky," prohlásil Uriens, "a jelikož na našem ven-ivě se neválčí, přes Kanál můžeš jet, kdy si budeš přát. Požádal bych colona, aby tě doprovázel, aleje pravděpodobné, že pojede na pobřeží

Vskutku by mě poneclaal v Accolonově péči; ten smýšli o každém jen dobře, myslela si Morgaine a vřele manžela políbila. "Až navštívím Elaine, můj tne, dovolíš mi, abych navštívila svoji pi ibuznou v Avalonu?" "Můžeš si dělat, co chceš, má paní," prohlásil Uriens, "ale než se vydáš tcestu, mohla bys mi vybalit věci? Můj sluha to nikdy neudělá tak dobře ko ty. A necháš mi tu nějaké bylinné masti a medicíny?"
"Tojistě," souhlasila, a když se šla pi-ipravovat na cestu, s odevzdaností yslela na to, že bezpochyby dnes v noci, než se rozloučí, bude chtít s ní át. Nu, ydržela to dříve, vydrží to znovu.
Jaká se ze mn.e stala, děvka!
♀

orgaine věděla, že se odváží podstoupit svoji cestujed
tehdy, bude-li postupovat zvolna - krok za krok
každý den kousek. Jejím plvním cílem byl Pellino hrad; hoi-kou ironii osudu spočívalo její první poslání v tom, že př, vzkaz Lancelotově ženě ajeho dětem.

Po celý první denjela na sever přes zvlněné kopce po staré římské ca Kevin se nabídl, že ji doprovodí a málem se nechala zlákat; popadl staré obavy, že ani tentokrát nenajde cestu do Avalonu, nepodařl jí zavolat avalonskou loď; že zase zabloudí do pohádkového králov a ztratí se tam navždy.

Ještě teď měla strach; zůstala tam tehdy tak dlouho...

Čtvrtého dnejiž měla Pellinorův hrad na dohled a v poledne toho d po jízdě po bahnitém bi-ehu jezera, které již neneslo žádné známky drakovi, kteiý tu kdysi sídlil, zahlédla menší usedlost, kterou dal Pellin po svatbě Elaine s Lancelotem.

Byl to spíš statek nežli hrad; v těchto mírových dnech na venk mnoho opevněných míst nebylo. Široké trávníky se táhly až k cestě, a lu Morgaine přijížděla k domu, vyplašila hejno hus, které se zvedlo s vel křikem.

Pi-išelji uvítat nastrojený komorník, chtěl, aby se představila a uv důvod své návštěvy.

; Jsem paní Morgaine, manželka krále Uriense ze severního Wal Nesu zprávu od pana Lancelota."

Zavedliji do místnosti, kde se mohla umýt a osvěžit, a pakji pozvali velké síně, kde hoi-el oheň, a nabídlijí pšeničné koláčky s medem a lá s dobrým vínem. Morgaine si uvědomila, žeji nudí, sjakou obi-adnos pi-ijímají - nakonecje příbuzná, a ne státní návštěva. Po nějaké době místnosti nakoukl malý chlapec, a když zjistil, žeje sama, přistoupil k Byl světlovlasý, měl modré oči a tváře posety zlatavými pihami, tv věděla, čí je to syn, ačkoliv nikterak nepřipomínal svého otce. "Tyjsi paní Morgaine, které říkají víla Morgaine?"

Morgaine odpověděla: ;Tojsem. Ajsem tvoje tetička, Galahade." ; Jak víš, jak se jmenuji?" zeptal se jí podezíravě. "Jsi snad čaroděj Proč ti říkají víla Morgaine?"

"Protože mám v sobě starou královskou krev Avalonu," odpověd

"a bylajsem tam vychována. A tvojejméno znám, ne díky kouzlům a rům, ale protože vypadášjako tvoje matka, kteráje také moje příbuzI "Můj otec se takéjmenuje Galahad," řeklo dítě, "ale Sasové mu ří Elfí šíp."

"Přijela jsem za vámi, abych vám předala otcovy pozdravy, tobě, matce a tvým sestrám," řekla Morgaine.

"Nimue je hloupá holka," prohlásil Galahad. "Je to velké děvče, je jí t let, ale plakala, když se otec vrátil, a nenechala se vzít do náruče políbit, protože ho nepoznala. Znáš mého otce?"
;"Jistěže znám," odpověděla Morgaine. "Jeho matka, Jezerní paní, byla iou tetou a vychovala mě."
Tvářil se podezřívavě ajeho tvářička se zkrabatila. "Matka mi řekla, že ezerní paníje zlá čarodějnice."

"Tvoje matkaje..." Morgaine se zarazila a snažila se svoje slova uhladit; to nakonecjenom dítě. "Tvoje matka nepoznala Jezerní paní takjako . Byla to dobrá a moudrá žena a velká kněžka."
"Cože?" Viděla, že Ga(ahad má s tím pojmem potíže. "Otec Griflin říká , rjenom muži mohou být knězi, protože muži jsou stvořeni k obrazu ha, a ženy ne. Nimue řekla, že až vyroste, chtěla by být kněžkou a učit číst a psát a hrát na harfu a Otec Griffnjí řekl, že žádná žena nemůže hle všechno dělat."
"Potom se Otec Griffin mýlil," prohlásila Morgaine, "protožejá sama hle všechno umím aještě víc."
"To ti nevěřím," řekl Galahad a prohlížel siji nedůvěřivým pohledem. dyslíš si, že nikdo nemá pravdu, jen ty, viď? Moje matka říká, že malí nesmějí vzpouzet dospělým, ale ty nevypadáš o moc starší nežjá. Nejsi moc větší, že ne?"
vforgaine se zasmála a odpověděla: "Ale jsem starší než tvoje matka bo tvůj otec, Galahade, i když nejsem moc velká."
U dvei-í byl nějaký hluk a objevila se Elaine. Zjemněla a tělo se jí kulatilo, ňadrají visela dolů - nakonec, i-íkala si Morgaine, porodila ti-i ti ajedno stále kojí. Pi-esto byla stále půvabná, zlaté vlasyjí zái-ilyjako dycky a objala Morgaine,jako kdyby se viděly včera.
"Vidím, že jste se se synem už seznámili," řekla. "Nimue je ve svém ikoji, dostala trest-byla drzá na Otce Grifina-a Gwennie, díky Bohu, ; spí -je to neklidné dítě a většinu nocijsem kvůli ní probděla. Přijelas amelotu? Proč nepi-ijel s tebou můj pán, Morgaine?"
"Právě to jsem ti přijela sdělit," odpověděla jí Morgaine. "Lancelota akou dobu neuvidíš. V Malé Británii je válka a jeho bratr Bors je ězněn na svém hradě. Celá Artušova družina se vypravila ho zachránit porazit muže, kteiý se prohlásil za císaře."
Elaine se zalily oči slzami, ale malému Galahadovi se rozzái-il obličej rušením. "Kdybych byl starší," i-ekl, "byl bychjedním z družiny a můj ec by mě pasoval na rytíře a já bych jel s nimi a bojoval bych s těmi rými Sasy - a s tím císařem taky!"
Elaine si vyslechla Morgaininu zvěst a řekla: "Ten Lucius mi připadá co blázen!"
"Blázen neblázen, má armádu a činí si nárokyjménem Říma," prohlá-a Morgaine. "Lancelot mě posílá, abych tě pozdravila a políbila za něj ti - i když tento mladý muž je bezpochyby moc velký, abych ho líbala ♀

jako malého chlapečka," řekla a usmála se na Galahada. "Můj nevla syn Uwaine si ve tvém věku na něco takového pi-ipadal už velký, a p několika dny se z něj staljeden z Artušových společníků." "Jakje starý?" zeptal se Galahad, a když mu Morgaine řekla, že patn jeho tvářička se zachmuřila a začal zui-ivě počítat na prstících. Elaine se zeptala: "Jak vypadal můj drahý pán? Galahade, běž za s učitelem, chci si promluvit se svou sestřenkou o samotě," a když odešlo, řekla: "Před svatodušními svátkyjsem měla čas promluvit si s L celotem, víc než za všechna léta, cojsme spolu. Tohle bylo za celé ty n poprvé, cojsem sijeho společnosti užila víc než týden!"
"Aspoň tě tentokrát nepi-ivedl dojiného stavu," řekla Morgaine. ;To ne," souhlasila Elaine, "a byl velmi pozorný a nechtěl po abych s ním v posledních týdnech, cojsme čekali na Gwenino narozi spala - říkal, že už by to pro mě nebylo příjemné. Neodmítla bych ho, abych řekla pravdu, dřív na mě nebral ohled... a k něčemu bych t chtěla pi-iznat, Morgaine."
"Zapomínáš," i-ekla Morgaine s náznakem úsměvu, "že Lancelota zp po celý život."
"Řekni mi," vyzvalaji Elaine, ,jednoujsem přísahala, že se tě na to n nezeptám - byl Lancelot tvým milencem, spala jsi s ním někdy?" Morgaine se zahleděla na její ztrhaný obličej a zavrtěla hlavou. "1 Elaine. Byla doba, kdy jsem si na to myslela - ale nikdy k tomu nedá Nemilovala jsem ho, ani on mě." A samotnou ji pi-ekvapilo, jak jsoc slova pravdivá, ačkoliv si to dosud neuvědomila.
Elaine hleděla k zemi, na skvrnu slunce pronikající staiým sklem, kG tu bylo od římských dnů. "Morgaine - když byl o svatodušních svátC na Camelotu, viděl se s královnou?"
; Jelikož Lancelot není slepý a protože královna seděla na stupf vedle Artuše, vidětji musel," odpověděla Morgaine suše.
Elaine udělala netrpělivé gesto. , Víš, jak to myslím!" Copak je.ště ořád žárli? Coak Gwenhmyfar tak nesnáši? Má Lanctřl porodila mu děti, vi, že je to čestný muž, co zic hy si mohla řát? Avšak 1G viděla,jak si mladší žena nervózně mne ruce a na řasách sejí objevilysl změkla a řekla: "Elaine, mluvil s královnou

a políbil ji na rozloučet když byl povolán do boje. Ale to ti pi-ísahám, že s ní mluviljen zdvol ne jako milenec. Znají se od mládí, a jestliže nemohou zapomenou; kdysi se milovali tak,jak se muži či ženě stávájenjednou za život, md jim to vyčítat? Jsijeho žena, Elaine, a pozna(ajsem, že když žádal, al7 ti předalajeho zprávu, že tě má rád."

"Ajájsem přísahala, že se s tím spokojím,je to tak?"

Elaine sklonila hlavu a Morgaine viděla,jak vzrušeně mrká, ale n kala a konečně zvedla hlavu. "Ty, kterájsi měla tolik milenců, poznalií někdy, eo toje láska?"

Morgaine cítila, jak ji znovu zaplavuje starý pocit bláznivé lásky,

u cítili s Lancelotem v Avalonu na sluncem zalitém kopci, kdy si leželi náručí... Tolikje to k sobě přitahovalo, až vše skončilo hořkým neúspě-lem. Vší silou vůle však tu vzpomínku zaplašila a vybavila si Accolona, terý v ní znovu vzbudil sladkou ženskou touhu, která zaplnila její srd- i tělo, když již myslela, že je stará, napůl mrtvá a opuštěná... přivedl zpátky k Bohyni, která z ní znovu učinila kněžku... cítila,jakjí tvář za-vá červeň. Pomalu přikývla.

"Ano, dítě moje. Poznala - vím, co je to

Viděla, že Elaine byjí nejraději položilaještě stovku otázek a napadlo ,jak by bylo hezké se podělit o svoje zkušenosti s ženou, která byla kdysi, oté co opustila Avalon, její přítelkyní a za jejíž manželství nesla odpo-:dnost-ale nešlo to. Tajemství tvoří součást moci kněžky a mluvit o tom, je mezi ní a Accolonem, by znamenalo vynést to na světlo z království suzel, učinit z nijenom nespokojenou manželku, která se vplížila na lože ého nevlastního syna. Proto řekla: "Ale ted si s tebou musím o něčem romluvit. Vzpomínáš si, jak jsi mi kdysi přísahala - že když ti pomohu skat Lancelota, dáš mi, o cojsem tě požádala. Nimuejiž bylo pět,je dost ará na to, aby š1a někam na vychování. Zítra odjíždím do Avalonu. Musíš připravit, aby mohla odjet se mnou."

"Ne!" vykřikla ajejí zoufalý výkřik se rozléhal místností. "Ne, ne, Mor-ine - to nemyslíš vážně!"

Tohohle se Morgaine obávala. Odpověděla odtažitým tvrdým tónem. "Elaine. Přísahalajsi mi to!"

; Jak jsem mohla přísahat, že ti dám dítě, které ještě nebylo na světě? etušilajsem tehdy, co to znamená - ach ne, moji dceru ne - nemůžeš iji vzít, je ještě malá!"

A Morgainejen opakovala. "Přísahalas."

"A co když odmítnu?" ptala se Elaine zoufale, připravenajako kočka ránící svoje koťata před velkým zlým psem.

; Jestli odmítneš," řekla Morgaine tichým hlasem, "až se Lancelot vrátí mů, povím mu,jak to bylo sjeho svatbou,jakjsi plakala a prosila mě, ych ho očarovala, aby se obrátil od Gwenhwyfar k tobě. Myslí si, žejsi vinná obě mých kouzel, Elaine, a nic ti nevyčítá. Chceš, aby se dozvěděl avdu?"

"To neuděláš!" vykřikla Elaine celá bledá hrůzou.

; Jen mě vyzkoušej," namítla Morgaine. "Nevím,jak křesťané přistupují přísaze, ale ujišuji tě, že mezi těmi, kteří uctívají Bohyni, je brána iprosto vážně. A tak jsem brala i já tvoji přísahu. Počkala jsem si, až ideš mít další dceru, ale Nimueje moje,jakjsi mi slíbila." "Ale - ale co z ní bude? Je to ki-eslanské dítě -jakji mohu poslat od atky pryč - do světa pohanských kouzel...?"

"Jsem, koneckonců,její pi ibuzná," namítla Morgainejemně. ; Jak dlou- už mě znáš, Elaine? Udělalajsem snad někdy něco nepoetivého, něco ho, že váháš svěřit mi dítě do péče? Nechciji přecejako potravu pro ♀

draka, a ty dny, kdy byli i zločinci upalováni na oltáři nebo obětováni,j již dávno pryč."

"Co s ní tedy v Avalonu bude?" zeptala se Elaine s takovým strache v hlase, až Morgaine zapochybovala, zda v ní sama nevzbudila nedůvě "Bude z ní kněžka, která pozná všechna tajemství Avalonu," řekla Ma gaine. "Jednoho dne dokáže číst z hvězd a pochopí všechnu moudra světa a nebes." Uvědomila si, že se usmívá. "Galahad mi i-ekl, že Nimi si pi-eje naučit se číst a psát a hrát na harfu - a v

Avalonu jí tohle neb nikdo zakazovat. Její život bude lehěí, než kdybys ji dala do kláštc Určitě po ní budeme žádat méně půstu a pokání."
"Ale - ale co řeknu Lancelotovi?" zaváhala Elaine.
"Řekni mu, co chceš," řekla Morgaine. "Nejlepší by bylo i-íci mu pi du, žesji poslala na vychování do Avalonu, aby vyplnila místo, kterf tam uvolnilo. Mně však nezáleží na tom, zda mu budeš lhát - můžeš p říci, že se utopila v jezeře, nebo že ji odnesl duch starého Pellinora draka, mněje tojedno."
"A co kněží? Až se Otec Griffin dozví, žejsem svoji dceru poslala, se z ní stala čarodějka v pohanské zemi... -=
"Na tom, co řekneš jemu, mi záleží ještě méně," namítla Morgai: , Jestli mu chceš říci, žes vydala svoji duši napospas mým kouzlům, at získala manžela a žes mi za to slíbila svoji pI-vní dceru - co říkáš? Mysl že to mu neřekneš."
; Jsi tvrdá, Morgaine," i-ekla Elaine a z očíjí kanuly slzy. "Nemůžeš dát pár dní, abychji připravila na cestu, abychjí sbalila věci, které bu potřebovat?"
"Moc toho potřebovat nebude," řekla Morgaine. "Něco na převleč jestli myslíš, a teplé oblečení na cestu: tlustý plášl a pořádné boty, nic V Avalonují dají šaty novicky. Věř mi," dodala laskavě, "budou s ní zacl zet s láskou a úctou, jak se sluší na vnučku velekněžky. Nebudou ji nt k žádnému velkému odříkání, dokud nebude dost velká na to, aby. vydržela. Myslím, že tam bude šťastná."
"Šťastná? V tom místě plném čárů a kouzel?"
Morgaine řekla s naprostým přesvědčením, až sejejí slova dotkla E1 nina srdce: "Přísahám ti - samajsem byla v Avalonu šfastná a nebylo d: co jsem jej opustila, abych netoužila se tam vrátit. Copak jsem ti něl lhala? Pojd - ukaž mi to dítě."

"Přikázalajsemjí, aby zůstala ve svém pokoji a o samotě předla až západu slunce. Byla hrubá na kněze a musí být za to potrestána. ; Jájí však její trest odpouštím," řekla Morgaine. "nynísemjejí op rovnicí a matkoujá, a není už žádný důvod, aby projevovala tomu kn zdvořilost. Zaveď mě k ní."

Vypravily se příšťho dne na úsvitu. Nimue při loučení s matkou la, ale nebyly na cestě ani hodinu, už začala po Morgaine zpod

KRÁL ,JELEN

579

áého pláště zvědavě pokukovat. Na svůj věk byla vysoká, nepi-ipomínala ;,ancelotovu matku Viviane, spíš Morgause nebo Igraine; měla světlé lasy s nádechem mědi ve zlatých prameneh, takže Morgaine usoudila, fe až bude větší, bude mít vlasy rezavé. Oči měla barvy lesních fialek, které bstou u potoka. Před cestou posnídalyjen trochu vína a vody, tak se Morgaine zeptala: =Nemáš hlad, Nimue? Můžeme se zastavit a nasnídat se,jakmile najdeme ějakou mýtinu, jestli chceš."
; "Ano, tetičko."
"Nu dobrá." A brzy slezla z koně a sundala děvčátko zjejího poníka. Děvče sklonilo hlavu a zakňouralo: "Musím se..."
"Jestli se musíš vyčurat, běž tamhle za strom se služebnou," řekla Mor-;aine, "a nikdy se nestyd mluvit o tom, coje od bohů přirozené." "Otec Griffm říká, že to není slušné."
"A už přede mnou nikdy nemluv o tom, co ti řekl Otec Griff n," poká-alaji Morgaine sicejemně, ale zajejími mírnými slovy bylo cítit tvrdost amene. "Tojejiž minulost, Nimue."
Když se dítě vrátilo, i-eklo s očima rozšířenýma úžasem: ; Viděla jsem, tk na mě za stromem vykouklo něco velmi malého. Galahad říkal, že se azýváš víla Morgaine - byla to víla, tetiěko?"
Morgaine zavrtěla hlavou a řekla. "Ne, to byl někdo z dávného lidu y z kopců -jsou tak skutečnájako ty nebojá. Je lepší o nich nemluvit, Timue, ani si jich nevšímat. Jsou velmi plaší a bojí se lidí, kteří žijí ve esnicích a na farmách."
"Kde tedy žijí?"
"Žijí v kopcích a lesích," odpověděla Morgaine. "Nesnesou pohled na emi,ježjejejich matkou, znásilněnou pluhem a přinucenou nést úrodu, roto nežijí ve vesnicích."
"A neořou a nesklízejí, tetičko? Co tedyjedí?"
; Jen takové věci, které nám země dává sama ze své vůle," řekla Morgai-e. "Kořeny, bobule a byliny, ovoce a semena - maso ochutnají jen pi-i :lkých hostinách. Jak jsem ti řekla, je lepší o nich nemluvit, ale můžeš a kraji paseky nechat kousek chleba, mám ho dost pro všechny." Ulomila bochníku kousek chleba a

nechala Nimue, abyjej donesla na kraj lesa. (ainejim vskutku dalajídla, že byjim vystačilo na deset dní putování, iísto krátké cesty do Avalonu.
Samajedla málo, ale dítěti dovolila, aby se najedlo,jak chtělo, a natřela imue chléb medem; na půst má dost času, nakonec ještě stále rychle iste. "Ty nejíš žádné maso, tetičko?" zeptala se Nimue. "Držiš snad půst?" Morgaine si najednou vybavila, jak se sama vyptávala Viviane. "Ne, jídám ho často."
"Tobě nechutná? Mně ano."
,Tak hojez,jestli chceš. Kněžky nemívají maso příliš často, ale není to ikázanéjídlo, rozhodně ne pro tebejako dítě."
♀

; Jsou jako jeptišky? Stále drží půst? Otec Griff n říká..." Zarazila protože si vzpomněla, žejí Morgaine řekla, žejí nexná citovat svého kni a Morgaine to potěšilo; to děvče se učí rychle.
Řekla: "Mělajsem na mysli, abys nebrala to, co Otec Gx-ifFm říkáj; návod, pro svůj vlastní život. Ale můžeš mi říci, co ř-íká, ajednoho dni naučíš sama pro sebe rozlišovat, v čem má pravdu, a coje bláhovost n něcoještě horšího."
"Říká, že muži a ženy musejí držet půst za svoje hi-íchy. Pročje tomu ta Morgaine zavx-těla hlavou. "Lidé v Avalonu někdy drží půst, aby nau svoje tělo dělat to, cojim bylo řečeno, ale nedávají si pi-ehnané požada kteréje těžké splnit-jsou chvíle, kdy se člověk musí obejít bezjídla, vody či bez spánku a tělo musí poslouchat mysl, ne ji ovládat. I nemůžeš soustředit na posvátné věci, na moudrost nebo ji zklidnit dlouhou meditaci, která otevírá mysl novým královstvíxn, jestliže I křičí: Nakrm mě! nebo Mám žízeň! Tak se učíme potlačitjeho požada Rozumíš?"
"No, moc ne," přiznalo se děvčátko.
"Porozumíš tomu, až budeš starší. Px-o teď stačí, když se najíš a bude pokračovat v cestě."
Nimue dojedla chléb s medem a otřela si čistotně rixčky o chomáč tr "Ani Otci Griffinovijsem nikdy pořádně nerozuměla, ale ten se na mi to zlobil. A bylajsem potrestaná, kdyžjsem se ho zeptala, proč muši držet půst a modlit se za své hříchy, když Kristus námjejiž odpustil, a mi řekl, že jsem neznaboh, a přinutil matku, aby mě poslala do mi pokoje. Co toje neznaboh, tetičko?"
;Tak i-íkají kněži těm, které nemají rádi," odpověděla jí Morgai "Otec Griffnje blázen. I ti nejlepší křestanští kněží neotravují takovj i-ečmi maličké,jakojsi ty, kteřiještě nedovedou spáchat hi-ích. Bude d času hovořit o hi-íchu, Nimue, až budeš schopna nějaký spáchat, nebc si dokážeš vybrat mezi dobrem a zlem."
Nimue poslušně nasedla na svého poníka, ale po chvíli se ozv "Tetičko Morgaine-alejá nejsem tak hodné děvče. Já hřeším pořád. S1 dělám špatné věci. Vůbec mě nepi-ekvapuje, že mě matka poslala pi Proto mě posílá do zlého místa, protožejsem nehodná holka." Morgaine cítila,jak sejí hrdlo sevřelo bolestí. Měla sto chutí sesedn z koně a přispěchat k Nimue, uchopit dítě do náručí, držetji těsně u s a líbatji a líbat. Bez dechu ze sebe dostala: ;To už nikdy neříkej, Nim Nikdy! To není pravda, přísahám ti, že to není pravda! Tvoje matlv nechtěla poslat pryč, ajestliže si myslí, že Avalonje zlé místo, nemělt tam posílat, aíjsemjí vyhrožovala čímkoli!"
Nimue se tiše zeptala: "Proč mě tedy poslala pryč?"
"Protože jsi byla přislíbena Avalonu, ještě než ses narodila, dítě mi Protože tvoje babička byla kněžka a protožejá nemám pro Bohyni žád dceru, ty jsi posílána dó Avalonu, aby ses naučila všechny moudt

sloužila Bohyni." Všimla si, že jí tečou slzy na Nimuiny světlé vlásky. Kdo ti vnukl představu, žeje to za trest?"
, Jedna z žen - když mi balila věci..." Nimue zaváhala. "Slyšelajsemjak á, že matka by mě neměla posílat do takového zlého místa - a Otec rifin mi i-ekl, žejsem nehodné děvče."
Morgaine sesedla z koně, sevřela Nimue ve svém objetí a kolébala s ní em a

tam. "Ne, ne," opakovala něžně, "ne, miláčku, to ne. Jsi hodné Iděvče. Jestliže jsi zlobila nebo byla líná či neposlušná, to není hřích, toje n proto, že nejsi dost stará na to, abys dovedla být lepší, a až se naučíš lat, coje správné, potom to budeš dělat." A pak, protože se domnívala, :e toho řeklyjiž dost, změnila téma: "Podívej se na toho motýlka! Takové bany jsem ještě neviděla. Pojd, Nimue, zvednu tě na poníka," řekla a pozorně naslouchala, jak se malé děvčátko rozpovídalo o motýlcích. Sama by do Avalonu dojela za jediný den, ale krátké nohy Nimuina poníka nemohly tu vzdálenost pi-ekonat, tak přespalyjednu noc na pase-e. Nimue ještě venku nespala a tma ji děsila. Proto, když vyhasl oheň, Morgainejí dovolila, aby se schoulila vjejím náručí, a ukazovalají hvězdy. Děvčátko bylo unavené jízdou a spalo dobi-e, ale Morgaine dlouho leželajen tak beze snů, Nimuina hlavičkají spočívala na rameni a nap1-;ovalaji strachem o to děvče. Je tak daleko od Avalonu. Krok za krokem se jí znovu vybavovalo její učení i to, co by si měla pamatovat; nezapo-tněla však na nějaké důležité věci%

Konečně usnula, ale před úsvitem se jí zdálo, že zaslechla na pasece nějaké kroky a před ní se objevila Raven. Měla na sobě tmavý šat a skvr-nitou tuniku zjelenice. Oslovilaji "Morgaine! Morgaine, má nejdražší!" Její hlas, ten hlas, který Morgaine slyšela za všechny roky, které strávila v Avalonu,jenjedinkrát,ji naplnil překvapením a radostí. Uvažovala, co to má znamenat, rozhlížela se po pasece a napůl doufala, že živou Raven opět spatří. Paseka však byla prázdná, až na zbytky mlhy, bránící jí v pohledu na hvězdy, Morgaine si znovu lehla, nevěděla, zda její to zdá, nebo zda má vidění, měla pocit, že Raven ví, že se Morgaine blíží k Ava-lonu. Srdcejí prudce bušilo; slyšelajeho tlukot, ažji bolelo na prsou. Nikdy jsem neměla zůstat tak dlouho pryč. Měla jsem se pokusit vrátit se, když zemřela Viviane. I kdybych byla při tom pokusu zemřela, měla jsem jej učmit... Budou mě ted chtit - starou, unavenou, vyčerpanou - když mi již pomalu slábne vnitřni z.ak, když nemám, co jim nabidnout... ?

Dítě pojejím boku se ospale ozvalo a zavrtělo; lehce se přisunulo blíž do Morgainina náručí. Mox-gaineji objala rukou a pomyslela si: Přivádirn jim Vivicxninu vnučku. Ale jestliže mi dovoli, abych se vrátila, jenom kvůli ni, bude to horši než smrt. Coak mě Bohyně nav,ždycky zavrhla? Konečně zase usnula a nevzbudila se, dokud nebylo denní světlo, do-kud nezačala padat mlha. Byl to špatný začátek do nového dne; k poledni Nimuin poník ztratil podkovu, a ačkoliv Morgaine byla trpělivá a mohla by vzít dítě na koně před sebe - protože vážilo tak málo - a sama byla pro ♀

koně také malou zátěží, ten by bez potíží unesl dvě takové ženy - necht aby poník zchroml, proto musí odbočic do vesnice ke kováři. Necht aby se po venkově rozneslo, že králova sestraje na cestě do Avalonu, nyní nebylo vyhnutí. V téhle části světa se toho dělo tak málo, že ka událost se rozneslajako na ki-ídlech.

; Nu, nedalo se s tím nic dělat; to ubohé zvíře za to nemůže. Našli hlavní cestě vesničku. Od rána pršelo, a přestože bylo léto v rozpu Morgaine se třásla zimou a dítě bylo celé mokré a neklidné. Morga nevěnovala její nespokojenosti mnoho pozornosti, bylo jí děvčátka 1 zvláší když Nimue začala tiše plakat po mamince, ale nemohlají pom hlavně proto, že jedno z plvních učení kněžky bylo vydržet osaměl ;

i..

Bude se muset vyplakat, dokud se sama neutěší nebo se nenaučí žít b smutku, takjako se to učí všechna děvčata v Domě panen. Nyní bylo teprve po poledni, ale bylo tak zataženo, že nebylo vidět náznak slunce. Poněvadž bylo v tuto roční dobu dlouho světlo a Morga nechtěla strávit další noc na cestě, rozhodla se, že pojedou,jak nejdál bude možné. Potěšilo ji, že jakmile se znovu vydaly na cestu, Nir přestala kňourat a začala se zajímat o to, kudy projížděly. Nyní sf blížily k Avalonu. Nimue byla ospalá, takže klouzala ve svém sedle, musela Morgaine přendat z poníka na koně a držela ji před sebou _ sedle. Když dorazily ke břehůmjezera, děvče se vzbudilo, "Užjsme tam, tetičko?" zeptala se, kdyžji Morgaine postavila na ňc "Ne, ale už to není daleko," ujistilaji Morgaine. "Jestli bude všed v pořádku,jsme tam za půl hodinky a dostaneš večeři a půjdeš spát. A když všechno v pořcidku nebude? Morgaine na to nechtěla ani pomy: Pochyby mohly její sílu oslabit, i její schopnost vidění... Pět let strá pracným vyhledáváním stop až ke svému začátku; nyní se cítilajako

d vyvržena z Avalonu, a neměla možnost si vyzkoušet svoji sílu neneči Mám dostatek sily vTátit se...
?
"Nic nevidím," ozvala se Nimue. ; Je tohle to místo? Ale vždyČ tady není, tetičko." A se strachem se zahleděla na pochmurné zmáčené poi ží s osamělými chomáči v dešti šustícího rákosí. "Pošlou pro nás It řekla Morgaine.
"Alejak vědí, žejsme tady. Jak nás v tomhle dešti mohou vidět?" "Zavolám ji," řekla Morgaine. "Bud zticha, Nimue." V jejím nitn rozléhal dětský pláč, ale ted, když konečně stála na bi-ezích svého domi cítila,jak se v ní hromadí stará zkušenost,jakji naplňujejako víno pol Na okamžik sklonila hlavu v úpěnlivé modlitbě svého života, pak se dl ze nadechla a pozvedla ruce k vzývání.
V první chvíli necítila nic,jen bolest na prsou, ale pak se v ní vzedn vlna světla a zaslechla děvčátko po svém boku, jak úžasem vydel I.:
neměla však časji vnímat, protožejejí tělo bylo vzepjatéjako blesk n nebem a zemí. Umyslně nevyslovila mocné slovo, ale cítilaje,jakjí bI celým tělem... ticho. Ticho, Nimue stála celá bílá pojejím boku. A p

KRÁL JELEN

583

se v mlze, v pochmurných vodáchjezera začala voda čeřit,jako kdyby se v ní mlha vařila... a pak se objevil stín a dlouhá temná avalonská pramice pomalu vyplula z mlhy. Morgaine úlevou vydechla a znělo to napůljako vzlyk.
Lod neslyšně klouzala ke bi-ehujako stín, ale náraz lodi do břehu byl skutečný. Několik drobných temných mužíků vylezlo ven, vzalo koně a poníka za opratě, uklonilo se Morgaine a řeklo: "Zavedu je kolem, Paní," a zmizelo v dešti. Další ustoupili, aby mohla usednout do lodějako první, zvednout užaslé dítě k sobě a podat ruku vyděšenému služebnic-tvu. A stále v tichu, přerušeném pouze mužem, který odvedl zvířata, pramice pomalu klouzala pojezei-e.
"Co je tamhleten stín, tetičko?" zašeptala Nimue, když vesla odrazila lod od břehu.
;Toje kostel v Glastonbuiy," odpovědělají Morgaine, sama překvape-na, žejejí hlas zní tak klidně. ;Tenje na druhém ostrově, na tom, který je odtud vidět. Tvoje babička, matka tvého otce, je tam pohřbena. Možná jednoho dne uvidíšjejí hrob s náhrobkem."
"Pojedeme tam?"
"Dnes ne."
"Ale lod se blíží přímo ke břehům- slyšelajsem, že na Glastonburyje i klášter..."
- "Ne," odpověděla Morgaine, "tam nepojedeme. Jen počkej a uvidíš." Ted přijde opravdová zkouška. Možná ji zahlédli z Avalonu pomocí vnitřního zraku, a poslali jí lod, ale jestliže se jí podaří zvednout mlhy Avalonu... to bude nejtěžší zkouška, kterou za poslední léta podstoupila. Nesmí se o to pokoušet postupně, to by neuspěla, musí se rázně postavit a udělat to, nesmí o tom příliš přemýšlet. Nynijsou uprostředjezera, další záběr vesel byje nesl do proudu, který byje přitáhl k ostrovu Glastonbu-ry... Morgaine se iychle zvedla, šaty kolem ní vlály, a pozvedla paže. Znovu si vzpomněla... bylo to jako poprvé, když tohle udělala, opěr překvapilo, jak obrovskou sílu skrývá ticho, když má nebe omrá mem... neodvážila se otevřít oči, dokud nezaslechla Nimue. vykřikla strachem a úžasem...
Přestalo pršet a v posledních paprscích zapadají
nimi objevil zelený a krásný Avalon, slunce se odr
valo kI-uh kamenů nahoře u Mohyly i bílé r
viděla pod závojem slz; kolébala se v 1
r
nepodrželi.
Doma, doma, jsem tady, vracim se žjá,"
Cítila, jak lod najela na oblázko
g
,f , r - r ause
správné, že na sobě nemá šat kněžky, a o ynů jsem
p
u asu Vivianin zahnutý nuž. Nepřipada .o v mé péii. né závoje a na útlých prstech prsteny... k. rodil, měla Walesu, ne Morgaine z Avalonu... nu, tó se
♀

zhluboka se nadechla a vzala dítě za ruku. Přestože se změnila, přes uběhlo mnoho let, stála zde táž Morgaine z Avalonu, kněžka Velké b ně. Za Jezerem mlh a stínů mohla být královnou postaršímu směšn králi, v té zemi daleko odtud... ale tady byla kněžkou, zrozenou z kr ské krve Avalonu.

Neudiviloji, když vstoupila na pevnou půdu a před ní se objevila i klanícího se služebnictva a za nimiji čekaly stojící siluety kněžek... věc že přijede, a přišly ji uvítat doma. A v řadě kněžek spatřila tvái-, ka vídalajen ve snu, vysokou ženu se světlými vlasy spletenými nad če Žena k Morgaine rychle pi-istoupila a objalaji.

, Vítám tě, příbuzná moje," i-ekla jemně. ; Vítám tě doma, Morgain A Morgaine vyslovila jméno, které slýchala jen ve snech, dokud neřekl Kevin, aby potvrdil její sny. "Zdravím tě, Niniane, přivádí Vivianinu vnučku. Bude vychována tady ajmenuje se Nimue." Niniane siji zvědavě prohlížela; co se asi za ta léta dozvěděla, uvažc Morgaine. Po chvíli se zahleděla na dívenku.

,Tak tohleje Galahadova dcera?"

"Ne," odpověděla Nimue, "Galahadje můj bratr. Jájsem dcera do ho rytíře Lancelota."

Niniane se usmála. "Já vím," řekla, " ale myjsme neužívalijméno, k dali tvému otci Sasové, a jmenuje se stejně jako tvůj bratr, víš. N Nimue, tak tyjsi přijela, aby ses stala kněžkou?"

Nimue se rozhlédla po krajině osvětlené zapadajícím sluncem. ;To moje teta Morgaine. Já bych se ráda naučila číst, psát, hrát na harfu a hvězdy a spoustu dalších věcí, které zná ona. Opravdujste tady zlé č dějky? Myslelajsem, že čarodějnicejsoujen staré a ošklivé, ale tyjsi v hezká." Kousla se do rtu. "Zase říkám, co se nemá."

Niniane se zasmála. , Vždycky říkej pravdu, dítě moje. Ano,jsem dějka. A nemyslím si, že jsem ošklivá, a jestli jsem dobrá, nebo zl musíš rozhodnout sama. Snažím se plnit vůli Bohyně a toje všechn člověk může dělat."

"Budu se to snažit dělat také,jestli mi i-eknetejak," prohlásila Niz Slunce kleslo za obzor a najednou se bi-eh ocitl v šeru. Niniane znamení; sluha nesoucíjedinou pochodeň pi-edal oheň dalšímu a ss se pomalu přenášelo z ruky do ruky, až se celý břeh ocitl ve světle pocl ní. Niniane pohladila děvčátko po tváři. Řekla: "Dokud nebudeš stará, abys poznalajejí vůli sama, budeš poslouchat naše zákony a ž které tě budou mít na starosti?"

"Budu se snažit," odpověděla Nimue, "ale stále na něco zapomír A pořád se na něco vyptávám."

"Můžeš se ptát,jak budeš chtít, když bude na otázky ta správná chv řekla Niniane, "ale ted máš za sebou celý den v sedle a je pozdě, můj dnešní první příkazje, abys byla hodné děvče, šla se navečeřet, a spát. Rozluč se se svou příbuznou ajdi s Lheannou do Domu patu

r Ukázala na statnou mateřsky vyhlížející ženu v šatech kněžky. Nimue trošku zakňourala: "Musíme se ted rozloučit, nemohu s tebou istat do zítřka, tetičko Morgaine? Myslelajsem, že zůstanemeještě spolu." , Morgaine velmi jemně odpověděla. "Ne, musíš jít do Domu panen udělat, co po tobě chtějí." Políbila ji na jemnou tvářičku. "Bohyně ti thnej, drahoušku. Uvidíme se, až si to bude přát." A když to vyslovila, opravdy viděla tutéž Nimue dospělou, bledou a vážnou s modrým sr-ečkem namalovaným mezi obočím a stín Smrtky... zachvěla se a Ninia- natáhla ruku, abyji zadržela.

"Jsi unavená, paní Morgaine. Pošli dítě spát a pojd se mnou. Promlu-me si zítra."

Morgaine ještě jednou políbila Nimue na čelo a děvčátko poslušně icupkalo po Lheannině boku. Morgaine cítila,jakjí před očima houstne lha; Ninianejí podala ruku a řekla: "Opi-i se o mě. Pojd se mnou, u mne

Ninianeji zavedla do obydlí, kde kdysi žila Viviane, do malé místnůstky, ie spala služba, která byla právě na řadě sloužit Jezerní paní: Když se orgaine ocitla o samotě, podařilo sejí vzpamatovat se. Chvíli uvažovala, Ia ji Niniane zavedla sem, aby jí dala důrazně najevo, že to ona, ne orgaine,je Jezerní paní... ale pak se zarazila; takové záludnosti se hodí n dvůr, ne pro Avalon. Niniane jí prostě nabídla tu nejpohodlnější mostatnou místnost, jakou mohla.

Kdysi tam žila Raven, ve svém po-átném tichu, abyji Viviane mohla učit... Morgaine si smyla z těla špínu z cest, zahalila se do dlouhé róby z ne-itvené vlny, kterou našla přehozenou přes postel, a dokonce pojedla co zjídla, které si pi-ivezly, ale teplého koi-eněného vína se ani nedotkla. ohniště stál džbán s vodou, a tak si nabrala plnou sběračku a se slzami Čích pila.
Kněžka avalonská pije pouze vodu z Posvátné studny... Znovu z ní byla lá Morgaine, která spí mezi stěnami vlastního domova. Ulehla do stele a spalajako dítě.
Nikdy se nedozvěděla, coji vzbudilo. V místnosti se ozvaly kroky a pak lo ticho. V posledním světle dohasínajícího ohně a světle měsíce, které onikalo okenicemi, zahlédla zahalenou postavu a v první chvíli mysle-že si s ní přišla promluvit Niniane; avšak vlasy, splývající postavě přes tnena byly tmavé, a i snědý obličej byl krásný a klidný. Na jedné ruce atřila tmavou skvrnu po dávnéjizvě... Raven! Posadila se a řekla: "Ra-n! Jsi to vskutku ty?"
Raveniny prstyjí přikryly rty dávným znamením mlčenlivosti; přistou-la k Morgaine, sklonila se k ní a políbila ji. Beze slova shodila svůj suhý plášl, přilehla k Morgaine a vzala ji do náruče. V přítmí viděla rgaine zbytek jizev táhnoucích se po celé paži i přes světlé těžké dro... anijedna z nich v tu chvíli nepromluvila, ani po celou další dobu. lálo se, že skutečný svět a Avalon oba zmizely a znovu se ocitla ve stínu ♀

ó8G

MLHY AVAI.ONU

pohádkové země a v náručí Paní... Morgaine v duchu slyšela slova c ného avalonského požehnání,jak její Raven pomalu dotýkala za rit ního ticha, v kterémjako by se chvěla nevyslovená slova. Požehnány lr nolzy, které tě přivedLy do tohoto mista... poželznána bzcdiž kolena, která poklek řed oltářem... požehnána budiž brána života...
A potom jí svět začal plout před očizna a začal se měnit a na okan to nebyla Raven v objetí mlčenlivosti, ale jen postava osvětlená md světlem, kteroujiž pi-ed lety viděla, v době, kdy pi-ekročila velké mlčer a Morgaine věděla, že i ona je ozái-ena světlem... dosud uzamčena čenlivostí. A pak to byla zase Raven, která se k ní pi-itiskla a vlasyjí voi bylinami, které se používají při posvátných obřadech, objalajijednou 1 a svými mlčenlivými rty políbila Morgaine na tvái-. Morgaine spal v dlouhých tmavých vlasech bílé prameny.
Raven se zachvěla a zvedla se. Nepromluvila, ale odněkud vzala stř ný srpeček, rituální ozdobu kněžky. Morgaine zatajila dech, když poz že toje ozdoba, kterou nechala na posteli v Domě panen toho dne, uprchla z Avalonu s Artušovým dítětem v lůně... mlčky, po menším zc hání dovolila Raven, aby jí ozdobu dala kolem krku; a ve světle mě zahlédla,jak její u pasu zablýsklo ostří nože. Morgaine přikývla, prol věděla, že Vivianin rituální nůž již nikdy neopustí svoje místo u je pasu; byla ráda, že Raven nosí nůž, ktelý tu nechala, a věděla, že v doucnujejjednoho dne spatří u Nimuina pasu.
Raven vzala malý nožík ostrýjako břitva a Morgaine, dosudjako vea pozorovala, jak jej zvedla; staniž se tak, jestliže si řeje prolit mou krev před Bolzyni, před kterou jsem se snažila zcprclznout... ale Raven otočila proti vlastnímu hrdlu; od klíční kosti vytiysklajediná kapka krve a h gaine sklonila hlavu, vzala nůž a lehce se i-ízla do hrudi. Jsem už stará, Raven a já, nekruácime z lůna, ale ze srdce... a sama uvl vala, co tím chtěla říci. Raven se k ní sklonila a slízla kapičku kive z a rány; Morgaine se sehnula a přitiskla rty ke kivácejí ráně na Raveil prsu, vědoma si toho, že tohle je zpečetění dávno vyslovených pi které vykonala, když se z ní stala žena.
vzdala jsem se svélzo panenstvi, abych je dala Parolaáči. Porodila jsent Bolzzc. Hořela jsenz touhou po I.ancelotovi a Accolon ze mě znovu udělal kť zoranýclz poli, kterým poželznala Jarni anna. Přesto jsem nikdy nepoznala, je být prostě přijata s lri.skou... Morgaine pi-ipadalo, napůl to prožívala ve snu, že leží na klíně vlastní matky... ne, ne Igraine, a byla znow p zpět do náručí Velké matky...
Když se probudila, byla sama. Otevřela oči a svítilo na ni slunce A nu, rozplakala se radostí, chvíli přemýšlela o tom, jestli se jí to vscd jen nezdálo. Přesto měla na ňadru malou skvrnku zaschlé krve; polštáři vedle ní ležel stříbrný srpek měsíce, rituální klenot kněžky; tu nechala, když prchala z Avalonu. Ale Ravenjí ho věšela na krk Mor gaine si jej dala na krk na úzkém řemínku. Už ji nikdy neo

tejně jako Viviane bude pohřhena s tímto šperkem na krku. Prsty si ůžičku zavázala kolem krku, vědoma si toho, že znovu prodělává zasvě-ení. Na polštáři leželoještě něco: a na okamžik se to změnilo, ze zavi-e-ého poupátka se rozevi-ela růže, a když ji Morgaine vzala do ruky, byl ní jen šípek, kulatý a temně rudý, pulzující životem I-ůže. Jak jej po-rovala, pomalu vjejí ruce vadl a sesychal; a Morgaine pochopila proč. Květ, a dokonce ovoce jsou jen na. očtku. Usemeni leží život a budoucnosi. S dlouhým povzdechem přivázala Morgaine plod na kousek hedvábí, ědoma si toho, že musí Avalon opět opustit. Její práce není dosud tončena a zvolila si ji ve vnějším světě tím, že kdysi z Avalonu uprchla. fožnájednoho dne se vrátí, ale ta dobaještě nenastala.
A to, co musim udělat, musi zTl.stat skryto, jako je růže skzyta v serninkzc. Vstala oblékla sejako královna. Říza kněžky musíještě počkat, teprve siji musí tsloužit, aby ji mohla zase obléknout. Potom se posadila a čekala na finiane, ažji zavolá k sobě.

Když se vrátila do hlavní místnosti, kde tak často sedávala s Viviane, čas pro ni zastavil, takže měla v první chvíli pocit, že Viviane musí sedět vysokém stolci, kde, pi-estože byla drobná, působila tak majestát-a zdálo se, že vyplňuje celou místnost... zamrkala, ale místo ní tam seděla Niniane, vysoká, křehká a světlovlasá, a Morgaine připada-že Niniane vypadá jako dítě, které si hraje tak, že sedí na kněžském

Apak si najednou vzpomněla, cojí řekla Viviane před mnoha lety, když lla před ní: dosáh.la jsi stuně, kdy můžeš poslušnosi zmirnit vlastnim sou-at... a na okamžikjí připadalo, že musí říci Niniane pouze taková slova, eráji ujistí o správnostijejího počínání. A potomji zaplavila vlna od-fru, když si uvědomila, že tohle dítě, tohle bláhové a obyčejné děvče šatech kněžky má tu drzost sedět tam, kde sedávala Viviane, a dávat ikazyjménem Avalonu. Vybralijijenom proto, že v sobě měla Taliesi-ivu krev... Jak se opovažuje tam sedět a dávat mi přikazy...? Podívala se dolů na děvče a věděla-anіž by si bylajistajak-že na sebe ala starý lesk a majestátnost, a pak se v ní náhle probudil vnitřní zrak dálo sejí, žeje schopna číst Ninianiny myšlenky.
To ona by měla být tady na mén mistě, říkala si Niniane, jak mohzc já mluvit cd autoritou královny a víly Morgaine... a myšlenky sejí zamlžily napůl po-átným strachem před cizí a mocnou kněžkou, která stála před ní, a na-1 obyčejným odporem, kdyby bývala od nás nezeprclzla a držela se své po-tnosti, ted bych nebojovala o misto, na které, jak obě vime, nejsem dost vhodná. Morgaine k ní přistoupila, uchopilaji za ruce a Niniane překvapiljejí ný hlas.
nMoc mě to mrzí, ubohé děvče, dala bych svůj život za to, abych se sem hla vrátit a sejmout z tebe tvé břemeno. Ale nemohu, neodvažuji se. mohu se zde skrýtjenom proto, že toužím po domově, a zříci se svého ♀

úkolu, který mi byl svěřen." Již to nebyla povýšenost ani pohrdání k četi, ale cítila k ní prostou lítost. "Pustilajsem se v západní zemi do úk kteiý musím dokončit - pokud bych ho nezvládla, bylo by lepší, kdyt se do něj viibec nepouštěla. Ty moje místo ve světě zastat nemůžeš, a kéž nám Bohyně oběma pomáhá, musíš zůstat tady." Sklonila se, ol ji a pevně ji držela u sebe. "Moje ubohá sestřenko, obě nás čeká o kterému nemůžeme uniknout... kdybych zůstala tady, Bohyně by s mnou ypořádalajiným způsobem; kdyžjsem opustila své povinnosti dala mi úkolyjiné... žádná z nás neunikne. Obějsme vjejích rukou pi-íliš pozdě říci, že by to bylo lepšíjinak... učiní s námi, eo bude ch Niniane chvíli strnule snášela objetí druhé ženy, ale potomjejí oc opadl a přitiskla se k Morgaine s upřímností, jako to dělávala Ni Zamrkala, aby zatlačila slzy, a řekla: "Chtělajsem tě nenávidět..." "A já možná tebe..." přiznala se Morgaine. "Ale Ona přikázala j: a před ní jsme jako sestiy..." Váhavě, s neochotou vyslovila slova, k v sobě tak dlouho zadržovala, a dodala něco jiného a Niniane sehi hlavu a zamumlala tu správnou odpověď. Potom i-ekla: ; Vyprávěj mi t práci na západě, Morgaine. Ne, posaď se vedle mě, víš, že v na postavení není žádný

rozdíl..."
Když jí Morgaine řekla, co mohla, Niniane přikývla. "Něco z tohoj slyšela od Merlina," řekla. ; V té zemi se tedy lidé snaží vrátit zpět ke sta zvykům... ale Uriens má dva syny a ten staršíje otcovým nástupcem: úkolem tedyje zaručit, že Wales bude mít krále z Avalonu - což znam že po svém otci musí nastoupit Accolon, Morgaine."
Morgaine zavi-ela oči a seděla se skloněnou hlavou. Konečně řekla nezabiji, Niniane. Vidělajsem už příliš mnoho válek a prolité krve. lochovou smrtí by se nic nevyřešilo - tam se teď řídí římskými zi protože tam přišli kněží a Avalloch má syna."
Niniane to opomenula. "Syn, ktelý by mohl být vychován podle sta zvyků-jak žeje starý, čtyři roky?"
,Tolik mu bylo, když jsem přišla do Walesu," prohlásila Morg a vzpomněla si na dítě, které sedávalo vjejím klíně, tisklo se k ní, sa po ní svými tlustými prstíky a říkalojí babičko. "Stačí, Niniane. Ud jsem všechno ostatní, ale ani kvůli Avalonu bych nemohla zabíjet." Ninianiny oči vzplály. Zvedla hlavu a varovně poznamenala: "N neodmítej studnu, ze které nechceš pít!"
A najednou si Morgaine uvědomila, že žena sedící vedle ní jc; kněžkou, nejen poddajným děvčetem, jak na první dojem působilal mohla by se dostat tam, kdeje, kdyby neprošla zkouškami a úkoly; vedly k zvolení Paní z Avalonu, a nebyla přijatelná pro Bohyni. S n kávanou pokorou si uvědomila, proč sem byla poslána. Niniane ! téměř jako varování: "Uděláš, co si přeje Bohyně, když na tebe v svoji ruku, a to vidím podle znamení, které nosíš..." a očima spo na Morgainině hrudi,jako kdyby viděla skrz záhybyjejích šatů se

KRÁL JELEN

589

eré tam leželo, nebo stříbrný srpeček na koženém řemínku. Morgaine hnula hlavu a zašeptala: "Jsme všichni v Jejích rukou."
"Staniž se," řekla Niniane a na chvíli se v místnosti rozhostilo takové :ho, že Morgaine slyšela šplouchnutí ryby vjezeře kousek za zahrádkou alého domku. Potom se ozvala: "A co Artuš, Morgaine? Stále nosí ečz druidských královských klenotů% Dostojí konečně své pi-ísaze? Mů-š na něj zapůsobit, aby si svého meče považoval a uctíval ty, kteří mujej

"Já nevidím do Artušova srdce," prohlásila Morgaine a bylo to hořké hznání. Kdysi jsem nad nim měla moc n byla jsem příliš bázlivá, abych ji vy2čzila. romrlaala jsem ji.
"Musí znovu přísahat věrnost Avalonu, nebo mu ten meč musíš vzít," kla Niniane, "a tyjsijedinou žijící osobou, které může být tento úkol ěřen. Excalibur, meč z posvátných královských klenotů, nesmí zůstat rukou někoho, kdo je stoupencem Krista. Víš, že Artuš nemá od své lovny syna ajmenoval syna Lancelotova,jménem Galahad, aby se stal ho nástupcem, protože královnajiž stárne."
Morgaine si pomyslela: Gwenlzzuyfar je mlactši než já a já bych dosurl molLla (t dítě, kdybvcla tak nezctrpěla ři Gwydionově narozená., Jak to, že jsou si takjisti, již nikdy neporodi? Avšak před Niniane, jež o tom byla tak přesvědčená, nechtěla vyptávat. V Avalonu bylo už dost kouzel a bezpochyby dílo lich rukou i jejich oči byly u Artušova dvora cítit; a rozhodně tou pos-dní věcí, kterou by si přáli, by bylo, aby křesanská Gwenhwyfar porodila rtušovi syna... ted ne.
"Artuš syna má," řekla Niniane, "ajelikožjeho denještě nepřišel,je tu álovství, které může býtjeho - místo, kde se může začít zmocňovat této mě pro Avalon. Podle dávných zvyků znamenal králův syn málo, syn mi byl všechno a syn královy sestly byljeho dědicem... chápeš, co mám i mysli, Morgaine?"
Na velšský trzn mzcsi nastozcpit Accolon. Morgaine slyšela znovu i to, co iniane neříkala: A můj syn... je synem krále Auše.. Nyní to všechno dávalo nysl. I její vlastní neplodnost po Gwydionově narození. Ale nahlas se ptala: "Co bude s Artušovým nástupeem - Lancelotovým synem?" Niniane pokřila r ameny a na okamžik Morgaine přemýšlela, zděšena, stlije v plánu, aby se Nimue zmocnila Galahadova svědomí stejně,jako zmocnila ona Artušova.
"Nevidím všechny věci," prohlásila Niniane. "Kdybys tu byla Paní - ale s se posunul aje třeba uskutečnit další plány. Artuš musí dodržovat svoji ísahu Avalonu, a pak si může ponechat Excalibur, a snad se najde ůsob, jak pokračovat. Ajestliže ji dodržovat nebude, je tu další cesta, erou Bohyně připraví a jejímuž uskutečnění musíme napomáhat. Ale to bude tak či tak, musí v západní zemi

vládnout Accolon a to je tvůj :ol. A další král bude vládnout z Avalonu. Jestliže Artuš padne - i když ho hvězdy napovídají, že se dožije vysokého věku - potom povstane král ♀

Avalonu. Nebo jinak, jak i-íkají hvězdy, zaplaví zemi taková tma, j, dosud nikdy nebyla. A až se další král chopí moci, potom se Avalon v do hlavního proudu času i dějin... a nad západní zemí bude vládnout 1 poddaný Avalonu, bude vládnout Kmenům. Accolon dosáhne jako I choť vysokého postavení - a záleží na tobě,jak připravíš zem pro velki krále z Avalonu."

Morgaine znovu sklonila hlavu a řekla: "K tvým službám." "Nyní se musíš vrátit," řekla Niniane, "ale nejdi-ív musíš vědětjed Jeho dobaještě nenastala... ale tebe čekáještějeden úkol." Pozvedla ruku, a jako kdyby čekal v předsíni, otevřely se dveře a místnosti vstoupil vysoký mladík.

Při pohledu na něj Morgaine zadržela dech a pocítila bolest tak velk že se v první chvíli nedokázala nadechnout. Tady stál znovuzrozený L celot - mladý, štíhlý a snědýjako plamen, vlasy kolem tváří se mu vln jeho snědý obličej se usmíval... byl to Lancelot toho dne, kdy spolu lo ve stínu kruhu z kamenů, jako kdyby se čas zastavil a vrátil zpět, stc jako v pohádkové zemi...

A pakjí došlo, kdo to musí být. Přistoupil k ní a sklonil se, abyjí po1 ruku. I chůzí připomínal Lancelota, měl vláčné pohyby,jako kdyby tan Měl však na sobě šat barda a na čele měl vytetovaný malý srpeček. Ko1 zápěstí se mu kroutili avalonští hadi. Myslíjí prolétl čas. ,Jestliže .se Galalaad má stát v této zemi králem, je potom můj syn Mer ň následnikem keltskélzo ncičelnika, snědvm dvojčetem a oběti? Chvíli měla po že se pohybuje mezi stíny, krále a druida, jasný stín, který seděl ve Artušova trůnujako královna, a sama, která Artušovi porodila stínovl syna... Temná paní moci.

Uvědomovala si, že al i-ekne cokoliv, bude to znít bláhově. "Gwydio Ty vůbec nepřipomínáš svého otce."

Zavrtěl hlavou. "Ne," řekl, "mám v sobě krev Avalonu. Jednou js viděl Artuše, když se vypravil za kněžími do Glastonbury - šeljsem r převlečen za kněze. Pi-íliš se klaní kněžím, tenhle náš král Artuš." J úsměv byl prchavý a svobodný.

"Nemáš důvod milovat anijednoho ze svých rodičů, Gwydione," ř Morgaine a ruku, kterou jí držel, pevně stiskla. Překvapil ji prch pohled v jeho očích, v kterém byla obsažena nenávist... ale byl to; okamžik a opět z něho byl mladý usměvaý druid.

"Mí rodiče mi dali ten nejlepší dárek," řekl Gwydion, "královskou k Avalonu. A ještě o jednu věc bych tě chtěl požádat, paní Morgain Věděla, že na to nemá právo, ale toužila po tom, aby jí alespoň jed řekl matko.

"Žádej a bude ti dáno, bude to tvoje."

Gwydion řekl: "Není to velká prosba. Přál bych si nejdéle do pě od této chvíle, královno Morgaine, abys mě zavedla podívat se na A a dát mu vědět, že jsem jeho syn. Jsem si vědom" - rychle, znepoko,

usmál - "že mě nemůže přijmout jako svého nástupce. Ale přeji si rhlédnout mu do tvái-ejako syn. Nic víc nežádám."

Sklonila hlavu. "Tojsem ti rozhodně dlužna, Gwydione."

Gwenhwyfár si může myslet, co chce-t-tušjiž svůj čin odpykal. Každý musel být na tohoto vážného mladého druida hrdý. I ona... po všech h letech to cítí... stydí se za to, co se stalo, protože teď ví, že to ila po všechna ta léta od chvíle, kdy uprchla z Avalonu. Nyní, když ěla svého syna dospělého, sklonila se před nevyhnutelností Vivianina

Řekla: "Přísahám ti, že ten den pi-ijde, pi-ísahám ti to pi-i vodě z Posvát-é studny." Oči sejí zamlžily, nazlobeně zamrkala, aby zatlačila vzpurné ;ny. Tohle neníjejí syn; snad Uwainejejejí syn, ale ne Gwydion. Tento zědý hezký mladík, který tolik připomíná Lancelota, kterého milovala ko děvče, nemůže býtjejí syn, který poprvé hledí na svoji matku,jež ho pustila, dříve než byl odstaven;je to kněz a onaje kněžka Velké Bohyně, jestliže jeden pro druhého neznamenají nic víc,

neznamenají alespoň ic méně.
Vložila ruce najeho skloněnou hlavu a řekla: "Bohyně nechť ti žehná."

13

rálovna Morgause již dávno přestala reptat, že jí už neslouží vnitřní zrak. Přesto dvakrát po sobě v posledních dnech, kdy ze stromů začalo padat listí a modi-íny v ledovém vichru vanoucím ad Lothianem stály již holé, snila o svém synu Gwydionovi, kterého ychovala; protoji vůbec nepi-ekvapilo, když jí jeden zjejích sluhů ozná-til, že se v dáli na cestě objevil nějakýjezdec.
Gwydion měl plášf zvláštní barvy, drsný a se sponou z kosti, kterou osud neviděla, a když ho objala, trochu se odtáhl.
"Ne, matko..." Volnou rukou ji objal a vysvětloval: ‚V Británii jsem tržil ránu mečem - neboj se, není to nic vážného," ujistilji. "Nezanítilo to a možná nebudu mít ani jizvu, ale když se toho někdo dotkne, ořádně to pálí!"
;Tys tedy bojoval v Británii% Myslelajsem, žejsi v bezpečí v Avalonu " ravila vyčítavě a vedla ho dovnitř, aby se posadil k ohni. "Nemám pro be žádné víno zjižních vinic."
Zasmál se. "Už ho mám po krk - stačí mi ječné pivo nebo nějaká řalka,jestli máš... s horkou vodou a medem. Cestoujsem pěkně pro-irzl." Nechaljednu z žen, aby mu sundala boty a zavěsilajeho pláší, aby roschl. Potom se s potěšením opřel.
;Jsem tak rád, že jsem tady, matko," řekl, přiložil pohár ke rtům s rozkoší se napil.
♀

592

MLHY AVALONU

"A tys jel tak daleko v zimě s touhle ránou? Potřebovals mi něco nutného sdělit?"
Zavrtěl hlavou. "Nic-bylo mi smutno po domově, nicvíc," řekl. ; šer je tam tak svěží zelené a vlhké, všudeje mlha ajsou slyšet zvony z ko la... toužil jsem po čistém vzduchu, po roklinách, ki-iku racků a po tvái-i, matko..." Natáhl se po poháru, který odložil na stůl a ona si všii hadů, které měl kolem zápěstí. Neměla velké znalosti, co se týká aval ského učení, ale věděla, žejsou známkou nejvyšší hodnosti, které m kněz dosáhnout. Všiml sijejího pohledu, přikývl, ale nei-íkal nic. , To v Británii ti dali ten ošklivý plášť, tak hrubě tkaný a prostý, že b hodil leda tak pro sluhu?"
Zasmál se. ; Vzal jsem si ho do deště. Sebral jsem ho náčelníku eů zemí, který bojoval v legiich toho chlápka, co si i-íká císař Lucius. Artui muži s ním udělali kI-átký proces, to mi věř, a všichni si mohli n kořist, jakou chtěli -já mám ve svém zavazadle pro tebe sti ibrný po a zlatý prsten, matko."
; Tys bojoval v Artušově vojsku?" zeptal se Morgause. Nikdyji nenap lo, že by mohl udělat něco takového; všiml si, žeji to překvapilo a z se zasmál.
"Ano, bojoval jsem za velkého krále, který je mým otcem," řekl s znakem pohrdání. "Ach, neboj se, měljsem pi-íkazy z Avalonu. Dávalj; si pozor, abych bojoval mezi válečníky Caerdiga, saského náčelníka;ti má s králem smlouvu a oblíbil si mě, snažiljsem se nedostat se Artú na oči. Gawaine mě nezná, ale dávaljsem si hlavně pozor, aby mě nevi Gareth. Mohljsem se k němu pi-iblížit,jen když jsem byl takhle zaha v plášti. V bitvějsem přišel o vlastní plášf a měljsem strach, že kdyb měl na sobě plášť z Lothianu, Gareth by se přišel podívat na raně krajana; vzaljsem si proto raději tohle..."
"Gareth by tě poznal kdekoliv," poznamenala Morgause, "a dou že si nemyslíš, že tvůj soukojenec by tě zradil."
Gwydion se usmál a Morgause si pomyslela, že ypadá stejnějako chlapeček, ktelýjí kdysi sedával na klíně. Řekl: "Toužiljsem po tom se Garethovi poznat, a když jsem ležel raněný a slabý, málem jsen udělal. Ale Gareth je Artušův muž a svého krále miluje, to jsem v a nechtěl bych na svého nejlepšího bratra pi-enést takové břemeno," ř "Gareth - Garethjejediný..."
Nedokončil větu, ale Morgause věděla, co chtěl říci; byl všude cizina ale Gareth byljeho bratrem a měl ho rádjako přítele. Zašklebil se a plašil vzdálený úsměv, ktelý ho činil tak mladým. ;Všichni v sas armádách se mě, matko, znovu a znovu ptali, zdalijsem Lancelotův Sám nedovedu posoudit, zda jsme si tak podobni, já svoji tvář C neznám... dívám se do zrcadla,jen když se holím!"

"Přesto," i-ekla Morgause, "každý, kdo viděl Lancelota, zvlášl ten, ho znal v mládí, ho v tobě musí vidět a musí poznat, žejsijeho přtóu2

KRÁL JELEN

593

"Něco takového jsem říkal - někdy jsem nasadil bretaňský pi-ízvuk řekljsem, že ijájsem příbuzný starého krále Bana," přiznal se Gwydion. přesto bych řekl, že náš Lancelot svou tváří působí na všechna děvčata ko magnet a kdyby měl větší množství levobočků, ani by to nebyl takový jv, kdyby mu byl některý z nich podobný. Není to tak? Uvažoval jsem tom," řekl, "ale všechno, cojsem o Lancelotovi slyšel, bylo, že měl syna královnou a dítě bylo odvedeno někam, kde bude vychováváno její říbuznou, kterou za Lancelota provdali... Pi iběhů o Lancelotovi a krá-ivně je tolik, a jedna historka je bláznivější než druhá, ale shodují se tom, že on má pro všechny ženy, které Bůh stvořil,jen zdvořilá a laskavá ova. Byly dokonce ženy, které se na mě vrhaly a tvrdily, že když nemo-ou mít Lancelota, budou mít alespoň jeho syna..." Znovu se zašklebil. Pro zdvoi-ilého Lancelota to musí být těžké. Mám hezké ženy rád, ale dyž se na mě tak hrnou, nu..." pokrčil rameny a zatvái-il se komicky. Iorgause se zasmála.

, Tak druidové tě o lásku k ženám nepřipravili, můj synu?" ;To rozhodně ne," řekl. "Ale většina ženje bláznivá, tak dávám před-st tomu, abych si nepřidělával starosti tím, že si budu pohrávat s těmi,jež kají, že se k nim budu chovatjako k něčemu výjimečnému nebo obdi-vat, co říkají. Tys mě zkazila, matko, takže si bláhových žen neváží m." "Škoda že totéž se nedá tvrdit o Lancelotovi," poznamenala Morgause, irotože níkdy si nikdo nemyslel o Gwenhwyfar, že má víc rozumu, než iy si zavázala kytlici, a pokud jde o Lancelota, myslím, že on vedle ní eměl rozumu ani tolik," a pomyslela si: Máš Lancelotovu tvář, chlapče, ale áš matčin rozunz!
Jako kdyby dovedl čístjejí myšlenky, odložil prázdný pohár a dal za-ítavé znamení služebné, která jej chtěla doplnit. "Už ne, jsem tak zavený, že bych se brzy opil! Ale něco k snědku bych si dal. Masa mám krk a toužím po domácí stravě - třeba po ovesné kaši aječných plac-ich... Matko, než jsem odjel do Británie, jel jsem se podívat na paní

Aleroč, uvažovala Morgause, nzi to řiká? Nedá se očekávat, že bude ke vé matce cítit velkou lásku, a potom pocítila stud. To já jsem se jostarala to, aby neměl rád nikolzo jinélzo než mne. Nu, udělala co musela, a nijak toho elituje.
"Jak se daří mé neteři?"

"Moc mladě nevypadá," prohlásil Gwydion, "připadala mi starší než ty, , "

"Opravdu?" divila se Morgause, "Morgaineje o deset Iet mladší nežjá." "Přesto vypadá unaveně a staře a ty..." Usmál se na ni a Morgause ila,jakji zaplavilo náhlé štěstí. Pomyslela si: Žádnélzo z vlastnich syniz jsem měla tak ráda jako tolzohle. Morgaine udělala dobře, že Izo nechala v mé péči. "Ach," řekla, ,já také stárnu, můj chlapče... Když ty ses narodil, měla m už dospělého syna!"
♀

594

MLHY AVALONU

"Potomjsi dvakrát větší čarodějka než ona," prohlásil Gwydion, "člo by přísahal, žejsi dlouho žila v pohádkové zemi, aniž se tě dotkl čas... ; se mi, že vypadášjako toho dne, kdyjsem odjel do Avalonu, matko moj Natáhl k ní paži, vzalji za ruku, přiložilji ke rtům a políbil. Přistoul k němu a objala ho, pečlivě se vyhýbajíc jeho ráně. Pohladila ho tmavých vlasech. ;Tak Morgaineje nyní královnou ve Walesu." ,Toje pravda," souhlasil Gwydion, "ajakjsem slyšel,je ve velké obl u krále... Artuš učiniljejího nevlastního syna Uwaina členem své osá tělesné stráže, hned vedle Gawaina a s Gawainem se velmi spřáte Uwaine není špatný mladík-je podobnýjako Gawaine, i-ekl bych-tv a spolehlivý, a

jsou oba oddaní Artušovi, jako kdyby slunce vycház a zapadalo tam, kde se on vyčurá..." a Morgause si všimla, že se ho usmál. "Ale toje vada, kterou mají mnozí muži - ajájsem si s tebou př o tom promluvit, matko," řekl. ;Víš něco o plánech Avalonu?" ,Vím, co i-íkala Niniane a Merlin, když si pro tebe přijeli," odpověd Morgause. , Vím, že se máš stát Artušovým nástupcem, i když on sám v že po něm království pi-evezme Lancelotův syn. Já vím, že ty jsi ml jelen, ktelý svrhne Králejelena..." i-ekla starýmjazykem a C=wydionj zvedl obočí.-

"Pak víš všechno," prohlásil. "Ale tohle možná nevíš... ted se to ni provést. Jelikož Artuš svrhl toho Římana, který se prohlásil za císaře, a Lucia, jeho hvězda nikdy nezazářila více než ted. Kdokoliv by nyní žv ruku proti Artušovi, byl by roztrhán lůzou nebojeho rytíi-i - nikdyjs neviděl, že by byl nějaký člověk tolik milovánjako Artuš. Proto mysl že musím alespoň zdálky zkoumatjeho tvář, abych poznal, co z něj d tak milovaného krále..."

Odmlčel se a Morgause měla nepříjemný pocit. "A udělaljsi tak?" Gwydion pomalu přikývl. , Je to opravdu skutečný král... i já, kt nemám důvod ho milovat, jsem propadl kouzlu, které kolem sebe ? Nedovedeš si představit,jakje uctíván."

;Toje divné," divila se Morgause, ,já napříkladjsem ho nikdy nepo žovala za tak pozoruhodného."

"Nu tak, bud poctivá sama k sobě," vybídl ji Gwydion. "Neni mnc takových - možná není v této zemi nikdo, komu by se podařilo sp všechny znesvářené strany jako jemu! Římany, Velšany, obyvatele Co wallu, lidi ze západu, z východní Anglie, muže z Británie, dávný lid, ns z Lothianu... všechny z celého království, matko; všichni tito muži př hají na Artušovu hvězdu. I ti Sasové, kteří kdysi dohnali Uthera k sm nyní stojí při Artušovi a přísahají mujako svému králi věrnost. Je to ve válečník... ne, ne, on sám nebojuje o nic lépe nežli ostatní válečníci, n ani z poloviny tak dobrý jako Lancelot nebo dokonce Gareth, ale ji velký vojevůdce. Aje na němještě něco... něco v něm samotném," p hlásil Gwydion. "Je tak snadné si ho oblíbit. Mně nezbývá nicjiného ho mít rád, když ho všichni tak zbožňují."

"Potom," namítla Morgause, ,jejich láska k němu musí být nějak naru-ena. Musí být znevážen. Není o nic lepší nežjiný člověk, to bohové dobře vědí. Přivedl tě na svět se svou sestrou aje dobře známo tady i v cizině, e ve vztahu ke své královně nehraje právě nejdůstojnější roli, když to řekneme co nejznírněji."

; Jsem sijist, že něco se z toho udělat dá," prohlásil Gwydion. "Ačkoliv se v posledních letech říká, že Laneelot se straní dvora a dává si pozor, aby se s královnou neocitl o samotě, aby najejíjméno nedopadl ani stín "akéhokoli podezření, přesto říkají, že plakala jako děcko a Lancelot zrovna tak, když se s ní před odchodem do boje po Artušově boku loučil. Nikdyjsem neviděl nikoho bojovat takjako Lancelota. Člověk by si myslel, že se přímo vrhá smrti do náruče. Nikdy však neutržiljediné zranění,jako kdyby byljeho život chráněn kouzlem. To by mě zajímalo... kdyžje synem velekněžky avalonské," dělal si legraci, ,je možné, že ho chrání nějaké nadpřirozené síly?"

"O tom by měla vědět Morgaine," prohlásila Morgause suše, "ale ne- tadila bych ti, aby sesjí ptal."

"Já nevím nic o tom, že Artušův životje chráněn kouzlem," řekl Gwydion, "protože nosí posvátný Excalibur, meč z druidských královských klenotů s kouzelnou pochvou, která ho chrání před prolitím kive. Bez ní, tak mi to aspoň řekla Niniane, by byl u Celidonského lesa i později vykrvácel... "-tforgaine si stanovilajako první úkol získat od Artuše meč zpátky, pokud =jí znovu nebude pi-ísahat, že zachová věrnost Avalonu. Ajá nepochybuji, že moje matkaje dostatečně lstivá na to, aby to dokázala. Nevěřím, že by se moje matka před něčím zastavila. Z těch dvou bych řekl, že mám raději svého otce - myslím, že nevěděl, jaké zlo páchá, když mě počal." ;To nevěděla ani Morgaine," odsekla Morgause přísně.

"Ach, už mám dost Morgaine... dokonce i Niniane propadlajejímu kouz-lu," řekl na to Gwydion osti-e. "Nesnaž seji přede mnou chránit, matko." Morgause si pomyslela: Iliviane byla taky taková, dovedla okouzlit ka,ždélzo mu,že, aby učinil, co clatěla, dokonce i ženu... Igraine byla poddajná a na jeji na.-léhcini se provdala za Gorloise a později svedla Zltlzera... a mě dovedla do Lotovy postele... a i Niniane učinila, co sá Morgaine ř-ála. A ten její nevlasazí syn má, jak měla podezření, také takovou moc. Najednou si vybavila s

nečekanou bolestí,jak Morgaine s vlasy rozčesanýmijako děcko, porodila tohle dítě; viděla tu noc a Morgaine, jež jí byla dcerou, kterou nikdy neporodila, a nyní byla na rozpacích, zda má raději Morgaine nebojejího syna, který jí byl dražší nežjejí vlastní synové. "Opravduji tak nesnášíš, Gwydione?" ; Já nevím, co vlastně cítím," i-ekl Gwydion a podíval se na ni svýma smutnýma lancelotovskýma očima. "Připadá mi, že neodpovídá přísahám Avalonu, abych tak nenáviděl matku, která mě porodila a otce, který mě počal... Kéž bych byl vychován u dvorajako syn svého otce ajeho nástup-ce, nechci už dále snášet tenhle hořký osud..."

Složil hlavu do dlaní a skrz ně řekl: ; Jsem unavený, matko. Unavený ♀

a už mám dost válčení, a vím, že tak to cítí i Artuš. ... přinesl těmto ostrovům mír - od Cornwallu až po Lothian. Nechci pomýšlet na tohohlc velkého muže a králejako na svého nepi-ítele a př-itom kvůli Avalonu ho; musím zničit, musí zemřít, nebo ho musím pohanět. Raději bych ho mě rád, tak jako všichni muži. Raději bych se díval na svoji matku - ne n tebe, ale na paní Morgaine-raději bych se na ni díval jako na ženu, která mě porodila, nežjako na velkou kněžku, které musízn přísahat poslušnos aí po mně chce cokoliv. Chtěl bych, aby byla jenom mojí matkou, t Bohyní. Přál bych si, aby Niniane, když leží v mém náručí, nebyla nic v1 nežli moje drahá láska, kterou miluji, protože má sladkou tvář a líbezný hlas... už mě unavují všichni ti bohové a bohyně... pi-ál bych abych byl tvůj syn a Lotův a nic víc než to, jsem již tak unavený svýt osudem..." A dlouho jen tiše ležel, s hlavou na stole, a ramena se m třásla. Morgause ho opatrně pohladila po vlasech. Konečně zvedl hlav a řekl s hořkým úšklebkem, kterýmji vyzval, aby sjeho okamžikem s19 bosti naložila,jak bude chtít: "Dám siještějeden pohár té silné kořal kterou dělají tady v kopcích, a tentokrát bez vody a bez medu..." A k mujej přinesli, hodil do sebejeho obsah a na horkou ovesnou kaši aj placky, které mu přinesli, ani nepohlédl. , Jak se to píše v těch starý Lotoých knihách? Co tam bylo, čemu mě s Garethem domácí kněz u dokudjsme neměli domodra zadnice, když nás trápil s latinou? Kdo že t ten mudrc, který řekl: Žádného člověka nemůžeš nazvat šiastným, dó tcT nezemi-e? Mým úkolem tedyje přinést svému otci to největší štěstí, p bych se tedy měl bouřit proti svému osudu?" Pokynul, aby muještě nal a když Morgause zaváhala, popadl nádobu sám a nalil si znovu plný po "Opiješ se, můj milý synu. Nejdřív se najez, nechceš něco?" "Tak se opiji," prohlásil Gwydion hořce. "Staniž se. Piji na smrt a pohanu... Artušovu a moji!" Znovu vypil obsah rohu a hodiljej do ko kam narazil s kovovým zvukem. "Aí se stane, co máme psáno v osudu:. Král jelen bude vládnout v lese až do dne, kdy to nařídí Paní... jrroto všechna zvířata, která se n.arodila a sojila se s ostatnimi svélzo dr2chu a a činila seodle vůle sid života, a.by naosledv odevzdala svoje rlzše znovu do Pani... " Říkal ta slova s drsným důrazem a Morgause, přestože ne v druidském učení žádné vzdělání, poznala, že ta slovajsou rituální a chvěla se, kdyžje vyslechla.

Zhluboka se nadechl. A pak řekl: "AIe pro dnešek se vyspím v d své matky a zapomenu na Avalon a na krále a na osudy. Smím? N nesmím?" Ajakjej silný nápoj konečně přemohl, zhroutil sejí do ná Držela ho ve svém objetí, hladila mu jemné tmavé vlasy, které jí t připomínaly Morgaininy, a onjí usnul na prsou. Ale i ve spaní se kro sténal a mumlal, jako kdyby měl zlé sny, a Morgause věděla, že to n jen bolestí z nezhojené rány.

črtvrzá kri fza

v v
♀

a vzdálených kopcích severního Walesujiž několik dní vytn pršelo a zdálo se, že hrad krále Uriense se nad vlhkým íido utápí v mlhách. Cesty byly zabahněné do výšky kotníků, pc ky rozvodněné v divoké řeky se valily dolů z hor a celá zem byla sužov sychravým chladem. Morgaine, zahalena do pláště a tlusté šály, cítila, jí tuhnou prsty ajakjen stěží rozhýbává člunek stavu; najednou se zara a člunekjí vypadl ze zki-ehlých dlaní.

"Co je, matko?" zeptala se jí Maline, když tupý zvuk prořízl ztich síň.

"Na cestě je jezdec," pronesla Morgaine. "Musíme se připravit, a chom jej

uvítali." A pak, když si všimla starostlivého výrazu své snac v duchu proklínala samu sebe; opět dovolila, aby sklouzla do částečni transu, což její při monotónní ženské práci v posledních dnech stá často. Již dávno přestala příst, ale tkaní, které měla ráda, se jí zd bezpečné, pokud její podařilo udržet se pi-i vědomí a nenechat se u lébat do ospalého snění,jak její stalo právě ted.

A Maline na ni vrhala napůl unavený, napůl vyděšený pohled, prot již měla zkušenosti, že Morgainino nečekané vidění přineslo vždy n nepříjemného. Ne že by Maline věřila, žeje v tom něco nedobrého n dokonce čarovného - byly to jen podivné způsoby její tchyně. Mal o nich hovořila s knězem a ten občas zašel za Morgaine a jemně s vyptával, odkud ty myšlenky přicházejí a ona musela nasadit tvář poko ovečky a předstírat, že nechápe, o čem to mluví. Někdy bývala ve unavená nebo si nedávala pozor a potom před knězem příliš otevíi svoji duši. To bylo pro něj vítané sousto, kterého se mohl chytit a hov o něm.

Nu stalo se, a nyní se s tím nedalo nic dělat. S Otcem Eianem vycház dobře. Byl to Uwainův učitel - na kněze byl vzdělaný muž. "Řekni O žejeho žák tu bude na oběd," prohlásila Morgaine a znovu si uvědom žejí ta slova nechtěně uklouzla; věděla, že Maline přemýšlí o knězi, a reagovala na Malininy myšlenky, ne na její slova. Vyšla z místnosti a ; nechala mladou ženu hledět užasle za ní.

Po celou zimu, kdy vydatně pršelo i sněžilo a docházelo k opakovan boui-kám, se neobjeviljedinýjezdec. Neodvažovala se příst; tím si ryc otvírala dvířka vedoucí k vidění. Nyní to vypadalo, že i tkaní jí uvádí stejného stavu. Pilně šila, aby zhotovila oblečení pro všechny lidi z dom

VĚZEŇ V DUI3U

599

fnosti, počínaje Uriensem a konče Malininým nejmladším dělátkem, ale ; práce s jehlou již nebyla pro její oči; v zimě neměla přístup k čerstvým ; bylinám a léčivkám, a nemohla se tedy zabývat vařením lektvarů a medi-cín. Neměla žádnou společnici -její služebné byly manželkami Urienso-vých ozbrojenců a byly hloupější než Maline; žádná z nich nedokázala ocitovatjediný verš z bible a šokovaloje, že Morgaine umí číst a psát a zná i trochu latinsky a řecky. A nemohla stálejen sedět s harfou v klíně. Tak trávila zimu v pi-íšerné nudě a s netrpělivostí se těšila najaro... Vždycky u ní hrozilo pokušení, že když si sedne a bude příst, oddá se snění a nechá mysl odplout dojiných krajů, za Artušem na Camelot, nebo za Accolonem na jeho rytířskou ýpravu - před třemi lety ji napadlo, že Accolon by měl strávit více času u dvora, aby ho Artuš lépe poznal a dů-věi-oval znu. Accolon měl na zápěstí avalonské hady a tím by mohl dát najevo cenné pouto s Artušem. Accolonovu nepřítomnost cítilajako tna-lou bolest; když byl doma, byla tím, koho v ní viděl - velekněžkou, která věi-í ve své cíle i sama v sebe. Ale to bylo jejich tajemství... V dlouhých dobách osamělosti pak se Morgaine trápila opakujícími se pochybami a obavami; tehdy nebyla ničím víc, než za koho ji považoval Uriens: osamělou stárnoucí královnou, se stárnoucím tělem, myslí i duší. Přesto vládla domácnosti a lidem na hradě i venkovskému lidu pevnou rukou. šichni se k ní obraceli o radu a spoléhali najejí moudrost. V okolí říkalo: Královna je mozcdrá. Ani král neudělá nic bez její rady. Kmeny a dávný lid, to věděla,ji uctívaly, ačkoliv se neodvažovala pi-ijejich zvycích příliš projevovat.

Nyní v kuchyni připravovala slavnostní večeři - nebo alespoň něco, co by její na konci dlouhé zimy přibližovalo, obzvlášl nyní, kdy všechny cesty byly zavřené a zásob ubývalo. Morgaine yndala z uzamčených spíží zbylé zásoby hrozinek a sušeného ovoce a koi-ení, aby upekla poslední kus slaniny. Maline řekne Otci Eianovi, že čekají Uwaina na večeři. Ona sama tu událost sdělí Uriensovi.

Šla dojeho pokoje, kde znuděné hrál v kostky sjedním ze svých ozbro-jenců; v místnosti to páchlo zatuchlinou a bylo cítit, že zde bylo dlouho nevětráno. Alesoň jsem kvůli jelzo dloulzodobénzu zcipalu plic letos v zimě s nim nemusela sdílet lože. A stejně tak bylo dobře, pomyslela si Morgaine nenadše-ně, že Accolon strávil zimu na Camelotzc s Artušem; jinak byclzom bývali molzli být ři svýclz zzebezpečnýclz sclzůzkáclz odhaleni.

Uriens položil pohárek s kostkami na stůl a podíval se na ni. Dlouhým bojem s horečkou zhubl. Po několik dní sijiž Morgaine myslela, žejsou jeho poslední, a ze všech sil bojovala ojeho život; částečně proto, že ho přes všechno měla ráda a nechtěla, aby zemřel, částečně proto, že by na jeho trůn v okamžikujeho smrti nastoupil Avalloch.

"Neviděl jsem tě celý den. Bylo mi smutno, Morgaine," i-ekl Uriens sjemnou výčitkou. ,Tady Huw nestojí ani za pohled."

"Ale," přidala se Morgaine kjeho vtipkování, takjak to měl Uriens rád, ♀

"nechala jsem tě s ním schválně o samotě, protože jsem myslela, že v svém věku sis hezké mladíky oblíbil... jestli ho nechceš, manželi můj; znamená to snad, že si ho mohu vzítjá?"
Uriens se zasmál. "Ten ubožák se kvůli tobě červená," i-ekl s široký,: dobromyslným úsměvem. "Ale když mě necháváš celý den samotnéhos; potom mi nezbývá nicjiného nežli truchlit a dělat na něj psí oči." l
"Nu, přineslajsem ti dobrou zprávu. Dnes večer tě odneseme dolů.." přijede Uwaine a bude tu před večeří."
"Nu, díky bohu," prohlásil Uriens. "Mysleljsem, že letos v zimě zemř aniž bychještě spatřil některého ze svých synů."
"Myslím, že Accolon se vrátí o svatojánských svátcích." Morgaine po tila hladové bodnutí touhy, a zabolelo ji u srdce, když si pomyslela beltanské ohně, kteréje čekajíjiž za dva měsíce.
"Byl za mnou Otec Eian, aby mi opět připomněl, že mám za rituály," řekl Uriens rozmrzele. "Už mě jeho stížnosti unavují. Uma si, že musíme vykácet posvátný háj, aby se lid spokojil s požehnáním polích a netoužil po beltanských ohních. Je pravda, že se zdá, že s každ rokem se stále více lidí pi-ipojuje ke starým zvykům - mysleljsem, že budou rok od roku vymírat a žejich bude stále méně. Chtěljsem s zvyky nechat vyhynout s dávným lidem, který se nedovede přizpů zvykům novým. Ale jestliže se nyní k pohanským způsobům obra i mladí lidé, potom s tím něco udělat musíme - možná dokonce i vy posvátný háj."
,Jestliže něco takovélzo uděláš, spácluim vrzcždu, pomyslela si v duchu M gaine, ale rozumně se ovládla a jemným hlasem pronesla: To by by chyba. Duby dávají prasatům potravu, a stejně tak i venkovskému li dokonce i my využíváme mouky z rozemletých žaludů, když je o hladu. A háj tu stojí stovky let, ty stromyjsou posvátné." ;Ty sama mluvíšjako pohanka, Morgaine."
"Chceš snad i-íci, že dubový háj není dílem božím?" odpověděla. " bychom se měli mstít na bezmocných stromech,jen proto, že bláhoví je chtějí využít tak,jak se to Otci Eianovi nelíbí? Myslelajsem, že svoji miluješ."
;To taky miluji," prohlásil Uriens zapáleně, "ale i Avalloch říká, že se měly vykácet, aby pohané neměli kam se uchylovat. Mohli bychom postavit kostel nebo kapli."
"Ale dávný lidjsou také tví poddaní," řekla Morgaine, "a kdyžjsi mladý, podstoupiljsi Velký sňatek se zemí. Chceš snad dávný lid přip ojejich háj, kteréje živí a kam se mohou ukrývat a kteréje vlastněje ,. kaplí postavenou rukama božíma, a ne lidskýma? Chcešje snad od k tomu, aby hladověli a nakonec vyhynuli?"
Uriens pohlédl na svoje pokřivená stařecká zápěstí. Modré tetování bylo vybledlé a vypadalo už jen jako světlé skvrny. "Tobě se řk Morgaine - dávný lid nemůže mít lepšího obhájce. Jelikož prosíš za

ístřešek, má paní, ponechámjimjejich háj, dokud budu žít, ale po mně usí Avalloch udělat, co bude ti-eba. Přineseš mi boty a šaty, abych mohl ivečeřet v sínijako kr ál, a nejako starv neduživec v županu a pantoflích?" ;Tojistě," souhlasila Morgaine, "ale ted tě nedokáži zvednout. Huw tě ide muset obléci." Když ho mladík oblékl, učesala Uriensovi vlasy a zavolala druhého brojence, kteiý čekal na královo zavolání. Oba muži ho zvedli, udělali svých rukou stoličku a odnesli starce do síně, kde Morgaine pi-ipravila jeho stolci polštáře a pak pozorovala muže,jak tam staré hubené tělo

V tu dobujiž slyšela služebnictvo,jak pilně pracuje, a po chvíli zaslechla jezdce na nádvoří... Uzuaine, potnyslela si, a stěží pozvedla oči, když uladík ajeho doprovod vstoupili do síně.
Jen těžko věřila tomu, že tento vysoký štíhlý mladý muž s širokými emeny ajizvou najedné tvář-i byl kdysi tím chlapečkem, který k ní pi-išel piko zkrocené divoké zvířátko vjejích prvních osamělých letech na Uri-usově dvoře. Uwaine políbil otci ruku a potom se uklonil před Morgaine. "Můj otče. Drahá matko..."

"Rád tě vidím zase doma, chlapče," prohlásil Uriens, ale Morgaine ;poutal druhý muž, který vstoupil do síně. V pivní chvíli tomu nemohla věřit, měla pocit, že vidí ducha - jistě, kdyby hyl opravdu tady, viděla bych ři svém viděni... a pak to pochopila. Tolik jsem myšlenky na Accolona sháněla, abych z toho nezešilela...
Accolon byl štíhlejší než jeho bratr a nebyl tak vysoký. Očima přelétl Morgaine, jediný,m kradmým pohledem, když poklekal před svým ot-em, ale na jeho hlase, když se k ní obrátil, bylo slyšet, že se naprosto vládá. , Jsem tak rád, žejsem zase doma, paní..."
"Jsem ráda, žejste tady," řekla stejně klidně, "oba dva. Uwaine, řekni m,jakjsi přišel k té strašlivéjizvě na tvái-i? Myslelajsem, že od porážky ísaře Lucia se už nebojuje."
; "Jako obvykle," poznamenal Uwaine lehce, "nějaký bandita, který se sadil v opuštěné pevnosti a bavil se tím, že plenil okolní venkov a nazýval C králern... Lotův syn Gawaine šel se mnou a brzyjsme se s ním vypoř á-ali. Gawainovi seještě podai-ilo zachránitjednu ženu - ta ženaje vdovou bohatými pozemky. A pokudjde o tohle..." Lehce se dotkljizvy, "zatím-a Gawaine se zabýval samozvancem, já jsem bojoval s mužem - ohav-m bastardem, kteiý byl levák a podařilo se mu proniknout přes moje hránce. Kdyby to alespoň byl doblý bojovník! Takovouhle jizvu bych stě neměl, pokud bys mě ošetřovala ty, matko, - lékař, kteiý mi to sešil, I1 rucejako pometla. Je to velká vada na kráseř"
; Morgaine natáhla ruku a lehce se dotkla synovy tváře. "Pro mě budeš flycky hezký, synu můj. Možná se mještě podaří s tím něco udělat-je Izanícené a oteklé; před spaním ti na to dám teplý obklad, aby se ti rána e zahojila. Musí tě to bolet."
♀

;Také že bolí," přiznal se Uwaine, "ale říkal jsem si, jaké štěstí, nemám rozdrcenou čelist,jako se stalojednomu z mých mužů. To m být hrozná smrt!" Otřásl se. "Když mi ta rána natekla, myslel jsem, nebudu moci vůbecjíst! A můj dobrý přítel Gawaine i-ekl, že dokud bu pít víno, nebudu v nebezpečí - a tak mě zásobil. Pi-ísahám, že jsem opilý snad čtrnáct dní v jednom kuse, matko!" řehtal se. "Byl bych všechnu kořist z hradu toho bandity za tvoji polévku - nemohl js kousat chléb ani sušené maso a málemjsem umi-el hlady. Aještě k to jsem pi-išel o ti-i zuby...
Zvedla se a pozorně si ránu prohlížela. "Otevři ústa. Ano, po večel ránu ošetřím." ř ekla a dala znamení jednomu ze sluhů. "Přineste Uv novi nějakou šiávu z masa a trochu zavařeného ovoce," řekla. "Ještě jakou chvíli bude trvat, než budeš mocijíst tvrdou stravu. "Na to neříkám ne, matko. Pořád mě to pálíjako čert a kromě tohi u Artušova dvora děvče - nechci, aby přede mnou utekla, že mám rPál skou tvář." Zazubil se. Avšak přes všechnu bolest v ráně se s chutí naj a vyprávěl historky od dvora, až se všichni váleli smíchem. Morgain neodvažovala spustit oči ze svého syna, ale po celou dobu večeře cítila na ni Accolon upírá oči a hi-áloji to,jako kdyby na ni v mrazivém pa svítilo teplé slunce.
Jídlo uběhlo vesele, ale nakonec Uriens už vypadal unaveně a Mot) ne nechala zavolat jeho sluhy. "Dnes jsi první den z postele - nesmÍ tolik unavovat."
Uwaine se zvedl a řekl: "Odnesu tě, otče." Sehnul se a uchopil nem ného starce, jako kdyby to bylo dítě. Morgaine šla za nimi, ale ještě opustilajídelnu, otočila se a řekla: "Postarej se tady o všechno, Malit já dámještě Uwainovi na tvář obklad, než půjdu spát."
Uriens byl brzy uložen do postele a Uwaine stál vedle něho, zatít Morgaine šla do kuchyně připravit horký obklad na jeho tvář. Miu vzbudit kuchaře a poručit mu, aby ohřál trochu vody... mohla si dát p na žhavé uhlí nebo kotlík do svého pokoje,jak to žeji to di-ív nenap lo? Vstala a posadila Uwaina tak, aby mu mohla na tvái- přiložit obi z horkého klůcku namočeného v bylinném odvaru. Mladík si povzdt úlevou, když začal obklad hojivě působit najeho hnisavou ránu. "Ach, toje pi-íjemné, matko - to děvče u Artušova dvora byjistě ni dělo,jak se to dělá. Až siji vezmu, matko, naučíšji něco ze svého umi Jmenuje se Shana aje z Cornwallu. Bylajednou z dvorních dam krála Isotty-jak to, že Marcus se nazývá králem Cornwallu, matko? Myslelj že Tintagel patří tobě."
"Také že patří, můj synu, po Igraine a vévodovi Gorloisovi. Net jsem, že Marcus tam chce vládnout," podivila se Morgaine. "Cop Marcus činí nárok na

Tintagel?"
"Ne, podle mých posledních zpráv tam nemá nikoho, kdo by ho poiil," řekl Uwaine. "Pan Drustan odjel do vyhnanství v Británii... "

VĚZEŇ V DUBU

603

"Proč? Byl snad jedním z mužů císai-e Lucia?" nechápala Morgaine. vor o životě u dvora byl pro ni v tomhle mrtvém opuštěném místě íjemným závanem ze světa.
Uwaine zavrtěl hlavou. "Ne... mluvilo se o tom, že on a královna Isotta mají moc rádi," řekl. "Člověk to stěží může mít té ubohé ženě za zlé... irnwallje konec světa a vévoda Marcusje starý mrzout ajeho komorníci ;ají, že takéje impotentní -jak těžký to musí být život pro tu ubohou nu, když Drustan je tak hezký a je to dobrý harfeník a paní má ráda

"Žádnéjiné klepy od dvora nemáš, kromě o ženách druhých mužů?" máhal se Uriens zachmuřeně a Uwaine se zasmál. "Nu, říkaljsem paní zaně, že byjejí otec mohl za tebou poslat posla, a doufám, drahý otče, . až přijede, že ho neodmítneš. Shana není bohatá, ale já nepotřebuji lké věno, získaljsem v Británii dostatečný majetek. Ukáži ti něco ze své řisti a mám i dárky pro svoji matku." Zvedl ruku, aby pohladil po tváři forgaine, která se nad ním nakláněla a dávala mu čerstvý obklad. "Nu, vím, že ty nejsi taková ženajako Isotta, aby ses otočila k mému starému ;ci zády a našla si milence."
Tváře se jí rozhoi-ely; nakláněla se nad kotlíkem s vroucími bylinami, aštila nos nad hoi-kým zápachem. Uwaineji považoval za nejlepší z žen jeho důvěraji hřála u srdce, přesto cítila hořkost, že siji nezaslouží. fllespoň jsem z Uriense neudělalrc nikdy blázna, abyclz yněla milence Jřed jelao astnirna očima...
"Až bude mému otci lépe, aby mohl cestovat, měla by ses vypravit do ornwallu," řekl Uwaine vážně a trochu sebou trhl, když se horký obklad tkl nového místečka vjeho zanícené tvái-i. "Mělo by býtjasné, matko, Marcus si nesmí činit nároky na něco, co je tvoje. Neukázala ses Tintagelu tak dlouho, že obyčejný lid tam už zapomněl, že jsi jejich

"

; Jsem sijist, že tak daleko to nedošlo," řekl Uriens. "Alejestliže mi bude to léto dobi-e, požádám Artuše, až pojedu na svatodušní oslavy,, aby se Morgainino území postaral."
;A jestliže se Uwaine ožení do Cornwallu," řekla Morgaine, "udrží intagel pro mě -jak by se ti líbilo být mým kastelánem, Uwaine?" "Nic bych si nepřál více," i-ekl Uwaine, "s výjimkou toho, spát dnes bez idání tisícůjehliček v mé tvái-i, to mi věř."
"Na, vypij tohle," řekla Morgaine a nalila trochu medicíny z malé lah-čky dojeho vína, "a slibuji ti, že budeš spátjako batole." "Myslím, že dnes bych spal i bez toho, paní,jsem tak rád, žejsem zase ma a že budu spát ve vlastní posteli v péči své matky." Uwaine se hnul, objal svého otce a políbil Morgaine ruku. "Ale tvoji medicínu si zmu rád." Napil se vína s lékem a dal znamenífjednomu z Uriensových :brojenců, aby ho doprovodil do jeho pokoje. Accolon přistoupil ke ému otci a řekl: "Ijá už půjdu na lože... paní,jsou tam nějaké polštáře ♀

604

MLHI AVALONU

neboje místnost holá a prázdná? Nebyljsem doma tak dlouho, a bo se, že ve svém starém pokoji, kdejsem spával a kde mi Otec Eian vtloi latinu do hlavy skrz rozbitou zadnici v kalhotách, jistě najdu hníz holuby."
"Řeklajsem Maline, abys tam měl všechno, co budeš poti-ebovat," řt Morgaine, "ale půjdu se tam podívat. Budeš mě dnes večerještě po bovat, můj pane?" obrátila se k Uriensovi, "nebo si mohujít odpočinoi Odpovědíjí bylo slabé zachrápání ajeho muž Huw upravil starci 1 štáře a odpověděl za svého pána. , Jen běž, paní Morgaine. Jestliži v noci vzbudí, postarám se o něho."
Když odcházeli, Accolon se zeptal: "Co mému otci chybí?" "V zimě měl zápal plic," odpověděla Morgaine "a už není nejmlaé "A tys nesla celé bi-emeno péče

o něho na svých útlých bedrech," i Accolon. "Ubohá Morgaine..." a dotkl sejejí ruky; měl tak něžný hla! se musela kousnout do rtu. Něco tvrdého a studeného vjejím těle, mrzlého na kost, začalo roztávat. Měla pocit, že se rozpláče. Sklo; hlavu, ale nepodívala se na něj.

"A ty, Morgaine - nemáš pro mě ani slovo, anijediný pohled?" Na ruku a dotkl sejí. Mezi stisknutými rty hlesla: "Počkej." Zavolala služebnou, aby z šatny pi-inesla čerstvé podhlavníky a d nebo dvě pi-ikrývky. "Kdybych bývala věděla, že přijedeš, připravila b to nejlepší povlečení a čerstvou slámu."

Zašeptal: "Netoužím po tom mít v posteli čerstvou slámu..." On; však k němu neobrátila, zatímco mu služebné stlaly postel a přiná světlo a horkou vodu. Odložil svoji zbroj a vnější části oděvů. Když všichni odešli, po chvíli zašeptal: "Smím za tebou později pl Morgaine?"

Zavrtěla hlavou a šeptem odpověděla. ; Já pi-ijdu za tebou -já se m vymluvit, že jsem uprosti-ed noci musela odejít - od té doby, eo byl otec nemocný, často pro mne přišli uprostřed noci - nesmějí tě ia najít..." a spěšně mu mlčky stiskla prsty. Měla pocit, žejíjeho ruka v dlani. Potom obešla s komorníkem naposledy celý hrad, aby se ujis žeje zamknuto a vše v pořádku.

"Bůh ti dopřej dobrou noc, paní," řekl, uklonil se a šel plyč. Po špičk prošla síní, kde spali ozbrojenci a bezhlučně vystoupala po schod kolem pokoje, kcle spal Avalloch s Maline a mladšími dětmi, a pok kde spával mladý Conn se svým učitelem a soukojenci, dokud ho nesl zápal plic. Ve vzdáleném křídle byla Uriensova komnata ajedna, kte měla pro sebe, další místnost obvykle přidělovali významným hosa a na druhém konci byl pokoj, který přidělili Accolonovi. Kradla se kjeho místnosti, v ústech měla vyschlo a doufála, že měl dostatek r mu, aby nechal dveře dokořán... stěny byly staré a silné, a tak by se t mohl doslechnout, že stojí zajeho dveřmi.

Nahlédla do vlastního pokoje; vstoupila dovnitř, spěšně rozhr

vlečení. Její vlastní služebná Ruach byla stará a hluchá a minulou zimu Morgaine proklínala za její hluchotu a slaboduchosc, nyní jí to však obře poslouží... i tak se nesmí ráno vzbudit a zjistit, že Morgainina F ostel zůstala nedotčena; dokonce i stará Ruach ví, že král Uriens na tom není tak dobi-e, aby spal se svou královnou.

: Jak často jsem si říkala, že se nestdim za to, co dělám... přesto nesmí způsobit kolem své osoby žádný skandál, nebo by nemohla dokončit to, co tu ;apočala. Nenáviděla sama sebe za to, že se musí uchylovat k tajnůstkái--ství a takovému chování.

Nechal dveře dokořán. Vklouzla dovnitř, srdcejí divoce bušilo a zavi-ela ta sebou dveře; cítila,jakje unášena hladovvm objetím, které probudilo její tělo k životu. Ústa jí uzamkly rty jejího milence, jako kdyby sám etoužil po ničem jiném nežli ona... pi-ipadalo jí, že osamění a bolest, tteré prožívala po celou zimu, I-oztály v tomto okamžiku jako kus ledu, e se nyní vznáší v povětří... Tiskla se k Accolonovu tělu a vší silou se ovládala, aby se nerozplakala.

Všechno ujišfování, kterým konejšila sama sebe, že Aecolonjejen kně-Lem Bohyně, že nedovolí, aby mezi nimi došlo k nějakému osobnímu poutu, zmizelo v tomto okamžiku hladové touhy, která se jí zmocnila. tfolik pohrdala Gwenhwyfar, že způsobila skandál u dvora a přivedla svého krále do opovržení, protože si nedokázal svoji ženu udržet. Nyní ak bylo všechno ujišování pryč. Klesla dojeho náruče a nechala ho, aby ji unášel do svého lože.

ocjiž hodně pokročila, když Morgaine vyklouzla z Accolonova náručí. Tvrdě spal; prsty mu projela vlasy, lehce ho políbila a vykradla se z místnosti. Nespala - bála se usnout, abyji ne-řekvapil den. Do svítání zbývalaještě asi hodina. Morgaine si protřela pálící oči. Někde venku zaštěkal pes, zaplakalo dítě a v zahradě se začali ozývat ptáci. Morgaine uvažovala, hledíc úzkou štěrbinou v kamenné zdi: 2a měsic již bzule v tuhle laodinu lné denni světlo. Na okamžik se opi-e1a o zed, přemožena vzpomínkami na uplynulou noc.

Nikdy jsem netzcšila, uvažovala, jaké to je být ženozc. Porodila jsem dítě a jsenz rcáct let vdaná, měla. jsem milence... ale neznala jsem nic, nic... Najednou ucítila na rameni drsnou ruku. Uslyšela Avallochův drsný hlas: "Co se

plížíš po domě v tuhle hodinu, děvče?"
  Zjevně si ji spletl s jednou ze služebných; některé z nich byly drobné h snědé, měly v sobě krev dávného lidu.
  "Nech mějít, Avallochu," i-ekla a zahleděla se na spoře osvětlený obličej svého staršího nevlastního syna. Byl tlustý a odulý, tváře měl nateklé sád-em a očka malá a posazená blízko u sebe. Accolon a Uwaine byli hezeí mu-♀

ži a bylo znát, že i Uriens byl kdysi svým způsobem hezký. Ale Avalloch "Ach, tojsi ty, matko!" řekl, o krok ustoupil a přemrštěně sejí uklo "Opakuji, co tady děláš v tuhle hodinu?"
  ,Jeho ruka spočívala najejí paži; dalaji pryč,jako kdyby to byl pla se had. "Musím se ti snad zpovídat za svoje činy? Je to můj dům a mc se v něm pohybovat,jak chci, a zodpovídatjenom sama sobě." Nemá rád, uvědomila si, stejně tak, jako nenaám ráda já jelzo. "Se mnou si nezahrávej, paní," varovalji Avalloch. "Copak si myslíš nevím, v čí náničijsi strávila noc?"
  "Ty si snad pohráváš s kouzly a viděním?" zeptala se pohrdlivě. Ztišil hlas a důvěrně pronesl: ; Jistěže to pro tebe musí být nuda provdána za muže, který by mohl být tvým otcem - nechtěl bych však r otcovy city, abych mu vykládal, kdejeho žena tráví noci, pokud..." Pol jí ruku kolem pasu a vší silou siji přitáhl k sobě. Sklonil hlavu a lehc ústy dotkljejího krku, neoholenou tvái-íji poškrábal.
  , .. Pokud přijdeš taky někdy za mnou."
  Odtáhla se od něho a snažila se, abyjejí hlas zněl špiýmovně. "No I Avallochu, přece nebudeš pronásledovat svoji starou macechu, když. svoji Jarní pannu a všechna hezká děvčata ve vesnici..."
  "Ale tebejsem vždycky považoval za nejkrásnější," řekl a rukouji h po rameni a sklouzljí k narychlo zavázaným šatům. Znovu se odtáhla 2 hrozivě zkřivil tvář. "Co najednou přede mnou hraješ počestnou l Byl to Accolon nebo Uwaine, nebo oba najednou?"
  Zůstala na něho zírat. "Uwaineje můj syn! Jsemjedinou matkou, kte kdy poznal!"
  "Mám si snad myslet, že to by tě zastavilo, paní Morgaine? U Artuš dvora se běžně mluvilo o tom, žejsi byla Lancelotovou milenkou a sna ses ho odlákat od královny a žejsi sdílela lože s Merlinem - že ses n stavila ani pi-ed krvesmilstvem, kteréjsi spáchala se svým bratrem a král poslal od dvora pryč, abys ho neodváděla od křesťanských způsi - proč by ses měla zastavit před nevlastním synem? Ví vůbec Uriens,jaÍ nestoudnici si vzal za ženu, drahá paní?"
.
  "Uriens o mně ví všechno, co poti-ebuje o mně vědět," i-ekla Morgai sama překvapena,jakjejí hlas zní klidně. "Pokudjde o Merlina, bylij tehdy oba svobodní a nikdo z nás nedbal na zákony u křestanského d ra. Tvůj otec o tom věděl a nic mi nevyčítal. Nikdo než on nemá a doby právo stěžovat si na moje chování, ajestliže si stěžovat bude, bu se zodpovídat jemu, a ne tobě, pane Avallochu. A nyní půjdu do ss pokoje a tebe žádám, abys udělal totéž."
  ,Tak ty na mě budeš vytahovat pohanské zákony Avalonu," nene se odbýt Avalloch a zavrčel na ni. "Poběhlice jedna, jak se opovaal tvrdit, že jsi tak ctnostná?" Hrubě ji uchopil a přitiskl jí ústa nn" Morgaine mu vrazila pevné prsty do břicha; zabručel a s klenímji ptlll Nazlobeně se bránila: "Nic netvrdím. Nepotřebuji se ti zodpovíd

svoje chování, ajestliže něco řekneš Uriensovi, povím mu,jakjsi na mě ahaljako na ženu svého otce naprosto nevhodným způsobem. Uvidíme, ;;omu uvěří."
; Avalloch zahřímal: "Dovol, abych ti řekljedno, můžeš mému otci na-mlouvat, co chceš, ale je staiý a až se já stanu v téhle zemi králem, roz-hodně nebudejiž prokazována žádná úcta těm, kteří tu žili proto, že můj otec nezapomínal na hady, kteří kdysi zdobilijeho zápěstí!" "Ach, jak obdivuhodné," poznamenala Morgaine ironicky. "Nejdříve &i dovoluješ na manželku svého otce a potom se holedbáš, jakým budeš doblým ki-eslanem, až bude otcova země tvoje!"
  "Nejprvejsi mě očarovala - ty čarodějnice..."
  Morgaine se musela zas smát. ;Tebe že jsem očarovala? Ale proč? Avallochu,

kdyby všichni muži kromě tebe zmizeli z povrchu zemského, raději bych se ocitla na loži sjedním z těch štěňat, co nedávno přišla na evět! Tvůj otec může být dost staiý na to, aby byl mým dědečkem, ale raději lehávám s ním, než bych si lehla s tebou! Myslíš si snad, že žárlím na Maline, že kdykolivjdeš v době žní nebo oslavjarního orání do vesnice, e si zpívá? Kdybych dovedla takhle čarovat, nebylo by to, abych podpo-řila tvoje mužství, ale abychje potlačila! Ted dej ruce pryč a vraí se, kam patříš, jestli se mě ještě jednou dotkneš, pi-ísahám, že tě o tvoje mužství připravím!"
Uvěřil, že by toho byla schopná; bylo to vidět z toho, jak se poslušně stáhl. Ale mohl by se to dozvědět Otec Eian a pak by se jí vyptával, vyslýchal by Accolona, vyptával by se služebnictva a znovu by naléhal na Uriense, aby dal vykácet posvátný háj a potlačil staré náboženství. Aval-loch se nezastaví, dokud se to nedozví celý dvůr.
; Ach, jak Avalloclza nenáuidim! Morgaine pi-ekvapilo,jak bylajejí nenávist silná, cítilajijako bolest na prsou a třásla se po celém těle. Kdysi jsem molzla iýt hrdá sama na sebe; kněžka avalon.ská nikdy nelže. A nyni je tu něco, o čem esmim říkat pravd2i. I Uriens by naě viděl jako zrádnou manželku, která tajně uklouzne na lo,že k Accolonovi jen kvůli vlastnimu c/atíči... Chtělo se jí plakat vzteky, dosud cítila Avallochovy horké ruce na pažích a na ňadru. Ted, dříve nebo později, bude obviněna, a pokudjí Uriens uvěří, užji stejně budou pozorovat. Aclz, konečně jsem byla po n inoha letec/a štostnci a ted je zase Iušechno zkažené...
Slunce pomalu vycházelo a služebnictvo se začne probouzet, musí se připravit na práci, kteráji tento den čeká. Uriens musí zůstatještě dnes i posteli a Avalloch ho dnes nebudejistě rušit. Musí svai-it další medicínu pro Uwainovy obklady a vytáhnout kořenyjeho zlomených zubů. Uwaineji má rád-tenjistě nebude poslouchat žádná obvinění, kterými by ji mohl Avalloch zahrnout. A přitom cítila, jak ji znovu zaplavuje ezmocný vztek, když si vybavila Avallochova slova: "Byl to Accolon nebo Iwaine, nebo oba dva najednou... ? Jsem Uwainovi nuctkou, jako kdybyc/a lao ývalr porodila! Za jkou ženu mě asi považuje? Ale copak se skutečně ♀

608

MLHY AVALONU

u Artušova dvora mluvilo o tom, že spáchala krvesmilstvo se samotn Artušem Jak molzu potom c/ztit o Artušovi, aby řijal Gzuydiona za svélzo sy Galalzad je Artušovýnz nástucem, ale můj s yn znusi být uzn.ázz, je z královské avalozzské. Ale já již nesrnim zzsobit žádný skandríl, roz/zodyzě se nesmi roz ani náznak tolzo, že jsem sáclzala krvesmilstvo s nezlastnizn szzem... A chvíli o sobě uvažovala. Byla přece tehdy tak zoufalá, když se do děla, že čeká Artušovo dítě a teď jí to připadá nicotné; nakonec se s tušem ani jako bratr a sestra pořádně neznali. Ale Uwaine - nen stejnou krev - a přesto jí byl synem víc nežli Gwydion; Uwainovi t matkou...
Nu, s tím se už nedá nic dělat. Morgaine šla do kuchyně a zaslec kuchaře, jak si stěžuje, že všechna šunka je pryč a spižírny jsou tét prázdné, takže bude těžké všechny nově příchozí nakrmit.
"Nu, musíme dnes poslat Avallocha na lov," prohlásila Morgaine a stavila Maline na schodech, když nesla manželovi ranní doušek horki vína.
Maline řekla:, Viděla jsem tě, jak mluvíš s Avallochem - co ti říkj; Tvář měla zamračenou a Morgaine, která dovedla té pitomoučké ž snadno číst myšlenky, došlo, žejejí snacha sejí bojí a oškliví siji; pova valajistě za nespravedlivé, že Morgaineje dosud štíhlá a pevná, zatfr ona, Maline,je tlustá a unavená z rození dětí, že Morgaininy vlasyj lesklé, zatímco Maline, stále zaneprázdněna dětmi, má sotva čas se učí a splést si vlasy.
Morgaine řekla popravdě, ale také tak, aby ušeti-ila svoji snachu ne jemných pocitů: "Mluvilijsme o Accolonovi a Uwainovi. Ale spižírnyj téměř pr ázdné a Avalloch bude muset jít ulovit divoké prase." A pa hlavou prolétla myšlenka na to, co musí udělat, a strnula hrůzou, kdy znovu v mysli vybavila Ninianina slova: Accolon mzcsi naston it po svém a odpověděl jí její vlastní hlas... Maline na ni zírala, čekala, že dokc svoji větu, a Morgaine se rychle vzpamatovala. "Řekni mu, že mua ulovit toho kance, nejlépe dneska, jestli se mu to hodí, nejpozději zf nebo nám brzy nezbude nežjen trochu mouky."
"Jistě, řeknu mu to, matko," souhlasila Maline. "Bude rád, že bude omluvu, aby mohl být prvč." A z jejího hlasu zaznívala nespokojet a Morgaine poznala, že mladší ženě se zároveň ulevilo, že to nebylo horšího.

Ubolzá žena, provdaná za to jrase. Znovu sejí přesně vybavila Avalloch slova: Až se já stanu v téhle zemi kráLem, rozlzodně nebude již prokazováruc zicta těm, kteři tu žili jen proto, že mzj otec nemohl zapomenozzt, že kdysi nosi záěsti h.ady!

Tohleje tedyjejí úkol: zaručit, aby, po svém otci nastoupil Aceolon kvůli ní samotné nebojako pomsta, ale kvůli starým zvykům, které sp s Accolonem znovu zavedli v této zemi. Kdybych měla jezz lzodinn na to, c Accolonovi všechno řekla, odjel by na lov .s Avalloch.em a bezpochyby by s6

všeclzno zlyřešilo. A pomyslela si, chladně uvažujíc: Mána si ndržet čisté ruce a neclzczt to na Accolonovi?

Uriens byl starý; ale bude tadyještě další rok nebo i pár let. Nyní, když Avalloch všechno ví, bude se snažit ovlivnit Otce Eiana, aby zmai-il vliv, který by mohli s Accolonem mít, a všechno, co se jí podařilo udělat, by bylo ztraceno.

Jestliže Accolon chce tohle krcilovstvi, pak by si to měl zajistit. Jestliže Avrlloch , bude otráven, zeznňu já za čarodějnictvi. Avšak když to ponechám na Accolo-. novi - potom to bude jako v té staré baladě, která začíná: Dva bratři se . vydali na lov...

Mám to řici AccolonozJi a neclzat ho, aby jednal ve vzteku? Znepokojena , r dosud nejista tím, co udělá, šla vyhledat Accolona do komnatyjeho otce, a když vstupovala dovnitř, slyšela, jak říká: "Avalloch dnes půjde lovit divočáka - spižírnaje téměř prázdná. Pojedu s ním. Již tak dlouhojsem nelovil na vlastních pozemcích..."

"Ne," zarazila ho Morgaine pi-ísně. "Zůstaneš s otcem tady. Bude tě potřebovat a Avalloch bude mít dost lovců, aby mu pomohli." Pomyslela si: Musizn se znu nějak okzcsit sdělit, co mám na mysli, a pak se . zarazila. Jestliže ví, co má v plánu - i když si nebyla dosud samajista, co vlastně chce podniknout - nikdy by se k tomu nesnížil, leda v prvním hněvu, kdyby se doslechl, cojí Avalloch řekl.

A jestli ano, uvažovala - ačkoliv jsem si myslela, že ho znám lépe, moje touha po jeho těle by mě mohla zradit a mo/zl bv být méně octizý, než za jakého ho považuji - kdyby sozclzlasil s tim, že se na tom bzcde podilet, potozn by to byl bratrovralz a byl by pod kletbozz, a ne takový, kterému bych molzla věřit všechno, co doposud bylo mezi názni. Avalloch je zným řibzcznýzn jen podle sňatkzc; neni tu žádné pokrezJni pouto. Pouze kdybyclz orodila Uriensovi syna, byla by to řibu-.zerzecká vina. Nyní byla ráda, že Uriensovi nedala žádného syna. Accolon prohlásil: "Ai Uwaine zůstane s otcem - jestliže má dosud zanícenou ránu na tváři, měl by zůstat doma a držet se v teple." Jak mu sdělit, co mám na mysli? Jelzo ruce znusi zůstat čisté; znusi být tady, až fiřzjde ta novina... co mzt 7nolzu řici, aby orozum.ěl, že je to důLežité, že je to možná ta nejdůležitější věc, kterou o nězn bzcdu kdy chtit? Naléhavost a nemožnost vyslovit vnitřní myšlenky zostřilajejí hlas.

"Uděláš bez řečí, co po tobě žádám, Accolone? Jestliže se mám starat i o Uwainovu ránu, nebudu mít čas pečovat o tvého otce a v poslední době byl příliš často ponecháván v péči služebnictva!" A tvůj otec, jestliže bude Bohyně ři mně, tě bude potřebovat po svém boku vic než kdykoliv předtim, než se tento den skonči...

Zamumlala slova v naději, žejí Uriens nebude rozumět. "Udělej, co po tobějako matka žádám," i-ekla, ale ve skutečnosti se silou svých myšlenek snažila sdělit mu: Přikazzcji ti to jako Matka bolzyně... "Poslechni mě," řekla a trochu se natočila od Uriense, aby ji viděl pouze Accolon, dotkla se vybledlého modrého srpečku na svém čele. Accolon na ni nechápavě ♀

hleděl, ale ona se otočila, lehce zatřásla hlavou a doufala, že alesp pochopí, proč nemůže mluvit svobodněji.

Aceolon zamračeně odpověděl: ; Jistě, jestli si to tolik přeješ. Není F mě nic těžkého zůstat doma se svým otcem."

Morgaine pozorovala Avallocha, jak po snídani odjíždí se svými Io a zatímco

Maline byla v menší síni, vklouzla do jejich ložnice a zač; prohledávat neuklizený pokoj. Všude byly poházené oblečky na dítě a i vyprané pleny nejmladšího. Konečně našla malý bronzový náramek, k rý, jak věděla, Avalloch nosíval. V Malinině skříni byly také nějaké z1; předměty, ale nechtěla brát nic, co by mělo větší cenu a co by mohlo I postrádáno, až Malinina služebná přijde komnatu uklidit. Dokonce do i k tomu, že ji tam služebná přistihla a zeptala se jí: "Co tady hled paní?"

Morgaine předstírala zlobu. "Nebudu žít v domě, kde je nepořáč jako ve chlévě! Jen se podívej na ty nevyprané páchnoucí plínky. Hn je odnes a dej je pradleně a potom tu zamel a pořádně vyvětrej - neb snad mám vzít hadr a udělat to všechno sama?"

"Ne, paní," řekla služebná, celá se krčíc, vzala špinavé plínky i svrš které Morgaine držela v náručí. Morgaine si zastrčila bronzový náran za živůtek a šla dolů, aby svařila vodu na Uwainovu ránu; to musí udč jako první a musí se jí podařit dát věci v domě do poi-ádku, aby mol mít odpoledne volno a zůstat o samotě... Došla pro nejobratnějšího hu, aby si přinesl nástroje, přinutila Uwaina, aby se posadil a otevřel ú aby mohla nalézt přetržený kořenjeho zubu. Hrdinně vydržel prohlíd a vytažení zubu (ačkoliv zub se mu v čelisti zlomil a bylo třeba jej tal nadvakrát; naštěstí byl oteklý a znecitlivělý), a konečně, když byl celý 3 venku, vzala tu nejsilnější medicínu, kterou měla na znecitlivění, vlo ji do rány a na bolavou nateklou tvář přiložila čerstvý obklad. Konei bylo vše hotovo a Uwaina poslali se silnou dávkou alkoholu do posř Bránil se tím, žejezdil na koni a dokonce i bojoval v horším stavu, n!! ted, ale ona mu přísně přikázala, aby si šel lehnout a nechaljejí medié v klidu působit. Tak, nyní měla i Uwaina bezpečně stranou a mimo j dezření. Ajelikož služebné poslala prát, nebyl tu nikdojiný, komu b Maline mohla postěžovat. "Máme mít ty nové šaty do svatodušních sv hotové, a Avalloch má mít ušitý svůj pláší, ty nerada předeš, matko;. já musím tkát Avallochův pláší a všechny ženy ohřívají kotle s vodou praní a připravují si svoje plácačky na prádlo..."

"Ach, má drahá, na tojsem zapomněla," přitakala Morgaine. "Nu, I není pomoci, já tedy budu muset příst - ledaže bys mě nechala tkátj plášl." Bude to ještě lepší, uvažovala, než ten náramek, když mu ud plášl na míru.

"Udělala bys to tedy, matko? Ale ty máš na stavu rozetkaný králův iIf plášt..."

"Uriens ho nepoti-ebuje tolik jako Avalloch," mínila Morgaine

VĚZEŇ V DUBU
611

Avallochovi ten plášť utkám." A až budu hotova, pomyslela si, a celá se zachvěla, už žádný plášt nebude potřebovat...

"Pak já budu příst," byla ráda Maline, ,jsem vděčná, matko-ty dovedeš tkát lépe než já." Přišla a vtiskla své tchyni hubičku. , Jsi ke mě vždycky tak laskavá, paní Morgaine."

Ty ale netušiš, co já dnes bTcdu tkát, dítě moje.

Maline se posadila a uchopila přeslici. Na chvíli se zarazila a pak si přiložila ruce na kříž.

"Není ti dobře, snacho moje?"

Maline odpověděla. "To nic není - zpozdily se mi měsíčky. A mám obavy, žejsem zase těhotná, doufalajsem, že budu moci malouještě další rok kojit... Povzdechla si. "Avalloch má ve vesnici dost žen, ale myslím, že nikdy nepřestane doufat, že mu dám dalšího syna, který by zaujal Connovo místo! Na holčičkách mu nezáleží - ani nezaplakal, když vloni zemřela Maeva, krátce předtím, nežjsem porodila malou, a když to bylo zase děvče, zlobil se na mě. Morgaine,jestliže znáš nějaká kouzla a mohla bys mi nějaké dát, abych příště porodila syna, za to bych ti byla vděčná." Morgaine se usmívala a začala posunovat člunek na stavu. Po chvíli řekla: "Otci Eianovi by se to moc nelíbilo, že mě žádáš o kouzlo. Řekl by ti, aby ses pomodlila k Panence Marii, aby ti dala syna."

"Nu,její syn, to byl zázrak, a už si začínám myslet, že pokud budu mít č alšího syna, bude to taky zázrak," posteskla si Maline. "Ale možnáje to jen tím chladem."

"Udělám ti nějaký čaj," řekla Morgaine. "Jestliže skutečně čekáš dítě, přísahám, že ti to neublíží, a jestli je to jenom zpoždění měsíčků kvůli nachlazení, brzy se ti spustí."

; Je to nějaké kouzlo z Avalonu, matko"

Morgaine zavrtěla hlavou. "To jsou jen bylinky, nic víc," řekla, šla do kuchyně a svařila na ohni pár bylin. Přinesla nápoj Maline a řekla: ; Vypij to

co nejvíc horké a zabal se při předení do šálu, aíje ti teplo." Maline usrkla trochu horkého nápoje a protáhla obličej. "Fuj, to je hořké!" Ovládla se však a šálek vypila.

Morgaine s úsměvem poznamenala: "Mělajsem ti do toho dát trochu medu,jako to dělám dětem, když mají horečku."

Maline si povzdechla, znovu uchopila pi-eslici s vřetenem a začala příst. "Gwenethje už dost stará na to, aby se učila pi-íst," řekla, ,jájsem pi-edla od pěti let."

"Já také," souhlasila Morgaine, "ale prosím tě, odlož učení ojeden den, protože,jestli tu mám tkát, nechci tu žádný hluk a zmatek." "Nu dobrá, řeknu chůvě, aby se o děti postarala," řekla Maline a Mor-gaine na ni př-estala myslet. Soustředila se na tkaní, myslela na vzorek. Byl ze zelených a hnědých kostek, pro dobrou tkadlenu to nebyla náročná práce; pokud dovedla počítat nitě bezděky, nemusela na to příliš myslet... předení by byloještě lepší. Ale byla tak známa svou nechutí k předení, že ♀

kdyby se dnes dobrovolně nabídla, že bude příst, každý by si toho vširdx Člunek pomalu klouzal sem a tam: zelená, hnědá, zelená, hnědá, kažr dou desátou řadu měnila baivu. Naučila Maline barvit tuhle pi-ízi naze~ leno, takjak se to sama naučila v Avalonu... zelenájsou čerstvéjarní listy a hnědá barva země a spadlých listů tam, kde v lese Iyjí divoká prasat v půdě mezi žaludy... člunek klouzal sem a tam, hřebenem utahovaj každou řadu nití, ruce se jí pohybovaly samy, sem a tam, napříč látkout; vzala člunek zjedné strany a nechala ho klouzat na druhou... Kdyby tak Avallochův kziň ukloxxzl, uadL a zlámal si vaz, ccšetřiL by mi prcíci.: Byla jí zima, celá se chvěla a vší silou vůle se snažila nevšímat si toha Pozorovala jen střídání nití, hnědá, hnědá, zelená, sem a tam vzorC; pomalu vystupoval, viděla Accolona v Uriensově komnatě, jak hraje s n cem dámu, viděla Uwaina,jak spí,jak sebou hází cukavou bolestí ve tvář která ho pronásleduje i v těžkém spánku, i když rána se už bude čis hojit... kdybv se tak divoké prase obrátiLo roti Avallochovi a jelao lovci by b přiliš ponali, než by mu přišli na pomoc...

Řekla jsem Ninircne, že nezabiji. Nikdy nejmenzcj tzc sturlnu, ze které nebud it... v mysli viděla Posvátnou studnu v Avalonu, jak z ní tryská najsi voda,jak vytéká z malé kašny. Člunek se míhal sem a tam, zelená, hněd zelená, hnědá,jako sluneční svit pronikající skrz zelené listy na hněd4 zem, kde se probouzí jarní dmutí přírody, kde se les probouzí k živ hnědé di-evo roní blahodárnou šlávu... člunek se jí míhal pi-ed oct rychleji a rychleji, svět před očima sejí zamžil... Bolzyně! Tam, kde běháš Lese s proudicim životem běžicich jelenů... všicLzni lidé jsoz4 v tvýclz rukou, a v na zvířata...

Před lety byla Pannou lovkyní, žehnající Paroháči a posílající ho, běžel s jeleny a porazil je, nebo zamřel, tak jak určí Bohyně. Vrátil k ní... ted už nebyla tím děvčetem, měla všechnu moc Lovkyně. Jái4 Matka, se vší silou plodnosti, utkala sítě, aby svedla Lancelota na lo k Elaine. Alejejí matei-ství skončilo v kn,i, kterou prolila pi-i Gwydionai narození. Nyní sedí zde, v rukou sejí míhá člunek a tká smrt, takjako Smr tky. I šicltni lidé jsou v tvých rukozc, aby žili, nebo zenařeli, Matko... Člunek se míhal sem a tam, chvílemi ho ztrácela z očí, zelená, hn zelenájako listy a propletené větve tam, kde běžela zvíi-ata... divoké p chrochtající a útočící svými dlouhými kly... prasnice s prasátky ko _ sebe... člunek sejí vzpříčil v rukou a neviděla nic, slyšelajen kvičení sv v lese.

Ceridzuen, Boh,vzě, Matko, Smrtko, velký Havrane... Pani sm-ti a ži velká prasnice, požirači vlastnich mládát... jestliže je pravda, co jsi přiká otom je na lobě, zcbys to dokončila... ěas za zastavil, ležela na svahu a sl ji pálilo do zad, a potom běžela s Králemjelenem, pohybovala se le jemně a opatrně... cítila život a lovci hlomozili a pokřikovali... M. Prasnice. . .

Morgaine koutkem oka postřehla, že nxce sejí stále pohybují, pra

ným pohybem, zelená, hnědá, zelená, hnědá, ale pod přivřenými víčky neviděla nic z místnosti ani z vláken látky, viděla zelenou vyrážející pod větvemi stromů,

viděla bahno a hnědé mrtvé listy po zimě, viděla nohy, jak po nich dupou, jako kdyby se zahrabávala rukama do bláta... život Matky tmy pod stromy... za sebou slyšela kvičení prasátek, a viděla kly, jak rozrývají hlínu a hledají skryté kořeny a žaludy... hnědá a zelená, zelená a hnědá...

Jako prudký nápor na neny cítila, žejí něco trhá tělo na kusy, slyšela zvuky běžících nohou, vzdálené výkřiky... její tělo sedělo nehnutě před stavem, tkala hnědé nitě a měnila je znovu za zelené, jedna řada za druhou, pouzejejí prsty byly živé, ale tělojí svírala křeč hrůzy, byla nabita životem prasnice, který v ní proudil naplno...

Bohyně Nedovol, aby trpěli nevinni... lovci pro lebe nic neznamenaji... Ne-mohla nic dělat, jenom v hrůze pozorovala, co se před jejím vnitřním zrakem děje, chvěla se a třásla, zmítána nevolností ze zápachu krve, ze zápachu kie své družky... krev se valila z velké prasnice, ale pro ni to neznamenalo nic, tak jako musí zemřít Král jelen... když přijde jeho chvíle, potom musí býtjeho krev prolita na zem... za sebou slyšela pištění prasátek a najednou skrz ni vyrazil život Velké bohyně, aniž by si uvědo-movala, zdaje Morgaine nebo Prasnicí, slyšela vlastní vyděšené volání-jako když v Avalonu zvedla ruce a podařilo sejí rozhrnout mlhy Bohyně, fiodila hlavou, celá se chvějíc a nepřestávajíc slyšet vyděšené pištění pra-sátek, až jí hučelo v hlavě a točila se jí, před očima se jí míhaly široké kruhy... zelená a hnědá a bezděčný pohyb článku sem a tam... potom, zmatena eizím zápachem, krví, železem, cizotou nepřítele, který se zvedl na dvou nohách, ocelí, krví a smrtí, slyšela výkřiky, cítila třeštění kovů a červená sejí mihla před očima a potřísnila hnědou a zelenou lesa, cítila, jak svými kly trhá, cítilajak ytryskla horká krev, když z ní vyprchává život, a sžíravou bolest, upadla a nevěděla o sobě. Člunek se míhal sem a tam a tkal hnědou a zelenou a hnědou nadjejím břichem staženém v bolestné křeči, před očima měla rudou, srdce jí bušilo a v uších zněly výkřiky ve ztichlé místnosti, kde bylo slyšetjen šustění člunku a otáčení přeslice... po chvíli bylo ticho, nehnutě hleděla před sebe v mdlobách, vyčerpána k smrti... zhroutila se na stav a tam zůstala bez hnutí ležet. Po chvíli slyšela Maline, jak na ni mluví, ale nehýbala se, ani neodpovídala. "Ach! Gweneth, Moran - matko, není ti dobře? Ach, proboha, vždycky chce tkát, a pokaždé z toho mívá tenhle záchvat. Uwaine! Aecolone! Pojď-te sem, matka omdlela u stavu..."

Cítila, jak ji žena tahá za ruce, jak ji volá jménem, slyšela Accolonův hlas, cítila, jakji zvedá a odnáší pryč. Nemohla, neměla sílu pohnout se nebo promluvit-nechalaje, abyji uložili do postele a přineslijí víno, aby ji přivedli k vědomí. Cítila,jakjí stéká do krku a chtěla říci: Jsem v po-řádku, nechte mě být, ale slyšela samu sebe, jak něco vyděšeně mumlá, a znovu ztichla a přemohlaji úzkost, protože věděla, že ve smrtiji Pras-♀

nice pustí, ale nejdi-íve musí prodělat smrtelné ki-eče... a i když tam ležela nevidomá, v mdlobě a k smrti vyděšená, slyšela zvuk trubky a věděla, ž přinášejí domů Avallocha, mrtvého ho přivážejí na koni, pi-emoženého prasnicí, která ho napadla, když zabil divočáka... a on na oplátku prasnici zabil... smrt a krev a znovuzrození a proud života vycházející z lesa, vit noucí sejako člunek mezi nitěmi, zelenými a hnědými...

Pár hodin nato se ještě nedokázala pohnout, aniž by neprožívala ne-snesitelnou bolest po celém těle; téměřji vítala. Ne.smin z té smrti vyjít torť: hladce, ale Accolonovy ruce jsou čisté... Podívala se mu do očí. Nakláněl se nad ní s účastí a se soucitem, chvíli zůstali sami.

"Už můžeš mluvit, lásko moje," zašeptal. "Co se stalo?" Zavrtěla hlavou. Ještě mluvit nemohla. Ale cítila na sobě jeho něžné, konejšivé ruce. Viš co jsem pro tebe udělala, můj dralzv? Sklonil se k ní a políbilji. Nikdy se nedozví,jak blízko měli k tomu, abgr byli odhaleni a poraženi.

"Musímjít za otcem," řekl něžně, hlasem plným obav. "Pláče a říká, kdybych šel býval se svým bratrem, nezemi-el by - bude mi to navžt-vyčítat." Spočinul temnýma očima na ní a mihl se v nich nepokoj. ;To tys mi přikázala, abych nechodil," prohlásil. ;Vědělas snad, prosti-ednictvím svých kouzel, co se stane, má drahá?" V krku ji pálilo, ale vyšla z chraplavá slova: "Byla to vůle Bohyně," řekla, "že Avalloch nesmí zničt co nám se tu podařilo vybudovat." S velkým vypětím se dotkla prste obrysu hada, kterého měl vytetovaného na Iuce, jíž se dotýkal jejíhd obličeje.

,Jeho výraz se změnil, najednou měl v očích strach. "Morgaine! Má v tom prsty?"
Ach, měla jsem vědět, jak by se na mě díval, kdyby to uděl... ; Jak se můžeš ptát?" zašeptala. "Celý denjsem dnes tkala v síni na očíc Maline, služebnictva i dětí... byla tojejí vůle ajejí dílo, ne moje." "Ale tys to věděla, tys to věděla?"
Pomalu se jí oči zalily slzami a přikývla. Sklonil se k ní a políbil ji n9t

rty.
"Nu dobrá, stalo se. Byla to vůle Bohyně," řekl a opustilji.

3

lese bylo místo, kde se bublající potok mezi skalami rozširi a tvořil hlubokéjezírko; Morgaine zde seděla na plochém meni, hleděla do vody a pokynula Accolonovi, aby se po vedle ní. Tady je nikdo neuvidí, nanejvýš dávný lid a ten nikdy s královnu nezradí.

VĚZEŇ V DUBU

615

"Můj drahý, po všechna ta létajsme pracovali spolu - i-ekni mi, Acco-lone, co si myslíš, že ted děláme?"
"Paní, mně stačí, když vím, že máš nějaký důvod," řekl, "a netoužím po tom znát na vše odpověd. Kdybys hledalajen milence" - pozvedl k ní oči a natáhl ruku - "mohla by sis vybrat zjiných, kteří by se na takové hrátky hodili lépe... mám tě rád, Morgaine, a cítím se poctěn, že ses obrátila na mějako na svého společníka i pro dotyk něhy, ale to není to, co mě k tobě přitahuje,jako kněze ke kněžce." Zaváhal a nohou ve vysoké botě rozpa-čitě udělal kruh v písku. Po chvíli i-ekl: "I mě napadlo, že v tom musí být větší význam nežlijen pi-ání kněžky znovu nastolit v této zemi staré zvyky -jsem rád, že jsem ti v tom mohl být nápomocný a podílet se na tvém uctívání, Paní. Paní této země rozhodně jsi, zvláště pro dávný lid, ktelý ve tvé tváři vidí Bohyni. Nějakou dobu jsem si myslel, že jde jenom o to obnovit zde staré uctívání bohů, ale ted mě napadá, nevím proč" - dotkl se hadů, kteří se mu kroutili kolem zápěstí - "že těmito hadyjsem zavázán této zemi, abych trpěl a možná i zemi-el, bude-li to třeba." Využila jsem lio, pomyslela si Morgaine, tak bezolzledně, jako Viviane využila mne. . .
Řekl:, To dobře vím - tedje tomujiž sto let, co nebylo starého způsobu obětování ti-eba. Avšak když mi tohle" - znovu se dotkl hnědými konečky prstů hadů kolem svého zápěstí - "vytetovali na ruce, napadlo mě, že znožná budu pro dávnou obětí opravdu jedním z vyvolených, Paní. V lé-tech, která proběhla mezitím,jsem o tom nesmýšleljinak než s chlapec-kou fantazii. Ale jestliže mám zemi-ít..." a hlas se mu vytratil, tak jako vlnky na klidné hladinějezírka. Slyšeli nějaký hmyz bzučet v trávě. Mor-gaine nic neříkala, ačkoliv ve svém srdci měla strach. Accolon musí pře-kročit hranice strachu bez pomoci, takjako musila učinit kdysi ona... nebo Artuš či Merlin, kdokoliv, kdo prošel zkouškou. Ajestliže má projít zkouš-kou závěrečnou, musí s tím souhlasit.
Konečně sejí zeptal: ; Jejisté, že musím zemřít? Mysleljsem si -jestliže je po mně žádána krev - potom - když Avalloch již padl jako obět..." a všimla si, jak se mu chvějí obličejové svaly; zaíal čelisti a ztěžka polkl. Stále nic neříkala, ačkoliv ji srdce bolelo. Z nějakého důvodu slyšela v duchu Vivianina slova: řijde clzvile, kdy mě budeš nenávidět, stejně jako mě teďmilzcješ... a znovu pocítila návallásky a bolesti. Srdcejí ztvrdlo; Aceolon je starší než byl Artuš, když musel podstoupit svoje zvolení králem. Ačkoliv Avalloch skutečně zaplatil krví, kterou prolil podle vůle Bohyně, přesto nemůže krev jednoho vykoupit krev jiného a Avallochova smrt nemůže osvoboditjeho bratra od vlastních závazků.
Konečně hlasitě vydechl. "Staniž se - dost častojsem stával v bitvě tváří v tvář smrti. Tehdyjsem pi-ísahal Bohyni i na smrt, a nebudu křivopřísež-ný. Sděl mijejí vůli, Paní."
Konečně natáhla ruku a stisklajeho dlali. "Nemyslím si, že po tobě žádá smrt a rozhodně ne na obětním oltáři. Přesto budeš muset podstoupit ♀

zkoušku; a smrt je každé takové zkoušce vždycky nablízku. ,Jestli ti bude útěchou, ijájsem takhle stála tvái-í v tvář smrti. Ale tedjsem tady, po tvérn boku." Řekni mi: "Přísahaljsi Artušovijako muž muži?"

"Nepatřím k jeho iytířům," prohlásil Accolon. "Uwaine mu přísaha];1 alejá ne, i kdyžjsem dost ochotně bojoval po bokujeho mužů." Morgaine byla ráda, ačkoliv si uvědomovala, že ted by šla i proti přísaz Artušova společníka. "Poslouchej mě, můj drahý," řekla. "Artuš už dva krát zradil Avalon; a pouze z Avalonu může král vládnout celé této zem; Snažila jsem se znovu a znovu připomenout Artušovi jeho přísahu. A[on mě neposlouchal a dosud ve své pýše drží posvátný meč Excalibu meč z posvátných korunovačních klenotů a s ním i kouzelnou pochvtt, kteroujsem pro něj zhotovila."

Všimla si, že zbledl. "Jsi opravdu přesvědčená, že chceš Artuše sesadit "Ne, pokud neodmítne uskutečnit svoji přísahu," řekla Morgaine. , Je tě mu dám příležitost, aby se stal tím, kým přísahal, že se stane. A Artušt syn není dosud zralý, aby se té výzvy chopil. Ty však už chlapec nej Accolone, a máš zkušenosti s vládnutím i s uměním druidů, pi-esto:.i položila útlé prsty na hady ovíjející jeho zápěstí. "Slib tedy, Accol z Walesu, že jestliže všechno ostatní selže, vyvolencem Avalonu se st ty a postavíš se proti zradě, abys zachránil meč, kcerý Artuš neprávci drží."

Accolon se zhluboka nadechl. "Postavit se Artušovi? Správně ses Morgaine,jestlijsem připraven zemřít," řekl. "A mluvíš ke mně v há kách. Netušiljsem, že Artuš má syna."

, Jeho syn je synem Avalonu a jarních ohňů," vysvětlila mu Morgai Myslela si, že užji dávno pi-ešel stud za tohle obdobíjejího života-kněžka a teotřebuji se zpovidat každému nauži za to, co jsem musela udělat ~ nemohla se přinutit podívat se Accolonovi do očí. "Poslechni si mě aj ", i-eknu všechno."

Seděl v tichosti a ona mu vyprávěla o tom, jak byl Artuš na Dratá ostrově zvolen králem a co se stalo potom; když mu však vyprávěla, uprchla z Avalonu a o Gwydionově narození, pi-ikryl jí ruku dlaní a kroužiljejí drobné prsty svým palcem.

"On podstoupil vlastní zkoušku," řekla Morgaine, "ale je mladý a sud nevyzkoušený; nikdo si nemyslel, že Artuš zradí vlastní přísahu. byl také mladý, ale účastnil se své volby, když Uther byl již starý a ral a lidé hledali krále, který by pocházel z avalonského rodu. TecP Artušova hvězdajasně a vydobyl si svoji pověst... Gwydion se nikdy ,, odváží usilovat o Artušův trůn, třebaže má za sebou oporu všech sil lonu."

"Proč si myslíš, že já se postavím Artušovi a získám od něho Excalibur a nebudu okamžitě zabit jeho muži?" nechápal Accolott: v tomhle světě není jediného místa, kde bych se s ním mohl utkat aniž by byl střežen."

; Toje pravda," souhlasila Morgaine, "ale nemusíš se s ním utkat v tom- světě. Existují ostatní království, která nejsou z tohoto světa a vjednom těchto hájemství od něho můžeš získat Excalibur a kouzelnou pochvu, :erá ho chrání před neštěstím. Jakmile bude odzbrojen, už nebude nic c než obyčejným smrtelníkem. Vidělajsemjeho společníky - Lancelota, awaina a Garetha-jak ho pi-i turnaji pi-emohli. Bez svého meče se může rtuš stát snadnou kořistí. Není zrovna nejsilnějším válečníkem, a to ani kud měl svůj meč v pochvě, být nemusel. A jakmile bude Artuš mr-Musela se zarazit a uklidnit svůj hlas, protože věděla, že vyslovuje kletbu íkající se zabití příbuzného, stejnou kletbu, kterou váhala pi-enést na .ccolona, když zemřel Avalloch.

"Jakmile bude Artuš mrtev," opakovala pevným hlasem, ,jsem jako ho sestra nejblíže trůnu. Budu vládnout jako Paní z Avalonu a ty jako iůj choí a velitel. Je pravda, že ve své době budeš vyzván ke zkoušce Královmjelenem... ale než ten den přijde, budeš králem po mém boku." Accolon si povzdechl. "Nikdyjsem ani nepomyslel na to, že bych mohl ýt králem. Ale jestliže mě o to prosíš, Paní moje, musím vykonat vůli ohyně - a vůli tvoji. Přesto postavit se Artušovi ajeho meči..." "Neměla jsem na mysli, že tak učiníš, aniž bych ti poskytla všechnu moc, co ti budu moci dát. Proč jsem byla vzdělávána po všechna ta ttavná léta, kdy jsem se učila kouzlům, proč jsem z tebe udělala svého něze? A je ještě někdo, kdo stojí výš než já a kdo nám oběma při tvé oušce pomůže."

"Mluvíš o pohádkovém království?" zeptal sejí Accolon téměř šeptem. já ti nerozumím."

To mě nepřekvauje; já sama řesně raevim, co udělcim, azi co claci řici, myslela si Morgaine, ale uvědomovala si, žejejí duše se podivně zaha-je a formuje se v

ní myšlenka; dostávala se do stavu, kdy se kouzlo rtváří. Nyni mcsin věřit Bolzyni a misim se od ni nerhcct vést. Ne já sama, ale n, kdo stoji o mém boku, kdo vezme Artušovi z nky jeho nteč. ;,Věř mi a poslouchej mě." Zvedla se a tiše našlapovala po lese,jako by Ledala... co to vlastně hledala? Ptala se ama sebe a slyšela svůj hlasjako tdálený a cizí: "Roste snad v tomto lese líska, Accolone?" Přikývl a ona šla za ním do lesíka, kde na stromech začínaly rašit listy eozvíjet se pupeny květů. Byly zde stopy po divočácích, kteří zde vyrývali sslední oříšky; zbytky skořápek byly rozházené na tlusté vrstvě tlejícího tí. Tu a tam však vyrážely nové výhony a zvedaly se ke světlu v místech, e vyrostou nové stromy, aby život lesa nikdy nezanikl.
Květy, plody a semena. Život lesa neustále pokračuje a opakuje se v kruzich. út, kierá tiše a osamoceně racuje, v srdci samotné přirody, nemůže použit ho kouzla bez sily toho, jenž hěži s jeleny a za pomoci letního slunce požehná t lůno. Dívala se pod lískami na Accolona a částjejí mysli si uvědomo-Ila, že tento muž je jejím milencem, jejím vyvoleným knězem, věděla, ♀

že nyní se smíi-il se zkouškou, při které mu ona sama nemůže proká; žádnou službu.
Ještě než Římané poprvé vstoupili do těchto kopců, aby hledali c a olovo, býval lískový háj posvátným místem. Na kraji háje leželo p, třemi posvátnými stromy - lískou, vrbou a olší -jezírko; bylo to kou starší nežli kouzlo posvátného dubu. Hladinajezírka byla poněkud skx suchými větvičkami a listy, ale voda v něm byla čirá a tmavá, jak se v odrážela hnědá barva lesa, a když se sehnula, viděla odraz vlastní tvá a nabrala do rukou vodu a dotkla se čela a rtů. Pi-ed jejíma očima obličej měnil a posouval, viděla zvláštní hluboké oči ženy pocházející světa staršího, než byl tento. A ještě něco v těch očích zahlédla, a, zamrazilo.
Svět kolem nich se lehce posunul - uvěřila, že tahle divná starodáv: krajina leží na hranicích Avalonu, ne tady na vzdálených rozlehlf pláních severního Walesu. Přesto sejí v mysli ozval tichý hlas: Jsem vštv i tam, kde se líska odráží v posvátaém jezirkzc. Slyšela, jak Accolon úžas a posvátnou hrůzou,vydechl a otočila se a spati-ila ženu z pohádkovél království, která stála vedle nich, rovně a tiše ve svém třpytivém obleJ na hlavě s korunkou z proutí.
Byla to snad ona, kdo promluvil?
Je ještě jiná zkouška nežli běla jelenzi... a najednou měla pocit, že se píC, o trn, byla daleko v tajemném světě, prošla lískovým hájem - nebo tv tady? Listy na stromě zašuměly a najednou se zvedl vítr a větévky praslíl a kymácely se a Morgaine projel tělem chlad a stydlají krev v žilách:: Přiclaázi. . .
Pomalu, váhavě se otočila a spatřila, že nejsou v hájku sami. Někd rozhraní dvou světů stál on...
Nikdy se Accolona nezeptala, kdo to byl, koho viděl... sama zahl jen stín koruny z paroží, jasné zlaté a červené listy v lese pozlace prvnímijarními pupeny, temné oči... kdysi s ním ležela takhle v les tentokrát si nepřišel pro ni, to věděla. Jeho krok byl na spadaném iychlý a podařilo se mu zvednout vítr, takže hájkem proudil vzduch, vlasy povlávaly kolem čela a cítila potřebu ukrýt se do svého plášt:" vysoký a snědý a zahalen listím a zároveň by přísahala, že před viděla jeho nahou hladkou kůži. Dal Accolonovi znamení pozvedn jedné štíhlé paže a ten se pomalu, jako by pi-itahován touto b posunoval krok za krokem kupi-edu... a zároveň viděla Accolona s nou a oblečeného v listí a s parohy na hlavě, jak se třpytí ve zvlá nehybném světle pohádkového kraje. Morgaine cítila, jak se zmí větru; v háji, to věděla, není jasně vidět všechny tvary ani tváře; zkouška není pro ni, ale pro muže po jejím boku. Zdálo se jí, výkřiky a troubení trubek; ve vzduchu bylo slyšetjezdce, nebo ten kopyt dopadajících na lesní půdujejen hlukem pi-ehlušujícím myšl Poznala, že Accolon již není po jejím boku. Stála a svírala kůru

bličej měla skiytý; nevěděla, nikdy se nedozví,jakou podobu bude mít vol-a Accolona králem... ani nebylo vjejí moci dávat či znát. Vzbudila síly Pa-háče

prostřednictvím Paní a on se odebral, kam za ním sama nemůžejít. Nikdy se nedozví, jak dlouho tam stála, tisknouc se ke kůře lísky, čelem bolestivě svraštělým a přitisknutým ke stromku... a pak vítr ustal Accolon stál vedle ní. Ocitli se spolu sami v lískovém háji, slyšeli jen řmění z temné bezmračné oblohy, kde kroužek slunce zářil za černým ;ínem zatmívajícího se měsícejako rozžhavený kov a na dosud světlém ebi svítily hvězdy. Accolonji objal paží. Zašeptal: "Co se to děje, coje to?" ; Je to zatmění slunce." Hlas měla klidnější, než by bývala čekala. Cítila, ik se jí jen při pouhém doteku jeho paží, teplých a živých, tlukot srdce klidňuje. Nyní měla pod nohama opět pevnou zem, pevnou půdu pod skovými kei-i, a když se znovu podívala dojezírka, viděla úlomky větviček :rhané větrem. Někde zanaříkal pták nad náhlou tmou a ujejich nohou rla růžová prasátka v hromadě tlejícího listí. Potom se pomalu začalo krádat zpět světlo, bylo přímo vidět, jak se slunce osvobozuje od svého ínu. Viděla Accolona, jak upřeně hledí do slunce a napomenula ho: Vedívej se tam - mohl bys oslepnout!"
Polkl a pohlédl na ni. Vlasy měl rozcuchané větrem, kteiý nebyl z to-oto světa, a uvízl mu v nich jeden vínový lísteček, až se Morgaine pod upeny lísky celá zachvěla.
Zašeptal: "Onje pryč... a ona... nebojsi to byla ty? Morgaine, stalo se i vůbec, bylo to skutečné?"
Morgaine hleděla dojeho zmatené tváře a spatřila vjeho očích něco, tam dosud neviděla - dotyk něčeho nadpozemského. Natáhla ruku sundala mu vínově zbarvený list z vlasů a ukázala mujej. ; Ty, který nosíš ady... ty se ptát nemusíš..."
"Ach..." Všimla si, jak se zachvěl. Zuřivě jí vytrhl vínový list z ruky nechal ho tiše dopadnout na zem a pak se zhluboka nadechl a řekl: idálo se mi, že jsem jel nad světem a viděl jsem takové věci, jaké nor-iální smrtelník..." a pak k ní natáhl ruku a s nezkrotnou vášní z ní strhl ity a stáhlji dolů k zemi. Nechala ho, aby si s ní dělal, co chtěl, ležela hromena na vlhké zemi a on do ní prudce vstupoval, aniž by si uvědo-ioval sílu, která ho k tomu žene. Pi-ipadalo jí, když ležela tiše pod tou rážející silou, žejeho obličejje opět orámován parohy nebo vínovými sty; na tomhle neměla žádnou účast, bylajen pasivní zemí, kterou bičoval ést a vítr, hromy a blesky, a bylo to,jako kdybyjí projel blesk přímo do mě, na které ležela...
Potom tma ustoupila a všechny zvláštní hvězdy, které ve dne svítily, nizely, a Accolonovy ruce, něžné a omluvné,jí pomáhaly vstát a upravit šaty; sklonil se, abyji políbil, mumlal nějakou větu, chtěljí to vysvětlit, e ona sejen usmála a položila mu ruku přes ústa. "Ne, ne - to už stačí... háji bylo opět ticho a zvuky, které se kolem nich ozývaly, byly normální uky tichého dne.
♀

Klidným hlasem řekla: "Musíme se vrácit, lásko moje. Budou nás strádat a všichni budou vykřikovat o zatmění slunce, jako kdyby to nějaký zázrak přírody..." a slabě se usmála. Dnes viděla něco mnoh zvláštnějšího nežli zatmění slunce. Accolonova ruka byla chladná, přinášelají pocit bezpečí.
Jak šli, zašeptal: "Nikdyjsem netušil, že vypadáš tolikjako Ona, M gaine...
Ale já jsem Oza. Avšak Morgaine ta slova nevyřkla nahlas. Teplve začír byl už sice zasvěcený, ale měl by být na tuhle zkoušku zřejmě lépe přip ven. Přesto se k tomu postavil,jak musel, a byl pi-ijat něčím, co přesá valojejí skromné síly.
Potomjejí srdce zasáhl chlad, obrátila se a vidělajeho milovanou us vavou tvář. Byl přijat. Ale to ještě neznamená, že zvítězí; to znam pouze, že by se mohl pokusit o konečnou zkoušku, pro kterou bylo to pouze začátkem.
Taklale jsem se necitiln, když mě jako Jarni annu oslali k Artzišovi - o ktei jsem nevěděla, že to bude Artuš - aby podstou jzil svoji zkoušku. Acla, Bohyně" jsent byla. telzdy znladá, jak jsrne byli oba znladi... rnilosrdně mladi, protože j nevěděli, co to činime. A ted jsem dost stará na to, a.bych věděla, co děkit;; budu mit odvrchzz poslat lzo tváři v tvář snzrti?

4

předvečer svatodušních svátků pozvali Artuš s královnou h s rodinnými pouty k trůnu, aby s nimi soukromě poveče
Zítra bude obvyklá hostina pro všechny královy poddané jeho rytíře a

společníky, ale Gwenhwyfar, když se pečlivě oblékala, pocit, že tohle bude pro ni těžký večer. Již dávno se smíi-ila se vším: manžel a pán zítra veřejně prohlásí to, cojiž každý dávno ví, a stat tak tím neodvolatelným rozhodnutím. Zítra bude Galahad pasov"a rytíře Kulatého stolu. Ach, věděla tojiž léta, ano, ale tehdy byl Gala jen světlovlasým kloučkem, který vyrůstal kdesi daleko na území.il Pellinora. Když na to pomyslela, dokonceji to ijistým způsobem 6i I .ancelotův syn, kterého měl s její vlastní sestřenicí Elaine - je zemřela při porodu - bude vhodným nástupcem krále. Ted však cíti tím také zveřejní živoucí výčitku královně, že její život nepřinesL

ovoce.
; Jsi smutná," řekl tiše Artuš, kdyžji pozoroval,jak si nasazuje na korunku. ; To mě mrzí, Gwenhwyfar - mysleljsem, že to bude způs toho chlapce poznat,jestli má po mně nastoupit na trůn. Mámjů že ti není dobře? Nemusíš tam chodit - můžeš se s ním setkatjind! Gwenhwyfar zaťala zuby. "Jindy stejnějako ted."

Vzalji za ruku. "Nevídám Lancelota příliš často-budu rád, když s ním budu moci zase mluvit."
Ústa sejí zkroutila něčím, co nebyl úsměv,jak měla v úmyslu. ,To by zně zajímalo, jestli ti to yjde - necítíš k němu zášl?"
Artuš se nervózně usmál. "Všichni jsme byli tehdy o tolik mladší. Ted trti to pi-ipadá, jako kdyby to bylo z jiného světa, a Lance už je zase jen zným nejlepším nejstarším přítelem,je mi téměř bratrem,jako Cai." "Cai je také tvůj bratr," souhlasila Gwenhwyfar, "a jeho syn Artuš je jedním z tvých nejoddanějších iytíilz. Myslím, že by byl lepším nástupcem než Galahad..."
"Mladý Artuš je dobrý člověk a věrný společník. Ale Caiovi neproudí v žilách královská krev. Bůh ví, že po všechna ta léta jsem si dost často přál, aby byl Ectorius mým skutečným otcem... ale není a tím to končí, Gwen." Na chvíli se zarazil - nikdy o tom nemluvil, nikdy od těch straš-livých svatodušních svátků - pak řekl: "Slyšeljsem, že ten druhý chlapec Morgainin syn -je v Avalonu."
Gwenhwyfar natáhla před sebe ruku,jako kdyby se chtěla bránit ráně.

"Dobrá, zařídím, aby ses s ním nemusela nikdy setkat," řekl, do očíjí však nepohlédl, "ale královská krev je královská krev a něco pro něho izdělat musím. Nastoupit po mně na trůn nemůže, to by kněží nedovo- "

"Ach," ř-ekla Gwenhwyfar, " kdyby to však kněží dozolili, mám zato, že rs Morgainina syna prohlásil svým nástupcem."
"Jsou tací, kteří by se divili, proč tak neučiním," prohlásil Artuš. "Chceš, ych sejim to pokusil rozmluvit?"
"Potom ho musíš držet daleko od dvora," mínila Gwenhwyfar a v duchu říkala: To jsem netušila, že mázn tak drsný hlas, když se rozzlobizn. ; Jaké místo dvora má ten, kdo byl vychován v Avalonujako druid?"
Suše jí odpověděl: "Merlin britský je jedním z mých rádců a vždycky n byl, Gwen. Ti, kteří se obracejí k Avalonu,jsou navždy i mými podda-řmi. Je psáno: Ostatní ovečky, které mám, nejsou z tohoto stáda..." "Tojejen rouhání," poznamenala Gwenhwyfar a snažila se, abyjejí hlas iěljemněji, "a stěží se hodí pro předvečer svatodušních svátků... Artuš řekl: "Před svatodušními svátky bývala vždycky svatojánská noc, á drahá. Už nejsou zapalovány svatojánské ohně, ani na Dračím ostrově, bo aspoň pokud je mi známo, nikde na vzdálenost tří dnů cesty z Ca-elotu - ovšem s výjimkou Avalonu."
"Kněží poslali na ostrov v Glastonbury hlídky, aby tazn nebyl přílišný hyb, tímjsem sijista," řekla Gwenhwyfar.
"Bylo by smutné, kdyby ten den úplně vymizel," prohlásil Artuš. "Jak říká, pro rolníky je vždycky škoda, když přijdou o svoje slavnosti... ěstský lid snad tolik staré obřady nepotřebuje. Ach ano, vím, je pouze dinéjméno pod nebesy, kterým můžeme být spaseni, ale možná ti, kteří ♀

žijí v tak těsném sepětí s půdou a přírodou, potřebují něco víc nežj spasení..."
Gwenhwyfar chtěla něco říci, ale potom se zarazila. Kevin nebyl nic než jen starý mrzák a druid a den, kdy byli druidové u moci, jí n připadal tak vzdálený jako doba stalých Rímanů. A přesto byl Kc u dvora známjako vynikající harfeník. Kněží ho neměli v úctě proje dobrou a laskavou povahu, jako si kdysi vážili Taliesina; Kevin měl os jazy,k a v debatách nebýval vybíravý. Přesto Kevinovy znalosti o staiý zvycích a obecném právu byly větší, nežjaké měl Artuš, a Artuš se na něl když šlo o staré právo a zvyky, které nebylo zatím možné opomíjet, ob cel.
"Kdyby tohle nebylajen pi-ísně rodinná sešlost, přikázala bych, aby n; Merlin dnes večer zahrál."
Artuš se usmál, "mohu pro něho poslat,jestli chceš, ale taková hud není na příkaz, ani od krále. Mohu ho vyzvat, aby s námi povečéi a poprosit ho, aby nám nějakou píseň nabídl."
Oplatila mu úsměv a řekla: "Tak král prosí svého poddaného, nemi by to být spíš naopak?"-
; Všechny věci musí být v rovnováze," řekl. "Tojejedna z věcí, kterájs se za své vlády naučil - v některých věcech nemůže král přikazovat, i musí se dožadovat. Možná proto propadli císai-ové tomu, co můj ut nazýval hubris, přílišné sebevědomí, povýšenost. Mysleli si, že mo přidělovat příkazy i tam, kam již nesahala jejich královská pravomo Nuže, má paní, naši hostéjiž čekají. Jsi dostatečně krásná?" "Zase si ze mě děláš legraci?" vyčítala mu. ,Víš,jakjsem stará." "Rozhodně nejsi starší než já," prohlásil Artuš, "a můj komornils říká, žejsem dosud hezký člověk."
"Ale toje něcojiného. Muži nestárnou takjako ženy." Podívala sb do tváře: jen kolem očí měl drobné vrásky - byl to muž v rozpuku let Vzal ji za ruku a řekl: "Neslušelo by mi mít po boku mladé děvč královnu. Ty se ke mně hodíš." Šli ke dveřím; komorník k nim přistó a hovořil tlumeným hlasem. Artuš se obrátil ke Gwenhwyfar. "U naš stolu budou další hosté. Gawaine vzkazuje, že přijela jeho matka, af musíme přivítat i Lamoraka, protožeje tojejí druh a společník na cei prohlásil Artuš. "Morgausejsem už léta neviděl, to ví Bůh, aleje to i příbuzná. A pi-ijel taky král Uriens s Morgaine ajejich syny... "Pak to skutečně bude rodinná sešlost."
"Ano, a k tomu Gareth a Gawaine - Gaherisje v Cornwallu a Agra nemohl opustit Lothian," řekl Artuš a Gwenhwyfar pocítila žárlivé nutí... Lot z Lothianu měl tolik synů. "Nuže, má drahá, naši hostá shromážděni v malé síni. Půjdeme dolů za nimi?"
Velká síň s Kulatým stolem byla Artušovým královstvím - bylo ta

vhodné pro muže, zde se scházeli válečníci a králové. Ale v malé síni gobelíny objednané z Galie, byly zde rozkládací stolky a lavice-VĚZEŇ V DUBU
623

cítila královnou zase Gwenhwyfar. Den ze dne trpěla více krátkozrakostí; zpočátku, ačkoliv bylo dosti světla, vidělajen pI-oužky a barvy na šatech paní a skvělé šaty, v nichž byli oděni muži. Ta mohutná postava vzadu, dobře přes šest stop s pískovými vlasy, to byl Gawaine - přijel se poklonit králi; povstal a schoval svého bratrance do mohutného náručí. Za ním přicházel Gareth, ten se choval umírněněji a Cai pi-išel Garethovi poplá-cat po rameni a říkal mu postaru Krásnoruček a ptal se ho na děti, které byly dosud malé, aby ke dvoru také přijely. Paní Lionors byla dosud krátce po porodujejich nejmladšího, a tak zůstala na hradě na sever od římské zdi. Je jich teprve osm nebo již devět? Gwenhwyfar viděla paní Lionors pouze dvakrát, protože podle Garetha byla neustále těhotná či rodila nebo kojila nejmladšího. Gareth již nebyl tak hezký, ale stále vypadal dobře, ajak Artuš, Gawaine a Gareth zestárli, stávala se podobnost mezi nimi stále nápadnější. Nyní Garetha objímal štíhlý mladík s vlnitými vlasy protkanými šedinami. Gwenhwyfar se musela kousnout do rtu; Lancelot se za ta léta vůbec nezměnil, až na to, že snad bylještě hezčí. Uriens však nepodléhal kouzlu odolávat času jako oni. Vypadal v pos-iední době skutečně staiý, ačkoliv se dosud držel vzpřímeně a byl silný. Vlasy měl celé bílé a slyšela, jak vysvětluje Artušovi, že se v poslední době zotavoval ze zápalu plic a že najaře pohi-bil nejstaršího syna napadeného divokým kancem.
Artuš řekl: ,Takže jednoho dne se staneš králem severního Walesu, pane Accolone? Nu, Bůh dal, Bůh vzal, tak se to i-íká v Písmu svatém." Uriens se sehnul, aby Gwenhwy,far políbil ruku, ale ona se místo toho lnahnula a políbila starého muže na tvái-. Byl mladistvě nastrojen v zele-ném a pi-es sebe měl hezký pláší ze zelenohnědé kostky.

"Naše královnaje čim dál tím mladší," poznamenal dvorně a přátelsky e usmál. "Člověk by si myslel, žejsi žila v pohádkové zemi, má pi-íbuzná." r Gwenhwyfar se rozesmála. "Možná bych si tedy měla namalovat na ;obličej pár vrásek, aby si kněží nemysleli, že používám kouzla, ktel-á se ro křesianskou ženu nehodí - ale takové žertování není v předvečer svátkujistě vhodné. Nuže, Morgaine" - ted mohla přivítat svoji švagrovou žertem - "ty vypadáš mladší nežjá, a pi-itom vím, žejsi starší. Máš na to Bnad nějaké kouzlo?"

"Žádné kouzlo," prohlásila Morgaine svým zvučným hlasem. ,Tojejen írn, že mám málo starostí v té zemi na konci světa, kde se zdá, že se čas Ítastavil, možná protojsem nezestárla."

i Když se však Gwenhwyfar podívala pozorněji, drobné stopy času v Mor-ainině tváři přecejen rozpoznala: plel měla stále hladkou, ale kolem očí (ělajemňoučké vrásky a oční víčka měla maličko nateklá. Ruka, kterou wenhwyfar podala, byla hubená a kostnatá, takžejí prsteny byly volné. wenhwyfar si pomyslela: Morgaine je přinejmenšim o pět let starši než já. však najednou jí připadalo, že nejsou ženami ve středním věku, ale věma mladými děvčaty, která se setkala v Avalonu.
♀

Lancelot šel nejdříve pozdravit Morgaine. Gwenhwyťar nemohla tn řit, že dosud podléhá záchvatu žárlivosti... nyní, kdvž je opustila Elairu a Moygainin manžel je již tak starý, že se jistě nedožije přištíclt Iiánoc. Slyšt Lancelota, jak se směje a zahrnuje Morgaine lichotkami, pak se oz Morgainin hluboký melodický smích. ,

Nediví se na Lancelota jako na nilence... očima zylaledává prince Accolo,t to je také polzlednv n zuž... nu, jeji manžel je vic než dvakrát tak starý jako ona a Gwenhwyfar cítila bodnutí oprávněného nesouhlasu.

"Měli bychom jít ke stolu," yzvala všechny shromážděné a pokyns Caiovi. "Galahad musí o půlnoci sloužit hlídku ve zbrani; a možná,já mnozí mladíci, rád by si předtím chvíli odpočinul, aby nebyl ospalý.". "Ospalý nebudu, má paní," bránil se mladík a Gwenhwyfar znovu t tila bodnutí bolesti. Jak ráda by měla tohoto světlovlasého mladíka syna. Byl ysoký, měl široká ramena; vyrostl do výšky,jaké Lancelot nib nedosáhl. Obličej měl čistýjako panna a zářil mu klidným štěstím. "Tot je všechno pro mě tak nové - Camelotje krásné město, těžkojsem uvěi žeje skutečné! A přijeljsem sem se svým otcem - o kterém po celý žri matka mluvila, jako kdyby byl král nebo světec, nebo někdo skute nadpozemský."

Morgaine řekla: "Ach, Lancelotje smrtelníkjako každýjiný, GalahaE kdybys ho více poznal, pochopil bys to."

Galahad se zdvořile uklonil Morgaine. Řekl: "Na tebe si vzpom n Tys od nás odvezla Nimue a moje matka tehdy tak plakala - daří se c sesti-e dobi-e, paní?"

"Nevidělajsemji už řadu let," odpověděla Morgaine, "ale kdyby st nedař-ilo dobi-e,jistě bych se to dozvěděla."

,Vzpomínám sijen na to,jakjsem se na tebe zlobil, že si myslíš, že ve všem mýlím - tys vypadala, že jsi o všem tak pi-esvědčená a mt matka. . ."

,Tvoje matka ti bezpochyby ř-ekla, žejsem zlá čarodějnice." Usmála - je sanzolibá jako kočka, pomyslela si C=wenhwyfar - když Galahadovu t pokiyl jemný ruměnec. "Nu, Galahade, nejsi první, kdo o mně takl smýšlí." Usmála se i na Accolona, kteiýjí úsměv vrátil tak otevřeně, alE Gwenhwyfar ohromilo.

Galahad se zeptal zpříma:, Jsi tedy čarodějnice, paní?" "Nu," odpověděla Morgaine a znovu se usmála, "bezpochyby tai matka měla důvod mě za takovou považovat. Ale protože už není crr námi, mohu ti říci pravdu - Lancelote, Elaine ti nikdy neřekla, jak I prosila a zapřísahala, abychjí dala kouzlo, které by tě k ní připoutalo Lancelot se obrátil k Morgaine a Gwenhwyfar připadalo, že má obli napjatý bolestí. "Proč žertovat o dnech, kteréjsou dávno plyč, přbuZ moje?"

"Ale já nežertuji," pravila Morgaine a na okamžik pozvedla oči Gwenhwyfar. "Myslela jsem, že je načase, abyste si přestali lámat srd

napi-íč Británii a Galii. Proto jsem způsobila ten sňatek a nelituji toho, protože ted máš alespoň pěkného syna, který bude nástupcem na trůn :po mém bratrovi. Kdybych se do toho nepletla, zůstal bys svobodný ;.. a dosud bys lámal

srdce žen všude, kam by ses podíval, není to tak, Gwen?" š dodala odvážně.
Tušila jsem to. Ale to jsem nevěděla, že to Moga.irae prohlási tak otevřezě. . . Ale Gwenhsvyfar využila výsadu královny změnit téma rozhovoru. "Jak se daří méjmenovkyni, malé Gwenhwyfar?"

; Je zasnoubena Lionelovu synovi," odpověděl Lancelot, "a jednoho dne se stane královnou Malé Británie. Kněz tvrdil, že ten svazekje hodně blízce příbuzenský, ale že bude možné provést výjimku - musel jsem za ; to církvi zaplatit velké peníze a musel platit i Lionel - tomu děvčátku je teprve devět a svatba se nebude konat dříve než za šest let." "A tvoje starší dcera" zeptal se Artuš.

"Taje v klášteі-e, pane," odpověděl Lancelot.

;To ti i-ekla Elaine?" zeptala se Morgaine a v očích jí opět zlověstně zablýsklo. ; Je na místě tvé vlastní matky v Avalonu, Lancelote. Tos nevě-děl?"

Mírumilovně poznamenal: "Toje nakonecjedno. Kněžky z Domu pa-nenjsoujakojeptišky v klášteře, zasvětily svůj život cudnosti a modlitbám a slouží Bohu vlastním způsobem." Rychle se otočil ke královně Morgau-, která se blížila k nim. "Nuže, tetičko, nemohu říci, že ses za tu dobu, cojsem tě neviděl, nezměnila, ale létajsou k tobě vskucku milosrdná." Je tak podobnci Igraine! Slyšela jsem, jak se o ni žertuje a jak se ji posmivaji ale nyni věřim, že mladélao Lanoraka okouzlila láska, a ae ctižádost! Morgause byla statná žena, vysoká, vlasy měla dosud bohaté a rudé, povlávalyjí ve volně spletených copech přes zelené šaty - obrovské množství hedvábné-ho brokátu, vyšívaného perlami a zlatými nitěmi. Ve vlasech měla úzkou korunku, ve které se třpy,til topaz. Gwenhwyfar natáhla paže, objala svoji piibuznou a řekla: "Tolik mi připomínáš Igraine, královno Morgause. Mělajsemji moc ráda a často na ni myslím."

"Dokud jsem byla mladší, takové prohlášení by mě přivedlo k žárlivé nepříčetnosti, Gwenhwyfar - zuřilajsem, že moje sestra Igraineje krás-nější nežjá a že má u nohou tolik králů a pánů. Nyní si vzpomínámjen na to,jak byla krásná a laskavá, ajsem ráda, že její podobám." Obrátila se k Morgaine, abyji objala, a Gwenhwyfar viděla, že Morgaine se v náručí mohutné ženy úplně ztratila a že nad ní Morgause ční... Proč jsem se vůbec kdy bála Morgaine?Je to takozlé vyžle a je královnou nevýznamného království... Morgaine měla šaty z jednoduché tmavé vlny a neměla na sobě žádné ozdoby až na stříbrný náhrdelník, který měla kolem krku a nějaký stříbr-ný náramek na pažích. Tmavé a dosud bohaté vlasy měla spletené a sče-sané kolem čela.

Artuš přistoupil ke své sestře i své tetičce, aby je objal. Gwenhwyfar uchopila Galahada za ruce. "Budeš sedět vedle mě, př-íbuzný můj." Aclz, ♀

zajisté, tohle je syn, kterého jsem měla porodit Lancelotozi - aebo Art2cšovi... Kc si sedali, zeptala se: "A ted, kdyžjsi poznal svého otce, zjistiljsi,jak ře Morgaine, že to není žádný svatý, ale pouhý pomilováníhodný člověl "Ale co jiného je svatý člověk?" nechápal Galahad a oči mu zář "Nemohu o něm smýšletjako o obyčejném člověku;je synem krále ajs sijist, že kdyby raději volili místo nejstaršího syna toho nejlepšího, vl, byjistě v Malé Británii on. Myslím si, že šiastnýje muž,jehož otecje G hrdinou," řekl. "Měljsem chvíli, abych si promluvil s Gawainem - tei svého otce ošklivil a měl o něm nízké mínění, ale o mém otci ka; vždycky mluvil pouze s obdivem!"

"Doufám tedy, žejej nikdy neuvidíš zbaveného lesku," řekla Gwenlr far. Posadila Galahada mezi sebe a Artuše, jak se na přijatého děd trůnu sluší; Artuš si vybral, aby vedle něho seděla královna Morgause, jejím boku Gawaine a vedle něho Uwaine, jenž byl, dokud byli mlai Gawainovým přítelem a chráněncem, stejně jako byl Gareth Lancek

vým.

Dále seděla u stolu vedle nich Morgaine se svým manželem a ost hosté; všichni to byli příbuzní, ale Gwenhsvyfar neviděla jejich obli jasně. Natahovala krk a mhouřila oči - ale sama se zase proklínala, p tože tím si hyzdila tvář - a tak si rychle protřela napjaté vrásky obočím. Uvažovala, zdajejí stará úzkost z otevřených prostor, kterou děvče trpívala, nebyla způsobena jenom tím, že je krátkozraká. Ba světa, jaký je, jenom proto, že ho pořádně nevidí?

Zeptala se Artuše přes Galahada, který se živil s chutí slušící zdravé dospívajícímu chlapci: "Pozvaljsi Kevina, aby se navečei-el s námi? : "Zajisté, ale poslal mi vzkaz, že nepřijde. Protože nemůže být v Aval(C) možná slaví svůj svátek někde jinde podle svých zvyků. Prosil jsem ! biskupa Patricia, ale ten drží svatodušní službu v kostele - uvidíš se s i o půlnoci, Galahade."

"Myslím si, že být zvolen králem musí být trochu jako vysvěcen! kněze," prohlásil Galahadjasným hlasem; rozhovor u stolu probíhal a jeho mladý hlas bylo slyšet z jednoho konce stolu na druhý. "Krá1 přece přísahají, že budou sloužit člověku a Bohu a dělat, coje správztrÍ Gareth řekl: "Ijájsem měl takový pocit, chlapče. Dej Bůh, abys td viděl stále." " prohl

;Vždyckyjsem si přál, aby mí rytíři byli muži oddaní právu, Artuš, "nepožaduji, aby to byli božští lidé, Galahade, ale doufaljsetl to budou dobři lidé."

Lancelot řekl Artušovi: "Možná že tihle mladíci budou žít už ve 9 ve kterém to bude snadnější," a Gwenhwyfar se zdálo, že to říká smd

"Ale tyjsi dobrý, otče," řekl Galahad. "Po celé téhle zemi se vyp jsi nejlepší rytíř krále Artuše."

Lancelot byl na rozpacích, až se z toho rozkašlal. "Zajisté -jako hrdina, který utrhl ramenojezerní pi-íšeře. Moje skutky a činy se

do písní, protože pravdivý příběh není natolik vzrušující, aby se mohl vyprávět v zimě u plápolajícího ohně."

"Ale vždytjsi zabil draka, nebo ne?" nechápal Galahad.

"Ale ano - a byla to dostatečně hrozivá příšera, to musím říci. Ale tvůj dědeček se snažil ho zabít stejně takjakojá," namítl Lancelot. "Gwenhwy-far, má paní, nikde není tak dobréjídlojako na tvé hostině..." "Moc dobré," souhlasil Artuš vesele a pohladil se po břiše. "kdyby byly takovéhle hostiny často, za chvíli bych byl tlustýjako saští králové naléva-jící se pivem. A zítrajsou svatodušní svátky a další hostinyještě pro více lidí -já nechápu, jak to ta moje paní dělá!"

Gwenhwyfar cítila, jak se polichoceně zarděla. "Ta dnešní hostina je moje, ale tou zítřejší se bude chlubit Cai - na ni se peče hovězí na velikých pánvích. Můj pane Uriensi, ty ale nejíš žádné maso..."

Uriens zavrtěl hlavou. "Možná bych si vzaljen ki-idýlko. Od té doby, co byl zabit můj syn,jsem se zapřísáhl, žejiž nevezmu do úst vepřové." "A tvoje královna sdílí tvoji pi-ísahu?" ptal se Artuš. ; Jako vždycky, Morgaine nemá k držení půstu nikdy daleko - není divu, žejsi tak malá a drobná, sestřičko moje!"

"Nejíst vepřové není pro mě nic těžkého."

"Máš stáleještě hlas tak sladký,jak sijej pamatuji? Vzhledem k tomu, že se k nám nemůže pi-ipojit Kevin, možná bys nám mohla zahrát a za-žpívat ty..."

"Kdybyste mi bývali řekli, že to po mně budete chtít, tolik bych se nenajedla. Ted zpívat nemohu. Snad pozděJi."

"Pak tedy ty, Lancelote," yzval ho Artuš.

Lancelot pokrčil rameny a dal znamení sluhovi, aby mu přinesl harfu. "Kevin vám zazpívá tohle zítra -já se s ním nemohu srovnávat. Přeložil jsem však slovajednoho saského básníka. Kdysijsem řekl, že bych mohl žít se Sasy, ale ne s tím, co nazývají hudbou. Potom, kdyžjsem mezi nimi poslední rok žil, slyšeljsem tuto píseň a dojala mě k pláči, pokusiljsem se ji tedy jednoduchými slovy převést do našeho jazyka." Opustil svoji stolici a vzal si do ruky malou harfu. "Tu píseli jsem věnoval tobě, můj králi," řekl, "protože mluví o sroutku, kterýjsem cítil, když jsem žil daleko od dvora a od svého pána - ale hudba je saská. Až do té doby jsem si myslel, že všechnyjejich písnějsou o válce a bitvách."

Začal hrát jemnou smutnou melodii; prsty neměl tak zkušené jako Kevin, ale píseň byla tak působivá, že se postupně všichni utišili. Zpíval drsným hlasem necvičeného pěvce:

Být v světě sám - jak velký ,žal!
Bez krále, jeltož nade zise jsem miloval
Mám prsty obtěžkány jeho rsteny a zlatem
Po jeho lásce stesk a bol nzne áli v srdci prázdném
V tváři krále sluncejas, Iaskavost a teplo
♀

Zde uprostřed noci uzřim-li zas kdy jelzo světlo?
Stromům v hájiclt pupeny se nalévaji, louky, sady rozkvétaji Však kukačka, nejsmutnější naezi pěvci
Křiči o zrylznanstvi a osamělénz srdci
Jež bloudi od mista k mistu
A zpět ke králi někdy najde zas svoji cestu?
Tváře kol všech stejné mi připadaji
I země všecky pustými kraji
Když nemohu zřit pole ni louky svého domova
Vydám se za svým srdcem Irych s bolesti seznaL zzzova
K čemu že vonná louka u nás doma je mi
Kdvž nemolzu svélzo krále zřit, tvář nejmilejši mezi všenzi Bloudim vstříc rybářským cestám
V širém moři útěchu však nenalézám
Velryby vidám z lodi, omývaných vlnami
Uprostřed moře tak i na zemi
Blizkost společnika hledám
Toho, jelzož miloval jsem, bez nělzož jsem tak sánz
Kukačky Izlas s7nzctný odkuds zdáli slyšet jest
Na věky dávné vzpominky, svou bol,est musim nést.

Gwenhwyfar sklonila hlavu, aby skryla slzy. Artuš měl hlavu a oči si přikrýval rukou. Morgaine hleděla přímo před sebe a G viděla, jak jí po tvářích stékají tenké potůčky slz. Artuš se zve stůl; rukama objal Lancelota a nejistým hlasem pravil: ",Jsi z; králem a se svým pi-ítelem, Galahade."

Stará hořkost sevi-ela Gwenhwyfar srdce. ZpivaL o svém kn královně a lásce k ni. Jeho láska ke mně nebyla vic než součásti jeho šovi. Zavřela oči, nechtěla vidět,jak se objímají.

; To bylo nádherné," řekla Morgause zasněně, "kdo by si kd že saští hrubiáni dovedou psát takovouhle hudbu - tu niusel celot."

Lancelot zavrtěl hlavou. "Hudba je saská. Jenom slova js ozvěnou slovjejich..."

Ozval se hlas, který zazněl jako ozvěna Lancelotových slov Sasy jsou i básníci a hudebníci, stejně dobi-í jako válečníci, a Gwenhwyfar se otočila po tom hlase. Mladíka v tmavém ob lého, tmavovlasého, viděla svým zrakem jen neurčitě, ale cen poznamenaný přízvukem země na severu, ten zněl jako Lan
barvením i tónem.

Artuš mu pokynul, aby předstoupil. "U mého stolu sedí člov neznám - tohleje rodinná sešlost, to není v pořádku. Královno

Postavila se na svém místě. "Chtěla jsem ti ho představi zasedli ke stolu, ale byljsi zaměstnán hovorem se svý,mi star

můj králi. Tohle je Morgainin syn, který byl vychován u mého dvora-Gwydion."

Mladík předstoupil a uklonil se. "Králi Artuši," poznamenal hřejivým hlasem, který byl přímou ozvěnou hlasu Lancelotova. Na okamžik se Gwenhwyfar zatetelila radostí; ale tohleje Lancelotův syn,jistě ne Artušův - pak si uvědomila, že Morgainina tetička Viviane byla Lancelotovou matkou.

Artuš mladíka objal. A potom roztřeseným hlasem, který bylo sotva slyšet, pravil: "Syn mé milované sestiy bude přijat u dvorajako můj vlastní syn, Gwydione. Pojd a posad se vedle mě, chlapče."

Gwenhwyfar pohlédla na Morgaine. Ve tváříchjí svítily červené skvrny jako růžičky a svými drobnými ostrými zoubky si kousala dolní ret. Copak ji Morgause nepřipravila na to, že uvidí,jakjejejí syn představován svému otci - ne, králi, Gwenhwy,Ear se přísně napomenula; není důvod domnívat se, že ten chlapec má nějakou představu, kdojejeho otcem. Avšak kdyby se někdy podíval do zrcadla, bezpochyby by musel uvěřit, a si i-íká kdo chce co chce, žeje Lancelotowm synem.

Nakonec už to není chlapec. Musí mu táhnoutjistě na pětadvacet;je to hotový muž.

, Tvůj bratranec Galahad," představoval Artuš chlapci ostatní a Galahad impulsivně natáhl ruku.

; Jsi králův bližší přibuzný nežjá, bratránku - ty máš větší právo být tam, kde jsem ted já," i-ekl s chlapeckou spontánností. "Divím se, že ke mně necítíš záš!"

Gwydion se usmál a řekl: ; Jak víš, že ji necítím?" a Gwenhwyfar se zarazila, dokud nespatřila mladíkův úsměv. Ano,je to Morgainin syn, má :en její kočičí úsměv, který nám již tolikrát ukázala! Galahad zamrkal pak usoudil, že slova jsou míněna jako žert. Gwenhwyfar sledovala Jalahadovy průhledné myšlenky:, je tolzle syn mého otce, je Gzuydion levoboček, nůj bratr, od královny Morgaine? Zdálo se, žeje raněný,jako štěňátko,jehož řipravili o zdvořilou nabídku přátelství.

"Ne, bratránku," ozval se Gwydion, "to, co si myslíš, není pravda." :wenhwyfar usoudila, až se jí při tom zadrhl dech v hrdle, že ten jeho záhlý úsměv berouc dech, ten úsměv, při kterém se jeho vážná snědá vář nečekaně rozzáří, jako kdyby právě yšlo slunce a prozářilo celou blohu, to žeje Lancelotův úsměv.

Galahad řekl na svoji obranu: "Jájsem si nemyslel -jájsem ne..." "Ne," zarazil ho Gwydion laskavě, "Nicjsi neříkal, aleje naprostojasné, :o si myslíš a co si musí v této místnosti myslet snad každý." Pozvedl lehce ilas, ten hlas, kterým tolik pi-ipomínal Lancelota, ačkoliv ho měl zabar-,ený lehkým severským přízvukem: "V Avalonu, bratránku můj, se počítá od po matce. Já mám v sobě starou královskou krev Avalonu a to mi stačí. 3yla by to nenasytnost, kdyby si kdokoliv činil nároky na to být otcem yna velekněžky avalonské. Ale samozřejmějako většina lidí bych se rád ♀

630

MI.HY AVALONU

dozvěděl, kdoje mým otcem, a to, co ty sis myslel, bylojiž víckrát vyslo. veno nahlas - žejsem synem Lancelota. Naše podobnost nikomu neušla - zejména mezi Sasy, kde jsem se učil být bojovníkem," dodal. ;Tvoje pověst mezi nimi, pane Lancelote, je dosud skvělá! Nedovedl bych spo: čítat, kolik lidí mi řeklo, že se nemám za co stydět, že jsem levobočkem takového muže,jakojsi ty, pane!" Jeho lehké zasmání bylojakousi slabou ozvěnou smíchu muže, kterému stál tváří v tvái-, až sám Lancelot se tvářil nejistě. "Ale nakonecjsemjim vždycky musel říci, že to, co si myslí, nenf pravda. Ze všech mužů v tomto království, kteří by mohli být mými otci; je tojediný, o kterém vím, že mým otcem není. A takjim musím vysvět= lovat, žeje tojenom rodinná podoba, nic víc. Jsem tvůj bratranec, Gala-hade, ne tvůj bratr." Líně se protáhl na své židli. "Bude ti to velmj nepříjemné, že každý, kdo nás uvidí, si to bude myslet? Nakonec nemůt žeme chodit kolem a každému vykládat,jak to doopravdyje!" Galahad se tvářil zmateně. "Nevadilo by mi, kdybys byl skutečně mýr bratrem, Gwydione."

"Ale pak bych byl synem tvého otce a možná i královým nástupcem " prohlásil Gwydion s úsměvem - a Gwenhwyfar najednou napadlo, že mu-dělá skutečné potěšení pi-ivádět lidi u stolu do rozpakiz; je to jistě Mor gainin syn, byl užjen v té zálibě páchat škodolibosti.

Morgaine se ozvala svým hlubokým zvučným hlasem, kterv se nesl dó dálky, aniž byjej musela zvýšit: "Nebylo by i pro mne nepříjemné, kdý ý byl Lancelot tvým otcem, Gwydione."

"Ne, předpokládám, že ne, paní," prohlásil Gwydion. "Promiň mi tt; paní Morgaine, ale vždyckyjsem říkal matko královně Morgause..." Morgaine se zasmála. "Jestli ti připadá nepravděpodobné, žejsem tvoj matka, Gwydione, mně připadá stejně nepravděpodobné, že ty jsi m syn. Jsem vděčná, že se uskutečnila tato rodinná sešlost, Gwenhwyfar ;; řekla, ,jinak bych se poprvé střetla se svým synem až zítra při velki hostině, aniž bych byla pi-edem varována."

Ozval se Uriens: "Myslím, že každá žena musí být na takového syn hrdá, a pokud jde o tvého otce, aí je to kdokoliv, mladý Gwydione, jeň sám ztrácí tím, že tě nepřijme za svého."

"Ach, to si nemyslím," prohlásil Gwydion a Gwenhwyfar napadlo, kdy:: pozorovala, jakjeho oči zablýskly směrem k Artušovi: Z nějakého důvod řiká, že nevi, kdo je jeho otcem, ale lže. Byla z toho neklidná. Avšak o nepříjemnější by bylo, kdyby přistoupil k Artušovi tvái-í v tvář a chtěl by. po něm, aby mu řekl, proč nenífeho nástupcem.

Avalon, to prokleté místo! Jak by si přála, aby se ponoi-ilo do mořejal: ztracená země Ys v té staré pověsti, a nikdo by o něm již nikdy neslyše "Ale dnes je Galahadova výjimečná noc," prohlásil Gwydion, "a , upoutávám pozornost na sebe. Ty budeš dnes v noci na hlídce ve zb . bratranče můj?"

Galahad přikývl. "Je to zvyk Artušových rytířů."

VĚZEŇ V DUBU

; Já jsem byl první," ozval se Gareth, "a je to dobrý zvyk. Myslím, že takhle se nevysvěcený člověk může nejvíce pi-iblížit knězi, tím že složí přísahu, že bude navždy sloužit pomocí své zbraně svému králi a jeho zemi a jeho Bohu." Zasmál se a i-ekl: "Jaký bláhový chlapec jsem byl-můžeš mi, pane Artuši, někdy odpustit, že jsem odmítl tvoji nabídku pasovat mě vlastníma rukama na rytíře a místo tohojsem žádal, aby tak učinil Lancelot?"

"Odpustit ti, chlapče? Záviděl jsem ti," prohlásil Artuš s úsměvem.

" y , j
M slíš si, že nevím že Lancelot e z nás dvou větším válečníkem Cai poprvé promluvil,jeho vážná zjizuená tvář se roztáhla do úsměvu. "Řekl jsem tomu chlapci, že je dobiým bojovníkem a že by z něho byl dobrý iytíř, ale že rozhodně není dvořanem!"

"Čím dál, tím lépe," ozval se Artuš dobrosrdečně. "Bůh ví, že tohojiž mám dost!" dodal, nahnul se dopředu a promluvil přímo na Galahada: "Chceš, aby tě pasoval na rytíře vlastní otec, Galahade? Pasoval na rytíře mnohé z mých společníků..."

Chlapec sklonil hlavu. "Pane, záleží na tom, co řekne můj král. Ale mně připadá, že tenhle rytíi-ský stav je přímo od Boha a že tedy nezáleží na tom, kdo mijej propůjčí. Já -já nechci, aby to vyznělo tak doslova, pane, ale přísahu neskládám tak pi-ímo tobě, ale pi-edevším Bohu..." Artuš pomalu přikývl. , Vím, jak to myslíš, chlapče. Totéž je pi-i volbě ictále - pi-ísahá, že bude vládnout svému lidu, avšak přísahu nedává lidu, ale Bohu."

"Nebo," ozvala se Morgaine, "Bohyni, vjejímjménu,jako na znamení země, které bude král vládnout." Hleděla při svých slovech upřeně na Artuše a on uhnul očima a Gwenhwyfar se kouzla do rtu... Morgaine Artušovi zase připomíná věrnost, kterou přísahal Avalonu -zatraceně! Ale to bylo dávno, tedje Artuš křeslanským králem... nezodpovídá se nikomu jinému než Bohu.

"Budeme se za tebe modlit, Galahade, aby z tebe byl dobrý rytíř ajed-noho dne z tebe bude dobrý král," řekla Gwenhwyfar.

; Tak,jak budeš skládat svoji přísahu, Galahade," řekl Gwydion, "budeš vjisté podobě podstupovat i Posvátný sňatek se zemí,jaký králové dělá-vali za staIých časů. Ale ty zřejmě nepodstoupíš tak tvrdou zkoušku." Mladšímu chlapci zčeivenaly tváře. "Můj pán Artuš se dostal na trůn po zkouškách v bitvě, alejakou zkoušku bych měl podstoupitjá?" "Mystím, že nějaký způsob by se našel," ozvala se Morgaine tiše, "a jestliže chceš vládnout Avalonu stejnějako ki-estanským zemím,jednoho dne dojde i na to, Galahade."

Pevně sevřel rty. "Kéžje ten čas v nedohlednu -jistě, můj pane, budeš žítještě mnoho, mnoho let - a do té doby všechen dávný lid, který dosud věří, že musí skládat slib věrnosti pohanským zvykům, vyhyne." , Tomu nevěi-ím," ozval se Accolon poprvé v této společnosti. "Posvátné háje dosud stojí a v nichjsou dodržovány staré zvyky takjako na počátku

světa. Nechceme rozzlobit Bohyni tím, že bychom jí upírali nárok t uctívání, jinak by se obrátila proti svému lidu a spálila by jim úrodq a zakryla slunce, které nám dává život."

Galahad byl vyděšen. ,.Ale tohleje ki-esťanská země! Copak vám žádnf kněží neukázali, že zlo starých bohů, které tu rozsel dbel, nemá už žádnou moc? Biskup Patricius mi řekl, že všechny posvátné háje byly vykáceny! ;Tak tomu není," i-ekl Accolori, "a nebude tomu tak, dokud bude ž můj otec a po něm já."

Morgaine otevřela ústa, aby něco řekla, ale Gwenhwyfar si všimla, žej Accolon položil ruku na zápěstí. Usmála se na něho a nic neříkala. Zato se ozval Gwydion: "Ani v Avalonu, dokud bude žít Bohyně. Králové při cházejí a králové odcházejí, ale Bohyně přetrvá navěky."

Jaká škoda, pomyslela si Gwenhwyfar, že tak ltezký 7nladik je po/taaem! Nu; Galahad je dobrý a zbožný křestanský rytiř, který se stane křestan.ským krále Avšak přestožeji ta myšlenka uklidnila, cítila podivné vzrušení. Jako kdyby Gwenhwyfařiny myšlenky Artuše znepokojily, nahnul si s ustaranou tváří ke Gwydionovi: "Přijeljsi ke dvoru, aby ses staljednim z mých rytířů, Gwydione?

Nemusím ti říkat, že syn mé sestryje mezi mým rytíři vítán."
"Přiznávám se, žejsem ho sem pi-ivedla kvůli tomu," ozvala se Morgati; se, "ale netušilajsem, žeje to velký den pro Galahada. Nechci ho připravi o slavnostnost této chvíle. Jistě sejindy také najde vhodná příležitostf Galahad upřímně poznamenal: ,Vůbec by mi nevadilo, kdybych drž hlídku a pi-ísahal spolu se svým bratrancem."
Gwydion se zasmál. , Jsi velmi velkoiysý, bratránku," i-ekl, "ale víš tolKl o volbě krále jen málo. Králův nástupce musí být prohlášen tak, aby sl: nikdojiný na té slavnostní chvíli nepodílel. Kdyby nás Artuš pasoval n rytíře oba ve stejnou chvíli, ajájsem o tolik starší a o tolik víc připomínán Lancelota -jistě by se hlavně hovořilo o tom, kdo je asi mým otcem, by to zastínilo tvoje pasování na rytíi-e. A stejně tak moje," smál se. Morgaine pokrčila rameny. "Rečem o otci Gwydiona se nevyhneme,.. poznamenala Morgaine. "Dáváme lidem pořádné sousto!"
"Ještějednu věc," pravil Gwydion lehce, "nemám v úmyslu podstoupi hlídku ve zbrani v žádném křestanském kostele.-Jsem z Avalonu. Jestlíž mě Artuš přijme mezi svoje rytíi-e takového, jaký jsem, dobře, jestli ne; taky dobře."
Uriens pozvedl svoje kostnaté stařecké ruce, aby bylo vidět vybledl hady. ; Já sedím u Kulatého stolu, a přitom jsem nesložil křeslanskoí přísah synu můj."
;Já také ne," ozval se Gawaine. "Pasovali nás na rytíi-e, všichni jstn v těch dnech bojovali a žádný takový obi-adjsme nepoti-ebovali. Někt z nás byli postaveni před hotovou věc, rytířstvíjsme si získalijen zdvořil přísahou, takjako ted."
"Ijá," přidal se Lancelot, ,jsem poněkud váhal složit takovou přís

VĚZEŇ V DUBU

633

protože vím,jakýjsem hříšný muž. Alejsem Artušiiv člověk na život a na smrt, a on to dobře ví."
"Bůh nedopusl, abych o tom někdy pochyboval," řekl Artuš a usmál se na svého starého přítele s velkou láskou. ;Ty a Gawainejste pilíře mého království. Kdybych měl někdy ztratitjednoho z vás, myslím, že můj trůn by se zhroutil a zřítil by se z vrcholu Camelotu!"
Galahad pozvedl hlavu, když se otevřely dveře na vzdáleném konci síně a vstoupil kněz v bílé róbě se dvěma mladíky také v bílém. Pak dychtivě povstal. "S tvým dovolením, můj pane..."
Artuš také povstal a objal svého nástupce. "Bůh ti žehnej, Galahade. Jdi sloužit svoje vigilie."
Chlapec se uklonil a otočil se, aby objal svého otce; Gwenhwyfar nesly-šela, co mu Lancelot říká. Natáhla ruku a Galahadji políbil. "Dej mi své požehnání, paní."
"Kdykoliv budeš chtít, Galahade," řekla Gwenhwyfar a Artuš dodal: "Doprovodíme tě do kostela. Hlídku musíš držet sám, ale půjdeme kou-sek s tebou."
"Prokazuješ mi příliš velkou čest, miij králi. Ty jsi při své korunovaci nedržel vigilie?"
"Alejistě," řekla Morgaine s úsměvem, "ale bylo to něco zcelajiného."

Jak se celá společnost přesunovala ke kostelu, Gwydion se trochu zdržel a šel po Morgainině boku. Podívala se vzhůru na svého syna - nebyl tak velkýjako Artuš, který měl výšku Pendragonů, ale vedle ní vypadal vysoký. "Nečekalajsem, že tě tu uvidím, Gwydione."
"Anijájsem nemyslel, že tu budu, paní."
"Slyšela jsem, že v téhle válce bojuješ po boku Artušových saských spojenců. Netušilajsem, žejsi válečníkem."
Pokrčil rameny. "Mělasjen málo příležitostí se o mně něco dozvědět, má paní."
Najednou, aniž by si uvědomovala, co říká, slyšela samu sebe, jak se ptá: "Cítíš ke mně záší, žejsem tě opustila, synu můj?"
Zaváhal. "Snad - když jsem byl mladší," řekl po chvíli. "Ale jsem dítě Bohyně a to mě přinutilo žít v pravdě, abych nehledal svoje pozemské rodiče. Teá už ti nic nevyčítám, Jezerní paní," řekl.
Na okamžik sejí zamžilo před očima; bylo to,jako kdyby pojejím boku stál mladý Lancelot...její synji starostlivě zadržel rukou. "Dávej pozor, cestaje tu hrbolatá."
Zeptala se: ; Jak se daří všem v Avalonu?"
"Niniane se daří dobře," odpověděl. "S ostatnímijsem už teá málo ve spojení."

;Viděl jsi tam Galahadovu sestru, děvče jménem Nimue?" Svraštila čelo, snažíc si vzpomenout,jak stará Nimue ted asi bude. C=alahadovije šestnáct- Nimue bude přinejmenším čtrnáct,jejiž skoro dospělá. ♀

;Tu neznám," prohlásil Gwydion. "Stará kněžka z věštírny - Raven; jmenuje se tak? -ji vzala pod pi-ísahu mlčenlivosti a odloučení. Nikdo J[nesmí pohlédnout do tváře."

To by mě zajinalo, roč to Raven udělala? Najednou se zachvěla, ale zeptaLt sejen:, Jak se daří Raven? Je v pořádku?"

"Neslyšeljsem víc, nežjsem ti řekl," odpověděl Gwydion, "snadjen te že když jsem ji viděl naposledy při obřadech, pi-ipadala mi starší neif okolní staré duby. Přesto měla sladký a mladistvý hlas. Nikdy jsem s n však soukromě nemluvil."

"Žádný žijící muž s ní nemluvil, Gwydione, ajen málo z žen," řekla n to Morgaine. "Strávila jsem tam dvanáct let jako děvče a její hlas jse slyšela sotva pětkrát." Nepřála si ted mluvit o Avalonu, ani na něj vzpo: mínat, a proto změnila předmět rozhovoru, snažíc se, abyjejí hlas zn nevzrušeně: "Tak ty už máš zkušenosti z bitev se Sasy?" ;Toje pravda a v Britániijsem strávil nějakou dobu u Lionelova dvora. Lionel si myslel, žejsem Lancelotův syn a chtěl, abych mu říkal strýčkif; ajájsem nic nenamítal. Lancelotovi nijak neuškodí, když si o něm budo myslet, že má nějakého toho levobočka. A stejnějako tomu bylo u dob. rého Lancelota, Sasové kolem Cardiga i mně dalijméno.,Jemu i-íkají E1_ šíp - každý, kdo něco dokáže, dostane od nich svo,ji přezdívku. Mn i-íkali Mordred, to znamená v našemjazyce něcojako ,Uskočná rada neb dokonce ,Smrtelná rada a myslím, že to nemysleli zrovnajako lichotk"t "Není třeba velkého umění v rádcovství, aby byl člověk úskočnější ne" Sas," i-ekla, "ale pověz mi, co tě přimělo přijet sem, di,íve nežjsem tojt rozhodla?"

Gwydion pokrčil rameny. "Myslel jsem, že bude dobré, když uvidíti svého rivala." ,

Morgaine se ustrašeně rozhlížela kolem sebe. , To nei-íkej moc nahl "Nemám důvod bát se Galahada," i-ekl tiše. "Nepřipadá mi, že vypat# na to, že by měl vládnout dlouho."

"Tak ti napovídá vniti-ní zrak?" ;á

"Nepotřebuji vidění, abych mohl říci, že je ti-eba, aby na trůn Pendragonovi usedl někdo silnější než Galahad," řekl Gwydion. "Alejes : ti to uleví na duši, paní, pi-ísahám ti pi-i Posvátné studni, že Gal nezemře mou rukou. Ani," dodal po chvíli, když viděl, jak se zachvě "tvou. Jestliže ho Bohyně nebude chtít na trůně pro nový Avalon, myslt že to necháme na ní."

Na okamžik položil ruku Morgaine na paži; přestože sejí dotýkal leha znovu se zachvěla.

"Pojd," řekl a Morgaine připadalo, že jeho hlas je soucitný jako kněze dávajícího rozhi-ešení, "půjdeme se podívat, jak se můj bratr vrhá do náluče osudu. Není správné, aby cokoliv zkazilojeho velkou ch v životě. Možná, že hojich víc nečeká."

S

ř-estože Morgause z Lothianu přijížděla na Camelot často, nikdy jí zdejší slavnosti nezevšedněly. Byla si vědoma toho, že jako jedna z Artušových poddaných královen a matka tří zjeho nej- prvnějších iytířů a společníků bude mít pi-i hrách, které budou vyvrcholením dnešního dne, po zásluze své čestné místo. V kostele seděla vedle Morgaine. Na konci bohoslužby bude Galahad pasován na rytíře. Jeho tvář byla bledá a vážná a zái-ila vzrušením.

Samotný biskup Patricius pi-ijel až z (lastonbury, aby zde na Camelotu odsloužil svatodušní mši. Ted stál před nimi ve svém bi ém rouchu a mono-tónně deklamoval:, Tobě nabízíme tento chléb, tělo právě zasvěceného..." Morgause přiložila baculatou ručku před ústa, aby skryla zívnutí. Přes-tože navštěvovala křestanské obřady poměrně často, nikdy o nich nepi-e-mýšlela, nezajímaly ji stejně jako rituály v Avalonu, kde strávila dětství, ale říkala si, od té doby, cojí bylo tak čtrnáct, že všichni bohové a všechna náboženství jsou jen hly, které muži a ženy ve své mysli hrají. Nemá to nic společného se skutečným životem. Nicméně, když slavila svatodušní svátky, povinně chodila na mše, aby se

zalíbila Gwenhwyfar - ženě, která bylajejí hostitelkou, velekrálovnou a nakonec ijejí příbuznou - a nyní se zytkem královské rodiny postoupila kupředu, aby pi-ijala hostii. Morgai-ne, která stála pozorně po jejím boku, byla jedinou osobou z královy domácnosti, která se svatého pi-ijímání neúčastnila; Morgause si líně pomyslela, že Morgaineje blázen. Nejen že se zbytečně odcizuje obyčej-ným lidem, ale zbožnější mezi kI-álovými lidmi nazývají Morgaine čaro-dějnicí, nebojí dávají i horšíjména. Jakýje v tom nakonec rozdíl?,Jedna náboženská 1ež je stejná jako diuhá, nebo ne? Král Uriens, ten má víc rozumu; ví, co se očekívá. Morgause se nedomnívala, že by byl Uriens pobožnější nežli Gwenhwyfařina domácí kočka. Na zápěstí nosí hady; přesto stejnějakojeho syn Accolon ke svatému přijímání šel. Když přišla závěrečná modlitba, včetně modlitby za mrtvé, Morgause zjistila, že má v očích slzy. Stýskalo se jí po Lotovi - po jeho bezohledné veselosti, pojeho věrné oddanosti, kterouji prokazoval; nakonec, vždyf jí dal čtyi-i pěkné syny. Gawaine a Gareth klečeli poblíž, mezi Artušovými lidmi - Gawaine, jako vždy,cky, blízko Artuše, Gareth bok po boku s mla-dým přítelem Uwainem - Morgaininým nevlastním synem. Slyšela, jak Uwaine nazývá Morgaine matkou, slyšela upi-ímný mateřský tón v Mor-gainině hlase, když s ním mluvila; netušila, žeje Morgaine něčeho tako-vého schopna.
  Za šustotu šatů a zvonění mečů v pochvách se Artušovi lidé zvedli a krá-čeli k oltáři. Gwenhwyfár se zdála trochu vyčerpaná, ale byla dosud krás-ná, přes ramena měla dlouhéjasně zlaté copy a šaty zjemné látky přepá-sané briliantovou zlatou kytlicí. I Artuš vypadal skvěle. Excalibur mu visel ♀

po boku v karmínové pochvě, kterou nosí již více než dvacet let. posledních deset let by mu Gwenhwyfarjistě dovedla vyšít hezčí. Galahad poklekl před králem; Artuš vzal od Gawaina pěkný meč a ř "Pro tebe, můj drahý synovče a přijatý synu," ukázal Gawainovi a opásal chlapee kolem šťhlého pasu. Galahad vzhlédl, usmál se sv chlapeckým úsměvem a řekljasným hlasem: "Děkuji ti, můj králi. Slib žejej budu nosit vždy tak, abych ti byl k službám."
  Artuš položil ruce na Galahadovu hlavu. Řekl: "Rád tě přijímám do družiny, Galahade, a pasuji tě na rytíi-e. Buď vždycky věrný, a spraved a služ trůnu a správné věci." Zved1 mladíka, objal ho a políbil. Gwenh far ho políbila také a královská společnost vyšla ven před kostel a ostč šli za nimi.
  Morgause se ocitla mezi Morgaine a Gwydionem, spolu s Uriensi Accolonem a Uwainem, ktei-í šli hned za nimi. Hřiště bylo olemov; zelenými plaňkami, které byly ozdobeny stuhami a vlajkami, mezi n se procházeli vedoucí her. Viděla Lancelotajak objímá Galahada kol ramen a dává mujednoduchý, bílý štít. Morgause se zeptala: "Bude L celot dnes bojovat?"
  Accolon odpověděl: "Myslím, že ne - slyšel jsem, že hry povede; mnohokrát zápas vyhrál. Mezi námi, není už nejmladší a nepříslušelc důstojnosti královnina oblbence, kdyby ho sesadil z koně někdo, kdc sotva stal iytířem. Slyšeljsem, že Gareth ho víc nežjednou porazil aj nou Lamorak..."
  Morgause na to řekla s úsměvem: "Líbí se mi, že se Lamorak zdi vychloubání o tom zápasu -jen málokdo by odolal touze chvástat se; přemohl Lancelota v boji!"
  "Ne," pronesla Morgaine tiše, "myslím, že mladí rytíři by byli nešias kdyby už Lancelot nebyl králem v poli. Je tojejich hrdina." Gwydion se zasmál. "Chceš říci, že mladí jeleni nedokáží postavil rytíři, kterýje mezi nimi Královjelenem?"
  "Myslím, že nikdo ze starších rytířů by se mu nepostavil," řekl Acco! "a mladí rytíři nemají dost síly či zkušenosti, aby v boji s ním obstáli. K by ano, myslím, že dosud by byl Lancelot schopen uhájit svoje pivense ; Já bych se mu postavit nemohl," řekl Uwaine tiše. "Myslím si, že u dvora byste nenašli iytíi-e, který nemiluje Lancelota. Gareth by ho 1 vyhodil ze sedla kdvkoliv, ale nebude ho o svatodušních svátcích zes ňovat, a on a Gawaine byli vždycky vyrovnaní. Jednou o letnicích tak bojovali déle než hodinu a jedenkrát mu Gawaine vyrazil meč z.ru Nevím, jestli bych ho přemohl v jednotlivém utkání, ale al zůstane Y zem, dokud bude žíc, protožejá se s ním do křížku nikdy nepustím.
 "Někdy to zkus," sváděl ho Accolon se smíchem, ,já jsem to zk1 a připravil mě o veškeré sebevědomí během pěti minut! Možná už tí nejmladší, ale má velkou sílu a velké zkušenosti."
  Zavedl Morgaine a svého otce na sedadla, která byla pro ně vyhrau!

637

,Jestli dovolíte, půjdu a přihlásím se do seznamu,ještě než bude pozdě." š- "I já," přidal se Uwaine a sehnul se, aby otci políbil ruku. Obrátil se ; k Morgaine. "Nemám žádnou dámu, paní. Můžeš mi dát nějaký talisman, který bych si vzal do boje?"

Morgaine se shovívavě usmála a dala mu stužku z rukávu, kterou si ovázal kolem ruky a řekl: "Zařídil jsem to tak, abych se ve zkoušce síly utkal s Gawainem."

Gwydion řekl se svým okouzlujícím úsměvem: "Ale paní, to bys měla svoji pi-ízeň vzít zpátky - chceš se tak snadno pi-ipravic o čest?" Morgaine se na Accolona usmála a Morgause, pozorujícjejí obličej,jak celý září, si pomyslela: Uuraiie je jeji syn, mnolaem vic než Gzuydion; ale Accolon, to je jasně vidět, je vic než to. To by mě zujirnalo, jestli to starý král vi - nebo jestli mu na torn nezcileži?

Lamorak se blížil k nim a Morgause zaplavilo příjemné teplo a cítila se poctěna - na turnaji bylo přítomno tolik hezkých dam, mohl by si vybrat některou z nich, ale přesto přede všemi, před celým Camelotem přistou-pil ten mladík právě k ní a uklonil sejí.

"Má paní, můžeš mi dát talisman do boje?"

"Ráda, můj drahý," Morgause mu dala růži z malé kytičky, kterou měla na hrudi. Políbil květinu; podala mu ruku, s příjemným pocitem, žejejí mladý rytířjejedním z nejhezčích mužů kolem.

"Lamorakje tebou okouzlen," řekla Morgaine. Protože mu dala najevo svoji přízeň pi-ed celým dvorem, cítila Morgause,jak se červená, tím spíš, že Morgainin hlas zněl trochu výsměšně.

"Myslíš si, že potřebuji nějaké čáry a kouzla, příbuzná moje?" Morgaine se zasmála. "Měla jsem použít jiné slovo. Mladíci touží jen po hezkém obličeji,jinak toho moc nechtějí."

"Nuže, Morgaine, Accolon je také mladší než ty a jistě se ti podai-ilo uchvátit ho tak, že netouží ani po mladší, ani po hezčí. Nechci ti nic vyčítat, má drahá. Provdali tě proti tvé vůli a tvůj manžel by mohl být tvým dědečkem."

Morgaiue pokrčila rameny. "Někdy si říkám, že Uriens to musí vědět -možnáje rád, že mám milence, ktelý mě nebude svádět k tomu, abych hojako starce opustila."

Trochu váhavě - nikdy nepoložila Morgaine od Gwydionova narození žádnou osobní otázku - sejí Morgause zeptala: "Nejste tedy s Uriensem v dobrých vztazích?"

Morgainejen neurčitě pozvedla ramena. "Myslím, že Uriensovi na mně nezáleží tolik, aby se mnou mohl být v nedobrých vztazích." ; Jak se ti líbí Gwydion?" zeptala se Morgause.

"Děsí mě," odpověděla Morgaine. "Přesto by bylo těžké nenechat se jím okouzlit."

"Co jsi čekala? Má Lancelotovu krásu a sílu ducha po tobě - aje také značně ctižádostivý."

♀

638

MLHY AVALONU

"Je zvláštní, že znáš mého syna lépe nežjá," i-ekla Morgaine a vjejí slovech bylo tolik hořkosti, že v prvním okamžikuji chtěla ranit příkr odpovědí - Morgaine svého syna opustila, nemůže být tedy překvape - pohladila však mladší ženu po ilzce a ne nelaskavě řekla: "Ach, r drahá,jakmile syn opustí tvůj klín, myslím, že každý ho zná lépe nežje vlastní matka, to mi věi-! Jsem sijista, že Artuš ajeho iytíř-i, dokonce n Uwaine, ti všichni znají Gawaina lépe nežjá, a tomu není těžké porozun -je to naprostojednoduchý člověk. I kdybys Gwydiona vychovávala c malička, nerozuměla bys mu - dobrovolně přiznávám, že já mu ta nerozumím!"

Margaininoujedinou odpovědí byl nejistý úsměv. Obrátila se k shi maždišti soutěžících, kde sejiž začali pi-ipravovat první účastníci soubo Artušovi blázni a klauni předváděli kolem nich směšné napodobeni bojů, mávali prasečími měchýři jako zbraněmi a látkoými korouhve v křiklavých baivách, dokud diváky svými nemotornými pohyby nero smáli. Konečně se odporoučeli a Gwenhwyfarjim s klaunovskou nadsř kou házela plné náruče sladkostí a koláčů způsobem,jakým bude pozd udělovat skutečným vítězům ceny. Hnali se po nich, čímž si vysloužili da

smích a potlesk a potom se odkolébali piyč, kde na ně v kuchyni ček dobrá večeře.
Jeden z vyvolavačůjiž oznámil, že plvním zápasem bude souboj mi královniným šampionem panem Lancelotem odjezera a na králově sti ně bude pan Gawaine z Lothianu a ostrovů. Ozval se obrovský potle když vjížděli na pole - Lancelot štíhlý a snědý, dosud tak hezký, přesto měl ve tvářích vrásky a ve vlasech šediny; Morgaine cítila,jak nevědom zadržela dech.
Ano, napadlo Morgause, pozorujíc obličej své mladší pi-íbuzné, st.ác niluje, po všecla Lěch letech. Možná si to ani sama nezcvědorn2cje, a.le je Lo tak.: Souboj proběhl jako dopodrobna rozpracovaný tanec, ti dva se po bovalijeden kolem druhého,jejich meče a štíty hlasitě zvonily. Morgat připadalo, že anijeden z nich nemá nejmenší výhodu nad tím druh7 a když nakonec složili meče, uklonili se králi a jeden druhého ob divácijim oběma zatleskali nestranně a nedávali svými nadšenými výkř přednost ani jednomu z nich.
Potom př-išly hry na koních: viděli ukázky z náročného zvládání ko nějakýjezdecjel na nezkroceném koni - MoI-gause si matně vzpomínl jak Lancelot kdysi tohle dělal také. Předváděl něco podobného snad Artušově svatbě - připadalojí tojiž tak dávno. Potom následovalyjedi livé souboje na koních s otupenými di-evci, které nemohly, jezdce s9Íl z koně a nechat ho tvrdě dopadnout na zem. Jeden mladík však dop na zkroucenou nohu a křičícího ho odnesli, zatímco mu noha t v podivném úhlu. Tohle však bylojediné vážné zranění,jinak se ob. pohmožděniny a modřiny, rozdrcené prsty, nebo muži padali v bezv mí k zemi ajeden z nichjen v poslední chvíli unikl kopnutí špatně

VĚZEŇ V DUI3U

639

čeného koně. Gwenhwyfar na konci rozdávala ceny a Artuš požádal také Morgaine, aby přidělila několik cen.
Accolon vyhrál jednu z cen za jízdu na koni a poklekl před ní, aby z jejích rukou cenu přijal. Morgause byla udivena, když se odněkud zezadu ozvalo slabé, ale zi-etelné zasyčení na znamení nesouhlasu. Někdo tiše, ale zřetelně zašeptal: "Čarodějnice! Poběhlice!" Morgaine zrudla, jak podávala Accolonovi pohár, avšak ilzce se jí ani trochu nezachvěly. Artuš i-ekl tichvm hlasem jednomu ze svých sluhů: "Zjisti, kdo to byl!" Muž tiše vyklouzl, ale Morgause si byla jista, že v takovém davu se to zjistit nedá.
Když se Morgaine vrátila zpátky, na svoje místo na začátku druhé poloviny zábavy, byla bledá a rozčilená; ruce její třásly, to si Morgause všimla, a zrychleně dýchala.
"Má drahá, nedělej si s tím starosti," těšilaji Morgause. ; Jak myslíš, že říkají mně, kdyžje špatná úroda, nebo někdo utrpěl nějakou nesprave-dlnost a snaží se svalit vinu na druhého?"
"Myslíš si, že mi záleží na tom, co si o mně ta lůza myslí?" i-ekla Mor-gaine pohrdlivě, ale Morgause poznala, že jí to rozhodně jedno není. ;V mé vlastní zemi mě mají rádi."
Druhá polovina her začala vystoupením saských venkovanů, kteří před-váděli volný zápas. Byli to mohutní vlasatí muži, chlupatí nejen v obličeji, ale po celém téměř- nahém těle; hekali, namáhali se a potili, hrubě pokři-kovali a vrhali se na sebe silou, při které pI-askaly kosti; Morgaine odvrá-tila s nechutí oči.
"Ach, Morgaine, nebud ptudérnijako královna. Podívej se na tu tvář!" Morgause si zakryla oči před sluncem a pohlédla na cvičiště. "Myslím, že hry právě začínají - podívej! Není to Gwydion? Co tady dělá?" Gwydion vskočil na pole a odmítavě mával na někoho, kdo na něho pokřikoval a jasným silným hlasem, který bylo zřetelně slyšet z jednoho konce pole na druhé, zvolal: "Králi Artuši!"
Morgause si všimla, že Morgaine na sedadle podklesla, bledájako smrt, a oběma rukama se držela zábradlí. O co se ten mladíček snaží? Chce tady snad udělat scénu před polovinou Artušových lidí a bude chtít, aby uznal, žejejeho syn?
Artuš povstal a Morgause př-ipadalo, že i onje nervózní, alejeho hlas byl klidný.
"Ano, synovče?"
"Slyšel jsem, že je při těchto hrách zvykem někoho vyzvat k zápasu, jestli to král dovolí. Proto tě žádám, zda by se pan Lancelot nemohl se mnou utkat?"
Lancelot kdysi řekl - Morgause si na to dobře vzpomíná - že taková výzvaje zhouboujeho existence; každý mladý rytíř chce přemoci králov-nina šampiona. Artušův hlas byl vážný. , Je to zvykem, ale nemohu mluvit za Lancelota. Jestliže

bude s tím zápasem souhlasit, nemohu mu ho od-♀

640

MLHY AVALONU

mítnout, ale musíš se obrátit přímo na něho a vyžádat sijeho odpověd."
Morgause si povzdychla: "Ach, zatracený chlapec! Netušilajsem, co xt v úmyslu..." ale Morgaine měla pocit, že nakoueeji to docela těší. Zvedl se vítr a z pole k nim naval prach, ktelý zasti-el pohled na blouť hlínu, kterou bylo závodiště pokryto. Gwydion prošel prachem až k místu; kde na lavici seděl Lancelot. Morgause neslyšela, co si říkají, ale Gwydio se nazlobeně otočil a zvolal: "Moje paní, moji pánové! Vždycky jseni slýchal, že šampionovou povinností je vyhovět všem žádostem! Pane;x žádám tě, aby Lancelot ted vyhověl mé žádosti, nebo mi předal svoj vysoké postavení! Drží si to místo kvůli svým schopnostem ve zbrani nebo ; z nějakéhojiného důvodu, můj pane Artuši?"
"Přála bych si," poznamenala Morgause, "aby tvůj syn byl ještě do malý na to, aby mu někdo vyprášil kalhoty, Morgaine!"
"Co mu máš za zlé?" zeptala se Morgaine. "Měla bys spíš vyčítat Gwen hwyfar, žejejejí manžel tak zranitelný. Každý v tomhle království ví, že královna nade všemi cení Lancelota, přesto nikdo nekřičí ,ěarodějnioCé nebo ,poběhlice, když se objeví mezi lidmi."
Avšak Lancelot před ním povstal a kráčel ke Gwydionovi; rukou v ns kavici ho silně udeřil pi-es ústa. ;Tedjsi mi dal důvod, abych prohnal nezdvořilýjazyk, mladý Gydione. Uvidíme, kdo nyní odmítne soubot ; Jájsem tu kvůli němu," řekl Gwydion neochvějně, nezastrašen ra ani slovy, ačkoliv mu po tváři stékal malý potiiček krve. "Dokonce i ponechám právo první krve, pane Lancelote. Hodí se, aby muž v tvý letech měl nějakou výhodu."
Lancelot si promluvil sjedním ze svých maršálů, který ho přišel vys datjako vy,volavače soubojů. Když se Lancelot s Gwydionem chopili m a podle rituálu se uklonili králi, čímž souboj oficiálně začal, ozvalo se m diváky vzrušené mručení. Morgause si pomyslela:,Jestliže je tu mezi da někdo, kdo nevěři tomu, že jso:c to otec se synem, potom mzcsi být vskutku sle Oba muži pozvedli meče a tváře si skryli pod přilbami. Byli téměř stej vysocí,jediný rozdíl mezi nimi byl v tom, že Lanceloc měl otlučený s náprsní krunýř a brnění, zatímco Gwydion měl novější a dosud nedot nou zbroj. Pomalu obcházelijeden druhého v kruzích, potom se do pustili a za okamžik ztratila Morgause pojem o jednotlivých úder které byly tak rychlé, že bylo těžkéje očima sledovat. Viděla, že Lancel mladíka zatlačuje a po chvíli mu zasadil mohutnou ránu. Gwydion." zachytil na jedné straně štítu, ale byla to tak prudká rána, že se ot ztratil rovnováhu a roztáhl sejak dlouhý tak široký na zem. Začal se drá nahoru. Laneelot odložil meč stranou a šel mladíkovi pomoci na n Morgause neslyšela, co říkal, ale bylo to dobromyslné gesto, něco j "Už máš dost, mladíčku?"
Gwydion ukázal na malý pramínek krve, který tekl Lancelotovi zápěstí z rány, kterou se mu podařilo svému soupeři zasadit. Jeho hlas jasně slyšitelný.

VĚZEŇ V DUBU
641

"Tys zasadil první krvavou ránu, pane, já druhou. Rozhodneme třetí ranou, kdoje vítězem?"
Ozvalo se nesouhlasné pískání; protože soupeřící bojovali s ostrými zbraněmi, první krev při těchto zápasech obvykle zápas ukončila. Krá1 Artuš povstal na svém místě. ;Tohle je slavnost a zdvořilostní souboj, ne opravdový duel! Nebudu zde řešit žádné stížnosti, pokud nebudete bojovat pěstmi nebo klacky! Jestli chcete, pokračujte, ale varuji vás,jestli dojde k vážnějšímu zranění, budu vás mít oba ve velké nemilosti!" Uklonili se a ustoupili stranou, obešli kruh, aby získali výhodnější pos-tavení; potom se do sebe pustili a Morgause jen zalapala po dechu, uvědomujíc si,jak zuřivý zápas toje. Zdálo sejí, že každou chvíli se může kterýkoli z nich ocitnout pod štítem a utržit smrtelné zranění! Jeden z nich klesl na kolena - najeho štít se snesla sprška ran, meče se uzamkly v mrtvém bodě a muž klesal blíže a blíže k zemi...
Gwenhwyfar povstala a vyki-ikla. ;Už to déle nesnesu!"
Artuš udeřil maršálskou holí na tabuli se seznamem zápasníků; podle zvyku se tím okamžitě zápas přerušil, ale anijeden ze zápasníků si toho nevšiml a maršálové je museli od sebe odtrhnout. Gwydion stál čerstvý a vzpřímený, a když

si sundával helmu, usmíval se. Lancelotovi museli rytíři pomoci na nohy; ztěžka oddechoval a obličej měl zbrocený krví a potem. Ozývala se hotová bouře syčení, dokonce i od rytířů v poli; wydion nijak nepřispěl ke své oblíbenosti tím, že zastínil hrdinu národa. Avšak uklonil se starímu rytíři. "Bylo mi ctí, pane Lancelote. Přišel jsem k tomuto dvoru jako neznámý člověk, a nejsem žádným z Artušo-vých rytířů, a proto jsem vděčný, že jsi mi uštědř-i1 lekci v zacházení s mečem." Jeho úsměv byl odrazem Lancelotova. " Děkuji ti, pane." Lancelot se vší silou ovládl a nasadil svůj starý úsměv. Tím sejen zvětšila podobnost mezi těmi dvěma. "Vedl sis velmi odvážně, Gwydione." "Potom," požádal Gwydion a poklekl před ním do prachu závodiště, "tě prosím pane, abys mě pasoval na rytíi-e."

Morgause zalapala po dechu. Morgaine seděla,jako kdyby zkameněla. Ale ze strany, kde seděli Sasové, se ozval povzbudivý bouřlivý pokřik. "Skutečně Úskočná rada! Jak chytré - teá tě nemohou odmítnout, chlap-če, když sis vedl tak dobi-e v boji sjejich vlastním hrdinou!" Lancelot pohlédl na Artuše. Král seděl ochromen, vypadalo to, že ztuhl úžasem, ale po chvíli přikývl. Lancelot dal znamení svým rytířům, aby mu přinesli meč. Lancelotjej uchopil a daljej Gwydionovi k pasu. "Nos tento meč vždycky ve službách svého krále a ve správné věci," řekl starý rytíř. Gwydion ted měl tvář smrtelně vážnou. Všeehen výsměch a pohrdání z ní 2mizely; tvářil se vážně a sladce, pozvedl oči k Lancelotovi a Morgause si všimla, že se mu chvějí rty,.

Morgause najednou pocítila nával sympatii - levoboček, dokonce ne-znaný svým otcem, jeještě větším odpadlíkem, než býval Lancelot. Kdo ůže Gwydionovi vyčítat lest, které využil, aby přinutil své příbuzné, aby ♀

si ho všimli? Napadloji: Už dávno jsme ho měli vzít na Artušův dvůr, nechrtt ho, aby ho Artuš soukromě přijal za svého, jestliže tak nechce učinit veřejně Nemuselo dojit k tomu, aby se králův syn musel uchylovat k takovým způsobů.m, Lancelot položil ruce na Gwydionovo čelo. "Propůjčuji ti čest rytíře Kulatého stolu s dovolením našeho krále. Vždy mu služ poprávu, ajelikož jsi svoji čest získal spíš svojí dovedností než hrubou silou - i když tujt také dostatečně prokázal -jmenuji tě v této společnosti ne Gwydionemi ale Mordredem. Povstaň, pane Mordrede, a zaujmi svoje místo mezl Artušovými společníky."

Gwydion - ne, Mordred - připomínala si Morgause, protožejmenovát společníka představovalo rituál, který neměl o nic menší vážnost nežli křtiny - povstal a srdečně oplatil Lancelotovijeho objetí. Vypadalo to, žI je hluboce dojat, téměř nevnímal potlesk a nadšené pokřikování, kdy i-íkal: "Teď jsem si vysloužil cenu dne; necht je za vítěze těchto he považován kdokoliv, můj pane Lancelote," zlomil se mu hlas. "Ne," ozvala se Morgaine tiše po Morgausině boku, "tomu nerozumfrn. Toje to poslední, co bych od něho čekala."

Než se rytíři připravili na poslední závěrečný zápas, byla dlouhá přea távka. Někteří se šli napít vody nebo rychle spolkli kousek chleba;jinl I shromáždili v menších hloučcích a radili se, na čí scranu se při závěred ném boji postaví; ostatní se šli podívat na svoje koně. Morgause sestoup dolů na plochu závodiště, kde postávalo několik mladíků, byl mezi nim i Gareth - tyčil se nad ostatními o půl hlavy, takže nebylo těžké ho r poznat na první pohled. Měla dojem, že mluví s Lancelotem, ale kdy přistoupila blíž, zjistila, žeji šálil zrak a že Gareth stojí tvái-í v tvář Gw dionovi. Garethův hlas byl rozčílený. Zaslechlajenjeho poslední slova: , . co ti udělal tak špatného? Takhle ho zesměšnit přede všemi!" Gwydion se zasmál a odpověděl: "Pokud tvůj bratranec potřebuje n chranu před celým stadionem, který je plný jeho přátel, Bůh pomáM Lancelotovi,jestliže padne do rukou Sasům a sevei-anům! No tak, soukd jenče, nepochybuji o tom; že si vlastní pověst dovede ochránit sám! To všechno, bratře, co mi po všech těch letech chceš říci, vyčítat mi, žejse zesměšnil někoho, koho ty tak miluješ?"

Gareth se zasmál a Gwydiona srdečně objal. Řekl:, Jsi umíněný j vždycky - co tě to napadlo? Artuš by tě pasoval na rytíře, kdybys ho o požádal!"

Morgause si vzpomněla: Gareth neví celou pravdu o GwydionovýG rodičích; určitě si to myslíjenom proto, že jsi syn jeho sestry. Gwydion řekl: "Tímjsem sijist-je ke svým příbuzným vždycky laska Tebe by pasoval na rytířejen kvůli Gawainovi, ale tys také nezvolil tul cestu, soukojenče." Zasmál se. "A myslím si, že Lancelot mi něco dlužt l ta léta, cojsem chodil a nosiljeho obličej!"

Gareth nešlastně pokrčil rameny. "Nu, zdá se, že ti nic nevyčítá, t

myslím, že i já ti to musím prominout. Nyní i tys poznal, jak velké má srdce."
"Zajisté," souhlasil Gwydion plaše, "Tak už je..." potom zvedl hlavu a všiml si Morgause. "Matko, co tady děláš? Čím ti mohu posloužit?" "Přišlajsemjen pozdravit Garetha, protožejsem s nímještě dnes ne- mluvila," řekla Morgause a velký muž se sehnul, aby matce polbil ruku. Zeptala se ho: "Zúčastníš se dnešních soubojů?"
"Jako vždycky," odpověděl Gareth, "budu bojovat po Gawainově boku s královými muži. Ty máš koně pro zápas, vid Gwydione? Budeš tedy bojovat po králově boku? Můžeme ti udělat místo."
Gwydion řekl s temným a záhadným úsměvem:, Jelikož mě Lancelot pasoval na rytíře, myslím, že bych měl bojovat v armádě pana Lancelota od jezera a po Accolonově boku za Avalon. Ale já se dnes bitvy vůbec nezúčastním, Garethe."
"Proč ne?" divil se Gareth, položil mladšímu muži ruku na rameno a pohlédl mu do očí, tak jako to dělával vždycky - Morgause si vybavila mladšího Garetha,jak se usmívá na svého malého bratříčka. "Očekává se, že ti, kteří byli pasováni na rytíře, se boje účastní - Galahad bude také bojovat s námi, to víš."
"A na které straně?" zajímal se Gwydion. "Na straně svého otce Lance-lota, nebo na straně krále, kterýjej učinil nástupcem na svůj trůn? Není ťo těžká zkouška věrnosti?"
Gareth se tvái-i1 zoufale. "Jak bys tedy rozdělil armádu pro naši cvičební bitvu, nežli mezi dva naše největší rytíře? Myslíš si, že Lancelot nebo Artuš to považuje za zkoušku věrnosti? Artuš sám se bitvy nezúčastní, aby se nikdo nemusel rozhodovat, zda smí zaútočit na svého krále, ale Gawaine jejeho oblíbenec, od té doby, co byl korunován! Chceš znovu vytahovat na světlo staré nepříjemnosti? Ty?"
Gwydion pokrčil rameny. "Vzhledem k tomu, že nemám v úmyslu pi-i-pojit se ani kjedné skupině..."
"Ale co si o tobě budou myslet? Že jsi zbabělý, že se bojíš zúčastnit boje...
;Já užjsem se dost nabojoval v Artušových armádách, žeje mijedno, co o mně budou říkat," prohlásil Gwvdion, "alejestli si přeješ, můžešjim říci, že můj kůň zchroml a netoužím po tom riskovat dalšíjeho zranění-toje čestná výmluva."
"Půjčil bych ti Gawainova koně," nechápal Gareth, "alejestli si to přeješ jako čestnou výmluvu, dělej si, co chceš. Ale proč, Gwydione? Nebo ti ted musím říkat Mordrede?"
;Ty mi můžeš vždycky říkat,jak budeš chtít, soukojenče." "Neřekneš mi, proč nechceš bojovat, Gwydione?"
"Nikdojiný než ty by to nesměl vyslovit, aniž bych se mu nepomstil," řekl Gwydion, "ale protože se mě ptáš zrovna ty, řeknu ti to. Je to kvůli tobě, bratře."
♀

Garethova tvář se zachmuřila. "Proč proboha kvůli mně,jak to myslíš" "O Bohu toho vímjen málo a pramálo mi na tom záleží," začal Gwydio a hleděl dolů na svoje boty. , Jak asi víš, bratře - víš to již od di-ívějška mívám vidění..."
"Zajisté a co s tím?" vyptával se Gareth netrpělivě. "Zdálo se ti snad něco zlého, že padnu pod tvým kopím?"
"Ne, nežertuj o tom," napomenul ho Gwydion a Morgause cítila,ja]t[přejel po zádech mráz, když obrátil tvář ke Garethovi. "Zdálo se ini," ztěžka polkl,jako kdyby sejeho hrdlo bránilo vyslovit ta slova. "Zdálo s mi, že ležíš a umíráš - a já jsem klečel po tvém boku a tys se mnot: nemluvil - ajájsem věděl, že za to mohu, že ležíš bez známky života." ;, Gareth sešpulil rty a bez jediného zvuku zahvízdl. Potom však pokl pal svého soukojence po rameni. "Nikoli, ve sny a vidění nevěřím, ml.; díku. A osudu člověk tak jako tak neunikne. Copak tě to v Avalonu nat učili?"
"Zajisté," hlesl Gwydion. "Ajestliže padneš v bitvě, a pod mýma rul,a ma, potom to bude osud... ale já nechci ten osud pokoušet, můj bratř Nějaká nešťastná náhoda by mohla vést moji ruku, aby udei-ila vedle.~ Nechme to být,

Garethe. Já dnes nepůjdu bojovat, af si říkají, co chtějír"š Gareth se dosud tvářil zmučeně. "Dělej,jak myslíš, chlapče. Zůstaň tect, u naší matky, protože Lamorak bude bojovat po Lancelotově boku:t:: Sklonil se, aby políbil matce ruku a šel; Morgause se s tváří plnou o začala Gwydiona vyptávat na jeho vidění; on mlčel a zakaboněně hledi k zemi. Odvážila se řícijen: "Nu,jestli mám mít u sebe mladého dvo" přines mi prosím džbánek vody, než se zase posadím."

, Jistě, matko," řekl a šel k nádobám s vodou.

Pro Morgause byla vždycky závěrečná bitva únavná, hlavaji bolela přemíry slunce a toužila, abyjiž bylo po všem. Měla také hlad a z dáll eítila vůni pečeného masa.

Gwydion seděl vedle ní a vysvětloval jí podrobnosti boje, i když ji příliš nezajímalo. Všimla si však, že Galahad si vedl dobře, sI-azil ze s dvajezdce; překvapiloji to, připadaljí takoýjemný chlapec. Ale nako , i Garethjí připadaljakojemný chlapec a byl to ten největší hrůzu na nějící bojovník. Nakonec převzal cenu za královu stranu, kde byl ved cím skupiny Gawaine. Nikoho nepřekvapilo, když na Lancelotově straiíí cenu přebíral Galahad; bylo totiž zvykem, že mladíkovi, který byl ten d pasován na iytíř-e, byla prokázána tato pocta.

"Mohls také získat cenu, Gwydione," řekla mu, ale on se jen zasm a zatřásl hlavou. , Jáji nepotřebuji, matko. Proč bych měl kazit den svét bratranci? A Galahad bojoval dobi-e - nikdo mu tu cenu nemůže vyčíta A byly i menší ceny, a když všechny rozdali, byli rvtíři svými prů od hlavy až k patě politi vodou a šli se převléci. Morgause šla s dám do králových komnat, kde měla k používání vlastní místnost. Tam; mohla upravit šaty i vlasy a smýt prach a pot po únavném odpolednif

VĚZEŇ V DUI3U

645

"Tak co tomu říkáš?" zeptala se jí Morgause. "Myslíš, že si Gwydion nadělal nepřátele?"

Morgaine odpověděla: "To si nemyslím. Vidělasje,jak se objímali?" "Vypadalijako otec se synem!" prohlásila Morgause. "Kéž by tak byli!" Ale Morgaine měla tvář jak z kamene. "Je už příliš pozdě o něčem takovém mluvit, tetičko."

Morgause uvažovala: Možná že zapomněla, že vim, či syn to doopravdy je. Ale Morgainin chlad ji zarazil, a tak se jen zeptala: "Chceš, abych ti pomohla přeplést vzadu copy?" a vzala hřeben a Morgaine se otočila. "Mordred, Lstivá rada" řekla, rozčesávajíc své neteři vlasy, "nu, zde vskut-ku prokázal lstivou radu, to ví Bůh! Teď, když si vybojoval místo odvahou a troufalostí, nemusí požadovat po Artušovi, aby uznal svoje otcovství. Sasové ho pojmenovali dobře. To jsem však netušila, že je tak dobrý bojovník. Rozhodně se mu podařilo na sebe strhnout lesk celého dne! I když Galahad vyhrál cenu, nikdo nebude mluvit o ničem jiném nežli o Mordredově odvážném gestu."

Jedna z královniných dam přistoupila k nim. "Paní Morgaine, je pan Mordred tvým synem? Netušilajsem, že máš syna..."

Morgaine pevným hlasem odpověděla: "Bylajsem velmi mladá, když se narodil, a Morgause ho pak vychovala. Málemjsem na něj sama zapomněla." "Musíš na něho být hrdá! A jak je hezký! Tak hezký jako samotný Lancelot," řekla ta žena a očijíjen zářily.

, To máš pravdu," souhlasila Morgaine ajejí hlas byl tak zdvořilý, žejen Morgause, kteráji příliš dobře znala, poznala, žeje nazlobená. "Myslím, že obaje to uvádí do rozpaků. Ale Lancelot ajájsme pravým bratrancem a sestřenicí, a kdyžjsem byla malé děvče, podobalajsem se mu více nežli vlastnímu bratru. Naše matka byla vysoká a měla rezavé vlasy,jako tady krá-lovna Morgause, ale paní Viviane měla krev dávného lidu avalonského." "Kdoje tedyjeho otcem?" yptávala se žena a Morgause si všimla,jak Morgaine zatala pěsti. Avšak odpověděla s příjemným úsměvem: ; Je to dítě beltanských ohňů a Bůh si činí nárok na všechny děti počaté v po-svátných hájích. Bezpochyby si vzpomínáš, žejako mladé děvčejsem byla jednou z kněžek Jezerní paní."

Žena se snažila být zdvořilá, a takjen zamumlala: "Užjsem zapomněla - tam tedy stále dodržovali v té dobé staré zvyky?"

"Jakoje dodržují dodnes," řekla Morgaine tiše. "A Bohyně zaručí, že tak budou činit do skonání světa."

Jak měla v úmyslu, tím zároveň tu ženu umlčela a otočila se k Morgau-se: "Jsijiž hotova, tetičko? Půjdeme dolů do síně." Když opustily komnatu, zhluboka

se nadechla, úlevou i zoufalstvím.
;Ty klevetilky - člověk se jich nezbaví! Copak nemají nic lepšího na práci?"
"Zřejmě ne," přitakala Morgause. ; Jejich křeslanští manželé a otcové se postarají o to, abyjejich mysl nezaměstnávalo nicjiného." ♀

646

MLHY AVALONU

Dveře do velké síně s Kulatým stolem, kde se bude konat svatodušní hostina, byly dosud zavřené. Otevřou je tak, aby mohli vstoupit všichni najednou.
"Artuš dělá rok od roku bohatší hostiny," prohlásila Morgause. "Nyn se shromáždí velký zástup lidí a bude následovat slavnostní vstup,je to tak?"
"Cos čekalajiného?" zeptala sejí Morgaine. "Ted, když nejsou válkp musí nějakjinak zapůsobit na představivost svého lidu aje dost chytxý na to, abyjim dokázal připravit velkou podívanou - slyšelajsem, že mu W poradil Merlin. Obyčejný lid - ano, ale i šlechtici - mají rádi velkolepo podívanou a druidové to vědí od té doby, co začali zapalovat první bel tanské ohně. Gwenhwyfar strávila mnoho 1et tím, že z těchto svátků uděf lala největší událost ve všech křeslanských zemích." Poprvé za celý den ss. upřímně usmála. "Dokonce ani Artuš neudrží svoje lidijen pomocí xnp a samotné hostiny-jestliže není také velká podívaná, bezpochyby se Art s Merlinem o nějakou postarají! Škoda, že sejim nepodařilo nachystat n dnešní den zatmění slunce!"
"Pozorovali jste zatmění ve Walesu? Můj lid byl vyděšený," poznam nala Morgause, "a bezpochyby ty bláhové dámy kolem Gwenhwyfarječ a křičely, že se blíží konec světa!" _
"Gwenhwyfarje posedlá tím, že si mezi své dámy vybírá ty nejhlou ší," mínila Morgaine. "Ona sama však úplně hloupá není, ačkoliv se ta někdy ráda tváří. Nechápu, jak to může snášet!"
"Měla bys k nim být shovívavější," upozornilaji Morgause a Morgá jen pokrčila rameny.
"Mnějejedno, co si o mně ty bláznivé ženské myslí."
"Nechápu,jakjsi mohla žít v Uriensově království tak dlouhojakoje královna a nenaučit se toho víc o kralování," divila se Morgause. "At. o ní muži myslí, co chtějí, žena musí dobře vycházet s ostatními žena co jiného tě učili v Avalonu "
Morgaine řekla příklým hlasem: "Ženy v Avalonu nebyly tak om né." Ale Morgauseji znala natolik, aby poznala pod nazlobeným tón její osamělost a trápení.
"Morgaine, proč se nevrátíš do Avalonu?"
Morgaine sehnula hlavu a věděla, žejestli bude Morgause mluvit zn laskavě, nevydrží to a rozpláče se. "Moje chvíleještě nenastala. Bylo P
řikázáno zůstat s Uriensem...
"Ach zajisté, s Accolonem," dodala Morgause.
"Mohlajsem tušit, že mi to budeš vyčítat..."
"Jájsem ta poslední, kdo by mohl něco takového vyčítat," řekla gause. "Ale Uriens nebude žít dlouho."
Morgaine na to řekla ledovým hlasem: ;Tomujsem věi-ila ten den, ; jsem si ho před lety brala. Bude žít tak dlouho jako samotný Tali a tomu bylo přes devadesát, když zemřel."
Objevili se Artuš a Gwenhwyfar a pomalu se prodírali davem dop

VĚZEŇ V DUBU

647

-Artuš nádherně oblečen v bílém a Gwenhwyfar vedle něho ve vybraném bílém hedvábí, ověšena šperky. Velké dveře se otevřely dokořán a oni prošli, a pak Morgaine jako králova sestra se svým manželem a svými syny, Accolonem a Uwainem; potom Morgause se svou rodinou jako králova teta; následoval Lancelot se svou rodinou a pak ostatní rytíři jeden po druhém zasedali ke Kulatému stolu. Pi-ed několika lety i-ezbái-i vyi-ezali zlatým a šarlatovým písmem jméno každého rytíře na židli, kde vždy sedával. Nyní, když vstoupili, si Morgause všimla, že sedadlo nejblíže královu, rezervováno po všechny ty roky projeho dědice,je nadepsáno Galahad. Ale zahlédla tojen koutkem oka. Protože na velkém trůně, kde měli sedět Artuš s Gwenhvyfar, byly dvě bílé vlajky pomalované ki-iklavý-mi barvamijako ty, pod kterými bojovali klauni a přes ně byly malůvky-ošklivé

karikatury: na trůně byl portrét rytíře stojícího na hlavách dvou korunovaných postav, které se až ďábelsky podobaly Artušovi a Gwenhwy-far, a přes další byl necudný obrázek, při kterém se i Morgause, která rozhodně nebyla přehnaně stydlivá, musela začervenat. Byla na něm drobná černovlasá žena, celá nahá v objetí velkého rohatého ďábla a všu-de kolem ní v nejiůznějších nechutných sexuálních polohách byly skupi-ny nahých mužů.

Gwenhwyfar zoufale vykřikla: ; Bože, ochraňuj nás!"

Artuš, mrtvolně bledý, se otočil ke svým sluhům a zahřímal: ; Jak se tohle - tohle..." Slova mu nestačila a mávl rukou na kresby. "Jak se to tady ocitlo?"

"Pane," zakoktal komorník, ;kdyžjsme dokončovali výzdobu síně, všech-no bylo v pořádku, dokonce i květiny před sedadlem královny." "Kdo byl v téhle síni poslední?" chtěl vědět Artuš.

Přibelhal se Cai. ;M&j pane a bratře, tojsem byljá. Ujistiljsem se, že je vše v pořádku, a přísahám při Bohu, který nás všechny vidí, že všechno bylo v tu chvíli připraveno na počest našeho krále ajeho paní. Ajestliže někdy zjistím, kteiý prašivý pes se vplížil dovnitř, aby sem dal tohle,jeho hlava bude moje!" A ukázaL, jako kdyby chtěl kui-eti zakroutit krkem. "Podívejte se na pani!" upozornilje Artuš přísně. Ženy štěbetaly a vzru-šeně hovořily, zatímco Gwenhwyfar začala pomalu klesat v mdlobách. Morgaine ji zadržela a tichým přísným hlasem ji napomenula. "Gwen, nedávejjim zadostiučinění! Jsi královna-copak ti záleží na tom, co který blázen naškrábne na vlajku? Ovládej se!"

Gwenhwyfár nyní plakala. "Jak mohli... jak jenom mohli... proč mě někdo tak nenávidí?"

"Není na světě člověka, kterého by občas neurazil nějaký šílený blázen," těšilaji Morgaine a pomohlají na místo. Ale hrubé nestoudné obrázky nebyly dosud odstraněny a Gwenhwyfar se odvrátila,jako kdyby se dotkla něčeho nečistého. Morgaineje hodila na podlahu. Potom přinesli víno; Morgaine dala znameníjedné z Gwenhwyfařiných služebných, aby nalila číši a podalaji královně.
♀

"Nenech si kazit náladu, Gwen - myslím, že tenhle obrázek byl pro mě," řekla. "Šeptá se pi-ece, že si beru ďábly na lože a - coje mi po tom?" Artuš řekl: "Odneste tu hanebnost pryč a spalteji. Pi-ineste vonné dřevo a kadidlo, abychom vykouřili pach všeho zlého." Lackeys rvchle pospf chal, aby mu vyhověl, a Cai poznamenal: "Najdeme toho, kdo to udělal. Bezpochybyje to nějaký sluha, kteréhojsem propustil; vrátil se, aby se mi pomstil, protože jsem si dal letos na výzdobě síně tolik záležet. Muži, roznášejte víno a pivo a dáme si první rundu, abychom spláchli všechnu ostudu a zmatek, kterými se ta bestie snažila pokazit naši hostinu. Dovo. líme jí to snad? No tak! Pijme! Připíjím na zdraví krále Artuše a jeho paní!"

Ozval se mdlý potlesk, který přerostl v upřímné výkřiky nadšení, kdyi sejim Artuš s Gwenhwyfar uklonili. Hodovníci se posadili za stůl a Artuš prohlásil: "Nyní mi předvedte prvního prosebníka."

Morgause pozorovala,jak přivedli nějakého muže, který měljistý pro. blém týkající se hranice; pi-ipadaljí hloupý. Potom přišel nějaký poddaný; který si stěžoval, žejeho vazal mu najeho půdě uloviljelena. Morgause seděla poblíž Gwenhwyfar, naklonila se ke královně a zašep:-tala: "Proč Artuš vyslýchá takové případy sám? Copak by se tím nemohl zabývat nějakýjeho soudní pomocník, a on by tak ušetřil čas?" Gwenhwyfar zamumlala: "Ijájsem si to kdysi myslela. Ale vyslechne si každý rok o svatodušních svátcích jeden dva takové případy, aby si o čejný lid nemyslel, že se starájen o šlechtu a naslouchájen svým společ níkům."

Nu, pomyslela si Morgause, to zní hezky a moudře. Bylyještě dvě nebo tři další drobné žádosti a pak začali roznášet maso, žongléři a akrobaté bavili společnost a nějaký muž předváděl kouzlo, které spočívalo v tom, že nalézal malé ptáčky a vajíčka na těch nejnepravděpodobnějších mís-tech. Morgause připadala Gwenhwyfar už klidná a uvažovala, zda sejim někdy podai-í dopadnout původce těch kreseb. Jedna zobrazovala Mor-. gainejako poběhlici, a to bylo dost zlé; ale ten druhý, tenjí připadalješt vážnější - ukazoval Lancelota, jak skáče po hlavách jak královí, tak krá-lovně. Dneska se také stalo něco důležitějšího, co veřejně ponížilo králov-nina milce, uvažovala Morgause. To by však mělo být zastíněno velkoiy-sostí, kterou Lancelot projevil mladému Gwydionovi - ne, Mordredovi--takže potom už nedošlo mezi nimi k žádnému sváru. Ale přes

Lancelotovu oblíbenost u krále ajeho rytířůjsou bezpochyby i tací, kterým se nelíbi, jak Gwenhwyfar zjevně straní svému oblíbenci.
"Co se to děje?" zeptala se Gwenhwyfar.
Královna se usmívala; ai to bylo cokoliv, venku troubily trubky a dělo se něco, coji potěšilo.
Otevřely se dokořán dveře; znovu se ozvaly trubky, ostré trubky Sasúa.:.. Tři velcí Sasové se zlatými náhrdelníky a náramky kolem paží, oblečet ;; do kožešin a kůží, pi-inášeli velké meče a na hlavách měli helmy s rohy

a zlatými korunkami. V pochodovali do velké síně ke Kulatému stolu, každý se svým doprovodem.
"Můj pane Artuši," zvolaljeden z nich, ;jsem Adelric, pán Kentu a Ang-lie a totojsou moji bratři králové. Přicházíme, abychom tě požádali, zda ti můžeme vzdát hold jako nejki-esíanštějšímu ze všech králů a navázat s tebou i s tvým dvorem trvalé spojenectví!"
"Lot se musí obracet ve svém hrobě," poznamenala Morgause, "ale Viviane by dnešní den potěšil." Morgaine však neodpovídala. Povstal biskup Patricius a přistoupil k saským králům, aby je uvítal. Artušovi řekl: "Můj pane, po dlouhých válkách mi to přináší velkou radost. Žádám tě, abys přijal tyto muže jako své poddané krále a přijal jejich přísahu na znamení, že všichni ki-esianští královéjsou bratry." Morgaine byla bledá jako stěna. Začala se zvedat, aby promluvila, ale Uriens na ni přísně pohlédl a ona znovu klesla na svoji židli. Morgause pravila dobrosrdečně: "Vzpomínám si, jak biskupové odmítali poslat ko-hokoliv, aby tyhle barbary pokřtil. Lot mi říkal, že tehdy přísahali, že se nesejdou se svými saskými spojenci ani v nebi a že jim nepošlou žádné misionáře - považovali za správné, aby Sasové skončili v pekle. Ale to bylo před třiceti lety!"
Artuš prohlásil: "Od té doby, cojsem nastoupil na trůn, toužiljsem po tom, aby se skončily války, které pustošily tuto zem. Již mnoho let žijeme v míru, pane biskupe, ajá vás nyní, drazí pánové, vítám na svém dvoře. Zúčastněte se mé hostin ."
y
, Je zvykem," prohlásiljeden ze Sasů - ne Adelric, všimla si Morgause, protože tenhle měl na sobějakýsi cnodiý plášt, a Adelricův pláši byl hnědý - "přísahat na zbraň. Můžeme přísahat na ki-íž na tvém meči, pane Artuši ,
na znamení, že se setkáváme jako křestanští králové před Bohem, který vládne nám všem?"
"Stanič se," hlesl Artuš tiše a sestoupil se stupínku, aby se postavil před ně. Ve světle mnoha pochodní a lamp se Excalibur zatřpytiljako blesk. Zved1 jej před sebou a velký mihotaý stín, stín ki-íže, padl po celé délce na síň, když králové poklekli.
Gwenl:,ytár se tvářila potěšeně; Galahad zčervenal radostí. Ale Mor-gaine byla bílá zlostí a Morgause slyšela,jak zašeptala Uriensovi: "On se opovážil pozvednout posvátný meč avalonský k takovému účelu! Já si nemohujako kněžka avalonská dovolit v tichosti sedět!" Začala se zvedat, ale Uriensji pevně popadl za zápěstí. V tichosti s ním zápasila, ale přes-tože byl Uriensjiž starý, byl to válečník a Morgaine bylajen drobná žena; jednu chvíli měla Morgause pocit, že Uriens Morgaine zlomí všechny kůstky v zápěstí, ale ta nevydala ani hlásku. Zatala zuby a podařilo se jí zápěstí vykroutit. Řekla tak hlasitě, aby to slyšela i Gwenhwyfar: ; Viviane zemřela, aniž by dokončila svoji práci. A já jsem seděla v nečinnosti, zatímco tehdyještě nepočatí chlapci vyrostli do dospělosti a byli pasováni na rytíře a Artuš se dostal do rukou svých kněží!"
♀

"Paní," zarazilji Accolon a naklonil se nadjejí židli, "ani ty nemůže porušit tento posvátný den, nebo s tebou naloží stejně,jako kdysi naložiY Římané s druidy. Promluv si s Artušem v soukromí, tam mu vyčti, co musíš,je-li to třeba-jsem sijist, že Merlin ti pomůže!" Morgaine sklopiji oči. Kousla se do rtu.

Artuš saské králejednoho po druhém objal, přivítalje u svého dvott a zavedlje na sedadla poblíž svého trůnu. , Vaši synové,jestli si to zaslouži, mohou být přijati mezi mé společníky," řekl ajeho sluhové začali přináščf dary - meče a pěkné dýky, bohatý pláší pro Adelrica. Morgause uchopila koláček s hustou vrstvou medu a vložilajej Morgaine do sevřených čelistf "S tím půstem to už přeháníš, Morgaine," řekla. "Sněz to! Jsi bled ještě tady omdlíš!"

"Nejsem bledá z hladu," bránila se Morgaine, ale koláček si vzala, Napila se také trochu vína a Morgause viděla, jak se jí třesou ruce. N jednom zápěstí měla temné modřiny po Uriensoých prstech. Potom se Morgaine zvedla. Tiše pronesla směrem k Uriensovi: "Neb se, můj milovaný manželi. Neřeknu nic, co by mohlo urazit tebe nebo našeho kr ále." Pak se obr átila k Artušovi a nahlas řekla: "Můj pane a brai ře! Smím tě požádat o laskavost?"

"Moje sestra a paní mého oddaného krále Uriense smí požádat, o co chce," řekl Artuš bodře.

Ten nejnicotnější poddaný, pane, může požádat o slyšení. Žádázii abys i mě někdy vyslechl," řekla. Artuš pozvedl obočí, ale stejnějako otii použil formální tón.

"Dnes večer, než půjdeš spát, jestli chceš. Přijmu tě ve své komnat i s tvým manželem, když budeš chtít." ~ ~.

Přála byclz si, pomyslela si Morgause, abych při té schůzce nzohLa být moucho na zdi!

komnatě, kterou Gwenhwyfar přidělila králi Uriensovi aje rodině, si Morgaine znovu pročísla vlasy ledovými prsty a i chala svoji komornou, abyji převlékla do čistých šatů. Urien stěžoval, že toho moc snědl a vypil a že se netěší na žádnou audienci. "Tak si jdi lehnout," vybídla ho Morgaine. ; To já mu chci něco ř; s tebou to nemá nic společného."

; Tak to není," bránil se Uriens. , Já mám také vzdělání z Avalonu. My; si, že mi dělá radost, když vidím, jak posvátné věci slouží křestanskéi Bohu, který chce vymýtit všechnu moudrost ze světa? Ne, Morgaine, se netýkájenom tebejako kněžky avalonské, ijá mu chci říci své míně Jde o království severního Walesu a o mě jako o vládce, spolu s Acco nem, kterýje zavázán vládnout, ažjá tady nebudu."

VĚZEŇ V DUBU
651

"Otec má pravdu, paní." Accolon jí pohlédl do očí a řekl: "Naši lidé věří, že je nezradíme, že ve svých posvátných hájích neuslyší kostelní zvony..." a na okamžik jí připadalo, že ačkoliv se ani ona, ani Accolon nepohnuli, stáli spolu v jednom z těch posvátných hájů, spojeni před Bohyní. Uriens, samozřejmě, neviděl nic. Naléhal:, Jen at se Artuš dozví, Morgaine, že království severního Walesu nespadne pokorně pod nadvlá-du křesíanství."

Morgaine pokrčila rameny. ; Jak si přeješ."

Jak jsem byla blálzová, pomyslela si. Byla jsem kzzěžkou, kdvž se stal králem, po-rodila jsem Artušovi syna, měla bych využit své moci, kterou jsem nad králozým svě-domim mohla mit - měla jsenz to býd já, ne Gzuenhzuyfar, kdo vládne za trůzzem. Zatimco já jsem se skrývala jako zzriře lizajici si rriny, ztratila jsem ArtTše. Tam, kde jsem kdysi mohla pňkazovrzt, musim ztyni prosit, a to ještě bez moci Jezerni pani! Již se obracela ke dvei-ím, kdy,ž se ozvalo zaklepání a sluha šel otevřít. Vstoupil Gwydion. Dosud měl saský meč, který mu Lancelot věnoval při pasování na rytíře, ale svlékl si svoji zbroj a měl na sobě bohatě zdobené šarlatové šaty; netušila, že může vypadat tak pěkně.

Všiml si, že sejí rozzářily oči. "Ty šaty mi dal Lancelot. Popíjelijsme v sí-ni a vtom jsem se doslechl od Artuše, že král si přeje se mnou hovořit ve svých komnatách... Řekljsem, že mám zaprášenou a krví nasáklou tuniku a on na to odpověděl, žejsme asi tak stejně velcí a že mi půjčí šaty. Když jsemje měl na sobě, řekl, že mi padnou lépe nežjemu a mám sije nechat -prýjsem při pasování na ry,tíi-e nic nedostal, zatímco král dal Galahadovi mnoho nákladných darů. Řekl to proto, že ví, že Artušje mým otcem?" Uriens zamrkal a tvářil se překvapeně, ale neříkal nic. Accolon zavrtěl hlavou. "Ne, bratře můj. Lancelot je tím nejštědřejším z mužů, to je všechno. Když Gareth přišel poprvé ke dvol-u, a nikdo z tamních příbuz-ných jej neznal, Lancelot mu dal svoje šaty i zbraně, aby

byl Gareth vystrojen podle svého stavu. A pokud se ptáš, zda se Lancelotovi líbí, když vidí svoje dary na tělech hezkých mladíků, nu, říkalo se to i pi-edtím, ačkoliv neznámjediného muže u dvora, mladého nebo starého, který by od Lancelota slyšel kdy víc než jen zdvořilé slůvko."
;Vskutku?" zeptal se Gwydion a Morgaine viděla,jak informaci, které se mu dostalo, v duchu zpracovává a ukládá si ji stranou jako lakomec zlato do své ski-íňky na šperky,. "Nyní si vybavuji," řekl pomalu, "příběh, který se vyprávěl při jedné hostině u Lotova dvora, když byl Lancelot dosud mladíčkem - vymysleli nějakou baladu, dali mu do rukou harfu a poprosili ho, aby zahrál, a on zpíval o starém Římě nebo o dnech Ale-xandra, už nevím, o lásce ytířských společníků, a oni se mu za to vysmáli. Od té doby jsou jeho písně všechny o kráse naší královny, nebo rytířské příběhy o dobrodružství a ďracích."
Morgaine měla pocit, že nesnese výsměch, který viděla v jeho tvái-i. Řekla: ; Jestli sis přišel pro svůj dar za to, že jsi byl pasován na rytíře, promluvím si s tebou, ale ted ne, až po návštěvě u Artuše." ♀

Gwydion hleděl na svoje boty. Poprvé ho viděla ne tak sebevědomého: "Matko, král poslal i pro mne - smímjít v tvé společnosti?" Líbil se jí víc, když byl schopný dát najevo takovým způsobem svoj zranitelnost. "Artuš ti nechce ublížit, můj synu, alejestli tě to potěší, může, za nímjít s námi, nemůže udělat nic horšího, než že tě pošle pryč a řeko že si s tebou promluví raději o samotě."
;Tak tedy pojdme, nevlastní bratře," prohlásil Accolon a uchopil Gwy" diona za ruku tak, aby mladík viděl hady vytetované na Accolonov zápěstí. "Král půjde první se svou paní a ty ajá půjdeme za nimi... Morgaine, po Uriensově boku, byla ráda, že se Aecolon snaží spřáEel sjejím synem a že ho uznávájako svého bratra. Zároveň se však zachvě a Uriens ji vzal za ruku. ; Je ti zima, Morgaine? Vezmi si pláší..."

V králově komnatě hořel oheň a Morgaine slyšela zvuky harfy. Ax seděl v di-evěném křesílku vyloženém polštáři. Gwenhwyfar vyšívala zL tou nití stehy na úzkou stuhu. Sluhaje obřadně ohlásil: "Král a královno ze severního Walesu ajejich syn.Accolon a pan Lancelot..." Gwenhwyfar při Lancelotově jméně vzhlédla, pak se zasmála a řett "Ne, i kdyžje mu velmi podobný. Totoje pan Mordred, není-liž pravdag kteréhojsme dnes viděli,jak byl pasován na rytíře."
Gwydion se královně uklonil, ale neříkal nic. Pi-i tomto rodinné shromáždění Artuš obřadně nepovstával.
, Všichni se někde posadte - a dovolte, abych nechal poslat pro víno." Uriens řekl: "Dnes jsem měl vína již dost, Artuši, mohl bych špat skončit! Ne, díky, možná mladí muži mají lepší hlavu."
Gwenhwyfar přistoupila k Morgaine a ta pochopila, že když nezač hned mluvit, začne hovor Artuš s muži a od ní se bude očekávat, že buc seděť někde v koutku s královnou a mlčet, nebo si šeptat ženské vóGÍ o vyšívání a služebnictvu, o tom, kdo u dvora čeká dítě... Obrátila se k sluhovi s vínem. ; Já bych si dala pohár," prohlásila a s ber lestí si uvědomila, jak jako kněžka avalonská byla hrdá na to, že pi pouze vodu z Posvátné studny. Usrkla vína a řekla: "Hluboce mne zt rmoutilo,jakjsi přijal saské zplnomocněnce, Artuši. Ne," dala mu zn mení, aby zmlkl, když chtěl promluvit. "Nemluvím jako žena, která á plete do státních záležitostí. Jsem královnou severního Walesu a vévalÍ kyní cornwallskou a to, co se týká tohoto království, se dotýká pri mne."
"Potom bys měla bý t ráda, že bude mír," mínil Artuš. "Po celý životjse se snažil, zdá se, od té doby, co jsem byl dost starý na to, abych udr meč, ukončit válku se Sasy. V té dobějsem věřil, že válku ukoněím že je zaženu zpátky za moře, odkud přišli. Ale mír je mír a jestlie získáme uzavřením smlouvy, stanižse. Jsou i další způsoby, jak j s býkem, nežli si ho opéci k večeři. Je stejně tak účinné ho zapřáh a nechat ho táhnout pluh."

"Nebo ho uchovat, aby obsloužil tvoje krávy ve stáji. Budeš žádat po svých poddaných králích, aby oženili svoje dcery se Sasy, Artuši?" "Možná i na to dojde," souhlasil Artuš. "Sasové nejsou nic víc než muži -vybavuješ si tu píseň,

co zpíval Lancelot? Stejnějako my touží po míru - i oni žili na území znovu a znovu pleněném a páleném nepřáteli. Chceš snad říci, že bych měl bojovat, dokud nebude mrtvý poslední z nich, nebo dokudje odtud nevyženeme? Mysleljsem, že ženy touží po míru." "I já toužím po míru a vítám jej, i se Sasy," prohlásila Morgaine, "ale přinutils je, aby se též vzdali svých bohů a přijali tvého, přinutils je přísahat na svůj kříž..."

Gwenhwyfar pozorně naslouchala. ; Jiní bozi nejsou, Morgaine. Souhla-sili s tím, aby odstranili dábly, které uctívali a které nazývali bohy, toje všechno. Nyní uctívají jediného opravdového Boha a Krista, který byl jehojménem seslán na zemi, aby spasil lidstvo."

Gwydion se ozval: "Jestliže tomu opravdu věříš, moje paní a královno, potomje to pro tebe pravda-všichni bohovéjsoujenjeden Bůh a všechny bohyně jsou jen jedna Bohyně. Ale chceš snad předpokládat, že jedna pravda platí pro celé lidstvo po celém světě?"

"Nazýváš to snad předpokladem To jejediná pravda," trvala na svém Gwenhwyfar, "a přijde den, kdy všichni muži všude tuto pravdu přijmou." "Už ted se chvěji za svůj lid, že to říkáš," přidal se král Uriens. "Zavázal jsem se, že ochráním posvátné háje a můj syn učiní totéž po mně." "Ale, myslelajsem, žejsi křesan, můj pane severního Walesu..." , Tojsem," souhlasil Uriens, "ale nemohu mluvit špatně ojiném bohu." "Ale pro mějiní bozi nejsou," trvala na svém Gwenhwyfar. Morgaine otevřela ústa, aby něco řekla, ale Artušji předběhl: ; Již dost těchto řečí - neprosiljsem vás, abyste se tu přeli o teologii. Jestliže na to máte žaludek, máte k dispozici množství kněží, kteří si vás rádi vyslechnou a budou se s vámi přít. Běžte je převést na jinou víru, jestli musíte! Cos nám přišla říci, Morgaine? Jenom to, že tě unavuje dobrá vůle Sasů,jejich přísahy na kříž, nebo co?"

"Ne," odpověděla Morgaine, a při řeči si všimla, že v místnostije Kevin, skrývající se ve stínu se svou harfou. .Alespoň Merlin britský dosvědčí, že jsem se bránila vejménu Avalonu! ;Vyzývám Merlina, aby dosvědčil, žes je přinutil přísahat na kříž - a že jsi z posvátného meče avalonského, z Excaliburu, z meče patříciho k posvátným korunovačním klenotům, vytvořil kříž pro tu přísahu! Ach, pane Merline, není tohle rouhání?" Artušji rychle zarazil: "To bylojen gesto, abych zapůsobil najejich i vaši představivost, Morgaine - jako gesto, které dělala Viviane, když mne žádala, abych bojoval za mír vejménu Avalonu s týmž mečem." Merlin se ozval sytým nízkým hlasem: "Morgaine, má drahá, ki-íž je symbol starší než je Kristus, byl uctíván dříve, než se objevili stoupenci Ježíše z Nazaretu. V Avalonu byli kněží, které sem přivedl patriarcha Josef z Arimatie, který uctíval po boku druidů..."

♀

"Ale byli i kněží, kteří se nesnažili říkat, žejejich Bůhjediný," odpo-věděla Morgaine nazlobeně, "ajá nepochybuji, že biskup Patricius byje umlčel, kdyby mohl, a modlil by se jen svým pobožnůstkářským způso. bem!"

"Biskupa Patricia ajeho víru tady ted neřešíme, Morgaine," upozorni ji Kevin. "Necháme nezasvěcené, aby se domnívali, že Sasové přísahali na kříž Kristova obětování a smrti. My také máme obětovaného Boha, atji jej vidíme na kříži nebo ve snopuječmene, který musí zahynout v zemi; aby opět povstal z mrtvých..."

Gwenhwyfar řekla: "Tvoji obětovaní bozi, pane Merline, byli vytvoře pouze proto, aby lidstvo bylo připraveno, až Kristus přijde zemřít za lidsk hříchy."

Artuš netrpělivě mávl rukou. "Budte zticha, všichni! Sasové přísaha mír na symbol, který má pro ně význam..."

Ale Morgaine ho přerušila. "Od Avalonujsi dostal posvácný meč a Ava-lonu jsi složil přísahu, že budeš zachovávat a střežit staré zvyky! A te použiješ kouzelný meč tajemstvíjako kříže smrti,jako šibenici pro mrtv Když přijela Viviane ke dvoru, chtěla na tobě žádat splnění tvé přísahr kterou jsi Avalonu dal. Při tom ji připravili o život! Ted pi-icházím já, abych pokračovala v díle, které ona nestihla dokončit, a žádám po tobé svatý meč Excalibur, který používáš ve službě svému Kristu!" Gwenhwyfar řekla: "Přijde den, kdy zmizí všichni falešní bohové a tai pohanské symboly budou sloužitjedinému pravému Bohu a Kristu." "S teboujsem nemluvila, ty vypočítavý blázne," rozčilila se Morgainef, "a ten den přijdejen pi-es mou mrtvolu! Vy křesťané máte svaté a mučed-níky - myslíš si, že v Avalonu žádné mučeníky nemáme?" Ajak mluvila; zachvěla se, uvědomujíc si, že nevědomky promluvila na základě vnitřn6, ho zraku

a viděla rytíře zahaleného v černém s korouhví a křížem př;:. sebe... Chtěla se otočit a vrhnout se Accolonovi do náručí, ale v téhlP společnosti to nešlo.
; Jak všechno přeháníš, Morgaine!" zasmál se Artuš nepi-irozeně ajelu smíchji rozzuřil a zaplašiljejí obavy z vidění. Narovnala se do plné výšky; a věděla, že poprvé za mnoho let promluvila zahalena pláštěm s1y a ate: tority kněžky avalonské.
"Poslouchej mě, Artuši britský! Takjako tě síla a moc Avalonu posadil; na trůn, tak tě síla a moc Avalonu mohou zase zničit! Uvažuj dobře,ja jsi znesvětil posvátné korunovační klenoty! Už nikdyje nedávej do služeb; svému křesíanskému Bohu, protože všechno, co přináší sílu, skrývá v sobi, i kletbu..."
;Tak dost!" Artuš povstal ze svého křesla ajeho obličej byl zamrače jako nebe před bouří. "Sestra nesestra, nemysli si, že budeš dávat pří králi celé Británie."
"Nemluvím se svým bratrem," odpověděla, "ale s králem! Avalon posadil na trůn, Artuši, Avalon ti dal tvůj meč, kterýjsi zneužil, ajméne

VĚZEŇ V DUBU
655

Avalonu mohu na tebe naléhat, abysjej dal zpátky k ostatním posvátným korunovačním klenotům! Jestli s ním chceš zacházet pouzejako s mečem, potom můžeš požádat své kováře, aby ti ukulijiný meč!"
Rozhostilo se strašlivé ticho a na okamžik měla pocit, že se její slova ztrácejí ve velkých prázdných prostorech mezi dvěma světy, že daleko v Avalonu se museli probrat druidové, že i Raven se musela zachvět a vy- křiknout raněna Artušovou zradou. Ale první zvuk, který se ozval, byl nervózní smích.
"Co to povídáš za nesmysly, Morgaine!" promluvila Gwenhwyfar. "Pře-ce víš, že tohle Artuš udělat nemůže!"
"Ty do toho nemluv, Gwenhwyfar," upozornilaji Morgaine a tvářila se hrozivě. "S tebou to nemá nic společného, jen to, že by sis měla dávat pozor, jestli jsi to byla ty, kdo nabádal Artuše, aby porušil svoji přísahu Avalonu!"
"Uriensi," řekla Gwenhwyfar, "ty zůstaneš jen tak stát a necháš svoji nevychovanou manželku, aby takhle mluvila s velekrálem?"
Uriens si odkašlal a jeho hlas byl stejně vzrušený jako Gwenhwyfai-in. "Morgaine, možná, žejsi nerozumná... Artuš udělal velké gesto z hledi-ska politického - tím mečem vzbudil obrazotvornost přítomných. Jestliže tak učinil mečem, který má zvláštní moc, nuže, tím lépe. Bohové se o svou úctu postarají sami, má drahá - myslíš si, že Bohyně potřebuje tvoji pomoc, aby ochránila samu sebe?"
Kdyby měla v tu chvíli Morgaine zbraň, byla by jí Uriense udeřila po hlavě. Šel s ní, abyji podpořil, a nyníji takhle opouští? Artuš řekl: "Morgaine,jelikož tě to tak trápí, dovol, abychjen pro tvoje uši prohlásil: Neměljsem v úmyslu žádné znesvěcení. Jestliže meč Avalo-nu slouží ijako kříž pro přísahu, neznamená to snad, že síly Avalonujsou spojeny, aby sloužily této zemi? Tak mi to radil Kevin..." "Ach, zajisté, poznalajsem, žeje to zrádce, když nechal Viviane pohřbít mimo Svatý ostrov," začala Morgaine.
"Ai tak či onak," řekl Artuš, "dal jsem saským králům znamení, které chtěli, mohli přísahat na můj meč!"
"Ale to není tvůj meč!" odpověděla Morgaine, celá bílá vztekem, ,je to meč Avalonu! Ajestlijej nebudeš nosit, takjakjsi přísahal, potom bude předán do rukou někoho, kdo bude své přísaze věrný!"
"Meč Avalonu to možná byl před mnoha generacemi," řekl Artuš, který se nyní na Morgaine rozzlobil; uchopil pevnějilec Excaliburu,jako kdyby mu ho chtěl někdo v tu chvíli brát. "Mečje toho, kdojej používá, ajá mám právojej nazývat svým, protožejsem pomocí toho meče zvítězil u Mount Badonu a ochránil tyto země..."
"A teď ses pokusiljej použít ve službách křesíanského Boha," odvětila Morgaine. "Nyní ti ve jménu Bohyně přikazuji, abys jej vrátil do lůna jezera!"
Artuš se zhluboka nadechl. Potom s naučeným klidem prohlásil: ;To ♀

656

MLHY AVALONU

odmítám. Jestliže Bohyně chce ten meč vrátit, vezme si ho z mých rukoc sama." Potom jeho hlas zjemněl. "Má drahá sestro, prosím tě ve jménul našich bohů. Samajsi mi říkala, že všichni bozijsoujenjeden Bůh." Už nikdy nezjisti, proč

to řekl špatně, pomyslela si Morgaine zoufale. Přesto vzývá bohy, jestliže ona bude meč chtit, aby přišla a vzala si jej. Tedy brcdiž; Pan; jsem v tvých rukorc. Na chvíli sklonila hlavu a řekla: "Ponechám tedy n Bohyni, aby naložila s mečem podle svého." A až bude s tebou hotova, Artuš budeš si přát, abys byl mohl raději jednat se mnou... A šla si sednout vedli. Gwenhwyfar. Artuš pokynul Gwydionovi.

"Pane Mordrede," řekl, "učinil bych tě tak jako tak jedním ze svých společníků, kdybys mě o to požádal. A to nejen kvůli Morgaine, ale i kvůli, sobě - nemuseljsi ze mne iytířský stav vynucovat lstí."

"Myslel jsem si, že když mě uděláš iytíi-em bez nějaké dobré omluvy: řekl Gwydion, "mohli by o tobě nepěkně mluvit. Promineš mi tu les pane?"

"Jestliže ti ji prominul Lancelot, nemám důvod mít ti cokoliv za zlé; řekl Artuš, "a jelikož ti poskytl cenné dary, zdá se, že proti tobě necft t žádnou zášl. Přál bych si, aby bylo v mé moci uznat tě za svého syn Mordrede. Teprve před několika lety jsem se dozvěděl, že existueš Morgaine mi neřekla, jaký byl následek Velkého sňatku. Uvědomueš snad, že pro kněží a biskupy byjen samotná tvoje existence byla znaml ním něčeho nečistého?"

"A ty sám tomu věi-íš, pane?"

Artuš mu pohlédl zpříma do očí. "Ach, někdy tomu nevěřím a jin zase smýšlím tak jako všichni lidé. Na tom, čemu věřím, ted nezál Skutečnostje taková - nemohu se k tobě přiznat před všemi lidmi, a 1iv jsi syn jako kterýkoli jiný, nehledě na to, že jsi syn bezdětného který by byl rád a hrdý na to mít takového syna. Trůn musí zdědit G had."

, Jestliže se toho dožije," dodal Gwydion a k Artušovu zděšení tiše dal: "Ne, pane, já se nijak nesnažím ohrozitjeho život. Klidně ti od sáhnu, jak budeš chtít: při kříži, nebo při dubu či Posvátné studni n při hadech, které nosím na rukou" - a natáhl ruce, aby bylo vidětje zápěstí - "a které jsi také nosil už přede mnou, nechl Bohyně na sešle živé hady, jestliže vztáhnu na svého bratrance Galahada ruku. viděljsem to - zemře, čestně a za kříž, který vyznává."

"Bůh nás ochraňuj před vším zlým!" vykřikla Gwenhwyfar. "Zajisté, paní. Alejestliže se svého nástupu na trůn nedožije, můj a můj králi,je to válečník a rytíř, není nic víc než obyčejný smrtelnik se můžeš dožít vyššího věku než král Uriens. Co potom?"

"Má-li Galahad zemřít dříve, než nastoupí na můj trůn - stůj při Bůh a opatruj ho-" řekl Artuš, "potom nemám na vybranou. Králo krev je královská krev a ta tvoje královská je, jak ze strany Pendra tak i ze strany Avalonu. Jestliže takový neblahý den nastane, potom

VĚZEŇ V DUBU
657

pokládám, že i biskupové by tě viděli na trůně raději, než ponechat tuto zemi v takovém zmatku,jakého se báli, když zemřel Uther." Povstal a stál s oběma rukama na synových ramenou a hleděl mu do očí. "Kéž bych toho mohl říci víc, můj synu. Ale stalo se a nedá se to odčinit. Mohu ti říci jediné - přeji si z celého srdce, abys byl synem mým a mé královny."

, Já také," přidala se Gwenhwyfar a vstala, aby mladíka objala. "Přesto se nezachovámjako omezený venkovan," prohlásil Artuš. "Jsi Morgainin syn. Mordred, vévoda cornwallský, rytíi- od Kulatého stolu-budeš hlasem Kulatého stolu mezi saskými králi. Budeš mít pI-ávo konat královu spravedlnost a vybírat daně a ponechat si dostatečnou část z to-ho, abys udržel takovou domácnost,jakou si králův kancléř-zaslouží. Ajest-liže si to budeš přát, dávám ti povolení oženit se s dcerou jednoho ze saských králů, ktezý ti postoupí vlastní trůn, pokud nikdy nezdědiš trůn můj." Gwydion se uklonil a řekl:, Jsi štědrý, pane."

Ano, pomyslela si Morgaine, a tirn si udrži Gzuydiona od těla, pokud lao nebude sám otřebovat. Artuš je zkušený král! Pozvedla hlavu a řekla: "Jsi k mému synovi tak velkoiysý, Artuši, mohu seještějednou odvolat na tvoji laskavost?"

Artuš se tvářil unaveně, ale řekl: "Žádej po mně cokoliv, co ti mohu poskytnout, sestro moje, bude mi potěšením ti to dát."

"Učiniljsi mého syna vévodou cornwallským, ale on toho o Cornwallu mnoho neví. SlyšeIa jsero, že vévoda Marcus si činí nároky na tu zem. Pojedeš se mnou na Tintagel a pokusíš se celou tu věc vyšetřit a žádat Cornwall zpět?"

Artušova napjatá tvář povolila; připravil se snad na další vymáhání Excaliburu? Ne, můj bratře, vickrát ne řed tirnto dvorem; až přiště vztáhnu ruku po Excaliburu, bude to v mé ulastrri zerni a v sidle Bohvně. "Nebyljsem v Cornwallu, ani nepamatuji," prohlásil Artuš, "a nemohu opustit Camelot, než skončí svatodušní svátky. Ale zůstaň zde jako můj host a potom pojedeme společně

na Tintagel a uvidíme, zda vévoda Marcus nebo nějakýjiný člověk, kterého kdy Bůh stvořil, bude něco mít proti nárokům Artuše a Morgaine, vévodkyně cornwallské." Obrátil se ke Kevinovi. "A nyní již dost vznešených požadavků - můj pane Merline, nechtěl jsem tě nutit zpívat před celým dvorem, ale v soukromí svých vlastních komnat a ve společnosti své rodiny, smím tě požádat o píseň?" "Bude mi potěšením," prohlásil Kevin, ,jestli paní Gwenhwyfar nebude nic namítat." Pohlédl na královnu, ale ta byla zticha, a tak přiložil harfu k rameni a začal hrát.

Morgaine seděIa tiše vedle Uriense a poslouchala hudbu. Vskutku krá-lovský darjí Artuš připravil: Kevinovu hudbu. Gwydion naslouchal, ruce sepnuté na kolenou, tichý a očarovaný hudbou; napadloji: Alespoň v tom je po mně. Uriens naslouchal se zdvořilou pozorností. Morgaine na chvíli vzhlédla a pohledem se střetla s Aecolonem. Pomyslela si: Dnes v noci to ♀

musim nějak zařidit, abychom se sešli, i kdybych měla dát Uriensovi nápoj rtql,.. spani; tolik mu toho musim sdělit... a potom sklopila oči. Není o nic lép nežli Gwenhwyfar...

Uriensji držel za ruku, pohrával si sjejími prsty a zápěstím; cítila,j se dotýká modřin, kteréjí ten den udělal, a kvůli té bolesti k němu pocítil odpor. Když si to bude přát, bude s ním dnes muset na lože; tady rr křesíanském dvoře je jeho majetkem, jako kůň nebo pes, se kterým s může těšit či ho bít, jak se mu zlíbí!

Artuš zradil jak ji, tak Avalon; Uriens není o nic lepší. A Kevin, tenji zradil také...

Ale Accolon ji nezradí, ani Avalon; je to ten král, o jakém Vivian předvídala, že přijde; a po Accolonovi to bude Gwydion, druidský král, král Avalonu a celé Británie.

A s kráLem bude vládnout kráLovna jménem Bohyně, tak jako za starých časů.e Kevin pozvedl hlavu a jejich oči se setkaly. Morgaine se zachvěla, vé~ doma si toho, že musí skrývat svoje myšlenky: Ten má schopnost viděni a jd, to Artušův člověk. Je to Merlin britský, a přesto je mým nepřitelem! Kevin však mírně poznamenal: "Je to rodinná sešlost a i já bych si t--poslechl něčí hudbu, smím požádat, abychjako odměnu slyšel zpívat pat Morgaine?" a Morgaine zaujalajeho místo a cítila,jakou má harfa vjejícb rukou moc.

Y

Musim je očarovat, pomyslela si, aby si o mně nemysleli nic špatného, a přt-ložila prsty ke strunám.

dyž osaměli ve své komnatě, Uriens řekl: "Netušiljsem, že t nárok na Tintagel je opět sporný."

"Děje se tolik věcí, o kterých nevíš, můj manželi, kolikje žalu v lese, kde se pasou prasata," odpověděla mu netrpělivě. Jak si mol někdy myslet, že vedle sebe snese tohohle blázna? Laskavý, to ano, nilr k ní nebyl nelaskavý, alejého omezenostji dráždila na dušijako vyráž Toužila být o samotě, uvažovat o svých plánech, sdělit vše Accolonc a místo toho musí utěšovat tohohle pošetilého starce!

"Měljsem vědět, že to máš v plánu," řekl Uriens zatvrzele. "Zlobí r že ses neporadila se mnou, kdyžjsi byla nespokojena s tím, co se děje Tintagelu -jájsem tvůj manžel a mělas to říci raději mně, nežli žá Artuše!" Umíněnost vjeho hlase skrývala žárlivost. Nyní si s hrůzou u domila, že před Uriensem vyšlo najevo, co po celá ta léta skrývala - l je otcemjejího syna. Ale copak si Uriens mohl myslet, že po čtvrt sto má dosud nad svým bratrem takovou moc? Nu, jestli nemá dost rozumu, chápal, co se děje před jeho vlastnima očima, proč by mu to měla vysvětLovat sl po slově jako malému dítěti?

Přesto netrpělivě řekla: "Artuš se mnou není spokojen, protože si myslí, že žena by se neměla o takové věci zajímat. Protojsem se na něj obrátila o pomoc, aby si nemyslel, že se proti němu bouřím." Víc už toho neřekla. Je kněžkou avalonskou a nebude lhát, ale není třeba říkat více pravdy, než je nezbytně nutné. Ai si Uriens myslí, jestli chce, že si jen přeje se s Artušem hádat.

, Jakjsi chytrá, Morgaine," i-ekl a poplácalji po zápěstí. Trochu ucukla a pomyslela si, žejiž zapomněl,jakájí způsobil zranění. Měla pocit, že se jí chvějí rtyjako děcku: Claci Accolona, toužim ležet v jeho náruči a nechat se hýčkat a laskat, ale jak se můžeme v tomhle místě setkat a tajně si romluvit? Zamrkala, aby zahnala slzy zloby, které měla na krajíčku. Její jedinou jistotou tedje síla; síla a umění skrýt vlastní pocity.

Uriens si šel ven ulevit, a když se vrátil, zívaje, zabručel: "Slyšel jsem ponocného troubit půlnoc, musím jít spát, paní moje." Začal si svlékat slavnostní oděv. "Nejsi moc unavená, drahá?"

Neodpověděla mu, věděla, že by se rozplakala. Vysvětlil sijejí mlčení jako souhlas a pi-isunul se k ní blíž, laskal ji na krku a potom ji přitáhl k posteli. Vydržela vše, co po ní chtěl, a v duchu uvažovala, zda by si nevzpomněla na nějaké byliny či nějaké kouzlo, které by ukončilojeho stále trvající mužskou žádostivost-již dávno by to měl mít za sebou, nikdy byji nepodezíral z nějakého čarodějnictví. Ležela potom, uvažujíc, zda by se proti němr nemohla bránit tím, že by o tom vůbec nepřemýšlela, tak jako to za ta dlouhá Iéta dělala mnohokrát... co na tom záleží, proč by si ho měla všímat víc než zatoulaného štěněte, které sejí motá kolem sukní? Spala neklidným spánkem a zdálo se jí o dítěti, které někde našla a musela ho nakojit, i když měla ňadra vyschlá a strašněji bolela... pro-budila se s bolestí v prsou. Uriensjiž odešel na lov s někteiými z Artušo-vých mužů - domluvili se tak pi-ed několika dny. Bylojí zle a cítila se celá roztřesená. Snědla jsern toho vic, pomyslela si, než obvykle snim za tři dny, neni divu, že je mi šatně. Ale když si zavazovala šaty, ňadra ji dosud bolela. Zdálo sejí, že malé hnědé bradavkyjí zrůžověly a natekly.

Zhroutila se na postel, nohy se pod ní podlomily. Vždyije neplodná! Vi, že je neplodná, po porodu Gwydiona jí řekli, že pravděpodobně již nebude mít dítě, a po všechna ta léta ji žádný muž nikdy nepřivedl do jiného stavu. Navícjejí téměř devětačtyřicet, to má plodná léta za sebou. Ale přesto si bylajistá, žeje těhotná. Myslela si, že sejí už nic takového nemůže stát. Mívala v poslední době nepravidelné měsíčky a někdyjí ani nepřišly, předpokládala, že je v přechodu. Její první reakcí byl strach; když rodila Gwydiona, přišla málem o život...

Uriens by byl jistě nadšený, kdyby měl důkaz své mužnosti. Ale když bylo toto dítě počato, ležel Uriens se zápalem plic;jejen málo pravděpo-dobné, že by to nakonec bylo Uriensovo dítě. Je snad otcem Accolon? Stalo se to při zatmění slunce? Nuže, potomje to dítě Boha, který k nim sestoupil v lískovém háji.
♀

660

MLHY AVALONU

Co si počnu s ditětem, taková stará žena? Ale možná to bude kněžka avalonskd, která bude vládnout po mně, až sesadime z trůnu zrádce, kterélzo tam posadita Viviccne. . .

Venku mrholilo, nebe bylo šedivé a pošmourné. Včera přijejich klání bylo bláto, korouhve a stuhy byly celé špinavé; jeden nebo dva z podda. ných králů se chystalijiž na zpáteční cestu domů a několik žen z kuchyně; s šaty vykasanými, ažjim bylo vidět nahá stehna, neslo plácačky na prádlo a pytle s oblečením dolů k břehůmjezera.

Ozvalo se zaklepání na dveře; sluhův hlas byljemný a ohleduplný. "Krá: lovno Morgaine, velekrálovna žádá tebe a královnu z Lothianu, abyste s ní posnídaly. A Merlin britský tě požádal, abys ho zde přijala v poledne." "Ke královně přijdu," odpověděla Morgaine, "a i-ekni Merlinovi, že hh přijmu." Obě setkání ji děsila, ale neodvažovala se ani jedno z nich od. . mítnout, obzvláště nyní.

Gwenhwyfar bude vždyekyjejí nepřítelkyní. To ona může za to, že Art padl do rukou kněží a zradil Avalon. Možná, uvažovala Morgaine, co tlt naplánovat pád té šatné osoby kdyby se mi nějak podařilo zařidit, rzby GzuenhzrrJtw far opustila dvůr, i kdyby měla utéci s Laucelotem na jeho vlrzstrzi lzrad, ted k-je vdovcem a mzíže si ji zci.konně vzit... pak ale tu myšlenku zaplašila. _ Možná že Artuš ji požádal, aby se se mnozc pohádala, pomyslela si cynieky : Ariuš dobře vi, že si nemůže dovolit Izárlku s poddarzou rálozmou, a jestliže t pohádáme já a Gzuenlzzuyfar, Morgause bude jako v dycky na mé stran.ě. P silná rodinná

luídka by znamenala, že by ztratil Uriense i Morgausiny sn; Nemůže si dovolit ztratit Gauaina, Garetlza, seveřany... Morgaine bylajiž v královnině komnatě; z pachujídla sejí udělalo zIG;; ale ovládla se železnou vůlí. Bylo o ní dobře známo, že toho moc nesnie a tak si toho nikdo nevšimne. Gwenhwyfar k ní přistoupila a pohbila;j;;; a na okamžik se vrátil skutečný Morgainin cit k této ženě. Proč 1ry měly b nepřitelkyně? Kdysi jsme byly přitelkyně, je to tak drívno... nebyla to vlast;; , y
Gwenh far koho neměla ráda, b li to kněží, kteří na ni měli takový vli
Přistoupila ke stolu, přijala kus čerstvého chleba a medu, ale nejedh nic. Gwenhwyfařiny dvorní dámy, kterými se velekrálovna tak ráda o klopovala, byly takové zbožné kozy. Zvědavě Morgaine přivítaly a nav nek se tvářily velmi srdeěně a pi-átelsky.

"Tvůj syn, pan Mordred - to je ale hezký mládenec, jak na něj rou být hrdá," řeklajedna z nich. Morgaine rozlomila chléb, rozdrobilajej stole a přitom poznamenala, co nejvíc se ovládajíc, že ho sotva viděla té doby, co byl odstavený. ,To Uwaina, syna mého manžela, považuji svého opravdového syna a najeho rytířské činyjsem pyšná," řekla M gaine, "protožejsemjej vychovala odjeho útlého dětství. A tyjsi zase h na Mordredajako na svého vlastního syna, Morgause,je to tak?" "AIe Uriensův syn není tvoje vlastní dítě," divila sejiná dáma. "Ne," vysvětlovala trpělivě, "bylo mu devět, když jsem se provdala pána severního Walesu."

VĚZEŇ V DUI3U

661

Jedna z dívek se zasmála, že kdyby byla Morgaine, věnovala by více pozornosti svým hezkým nevlastním synům, jako například Accolonovi, jmenuje se tak? Morgaine zatala zuby a pomyslela si: Mám tu blríznivou ženskou uškrtit? Ale ne; paní u Gwenhwyfařina dvora nemají nicjiného na práci, nežli trávit čas bezduchým žertováním a klevetěním. ,Teď mi pověz," oslovila ji a zasmála se Alais, služebná, která byla u dvora už v době, kdy tam byla Morgaine, ajíž šla Morgaine za družičku, když sejako děvče vdávala. "Opravdu to není Lancelotův syn?" Morgaine pozvedla obočí a řekla: "Kdo? Aecolon? Bývalá manželka krále Uriense by se ti za takovou domněnku poděkovala, paní." ;Ty víš, koho myslím," usmívala se Alais. "Lancelot byl synem Viviane a tebe vychovávala, kdo by ti to mohl mít za zlé? Řekni nám pravdu ,
Morgaine, kdoje otcem toho hezkého mládence? Nikdojiný to přece být nemohl, nebo ano?"

Morgause se zasmála a řekla, aby porušila napětí: "Nu, všichni samo-zřejmě milujeme Lancelota - chudák Lancelot, jaké to pro něj musí být břemeno."

"Ale ty vůbec nic nejíš, Morgaine," všimla si Gwenhwyfar. "Mám poslat do kuchyně pro něco, co by ti víc chutnalo? Plátek slaniny? Nějaké lepší víno?"

Morgaine zavrtěla hlavou a vložila si krajíček chleba do úst. Nestalo se tohle už kdysi? Nebo se jí to jen zdá... měla mžitky před očima, viděla šedivé skvrny. To by pro ně bylo sousto, které by oživilojejich nudné dny, kdyby stará královna ze severního Walesu omdlelajako nějaká mladičká těhotná dívka! Zaala si nehty do rukou a nějak se jí podařilo mdloby překonat. ; Včera večerjsem toho moc vypila - znáš mě dvacet let a víš, že pití vína není pro mě, Gwenhwyfar."

"A bylo to dobré víno," pi-idala se Morgause a lačně si olízla rty, a Gwen-hwyfar zdvořile odpověděla, že pošle sud toho vína na Lothian, až bude Morgause odjíždět. Na Morgaine se na chvíli zapomnělo, té svírala čelo jako obruč oslepující bolest hlavy. Cítila, že Morgause se na ni tázavě dívá. Těhotenství bylajedna z věcí, která se nedala skrýt... ne a proč by se skrývat měla? Je zákonně vdaná; lidé by se mohlijedině tak smát, že starý král ze severního Walesu a jeho manželka ve středních letech se stanou ve svém pokročilém věku rodiči, ale byl by to dobrosrdečný smích. Přesto Morgaine cítila, že vy,buchne,jak se v ní hromadila zlost. Připadala sijako jedna z těch ohňových hor, o kterých jí vyprávěl Gawaine, daleko v ze-mích na severu...

Když dámy odešly a ona osaměla s Gwenhwyfar, královna ji vzala za ruku a omluvně řekla: ;Moc mě to mrzí, Morgaine, ale vypadáš velmi špatně. Asi by ses měla vrátit do postele."

"Asi ano," souhLasila Morgaine a myslela si: Gzuenhzuyfar by nikdy neuhod-la, co se mnou je; Gzuenhzuyfar, kdyby se to stalo ji, uvitala by to s nadšeuim i ted! Královna zčervenala, když na ni Morgaine upřela hněvivý pohled. ♀

662

MLHY AVALONU

"Moc se omlouvám," řekla, "nemělajsem svoje ženy nechat, aby tě takhle škádlily-mělajsemje brzdit, má drahá."
"Myslíš si, že mi záleží na tom, co říkaly? Je tojako vlaštovčí štěbetánl a má to asi i tolik smyslu," prohlásila Morgaine pohrdlivě a cítila v hlavě oslepující bolest. "Ale i-ekni mi, kolik z tvých žen doopravdy ví, kdoj otcem mého syna? Přimělajsi Artuše, aby to pi-iznal - svěřila ses také všem ženám?"
Gwenhwyfar se tvářila ustaraně. "Nemyslím si, žeje mnoho těch, ktei to vědí - vskutkujen ty, které tu byly včera večer, když jej Artuš přijal za svého. A biskup Patricius." Podívala se na Morgaine a ta zamrkala, mysllC si: Jak k ni byl čas milosrdný; je čim dál tim krásnější a já dez ze dne vadnu jako odkvetlá rzlže...
;Vypadáš moc unaveně, Morgaine," řeklají Gwenhwyfár a Morgaine překvapilo, že přes všechno nepřátelství, které mezi nimi bylo, vycítila zjejích slov i lásku. "Běž si odpočinout, má drahá sestro." Nebo je to jenom tim, ,že nás už zbylo tak málo, co jsme byli společně mladi r .

Merlin také zestárl a čas k němu nebyl tak milosrdnýjako ke Gwenhwy.-far; byl shrbenější a jednu nohu za sebou táhl, bez hole by se nehnul z místa, a jeho paže a zápěstí s velkými uzlovitými svaly vypadaly jakr větve starého pokřiveného dubu. Klidně by mohl být z lidu trpaslíků, o kterých se vyprávěly příběhy,jak žijí pod horami. Pouze pohybyje ď rukou byly přesné a elegantní, přestože prsty měl nateklé a pokroucené, jejich půvabné pohybyjí připomněly staré dny ajejí dlouhé učení se hřt na harfu a řeči gest a pohybů rukou.
Příkře odmítljejí nabídku vína čijiného občerstvení, těžce dopadl n sedadlo,jak bylojeho zvykem.
"Myslím, že se mýliš, Morgaine, když na Artuše naléháš kvůli Excaliburu." Uvědomovala si, že její vlastní hlas zazní tvrdě a svárlivě. "Nečekalt jsem, že to budeš schvalovat, Kevine. Bezpochyby máš pocit, že at použijt posvátné korunovační klenotyjakýmkoli způsobem, bude to ten správn způsob."
"Nevidím v tom nic špatného," prohlásil Kevin. ; šichni bozijsoujen jeden - tak by to řekl i Taliesin - a jestliže se spojíme ve službě jedinéG mu..."
"Ale to je právě to, s čím já nemohu souhlasit," namítla Morgaine : "Jejich Bůh by měl bytjeden - a jediný - a potlačí každou zmínku o Ba ~ hyni, které sloužíme my. Kevine, poslouchej mě - copak nevidíš, jak sc tím zužuje svět, jestliže existuje jen jeden, místo toho, aby jich bylo : několik? Považuji za špatné, že byli Sasové pokřtěni. Myslím, že ti staří kněží, kteří žili v Glastonbury to viděli správně. Proč bychom se měli p životě všichni zase sejít? Proč nemůže být více cestiček, Sasové půjdou po;: své, my půjdeme po své a i stoupenci Kristovi mohou uctívat svého bohť k
podle své vůle, aniž by k tomu nutili ostatní..."

VĚZEŇ V DUBU
663

Kevin zavrtěl hlavou. "Má drahá, já nevím. Zdá se, že probíhá velká změna ve způsobu, jakým lidé nazírají na svět, jako kdyby jedna pravda měla vyvrátit druhou -jako kdyby všechno, co není jejich pravda, byla lež."
"Ale život není tak přímočarý," prohlásila Morgaine.
"To vímjá, to víš ty, a až uplyne dostatek času, zjistí to i kněží." "Alejestliže do té doby vymýtí ze světa všechny ostatní pravdy, pak už bude pozdě," řekla Morgaine.
Kevin si povzdechl. "Je to osud, kterému se žádný muž, ani žádná žena nevyhne, a myslím, že ten den nastává." Natáhljednu ze svých sukovitých rukou a uchopil ji za ruce; napadlo ji, že ho nikdy neslyšela mluvit tak něžně. "Nejsem tvůj nepřítel, Morgaine. Znám tě od doby, kdy jsi byla mladé děvče. A potom..." Zarazil se a ona si všimla, jak se mu zadrhlo v hrdle, když polykal, ;mám tě moc rád, Morgaine. Přeji tijen to nejlepší. Byly doby-ach, ano, to užje dávno, ale nezapomínám,jakjsem tě miloval ajakjsem cítil rozkoš, že mohu mluvit o lásce k tobě... Ne, žádný člověk nemůžejít proti proudu, ani se nemůže postavit svému osudu. Možná, kdybychom pokřtili Sasy di-íve, učinili by to titíž kněží, kteří postavili kapli, kde by oni a Taliesin mohli kázat bok po boku. Naše vlastní úzko-prsost tomu zabránila, proto to bylo ponecháno takovým fanatikům,jako je Patricius, který ve své pýše vidí Tvůrce pouzejako mstivého Otce vojáků a ne

takéjako milující Matku polí a země... Říkám ti, Morgaine,je tady proud, který strhne všechny muže a ženy s seboujako stéblo trávy." "Co se stalo, nedá se odestát," prohlásila Morgaine. "Alejakáje odpo-věď?"
Kevin sklonil hlavu a Morgaine napadlo, že to, po čem ve skutečnosti touží, je položit jí hlavu na prsa; ne jako muž ženě, ale jako kdyby ona byla Matkou bohyní, která může utišitjeho obavy a zoufalství. "Možná," řekl a hlas měl upjatý, "že nakonec není žádná správná odpověd. Je možné, že není ani Bůh, ani Bohyně, a my se přeme o b1á-hová slova. Nechci se s tebou hádat, Morgaine z Avalonu. Ale zároveň nechci nečinně sedět a nechat, aby v království opět vládly války a zmatky, aby byl zničen mír, kterv nám Artuš přinesl. Je třeba uchovat nějaké učení, písně a krásu pro dny, než se svět znovu ponoř-í do tmy. Jedno ti povím, Morgaine, viděljsem,jak se blíží doby temna. Možná si v Avalonu ucho-váme tajné učení -aleje pryč doba, kdyjsme byli schopnije rozšířit zpět do světa. Myslíš si, že se bojím zemřít, aby něco z Avalonu přetrvalo pro lidstvo?"
Morgaine - pomalu, naprosto soustředěna - zvedla ruku, aby se dotkla jeho obličeje a setřela mu slzy; ale najednou jí ruka ucukla v nečekané hrůze. Oči její zamžily - položila svou ruku na plačící lebku a zdálo sejí, že ijejí rukaje tenká, snětí potažená ruka Smrtky. I on to viděl a hleděl na ni zděšeně, ustrnul v okamžiku hrůzy. Ale pak to bylo zase pryč a Mor-gaine si všimla, že hlasjí zhrubl.
♀

Tak ty chceš přinést posvátné věci do světa, aby se meč Avalonu stal mstivým mečem Kristovým?"
; Je to meč bohů," prohlásil Kevin, "a všichni bohové jsou jen jeden. Raději bych měl Excalibur ve světě, kde za ním mohou jít muži, nežli skrytý někde v Avalonu. Dokud za ním půjdou,jakýje v tom rozdíl, které bohy přitom vzývají?"
Morgaine klidně pronesla:, To je přesně to, za co třeba i zemřu, jen abych tomu zabránila. Uvědom si, Merline britský: tys uzavřel Velký sňatek a zavázal ses zemřít za zachování tajemství. Uvědom si to, nebo bude na tobě ta přísaha vymáhána!" Jeho krásné oči se ponořily dojejích. "Ach, má Paní a Bohyně, prosím tě, ber v úvahu rady Avalonu, než začneš jednat! Myslím, že vskutku přišla chvíle, aby ses vrátila do Avalonu." Kevin jí přikryl ruku svojí. Neodtáhla se.
Hlas měla zastřený slzami, které měla celý den na krajíčku. "Přála bych si - moc bych si přála, abych se mohla vrátit, protožejiž tak dlouho toužím se tam vrátit, ale nemám odvahu," přiznala se. "Nepůjdu, dokud tam nezůstanu navždy."
,Ty se vrátíš, protožejsem to viděl vnitřním zrakem," řekl Kevin una--veně. "Alejá ne. Nevím proč, Morgaine, má lásko, ale zdá se mi, žejiž nikdy nebudu pít vodu z Posvátné studny."
Zahleděla se najeho ošklivé znetvořené tělo, najehojemné ruce a nád-herné oči a pomyslela si: Kdysi jsem tohohle muže milovala. Pi-es všechno ó měla stále ráda, bude ho mít ráda, dokud nebudou oba mrtvi; zná ho od začátku světa a společně sloužili své Bohyni. Čas pomalu plynul ají při-padalo, že stojí mimo proud času, že mu dala život a že ho pokácela tak jako strom, a on znovu vyrašil v podobě obilí, umíral najejí pi-íkaz a bral ji za to do svého náručí a přinášel zpátky k životu... starodávné kněžské drama, které se odehrávalo před druidy nebo před křesťany, vstoupilo

na zem.
A on to všer.hno odvrhne?
"Jestliže Artuš nedodrží svoji přísahu, nemám žádat zjeho rukou po-svátný Excalibur?"
Kevin řekl: ; Jednoho dne si s ním Bohyně poradí po svém. Ale Artuš je král Británie z vůle Bohyně. Morgaine z Avalonu, to ti povídám, to si uvědom! Opovažuješ se vstupovat do osudů, které vládnou v této zemi?" "Plnímjen to, co mi Bohyně přikazuje."
"Bohyně - nebo tvoje vlastní vůle, pýcha a ctižádost? Morgaine, znovu ti říkám, dávej si pozor. Protože se může snadno stát, že jednoho dne bude Avalon minulostí a tvůj den odejde s ním."
Najednou obrovské sebeovládání, kteréji drželo až doposud pohroma~ dě, povolilo. "A ty se opovažuješ říkat si Merlin britský?" zaječela. "Běž. pryč, ty zatracený zrádce!" Zdvihla svoji přeslici a mrsklají po něm. "Bě Klid se odtud a bud navždy proklet! Táhni odtud!"

g

eset dní nato král Artuš se svou sestrou královnou Morgaine a jejím manželem Uriensem z Walesu vyrazili směrem na
Tintagel.
Morgaine měla do té doby dost času se rozhodnout, co musí udělat, a našla si chvilku, aby si den předtím promluvila s Accolonem. "Počkej na mě u břehu jezera - a dej pozor, aí tě ani Artuš, ani Uriens nevidí." Natáhla ruku, aby se s ním rozloučila, ale on ji přitáhl k sobě a znovu a znovuji líbal.
"Paní - nesnesu, aby ses ystavovala takovému nebezpečí!" Na okamžik se o něj opřela. Byla tak unavená, především z toho, jak musela být pořád silná, jak musela zaručit, aby všechno běželo tak, jak má. Onji však nikdy nesmí podezírat ze slabosti! "Nedá se s tím nic dělat, můj milovaný. Jinou odpovědí by byla jedině smrt. Nemůžeš nastoupit na trůn s krví svého otce na rukou. A až budeš sedět na Artušově trůně-s mocí Avalonu za sebou a Excaliburem ve své ruce - potom můžeš poslat Uriense zpátky do své země, kde bude vládnout tak dlouho,jak si budou bohové přát.
"A Artuš?"
"Neublížím ani Artušovi," řekla Morgaine pevně. "nechci ho zabít. AIe zůstane po tři dny a po tři noci v pohádkovém království, a až se vrátí, ta-dy zatím uběhne pět i více let, a Artuš ajeho trůn budoujen příběhem, který si vypráví starší lidé, a nebezpečí vlády kněží budejiž dávno za námi." "Ajestliže se mu podaří najít cestu ven?"
Morgaine se celá zachvěla a roztřeseným hlasem řekla: "Co se stane s Králem jelenem, když mladý jelen doběje? S Artušem to bude tak, jak určí osud. A ty získáš jeho meč."
Z.ada, pomyslela si a srdce jí bušilo, když projížděli pochmurným še-divým ránem. Nadjezerem se zvedala mlha. Mám Artuše ráda. Já sama bych ho nikdy nezradila, ale to on zradil jako prvni, zradil svoji přisahu, kterou dal Avalonc.
Dosudjí bylo nevolno, pohyb konějí nedělal dobře. Nemohla si vzpo-menout, že by jí bylo takhle špatně, když nosila v lůně Gwydiona - Mor-dredri - připomněla si. Přesto se může stát, že až přijde na trůn, rozhodne se vládnout pod vlastním jménem, které bývalo i Artušovým a neneslo žádné stopy křesíanské vlády. A až Kevin uvidí, žeje vše hotovo, bezpo-chyby podpoří nového krále Avalonu. Mlha zhoustla a Morgainin plán byl tím usnadněn. Zachvěla se a přitáhla si plášl blíže k tělu. Musí to udělat ted, nebo až se přiblíží kjezeru, stočí se kjihu na Cornwall. Mlha byla nyní tak hustá, že stěží rozeznala postavy tří ozbrojenců, kteří jeli před nimi; zavrtěla se ve svém sedle, tři muži za ní se také ztráceli v mlze. Ale cesta před nimi a za nimi bylajasná, ačkoliv nad hlavou se vznášela
♀

mlhajako hustá bílá záclona, nedovolující proniknoutjedinému paprsk slunce či denního světla.
Natáhla ruce, nadzvedla se v sedle a zašeptala kouzelná slova, která se dosud nikdy neodvážila vyslovit. Cítila okamžik čiré hrůzy - věděla, žeje to jen chlad vznikající ze síly, která vysouší její tělo - a Uriens se také zachvěl, pozvedl hlavu a řekl rozmrzele: "Takovou mlhu jsem v život neviděl - určitě se ztratíme a budeme muset strávit noc na břehujezera!, Možná bychom měli vyhledat přístřeší v Glastonbury."
"Neztratilijsme se," namítla Morgaine, ačkoliv skutečně mlha byla talt hustá, že sotva viděla půdu pod koňskými kopyty. Aclz jako děvče v Avalonú jsem byla tolik Izrdá zza to, že jsem mluvila jenonzravd2z!, Je to tedy uměni králozmt; - lhát, abych molzla sloužit Boiayni? "Znám každičký kousek cesty, kudy jedeme - můžeme se ukrýt na noc v místě, které znám poblíž břehií, a ráno pokračovat v cestě."
"Nemohlijsme se dostat tak daleko," divil se Artuš, "protožejsem slyšel v Glastonbury vyzvánět klekání." z.
"Zvuky se v mlze nesou daleko," prohlásila Morgaine, "a v takové mlzI jakoje tahle, se ponesouještě dál. Věř mi, Artuši."
S láskou se na ni usmál. ;Vždyckyjsem ti věřil, drahá sestro." _ Ach ano;

vždyckyjí věřil, od toho dne, kdyjí ho dala Igraine do náruč Zpočátku tu řvoucí bytůstku nenáviděla a pak pochopila, že Igraine je opustila a zradila oba dva a že se o Artuše musí postarat. Tak mu o rt étá: slzy... Morgaine zaplašila nostalgické vzpomínky a zatvrdila svoje srdclii. To bylo snad v minulém životě. Od té doby Artuš uzavřel Velký sňatek s zemí a zradilji, dal zemi, o které přísahal, žeji bude chránit, do ruko: kněží. A ti vyženou právě ty bohy, ktei-í zemi živí a oplodňují. Avalonje;:.. posadil na trůn prostřednictvím její ruky jako kněžky... ted jej Avaloa prostřednictvímjejí ruky svrhne.

Neubližim znu, Matko... ano, vezmu mu meč z osvátnýclz korunovačnich ál notů a dám jej do rukozc toho, kdo jej ponese ve jménu Bolzyně, ale nikdy na něj nevztáhnu rukzc...

"Ale co bude s Králem jelenem, když mladý jelen dospěl? Takhle to v přírodě chodí a nedá se to změnit ani z důvodu přehnarl; ho soucitu. Artušovi nezbývá než zustat bez pomoci kouzel, která ho a dosud ochraňovala, bez pomoci pochvy zázračného meče, kterou ru sama zhotovila a vyšila a kterou dostal po Velkém sňatku, kdy již mě v lůně, aniž to tehdy věděla,jeho dítě. Často slýchala,jakjeho rytíři ml o tom, žejeho životje očarován ajak se vždycky dostane z těch nejhorš zranění a nikdy neztratí tolik krve, aby ho to zabilo. Nevztáhne ruku f. syna své matky a otce svého dítěte. Ale kouzlo, které mu darovala po zt vlastní nevinnosti, které mu mohla odepřít a které bylo s ním, takjak to řála Bohyně,již nebudejeho.

Carovná mlha kolem nich zhoustla natolik, že Morgaine stěží vid Uriensova koně. Obličej měl nazlobený a nateklý, plul před ní v mlze. ,.,

VĚZEŇ V DUBU
667

si jista, že víš, kam nás vedeš, Morgaine? Nikdy jsem v těchhle místech nebyl, to mohu odpřísáhnout, nepoznávám obrysy tamhletoho kopce..." "To ti přísahám, žejá tu znám každičký krok, mlha nemlha." U svých nohou viděla Morgaine podivný chomáč keřů, které se nezměnily ode dne, kdy hledala vstup do Avalonu, ode dne, kdy se tak bála vyvolat lod..: Bohyrlě, modlila se v duchu, neodvážila se ani šeptem, dej aby kostelní zvony nezyzváněly, až budzc hledat vclzod, aby nezynizel opět v mlze, nikdy bychom zzenašli cestu do polzádkoué země...

; Tudy," řekla, zatáhla za uzdu a popohnala koně patami. "Následuj mě, Artuši."

Vplula do mlhy, vědoma si toho, že v tomhle přítmíji nebudou schopni následovat. Za sebou zaslechla Uriensovo klení, hlas měl zamžený a mr-zutý, slyšela Artuše,jak uklidňuje svého koně. Najednoují myslí prolétl obraz: viděla kostru koně se svým postrojem... nu, stane se, co se stát musí. Mlha začala řídnout a nvní už jeli pod stromy v plném denním světle. Shora dopadalo zelené světlo, ale žádné slunce neviděli, Artuš hlasitě překvapením vykřikl.

Z lesa vyběhli dva muži a jasnými hlasy volali: ;Artuši, můj pane! Je nám velkým potěšením uvítat tě tady!"

Artuš svižně přitáhl koně, aby mužům neublížil. "Kdojste ajak to, že víte,jak sejmenuji?" chtěl vědět. "A kdejsme?"

"Ale můj pane, tohle je zámek Chariot a naše královna si již dlouho přeje přijmout tě tujako svého hosta!"

Artuš se tvářil zmateně. ;Netušiljsem, že v těchto končináchje nějaký zámek. Muselijsme v té mlze dojet dále, nežjsme si mysleli." Uriens se tvářil podezíravě, ale Morgaine poznala, jak na Artuše začíná působit známé kouzlo pohádkové země, takže ho ani nenapadlo na něco se vyptávat; jako ve snu, to co se stalo, se prostě stalo, a nebylo třeba se vyptávat. Ale ona se musí snažit zůstat při smyslech...

"Královno Morgaine," oslovil ji jeden z mužů, krásný člověk, který vypadaljako snová podoba drobnvch snědých lidí z Avalonu, "naše krá-lovna tě očekává. A ty, můj pane Artuši, půjdeš s námi na hostinu..." "Po téjízdě v mlze hostinu uvítám," pronesl Artuš dobrosrdečně a ne-chal muže, aby jeho koně zavedl do lesa. "Znáš královnu této země, Morgaine?"

"Známji od svého mládí."

A osmivala se mi... a nabizela mi, že mi zychová moje dětátko v pohádkovém světě. . .

;Je zvláštní, že nikdy nepř ijela na Camelot, aby mi nabídla spojenectví," prohlásil Artuš zamyšleně. "Nepamatuji se, ale zdá se mi, že kdysi dávno, hodně dávnojsem o zámku Chariot něco slyšel... ale nemohu si vzpome-nout," řekl a přestal se tím zabývat. "Každopádně mi tihle lidé připadají velmi přátelští. Pozdravuj královnu, Morgaine, bezpochyby se s ní na hostině setkám."

"Bezpochyby," opakovala Morgaine a pozorovala muže, jak ho odvá. dějí.
Musim si udržet zdravv rozum; použiji tlukot vlastniho .srdce, abych moltlo očítat čas, nesmim zapomenout, nebo se necltám unést a zapletu se do vlrcstr siti... připravovala se na setkání s královnou.
Vypadala stále stejně, časji nijak nepoznamenal; byla to vysoká žena; přesto něčím připomínala Viviane, jako kdyby jim s Morgaine kolovala v žilách stejná krev. A stejně takji i políbila.
"Co tě přivádí ze svobodné vůle na naše břehy, vílo Morgaine?" zeptalg se jí. , Je tu tvůj rytíř, našla ho jedna z mých paní..." a ukázala do mís, kde stál Accolon. "Potkali ho, jak bloudí mezi rákosím na břehu jezerz a nedokáže najít v mlze cestu..."
Aecolon uchopil Morgaine za ruku; cítila, jak je v její dlani pevn; a skutečná... přesto ani ted netušila, zda jsou uvnitř nebo venku, zt skleněný trůnje uvnitř obrovského háje neboje tojen veliká síň s kleni. tou klenbou, mnohem větší nežli síň na Camelotu, kde stojí Kulatý stú,. Accolon poklekl pi-ed trůnem a královna mu přitiskla ruce na hlav;; Pozvedljednu ruku a hadi se začali hýbat a obtáčetjeho zápěstí, pakst~ odplížili a usadili se v dlani královny, která si s nimi nepřítomně pohrá;f vala a hladila jejich drobné modré tyčící se hlavičky. "Morgaine, zvoi,i:; jsi dobře," řekla. "Nemyslím si, že tenhle mne někdy zradí. Podívej, užje po hostině a tamhle leží..." a ukázala do míst, kdejako by se řo stoupila stěna a v mdlém světle viděla Morgaine Artuše,jak spí sjed paží pod hlavou a druhou objímá mladé děvče s dlouhými tmavými v které vypadalojako dcera královny- nebojako MoI-gaine samotná. "Určitě si bude myslet, žes to byla ty a žeje to sen, který mu seslal ďábel," řekla královna s úsměvem, "tak daleko se od nás odchýlil, že bude stydět za svoje nejsklytěj"sí přání... tojsi netušila, moje milá Mor ne?" A Morgaine př ipadalo, že slyší Vivianin hlas, jako ve snu, konejší. Ale královna řekla. "Tak spí král, v náručí jedné, kterou milovat, dokud nezemře... a co když se probudí? Vezmeš mu Excali a vyhodíš ho nahého na břeh, aby navždy bloudil v mlze?"
Morgaine si najednou vybavila kostru koně ležící pod pohádk stromy... "Ne, to ne," řekla a celá se zachvěla.
"Potom zůstane tady, ajestližeje skutečně tak zbožný,jak říkáš, a liže si myslí, že modlitbami se ochrání před přeludy, všechno zmizí a chtít svého koně a svůj meč - co uděláme potom, Paní?"
Accolon se zachmui-enou tváří poznamenal: "Meč si vezmují, aj ho bude chtít ode mne znovu získat, uvítám, když se o to pokusí." Přistoupilo k nim děvče s tmavými vlasy a v ruce drželo Excalibur i s chvou. ; Vzalajsem mujej, zatímco spal," řeklo, "a přitom mě nazýval jménem...
Morgaine se dotklajílce meče posázeného drahokamy.
"Uvažuj, dítě," řekla královna, "nebylo by lepší vrátit posvátné ko

vační klenoty okamžitě Avalonu a nechat Aecolona, aby se stal králem pouze s takovým mečem,jaký si dokáže sám získat?"
Morgaine se zachvěla. V síni jí připadala tma, nebo to snad byl háj či co, a spící Artuš ležel ujejích nohou, neboje snad někde daleko? Accolon však natáhl ruku a uchopil meč.
"Já si ponechám Excalibur i pochvu," i-ekl a Morgaine poklekla ujeho nohou a připoutala mu pás s mečem kolem pasu.
"Staniž se, milovaný-opatrujjej věrněji než ten, pro kohojsem vyrobila tuhle pochvu."
"Nechť Bohyně nedopustí, abych se k tobě někdy zachoval nevěrně, aí raději na místě zhynu," zašeptal a hlas se mu chvěl citem. Pozvedl Mor-gaine na nohy a políbil ji; vypadalo to, jako kdyby se k sobě tiskli, až vybledly stíny noci a královnin sladký, napůl výsměšný úsměvjako by se vznášel mezi nimi.
"Až bude Artuš volat po meči, nějaký dostane... a také pochvu, ačkoliv ta už ho neochrání před prolitímjediné kapky krve... odnes to kovářům," řekla královna děvčeti a Morgaine hleděla před sebejako ve snu - byl to snad sen, že

pi-ipevnila Aecolonovi Excalibur kolem pasu? Královna byla pryč i mladé děvče a Morgaine se zdálo, že spolu s Accolonem leží sami ve velkém háji a že je čas beltanských ohňů a on ji vzal do náruče jako kněz kněžku. A čas se zastavil ajejí tělo se poddalo tělujeho,jako kdyby neměla žádné kosti, ani vůli ajeho polibek byl najejích rtechjako oheň ijako led... Král jelen se mu postaví a já lao musim řipravit... Jak je možné, že s ním leží v háji, vidí symboly namalované na svém nahém těle,jakje možné, žejejí těloje mladé a hladké,jakje možné, že když vstoupil do jejího těla, cítila drásavou bolest, jako kdyby ji znovu připravil o panenství, které dala pi-ed dávným časem Paroháči? Jak je rnožné, že se pro něho stala znovu pannou,jako kdyby neměla za sebou skoro eelý život? Jakje možné, že sejí zdá, že nadjeho čelem vidí stíny parohů? Kdo je tenhle mladík v jejím náručí a jaká doba mezitím uply-nula? Leží natažený přes její tělo, spočívá na ní svou váhou, vyčerpaný, uspokojený a jeho dech je sladký tak jako med pro děvče, které miluje poprvé; laskalajej a líbala a on se trochu posunul, nevěděla sjistotou, kdo toje, zda vlasy, které se otřely ojejí obličej září zlatem nebojsou tmavé, a zdálo sejí, že drobní hadi sejí plazí po prsou, kterájsou růžová a něžná, téměř dětská, dosud nevyvinutá. Jemní modří hadi se otáčí kolemjejích hradavek a cítí vzrušení ze zvláštní bolesti a rozkoše přijejich dotyku. A pak si napůl uvědomovala, že si to vskutkujenom přála, aby se vrátil čas, aby mohla vyjít znovu toho rána z jeskyně s Artušem a použít svoji moc, aby ho spoutala navždy, a že nic cakového sejiž nikdy nestane... Slyšela Artuše,jak shání svůj meč a vykřikuje slova působící proti těmto kouzlům. Velmi daleko,jako kdyby ho pozorovala z obrovské výšky, vidě-la,jak se probouzí a věděla, žejejich osud, minulost i budoucnostje vjeho rukou. Kdyby se tak mohl ocitnout tváří v tvář tomu, co bylo mezi nimi, ♀

kdybyji zavolaljménem a poprosilji, aby přišla k němu, kdyby si mohl přiznat, že po celá ta léta miloval pouzeji a že nikdojiný nikdy nevstoupit mezi ně...

Potom by Lancelot měl Gzuenhryfar a já byclz byla královnou v Avalonu... uk královnozc s dítětem ro chotě a on by, až řijde jeho čas, byl přemožen Králem jelenem. . .

Tentokrát by se od ní Artuš v hrůze neodvrátil, jako tehdy, když uvědomili, co udělali, neodháněla by ho s dětskými slzami v očích... na okamžik sejí zdálo, že celý svět se zastavil a čeká, co Artuš řekne... Promluvil ají se zdálo, že to znijako hrana osudu rozléhající se celým pohádkovým světem,jako kdyby se zachvěla opona času a váha všech 1et padla k zemi.

; Ježíši, ochraňuj mě ode všeho zlého," řekl. "Tohleje nějaké zlé kouzlo které na mě připravila moje sestra ajejí čarodějnictví!" Zachvěl se a zvo lal: "Přineste mi můj meč!"

Morgaine cítila v srdci sžíravou bolest. Natáhla Ilzce k Accolonovi a zno. vu se jí zdálo, že nad jeho čelem vidí stín parohů a znovu měl u past připevněný Excalibur - měl ho tam snad vždycky? - a hadi, kteří s kroutili kolemjejího nahého těla, bylijen vybledlou modrou skvrnou nt mužském zápěstí.

S klidem pronesla: "Podívej, pi-inášejí mu meč, který vypadá stejnějakc Excalibur-pohádkoví kovářijej ukuli pi-es noc. Nech hojít,jestli chceš: Ale nechceš-li - pak udělej, co musíš, milý můj. A Bohyně nechlje s tebou: Budu tě očekávat na Camelotu, až se tam vítězně vrátíš." Políbila h(C) a poslala pryč.

Nikdy až do tohoto okamžiku si to plně neuvědomila:jeden z nich mus:i zemřít - bratr nebo milenec, dítě, které držela ve svém náručí, ParoháČ který byljejím milencem, knězem a králem...

At z dytešnilzo dne vzejde cokoliv, pomyslela si, už nikdy nepozzzám, co to j štěsti, protože jeden z těch, které niluji, musi zenzřit... Artuš a Accolon odešli tam, kamje nemohla následovat; stále bylo třeba pamatovatještě na Uriense a na okamžikji napadlo, že ho nechá v poa. hádkovém království. Bude se spokojeně potulovat čarovnými síně a lesy, dokud nezemře... ne. Bylo již dost smrti, at se stane, co se stant,r. pomyslela si a v myšlenkách se obrátila k Uriensovi, kteiý zde ležel a sni Ted se posadil, když se k němu přiblížila, vypadal š/astně opilý a omáme ný. ; To vínoje tu pro mne moc silné," prohlásil. "Kdejsi byla, má drahá; a kdeje Artuš?"

I ted; pomyslela si, vila přinesla Artušovi meč, který se tak podobá Excalibuni; že ve svém omcimeni tomu uvěři... aclz, Bohyně, měla jsem oslat ten meč zpát do Avalonu, proč za něj musi někdo jiný zemřit? Ale bez Excaliburu neexistuje způsob, jak by mohl Accolon vládnoutjako nový král z Avalonu... Až já s :: stanu královnou, talzle země bude žit v máru a mysl lidi bude svobodná a

žád kněži jim nebudou říkat, co mzzsejí dělat a čemu věřit...

VĚZEŇ V DUBU
671

"Artuš museljet napřed," odpovědělajemně. "Pojd, můj drahý man-želi, musíme se vrátit na Camelot." Pohádková země ho tak okouzlila, uvědomila si, že o návratu vůbec neuvažoval. Přivedlijim koně a vysocí krásní lidéje doprovodili až na místo, kdejeden z nich řekl: "Odtud už jistě najdete cestu domů."

; Jak rychle zapadlo slunce," posteskl si Uriens, když na ně náhle padla šedivá mlha a spustil se drobný déš. "Morgaine, jak dlouho jsme byli v královnině zemi? Mám pocit, jako kdybych měl horečku, nebo byl očarován a bloudil celý zmámený..."

Neodpověděla mu. I on si notně zavdal vína a zadováděl s vílami a proč ne? Bylojíjedno,jak se sám bavil, hlavně kdyžji nechal na pokoji. Prudký záchvat nevolnostiji připomněl, že v pohádkové zemi si ani jednou nevzpomněla na těhotenství, které na ní leželo jako břemeno, a nyní, když všichni budou čekat na její slovo, když se Gwydion chopí trůnu a Accolon bude vládnout... tecY bude mít těžký krok a bude jí špatně, bude směšná těhotenstvím... rozhodně je stará, aby bezpečně donosila dítě. Je již pozdě, aby našla léčivé byliny, které ji nechtěného břemene zbaví? Přesto, kdyby mohla Accolonovi porodit syna, v téhle době, kdy se chopí vlády, o co víc by si jí vážil jako své královny? Má se mu obětovat? Dítě, které bych si molzlo ponechat, dítě, které bych molzla dz-žet ve svém náruči, miminko, které byc/z mofzla milovat...

Dosud si vzpomínala, jak byl Artuš jako miminko sladký, přímo cítila jeho baculaté ručičky kolem svého krku. Gwydionají vzali, Uwainovi bylo devět let, když se naučil říkartjí matko. Projelají ostrá bolest a zároveň přesladká touha držet znovu vlastní dítě ve svém náručí... avšak rozumjí napovídal, že ve svém věku těžko může přežít porod dalšího dítěte. Jela po Uriensově bokujako ve snách. IVe, porod tohohle dítěte by nepi-ežila, přesto měla pocit, že nedokáže ykonat neodvolatelný krok, kdyje usmrtí nenarozené.

Mé ruce budou již tak potřisněny krvi muže, kterélzo milzcji... Aclz, Bolzyně, proč mě tak/zle zkoušiš? A zdálo sejí, že předjejíma očima se mihl obraz Bohyně, hned připomínající královnu z pohádkové země, hned Raven, vážnou a soucitnou, hned Velkou svini, která má na svědomí život Avallocha... a pohlti dítě, které nosim... Morgaine si uvědomovala, že se ocitá na hrani-cích šílenství.

Později, rozhodnu to později. Nyni je noji povinnosti dostat Uriense zpátky na Camelot. Uvažovala,jak dlouho pobývala v pohádkové zemi. Ne déle nežli měsíc, jinak by pi-ítomnost dítěte více cítila... doufala, že to bylo jenom pár dní. Ne příliš málo, aby se Gwenhwyfar nedivila,jak sejim podařilo tak rychle vše zařídit; ani příliš mnoho, nebo by bylojiž pozdě učinit, co učinit musi: není možné, aby, tohle díté donosila a zůstala naživu. Dorazili na Camelot za časného dopoledne; popravdě řečeno, cesta nebyla příliš dlouhá. Morgaine byla vděčná, když Gwenhwyfar nebylo nikde vidět, a když se Cai ptal na Artuše, řekla mu, a tentokrát zalhala ♀

672

MLHY AVALONU

bez sebemenšího zaváhání, že se zdržel na Tintagelu. JestLiže dokáži zab lhani už neni tak velký lzřich, pomyslela si trpce a přesto cítila,jakji ta]e:; pošpinila, je přece stále kněžkou avalonskou a eení si pravdivosti svý slov...

Zavedla Uriense do jeho pokoje; stařec vypadal teď velmi unaven a zmatený. Již začíná být ma vládnuti starý. Avalloclzova smrt ro něho byla těžš ; než si dovedu představit. Ale i on byl vychován v pravdě Avalonu - a co s Králc jelenem, když dospěl mladý jelen?

"Jen si tady lehni, manželi můj, a odpočiň si," i-ekla, ale on vzpur namítl: "Měl bych se vypravit do Walesu. Accolonje příliš mladý, aby vládl sám,je toještě nezkušené štěně. Můj lid potřebuje mě!"

"Ještějeden den bez tebe vydrží," konejšila ho, "a zítra budeš mít vfc síly."

"Jsem už moc dlouho pryč," bránil se. "A proějsme nejeli na TintagelT Morgaine, nevzpomínám si, proč jsme dojeli jinam? Opravdu jsme byli v zemi, kde stále svítí slunce...?"

Řekla: "Asi se ti něco zdálo. Proč se chvilku neprospíš? Mám ti poslát-pro nějakéjídlo? Myslím, žejsi dnes ráno nic nejedl...

Ale když mujídlo přinesli, stačiljíjediný pohled a pachjídla a zvedl jí žaludek. Rychle se otočila, ve snaze to skrýt, ale Uriens si toho všiml: - "Coje ti, Morgaine?" zeptal sejí.

"Nic," odbyla ho. "Najez se a odpočiň si."

Ale on se na ni usmál, natáhl k ní ruku a přitáhl si ji k posteli. Řeki; "Zapomínáš, žejsem už byl ženatý - poznám, kdyžje žena těhotná." By zjevné, že je nadšený. "Nakonec po všech těch letech - Morgaine, tyjs ; těhotná! Ale toje nádherné -jednoho syna mi vzali, ale mám dalšíhorá budeme mu říkat Avalloch, jestliže to bude syn, má drahá?" Morgaine sebou trhla. "Zapomínáš, kolik mi je," řekla a obličej měl : jako z kamene. "Není pravděpodobné, že to dítě donosím, žeje porodím: Nedoufej, že budeš mít na stará kolena syna."

"Ale dobře se o tebe postaráme," řekl Uriens. "Musíš se poradit sjec nou z královniných porodních bab, ajestliže by ti cesta domů neudělat la dobře, zůstaň tady, dokud se dítě nenarodí, abys po cestě nepotratila"á Měla chul mu vmést do tváře, proč si myslíš, že je to tvoje, pošetilt:: starée? Tohle je jistě Aceolonovo dítě... ale nedovedla zaplašit náhtt; obavy, že je to skutečně Uriensovo dítě... dítě starého muže, nemocné; nějaký mrzák,jakoje Kevin... ne, určitě už šílí! Kevin není žádný mrzál4:; ale utrpěl zranění - byl popálen ohněm, byl zmrzačenjako dítě, takže mu kosti narostly křivě. Ale Uriensovo dítě byjistě bylo znetvořené, nemocr a Accolonovo dítě by bylo zdravé a silné... a ona, onaje stará, cožpak bIt ještě mohla mít dítě? Je možné, žejejí dítě by byla nějaká stvůra... Někdyq když ženy porodí děti ve vysokém věku, se to stává... Je blázen, pr dovolí, abyjí mozek zatemňovaly takovéhle myšlenky?

Ne. Nechce zemřít a není naděje, že by tohle dítě porodila zdra

VĚZEŇ V DUBU
G73

a sama přežila. Musí se nějak dostat k bylinám... alejak? Nemá u dvora nikoho, komu by se mohla svěřit; žádné z Gwenhwyfařiných žen nemůže věřit natolik, abyjí tyto byliny sehnala, a kdyby se u dvora nějak rozneslo, že stará královna Morgaine je těhotná se svým ještě starším manželem, jak by sejim všichni smáli!

Je tu Kevin, Merlin-ale ona sama ho zahnala, odmítlajeho lásku ajeho vyznání mu vmetla do obličeje... u dvora pi-ece musí být nějaké porodní báby a možná by mohlajednu z nich podplatit, abyjí umlčela ústa. Bude jí vyprávět, jak strašlivě trpěla při Gwydionově porodu, jak ho málem nepřežila ajak se bojí dalšího porodu, natož ve svém věku. Jsou to ženy, pochopí ji. A ve svém vlastním váčku s bylinami měla jednu nebo dvě rostliny - které spolu s třetí, neškodné samy o sobě, jí přinesou účinek, pojakém touží. Nebude první ženou, ani u dvora, která se zbaví nechtě-ného dítěte. Ale musí to udělat tajně, protože Uriens by jí to nikdy neodpustil... ve jménu Bohyně, co na tom záleží? Až vše vyjde na světlo, už bude královnou po Accolonově boku a Uriens bude ve Walesu, mrtvý, nebo třeba v pekle...

Nechala Uriense spát a po špičkách místnost opustila; našla jednu z královniných porodních bab a požádala ji o třetí, neškodnou bylinu. Pak se vrátila do své komnaty a nad ohněm byliny smíchala. Věděla, žejí po nich bude strašně zle, ale neměla na vybranou. Směs byla hoi-kájako žluč; vypilaji, zašklebila se, ymyla šálek a dalajej stranou. Kdyby tak věděla, co se děje v pohádkové zemi! Kdyby tak věděla, eo dělájejí milenec s Excaliburem... Bylojí špatně od žaludku, byla neklid-ná, nechtělo sejí ulehnout na postel vedle Uriense; nesnesla pomyšlení být sama se spícím mužem a bála se zavřít oči, aby neviděla obrazy smrti a krve, které byji mučily.

Po nějaké době vzala přeslici a vřeteno a šla dolů do královniny síně, kde věděla, že budou ženy - královna Gwenhwyfar a její dvorní dámy, dokonce i Morgause z Lothianu - budou se oddávat svému věčnému předení a tkaní. Nikdy neztratila svoji nechuť k předení, ale bude se snažit neupadnout do transu a bude to lepší, než zůstat sama. Ajestližejí to otevře cestu k vidění, nuže, alespoň se osvobodí od muk, kdy neví, co se děje na hranici pohádkové země s těmi dvěma, které miluje. Gwenhwyfar ji uvítala ledovým objetím a vyzvala ji, aby se posadila poblíž k ohni vedlejejí židle.

"Na čem pracuješ?" zeptala sejí Morgaine a prohlížela si Gwenhwyfa-řino vyšívání.

Královna před ni hrdě rozprostřela svoji práci. ;Je to závěs na oltář do kostela - podívej, tady je Panenka Maria s andělem, který k ní pi-ichází, aby jí sdělil, že porodí božího syna... a tady stojí užaslý Josef - vidíš, udělalajsem ho starého a s dlouhou bradkou."

"Kdybych byla tak stará jako Josef a moje zaslíbená mi poté, co byla s hezkým

mladíkem,jakoje tamhleten anděl, sdělila, že čeká dítě, myslela ♀

674

MLHY AVALONU

bych si o tom andělovi své," prohlásila Morgause neuctivě. Poprvé se Morgaine zamýšlela nad tím, jaký zázrak je s jejím početím vlastně spo-jený? Ježíšova matka si pi-ipravila pěknou povídačku o andělích, aby skryla svoje těhotenství... ale nakonec i v ostatních náboženstvích být těhotná s Bohem není nic tak zvláštního...

,Já sama, říkala si na pokraji hysterie, berouc do ruky hrst vlny na spředení, já sama jsem odevzdala svoji nevinnost Paroluiči a oz-odila Kr jeLenovi syna... posadi mě szzad Gzuvdion na trůn na zzebesich jako matku Boha "Jsi tak neuctivá, Morgause," postěžovala si Gwenhwyfar a Morgain rychle Gwenhwyfar pochválila, jak má pěkné stehy a zeptala se, kdo jf nakreslil předlohu.

"Nakreslilajsem si to sama," odpovědělají Gwenhwyfar. Morgaine tó překvapilo; netušila, že má Gwenhwyfar pro takovéhle věci nadání. "Ote , Patricius mi také slíbil, že mě naučí opisovat písmena zlatou a vínovolt barvou," chlubila se královna. "Říká, že na ženu mám velmi šikovnoÚl. ruku... Nikdyjsem netušila, že bych to zvládla, Morgaine, ale tyjsi udělal : Artušovi tu krásnou pochvu-říkal mi, žes muji samavyšila. Je nádherná : Gwenhwyfar klábosilajako malé děvčátko. "Nabízelajsem se mu mnoho.:-krát, že mu nějakou vyrobím - uráží mě, že křeslanský král nosí pohansl symboly, ale on mi řekl, že muji vyšilajeho milovaná sestřička a žeji nikd? neodloží. A vskutku je to krásná práce... tos měla zlaté nitě vyrobet;;; v Avalonu?"

"Naši kováři odvádějí skvělou práci," řekla Morgaine, "a jejich prá; se stříbrem a se zlatem se nic nevyrovná." Z otáčení vřetene její dělal zle. Jak dlouho bude ještě trvat, než ji přepadnou strašné bolesti z tě bylin? Místnost byla uzavřena a bylo zde cítit nevětraný vzduch, v kém tyhle ženy žily, pi-edly, tkaly a šily, oddávaly se nekonečné práci, muži mohli být oblečeni... jedna z Gwenhwyfařiných dvorních paní by v pokročilém stupni těhotenství a šila si šatičky na miminko... jiná o vala lem na těžký plášt pro svého otce, bratra, manžela či syna... a by tam Gwenhwyfar se svými jemnými stehy na závěsu na oltái-, rozptýl pro královnu, která mohla zaměstnat jiné ženy, aby šily, předly a t za ni.

Vřeteno se točilo a točilo; cívkají klesla k zemi a nil, ktel-ou natáe byla hladká. Kdy se tuhle práci naučila? Nemohla si vzpomenout na d kdy by nepi-edla hladkou nit.. . jedna zjejích prvních vzpomínek byla, sedí na hradní zdi Tintagelu vedle Morgause a přede; i tehdy bylajejf, rovnější nežli tetiččina, která byla o deset let starší nežli ona. Řekla to Morgause a ta se zasmála. ,Tys pi-edlajemnější nit nežjá;.,.. když ti bylo teprve sedm!"

Dokola a dokola se točilo vřeteno, pomalu klesalo ke kamenné podl potom natočila nit na přeslici a mezitím zkroutila další dávku če vlny... Jak spřádala nit, tak spřádala i životy lidí - nebylo se tedy co že jednou z představ Bohyně byla předoucí žena... od počátku, kdy ;

VĚZEŇ V DUBU
675

přijde na svět, spřádáme vlákna, abyclaom ntohly utkat pro něj oblečeni, až posledni, co utkáme, bude rubáš. Bez nás by byli mzcži po celý život nazi... Zdálo se jí najednou, že hledí nějakým otvorem a vidí Artuše, jak spí po boku děvčete, které mělojejí tvář, nyní se prostor otevřel,jako kdyby se to odehrávalo přímo pi-edjejíma očima; a když cívka sklouzla k zemi a nit se zkroutila, viděla před sebou Artuše,jak bloudí, s mečem v ruce... a ted se otočil, a spatřil Accolona, jak drží Excalibur... ach, nyní bojují, nevidělajim do tváře, ani neslyšela slova, kterájeden na druhého volali... Jak zuřivě bojují, Morgaine připadalo divné, když je celá omámená pozorovala a přeslice klesala a točila se a zase se zvedala, že neslyší třeskot mečů... Artuš zasadil Accolonovi velkou ránu, kterou jej mohl zabít, ale Accolon ji zachytil na štít a utržil zranění pouze na noze - a rána se otevřela, aniž by vytrysklajediná kapka kI-ve, zatímco Artuš zachytil ránu na rameni a začal najednou knácet, rudé potůěky krve mu stékaly po paži a tvái-il se vyděšeně, měl strach, jednou rukou si rychlým pohybem sáhl k boku, kde mu visela pochva... ale nebyla to ta pravá pochva, to poznala i Morgaine na dálku. Ny,ní byli zaklesnuti v boji zblízka,

usilujíce o smrt toho druhého, meče zaklíněné a volnýma rukama se oba snažili získat nad druhým výhodu... Accolon se zuřivě kroutil a meč v Artušově ruce, faleš-ný Excalibur vyrobený pohádkovými čaroději za jedinou noc, se zlomil ujílce -viděla Artuše,jak zoufale uhýbá, aby se vyhnul smrtící ráně ajak zuřivě kope kolem sebe. Accolon se zhroutil ve smrtelné ki-eči a Artuš mu vyškubl pravý Excalibur z ruky a odhodiljej tak daleko,jak mohl, potom skočil na povaleného muže a vrhl se po pochvě. Jakmileji měl ve své ruce, krvácení zjeho velké rány ustalo a krev se začala proudem chrlit z Acco-lonova stehna...

IIičivá bolest zkroutila Morgaine celé tělo...

"Morgaine," křikla na ni IIorgause, lapajíc po dechu; potom zvolala: "Královně Morgaineje zle-pojdteji pomoci!"

"Morgaine!" volala Gu,enhwyfar. "Co je ti?"

Vidění zmizelo. Al se snažila sebevíc,již ty dva muže neviděla; nevěděla, který zvítězil, nebo který leží mrtvý -jako kdyby se přes ně zatáhla těžká tmavá záclona, v dálce se ozývalo zvonění kostelních zvonů -v posledním okamžiku vidění spatřila dvě nosítka nesoucí zraněné muže do opatství v Glastonbury, kamjejíž neroohla sledovat... Když k ní přistoupila Gwen-hwyfar, držela se křečovitě okraje židle ajedna z dam poklekla, aby Mor-gaine zvedla hlavu.

"Ach, podívejte, má šaty celé prosáklé krví - tohle není obyčejné krvá-cení."

Morgaine zašeptala ústy vyschlými nevolností: "Ne - čekalajsem dítě a tedje potrácím... Uriens se na mě bude zlobit."

Jedna z žen, baculatý veselý typ, přibližně stejného věkujako Morgaine , řekla. "Třesky plesky! Jaká ostuda! Tak Jeho Veličenstvo král z Walesu se bude zlobit,je to tak? Iu, nu, a kdojej vyvolil za Boha? Mělas toho starého ♀

kozla držet mimo svoji postel, paní, pro ženu v tvém věku je potrat nebezpečný! At se stydí za svoji chlípnost, že tě vystavil takovému nebez. pečí! Tak on se bude zlobit, je to tak?"

Gwenhwyfar zapomněla na všechno svoje nepi-átelství a š1a vedle Mor. gaine, kdyžji odnášely ze síně. Třelají ruce a projevovala upřímný soucit. "Ach ubohá Morgaine, toje ale smutné, kdyžjsi byla zase v naději. Já vím moc dobi-e, jaké to musí pro tebe být, moje drahá sestřičko..." opakovala a držela Morgaininy ledové ruce a objímala její ti-esoucí se hlavu, když začala zvracet poté, coji pi-epadla strašlivá nevolnost. "Poslala jsem pro Brocu, je to nejzkušenější porodní bába u dvora, postará sa o tebe, ty moje chudinko..."

Morgaine měla pocit, že se Gwenhwyfařiným soucitem zadusí. Znovu a znovují projížděla nesnesitelná bolest, měla pocit,jako kdybyjí někdo zabodával meč do vnitřností, ale přesto, to nebylo tak zlé,jako když rodil Gwydiona a i to přežila... třásla se a zvedal sejí žaludek, snažila se zůstat při vědomí, aby věděla, co se kolem ní děje. Možná, že by potratila tait,. . jako tak - ty byliny působily nějak moc rychle. Přišla Broca, prohlédlaji; přičichla si ke zvratkům a pozvedla znalecky obočí. Tiše Morgaine řekla:.-"Paní, měla sis dávat větší pozor- tyhle byliny tě mohly zabít. Mám nápo: který by vyvolal totéž a nebylo by ti tak zle. Nedělej si starosti, promluv. s Uriensem -jestliže nemá víc rozumu, než aby se snažil obtěžkat ženu tvého věku, potom mu neuškodí, když nebude vědět všechno." Morgaine se nevolnosti poddala. Po nějaké době si uvědomila, žejr.:ý vážněji nemocná, než si ostatní mysleli... Gwenhwyfar se jí ptala, jest nakonec přecejen nechce vidět kněze; zavrtěla hlavou a zavřela oči, ležel:= tiše a vzpurně, užjí nezáleželo na tom, zda bude žít, nebo zemi-e. Jehko= Accolon nebo Artuš musí zemřít, i ona se odebere do stínu smrti... prot:; jen nemohla vidět, jak tam leželi poblíž Glastonbury, který z nich tQe.: přežil? Kněžíjistě ošetřují Artuše, svého křesťanského krále, ale nechaj Accolona zemřít?

Jestliže se Accolon musi odebrat do králoustvi stinz, at tan odejde s dzcši syna, která ho bzule dorovázet, pomyslela si a ležela a slzy jí stékaly obličeji, v dálce slyšela hlas staré porodní báby Brocy. "Ano, je po vše: Moc mě to mrzí, Veličenstvo, ale víš stejnějakojá, žeje na rození dětl stará. Ano, můj pane, pojd se podívat..." Hlas byl drsný a neocho "Muži nikdy neuvažují, co vzejde zjejich činů a ani o všech těch krvavý bolestech, které musí ženy vytrpět kvůlijejich chvilkové rozkoši! Ne, by příliš brzy, aby se dalo určit, zda je to chlapec nebo ne, ale por jednoho pěkného syna, a bezpochyby by ti porodila dalšího, kdyby by, dost silná a mladá, aby ho donosila!"

"Morgaine - má nejdražší, podívej se na mě," prosil Uriens. "Ani n jak mě

mrzí, žeje ti zle, avšak nezoufej si, má drahá, mám dva syny a ti nevyčítám..."
"Ach, tak tyjí nic nevyčítáš?" osočila se na něj porodní bába. "Byla

lepší, kdybys o výčitkách nepronesl jediné slůvko, Veličenstvo, je stále velmi slabá a neroocná. Dáme semještějednu postel, aby mohla v klidu spát, dokudjí nebude zase dobře. Tady... " a Morgaine eítila konejšivou paži ženy pod svojí hlavou; a něco příjemného a hladkého, eojí klouzalo do krku. "Na, má drahá, vypij to, je v tom med a tenhle lék ti zabrání v dalším krvácení -já vím, žeje ti zle, ale vypij to, tak... hodné děvče..." Morgaine spolkla hořkosladký nápoj, až jí slzy zamžily zrak. Na oka-mžik sejí zdálo, žeje malý-m děvčátkem a žeji Igraine konejší a utěšuje při nějaké dětské nemoci. "Matko..." řekla, a když to vyslovila, uvědomo-vala si, že blouzní, že Igraine je již půl jejího života mrtvá, že již není dítětem ani mladým děvčetem, ale že je stará, moc stará na to, aby tady takhle nechutně ležela, tak blizko smrti...
"Ne, Veličenstvo, neví, co říká - no tak, drahá, musíš v klidu ležet a snaž se spát, dalijsme ti k nohám horké kameny, za chviličku ti bude teplo." Morgaine, ukonejšena bodrou ženou, se odebrala do říše spánku. Nyní sejí zdálo, žeje zase dítětem v Avalonu, žeje v Domě panen a že s ní mluví Viviane, že jí říká něco, na co si už moc nevzpomíná, něco o tom, jak Bohyně spřádá životy mužů a podává Morgaine vřeteno a prosí ji, aby předla, ale nit není hladká, avšak celá zašmodrchaná a plná uzlíčků a nakonec se na ni Viviane rozzlobila a ř-eklají: "Ukaž, dej to sem..." a ona jí podala přetrhané nitě na vi-etenu; ted si všimla, že to není Viviane, ale že je to tvář Bohyně, která jí hrozí, a že je malá, malinká... přede a přede, prstíky tak malými, že nedokáže udržet přeslici a Bohyně měla tvář Igraine...
Přišla k vědomí až za den nebo dva, hlavu měla chladnou, ale boleloji celé tělo. Dotýkala se bolavých míst a zachmuřeně si říkala: Molzla jsem si nějakou bolest ušetřit; měla jsem lušit, že tak jako takotratim. Nu, stalo se, a nyni se musim připravit na to, že rrai oznámi, že Artzš je m.rtev, musim my.slet na to, co udělá, až se vráti Accolon - Gweniawyfar odejde do kláštera nebo, jestli si to bude přát, odjede za moře do Malé Británie s Lancelotem, já je zdržovat nebudu... Zvedla se a oblékla a snažila se udělat krásnou.
"Mělas zůstat v posteli, Morgaine,jsi dosud tak bledá," řeklji Uriens. "Ne, blíží se podivná doba, pi-íteli a musíme se na ni nachystat," řekla a začesávala si do vlasů šarlatové stužky a drahokamy. Uriens stál u okna a řekl: "Podívej, Artušovi rytiři se cvičí v bojovém klání - Uwaine, řekl bych, je nejlepši jezdec. Řekni, má drahá, nejezdí stejně dobře jako Gawaine? A to je Galahad po jeho boku. Morgaine, nemusíš truchlit po dítěti, o kteréjsi přišla. Uwaine tě bude vždycky považovat za svoji matku. Říkal jsem ti, když jsme se brali, že ti nikdy nebudu vyčítat neplodnost. Další dítě bych přivítal, ale když tomu tak muselo být, nu, nemáme důvod truchlit. A," dodal plaše a chytil ji za ruku, "možná je to tak lepší-neuvědomovaljsem si, žejsem o tebe málem přišel."
Stála u okna, onji objímal v pase a ona cítila zároveň odpor a zároveň vděčnost zajeho laskavá slova. Nikdy se nesmí dozvědět, pomyslela si, že ♀

to byl Accolonův syn. Jen aí se pyšní tím, že se ve starém věku mohl stát otcem.
"Podívej," i-ekl Uriens a natáhl krk, aby lépe viděl. "Kdo to projíždí vraty?"
Přijížděljezdec na oslovi spolu s mnichem v temném hábitu a za ním vezl kůň mrtvé tělo. "Pojd," řekla a tahala ho za ruku, "musímejít dolů." Byla bledá a tichá, po jeho boku vstoupila na nádvoří, cítíc se vysoká a naplněná silou, jak se sluší na královnu.
Zdálo se jí, že čas se zastavil; jako kdyby se znovu ocitli v pohádkové zemi. Proč není Artuš s nimi,jestliže zvítězil? Alejestliženeje to mrtvé tělo Artuše, proč nepřicházejí s pompou a obi-adností projevovanou mrtvému tělu krále? Uriens natáhl ruku, abyji zadržel paží, onajej však odstrčilat : a chytila se dřevěného rámu dveří. Mnich si sundal kápi a zeptal se ; Jsi královna Morgaine z Walesu?"
"Jsem," odpověděla.
"Mám pro tebe zprávu," řekl. ; Tvůj bratr Artuš leží zraněný v Glaston: bury,

ošetřují ho tam sestry, ale zotaví se. Posílá ti tohlejako dárek" -máVI rukou k postavě zahalené v rubáši a přivázané ke koni - "a prosí m;-: abych ti vyřídil, že má svůj meč Excalibur i svoji pochvu." Při řeči odkry tělo a Morgaine, cítíc, jak z ní síla vyprchává jako voda, spatřila Accolo ; novy nevidoucí oči upřené k nebi.

Uriens vykřikl, z hrdla se mu vydral smrtelný křik. Uwaine se prodrá davem a vstoupil na schody zrovna v okamžiku, kdy jeho otec zasažen ranou osudu se zhroutil do náručí svého nejmladšího a nynijižjedinehar ;..

syna.

"Otče, drahý otče! Ach, drahý Accolone," řekl s povzdechem a pi-istc pil ke koni, na kterém leželo Accolonovo tělo. "Gawaine, můj přítc podej mému otci ruku - musím se postarat o svoji matku, jdou na mdloby..."

"Ne," ozvala se Morgaine. "Ne." Vlastní hlasjí zněljako ozvěna, sai si neuvědomovala, co chce udělat. Toužila rozeběhnout se k Accolono vrhnout se najeho tělo a Ikát naplněna zoufalstvím a žalem, ale Uwai ji pevně držel.

Gwenhwyfar se objevila na schodišti; někdo jí šeptem vysvětlil, co stalo, a Gwenhwyfar sestoupila po schodech dolů a zahleděla se na Acc lona. "Zemřeljako vzbouřenec proti velekráli," řeklajasným hlasem. "P něho nebude žádný pohřeb s křeslanskými poctami! Jeho tělo bude staveno havranům ajeho hlava bude připevněna na kůljako hlava zráda "Ach ne, ach ne!" volal Uriens zoufale. "Moc tě prosím, zapřísahám - královno Gwenhwyfar, znáš mnejakojednoho z nejvěrnějších podč ných a můj ubohý chlapec za svoje hříchy již zaplatil - moc tě prosí paní. Ježíš také zemi-eljako obyčejný hříšník mezi zloději, a dokonce i p zloděje na kříži po svém boku znal slitování... Ukaž slitování, které by i dal najevo..."

VĚZEŇ V DÚBU

679

Zdálo se, že Gwenhwyfar ho neslyší. ; Jak se daří mému pánu Artušovi?" "Pomalu se zotavuje, paní, ale ztratil mnoho kzve," i-ekl neznámý mnich. "Přesto tě žádá, aby sis o něj nedělala starosti. Uzdraví se." Gwenhwyfar si povzdechla. "Králi Uriensi," ř-ekla, "kvůli tvému dobré-mu rytíři Uwainovi udělám, jak si budeš přát. Dám odnést Accolonovo tělo do kaple a tam ho necháme ystavené..."

Morgaine našla hlas, aby se mohla bránit. "Ne, Gwenhwyfar! Pohřběte ho důstojně do země,jestliže najdeš ve svém srdci dostatek soucitu, abys tak učinila, ale nebyl to křesían a nebude mít ki-esťanský pohřeb. Uriens je tak naplněn žalem, že neví, co říká."

"Bud klidná, matko," těšilji Uwaine a uchopilji pevně za paži. "Kvůli mně i kvůli mému otci, nezpůsobuj zde žádné pozdvižení. Jestliže Accolon nesloužil Kristu, tím spíš poti-ebuje boží mi(ost, která ho ochrání před smrtí zrádce, kterou by si zasloužil!"

Morgaine chtěla protestovat, ale neposlouchalji hlas. Nechala se Uwai-nem zavést dovnitř, avšakjakmile byla uvnitř-, odpoutala se od něho a šla sama. Roztřáslaji zimnice a cítila sejako bez života. Ještě před pár hodi-nami, alespoň takí to připadalo, ležela v Accolonově náručí v pohádkové zemi a dávala mu k pasu Excalibur... nyní stojí po kolena v nemilosrd-ném proudu, a všechnojí uniká pod rukama, svět představují vyčítavé oči Uwaina ajeho otce.

"Zajisté, vím, žes to byla ty, kdo pi-ipravil tu zradu," řekl Uwaine, "ale mně není Accolona líto, protože se nechal svést ženou! Bud rozumná, matko, a nezatahuj mého otce do sých dalších zlověstných plánů proti našemu králi!" Ki-ičel na ni a pak se otočil ke svému otci, který stáljako omámený a musel se přidržovat židle. Uwaine starce posadil, poklekl k němu a políbil mu ruku. ;Můj drahý otče,jsem stále po tvém boku..." "Ach můj sy,nu, můj synu..." křičel Uriens, celý zoufalý. "Odpočiň si, otče, musíš být silný," řekl. "Ale ted dovol, abych se postaral o svoji matku. Je také nemocná."

"Ty jí ještě říkáš matko!" zvolal Uriens a zahleděl se na Morgaine s nesmiřitelným hněvem. "Nikdy již nechci slyšet, abys té ohavné ženě říkal matko! Copak si myslíš, že nevím, že svým čarodějnictvím svedla mého hodného syna ke vzpouře proti vlastnímu králi? A ted si myslím, že její zlá kouzla způsobila i smrt Avallochovu - zajisté a i toho syna, kterého mi měla porodit - tři mé syny poslala na smrt! Dávej si pozor, aby nezradila také tebe a nesvedla tě svými čáry na cestu smrti a ničení-ne, to není tvoje matka?"

"Otče! Můj pane!" bránil se Uwaine a natáhl ruku k Morgaine. "Odpusí mu, matko, neví, co říká, obajste bez sebe žalem - prosím vás vejménu božím,

uklidněte se, dnes už bylo žalu dost."
Morgaine ho však neposlouchala. Tenhle člověk, její manžel, kterého nikdy nechtěla, to je vše, co jí ze všech zmařených plánů zbylo! Měla ho nechat zamřít v pohádkové zemi, ale tedji bude i nadále obtěžovat svým ♀

životem bez užitku, a Accolon je mrtev, Accolon, kteiý měl přivést zpě vše, k čemu sejeho otec zavázal a v co přísahal, všechno, co Artuš přísahal Avalonu a nesplnil... nezbylo nic než tenhle vetchý stařec... Vytáhla svoji zahnutou avalonskou dýku a odstrčila Uwainovy ruce. Vrhla se vpřed, dýku držela vysoko nad hlavou; stěží si uvědomovala, co dělá, když dýka sjela dolů. Ucítila železné sevření,jakji Uwaine uchopil za zápěstí a vzaljí zbraň. Bránila se, ažjí málem zlomil zápěstí. "Ne, nech to být... matko!" prosil. "Matko, je snad v tobě vtělený dábel? Jen sc podívej, to je otec... ach. Bože, copak neznáš slitování s jeho žalem? Nechce tě obviňovat, je tak zoufalý, že sám neví, co říká, až se mu vrát[rozum, pozná, že co říkal, byl nesmysl... já tě také z ničeho neobviňuji." matko, matko, poslechni mě, dej mi tu dýku, drahá matko..." Opakované volání "matko!", láska a zoufalství, které z Uwainova hlasu zaznívaly, konečně prorazily vlčí mlhu před Morgaininýma očima. Ne-chala Uwaina, aby jí sebral nůž, a vnímala všechno jako z velké dálky, všimla si, že na prstech, kde sejí dotklo ostří dýky, má krev, řízla se, když o ni bojovali. Také on měl pořezanou ruku a nyní si dával prst do úse a cucaljej,jako to dělával, když mu bylo deset.
"Drahý otče, odpusl jí," začal Uwaine a naklonil se nad Uriensecnt, bledýmjako stěna, ,je rozrušená, i ona mého bratra milovala-a vzpomet si, jak jí bylo zle, ta dnes neměla vůbec vstát z postele! Matko, dovol, at =_ pošlu pro tvoje ženy, aby tě uložily. Vím, že máš tyhle schopnosti od sv pěstounky, Paní z Avalonu, řeklas mi to, kdyžjsem bylještě chlapec. Ach; ; ubohá matko," řekl.
Morgaine toužila, aby se mohla vyplakat, aby mohla dát průchod ob+ rovskému žalu a zoufalství, které cítila, když jí Uwainovy horké slzy dw l padalv na čelo. I Uriens stál a plakal, jen ona byla chladná a neuron ani slziěku. Svět kolem ní jí připadal šedý, obrysy rozmazené, všechno, : jako by na sebe vzalo nějaký obří hrozivý tvar, a přesto byl zároveň tnatý = a vzdálený,jako kdybyjej mohla uchopitjako hračku... neodvažovala s:=. pohnout, aby se věci při jejím dotyku nerozpadly. Ani nevnímala, kdy ženy přišly. Vzaly její přeslici a její tělo, které se jim vzpouzelo, zvedlt:~ a odnášely do postele, vzalyjí královskou korunu a šaty, které si oblékb na svoje vítězství, uvědomovala si se studem, že její sukně jsou opě nasáklé krví, ale co na tom nakonec záleží. Po dlouhé době se probra=: a všimla si, že ji umyly, převlékly do čistého a uložily do postele vedl Uriense. Jedna z žen di-ímala na stoličce vedle ní. Morgaine se trol. nadzvedla a zahleděla se na spícího muže, obličej měl oteklý a zarudlý pláče; měla pocit, že se dívá na zcela cizího člověka.
Ano, byl na ni sým způsobem hodný. Ale to už je všechno mizzulost, práce v téhle zemi je sk.ončena. Již nikdy neuvidim jeho tvář, co živa budu, an nedozvim, kde bude polzřben.
Accolon byl mrtev ajejí plány zničeny. Artuš dosud u sebe měl Ex bur a očarovanou pochvu, která chránilajeho život, ajelikož ten, kter

svůj úkol svěřila, neuspěl a uprchl do smrti, kam jej nemůže následovat, potom musí sama použít ruky Avalonu, aby Artuše sesadila. Potichu, že by nevzbudila ani spícího ptáčka, se oblékla a k pasu si připoutala avalonskou dýku. Ponechala zde všechny krásné šaty i šperky, kterějí dal Uriens, zahalila se do nejjednoduššího šatu, pi-ipomínajícího oblečení kněžky. Našla svůj váček s bylinami a léčivkami a potmě, posle-pu si namalovala na čelo srpeček měsíce. Potom si vzala ten nejprostší plášl, který našla - ne svůj, vyšívaný zlatou nití a drahocennými kameny, ale hrubý pláší s kapucí, který patřil služebné - a tiše se vyplížila po schodech ven.
Z kaple zaslechla vyzvánění; Uwainovi se nějak podařilo zařídit Aceo-lonův pohřeb. Nu, ted už je to jedno. Aecolon je svobodný, co na tom záleží, že budou mumlat modlitbu nad hlínou, kde on již nebude? Ted záleží najediném - dostat zpět avalonský meč. Obrátila se ke kapli zády. Jednoho dne bude mít dost času nad ním triichlit; nyní musí pokračovat tam, kde on neuspěl.

Tiše vešla do stájí, našla svého koně a roztřesenýma rukama její poda-řilo ho osedlat. Zavedla zvíře k postranní brance.

Bylojí slabo, že se sotva vyšplhala do sedla, a na okamžik měla pocit, že omdlí a z koně spadne. Má chvíli počkat, nebo má zavolat Kevina, aby ji doprovázel? Merlin britskýje pod přísahou, že bude poslouchat pi-íkazy Paní. Ale Kevinovi také nemiiže věřit, zradil Viviane, pi-edalji do rukou kněží, kteří nyní zpívají žalmy nad Aceolonovým bezmocným tělem. Za-šeptala koni a nechala ho mírně klusat, od úpatí kopce se otočila, aby se naposledy ohlédla na Camelot.

Vrátinz se sem už jen jedzozc v tomto životě a potom to již nebude Camelot, kam bych se mohla vrátát. Ajak ta slova šeptala, v duehu uvažovala, co znamenají.

Přestože Morgainejezdívala do Avalonu poměrně často, pouzejednou vstoupila na Ostrov kněží, do glastonburského opatství, kde leží pohřbe-ná Viviane a Igraine, která tu strávila poslední roky svého života. Byla to pro ni méně známá cesta než překročit mlhy do skrytého území. Byl tam převoz a převozníkovi dala malou minci, abyji převezl přesjezero. Uva-žovala, co by muž udělal, kdyby se najednou zvedla, jako to dělávala na lodi do Avalonu, a kouzlem byje přenesla do Avalonu... ale neudělala to. Je to jenom roto, že nemolzu? ptala se sama sebe.

Hodinu před rozedněním byl vzduch chladný a čerstvý. Nad hlavami sejim nesl zvuk kostelních zvonů,jasný a čistý, a Morgaine viděla dlouhou řadu šedě oblečených postav,jak pomalu kráčí ke kostelu. Bratři vstávali brzy, aby se mohli modlit a zpívat svoje žalmy, a na okamžik se Morgaine zastavila a zaposlouchala se. Její matka, i Artušova, je zde pohřbena. Odpočívá tady při zvuku jejich zpěvů i Viviane. Morgaine v sobě nikdy nezapřela hudebnici a tak byla klidně plynoucí hudbě otevřená, zpěv se nesl ranním vánkem a ona se na okamžik zastavila a v očíchji pálily slzy; ♀

mohla by snad mít v úmyslu spáchat na této posvátné půdě nějaký násilný čin? Neclz to být, neclzt je mir s vámi, děti... zdálo se jí, že slyší Igrainina zapomenutá slova.

Nyní všechny šedé postaw zmizely uvnitř kostela. O zdejším opatstvf toho slyšela mnoho... věděla, že zde žije společenství mnichů a v určité vzdálenosti od nich byl dům, kde byly ubytovanéjeptišky, které se po sv smrti zaslíbily Kristu. Morgaine svraštila nechutí tvář. Představa Boha; který si zvolil pro sebe muže a ženy, aby věnovali všechny svoje myšlenky nebesům spíše než tomuto světu, kterýjim byl dán, taková představajf připadala cizí a nyní, když skutečně viděla muže a ženy, jak se ubírajf k bohoslužbě bezjediné další myšlenky, dotyku či spojení s druhým, bylo jí na duši těžko. Ano, jistě i v Avalonu jsou svaté panny - ona sama žila v ústraní, dokud nenastala ta správná chvíle, a Raven odevzdala Bohyni nejen svoje tělo, ale i svůj hlas. A Lancelotovu dceru Nimue, kterou měla na vychování, si Raven zvolila, aby žila v ústraní, nikým nespatřena... ale Bohyně uznávala, že tohlejejen výjimečná zkouška, kterou nemusí pod. stoupit každá žena, kterájí chce sloužit.

Morgaine nevěřila, co říkalajedna zjejích společnic v Avalonu, že totiš mniši a jeptišky svoji svatost a cudnost pouze pi-edstírají, aby zapůsobili na venkovany svojí čistotou a za zavřenými dvei-mi svého kláštera páchajf všechny možné nepravosti. Ano, to by se jí ošklivilo. Ti, kteří si zvolili sloužit spíše duchu než tělu, tak mají činit v pravdě; poklytectvíje vždyc ý ohavné. Ale vědomí, že tak skutečně žijí, žejakákoli síla, která se vydáv za základní, může vést k upřednostiiování neplodnosti před plodností tojí připadalojako strašlivá zrada samotných sil, které dávají světu živoG Blázni a ještě IzTzř: zrcžuji svoje životv, a tak zužzzji i životy ostatnich podl zilastniclz omezených měřitek...

Nesmí se však zdržovat. Obrátila se zády ke kostelním zvonům a při-kradla se ke vchodu do domu pro návštěvníky. Snažila se probudit svůj vnitřní zrak, abyji zavedl tam, kde leží Artuš.

V domě pro návštěvy byly tři ženy -jedna podřimovala u dveří, druhá míchala ovesnou kaši vzadu v kuchyni a ti-etí stála u dveří do místnosti kde velmi neurčitě cítila Artušovu přítomnost; byl v hlubokém spánku .. Ale ženy v temných řízách a s obličejem zakrytým závojem sebou trhl ajako by byly nadané vnitřním zrakem - vjejí přítomnosti vycítily něcd nepřátelského, možná to byl dotek cizího Avalonu.

Jedna z nich se zvedla a přistoupila k ní. Šeptem sejí zeptala: "Kdojsi a pročjsi sem přijela v tuto hodinu?"

"Jsem královna Morgaine ze severního Walesu a Cornwallu," řeklá Morgaine tiše, ale důrazně, "a přišlajsem navštívit svého bratra. Opováží se mi v tom snad zabránit?"

Vydržela ženin upřený pohled, potom mávla rukou, aby ji očarovakY jednoduchým kouzlem, tím neJjednodušším, které se naučila, aby žena-ovládla a ta se stáhla, neschopna promluvit nebojí cokoliv zakázat. Poan;j

ději pochopila, že ta žena bude vyprávět, jak ji očarovala a jaký měla strach, ale ve skutečnosti nešlo o nic víc než o to, mocnou silou ovládnout člověka, který se sám své vůle dobrovolně vzdal.

V místnosti hořelo slabé světlo a v tomto ponurém osvětlení spatřila Morgaine Artuše - byl neoholený, zarostlý, vlasy měl slepené potem. Pochva ležela u nohoujeho postele...jako by očekával, že ho Morgaine přijde navštívit, a protoji nedal ze svého dosahu. A ve své ruce držel ji ec Excaliburu.

Jeho mysl ho musela nějak varnvat. Morgaine byla zmatena. I on dovede využít vnitřního zraku; ačkolivje světlovlasý a nepodobá se snědému lidu britskému, ijemu koluje v žilách dávná královská krev Avalonu a dovede se zmocnitjejích myšlenek. Uvědomovala si, že kdyby se pokusila vzít mu Excalibur z ruky,jistě by se vzbudil a určitě byji pak zabil, o tom nepo-chybovala. Je to dobrý křesťan, nebo se alespoň za dobrého křeslana považuje, ale posadili ho na trůn, aby zabíjel svoje nepřátele a nějakým záhadným způsobem, kterému Morgaine rozuměla jen zčásti, se meč Excalibur propojil se samotnou duší i duchem Artušova království. Kdyby tomu tak bylo, kdyby šlojen o ten meč, potom by byl ochotný vrátitjej Avalonu a nechat si udělatjiný, silnější a lepší meč... ale Excalibur se pro něho stal viditelným a konečným symbolemjeho vlády.

Nebo m.ožná je to sa.rnotný meč, který je propojen s Artušovou duši i s jelzo vládnutim a zabije mě z vlastná vůle, když se budu snažit mzc jej odebat... a když se opovážim obrátit se proti vTlli takovélzo kouzelnélzo symbolu? Morgaine hle-děla před sebe a nabádala se, aby nebyla nerozhodná. Položila ruku na svoji dýku; byla ostrá jako břitva, a Morgaine, když chtěla, nebo když musela, dovedla se pohybovat iychle a zákeřnějako had. Viděla drobnou žílu najeho krku a věděla, že kdyby řízla rychle a do hloubky, až tam, kde pod ní leží hlavní tepna, byl by mI-tvý, než by stačil vykřiknout. Vždyl už zabila. Avallocha poslala na smrt bez zaváhání, a nejsou tomu ani tři dny, co zavraždila bezmocné dítě ve svém lůně... ten, kdo tu př-ed ní leží,je rozhodně velkým zrádcem. Stačíjediný pohyb, rychlý a tichý... ach, aleje to dítě, kteréjí vložila Igraine do náručí,její první láska, otec, jejího syna, Paroháč, král... Dělej, blázne! Kvůli tomu jsi sem přišla! Ne. Už bylo smrti dosi. IVarodili jsem se ze stejnélzo lůzta a nemohla bych se v krajině po smrti podivat matce do oči, s kroi svého bratra na rukou, a na okamžik, vědoma si toho, že se pohybuje na pokraji šílenství, slyšela Igrainin netrpělivý hlas: Morgaine, řekla jsem ti, aby ses o to dítě postarala... Zdálo se jí, že se ve spánku pohnul, jako kdyby i on slyšel ten hlas; Morgaine zasunula dýku zpátky, natáhla ruku a sebrala mujeho kouzel-nou pochvu. Alespoň tohle má právo vzít si s sebou - vlastníma ruka ji ušila, vetkala do ní svoje vlastní kouzla.

Schovala pochvu pod pláštěm a rychle prošla řídnoucím šerem k pří-vozu. Převozníkji převez(na druhou stranu, cítila,jakjí naskakuje husí kůže, a zdálo sejí, že vidí stín lodě z Avalonu... Ted se musí co nejrychleji ♀

dostat zpátky do Avalonu... ale slunce začalo vycházet a stín kostela ležel pi-es vodu, najednou zaplavilo krajinu slunce a se svítáním se rozezněly všechny kostelní zvony. Morgaine stála jako ochrnutá; za těchto zvuk8 nemohla zvednout mlhu, ani vyslovit kouzlo.

Zeptala sejednoho z mužů: "Můžete mě co nejrychleji zavést do Ava: lonu?"

Zachvěl se a odpověděl: "Nemohu, paní. Je to čím dál tím těžší, bez kněžky, která umí vyslovit kouzlo, a i tak za svítání, v poledne a při zápa-du slunce, kdy zvony svolávají k modlitbě, neexistuje způsob,jak prorazit mlhu. Ted ne. Kouzlo za těchto časů nefunguje, ačkoliv,jestliže počkáme, až zvony utichnou, potom by se nám mohlo podařit se tam dostat." Proč tomu tak je, uvažovala Morgaine. Musela jsem se smíi-it s vědo-mím, že světje takový,jakýje, protože lidé tomu věří... rok po roku, po všechny tři nebo čtyři předchozí generace se mysl lidí utvrzovala v tom; že existujejediný Bůh,jediný svět,jediný způsob,jak

popsat skutečnost; a že všechno, co narušuje hájemství téjedinečnosti, musí být považováno za zlé a nepřátelské a že zvuky zvonů a stínyjejich posvátných míst udržf zlo v dostatečné vzdálenosti. Ajak tomu věi-ilo stále víc lidí, stávalo se to--pomalu skutečností a Avalon jen pouhým snem, téměi- nedosažitelný ostatnímu světu.

Ach ano,ještě stále dokáže zvednout mlhy... ale ne tady, kde přes vodn leží stín kostelní věže a kde se ozývá vyzvánění zvonů, které sejí zarý3 přímo do srdce. Jsou uvězněni na březíchjezera? A nyní si všimla, že od břehů Ostrova kněží se odlepila lod a míi-í přes jezero k nim. Artuš sa vzbudil a zjistil, že mu chybí kouzelná pochva, ted ji bude pronásledo :

vat.

Nu, ai siji pronásleduje, když bude chtít, do Avalonu vedou další cesty, kde stín kostela průchodu nebrání. Rychle vyšplhala do sedla a objížděla břehy jezera; nakonec se jistě dostane na místo, kde alespoň v létě je možné prorazit mlhou; bylo to místo, kde Lancelotjednou našel Gwen-hwyfar zatoulanou z kláštera. Nebylo to jezero, ale bažiny a do Avalonu může dojet zadem za Mohylou.

Věděla, že drobní snědí muži běží zajejím koněm, ti byli schopni běžef za koňským ocasem třeba půl dne, když to bylo nutné. Ale najednou uslyšela zvuk kopyt... pronásledujíji, Artušjejí v patách a s ním ozbrojent rytíři. Popohnala koně patami, ale byl tojezdeeký kůň, který nebyl zvyk závodit. . .

Sklouzla z boku koně, pochvu ve své ruce. "Rozptylte se," zašeptata mužům ajeden po druhém se rozptýlili v mlze mezi okolními stromy..: dovedli se pohybovat jako stíny a nikdo živý je nemohl najít, jestliže si nepřáli být nalezeni. Morgaine držela pochvu v ruce a rozeběhla se pa břehujezera. Ve své mysli slyšela Artušův hlas, cítilajeho hněv... Má u sebe Excalibur; Morgaine to cítí, blyští se jí v mysli jako velk; třpytivá posvátná věc z Avalonu... ale pochvu by neměl nikdy dost2:

zpátky. Drželaji oběma iukama, točilají nad hlavou a pakji vymrštila vší silou dojezera daleko od břehu, kde klesla do hloubky a voda se nad ní zavřela. Zádná lidská bytost ji už nedostane zpátky - bude tam ležet, dokud se kůže a samet nerozloží a stříbrné a zlaté nitě neztratí svůj lesk a poslední kouzla do něho vetkaná navždy nezmizí z tohoto světa. Artuš ji pronásleduje, obnažený Excalibur drží ve své ruce... ale ona i se svým doprovodem zmizela. Morgaine se uzamkla do mlčení, stala se součástí stínů a stromů; jako kdyby její duše jako podstatná její část vstoupila do pohádkového světa, zatímco tělo zůstalo bez pohybu, zaha-leno mlčením kněžky. Nikdo z živého světa neuviděl víc nežjejí stín... Artuš na ni zavolal jménem.

"Morgaine! Morgaine!" zavolal potřetí, hlasitě a rozzlobeně; ale stíny zůstávaly nehybné a nakonec, zmaten zjízdy stále dokola,ještějednou se přiblížil k Morgaine, až cítila dechjeho koně - byl unavený a volal na svůj doprovod. Přijeli k němu a našli ho omdlévajícího v sedle, s obvazy na-sáklými krví a zavedli ho zpět, odkud pi-ijeli.

Potom Morgaine zvedla ruku a znovu se do světa vrátily normální zvuky ptáků, větru a stromii.

V pozdějších leteclz jsem slvšela zrypráuět Jřiběh o tom, jak jsem se pochvy zmocnila pomoci kouzel a jak mě Ariuš pronásledoval se stovkou rytiňi, a i já jsem měla kolem sebe stovky pohádkovýclz rytiižc; a když se Artuš přibližil, roměnila jsem sebe i svoje muže v kameny..., Jednoho dne, bezoclzyby přidaji ještě dalši činy, které jsem. údajně prováděla, nechala jsem si zavolat vůz tažený okřidlenmi draky a odletěla jsem do pohádkové země.

Ale tak tomu nebylo. Nebylo to nic vic než to, že se dávni lidé dovedou schovávat v lesich a slynout se stromy nebo stiny a toho dne jsem byla jednou z nicla, tak jak mě to učih v Azalonu; a když Artuše, omdlévajicilao o dloulaé jizdě v chladu s nezhojenými ran.ami jeho dorovod odvciděl, rozloučila jsem se s muži z Avalonu a rryravila se na Tintagel. Zále,želo mi jen málo na tom, co se děje na Camelotu, protože jsem byla dlouhou dobu těžce nemoc2ui.

Ani teď ještě nevim, co mi chybělo; vim jen to, že léto se chýlilo ke konci, listy na stromech začaly opadávat a já jsem ležela ve své posteli a ošetřovaly

mne slz.žebné, které jsem tam našla; těm bylo všechno jedno, jako by jlm vůbec nezcileželo na tom, zda ještě někdy vstanu. Vim, že jsem měla Izorečku a byla jsem tak unavená, že jsem se nemolala pňnutitosrutit nebo něco snist, a mysl jsem měla tak zemdlenou, že mi nezáleželo na tom, zdcz budu žit, nebo zemřu. Moje slu,žebné - jednu nebo dvě z nich si vybavuji ze dnů, kdy jsena tam žila jako mladé děvče s Igraine-myslely, že jsena očarovaná; a neni vyloučené, že to byla pravda. Marcus z Cornzuallu mi vzdal Izold a já si myslela, že Artušova hvězda vzlétla vysoko, že bezpochyby věři iomu, že jseTrc sem přijela z Artušovy vůle a nebude se - alespoň nyni - snažit na Artušovi ziskat tuto údu, o které se doynnivá, že je jelzo ♀

vlastni. Tak před rokem bych se tomu zasmála nebo se s Marcusem dohodlri a řislibila mu úzerni za to, že mi dá skuinu lidi stojiciclz roti Artušovi. Napadlo mě to i ted; ale když byl Accolon mrtev, zdálo se mi, že na ničem už nezáleži. Arttr, má Excalibur... jestliže si Bolzyně přeje mu jej odebrrct, bude si jej muset vzit sama ; rotože já jsem selhala a už nejsem jeji kněžka...

Myslim, že nejvice mě tráilo, že jsem sellzala. Zradila jsern Avalon, rotože Bohyně mi nepodala poznocnou ruku, abyc/t molzla učinit jeji vůli. Artuš a kněžť a ten zrádce Kevin byli silnější nežli kouzlo Avalonu a nikdo jiný již nezbývol. Nikdo, vůbec nikdo. Bez řestáni jsem truchlila po Accolonovi a po dítěti, jehož život sotva začal, byl násilim ukozzčen. Tinchlila jsem i pro Artuše, který byl ro rnne nyni ztracen a byl nzým neřitelem, a ač to bylo k neviře, iro Uriense, a tek, roto, že jsem okazila život ve Walesu, kde Jo jrué v životě jsem zažila klid. V tomlzle světě jsem zabila nebo odvrlzla či ztratila ve sntrti všeclzny, které jsem měla ráda. Igraine byla ryč, Viviane podlehla smrti, byla zavražděna a leželu mezi kněžimi jejiclz Boha smrti a rokleti. Zrzlzynul Accolon, kněz, kterélzo jsem zasvětila, aby zybojoval posledni bitvu roti křestánským kněžirn. Artuš byl mýrR nepřitelem; Lancelot se rzaučil mě nenávidět a bát se nzě a já jsem na tom nesla vinu. Gzuenltzuyfar se rně bála a ošklivila si mě, dokonce i Elaine již nebyla rnczi ... živými. .. a Uzuaine, který býval jako m2ij vlastni s yn, mě začal nenávidět taky. Nikomu již nezáleželo na tont, zda zernřu, nebo budu žit, a ynně sam .otné také ne.:: Posledni listy opadly a nastaly silné zinzni hou.ře, kLeré začaly bičovat Tintagel, až jednou za mnou přišla jedna z rných žen a řekla mi, že mě přišeL zzazištivit nějakS-. muž.

"V tomhle nečase?" vyhlédla jsem z okna, kde z nebe šedélto a Jonurélto, jako byla moje rnysl, bičoval neustávajici déšt. Který pottnik by se prokousal timhlt počasim, bojoval s bouřemi a tmou? At je to kdokoliv, mně už na nikom nezáležela: "Řekni mu, že vévodkyně cornwallská se s nikým nestýká, a pošli Ito ryč. " "Za takovélzo deště, do noci, která začiná, pani?" Překvapilo mě, že žena u odvážila něco namitnout; většina z niclt se zně jako zlé čarodějnice bála a já jse : byla ráda, že tomu tak je. Ale ta žena měla pravdu; Tirttagel nikdy nikomtt ; neodepřel ohostinnost v dobáclz, kdy byl v rukou mélto dávno zesnulého otce neb :; Igraine... tak tomu musi být i ted. Řekla jsem. "Poskytněte cestujicimu pohostirt ;:

nost, jaká se řisluši jeho postaveni, dejte mu najist a nabidněte mu postel, al, řekněte mu, že jsem nemocná a že ho nemohu pňjmozzt. "

Žena odešla a já jsem ležela a pozorovala za oknem prudký déšt a jak se rychlt stmivá. Měla jsem pocit, že skrz blány v okneclz proniká clzladný vzduclz a snažll jsem se najit cestu zpátky do své blažené nevědomosti, kde jsem se nyni citila nelept " Po clzvili se však dveře otevřely znovu a žena se vrátila. Nazlobeně jsem se vztyčild;; skoro jsem se lřásla vzteky, což byl prvni cit, který jsem byla sclzopna po mnoh týdnech opět vnimat.

"Nevolala jsem tě a neřikalrz jsem ti, aby ses vracela!Jak si to dovoluješ?". ...; "Mám pro tebe vzkaz, pani, " odpověděla, "vzkaz, který se neoovažuji nesdělit; j když mluvi někdo tak vysokého postaveni... Řekl: Neřišel jsem za vévo ! cornzuallskou, ale za Pani z Avalonu a ta nesmí odmitnout posla bohů, když u

žádá o slyšeni a radu santotný Merliz. " Žeza se zarazila a řekla: "Doufám, že jsem ti to vyřidila správně... řinutil rně, abyclz to dvakrát zopakovala, abyclz to nesletla. "

Nyni jsem se roti své zůli začala cltvět zvědavosti. Merlin? Ale Kevin je Artušův člověk, jistě hy za mnou jen tak nepř-išel. Coak se pevně nespojil s Artzcšem a s křestány, len zrádce Avalonu ? Ale možná to postaveni ted zastává někdo jinv, osel bohů, Merlin britský... a nyni jsem si vzpomn.ělrz na svélzo syna Gwydiona či Mordreda, jak o těm nzusim tedsmýšlet; nzožná on zastává tu funkci, protože jedině on může o znně mluzrit jako o Pani z Avalonu. .. Po dloulzém mlčeni jsern řekla: "Řekni mu tedy, že ho řijnzu. " A po chvili jsem dodala: "Ale ne takltle. Pošli někoho, at m.ě přijde obléknout. " Věděla jsem, že jsem příliš slabá, abych se oblékla sarna. Takltle ale nemol2u řijmout žádného muže, slabá, nemocn.á a v lož-nici; já, kněžka avalonská, zrzusim stát před Merlinevz na vlastniclz nohou, at již mi přináši odsozzzeni k sznrti za všeclzny rnoje neúspěchy... dosud jsenz Morgaine! Podařilo se mi vstát, nechat se obléci a obout, rozčesat a slést vlasy na zcideclz a přes obličej si dát závoj kněžky; dokonce jsem si sama, o dvou nevydařených pokuseclt nešikovné služebté, nama.lovala srpeček nrc čelo. Moje ncce -sledovala jsem je netečně, jako kdyby atřily někomu jinému - se mi třásly a byla jsem lak slabá, že jsem se neclZala tou ženo2i vést, když jsem kráčela po řikrúch sclzodech dolů. Merlin však nesmi vidět rnoji slabost.

V sini hořel olzeň; troclzu kouřil, jako z dycky, když ršelo, a skrz kouř jsem viděLa jen mužskou pastavzz usazenat u olzniště. Otočil se ke nzně, zaltalený v šedém pLášti - ale po boku měl vysokou fzarfiz, kterou jsem si temolzla s ničim slést; podle jeho Pani;sezn muže poznala. Kezin měl vlasy nyni zcela šedivé, ale když jsemz vstouila, vytáhl svoje sltrbené tělo do výšky. "Tak," řekla jsezn., "ty si stále říkáš ILlerlin britský, když sloužiš pouze Artušově vůli a vzdoru ješ v2ili Avalonu?"

"Nevim, jak byclz si měl ted ř-ikat, " ronesl Kevin tiše, "snad .slulza těclz, kteři slouži bohům, jenž je jen jeden.. "

"Proč jsi sem tedy Ibřišel?"

"To oět ztedovedu zodovědět, " ozval se znelodickým hlasem, který jsem mivala tak ráda, "možná kvůLi tomu, abych sLatil něco, co jsem si zryůjčil, ještě než povstaly tyto kopce, má drahá. " Potom se fzlasitěji obrátil na služebnou. "Tvé pani neni dobře! Podej ji židli!"

Točila se mi Izlava a ýřed sebou jsem viděla šedou mllzu; další věc, kterou si pamatu ji, bylo, že m.ě josadili 2c ohně naroti Kevinovi a žena odešla. Řekl. " Uboltá Morgaine, ubohé děvče, "a poprvé od Accolonovy smrti, kdy jsem ztvrdla jako kánzen,jsem měla ocit, že óych moltla lakat; zatala jsem zuby, abych to neudělala, protože kdybych uronila jedinou slzičku, vim, že všeclzno uvnitř mélzo těla by roztálo a lakala bych a plakala a nepřestala bych, dokud bych se neroz-pustila v jezeře slz...

Řekla jsem ufijatým hlasem: "Nejsem žádné děvče, Izarfeniku Kevine, a ty ses ke mně vloudil pod falešnou přetvářkou. Řekni, co máš na srdci, a můžeš zas jit suou cestou. "

♀

688

"Pani z Avalonu... "

MLHY AVALONU

"Nejsezn Pani z Avalonu, " bránila jsem se a vzpomn.ěla jsem si, jak zaposledy, když jsem tolzohle muže viděla, jsem se Izo snažila zbavit, jak jsenz na něj kňče a nazvala ho zrádcem. Zdálo se, že to nevruli; možná to byL oszul, že tu sedi dz zrádci Avalonu u jednoho olzniště, protože i já jsem porušikc svoji přisalzzc Ava,lo-nu... jak se opovažuji soudit Kevina?

"Co tedy jsi?" zeptal se tiše. "Ravez je stará a již mnoho let zachovává mlčen-livost. Niniane nebzule nikdy. yrcit dost sily vládnozct. Je tě tam třeba... " "Když jsme spolu mluvili naposledy, " přerušila jsenz Ico, "řikal jsi, že dny Avalonu jsou sečteny. Proč by tedy měl na Vivianině místě sedět někdo jiný n ditě, které se na tu funkci lzodi sotva z poLoziny, proč by nzěl čekat na den, kdy s AvaLon navždy ponoři do mlhy?" Citila jsem v krku spalujici

laořkost. "Jelikož jsi opustil Avalon pro Artušovou korouhev, nebude pro tebe snazši, když v Avalonu nebude vládzout nikdo kromě dávnýclz proroků a bezmocnýclt kněžek... ?" "Niniane je Gurydionovou milenkou a jelto stoupenkyni, " řekl Kevin. "A mnč se zdá, že tvůj Izlas i tvoje ruce jsou tam třeba. I kdyby byl Avalon odsouzen zaniknout zr mllzáclz, odznitneš zazziknout s nim? Nikdy jsem si neynyslel, že js zbabělec, Morgaine. "A potom pozvedl oči k mýnz a řekl: "Tady zemřeš, Morgaine, zemřeš tu ža.lem a smutkem z vyhnanstvi. .. "

Odvrátila jsenz tvář a řekla: "Proto tady jsenz.. . " a poprué jsem si uvědomila, že jsem skutečně přišla zemřit na Tintagel. "I šeclzno, o co jsem se pokoušela, ztroskotalo, sellzala jsem... nzěl by to být tvůj triumf, Merline, že Artuš zvítězi." Zavrtěl lzlavou. "Ach ne, má dralzá, žádný triumf, "řekl. "Dělázrz to, co mi boho-vé dali za úkol, nic vic, a ty činiš totéž. A vskutku, jestliže tvů j osud bude znantenai dolrlédnout konce světa, který zzzáme, proč potom, má nejdražši lásko, nedopustim; aby ncis ten osud našel na mistě, které nám přisluši, ve službách našemu Bohu... Je na mně, abych tě zavolal zpět do Avalonu, Morgaine, nevim proč. Můj úkol by byl jednodziš ši, kdyby tam byla pozcze Niniane, ale, Morgaine, tvoje misto jc v Avalozu a moje misto je tam, kde urči bolzozré. A v Avalonzi se vyléčiš. " "Vyléčim, " řekla jsem s polzrdánim. Už mi na tom přestalo záležet. Kevin na mě smutně polzlédl. "Má nejdražši lásko, " nazval mě. Zdálo se mi, ž je nyni jedinou žijici osobou, která mě zná takovou, jaká jsem; před každou jinau osobou, dokonce i před Artušem jsem se sclaovávala za maskou, v dycky jsem se snažila jevit se jinci a lepši, než jaká jsem byla; dokonce i před Iiviane, která ve mně viděla jen vlzodnou osobu pro kněžku... Pro Kevina jsem byla Morgaine, taková a žádná jirui. Najednou ně napadlo, že kdybych k němzu natáhla ruku jako Sznrtka, neviděl by nic než noji tvář, tvář Morgaininzc. .. V"zdycky jsem zněla poct, že láska je něco jiného, že to je ten planouci cit, který jsem citila k Lancelotovi, nebo k Accolonovi. Ke Kevinovi jsem citila jen o ználo vic než odtažitý souct, přátelstzri, laskavost; to, co jsem mu dala, znamenalo pro mě málo, a přesto... jeho jediného napadlo přijit za mnou, jemu jedinému záleželo na tom, zda tady neumi-rám žalem.

Ale jak se opovážil porušit můj klid, když jsem již měla vitězstvi nadosah, kd: jsem se už tolik přibližila k naprostému klidu a miru, který nás čeká po pozemsk r

životě. Odvrátila jsem se od nělzo a řekla: "Ne. " Nemohla jsem se zase vrátit k životu, nemohla jsem znovu bojovat a trpět a žit s nenávisti těch, kteři mě kdysi milovali... Jestliže buáu žit, jestliže se vrátim do Avalonu, bu du nzuset znovu vstoupit do boje na život a na smrt s Artušenz, kterého miluji, a. mTsim zjistit, zda je Lancelot stále ještě v poutech Gzuerclzzuyfařiny lásky. Přestalo mi na tom záležet, již jsem nebyla ochotna sncišet otu bolest, kterou jsert měla v srdci.. . Ne. Byla jsem tady, v klidu a miru a nebude trvat dlouho, to jsem ted věděla, a dosáhnu dalšiho klidu... mrákot, které se ke mně pňbližovaly a čím dál zric se podobaly smrti. A tedse má tom .2chle Kevinovi, tomulzle zrádci, podařit pňvést mě zpátky? Opakozrala jsem svoje "ne", otočila se a skryla svoji tvář v dlanich. "Neclz mě v kLirlu, harfeniku Kevine. Přiš la jsem sem zemřit. Nech mě tady. " Ani se nepohnul, azzi neproznluvil, seděla jsezra velmi tiše, závojiček přes obličej. Po cltvili jistě vsiane a opzsti mě, sama jsem nezrzěla silu od něh.o odejit. A já... já tady zůstanu sedět, dokud mě moje služebné neodnesou do postele a pak již nikdy nevstanu.

A potom se do ticha ozvaly zvuky harfy. Kevin hrál a po chzrili začal zpivat. Již jsem část této baladv slyšela, protože ji ča.sto zpivával u Artušova dvora, o bardovi ze starých časů, o pazu Orfeovi, kteyý přiměl stromy tančit a kameny na pláni, aby se postavily do krulru a také tančily, a všechna zviřa.ta v lese přiškc a lelzla si mu k nolzrim, misto aby se na něho vrhla se svýzni drájzy. Ale kromě toho dnes Kevin zpival i další ěást pisně, jež byla nzystériem a kterou jsem nikdv neslyšela. Zpival o tom, jak zasvěcený Orfezcs ztratiL tu, kterou miloval, a jak se uclzýlil do posmrtného královstvi, pronzLzrzril si .tam s Pánem smrti a prosil za ni a posléze dostal povoLeni vstoupit do podsvětá a odvést si ji, a pak se s ni setkal nahoře zza stále zelených plázz:ch...

A pak jelro hlas promluvil jrcko by ze dna jeho duše... zpival a mně to připadalo jako jelzo vlastni prosebný Izla.s.

"Prosim nesnaž se mě odvést odtzcd, když jsem rozhodnuta zůstat tu do smrti. Tady na těclzto stále zelenýclz plániclr je klid a mir, zde neni ani bolest, ani boj; molzu tu zapomenout na lásku i na žal. "

Mistnost kolem mě zesvětlela; už jsem necitila kouř z olzniště a ledový clalad de.ště za oknem, ani jsem si neuvědomozrala vla.stzá tělo, nemocné a mátožné. Zdálo se mi, že stojim v zahradě plné květin bez vůně s věčným klidem a mirem, jen zdálky se ozýval ticlzý Izlas harfy narušujici ticho. A ta harfa promLozcvala svými tóny ke mně; aniž jsem po tom toužila.

Zpivala o větru z Avalonu, o dechu jelzo jabloňovýelz květz, o vůni zralýclz jab-lek v době sklizně; přinášela mi clLladn.ou svěžest nzlh nad jezerem a zvuky běžiciclz

ý ,
jelenu kdesi lzluboko v lesich, kde dosud žil dávn lid a řinášela mi sluncem prosycené léto, kdyjsem ležeLa pabliž kamen zi v Lancelotově záruči a krev života popzzé proudila jako životodárná tekutina v mých žiláclz. A pak jsem znozru ve své náruči ucitila hebké břimě svélro synáčka, citila jsem jeho jemné vlásky na svém obličeji, jeho mléčný sladký declz... nebo to byl samotný Artuš v mém klině, který se ke mně tiskl, ručičkami mě plácal do tváře... a znovu se mého čela dotkly ♀

Vivianiny ruce, aby mi poželznaly, a já se citila jako most mezi nebem a zemi a rca-táhla jsem ruce vřed na znameni vzýváni... divoké větr znzitaly hájem, kde jsem ležela s mladým Jelenem rři zatměni slunce a Accolonův Izlas vyslovil moje jméno... A už to nebyla jenom harfa, ale také hlasy mrtvých a živých, které na mě křičely: "Vratse, vratse, volá tě samotný život se všemi svými rozkošemi i bolestmi. .. "a pak se znovu ozvala /zarfa.

"Jsem to já, kdo tě volá, Morgaine z Avalonu... kněžko Matky. .. " A zvedLa jsem hlavu a neviděla jsem Kevinovo pokroncené těLo a politováni-hodné rysy, a.le tam, kde stál, byl Někdo, vysoký a zářici, kolem obličeje měl slunečná svatozář a v rukou třytivou harfu a luk. Zadržela jsem declt před Boltem, a hlas zival dál... "Vrat se k životu, vrat se zase ke mně... ty, která jsi řisa/tala... za toulzle snzrtelnou tentnotou tě čeká život...

Bránila jsem se. "To neni Bůh, kdo nzi může přikazovat, ale Boltyně. .. " "Ale, " ozval se známý Izlas z ticha věčnosti, "ty jsi Bolzyně a tebe volánz... " a ruc, okamžik, jako v klidnýclz vodách avalonskélzo zrcadla, jsem satřila saznu sebe v šatech kněžky a s vysokou ko~unou Pani života...

"Ale já jsem stará, stará, patřim už smrti, ne životu... "zašeptala jsem a z tichu jsem zas a znovu slyšela rituálni sLova života ze rtů Bolza. " .. Může být stará či mladá, jak se ji zlibi... " a řed m ýma očima se zrcadlila moje tvář opět mladá a /tezká jako tvář děvčete, které se vzdalo mla,dému Jelenu čelicimu běžicim jelenům... ano, a byla jsenz stará, když ke mně řišel Accolon, řesto jsem Ito poslala bojozat s osudem, obtěžkána jelto ditětem.. . a přestože jsenr stará a nepLodná, život ve Trtně dosud pulzuje jako věčný život země a Pani... a Bůlt stál řede mnou, věčný Bůh, ktezý mě volal k životu... a tak jsezn učinila jeden krok a pak dalši a ak jsem stoupala, stoupaLa ze tmy a následovala jsem vzdálené tóny harfy, které mi zpivaly o zelených kopcicla Avalonu a o vodrich života... Zjistila jsent, že jsem na no/totc a že natahu ji ruce ke Kevinovi... a on něžně odložil harfu a ucltoil mě, napůl v mdlobách, do své/zo náruči. A na okamžik mě hřály teplé ruce Bolta... a ak to byl jen Kevinův sladký nzelodický, napůl výsntěšný lzlas, který řekl: "Neudržim tě Morgaine, to dobře viš, " a jentně mě osadil na židli. "Kdy jsi naosledy jedla, Morgaine?" "Už si zevzpominám," přiznala jsem a najednou. jsem si uvědomila, jak jsent smrtelně slabá; zavolal služebnozc a řekl ji jemným, ale pevnýyrz ltlasem druida a Léčitele: "Přines pani nějaký clzléb a teplé mléko s medem. " Zvedla jsern odmitavě ruku a žena se tvářila uraženě, ale nyni, když jsem s vzpomněla, vybavila jsem si, že mě clztěla krnzit stejnými věcmi. Udělala však, o co ji žádal, a když se vrátila, Kevin uchopil chLéb, ulomil kus, namočil do mléka a něžně mne po sousteclz krmil.

"Už ne," řekl. "Moc dlouho jsi ltladověla. Ale než půjdeš spát, rnzcsiš se na trochu mléka s rozmichaným vajičkem... ukáži jim, jak to nzaji udělat. Pozitři u sna.d budeš silnější, aby ses moltla vydat na cestu. "

A najednou jsem začala plakat. Konečně jsem lakala, ýlakala jsem ro Acco-lona leziciho ve své rakvi aro Artuše, který mě nyni nenávidi, a pro Elaine, kte bývala moxc přitelkyni... a pro Viviayte pohřbenou v křestřznském Izrobě, a ,

Igraine i kvůli sobě, která toltle všecltno prožila... a on znovu řekl: "Ubohá Morgaine, ubohé děvče, " a držel mě na své kostnaté Izrudi, a já jsem plakala, až jsem vylakala všechny slzy a on zavolal moje ženy, aby mne odnesly do ostele.
A orué za mno/to dni jse7rz spala. A dva dny nato jsem se vyravila do Avalonu.

Z té cesty na sever si toho nzoc neamatuji, nebylo mi dobře zza duši ani yza těle. Moc jsem se nedivila, že mě Kevin o justil, než jsem dojela k jezeru. Dostala jsem se ke břehu ři záadu sLzcnce, kdy vody jezera nabývaji ncdé barvy a nebe je v jednom oltni a v té olznivě zbaruené vodě se objevila bárka, pomalovaná a celá pokrytá černými vlajkami a vesla tiše nabirala vodu, tak tiše jako ve sntz. A na okamžik to vyadalo ja.ko Poszátná lod na moři bez břehu, o kteréziz nesmim mluvit, a ta tmavá postava na řidi byla Ona a nějak se mi odařlo překonat hranici mezi zemi a nebent... ale nevim, zda to bylo skutečné či to byl sen. A adla na nás mllza a já ve skrytu duše cítila ten zná.mý pocit, který mi napovidal, že jsem znovu za svém mistě.
Na břelzu zně řivitala Niniazze, vzala mě pod paži, ne jako cizi žena, kterou jsem viděla pozcze dvakrát, ale jako dcera, která zdravi matku, kterou neviděla mnoho let; a ak mě odvedla do domu, kde kdysi bydlela Viviane. Tentokrát neposlala mladší kněžku., aby se o mě starala, ale starala se o mě sama, uložila mě do postele ve vnitřni nzistnosti v donzě a přinesla mi vodu z Posvátné studny; a když jsem ji oclzutnala, oc/zopila jsem, že i když se btcdu léčit dlouho, nakonec se uzdravim.
O sile jsem tolto věděla dost. Byla jsem spokojená, že jsem mohla odložit břemeno světa; byl čas necltat to na ostatnich a dovolit svým dcerám, aby se o mne staraly. Pomalu, pomaloučku jsem v klidném Avalonu znovu získávala silu. Tam jsent se konečně mohla oddat smutkzc ro Accolona - ne kvůli zmarněnvm nadějint a plá-nůrn... pochopila jsem, jak byly blálzové; byla jsem kněžkou Avalonu, ne králov-nou. Mo/zla jsem však trucltlit nad krátkým a Izořkým létem, kdy jsme se milovali; mohla jsem se podvolit žalu nad dítětem, které se nedožilo svého narozeni, a znovu trět výčitkami, žejsem ho sama oslala do královstvi stinů. Bylo to dloulté obdobi stnutku a bývaly chvile, kdy jsem uvažovala, zda budu truchlit po celý zbytek svého života, nebo zda se od toho ještě někdy osvobodim. A nakonec jsem si řece jen dokázala vzomenout na dny lásky bez pláče, bez nekonečnélto smutku, který se Izronzadil jako slzy ze samého dna mé duše. Smutek se vzominkou na lásktc nejde dolLroznady a dokonce ani ve sneclt jsem už po čase nevidala jelto tvář, a ačkoliv jsem o tom toužila, konečně jsent zjistila, že je to tak dobře, jinak byclt stráxiila zbytek života jenom sněnim... konečně přišel den, kdy jsem se dokázala olzlelnout zpět a věděla jsem, že doba smtztku je u konce; můj milenec a moje ditě jsou na drultém břehu., a i kdybych se snažila se s nimi sejit za branami smrti, nikdo z nás by se to zedozvěděl... ale já jsem žila a byla jsem v Avalontc a dostala jsem úkol dělat tam nyni Pani.
Netušim, kolik let jsem v Avalonu před koncem života žila. Vzpominám si jen, že jsem lula v nekonečném klidu bez jména, za hranicemi radosti i smutku, znala
♀

jsem klid a drobné úkony každodennilzo života. Nizziane stála vždy po mém he:u; a také jsem poznala Nimue, ze které vyrostlo vysoké, ticlzé, světlovlasé děvče. Byti hezká jako Elaine, když jsem ji poznala. Stala se mi dcerou, kterou jsem nikdf neměla, a p-iclzázela za ntzou den po dni a já jsem ji učila v.šec/zno, co jsem sc naučila od Vivircnn, v pzzmiclz leteclz v Avalonu.
Za těclato poslednich dnů byli i někteři, kteři viděli /zosvátzzou r.esnainu, jež kdysi oprué kvetla pro sloupence Krista a ted zictivali v Avrclonu své/zo křestanskélta Boha v miru a nesnažili se zbavit svět krásy, aLe mit jej rádi tak, jak jej Bzh stvoTTl. V těclato dneclz řiclzázely totiž do Avalozzu početné skuiny lidi, aby unihly ostrýe a mrazivým větrům ronásledováni a slepéhn fanatismu. Palricius stanovil ztovou podobu vvzraáváni viry, nový poltled ua .svět, ve kterém nebyl rostor pro skutečnoe krásu. a tajemstvi věci přirody. Od těchto křeslanů, kteři se k nrim zctt.kali, aby se ochránili před přilišným

pobožnůstkářstvim vlastnich souvěrcz, jsem se něce naučila, přžnejmenšim o Ježiši z Nazaretu, tesařově synu, který za svého životQ dosáhl božské přirozenosti a kázal o pravidleclz snášenlivosti; a tah jsenz zji,sůlEry že jsem se ve skutečnosti nihdy neřela s Kristena, a.le s jelio blálzozmi úzkarsým kněžimi, kteři mylně zydávali svoje předsudky za jelzo nrizory, Netušim, zda to byly tři roky, pět let nebo deset, než nastal kozzec. Šlyšeln jsen jak se šeptá o vnějšim světě jako o světě stinů, jako o ozvěně kostelzich zvonů, kteriE jsme na břehu jezera občas slýchali. I eděla jsem, kdy zenař-el Uriens, ale netruchtils jsem pro nělzo; ro mne zenzřel již před mzzoha lety, ale mohla. j.sem doufat, nakonec pro svzij žal našel nějakou útěclzu. Byl ke znně laskavv, jah dovedl, á Fo ho necluim odačivat v okoji.

Občas se doslechnu něco o Arlušovýclz skutciclz i o činech rytířů, ale v klt Avalonu se nti zdá, že na tom nezáleží; tyto skutky nti přiJzadaji jako staré přálh, a legendy, takže nikdy nevim, zda promlouzaly o Artušovi, Caiovi a Lancelotrii nebo o Llyrovi a dětech Daazy; nebo kd1ž se šeptaji píbělzy o kisce Lancelom a Gzuenlzzuyfar nebo později o Marcusově žezzě Isottě a mladém Drzrstanovi, neS nakonec jen o převyprávěni sLarélzo fiřiněhzi o Diarrnidovi a Graizzn.é z dávnyt časů? Zdálo se mi, že jsem ty pběhy slyšela všeclzny už dávno v dětstvi. A pak jednou nrc jaře, když se zezně před 7aámi jrostirala ve v.ši nrídlze.ře a když zvrci avalonské jabloně kvetly bilými květy, Raven orušila .svoje mlčeni výkřikera, který pronikl do mé m .ysli a vrátil mě zpět k záležito.stem vnějšilao světa, o kterái jsem si nzyslela, že jsem jej již jednou provždy opustila.

eč, čarovný meěje pryč... hledejte misku, hledejte ost" ní posvátné pi-edměty... jsou piyč, někdo námje vzal.. " MoI-gaine slyšela ten výkřik ze spaní, a přesto, když s po špičkách vplížila do pokoje, kde spala Raven sama, mlčenlivá ja vždycky, ženy, kteréji obsluhovaly, nevěděly nic.

VĚZEŇ V DUBU 693

"Nicjsme neslyšely, Paní," říkalyjí. "Tadyje ticho. Nebyl tojen nějaký zlý sen?"

"Kdyby to byl zlý sen, potom by se musel zdát i kněžce Raven," řekla Morgaine a zahleděla se na klidné obličeje děvčat. Pi-ipadalojí, že s kaž- dým rokemjsou kněžky v Domě panen mladší a mladší,jsoujako děti... jak mohou být tak mladým děvčatům svěřovány posvátné úkoly? Panny, jejichž ňadra začínají teprve nabývat ženského tvaru... co ty mohou vědět o životě Bohyně, kterýje životem světa?

A znovu se jí zdálo, že Avalon proř-ízl otřesný výkřik, který musel poplašit každého. Obrátila se na ženy s otázkou: "Tedjste to už slyšely?" Opět se na ni překvapeně podívaly a řekly: "Copak sníš, Paní, s otevře-nýma očima?"

A Morgaine si uvědomila, že ten hořký výkř ik hrůzy a zoufalství neměl žádnou zvukovou podobu.

Řekla: "Půjdu za ní."

"Ale to nemůžeš..." chtěla ji zarazit jedna z nich, ale potom ucouvla, ústa otevřená, a uvědomila si, kdo Morgaine doopravdyje, a když kolem ní Morgaine procházela, sklonila hlavu.

Raven seděla v posteli, dlouhé vlasyjí rozcuchaně povlávaly kolem hla-vy a oči měla naplněné děsem; v první chvíli si Morgaine myslela, že sejí skutečně zdálo něco zlého a že Raven vstoupila do světa snů... Ale ta zavrtěla hlavou a bylo vidét, že je zcela vzhůru a při smyslech. Zhluboka se nadechla a llIorgaine poznala, že se snaží promluvit, ovlád-nout po létech mlčení svůj hlas; ale hlasji neposlouchal. Nakonec, celá se ti-esouc, ze sebe dostala: ;Vidělajsem-vidělajsem... zradu, Morgaine, na všech těch nejposvátnějších místech v Avalonu... nevidělajsemjeho tvář, ale vím, že má v ruce velký Excalibur..." Morgaine natáhla ruku, abyji utišila. Řekla: "Podíváme se do zrcadla, až bude vycházet slunce. Nesnaž se mluvit, moje nejdražší." Raven se celá dosud třásla; Morgaineji pevně objala a ve světle plápolající pochodně viděla, že Raven má ruku vrásčitou a posetou temnými skvrnami stáří a že její prstyjsoujako zkroucené provázky pokrývající úzké drobné kosti. Jsme staré, pomyslela si, ohě dvě, my, které jsnze sem řišly jako děvčata, abychom sloužily Viviane... ach Bolayně, ta léta, kterri uplynzcla... "Ale já teď musím

mluvit," zašeptala Raven. "Mlčela jsem příliš dlou-ho... mlčela jsem, i když jsem se bála, že k tomuhle dojde... slyšíš tu boui-ku a ten déši-blíží se bouře, která se pi-ežene nad Avalonem a smete ho svými přívaly... a nad zemí nastane tma..."
"Buď zticha, má drahá! Uklidni se," šeptala Morgaine a objala třesoucí se ženu. Uvažovala, zda Raven nemá něčím zatemněný rozum, zda to není jen nějakájejí představa, horečnatý sen... žádná bouřka se neblíží, nikde ani kapka deště, venku nad Avalonem krásně svítí měsíc a sad v měsíčním světle září bílými květy. "Neboj se. Zůstanu tady s tebou a ráno se podí-váme do zrcadla, abychom zjistily,jestlije to pravda."
♀

Raven se usmála smutným úsměvem. Vzala Morgaininu pochodeň a zhaslaji; v nastalé tmě Morgaine viděla štěrbinami v proutěné zdi,jak se v dálce náhle zablýsklo. Bylo ticho a potom se velmi daleko ozvalo slabé zahřmění. "Nezdá se mi to, Morgaine. Přijde boui-e ajá se bojím. Ty máš víc odvahy nežjá. Žilajsi ve světě a znáš skutečné hrůzy, nejen sny... ale nyní asi budu muset pi-erušit svoje mlčení jednou provždy... a mám strach..."
Morgaine si lehla vedle ní, přetáhla přes obě Raveninu pi-ikrývku a vzala Raven do náručí, aby se přestala chvět. Jak tiše ležela, naslouchala ženinu dýchání a vzpomněla si na tu noc, kdy sem přivedla Nimue, ajak Raven za ní tehdy přišla, abyji přivítala do Avalonu... proč mi tedpřipadci, že ze všeclc lcísek, které jsem kdy poznala, je talale ta nejoravdovější... ale držela Ravenjemně a hlava druhé ženyjí spočívala na rameni. Snažila seji utišit. Po chvíli se ozvalo velké zahřmění, obě je vyděsilo a Raven zašeptala: "Slyšíš?"
"Utiš se, má drahá,je tojen bouřka." A pi-i těch slovech se spustil déšt a narážel na střechu a s ním do místnosti pronikal chladný vítr, kteiý znemožňoval i-eč. Morgaine ležela tiše, prsty měla propletené s Raveni. nými a ujišlovala se: Je to jen bouřka, ale něco z Raveniny hI-ůzy přešlo na ni a začala se také chvět.
Bouře, která se snese z nebe a rozdyti Camelot a zniči léta mirn, klerý Artuš pro tuto zemi vvdobyl...
Snažila se vyvolat si vidění, ale hřměnijí bránilo v soustředění;jediné, co mohla, bylo ležet blízko Raven a opakovat si znovu a znovu: Je to jert bouřka, bouřka, déšt a vitr a lzrom, to neni liněv Bolayně. ..

Po dlouhé době bouře ustala a Morgaine se probudila do svěžíha omytého světa; nebe bylo jasné, bez mráčku, jen na listech se třpytil kapky vody a na každém stéblu trávy zůstaly krůpěje, jako kdyby svět by! ponořen do vody a ještě nestačil oschnout, ani vodu ze sebe setřásG Jestliže Ravenina bouře se měla vskutku přehnat nad Camelotem, zůstane i tam svět po probuzení tak krásný? Nějak to nedovedla posoudit. Raven se probudila a podívala se na ni očima plnýma děsu. Morgaine tiše a prakticky jako vždycky poznamenala: "Hned zajdeme za Ninianc a pak se odebereme k zreadlu di-ív, než vyjde slunce. Jestliže nás má postihnout hněv Bohyně, musíme vědět,jak a kdy."
Raven mlčky přikývla, ale když se oblékly a chystaly se odejít z domu=. dotkla se Morgaininy paže. "Běž za Niniane," zašeptala a snažila se ovlád nout svůj neposlušný hlas, ,já přivedu - Nimue. I ona je součástí toho-= to...
V první chvíli byla Morgaine tak překvapená, že chtěla protestovaf; potom však pohlédla k blednoucímu nebi na východě a šla. Je možné, Raven viděla ve zlém snu proroctví, a to je ten důvod, proč sem m př-ivést Nimue a udržet vše v tajnosti. Vzpomněla si na den, kdyjí Vivi

sdělila její vlastní poslání, a pomyslela si: Ubolaé děvče! Ale byla to vůle Bohyně, všechnyjsou vjejích rukou. Jak v tichosti sama procházela vlh-kým sadem, všimla si, že nakonec všechno není tak poklidné a krásné... vítr serval květy a sad byl pokry,tý bílou vrstvou okvětních lístků, která vypadalajako sníh; letos na podzim bude málo ovoce.
Můžeme zr.sit semeno a obdělatůáu. Ale ocze Jeji Laskavá řízeň přinese při sklizni ovoce...
Proč si jak dělám starosti? Bnde to tak, jak Ona si ónde řát... Niniane,

kterou probudily ze spánku, se na ně dívala, jako kdyby se pomátly. To není žádná pravá kněžka, pomyslela si Morgaine; Merlin mluvil pravdu-zvolilijijenom proto, žeje Taliesinovou příbuznou. Přišla zřejmě doba ukázat, kdoje pravou Paní z Avalonu; měla bych zaujmout svoje místo. Nechtěla Niniane nijak urazit nebo budit dojem, že usiluje o moc a že ji chce sesadit, měla svou moc... ale není to pravá kněžka, zvolená Bohyní, když mohla spát při Ravenině ki-iku. Přesto ta žena pi-ed ní zvládla všechny úkoly, které je třeba vykonat, aby se stala kněžkou; a Bohyněji neodmítla. Co po ní Bohyně chce?

"Říkám ti, Niniane, viděla jsem to a stejně tak i Raven... musíme se podívat do zrcadla, dříve než yjde slunce!"

, Já v takové věci moc nevěřím," pi-iznala se Niniane tiše. "Co musí přijít,jistě přijde... alejestli chceš, Morgaine, půjdu s tebou." Tišejako černé tečky na bílém zmáčeném světě se posunovaly směrem k zrcadlu pod Posvátnou studnou. Ajak pi-icházely, Morgaine koutkem oka viděla jako stín ysokou mlčící postavu Raven, zahalenou závojem a Nimue vedle ni, jako poupě k rozvinutí. Morgaine až užasla nad dívči-nou krásou - dokonce i Gwenhuyfar, když byla mladá, v období své největší krásy takhle neypadala. Ucítila bodnutí závisti. Mně se takovélao daru od Boiayně nedostalo, zrz všeclano, co musim obětovat... Niniane řekla: "Nimueje panna. To ona musí pohlédnout do zrcadla." Čtyři temné postavy se odrážely od světlého povrchu jezírka, pod bledým nebem, na kterém se začaly objevovat narůžovělé proužky ran-ních červánků. Nimue přistoupila ke kraji jezírka, rozčísla si oběma ru-kama svoje dlouhé světlé vlasy a Morgaine si v duchu vybavila povrch stříbrného umyvadla a Vivianin klidný hypnotický obličej... Nimue se ozvala klidným udiveným hlasem: "Co chceš, abych, Matko, zjistila?"

Morgaine čekala, že Raven promluví, ale bylo ticho. Konečně promlu-vila Morgaine: "Byl porušen klid Avalonu a stal se obětí zrady? Co se stalo s posvátnými královskými klenoty?"

Ticho. Pouze párvrabců zacvrlikalo ve větvích a bylo slyšet zurčení vody dopadající z Posvátné studny dojezírka. Na svazích pod nimi Morgaine viděla poničené sady a Zysoko nahoře bledé stíny kamenného kruhu na Mohyle.

Ticho. Konečně se Nimue zavrtěla a zašeptala: "Nevidímjeho tvái-..." ♀

a voda se zčeřila a Morgaine připadalo, že vidí nahrbenou postavu, jak se pomalu a těžce pohybuje vpřed... viděla místnost, kde tiše stála ten den za Viviane, když Taliesin vkládal Artušovi Excalibur do ruky a slyšela jeho naléhaý hlas...

"Ne - to znamená smrt dotýkat se posvátných korunovačních klenotů bez přípravy..." Morgaine na okamžik zaslechla Taliesinův hlas, nebyl to hlas Nimue... ale on měl na to právo, byl Merlinem britským, to on je vzal z úkiytu - kopí, pohár a misku -a ukryl posvátné předměty pod svůj pláší, vyšel ven a kráčel po hladině jezera směrem k místu, kde ve tmě zářil Excalibur... Posvátné královské předmětyjsou nyní zase pohromadě. ;Merlin!" zašeptala Niniane nahlas. "Ale proč?"

Morgaine si uvědomovala, že má tvái- ztuhlou na kámen, když řekla: ; Jednou mi řekl tohle: Avalonje nyní vně světa a posvátné věci musí být uvnitř světa, aby mohly sloužit člověku a bohům, al již jim člověk říká jakkoli..."

"Znesvětíje," prohlásila Niniane rozčileně, "a nechája užívat Bohem, který postupně vymýtí všechny ostatní bohy...

V tichu, které následovalo, slyšela Morgaine monotónní vyzpěvování mnichů - Kyrie eleison Clariste eleison. . . Bože, smiluj se nad námi, Kriste, smiluj se nad námi... Posvátné královské klenoty byly jen symboly, přesto jistě Bohyně dopustila, aby se toto stalo, abyjim dala znamení, že Avalon tyto předměty dále nepotřebuje, že by se měly dostat do světa a ku prospěch lidem...

Morgaine dosud před očima hořel planoucí ki-íž; přikryla si oči a od-vrátila se pi-ed oslnivým světlem. "Anijá nemohu zrušit Merlínovu přísa-hu. Složil Velkou pi-ísahu a podstoupil Velký sňatek se zemí místo krále a ten nyní křivě pi-ísahal a zaplatí za to životem. Aleještě než naložím se zrádcem, jak je mou povinností, musím se zabývat zradou. Královské. pi-edměty musí být navráceny Avalonu, i kdybych je sem měla donést vlastníma rukama. Za úsvitu se vypravím na Camelot." A najednou před sebou vidělajasný plán, když Nimue zašeptala: "Musímjít také? Je to mojc povinnost pomstít sejako Bohyně?"

Ona, Morgaine, se postará o posvátné klenoty. Byly ponechány vjejt, péči, a kdyby zaujala svoje postavení tady místo utápění se ve smutku a uvažování o

vlastním pohodlí, nikdy by se tohle nestalo. Ale Nimue st stane nástl-ojem zrádcova potrestání.
Kevin Nimue nikdy neviděl. Ze všech, kteří žili v Avalonu, neviděl. ; Merlin nikdy tu, která žila v ústraní a pod přísahou mlčenlivosti. Ajalt :... vždy vyjde najevo, když se Bohyně rozhodne někoho potrestat, bude to Merlinova vlastní slabost, která ho zničí.
Zaíala pěsti a procedila mezi zuby... jak mohla kdy být k tomu zrádct tak měkká...? ;Vypravíš se na Camelot, Nimue. Jsi sesti-enicí královnyr Gwenhwvfar a dcerou Lancelotovou. Poprosíš královnu, abys mohla po~ e bývat mezi jejími dámami a požádáš ji, aby udržela v tajnosti, dokonca

i před králem Artušem, žejsi kdy žila v Avalonu. Předstírej dokonce, když to bude nutné, že se z tebe stala křeslanka. A tam se seznámíš s Merlinem. Má jednu velkou slabost. Věří, že ženy se ho straní, protože je chromý a protože si myslí, žeje ošklivý. A po ženě, která dá najevo, že se ho nebojí nebo že si ho neoškliví, po ženě, která mu znovu dokáže, že je mužem, pak touží, strachuje se o ni a dovede pro ni udělat cokolic,, dokonce i položit život... Nimue," řekla a pohlédla zpříma do yděšených očí děvčete, "ty ho svedeš. Pi-ipoutáš ho k sobě takovými kouzly, že se stane tvým otrokem, duší i tělem."
"A pak," ptala se Nimue, celá se chvějíc, "co bude potom? Musím ho zabít?"
Morgaine chtěla odpovědět, ale Ninianeji předběhla.
"Smrt, kterou bys mu dopřála, by by,la pro takového zrádce pi-íliš rychlá. Musíš ho přivést omámeného do Avalonu, Nimue. A zde zemře smrtí zrádce začarován v dubovém háji."
Morgaine se celá chvěla, protože věděla,jaký osudjej čeká-bude zaživa stažen z kůže a potom bude živý vržen do pukliny v dubu a otvor bude zacpán proutím a zamazán hlínou, tak aby zbyl prostor jen na dýchání a nemohl tak iychle zemi-ít... Sklonila hlavu a snažila se zakrýt, jak se chvěje. Nad vodou vystoupilo oslepující slunce; nebe bylo poseto světlými obláčky, jak bývá na úsvitu. Niniane i-ekla: "Naše práce tady skončila. Pojd, Matko..." ale Morgaine se od ní odtáhla.
"Neskončila - ted se musím vypravit na Camelot. Musím se dozvědět, jak zrádce naložil s posvátnými korunovačními klenoty." Povzdechla si; věřila, že Avalonjiž nikdy neopustí, ale nikdojiný to udělat nemůže. Raven natáhla ruku. Chvěla se tak silně, že Morgaine měla strach, že upadne; a nyní zašeptala svým poničeným hlasem, ktexý zněl jen jako tiché syčení a škrábaljako vítr v uschlých větvích stromů: "Ijá musímjít... je to můj osud, že nebudu ležet tam, kde leželi všichni pi-ede mnou v pohádkové zemi... Pojedu s tebou, Morgaine."
"Ne, ne, Raven," bránila jí Morgaine. "Ne, ty ne!" Raven ještě nikdy neopustila Avalon, za celých padesát let... jistě tu cestu nepi-ežije! Ale nemohla i-íci nic, co by, otřáslo Raveniným rozhodnutím; ta se chvěla hrůzou, ale byla neoblomná: viděla svůj osud a musí jet s Morgaine, za každou cenu.
"Alejá," pravila Morgaine, "nepojedu,jak by cestovala Niniane, se vší slávou, v kněžském rouchu a v nosítkách Avalonu, nenechám se donést až na samotný Camelot," uamítla. "Pocestuji v přestrojení za starou ven-kovskou ženu, takjako mnohokrát za staiých časů cestovala Viviane." Ale Raven zavrtěla hlavou a řekla: "Aí pojedeš po kterékoli cestě, budu tě doprovázet." Morgaine dosud cítila smrtelnou hrůzu - ne kvůli sobě, ale kvůli Raven. Přesto řekla: ;Staniž se," a přichystaly se na cestu. Druhý den vyrazily tajnými stezkami z Avalonu. Nimue cestovala ve státní záležitosti jako příbuzná královny po hlavních cestách, zatímco Morgaine s Raven, ♀

oblečeny v nenápadné hadry žebraček, se kradly postranními cestami a ke Camelotu míi-ily pěšky.
Raven byla silnější, než si Morgaine myslela; jak postupovaly den po dni, pomalu, krok za krokem, občas to vypadalo, že právě Raven je ta silnější. Prosily u dveří na farmách o zbytky masa ajednou spaly v opuš-těné bývalé římské vile a další noc v kupce sena. A konečně poslední noc poprvé zajejich mlčenlivou cestu, Raven promluvila.

"Morgaine," řekla, když ležely bok po boku, zahaleny do svých pláštů ve stínu sena, "zítra slaví na Camelotu Velikonoce a my tam musíme být za svítání."

Morgaine se chtěla zeptat proč, ale věděla, že Raven byjí na to neod-pověděla, že to četla vjejich osudech. A takjen i-ekla: "Potom tedy odtud odejdeme pi-ed svítáním. Není to déle než hodinu cesty - mohlyjsme do-razit až ke Camelotu a přespat vjeho stínu, kdybys mi to řekla dřív, Raven." "Tojsem nemohla," zašeptala Raven, "mělajsem obavy." A Morgaine poznala, žejejí přítelkyně ve tmě pláče. ; Já mám eakový strach, Morgaine, takový strach!"

Morgaineji odbyla: "Říkalajsem ti, že máš zůstat v Avalonu!" "Ale tady mne čeká práce Bohyně," šeptala Raven. "Po všech těch letech, co jsem žila v ústraní v Avalonu, po mně chce naše Matka Cerid-wen tohlejako odplatu za všechno bezpečí, které mi po tv roky poskyto-vala... alejá z toho mám takovou hrůzu. Morgaine, drž mě, Morgaine,a se tak bojím..."

Morgaine ji k sobě přivinula a políbila, kolébala ji jako dítě. Potom, jako kdyby společně vstoupily do velkého ticha, držela Raven u sebe; dotýkala sejí ajejich těla se k sobě tiskla,jako kdyby zešílely. Žádná z nich nepromluvila, ale Morgaine cítila,jak se svět kolem nich oti-ásá zvláštním posvátným iytmem, v naprosté tmě novoluní - žena proti ženě, stvrzovaly život ve stínu smrti. Jako děvče a mladý muž při světlejarního úplňku pi. beltanských ohních stvrzují život v toku jara a období i-íje, které může přinést smrt v poli jemu a smrt při porodu dívce; tak jako stín a temná tvář obětujícího boha, tak dnes kněžky avalonské společně vzývají život Bohyně a onajim neslyšně odpovídá... Konečně ležely klidnějedna dru-hé v náručí a Raven posléze přestala plakat. Leží tu jako smrt samá a Morgaine, cítíc, jak se Raven zpomaluje tlukot srdce, si pomyslela: Musim ji nechn:t jit i do stinu smrti, jestliže to bu.de vůle Bolzyně... A nemohla ani plakat.

Toho rána si ve zmatku a chaosu před branami Camelotu dvou venko-vanek, které se tu zčistajasna objevily, nikdo ani nevšiml. Morgaine byla na ruch zvyklá, ale Raven, která žila tak dlouho v ústraní v poklidném Avalonu, zbledlajako stěna a snažila se skrýt pod potrhanou plachetkou Morgaine byla také zahalena do šály - protože byji někdo mohl poznatf" i sjejími prošedivělými vlasy a v hadrech venkovské ženy.

VĚZEŇ V DUIU 699

Honák prodírající se pi-es nádvoří a ženoucí pi-ed sebou tele do Raven strčil, ažji málem porazil, a zaklel. Morgaine se před ni rychle postavila a řekla: "Moje sestraje hluchoněmá," ajeho výraz se změnil. "Ach, chudinka - podívejte, tamhle nahoi-e v dolní části královy síně pořádají slavnostní večeři. Můžete se dostat až k těm dveřím a podívat se, až budou všichni pi-icházet - král chystá na dnešek v síni s kněžími velkou slavnost. Vy jste asi ze severu a nic o tomhle nevíte, že jo? Nu, každý v tomhle kraji ví, že je to jeho zvykem - nikdy si sám nesedne k velké hostině, dokud nepřipraví nějakou skvělou podívanou a dneska jsme slyšeli, že to bude něco vskutku úžasného."

O tom nepoclzybuji, pomyslela si Morgaine s opovržením, ale muži podě-kovala drsným lidovým nái-ečím, které užila už pi-edtím, a táhla Raven za sebou k dolní síni, kde se to začalo zaplňovat davy - štědrost krále Artuše pi-i hostinách byla všeobecně známa a tohle bude nejlepší večei-e, kterou mnozí lidé za celý rok budou mít. Ve vzduchu bylo cítit vůni pečeného masa a většina lidí do sebe strkala a lačně se ojídle, kteréje čekalo, bavila. Pokud šlo o Morgaine, dělalo sejí zlejen z pomyšlení, že by měla něco sníst a stačiljíjediný pohled na bílý vyděšený obličej Raven, aby usoudila, že bude lepší, když se stáhnou do úseraní.

Nemělr sem chodit. To jcí jsem selhala a neviděla j.sent nebezpeči, které larozi posvátnýrn králnvským klenolům; trualo mi řiliš dloulzo, než jsem poznala, že Merlán je zrridce. A kdvž jsem učinila, co jsem učirzit musela, jak se rni odaři urchnout zpěi do Avalonsc? Když je Raven v tak špainém stavr? Našla koutek, kde sijich nikdo nevšimne, ale odkud docela dobře uvidí, co se bude dít. V horní části místnosti stál velký hodovní stůl, Kulatý stůl, kteiý se v tomhle kraji stal již legendou, s velkým stupínkem pro krále a královnu a s napsaný,mijmény rvtíi-ů z Artušovy družiny na stolcích, kde obvykle sedávali. Na stěnách visely nádherné korouhve. Po létech, které Morgaine strávila v asketickém prosti-edí Avalonu,jí to připadalo ki-iklavé a nevkusné.

Po nějaké době nastal pohyb a odněkud se ozvaly trubky a davem proběhl vzrušený šepot. Morgaine si pomyslela: Bzute to zvláštni pozorova.t dv2i.r zvenči, když :sen tak dloul2o byla jefao součásti! Cai zrovna otvíral velká vrata v horní části síně a Morgaine se odvrátila - Cai byji poznal, a by byla

oblečena do čehokoliv! Ale proč by se měl dívatjejím směrem? Kolik let uběhlo, zatímco si klidně žila v Avalonu, neměla ani tušení. Artuš jí však připadal ještě n,šší a vznešenější, vlasy měl tak světlé, že nikdo nemohl poznat, zda má mezi pečlivě učesanými kudrnami sti-íbrné prameny. I Gwenhwyfar, ačkolivjí pod pečlivě vypracovanými šaty ňadra visela, se držeLa zpříma a byla štíhlájako vždycky.

; Jen se koukněte,jak mladě královna vypadá," zamumlalajedna Mor-gainina sousedka, "a pi-esto siji Artuš bral ten rok, co se mi narodil první syn, a podívejte se na mě." Morgaine pohlédla na řečnici, shrbenou a bezzubou, ohnutoujako luk. "Slyšelajsem, že králova sestra víla Mor-♀

gaine, ta čarodějnice,jim dala oběma kouzlo, aby zůstali věčně mladí..." "Kouzlo nekouzlo," zamumlala další bezzubá stařena, "kdyby se krá lovna musela ve dne v noci starat o chlív a kdyby každý rok porodila děcko a musela ho kojit v časech dobrých i zlých, potom by z té krásy mnoho nezbylo, Bůhjí přejjen to nejlepší! Věci se mají takhle, ale přála bych si, aby mi někdo řek, proč někdo má v životějen to dobrý, ajájen to špatný?"

"Přestaň reptat," i-ekla ta první. "Dneska si naplníš bi-icho a uvidíš všechny pány a paničky a víš, co říkali staří druidové o věcech, pročjsou, jaké jsou. Královna Gwenhwyfar má krásné šaty a šperky a královské starosti, protože se chovala dobi-e ve svém posledním životě, a takové, jako jsme já nebo ty, jsme chudé a ošklivé, protože jsme byly hloupé ajednoho dne, jestliže si dáme v tomhle životě pozor, čeká nás po smrti taky lepší budoucnost."

"Ach, tojistě," zamumlala druhá stařena, "kněží i druidovéjsou všichni stejný. Druidové říkají, a i-íká to i náš kněz, že když budeme ve svým životě plnit svoje povinnosti, dostanem se do nebe a budeme žít s Ježíšem a bu-deme s ním hodovat ujednoho stolu a už se nikdy nevrátíme do tohohle zatracenýho světa! šechno to dopadne stejně, af si říkají, co chtějí-někteiý se narodějí chudý a chudý umi-ou ajiní mají všechno po svýml" "Ale slyšela jsem, že není tak šťastná," řekla další ze skupiny stařen namačkaných u sebe. "Přes všechno svoje kralování nikdy neporod á jediný děcko, ajá mám pěknýho synka, kterej pro mě pracuje na statku ajednu dceru, co se provdala za muže z vedlejšího hospodái-ství, a další, kteráje ujeptišek v Glastonbury. A královna Gwenhwyfar musela adop. tovat tamhle sira Galahada, kterýje synem Lancelota její vlastní sestře-nice Elaine, aby se mohl stát Artušovym nástupcem!"

"No jo, to se říká, ale ty víš a já vím, že když královna Gwenhwyfar nebyla u dvora někdy v šestém nebo sedmém roce královy vlády - tak nějak - co si myslíš, že si to nedovedem spočítat na prstech? Manželka mýho nevlastního bratra dělala tehdy u dvora v kuchyni a říkala, že se běžně mluví o tom, že královna tráví noci v jiný posteli nežli v posteli svýho manžela..."

"Bud zticha, ty stará klepno," oki-ikla ji první žena. , Jen al tě neslyšf některá z těch komorných a utopí tě v iybníčku za pomluvy! Já říkám, že Galahad je dolirej Iytíř a bude z něho dobiý král, at žije král Artušl A komu záleží na tom, kdojejeho matka? Já sama si myslím, žeje tojeden z Artušových levobočkú - rná světlý vlasyjako on. A podívej se tamhle na Mordreda - každý ví, že ten je králův hastard s nějakou poběhlicí." "Já o tom slyšela ještě horší věci," pi-etrumfla ji další z žen. "Slyšela jsem, že Mordredje synjedný z těch čarodějnic, co si Artuš vzal ke dvoru, aby mu začarovaly duši, aby žil sto let-uvidíte, že vůbec nebude stárnouG vidíte, tamhleje pan Mordred. Jen se podívejte na Artuše, musí mu být padesát a vypadá o dobrých dvacet míň!" Přidala se další stařena a plně

se vyžívala v dráždivém předmětu hovoru. "Co mněje po tom?,Jestliže se dábel stará o takový věci, měl tamhle Mordreda udělat víc podobnýho Artušovi, aby ho každej mohl přijmout jako Artušova syna! Artušova matka má v sobě starou krev Avalonu - copak jste nikdy neviděly paní Morgaine? Je taky tmavá a Lancelot, kterýje takyjejí příbuzný, byl zrovna takový... Spíš bych uvěřila tomu, co se říkalo di-ív, že Mordredje Lance-lotův bastard s paní Morgaine! Stačí se na ně podívat - a paní Morgaine byla svým způsobem dost hezká, i když byla malá a snědá." "Není mezi paníma," poznamenalajedna z žen a ta, která měla přbuz-nou

v kuchyni u dvora, rozhodným způsobem prohlásila: "Ale vždyl se pohádala s Artušem a odešla do pohádkové země, ale všichni vědí, že o Dušičkách lítá kolem hradu na košeěti z lískových větví a ten, kdo ji zahlídne, oslepne."

Morgaine schovala tvář v potrhaném plášti, aby skryla svůj úsměv. Ra-ven, která to také slyšela, se na Morgaine uraženě podívala, ale Morgaine zavrtěla hlavou; obě musí zůstat zticha, aby sijich nikdo nevšiml. Rytíři se usadili na svá obvyklá místa. Lancelot zvedl hlavu a rozhlédl se po celé síni. Morgaine na okamžik napadlo, že si jí všiml, že se s ní střetl očima - zachvěla se a sklonila hlavu. Komorníci se pohybovali na obou koncích síně, nalévali rytířům ijejich paním víno, lili dobré hnědé pivo z kožených vaků rnezi venkovany shromážděnými v dolní části síně. Morgaine natáhta svůj šálek i pro Raven, a když Raven odmitta, drsně zašeptala: "Vypij to! Vypadášjak Smrtka, musíš mít sílu na to, co nás čeká." Raven i-iložila dřevěný pohár ke rtům a usrkla. Sotva však mohla polk-nout. Zena, která se vyjádřila, že paní Morgaine byla svým způsobem hezká, sejí zeptala: "Není tvé sestře dobře?"

Morgaine odpověděla:, Je vyděšená, ještě nikdy nebyla tak blízko u dvora."

"Alejsou to šviháci a krasavice, co? Toje ale podívaná! A brzy dostanem i najíst," řekla žena Raven. "Copak ona neslyší?"

"Není hluchá, ale je němá," řekla Morgaine. "Myslím, že trochu po-chopí, kdyžjí něco říkámjá, ale nikomujinému nerozumí."

;TecY, když o tom mluvíš, zdá se mi i slaboduchá," řekla jedna z žen a pohladila Raven po hlavě jako psa. "Je odjakživa taková? Jaká škoda, a ty se o ni musíš starat. Jsi hodná žena. Někdy, kdyžjsou děti takový, lidi je přivážou ke stromujako zatoulanýho psa a tyjí vezmeš ukázat,jakýje to u dvora a vůbec. Jen se podívejte na toho kněze ve zlatý róbě! To je biskup Patricius, i-íkají, že vyhnal ze svý země všechny hady... jen si to pomyslete? Mysliš, že s nima bojoval klackama?"

; To se tak i-íká, znamená to, že yhnal všechny druidy - říkají si hadi moudrosti," poučilaji Morgaine.

"Prosím tě,jak taková obyčejná ženskájako ty to může vědět?" podivila se žena. ;Určitě jsem slyšela, že to byli hadi, a stejně všichni vzdělanci, druidové i kněží, musejí držet pospolu,jinak bv se pohádali. ♀

; Tojistě," přitakala Morgaine, pI-otože na sebe nechtěla více upoutávat pozornost, oči upírala na biskupa Patricia. Za ním stál někdo v mnišském rouše - byla to shrbená postava, celá sehnutá a s námahou mluvila - ale co by dělal Merlin hned za biskupem? Touha dozvědět se to pi-emohla strach z nebezpečí, že na sebe upoutá pozornost. Zeptala se: "Co se to děje? Myslelajsem, že mši už si vyslechli všichni pánové a paní dnes ráno v kapli..."

"Slyšelajsem," ozvala sejedna z žen, "že protože do kaple se nevejdou všichni, bude tady, dnes zvláštní mše pro lidi, než dostanou najíst - vidíte, biskupovi muži s sebou pi-inášejí oltář s bílým ubrusem. Ticho - poslou-chejte!"

Morgaine měla pocit, že vzteky a zoufalstvím snad zešílí. Chtějí snad znesvětit posvátné královské klenoty tak, že nebude možnéje očistit, chtějí je snad použít při křeslanské mši?

"Pi-istupte všichni blíže," začal biskup, "protože dnes ustupuje starý poi-ádek novému. Kr istus zvítězil nad starým pořádkem a nad pi-edstíra-nými bohy, kteří nyní budou sloužitjehojménu. Protože skutečný Kristus řekl lidstvu: Já jsem cesta a pravda a život. A také i-ekl: Žádzzý člověk nemzlže Zřijit k Otci, aniž by k nězzc nepředstoupil v nzém jménu, rotože žádné jiné jméno od nebesy vós nemtiže sasit. A toje symbol toho, že všechny věci, které byly kdysi zasvěceny falešným bohům, pi-edtím než se lidstvo dozvědělo prav-du, budou nyní zasvěceny Kristu a nově službě pravému Bohu..." -- Morgaine však nechtěla víc slyšet; najednou pochopila, co mají v plánu udělat - Ne! Přisah.ala jsetn Bolzyrti. Nesmim dopzcstit takové rozcháni! Otočila se a dotkla se Raveniny paže; i tady, uprostřed pi-elidněné síně, si doká-zaly rozumět beze slov. Clttěji použit po.svátzzvclt královskýcit klenotů Bohyně, afiy přivolali pŤžtomnost... tolzo, kter je Jediný... ale učini tak jen ve jmémtc Krista, kter nazývá všeclzny bolty dříbly, pokud nevzývaji jelto jnzéno! Poltár, ktetý křestáné ouživajá ři své mši, je vzýváním vody, stejytě jako talíř, na který položiosvěcený chléb jeosvátným pokrnzem země. Nyzzi, omocř dávných klenotů Bohyně, budozz vzývat vlastniho omezenélto Bolta; a řesto múto čisté vody svaté země, ocházejici z jasné křišťálově čislé vody ramene Boltyně, nalnili jeji polzár vinem!

V oháru Bohyně, ó, Matko, je velký kotel Ceridwen, ze kterého všichzzi lidé

maji všechny dobré věci tolzoto světa. Ty jsi vzýval Bolzyni, ó, svéhlauý kněži, ale snesl bys jeji řitonznost, kdyby se objevila? Morgaine sepjala ruce v úpěnlivém vzývání života. Já jsem tvoje kněžka, ó, Matko! Využij mě, k toynii se nzodlinz, jak budeš clttit

Cítila, jak se v ní hromadí síla, měla pocit, že se stává vyšší a vyšší, vnímala,jak síla probíhájejím tělem ijejí duší a celouji vyplňuje; přestala si uvědomovat, žeji Raveniny ruce drží, žeji naplňujíjako pohár posvě-ceným vínem Svaté přítomnosti...

Postoupila dopředu a otřesena si všimla,jak Patricius pi-ed ní ustoupil. Neměla žádný strach, a přestože věděla, že smrt se dotkla posvátných

královských klenotů bez přípravy - jak, uvažovala vzdáleným koutkem vědomí, se Kevinovi jodařllo biskua taklzle ovlivnit? Zradil snad i toltle tajenz-stvi? Sjistotou věděla, že celýjejí život byl přípravou na tithle chvíli, kdy jako Bohyně sama pozvedne posvátný kalich mezi svými dlaněmi. Potom slyšela,jak někteří tvrdili, že viděli,jak posvěcenou misku nesla po místnosti dívka oblečená do zářivě bílé róby; jiní říkali, že slyšeli, jak se síní ozývalo hučení větru a zvuky mnoha harf. Morgaine vědělajedině to, že když pozvedla kalich rukama, viděla, jak zái-í jako drahokam, jako rubín, živoucí, tlukoucí srdce pulzující vjejích dlaních... pi-istoupila k bis-kupovi, který padl před ní na kolena, a ona zašeptala: "Pij. Toto je přítomnost Ducha svatého..."

Pil a ona v duchu uvažovala, co asi kněz vidí, ale potom její ztratil z očí, protože postoupila dál, nebol kalich se pohyboval sám od sebe a táhlji s sebou... nebo to bylojinak? Slvšela zvuky mnoha křídel, ti-epotajících se před ní a cítila sladkost, která nebyla vůní kadidla ani květů... Kalich, jak tvrdili později někteří, byl neviditelný; jiní říkali, že zái-il jako velká hvězda, až oslnil každé oko, které na něj pohlédlo... Každá osoba v té síni si naplnila talíř těmi nejlepšími pochoutkami, které měla ráda... znovu a znovu slyšela ten příběh vyprávět a podle toho symbolu poznala, že v rukou nesla samotný kotel Ceridwen. Pro ostatní příběhy však neměla vysvětlení a žádné nepotřebovala. Ona byla Bohyni, učini, jak bude sama clztit. . .

Když předstoupila před Lancelota, slyšela, jak s posvátnou hrůzou zašeptal: ; Jsi to ty, Matko% Nebo se mi tojenom zdá...?" a přiložil pohár ke rtům přetékajícím něžností; dnes je pro ně pro všechny Matkou. Dokonce i Artuš před ní poklekl, když posvátnou misku krátce přiložil k ústům.

Já jsem všeclzno - Panyta a lllatka i ta, kíerá dává život a snrt. Nevšinzej sž mne ve svém nebezpeči, iy, který vzýzáš jiná jména... viš, že já jsem Jediná... pomyslela si, že ze všech ve velké síni pouze Nimue byla ychována tak, aby poznala Bohyni, a na sebe vezmejakoukoli podobu. "I ty, moje dítě," zašeptala s nekonečným soucitetn a Nimue poklekla, aby se napila, a Morgaine cítila, jak se v ní zvedá vlna touhy a pomsty, a pomyslela si: Ano, i ona je součásti 7rcne...

Morgaine zaváhala, cítila Raveninu sílu, jak se v ní hromadí... je snad Raven mimo sebe? Nebo je to jen představa, a Raven se dosud krčí ve svém koutku a drží se zřizna jen díky síle, která proudí jimi oběma do Bohyně,jež drží pohár...? Později Morgaine nikdy nepřišla na to, zda ve skutečnosti pohár držela, nebo zda to bylo také součástí velkého kouzla, které její podařilo upříst pro Bohyni... přesto její zdálo, že ten kalich držela a nesla jej po velké síni, že všichni muži a všechny ženy poklekli a pili, žeji zaplavila blaženost a sladkost této chvíle, že kráčela,jako kdyby na sobě měla křídla... a před sebou viděla tvář Mordreda. Nejsem tzoje matka, jsem Matka všech...

♀

Galahad byl zsinalý posvátnou hritzou. Viděl tojako pohár života,jahd kalich Krista? Záleželo snad na tom? Gareth, Gawaine, Lucan, Bedivere, Palomides, Cai... všichni staří společníci a mnozí další, které nepoznáva: la, a nakonec její zdálo, že se všichni odebrali do nějakého prostoru v světě, a všichni, kteří kdy byli mezi nimi, i ti, kteříjiž překročili hranice tohoto světa, přišli, aby s nimi v ten den povečeřeli u Kulatého stolu , Ectorius, Lot, kteiý padl v bitvě u Mount Badonu; mladý Drustan, zavraž: děný při žárlivém boji s Marcusem; Lionel, Bors; Balin a Balan, ruktt v ruce, znovu za branami smrti

jako bratři... všichni, kteří se kdy shro. máždili tady okolo Kulatého stolu, v minulosti i v současnosti, nakonc i před moudrýma očima Taliesina. A pak tu byl Kevin, ktelý klečel přej ní a přiložil pohár k ústům...

I ty. Dnes ti vše odozcštim... ať se stnne cokoliv ve dnech přištich... Konečně pozvedla pohár k vlastním ústům a napila se. Voda z Posvátn studny, najejích rtech byla sladká, a přestože nyní viděla všechny v sín, jakjedí a pijí, nějakjí připadalo, že když si ulomila kousek chleba, sousEo jí najazyku zesládlo a chutnalojako sladkáječná placka s medem, kterot jí, dokud žilajako dítě na Tintagelu, dělávala Igraine.

Znovu postavila pohár na oltář, kde zářiljako hvězda... _ A nyní! Raven, zielké kozcclo! Bylo třeba zrynaloženi sily všech druidzi, ali posunuli Avalon z tohoto svěia, ale ted nemusime dělat iolik... pohár a nádobr a kori musi ... musi odejit z tohoto světa ruzuždy, ntusi se navrátit do bezpecrl Avalonzc a nikdy se jiclz zzesmi dotknout žádný smrtelzzik, aby je znesvětil. Nikdy již nesmi být zryužity pro vlastzzi kouzlo znezi kameny v kruhzz, rotože sočinult ; na okanžik ruz křesianském oltáři. Ale zároveň nikdy už nebndou znesvěcert, kzzěžimi ubohélzo Bolza, který clzce opirat všechny (ravdy. .. Cítila,jak její Raven dotkla,jakji uchopilyjejí ruce, a zdálo sejí, že za Raveninýma nkama cítí další ruce, ale nevěděla čí... a v sínijí připadalo, že se naposledy zatřepotala křídla a halou se prohnal prudký vítr a byl pryč. Do místnosti proniklo bílé denní světlo a oltář byl prázdný a b1 přehoz byl celý zmačkaný. Viděla bledý zděšený obličej biskupa Patricia. "Navštívil nás Bůh," zašeptal, "a dnesjsme pili víno života ze svatého grálu..."

Gawaine vyskočil. "Ale kdo nám ukI-adl posvátnou nádobu?" křičnt. ;Viděljsem,jak se zahalila... Přísahám, že půjdu, naleznuji a pi-inesuji ; zpátky k tomuto dvoru! A na této cestě strávím dvanáct měsíců a jeden den, dokudji neuvidímjasněji než tady..."

Samozřejmě že to musel být Gazunine, napadlo Morgaine, vždycky je pyvn. když se má střetnout tváři zJ tvářs neznámem! Ale nahrávaljí do ruky. Galahad se postavil, bledý a planoucí vzrušením.

"Dvanáct měsíců, pane Gawaine? Přísahám, žejá strávím celý svůj život, bude-li to třeba, dokud neuvidím svatý gráljasně pi-ed sebou..." Artuš natáhl ruku a chtěl něco říci, ale všechnyjako by popadla hore- ka, vyhlašovali sliby a všichni se rozhovořili najednou.

VĚZEŇ V DUBU
705

Nyni nemaji jinou přičinu, která by jim óyla tak drahá, uvažovala Morgaine. války jsou zryhrány, v zemi je mir. Mezi válkami dokonce i cisařové měli dostatek rozumu, abv poslali szJoje legie staziět silytice a Itledat nové země. Tohle je úkol, který, jak se domnivaji, je znovu sjednoti ve starém úsili. Zase bndou rytiři Kulatého stolu, ale toto je roztýli do čtyř světozýclz strrtn, kde vanou čtyři větry... ve jménu Boha budeš ovýšen nad Avalon, Artuši! Bolzyně koná svoji vůli... Mordred povstal a něco říkal, ale Morgaine upírala oči k Raven, která upadla na zem. Kolem stále brebentily staré venkovanky o dobrémjídle a pití, které ochutnaly pod vlivem kouzla kotle.

"Bylo to bílý víno, sladký a hustý, čerstvýjak med s hrozny... nikdyjsem nic tak dobrýho nepila, snad pi-ed lety..."

"Dalajsem si švestkovej koláč, nadívanej hrozinkama a švestkama s hus- tou omáčkou z čen,enýho vína... to byla dobrota..."

Ale Raven tiše ležela, bledájako smrt, a když se k ní Morgaine sehnula, věděla to, co věděla hned, jak se na ni podívala, kdyžji tam uviděla. Tíha Velkého kouzla byla pro tu zděšenou ženu příliš; držela se zpi-íma vší silou, nadnášena pomocí Velkého kouzla, dokud grál nezmizel do Avalonu. Vynaložila všechnu svoji sílu, aby podpoi-ila Morgaine v její práci pro Bohyni; a pak, když ta síla pominula, její život vyprchal i s ní. Morgaine ji tiskla k sobě, v divokém záchvatu žalu a zoufalství.

I ji jsem zabila. Skutečně, teá jsem zrzbila toho poslednilzo, kolto jsenz milovala... Matko, Bohyně, proč jsem to nemohla být já?,Já nernám už nic, ro co byclz žila, nikolto, koho bych molzla milovrzt, zz Razen nikdy neubližilu živouci duši... Morgaine viděla, jak Nimue sestupuje ze svého stolce vedle královny, aby si promluvila s Merlinem, tvářila se příjemně a sladce a důvěrně mu položila ruku na rameno. Artuš promlouval s Lancelotem, oběma stékaly po tvářích slzy; viděla,jak se objali a políbili, což učinili naposledy, dokud bylijinochy. Artušje pak opustil a sám kráčel do spodní části síně a pro-cházel

se mezi svými poddanými.
; Je všechno v pořádku, mí drazí?"
Všichni hovořili o kouzelné hostině, ale když přistoupil blíž, někdo zvolal: ; Je tady nějaká hluchoněmá stařena, můj pane Artuši, je mrtvá-to rozrušení bylo pro ni moc?"
Artuš pi-istoupil do míst, kde Raven ležela bez života v Morgainině náručí. Morgaine nepozvedla hlavu. Poznal by ji snad, vykřikl a obvinil z čarodějnictví...?
Hlas měl jemný a byl jí povědomý, ale zároveň vzdálený. Ale jistě, po-myslela si, nyni nemlzcvi k sestře nebo kněžceáko k sobě rovné, vidi jen přilzrblou starou venkovanku s óilými vlasy a oblečenou v hadreclt. "Je to tvoje sestra, drahá ženo? Mrzí mě, že k něčemu takovému došlo na mé hostině, ale Bůh siji vzal k sobě v požehnaném okamžiku, odneslji v náručí samotný anděl. Necháš ji pohřbít tady? Může ležet na hřbitově u kostela, jestli si tó budeš přát."
Ženy kolem zalapaly po dechu a Morgaine si uvědomovala, že tohleje ♀

vskutku nejvyšší laskavost,jakoují může v této chvíli král nabídnout. Ale dosud měla plášf přes hlavu a tiše hlesla: "Ne." A pak,jako kdybyjí někdo dal příkaz, k němu zvedla oči.
Oba se hodně změnili... onaje stará a leží na ní břemeno věků, ale ani Artušjiž nevypadájako mladý Králjelen...
Ani tehdy, ani nikdy později se Morgaine nedozvěděla, zda ji Artuš poznal. Jejich oči se na okamžik střetly a pak něžně řekl: "Vezmešji tedy s sebou domů. Bude tak, jak si to budeš přát, matko. Řekni mým stájní-kiim, ai ti dají koně - ukaž-jim toto." Do dlanějí vložil prsten. Morgaine sklonila hlavu, pevně sevi-ela oči, aby se ubránila slzám, a když znovu zvedla hlavu, Artuš byl pryč.
"Ukaž, pomůžu tiji nést," nabídla sejedna z kolem stojících žen a pak další a společně vynášely Ravenino drobné tělo ze síně. A Morgaine mě-la pokušení ohlédnout se zpátky do síně ke Kulatému stolu, protože věděla, že jej již nikdy neuvidí, stejně tak jako již nikdy nevstoupí na Camelot.
Její práceje nyní dokonána. Tecť jí zbývájen vrátit se do Avalonu. Ale vrátí se sama. Už bude vždy,cky jenom sama.

wenhwyfar pozorovala pi-ípravy v síni a naslouchala hlasu bis- kupa Patricia, kteiý i-íkal: Zádný muž nemzže přijit k Otci s výjirrt- kou těch, které zrzvolá jménem, a pohlédla na misku se smíšenými pocity. Část jejího já si říkala: Talale nádlaerná uěc by naěla býd zasvěcena slzczbě Krista, jak si řeje Patricius; dokonce i Merlin nakozzec řistoupil ke kříži.
Ale druhá částjejíhojájejí vůli odporovala. Ne, bude lepší ji zničit, bude-li třeba, neclaat ji i roztazit na zlato, a vyrobit z ni jiný kalicla, který bzule sloužit od nni chvile jen pravém2z Boltu. Protože tenhle kalich patři Bohyni, jak ji řikají, rc je to tatáž BohyyLě, která je velkou obělzlici, která je od počátku světa neřitelem Bolaa... Je pravda, jak tzrrdi kněz, že se ženou přiš lo na tento svět zlo, a byla zmatena, protože byla přesvědčena, že ne všechny ženyjsou zlé- dokonce i samotný Bůh si vybral ženu, aby mu porodila syna, a Kristus hovořil o nebi pro svoje vyvolené učedníky ajejich sestiy a manželky... Alesfoň někdo oustil Bohyni. Cítila,jakjejí tvář nabyla laskavého výrazu; když pohlédla na Nimue - Elaininu sestru, vypadala zrovnajako Elaine, dokud byla dítětem, ba bylaještě krásnější, měla v sobě usměvavou živost a roztančený půvab mladého Lancelota. Byla tak hezká a tak sladká; Nimue, nemohla uvěřit, že něco na níje zlého, přesto tato dívka od svého dětství sloužila v domě Bohyně. A nyní té zlé služby lituje a přišla tt Camelot a prosila, aby se nikdo nedozvěděl, že sloužila v Avalonu, ani

biskup Patricius. Dokonce ani Artuš. Bude těžké, napadlo Gwenhwyfár, Nimue cokoliv odmítnout; ochotně se zavázala, že v sobě tajemství té mladé dívky

uchová.
Pohlédla přes Nimue do míst, kde stál Patricius, připraven vzít kalich či posvátnou misku do svých rukou... Gwenhwyfar pi-ipadalo, že velkým nebeským světlem zářící anděl se stínem křídel za sebou pozvedl misku do svých rukou a ta že zářila jako svítící hvězda. Byla temně rudá jako bijící srdce, planulajako rubín... nebo vlastně byla modrájako nejhlubší nebe a všude to vonělojako růže ve všech zahradách, kam v životě vstou-pila, dohromady. A do síně vanul vítr s čistou vůní, a přestože byla zrovna sloužena svatá mše, Gwenhwyfar měla najednou pocit, že by mohla po-vstat ze svého sedadla a rozebéhnout se ze dveří a běžet do kopců, na ty velké prostory, které patří Bohu, pod jeho širokým a hojivým nebem. Hluboko ve svém srdci si uvědomovala, že sejiž nikdy nebude bát opustit vězení své komnaty a síně; bude klidně kráčet pod širým nebem a přes kopce a nepocítí žádný strach, protože, af udělá cokoliv, Bůh bude s ní. Usmála se; nevěřícně slyšela, jak se sama nahlas zasmála, a ta maličká bytost, která v ní byla kdysi uvězněná, se nazlobeně zeptala: Při rnši svaté? Ale skutečná Gwenhwyfar se dosud smála, ačkolivji nikdo neslyšel, jestliže se nemolzu .adovat z Bolza, čim pro m7ie potom Bzilz je? A pak, obklopena sladkými vůněmi a naplněna radostí, viděla před sebou stát anděla, který jí přikládal kalich k ústům. Napila se, celá se chvějíc, a sklonila oči, ale pak cítila dotyk na své hlavě a znovu vzhlédla, aby zjistila, že to není anděl, ale žena v modrém s velkýma smutnýma očima. Nebylo nic slyšet, a přesto ta žena k ní promluvila: "Ješiě než byl Kristus, byla jsem já, r to já jsezn tě učinála iakovou, jakd jsi. Proto, moje milovaná dcero, zapomeň na všeclznu vinu a raduj se, rotože á ty jsi jako já. " Gwenhwyfar cítila, že celéjejí tělo i srdcejsou naplněny čistou radostí. Od dětství se necítila tak štastna. Dokonce i v Lancelotově náručí nepoz-nala takové absolutní blaho. Aclz, kéž byclz tak dovedla dát iolale svému milenci! Uvědomovala si, že anděl, nebo kdokoliv, kdo její dotkl, postoupil dál a posmutněla, žeje pryč, ale radost v ní zůstala a znovu vzhlédla s láskou, jak anděl přikládá planoucí kalich Lancelotovi k ústům. Aclz, kéž bych ti tak mohla ředat něco z této radosti, mzij íruclzlici milenče! Objevily se ohnivé plameny a prudký vítr se prohnal síní, avšak po chvíli plameny pohasly a vítr utichl. Gwenhwyfar jedla a pila, ačkoliv se nikdy nedozvěděla, co to bylo zajídlo a za pití,jen to si uvědomovala, že je to sladké a šfavnaté; a oddala se té rozkoši. Atse stalo tento den cokoliv, je to osváiné, toje jisté...
V síni se rozhostilo ticho; v bledém poledním světle vypadala prázdná a holá. Gawaine povstal a vyki-ikl. A po něm Galahad.
"Přísahám, že strávím celý svůj život, bude-li to třeba, dokud neuvidím svatý gráljasně pi-ed sebou..."
Biskup Patricius byl celý bledý a ona si uvědomila, že užje starý; a oltář, ♀

kdeještě před chvílí ležel kalich, byl prázdný. Rychle se zvedla ze svéio stolce a šla k němu.
"Otče," začala a pi-iložila mu ke rtům kalich s vínem. Usrkl vína a do jeho vrásčitých tváří se vrátila baiva. Zašeptal: ; Jistě se mezi námi objevilo něco posvátného... Napil jsem se u stolu Páně z kalichu, ze kterého pil poslední posvátnou noc před svým utrpením...
Gwenhwyfar si začala uvědomovat, co se stalo - cokoliv je ten den potkalo, byla vůle boží a bylo to zjevení. Biskup zašeptal: ;Vidělas, moje královno, samotný kalich Krista...
Jemně odpověděla: "Bohužel ne, drahý Otče, možnájsem toho nebyla hodna, ale vidělajsem myslím anděla a na chvílijsem měla pocit, že přede mnou stojí samotná svatá matka Boha..."
"Bůh nám všem umožnil takové zjevení," prohlásil Patricius. "Cojsem se namodlil, aby nás potkalo něco takového, abych vnukl těmto mužům lásku a pravé vidění Krista..."
Gwenhwyfar si vzpomněla na staré přísloví: Přej si a bude ti přáao. Jistě něco tyto všechny muže nadchlo. Jeden po druhém se zvedali a přísahali, že stráví rok a den hledáním. Uvažovala. Nyni se rtiň. Kulztého stolu roz-prcltnozc na všechny strany.
Pohlédla k oltái-i, kde di-íve stála posvátná miska. Ne, pomyslela si, biskupe Patricie a Merlin.e Kevine, xry jste se mýlili, stejně jako se mýlil Artuš. Nemůžete vyzvat Boha, aby takltle sloužil vašim účelům. Bůlz roudi lidskýrnri-skutky jako vitr, jako šuměni andělskýclz křidel, které jsem slyšela

dnes v této sini, a trlzá je na kusy...
A pak uvažovala: Co se to se mnou děje, že se opovažuji soudit Artuše, nebo dokonce samotného biskupa, za to, co učinil2? Potom si však s novým zápa-lem pomyslela: Proboha ano! Oni nejsou Bůlz, jsou to jen lidé a jejich cile nejsou posvěcené! Pohlédla na Artuše, který nyní procházel mezi rolní-ky a svými poddanými na vzdáleném konci síně... tam vzadu se něco stalo, nějaká venkovanka tam upadla, zřejmě nevydržela ten nával štěstí, který ji zaplavil, když se objevil Duch svatý. Vracel se zpátky a tvářil se smutně.
"Gawaine, musíš jít - a ty, Galahade? Snad ne i ty, můj synu? Borsi, Lioneli - co, snad vy všichni?"
"Můj pane Artuši," zvolal Mordred. Měl na sobě jako vždycky karmí-novou barvu, která mu slušela a která zvýrazňovalajeho podobu s Lan-celotem, až působila téměřjako zrcadlový obraz.
Artuš něžně promluvil: "Copakje, můj drahý hochu?"
"Můj králi, smím tě požádat o povolení, abych na tuto výpravu nejel?" řekl. "Ačkoliv to může být úkolem pro všechny tvoje rytíi-e, někdo musí zůstat po tvém boku."
Gwenhwyfar cítila, jakji zaplavuje něžnost, kterou cítí k tomu mladí-kovi. Ach, to je Artušzv skutečný syn, ne Galalzad, samé sny a představy! Byly snad chvíle, kdy sejí Mordred nelíbil a kdy mu nevěřila? Řekla procítěně:

"Bůh ti žehnej, Mordrede," a mladík se na ni usmál. Artuš sklonil hlavu a řekl: "Staniž se, můj synu."
Bylo to poprvé, co ho tak Artuš nazval před ostatními muži; Gwenhwy-far podle toho poznala, žeje rozrušený. "Bůh nám pomáhej, Gwydione - měl bych říci Mordrede, nám všem. Když bude tolik mých společníků rozptýleno do čtyř koutů světa ajen Bůh sám může říci, zda seještě někdy vrátí..." Natáhl ruku a dotkl se Mordredových paží a na okamžik měla Gwenhwyfar dojem, že se ztěžka opřel o synovu silnou ruku. Přistoupil k ní Lancelot a uklonil se. "Má paní, dovolíš, abych tě opus-til?"
Gwenhwyfar se zdálo, že má na krajíčku slzy radosti i žalu zároveň. "Ach, má lásko, musíš se vypravit na tuto cestu?" A nedbala přitom na to, zda někdo její slova uslyší. I Artuš vypadal ustaraně, natáhl ke svému bratranci a příteli ruku. "Tak ty nás opouštíš, Lancelote?" Přikývl, a vjeho tváři byl zanícený výraz, celý zái-iljako by byl zjiného světa. Takže i na něho to pi-išlo, i on byl zachvácen tou velkou radostí. Ale proč tedy cítí potřebujít něco hledat? Copak tu radost necítí v sobě? "Po všechna ta léta, můj drahý," řekla, ;jsi mi říkal, že nejsi moc dobrým křesíanem. Proč mě tedy chceš opustit a vydat se na tuto pouí?" Viděla, že se snaží nalézt ta správná slova, a konečně řekl: "Po všechny ty rokyjsem nevěděl, zda Bůh není o mnoho víc nežjen stará povídačka, kterou se nás kněží snažili zastrašit. Nyní jsem prohlédl..." Navlhčil si znovu rtyjazykem a snažil se najít slova, která by pi-esně vyjádřila, co cítí. Viděljsem... něco. Jestliže může být takové zjevení, aíjiž Kristovo nebo dáblovo. . . "
; Jistě," přerušila ho Gwenhwyfar, ,jistě bylo od Boha, L.ancelote." "Ty to říkáš, protože tys to viděla, ty to víš," řekl a přitiskljejí ruku ke svému srdci. "Nejsem si jist - já si myslím, že to moje matka se mi vysmívala, anebojsou všichni Bohovéjenjeden,jak i-íkával Taliesin -jsem rozpolcen mezi temnotou, ve které není světlo vědění, a světlem, které stojí nad zoufalsn,ím,jež mi říká..." A znovu hledal slova. "Měljsem pocit, jako kdybych slyšel vyzvánění velkého zvonu, odněkud z dálky, jako svě-týlko někde v bažinách, které říká: Následuj mě... a vím, že pravda, že skutečná pravdaje tam, kde na ni nemohu dosáhnout,jen kdybych mohl jít za ní a naléztji tam a odkrýt ten závoj, kterýji zahaluje...je to tma,jen kdybych na to mohl dosáhnout, ach má drahá Gwenhwyfar. Chceš mi snad upřít, abych po tom odešel pátrat, ted když vím, že skutečněje něco, co stojí za to hledat?"
Bylo to,jako kdyby byli v místnosti sami, ne u dvora před všemi lidmi. Věděla, že se na něho může ve všem jiném spolehnout, ale kdo může vstoupit mezi dověka a jeho duši? Zdálo se, že Bůh mu takovou jistotu a radost nedává, a nijakji nepřekvapilo, že nyní se musí vypravitji hledat, protože cítila, že tam někde je, přesto si nebyla jistá, zda i ona nestráví zbytek života hledáním. Natáhla k němu obě ruce a s pocitem, že v tom ♀

jasném denním světle objímá všechny muže, řekla: "Běžte tedy, mí milí, a Bůh vám zaplaí vaši pouí nalezením pravdy, kterou hledáte." A Lancelot řekl: "Bůh s tebou, moje královno, a kéž dá, ať sejednoho dne k tobě vrátím."

Pak se obrátil k Artušovi, ale Gwenhcvyfar neslyšela, co si i-íkají,jenom viděla, že Artuše objal, tak jako to dělával, dokud bývali všichni mladí a nevinní.

Artuš stál, rukou spočíval na Gwenhwyfařině rameni a sledoval svého přítele, jak odchází. "Někdy si ř-íkám," řekl tiše, "že Lance je z nás ten nejlepší," a ona se k němu obrátila, srdce jí pi-etékalo láskou k tomu dobrému muži, který byljejím manželem, a řekla: ",Já si to také myslím, můj nejdražší."

Usmál se a řekl něco, coji překvapilo: "Miluji vás oba, Gwen. Nikdy si nemysli, ale nikdy, žejsi pro mne něco méně než všechno na světě. Jsem téměř rád, že jsi mi nedala syna," dodal skoro šeptem, "pz-otože potom by sis mohla myslet, že tě milujijen proto; ted ti mohu říci, že tě miluji nade vše, s výjimkou mé oddanosti této zemi, kterou mi Bůh svěřil do opatrování, a na to nemůžeš žárlit..."

"Ne, to ne," šeptla. Pak dodala a tentokrát to myslela naprosto upřím-ně: "Ijá tě mám moc ráda, Artuši, nikdy o tom nepochybuj." "Nikdy jsem o tom ani na chvíli nezapochyboval, má drahá lásko." A pozvedl její ruce ke svým rtům a políbil je a Gwenhwyfar byla znovú naplněna tou velkou a přetékající radostí. Která žena má v životě takové štěsti, že ji milují dza největší mcži na tomto světě?

Všude kolem nich to znovu začalo hlučet, lidé se dožadovali, aby věno-vali pozornostjejich každodennímu životu. Každý,jak se zdálo, viděl něco jiného - někdo anděla; dívku nesoucí grál; někteří, jako samotná Gwen-hwyfar, viděli svatou Marii; a mnozí, mnozí další neviděli nic nežjen příliš ostré světlo, které bylo naplněno mírem a radostí a byli nakrmeni tako-vým masem a napojeni takovými nápoji,jakéjim nejvíce chutnaly. Nyní se začalo říkat, že Kristusjim dovolil vidět pravý grál, ze kterého pil při poslední večeři mezi svými učedníky, kdy lámal chléb a rozdělil se o víno, jako kdyby to byly tělo a krev jeho dávné oběti. Zvolil si snad biskup Patricius pro vyprávění příběhu tuto chvíli, kdy byli všichni zma-teni a nikdo pi-esně nevěděl, co vlastně viděl?

Vyprávělo se o Morgaine, tak vzpomínala Gwenhwyfar, jak se pokřižo-vala: Ježíš Nazaretský, tak to říkají v Avalonu, přišel v mládí, aby byl vychován mezi moudiými druidy v Glastonbuiy a po jeho smrti jeho nevlastí otec Josef z Arimatie přichází sem a zaráží svoji hůl do země, kde vyroste a vykvete v posvátnou cesmínu. Nepřipadájim snad samozřejmé, že tentýž Josef sem přinesl obětní kalich? Jistě, aí se stalo cokoliv, bylo to něco nadpozemského... jistě to byla svatá věc, protože, kdyby nepocha-zela od Boha, bylo by tojen zlé kouzlo, ajak by pak mohla taková krása a taková radost být zlá?

VĚZEŇ V DUl3U 711

Aí už o tom řekl biskup cokoliv, byl to zlý dar, myslela si Gwenhwyfar, celá se třesouc. Společníci sejeden po druhém začali zvedat a vydávali se na svoji pout a nyní se rozhlédla po síni, která zůstala prázdná. Všichni byli piyč, všichni společníci, až na Mordreda, který přísahal, že zůstane, a Caie, kteIý byl příliš starý a chromý, než aby se vypravil na takovou cestu. Artuš se obrátil ke Caiovi - uvědomoval si, že musí Caie utěšit, že se nemůže vypravit na pouíjako ostatní. "Ach, ijá bych tak rádjel s nimi, ale nemohu. Nechci otřástjejich snem."

Gwenhwyfar si šla nalít víno a najednou si přála, aby byli s Artušem vjejich komnatě, aby nezůstali sami v síni s velkým Kulatým stolem. "Ar-tuši, ty jsi věděl, co se stane - řekl jsi, že na Velikonoce plánuješ něco velkolepého..."

"Ano," řekl a unaveně se opřel vzadu o opěradlo, "ale to ti přísahám, žejsem netušil, co má v plánu biskup Patricius nebo Merlin. Věděljsem, že Kevin sem přinesl královské klenoty z Avalonu." Položil ruku na svůj meč. "Tenhle meč mi dali pi-i korunovaci a ny,ní mi byl dán, abych jím sloužil tomuhle království a Kristu. Zdálo se mi, jak to říkal Merlin, že nejposvátnější obřady starého světa mají sloužit Bohu, protože všichni bozijsoujeden,jak nám vždycky tvrdil Taliesin. Za starých časů druidové nazývali svého Bohajinýmjménem, ale tyhle posvátné věci patřily Bohu a měly by mu být odevzdány. Pi-esto nevím, co se dneska dělo v této síni." ,Ty nevíš? Ty? Copak si nemy,slíš, žejsme zažili pravý zázrak, že mezi nás sestoupil samotný Bůh, aby nám ukázal, že posvátný

grál je třeba použít kjeho službám?"
"Někdy mi to tak připadá," pronesl Artuš pomalu, "a pak si říkám... nebylo to kouzlo Merlina, které nás očarovalo, abychom viděli zjevení a abychom takhle uvažovali? Protože nyní jsou mí rytíi-i ode mne pryč a kdoví, zda se ještě někdy vrátí?" Pozvedl k ní tvář; všimla si, jakoby z velké dálky, že obočí májiž celé bílé ajeho světlé vlasyjsou protkané sti-íbrem.
Řekl: ; Vědělajsi, že tu byla Morgaine?"
"Morgaine?" Gwenhwyfar zavrtěla hlavou. "Ne, to jsem nevěděla... proč nás nepřišla pozdravit?"
Usmál se. "Ty se ptáš? Opustila náš dvůr v hněvu." Stiskl rty a ilzkou opět nahmátljílec Excaliburu,jako kdyby se chtěl ujistit, že ho má stále u boku. Nyní visel v kožené pochvě, ošklivém hrubém pouzdi-e; nikdy se ho neodvážila zeptat, co se stalo s tím, který mu před mnoha lety vyrobila Morgaine, ale tecY se domýšlela, že toje důvodemjejich hádky. , Tys to nevěděla - že se proti mně vzbouřila? Chtěla posadit na trůn místo mne svého milence Accolona..."
Gwenhwyfar si myslela, že po dnešním radostném zjevení již nikdy neucítí k žádné živoucí bvtosti hněv; dokonce i ted cítila vůči Morgaine spíš lítost a bylo jí líto i Artiiše, protože věděla, že svoji sestru miloval a věi-iljí, a ona ho zradila. "Pročjsi mi to nei-ekl% Nikdyjsemjí nevěi-ila." ♀

"Právě proto," odpověděl Artuš a stiskljí ruku, "protožejsem si myslel že nesnesu, když budeš i-íkat, žesjí nikdy nevěřila ajak častojsi mě prot ní varovala. Ale Morgaine tu dnes byla převlečena za starou venkovanku Vypadala staře, Gwenhwyfar, stai-e, nemocně a neškodně. Myslím, že sc přišla v pi-estrojeníještějednou podívat na místa, kde kdysi měla dobrt postavení a možná i proto, aby zahlédla svého syna... Vypadala starší ne naše matka, když zemřela..." a odmlčel se a chvíli počítal na prstech Nakonec prohlásil: "A taky žeje,jájsem stal-ší, než kdy byl můj otec, mil Gwenhwyfar... Nemyslím si, že Morgaine sem přišla, aby spáchala něcc zlého, a jestliže ano, jistě jí v tom zabránil posvátný zjev..." a znovu se odmlčel. Gwenhwyfar však tušila, že nechce říci nahlas, že Morgaine dosud miluje a že mu chybí.
,Jak jdou roky, děje se tolik věci, které Artušovi nernolau řici, a ani on mně... ala přinejmenšinc jsme dnes spolu mluvili o Lancelotovi a o lásce, která nás kdys všeclzny spojovala. A chvíli měla dojem, že tato láska byla největší pravdou vjejím životě a že lásku nelze nikdy vážit či měřit, protože každájejiná, aleje to nekonečný tok, že čím více miluje, tím více má v sobě lásky, kterou chce darovat,jakojí byla darována při tom zjevení.
Dokonce i k Merlinovi cítila dnes příval dobroty a něhy. "Podívej, jak se Kevin lopotí s tou svou harfou. Mám mu někoho pos(at, aby mu pomohl, Artuši?"
Artuš se usmál a řekl: "Nikoho nepotřebuje, protože Nimue mu pomá-há, vidíš?"
A znovuji zaplavila vlna citu, tentokrát k dcei-i Lancelota a k Elaine-ke dvěma lidem, které měla nejraději. Nimue rukou podpírá Merlinovu paži...jako starý příběh o krásce, která se zamilovalo do divokého zvířete z hlubin lesa! Ach, ale dnes cítila lásku i k Merlinovi a byla ráda, že má u sebe Nimuiny pevné mladé ruce, které mu mohou pomoci.

Jak dny plynuly na camelotském poloprázdném dvoi-e, Nimue připa-dala Gwenhwyfar čím dál tím víc jako dcera, kterou nikdy neměla. To děvče zdvoi-ile naslouchalo, kdykoliv mluvila, lehcejí lichotilo a vždycky bylo ochotnéjakkoli pomoci. Jedinou věcí, kterou Nimue dělala a která Gwenhwyfar netěšila, bylo, že trávila mnoho času naslouchánim Merli-novi.
"Merlin si může ted říkat křeslan, děvče moje," varovalaji královna, "ale v srdcije to stalý pohan, který složil přísahu při barbarských rituálech druidů, kteréjsi ty odmítla... vidíš,jak má dosud na zápěstí hady!" Nimue pohladila svoje vlastní hedvábná zápěstí. "To má i Artuš," řekla tiše, "a ijá bychje nosila, kdybych neviděla Velké světlo. Kevinje moudrý muž a v Británii není muže, který by hrál sladčeji na harfu." "Ale je tu svazek s Avalonem, který tě může ovlivňovat," prohlásila Gwenhwyfar přísněji, než měla v úmyslu.
"Ne, ne," hájila se Nimue, "prosilajsem tě, sesti-enko, abys mu to nikdy

neříkala. Neviděl v Avalonu moji tvář, nezná mne a nepřeji si, aby si o mně

myslel, žejsem odpadlíkem odjedné víry ke druhé..." Tvářila se tak nešlastně, žejí Gwenhwyfar láskyplně odpověděla: "Ale jistě,jestli ti na tom tak záleží, nei-eknu mu to. Neřeklajsem ani Artušovi, žejsi k nám přišla z Avalonu."

"A já mám tak ráda hudbu a zvlášť hru na harfu," prosila Nimue. "Copak s ním nesmím promluvit?" Gwenhwyfar se shovívavě usmála. , Jednou i-ekl, že jeho matka mu vložila harfu do rukou, aby si s ní hrál, když nebylještě dost velký, aby si hrál s dřevěným mečem, a naučila ho dotýkat se strun. Byla bych raději, kdyby se Merlin věnovaljen své harfě a nesnažil se být Artušovým rádcem." Potom se zachvěla a i-ekla: "Pro mneje ten muž obluda!"

Nimue trpělivě namítla: "Mrzí mne, že jsi proti němu tak zaujatá, sestřenko. On za to nemůže -jsem sijista, že by byl raději hezkýjako můj otec a silný jako (areth!"

Gwenhwyfar sklonila hlavu. "Vím, že to není ode mne hezké... ale od dětství cítím odpor k těm, kteříjsou tělesně postižení. Nejsem sijista,jestli to nebyl právě pohled na Kevina, který způsobil, žejsem potratila, když jsem měla poslední možnost porodit syna. A jestliže je Bůh milostivý, nevyplývá z toho, že od Boha musí pocházet vše krásné a dokonalé a to, coje ošklivé a znetvořené, musí být dílem zlého nepřítele?" "Ne," nesouhlasila Nimue, "to se mi nezdá. Sám Bůh zkouší svoje ovečky i v Píscnu svatém, protože postihl Joba malomocenstvím a vředy a připustil, aby Jonáše spolkla veliyba. A znovu a znovu nám vyprávějí, jak nechal svůj iwolený lid trpět, a dokonce i Kristus sám trpěl. Člověk by řekl, že tito lidé trpěli, protože to byla vůle boží, aby trpěli víc než ostatní. Je možné, že Kevin pi-išel ke svému zranění za nějaký hřích, který spáchal v předchozím životě."

"Biskup Patricius nám říká, že toje pohanské pojetí a že žádný ki-eslan nemůže té ohavné lži věřit-že se rodíme znovu a znovu. Jakjinak bychom mohli přijít do nebe?"

Nimue se usmála a vzpomněla si, jak jí Morgaine říkávala: Už nikdv přede mnou e2nluv o tom, co ti řLkal Otec Grifn. Napadloji,jak ráda by to nyní řekla Gwenhwyfar, ale musela se ovládnout.

"Ach ne, sestřenko, dokonce i v Písmu svatém se vypráví, jak se lidé vyptávali Jana Křtitele, kdo že to je. Někteí-í muži tvrdili, že Ježíš Kristus byl Eliáš, který přišel znovu mezi nás, a on místo toho řekl: Pravim vám, že mezi vás přišel Eliéš, a vy jste ho nejoznali. A muži věděli - tak se to říká v Písmu svatém - že mluvil o Janovi. A tak, jestliže sám Kristus věřil, že všichni se rodí znovu, proč by mělo být špatné, aby si to lidé mysleli také?" Gwenhwyfar udivilo, jak se Nimue takové znalosti z Písma svatého dozvěděla, když žila v Avalonu. A vzpomněla si, že i Morgaine toho někdy věděla, alespoň takjí to připadalo, z Písma svatého víc než ona sama. Nimue řekla: "Myslím, že možná kněží nechtějí, abychom mysleli na ♀

další životy, protože si přejí, abychom byli dobří v tomto životě. Mnozí kněží si myslí, že nezbývá mnoho času do konce světa, kdy znovu přijde Kristus, a tak se bojí, že lidé budou čekat na další život, ve kterém teprve budou dobří a nebudou mít čas dosáhnout dokonalosti dřív, než přijde Kristus. Kdyby lidé věděli, že se narodí znovu, snažili by se o dokonalý život ted?"

"To mi připadá jako nebezpečná myšlenka," prohlásila Gwenhwyfar, "protože, kdyby lidé věi-ili, že všichni musí být nakonec spaseni v nějakém životě, eo byjim bránilo páchat hi-íchy v tomto životě, když by měli naději, že nakonec pi-evládne milosrdenství boží?"

"Nemyslím si, že strach z kněží nebo boží hněv či cokolivjiného zabrání lidem, aby páchali hř-íchy," i-ekla Nimue, "ale naopak pi-estanou jen tehdy, když získají během svého života dostatek moudrosti, aby, věděli, že chybovat není správné a že za zlo musí dříve či později zaplatit." "Och, dítě, mlč," napomenulaji Gwenhwyfar. "Co kdyby někdo slyšel takové rouhání! Ačkoliv je pravda," řekla po chvíli, "že od toho dne o Velikonocích se mi zdá, že Bůh oplývá nekonečnou láskou a možná mu nevadí naše hříchy tolik, jak nás učí někteí-í kněží... ale nyní se rouhám ijá!"

Nimue se znovujen usmála a pomyslela si: NeJřišla jsenz ke dvoru, abych přinesla Guenhzivfr osviceni. Mám zde nebezpečnější úkol a mvm Jolánim nenf kázat ji ravd2c, že všichni muži i všeclzny ženy mzcsi jednoho rlne dojit o.sviceni: "Ty sama snad nevěříš, že Kristus znovu pi-ijde, Nimue?" Ne, pomyslela si Nimue, já tomu nevěřim, já věřim, že veLci osvicenci, jako byl například Kristus, přicházeji jenom jednozc, polé, co strávili myaoho životů získáváním mozcdrosti, a otom se navždy odeberou na věčnost; ale věřim, že

boltové sešlou další mistry, kteři budou kázat lidstvu prcvdzz a že lid.stvo vždy přijdc s křižem, olzněm a kaiterzy.
"Čemujá věř ím, na tom nezáleží, sestřenko, záleží na tom, coje pravda. Někteří kněží káží, žejejich Bůhje Bohem lásky, ajiní, žeje zlý a mstivý. Někdy mám pocit, že posláním kněží je lidi trestat, protože nechtějf naslouchat Kristovým slovům lásky; Bůh seslal kněze sjejich poselstvím nenávisti a pobožnůstkái-ství." A pak se zarazila, protože nechtěla Gwen-hwyfar rozhněvat. Ale královnajen i-ekla: "Nu, Nimue, takové knězejá znám."
"A někteří kněží jsou zlí lidé," odvážila se Nimue, "a nepovažuji za nemožné, že někteří druidovéjsou naopak dobří."
Na takovém uvažování, přemýšlela Gwenhwyfar, musí být nějaká chy ba, ale nedovedla pi-ijít na to jaká. "Nu, má drahá, je možné, že máš pravdu. Ale nerada tě vidím tak často s Merlinem. Ačkoliv vím, že Mor+ gaine o něm smýšlela dobi-e... dokonce se zde u dvora vyprávělo, že byů milenci. Častojsem uvažovala o tom,jak tak vybíravá ženajako Morgai mohla dovolit, aby její dotkl."
Nimue o tom nic nevěděla a pečlivě si to uložila do své paměti. Podařilt

se Morgaine snad tímto způsobem zjistit, kdejejeho slabostř Nahlas i-ekla jen: "Ze všeho, co jsem se v Avalonu učila, jsem měla nejraději hudbu, a to, co jsem slyšela z Písma svatého a co na mě nejvíce zapůsobilo, byl žalmista král David, kterv nám říká, že máme velebit Boha pomocí loutny a harfy. A Kevin mi slíbil, že mi pomůže nějakou najít, protožejsem přišla bez své harfy,. Smím ho sem zavolat, sestřenko?"
Gwenhwyfar chvíli váhala, ale nedovedla odolat naléhavé prosbě vyslo-vené s tak sladkým dívčím úsměvem. Řekla tedy:, Jistěže můžeš, moje drahé dítě."

o nějaké době se Merlin objevil-ne, pomyslela si Nimue, nesmim zapomitaL na to, že již to neni MerlLn, aleouze hrcrfenik Keviia, zrádce Avalonu - a za ním šel sluha, kteiý nesljeho Paní. Nimue napad- lo: Nyni, když je křesíariem, neexistzcje žcirlný zcikon, že se jelzo lucrfy nesmi dotknout nikdo jin.ý; je to pro nělto snrczši, než kdyby se musel snažit mit u sebe zasvěceného rn2tže, který by mu. nosil jelzo Pani, když ho opozcštěji sily. Opíral se o dvě hole a táhl za sebou svoje znetvořené tělo. Usmál se však na dámy a řekl: "Musíte mít na paměti, má královno a má paní Nimue, že můj duch se před vám sklání tak,jak toho moje neohebné tělo nenífjiž schopné."
Nimue zašeptala: "Prosím tě, sesti-enko, řekni mu, ai se posadí, nemůže dlouho stát."
Gwenhwyfar pok,vnula na znamení, aby si sedl, a pojednou byla vděčna své krátkozrakosti, že nevidí zcela zi-etelnějeho znetvořené tělo. Nitnue měla strach, že Kevinův sluha bude z Avalonu a že ji pozná a možná i pozdraví, ale byl tojen muž oblečenv v šatech, které nosilo služebnictvo u dvora. Jak mohla Morgaine nebo stará Raven vidět tak daleko do budoucnosti, že dokázaly tohle dítě držet v ústraní, takže, až dospěje v ženu, bude zde plně vzdělaná kněžka avalonská, kterou nebude Merlin od pohledu znát? Uvědomovala si, že je pouhým pěšákem ve velké hře světa, nastrčeným beze zbraně, vyzbrojenýmjen svou krásou a střeženou nevinností, která má vykonat pomstu Bohyně na tomto muži, kteiý je všechny zradil.
Nimue vzala z vlastní židle polštář a podložila Merlinovi paži. Zdálo se, že kosti rnu vystupují z kůže, a když se letmo dotklajeho lokte, připadalo jí, že v oteklých kloubech má horkost. Pocítila k tomuto muži soucit a ne-chut vůči svému úkolu.
Jistěže Bolzynějiž pracTcje na své omstě! Tenhle muž si zcž vytrpěl své!Jejich Kristus trěl den na křiži; tezto muž je ukřižováa ve vlastnim oclaroumaném těle téměř celý svůj živo
Přestojiní byli upáleni za svoji víru a nicje nezlómilo, nezradili svoje ♀

tajemství. Zatvrdila svoje srdce a sladce pronesla: "Pane Merline, zahraješ mi na harfu?"

"Pro tebe, má paní," řekl Kevin svým sytým zvučným hlasem, "zahraji, kdykoliv si to budeš přát, a kéž bych byl starým bardem, který hrál, a roztančil všechny stromy v lese!"

"Ach ne," smála se Nimue neupřímnýIn smíchem. "Co bychom si počali, kdyby se nám tu roztančily stromy! Byla by tu hlína po celé síni a naše služky by musely vytírat a vymetat síň a nebyly by schopnéji vyčis-tit! Necháme stromy tam, kdejsou, prosím tě, a zazpívej nám!" Merlin přiložil ruce k harfě a začal hrát. Nimue seděla vedle něho na podlaze a upírala na něj svoje velké oči. Merlin hleděl na dívenku u svých nohoujako velký pes sledující svého pána - s pokornou oddaností a na-prostou pozorností. Gwenhwyfar se takovému citu nedivila. I ona se stá-vala předmětem mužské oddanosti a nikdy tomu nevěnovala velkou po. zornost -je to prostě daň, kterou muži platí za ženskou krásu. Avšak možná by měla Nimue varovat, abyjí to nestouplo do hlavy. Nedovedla si však představit,jak může Nimue sedět v blízkosti tolik ošklivého tvord a oddaně na něj hledět.

Na Nimue bylo něco, čemu Gwenhwyfar nerozuměla. Nějak sejí zdálo, .; že dívčina pozornost není přesně tím, co předstírá. Nebylo to potěšenf z hudbyjiného hudebníka, ani to nebyl bezmezný obdiv naivní dívenky k zcestovalému zralému muži. Ne, to ne, uvažovala Gwenhwyfar, a nen3 to ani náhlé vzplanutí vášně; tomu by rozuměla a vjistém smyslu by to s nf i sdílela - sama dobře znala,jak láska dovede přemoci všechny překážky. Ji to zasáhlo jako blesk z čistého nebe a zničilo všechny naděje, že jeji manželství s Artušem může být dobré a tojediné pravé. Je tojejí kletba, přesto si uvědomovala, že to bylo něco, co přišlo samo od sebe, co ani ona, ani Lancelot neměli ve své moci. S tímhle se smíi-i1a a mohla by přijmout, že něco podobného potkalo i Nimue - i když MeI-lin Kevinji připadal pro takovou vášeňjako nevhodný muž. Nic takového to nebylo... nevěděla,jak na to přišla, ale byla si tímjista.

Pouhý chtič? To mohlo být z Kevinovy strany - Nimue byla krásná, a přestože Kevin byl velmi opatrný, mohla v něm vzbudit muže; ale Gwen-hwyfar nemohla uvěřit tomu, že by Nimue vzrušoval stejným způsobem takový muž, když zůstávala zdvořilá, ale chladná ke všem Gwenhwyfaři-ným nejhezčím mladým rytířům.

Z místa, kde seděla - u Merlinových nohou - cítila Nimue, žeji Gwen-hwyfar pozoruje. Neodvrátila však oči z Kevina. Svým způsobem, uvažovala ho obestirám kouzlem. Jejím úkolem bylo, aby jí byl vydán zcela na milost a nemilost - aby se stal jejím otrokem ajejí obětí. A znovu musela v sobč potlačit jakýkoliv záchvěv soucitu, který by k němu cítila. Tenhle muž udělal více, než že by prostě odhalil tajemství nebo tajná učení; on vložil samotné posvátné klenoty do rukou křesianů, aby byly znesvěceny. Ni-mue nemilosrdně odmítla uvažovat o tom, že ki-esíané neměli v úmyslu ,:

VFZEŇ V DUI3U 717

znesvěcení, ale naopak posvěcení. Křeslané nevědí nic o vnitřní pravdě náboženských obřadů. A Merlin každopádně zradil přísahu, kterou složil. A Bohyně se zjevila, aby zabránila znesvěceni... Nimue měla dostatečné znalosti o obřadech, aby věděla, čeho se stala svědkem; i nyní, kdy se chvěla při myšlence na to, co se stalo o tom svátečním velikonočním dnu mezi rytíři. Zcela tomu nerozuměla, ale věděla, že se dotýká posvátných věcí. A Merlin chtěl tohle všechno zradit. Ne, musí zemřítjako pes, protože není ničím víc.

Harfa utichla. Kevin řekl: "Mám pro tebe harfu, paní,jestliji přijmeš. Je to jedna z harf, které jsem vyrobil vlastníma rukama, když jsem byl ještě chlapcem v Avalonu. Udělaljsem i další a tyjsou lepší, ale i tahleje dobrá a dlouhojsemji nosil u sebe. Jestližeji přijmeš,je tvoje." Nimue se bránila, že takový darje pi-íliš cenný, ale v duchu se velmi radovala. Jestliže bude vlastnit něco, coje pro něho osobně cenné, něco, co vytvořil vlastníma rukama, čemu věnoval práci a úsilí, potom ho to k ní připoutá, jako kdyby jí věnoval kadeř vlastních vlasů nebo kapku své krve. Není mnoho těch, ani v Avalonu, kteří vědí, že zákony kouzel sahají tak daleko, že něco, co je tak intimně spojeno s myslí, srdcem a vášní - a Nimue pochopila, že hudbajejeho největší vášní - obsahuje z člověka víc nežli odstřižené vlasy.

S uspokojením si pomyslela: On sdnc, z vlastni svobodné vůle, vkládá svoji duši do mvch rzckou. Posial pro harfu, a kdyžji vložil dojejích rukou, hýčkala ji v náručí - byla drobná a hrubě vyřezaná a tělo nástroje bylo ohlazeno tím, jak se opíralo o Kevinovo tělo, když se jeho ruce s láskou dotýkaly strun...

Nyní hrábla do strun sama, aby vyzkoušela zvuk harfy. Byl vskutku výborný;

nějak se mu podařilo vyi-íznout dokonalou křivku těla harfy a celková stavba nástroje byla tak dobrá, že ozvučná deska odrážela tóny vjejich nejlibější podobě. Jestliže ji vyrobiljako chlapec, s těma poniče-nýma rukama... Nimue znovu pocítila nával litosti a bolesti: Proč se nedrži své hudby a lete se do státnich zcileżitosti?

;Jsi ke mně příliš laskaý." Hlas její nepatrně třásl a onajen doufala, že Kevin to bude pi-ičítat vášni, a nejejímu pocitu vítězství... s timhle budeš brzy můj, tělem i duši.

Aleještě bylo příliš brzy. Avalonské dmutí vjejí krvijí sdělovalo, že měsíc dorůstá; takové velké kouzloje třeba dělat pouze, kdyžje nov, mezidobí, kdy Paní nevrhá žádné světlo na svět ajejí skiyté cíle nejsou známy. Nesmí dovolit, abyjeho vášeň přerostlajisté meze, stejnějako ona se nesmí podvolit litosti.

Za úplňku po mně bude toužit; tohle outo, které spřádám, má dvoji ostři, je to provaz se dvěma konci... i já ho budu clatit, tomu nemohu zabránit. Aby bylo kouzlo úplné, musí se týkatjak kouzelnice, tak toho, na něhožje kouzlo zaměi-eno, a se strachem si uvědomovala, že kouzlo, které spřádá, bude působit i na ni, a bude pro ni svazující. Nemůže vášeň a touhujen před-♀

stírat; musíji zároveň ci:tit. Uvědomovala si s hrůzou, kterájí svírala srdce, že i když Merlin bude vjejích rukou bezmocný, může se snadno stát, že i ona bude bezmocná vjeho rukou. A co bude se mnou, aclz Bolzyně, Matko... to všeclzno je řili.š velká cena, kterou zalatim. .. jen at kouzlo na mě neůsobi, ne, ne, mám strach...

"Nuže, Nimue, má drahá," řeklají Gwenhwyfar, "nyní, když držíš harfu ve svých rukou, zahraješ mi a zazpíváš?"

Nimue nechala vlasy, abyjí skryly tvářjako záclona, a plaše pohlédla na Merlina. "Smím tedy?" zamumlala.

"Prosím tě, hraj," pobídlji. "Tvůj hlasje sladký a slyším, že tvoje ruce ykouzlí ze strun ty nejluznější zvuky..."

To jistě, jestliže si mě Bohyně zvolila ro tezato úkol. Nimue hrábla do strun, vědoma si toho, že nesmí hrát žádnou píseň z Avalonu, kterou by si mohl pamatovat a mohl ji podle toho odhalit. Začala pijáckou písní, kterou slyšela u dvora, se slovy, která se nehodila pro mladé děvče; všimla si, že Gwenhwyfar se tvář-í pohoršeně a pomyslela si: Dobrá, jestliže ji šokuje moje clzováni, n.ebude se snažit proniknout Izluhoko do nzélzo nitra. Potom zahrála a zazpívala žalozpěv, který slyšela odjednoho harfeníka ze severu, smut-nou píseň iybáře na širém moi-i, který hledá na břehu světla domova. Na konei písně se zvedla a plaše na něho pohlédla. "Děkuji ti, žes mi dovolil použít tvoji harfu - budu si ji moci někdy znovu půjčit, abych si udržovala cvik v prstech?"-

; Je to můj dar pro tebe," řekl Kevin. "Nyní, když jsem slyšel, jakou hudbu dovedou tvoje iuce ykouzlit, nemůže patřit nikomujinému. Po-nech si prosím harfu -jájich mám více."

,;Jsi ke mně velmi laskavý," zamumlala, "ale prosím tě, ted když mohu hrát sama, nepřiprav mě o potěšení naslouchat tobě."

"Zahraji ti, kdykoli o to požádáš," řekl Kevin a Nimue poznala, že zjeho slov promluvilojeho srdce. Letmo se ho dotkla, když se nakláněla, aby harfu od něho převzala.

Zamumlala tak tiše, aby to neslyšela Gwenhwyfar: "Samotná slova ne-mohou vyjádřit moji vděčnost, kterou k tobě cítím. Možná přijde doba, kdyji budu moci vyjádřit přiměřenějším způsobem."

Podíval se na ni oslněn a ona si uvědomila, že mu jeho pohled vrací. Kouzlo s dvojim ostřim, vskutku. I já jsem se stala oběti... Odešel a Nimue poslušně seděla vedle Gwenhwyfar a snažila se myslet na př-edení.

;Jak krásně hraješ, Nimue," pochválilaji Gwenhwyfar. "Nemusím se tě ptát, kde ses to naučila. Jednou jsem slyšela Morgaine, jak zpívala tert žalozpěv."

Nimue odvrátila oči a řekla: "Vyprávěj mi něco o Morgaine. Opustila Avalon dřív, nežjájsem tam přišla. Provdala se za krále na Lothianu,je to tak?"

"Do severního Walesu," opravilaji Gwenhwyfar.

Nimue, která tohle všechno dokonale znala, to tak úplně nehrála. Morgaine pro ni zůstávala hádankou a chtěla vědět,jak se paní Morgaine jeví těm, kteříji

znají ve světě.
"Morgaine byla jednou z mých společnic," řekla Gwenhwyfar. "Artuš miji dal k ruce o našem svatebním dnu. Samozřejmě byl vychován někde jinde než ona a sotvaji znal...
Nimue pozorně naslouchala, a protože byla schopna číst druhému myšlenky a city, pochopila, že za Gwenhwyfařinou nechutí, kterou k Mor-gaine cítí, se skr5á něcojiného-úcta, až posvátná úcta a dokonce i určitá něha. Kdyby 7zebyla Gzzenlzuryfar takovoic fanatickou, bezmyšlenkovitou křestan-kou, mohla by znit Morgaine rdda.
Alespoň, zatímco Gwenhwyfar vyprávěla o Morgaine, i kdyžji zatraco-vala jako zlou čarodějku, neyslovila ty zbožné nesmysly, které Nimue k smrti nudily. Př esto nemohla Gwenhwyfařinu vyprávění věnovat plnou pozornost. Seděla a tvářila se, že ji to ohromně zajímá, občas vyslovila nějaké slůvko údivu či př-ekvapení, ale vjejí duši byl zmatek: Mdm strach; rnolzu se stát Merlinovou olrokyni a ohěti, stejně jako on moji... Bohyně! IleLká matko. Nejsenz to já, kdo mu bude vystaven tváři v tvář, ale ty. .. Měsíc pomalu přirůstal; za čtyři noci bude úplněk,již cítila proud života v žilách. Myslela na Nferlinův upi-ený pohled, na jeho kouzelné oči, na jeho krásný hlas a již jí bylo jasné, že je do hloubky zapletena do svého vlastního kouzla. Již přestala cítit sebemenší odpor kjeho znetvoi-enému tělu, cítilajenom sílu a život, ktei mu proudí v ki-si. Kdybych se mu dala o ziplňku, uvažovala, otom by nás řiboj života oha zaplavil, potom by se nzoje cále staly jelzo cili, otom bychonz slynzcli jako jedno tělo... cítila bolest a zoufalou touhu, přála si, abyji ty citlivé ruce laskaly, chtěla cítit na sých rtechjeho teplý dech. Celé těloji bolelo touhou, která, jak věděla, byla přinejmenším zčásti ozvěnoujeho vlastni touhy a zoufal-ství: Když život prot.d í za úlňktt nalno, potom ziská Bolzyně tělo milence... Nakonec by to nebylo nic neuvěřitelného. Je dcerou královnina oblí-bence a králova nejbližšího přítele. Merlin Kevin, na rozdíl od křestan-ských kněží nemá zakázáno se ženit. U dvora by taková svatba na nejvyšší úrovni byla pi-ijata s potěšením, jen některé dámy by to šokovalo, kdyby viděllyjak se tato krásná ki-ehká dívka vdává za muže, kterého ony pova-žovaly za příšeru. rtušjistě věděl, že Kevin se nemohl po tom, co udělal, vrátit do Avalonu, ale měl místo u dvora jako králův rádce. A navíc byl hudebníkem vynikajících kvalit, jakému se nikdo nevyrovná. Bude tu pro nás misto a najdeme tu štěsti. .. když je zněslc v úlňkz, když př-etéká životem, zaseje sémě do mého lůna... aá je b2zdu s radosti nosit... nenarodil se jako mrzcik, svou neforemnost ziskal až po zraněni zJ dětsti... jelzo .synové budou hezci... a pak se zarazila, zaskočena silou vlastní fantazie. Ne, nesmí se tak poddávat tomu kouzlu. Musí popírat samu sebe, i když při dorůstajícím měsíci se jí zrychluje tep a proudění kive v žilách a cítí z toho velký smutek. Musí počkat, počkat...
♀

Jako čekala po všechna ta léta... Existuje kouzlo, které pi-ichází, kdy se člověk poddá životu. Kněžky avalonskéje znaly, když lehávaly na políc za beltanskými ohni, kdy vzývaly život v Bohyni vlastními těly a srdci. aleje tu i hlubší kouzlo, které vyplývá z obrany proti té síle, kteréjde pro proudu. Křesrané o tom vědí své, když tivají na tom, aby Bohu zasvěcen panny žily v cudnosti a ústraní, aby mohly hořet temnějším plameneI zkrocené síly; a jejich cudní kněží mohli vlít všechnu svoji zadržovano sílu do svých obřadů. Nimue cítila, že ta nejlehčí slůvka nebo gesta Ravei která nikdZ neplýtvala slovy na nic bezvýznamného, v sobě nesla obro skou sílu. Casto sama v chrámu v Avalonu, když měla zakázáno stýkat s s ostatními děvčaty nebo se účastnit rituálů, když eítila, žejí život prouc v žilách takovou silou, že měla chut propuknout v hysterický pláč nebo ; rvát vlasy či poškrábat obličej, říkala si, proč musí nést takovou tíhu a ner nic, co byjí to ulehčilo. Ale věřila Bohyni a poslouchalajejí příkazy a nyr jí svěřili tenhle velký úkol a onaje nesmí zklamat vlastní slabostí. Je nádobou naplněnou silou, stejně jako posvátné královské klenotl kterých se nepřipravený člověk nesmí bez trestu smrti dotknout, a všech no kouzlo vyplývající z dlouhé pi-ípravy poslouží k tomu, aby k sobě při poutala Merlina... ale musí počkat, až příliv zeslábne a znovu se napln: až nebude měsíc, potom tnusí využít proudu, kteryje na odvrácené stran měsíce... ne toho plodného, ale neplodného, ne proudu života, ale temn magie, starší nežje lidský život sám...
A Merlin tyhle věci zná; zná starou kletbu o neplodném lůně, kter platí, když není měsíc... musí tedy být tak podmaněn kouzlem, že ! nebude uvědomovat, proč

jej odmítla při úplňku a proč jej přijme, a nebude svítit měsíc. Má jistou výhodu: on netuší, že ona všechny tyhl věci zná, nikdyji v Avalonu neviděl. Přestoje pouto mezi nimi vzájemnÉ ajestliže ona dokáže čístjeho myšlenky, může i on čístjejí; musí se velm hlídat, sti-ežit se v každém okamžiku, aby do ní nenahlédl a neuhádljej cíle.
Musim ho zcela osleit toulzou, aby na vše zapomněl... úlně na všeclzno, co s naučil v Azalonu. A zároveň nesmí podlehnoutjeho touze a tu svoji kroti A to nebude snadné.
Začala v duchu promýšlet,jaký další úskok proti němu použije. Vypráv mi o svém dětstvi, i-ekne, ověz mi, jak jsi přšel ke svému zraněni. Soucit bud mocným poutem; přesně věděla,jak se ho dotkne konečky svých prstů.. a naplněna zoufalstvím si uvědomovala, že hledá cesty,jak mu být nablíz ku a dotýkat se ho, ne za účelem svého úkolu, ale z vlastní touhy. Dokáži dokončit toto kouzlo, aniž bych na to sama nedoplatila?

"Nebylas na královnině hostině," zamumlal Merlin a pohlédl Nimui hluboce do očí, "ajájsem pro tebe složil píseň... Byl úplněk a v takovén měsíci se skrývá velká síla, paní..."
Pohlédla na něho, nevinnost sama. "Skutečně? Já toho o těchhle věcecl

vím tak málo... ty jsi kouzelník, pane Merline? Já si někdy připadám bezmocná, mám pocit, že na mě zkoušíš nějaké kouzlo... Při úpliiku se skrývala, přesvědčena o tom, že kdyby mu pohlédla v tu dobu do očí, byl by schopen čístjejí myšlenky a snad i odhalitjejí cíl. Ted když síla kouzelného vlivu byla pryč, se jí snad podaří se před ním ochránit.
"Musíš mi zazpívat svoji píseň ted." Seděla a naslouchala, cítíc, jak se jí celé tělo chvěje, takjako se chvějí struny podjeho rukama. Nevydržim to, nevydržim... tentokrdt musim jednat, jakmile zmizi měsic. Přijde další z těchto proudů, to si uvědomovala, a podlehne všestrhávajícímu popudu, naplněna touhou, lačnící po něm, takjak se snaží začarovatjeho, aby lačnil po ní... a již nikdy nebudu sclzopna ho zrndit... budu jeho jednou prov,ždy, v tomto životě i po něm...
Natáhla ruku a dotkla se boulí, které tvořilyjeho zápěstí, a ten dotekji naplnil touhou. Pouze podle toho, jak se mu náhle rozšířily zornice, jak rychle zalapal po dechu, poznala, co to pro něj znamená.
Zrada, uvažovala, podle nesmiřitelných zákonů osudu, zrada musí být Bohyní tisícinásobně potrestána v tomto životě nebo v některém z dal-ších; ten kdo byl zrazen i zrádce musí být potrestáni a spojeni poutem lásky a nenávistí tnajícím tisíce let. Ale ona tak činí na příkaz Bohyně, ona byla vyslána, aby potrestala zrádce za zradu... bude sama za to také potrestána? Jestliže ano, potom není v hájemství Bohyně žádné sprave-dlnosti...
Kristus řekl, že urimné pokáni smaže všeclzny lzříchy... Ale osud a zákony vesmíru nelze tak snadno odsunout stranou. Hvězdy se nezastaví na své pouti proto, že na ně někdo křikne: Stůjte! Staniž se vůle Bohyně; možná, že zradila Merlinajako součást skutku, ktexýjeden z nich vykonalještě pi-edtím, než byla dávná iemě ponořena hluboko ve vlnách moře. Je tojejí osud a nemá právo se na nic ptát. Přestal hrát a něžnějí objal ruku; oslněna, nabídla mu svoje rty. Ted; ted již je pozdě cozzvnout.
Ne. Bylo pozdě, už když sklonila hlavu a přijala úkol, kterýmji Morgai-ne pověřila. Bylo pozdě couvnout, už když složila přísahu Avalonu... ,Vyprávěj mi o sobě víc," zašeptala, "chci o tobě vědět všechno, můj pane...
"Neříkej mi tak. Jmenuji se Kevin."
"Kevine," řekla a snažila se, abyjejí hlas zněljemně a něžně, ajen tak lehce přejela konečky prstůjeho rameno.
Den za dnem spi-ádala svoje kouzlo, letmými doteky, pohledy a šepta-nými slůvky a měsíc pomalu ustupoval, až zmizel. Po prvním letmém polibku se stáhla,jako kdybyji yděsil. Je to pravda. Ale je to vic, než ,že jsem se vyděsila... nikdy, nikdy za všechna ta léta, kdy žila v ústraní, netušila, že v sobě skrývá takovou vášeň, takovou touhu; a věděla, že se pomalu za-plétá do kouzlajako on. V určité chvíli, kdy byl vydrážděn k nevydržení ♀

jejími šeptanými slůvky a letmými dotyky, když se dotýkala svými vlasy jeho obličeje, naklánějíc se nad ním, kdy seděl se svou harfou, otočil se k ní a přitisklji k sobě. Doopravdy se bránila, tentokrát zděšení nepřed-stírala.

"Ne - ne,já nemohu - zapomínáš se - prosím, prosím = křičela, a když ji k sobě pi-itisklještě těsněji a pohi-bil svůj obličej vjejí hrudi a pokryljí ňadra polibky, tiše se rozplakala. "Ne, ach ne, mám strach..." Tehdyji pustil a odtáhl se, téměi- ochromen. Dech se mu zúžil, až chrop-těl. Seděl se zavřenýma očima,jeho pokroucené ruce mu bezmocně visely. Po chvíli zamumlal: "Má milovaná, můj vzácný bílý ptáčku, můj dra-houšku - promiň mi, promiň..."

Nimue si uvědomila, že stačí, když pro svoje cíle využije vlastního skutečného strachu. Zakňourala:, Věřilajsem ti, tolikjsem ti věřila." "Tos neměla," zasípěl. "Nejsem víc než muž, avšak rozhodně nejsem o nic míň..." a zašklebil se nad hořkostí svých slov. "Jsem člověk z masa a kostí a miluji tě, Nimue, a ty si se mnou pohráváš, jako kdybych byl psíček na hraní a čekáš, že budu krotkýjako vykastrovaný poník... myslíš si, že kdyžjsem mrzák, že nejsem muž?"

Ve své mysli Nimue viděla, jasně jako v zrcadle, vzpomínku na dobu, kdy tohle poprvé i-ekl první ženě, která k němu kdy pi-išla, a viděla, jak se vjeho očích i vjeho mysli zrcadlí Morgaine, ne Morgaine,jakou sama znala, ale temná čarovná žena se sametovým hlasem, přesto svým způso-bem strašlivá, uctívaná a obávaná, protože přes opar vášně si vzpomínal, že tehdy náhle uhodil blesk...

Nimue k němu natáhla I-uce a všimla si, že sejí chvějí, a věděla, že on nikdy nezjistí proč. Pečlivě si hlídala svoje myšlenky a i-ekla: "Neuvědo-movalajsem si to. Promiň mi to, Kevine. Já - nemohlajsem si pomoct... "

A všechno je to ravda. Při Bohyni, je to zišecltno ravda. Ale ne taková, jak věří on. To, co já řikám, neni to, co on slyši.

A pi-esjejí soucit a touhu se vinula nit pohrdání.,Jinak bvclz zcesnesla to, co musim dělat... ale m2zž tak nemilosrdně vystavenv zza milost tou.ze je ltodný polzrdáni... i já se clzvěji, i já jsem rozpolcená... ale nikdv nebzulzi vv.stavena na milost a nemiLost tělesé touze...

A to bylo ono, pročjí Morgaine dala klíč k tomuto muži, pročjí ho zcela vložila do rukou. Ted byl čas promluvit, říci slova, která kouzlo upevní, učiní z nějjejí majetek duší i tělem, tak, abyjej mohla přivést do Avalonu, kde má být nad ním vynesen rozsudek, který si zaslouží.

Předstirej! Předstirej, že jsi jednou z těcla neposkvrněnýclz panen, které má kolern sebe Guenlzzuyfar, s rozumem mezi nohama!

Roztřeseným hlasem se omlouvala: "Moc mě to mrzí - vím, že jsi vskutku muž - mrzí mě, žejsem se tě bála..." a pozvedla k němu obličej, ale nechala sklouznout vlasy, aby jí zakrývaly oči, majíc strach, aby jí nepohlédl hluboko do očí a ona pak neprozradila svůj cíl. , Já... já - ano, chtěla jsem, abys mě políbil, ale pak jsi byl tak divoký a já měla strach.

VĚZEŇ V DUBU 723

Tohle není vhodná chvíle ani vhodné místo, někdo by mohl přijít a uvidět nás a královna by se zlobila, protožejsemjedním zjejích děvčat a varovala nás, že si nesmíme nic začínat s žádným mužem..."

Je bláhové domnivat se, že ji může věřit, když plácá takové ne.smysly? "Můj drahoušku!" Kevinjí pokryl ruce lítostivými polibky. ; Jsem stvůra která tě děsí, a přitom tě tak miluji... miluji tě natolik, že to nemohu vydržet! Nimue, Nimue, ty se tolik bojíš královnina hněvu? Já nemohu..." Zarazil se a znovu se ztěžka nadechl. , Já už takhle dál nemohu - chceš, abych odešel od dvora? Ještě nikdy, nikdyjsem..." znovu se zarazil, pak ji uchopil za ruce a řekl: "Nemohu bez tebe žít. Musím tě mít, nebo zemřít. Nemáš snad se mnou ani sebemenší slitování, má milovaná?" Sklopila oči, zhluboka se nadechla a pozorovala jeho bolestí zkřivený obličej, vnímalajeho chroptivé dýchání. Konečně zašeptala: "Co ti mám říci?"

"Řekni, že mě miluješ!"

"Miluji tě." Uvědomovala si, že mluví jako žena omámená kouzlem. "Vždyl to víš."

, J J

"Řekni, že mi ააš svo i lásku, i-ekni, že - ach, Nimue, Nimue si tak mladá a krásná, ajájsem tak zkroucený a ošklivý, nevěřím, že bys o mě mohla stát, i ted mám pocit, že se mi tojenom zdá, žejsi mě z nějakého důvodu jen takhle vydráždila, aby ses mohla vysmát zvířeti, které se ti plazí u nohoujako pes..."

"Ne," řekla a lehce, jako kdyby ji děsila vlastní troufalost, se rychle sehnula a lehounce ho políbila na oči, dvě vlaštovičky, které slétly najeho

víčka a byly zase pryč.
"Nimue, půjdeš se mnou na lože?"
Zašeptala: "Mám strach... někdo by nás mohl vidět ajá se neodvažuji být jako poběhlice - někdo by nás mohl objevit." Dětsky sešpulila rty. "Kdyby nás někdo chytl, potom by lidé tebe považovali za mužného a na tebe by nepadla žádná ostuda, alejá,jájsem panna a na mě by si ukazovali jako na děvku neboještě něco horšího..." a slzyjí stékaly po tvářích, ale uvnitř cítila vítězství. Nyni lzo mám bezečně ve své siti... "Udělám cokoliv, cokoliv, abych tě ochránil, to ti zaručuji..." řekl Kevin a hlas se mu třásl upřímností.
; Vím,jak se muži vychloubají tím, že dobudou největší poklad panen," řekla. "Jak mám vědět, že nebudeš chodit po celém Camelotu a vychlou-bat se, žes získal přízeňjedné z kI-álovninýchpříbuzných a žesji připravil o panenství?"
, Věř mi, prosím tě, věř mi - eojiného mohu i-íci? Jak ti mohu dokázat že to myslím upřímně? Víš, žejsem tvůj, duší i tělem, celým srdcem..." Na chvilku zapochybovala, co je mi po tvé zatracené dzzši, i-íkala si v duchu a měla slzy na krajíčku z napětí a strachu. Drželjí ruce mezi svými dlaně-mi a šeptal: "Takjak, budeš moje? Co mohu udělat pro to, abych ti dokázal že tě miluji nadevše?"
♀

Váhavě pronesla: "Do své postele tě vzít nemohu. Spím v komnatě se čtyřmi královninými dvorními dámami a každého muže, kteiý by tam vstoupil, by se hned chopily stráže."
Sehnul se k ní, poklyl jí ruce polibky a i-ekl: "Má ubohá lásko, nikdy bych tě nijak nepohaněl. Mám vlastní místo - malý pokojík, vhodný spíše pro psa, jsem tam sám hlavně proto, že nikdo z králových mužů by si nepřál sdíletjej se mnou. Nevím, zda by ses odvážilajít se mnou tam." ; Jistě nalezneme nějaký lepší způsob..." zašeptala ajejí hlas zněljemně a něžně. K čertu s tebou, jak molzu něco takovélao navr/aovat, když ředstírám anenskou nevinnost a že jsen Izloupoučká... ? "Nenapadá mě žádné místo na hradě, kde bychom byli v bezpečí, a přesto..." Stála a tiskla se k němu, jak seděl, a prsy se dotýkalajeho obočí.
Zprudka ji objal pažemi a pohřbil obličej v její hrudi, ramena se mu ti-ásla. Potom řekl: ;V tuhle dobuje teplo a hezky a málokdy prší. Odvá-žila by sesjít se mnou ven, Nimue?"
"Odvážila bych se čehokoliv," zamumlala bezelstně, ,jen abych byla s tebou, má lásko."
,Tedy dnes večer...?"
"Ach," zašeptala a stáhla se, "měsíc je tak jasný, bylo by nás vidět... počkejme pár dní, pak nebude svítit měsíc..."
"Když nesvítí měsíc..." Kevin sebou trhl a ona věděla, že nastal nebez-pečný okamžik, že je to chvíle, kdy by pečlivě nastražená iybička mohlx-sklouznout z háčku a ocitnout se na svobodě. V Avalonu se kněžky v době, kdy nesvítil měsíc, držely stranou a všechna kouzla byla odložena... ale on neví, žeje z Avalonu.
Zvítězí jeho strach, nebo jeho touha? Beze slova si pohrávala s jeho prsty. ;To není vhodná chvíle..." i-ekl.
"Ale já se bojím, že by nás někdo uviděl... Netušíš, jak by se na mě královna zlobila, kdyby věděla, žejsem taková zpustlá dívka, že po tobě toužím..." řekla a tiskla se k němu. ;Jistě,já ani ty nepotřebujeme měsíc, abychomjeden druhého viděli..."
Držeiji těsně u sebe, obličej pohřbený vjejích prsou a posévalje hla-dovými polibky. Potom zašeptal: "Má lásko, atje tedy po tvém, ať měsic svítí, nebo nesvítí..."
"A odvedeš mě potom pryč z Camelotu? Nechci tady mít ostudu..." "Kamkoliv," slíbil jí, "to ti přísahám... Přísahám ti to při tvém Bohu, jestli chceš."
Sklonila hlavu k němu a prsty projelajeho čisté vlnité vlasy: "Křesťan-ský Bůh nemá rád milence a nelíbí se mu, když ženy lehávají s muži... přísahej při svém Bohu, Kevine, přísahej na hady, které máš na svých zápěstích...
Zašeptal: "Přísahám," a význam pi-ísahy, jako kdyby rozvlnil vzduch kolem nich. =
Ach, blázinku, přúhal jsi na svou smrt... Nimue se zachvěla, ale Kevit

obličej dosud skrytý v jejích ňadrech, horce a vlhce dýchal na její šaty a

nevšímal si ničeho jiného než jejích prsů pod svými rty. Jelikož mu přislíbila, že se stane jeho milenkou, dovolil si dotýkat se jich, líbat je a brát do rukou. "Nevím, jak vydržím tak dlouho čekat," zašeptal a ona přitakala:, Já taky ne," a myslela to zcela upřímně.

Kéž by to již bylo za mnou...

Měsíc nebude vidět, ale proudění měsíce se otočí přesně dvě hodiny po západu slunce, tři dny od této chvíle; cítila odliv měsíce, jako by ji oslaboval, ubíral z ní sílu. Většinu těch tří dnů strávila ve své komnatě, královně řekla, žejí není dobře, což nebylo daleko od pravdy. Velkou část dne trávila o samotě a brnkala na Kevinovu harfu, meditovala př itom a naplňovala vzduch kolem sebe magickým svazkem, kterýje pojil. Byla to špatně načasovaná doba a Kevin to věděl, stejně tak dobi-e,jako to věděla ona; byl však zaslepen příslibem lásky, ktelý mu dala, takže na to nedbal.

Blížilo se svítání dne, kdy nebude svítit měsíc; Nimue to eítila ve svém těle. Uvařila si bylinný odvar, který jí pozdrží měsíční krvácení, které přicházelo v tuto dobu - nechtěla Kevina znechutit pohledem na svou krev, ani ho nechtěla zastrašit yvoLáním avalonských tabu. Obrátila svoji mysl od fyzické stránky samotného aktu; přese všechno vzdělání a přípra-vu, které sejí dostalo, věděla, že skutečněje bázlivou pannou a že tojen nepředstírá. Nu, tím lépe. Může klidně být tím, čímje - děvčetem, které se poprvé dává muži, kterého miluje a po kterém touží. A co přijde potom, bude podle vůle Bohyně.

Nevěděla,jak ten den přežít. Nikdyjí klevetění Gwenhwyfai-iných paní nepřipadalo tak beze smyslu, tak nudné. Odpoledne se nedokázala sou-středit na předení, tak si pi-inesla harfu, kteroují dal Kevin, a hrálajim a zpívala; ale nebylo to snadné, musela se vyhnout všem písním z Avalonu a právě tyji nejčastěji napadaly. Avšak i v nejdelší den se nakonec slunce skloní k západu. Umyla se, navoněla a posadila se ke Gwenhwyfar v síni, uždibla z jídla, bylo jí nevolno a slabo a byla znechucena hrubým cho-váním u stolu a psy pod stolem. Viděla Kevina, jak sedí mezi králový-mi rádci, poblíž domácího kněze, který zpovídal jednu z dam. Obtěžo-val ji, vyptávaje se jí, proč neyhledala jeho duchovní útěchu, a když odpověděla, že ji nepotřebovala, zachmuřil se, jako kdyby to byla ta největší hříšnice, kterou zná. Kevin. Téměi- cítila jeho hladové ruce na svých prsou a zdálo sejí, že pohledy,, které k ní přes stůl vysílá, jsou víc než nápadné.

Dnes večer. Dnes večer, má milovaná, dnes večer.

Ach, Bolayně, jak mohu něco takovélzo udělat m2cži, který mne miluje, který ukládá celou svoji duši do mých nikou... přisahala jsem. Musim svoji řisahu dodržet, nebo budu zrádkvni jako on.

Jednu chvíli se setkali v dolní části síně, když královniny dvorní dámy odešly do svých komnat. Řekl rychle a velmi tiše: "Skryljsem tvého i svého ♀

koně v lese za branou. Potom" - a hlas se mu zachvěl - "potom tě odvezu kam budeš chtít, má paní."

Netušiš, kazn tě zavedu. Ale bylo příliš pozdě couvnout. Skrz slzy, kterÉ nedovedla ovládnout, řekla: "Ach, Kevine - já - já tě taky miluji... a věděla, že je to pravda. Tolik se přimkla k jeho srdci, že nevěděla; nedovedla si ani představit,jak snese odloučení od něho. Zdálo sejí, že všechen noční vzduch ožiljejím kouzlem,jako kdyby i ostatní cítili chvěni ve vzduchu a tmu, kteráje obestírala.

Musí je nechat v domnění, že musela někam odcestovat za nějakým pravděpodobným účelem. Řekla paním, se kterými sdílela komnatu, že slíbila manželcejednoho komorníka, že sejí pokusí vyléčit bolavý zub a že se vrátí až za mnoho hodin. Potom si vzala ten nejtmavší a nejtěžší plášť a pod šaty si schovala drobnou dýku, kterou dostala při svém zasvěcení, a vyklouzla ven. V temném rohu na chodbě si vložila dýku do kapsy u pasu - děj se, co děj, Kevinji nesmí spati-it.

Puklo by mu srdce, kdybych nedodržela svůj slib, pomyslela si; netuší, jaké bude mít štěstí...

Byla tma. Temné nádvoi-í bylo bez stínu. Vědoma si toho,jak se chvěje, pomalu našlapovala v nepatrném světle hvězd. Po chvíli byla tma ještě hlubší a zaslechla zastřený hlas: "Nimue?"

"Tojsemjá, můj milý."

Co je větši faleš, porušit přisalzu Avalonu nebo Kevinovi taklzle llzát? Oboji je falešné... může snad lež být někdy oprávněná?

Vzalji za paži a dotekjeho horké rukyjí rozproudil krev v žilách. Oba byli

nyní pevně v zajetí kouzla této hodiny. Vyvedlji z brány ven cestou vedoucí od starobylé pevnosti Camelotu dolů z pi-íkrého svahu. V zimě tudy tekla řeka a byly zde bažiny; ale nyní tu bylo sucho a rostly zde rostliny zvyklé na vlhkou půdu. Zavedlji do nevelkého háje. Ach, Bohyně, vždyckv jserrc věděla, že tolzo dne, kdy řijdu o své panenstvi, stane se to v háji... ale netušila jsem, že to bude za tajemné noci bez měsice... Přitiskl se k ní a políbilji. Célé tělo,jako by mu hořelo. Roztáhl pro ně pláš na trávu a stáhl ji k sobě dolů, pokroucené ruce se mu tak třásly, kdyžjí sundával šaty, že sije musela rozvázat sama. Najednou řekl přiro-zeným hlasem: "Jsem rád, že je tma... že tě nevyděsí moje znetvořené tělo..."

"Nic na tobě mě nemůže vyděsit, má lásko," zašeptala a natáhla k němu ruce. V tu chvíli to myslela naprosto upřímně, byla chycena do vlastního kouzla, vědouc, že tento mužje tělem, srdcem i duší vjejích rukou. Ano, přes všechna svá kouzla byla nezkušená a měla skutečný strach z jeho tvrdého důkazu mužství. Líbalji, laskal a mazlil se s ní, a ona měla pocit, že hoří silou odvráceného měsíce, v houstnoucí cmě plné čárů a kouzel. V momentě, kdy účinek kouzla vrcholil, ho přitáhla k sobě, věděla, že kdyby počkala, až se na nebi ukáže nový měsíc, ztratila by mnoho ze své síly.

VĚZEŇ V DUBU 727

Cítil,jak se chvěje a zamumlal: "Nimue, Nimue-moje lásko-jsi panna -jestli si přeješ, můžeme potěšitjeden druhého a nemusím si vzít tvoje panenství..."

Když to vyslovil, chtělo se jí plakat - že on, poblázněný touhou, s tou tvrdou věcí mezi nimi, ještě dokáže uvažovat s ohledem na ni... ale vy-křikla: "Ne! Ne! Chci tě," a přitáhla ho dychtivě k sobě, uchopila ho za ruce, vedla ho k sobě a téměř vítala nečekanou bolest; bolest smíše-nou s krví, ajeho vášeň v ní rozdmýchala oheň, tiskla se k němu, ztěžka oddechujíc, a povzbuzovala ho krátkými vzrušenými výkřiky. A potom v poslední chvíli se odtáhla, zatímco on ztěžka dýchal a zmíral touhou, a zašeptala: "Přísahej! Jsi můj?"

"Přísahám! Už to déle nevydržím - nemohu - dovol mi..." "Počkat? Přísahej!,Jsi můj! Řekni to!"

"Přísahám, přísahám při své duši...

, Ještě potřetí -jsi můj?"

; Jsem tvůj! Přísahám!" A ucítila, jak se najednou zalekl, jak pochopil, co se děje, ale už byl v zajetí své vášně, zoufale se na ní pohyboval, ztěžka dýchal a sípal a vykřikl,jakoby v nesnesitelné bolesti, a Nimue cítila,jak ji kouzlo každou chvíli svazuje, a když vykřikl a ztěžka dopadl na její poddajné tělo a ucítila,jak do ní vstříklojeho semeno, uvědomila si, že je ztracena. Ležel klidně jako bez života a ona se chvěla a vnímala jen vyčerpanost. Necítila nic z rozkoše, o které se mluvívá, ale vnímala něco víc - veliké vítězství. Protože kouzlo je oba svazovalo silným poutem-mělajeho duši,jeho podstatu. Rukama nahmatalajeho sperma, které se smísilo sjejí panenskou krví přesně ve chvíli, kdy vyšel maličký srpeček měsíce. Nati-ela si prsty tou směsí a označila mu čelo a on se pi-i dotyku toho kouzla posadil, malátný, jako bez života.

"Kevine," pobídla ho, "nasedni na koně,jedeme."

Narovnal se, co mohl, ztěžklé tělo sotva uzvedl. Obrátil se ke koni a ona si uvědomovala, že při působení tohohle kouzla musíjednat přesně. "Nejdříve se oblékni," řekla a on na sebe mechanicky natáhl svoje šaty a uvázal si je u pasu. Pohy,boval se ztuhle a za svitu hvězd viděla, jak se mu lesknou oči; nyní i pod vlivem kouzla věděl, že ho zradila. Hrdlo její stáhlo bolestí a divokou něhou, toužila přitáhnout ho znovu k sobě, zbavit je kouzla, pokrýtjeho tvář polibky a plakat, aby odčinila zradu, které se najejich lásce dopustila.

Ale i já jsenz řisalialn., je to náš osud.

Zahalila se do svých šatů, vzala koně a tiše odjížděli cestou do Avalonu. Za svítánije bude Morgaine čekat s lodí u bi-ehu.

Několik hodin před svítáním se Morgaine probudila z neklidného spánku, cítila, že Nimue svoji práci dokončila. Tiše se oblékla, vzbudila Niniane a pomocné kněžky, kteréji pomalu následovaly ke břehu, zaha-leny ve svých temných řízách a tunikách ze skvrnitéjelení kůže, vlasy na ♀

728

M.LHY AVALONU

zádech sčesané do jediného copu, dýky s černou rukojetí pi-ipoutanÉ k pasu. Čekaly tiše, Niniane a Morgaine vjejich čele, a nebe na východ začalo blednout a růžovět prvním slunečním světlem.

Světlo zesílilo, a když začalo vycházet slunce, lod se vynořila z mlh Morgaine viděla Nimue, jak stojí na přídi lodě, kapuci má přehozenou přes hlavu, byla vysoká a vzpi-imená, ale obličej měla skrytý v kápi. Na dně lodě ležela neforemná hromada.

Co to s nim rovedla? Je mrtev nebo očarován? Morgaine si uvědomovala, že si vskutku přeje, aby byl mrtvý, aby si býval vzal život v hrůze a zoufal-ství. Dvakrát na tohohle muže křičela a nazývala ho zrádcem Avalonu a potřetí se skutečně projeviljako nesporný zrádce, kteiý vzal posvátné královské klenoty z jejich úkrytu. Ach, jistě, zaslouží si smrt, dokonce takovou smrt, jakou pro něho připravili. Promluvila si s dlidy a ti do jednoho souhlasili, že má zemi-ít v dubovém háji a že nezemi-e Iychlou milosrdnou smrtí. Zrada tohoto druhu není známa po celé Británii ode dnů Eilan, která se tajně provdala za syna římského prokonzula a před-stírala, že má zjevení, že je třeba chránit Kmeny před povstáním proti Římanům. Eilan zemřela na hranici a tři zjejích kněžek spolu s ní. Dva muži z posádky pomohli Merlinovi na nohy. Šat měl nedbale pi-epásaný, jeho tělo jím prosvítalo. Vlasy měl rozcuchané, v obličeji prázdný výraz... byl snad omámený nebo očarovaný? Snažil sejít, ale bez holí se potácel a ztrácel rovnováhu, takže se musel držet nejbližšího muže. Nimue stálajako pi-imrazená, nedívala se na něho, tvái- dosud skrývala v kapuci; avšak, když se objevily první paprsky slunce, kapuci si sundala a v tu chvíli, pi-i dotyku slunečního světla, z Kevinova obličeje zmizelo kouzlo a Morgaine viděla, jak se mu v očích objevilo poznání, jak si zděšeně uvědomuje, kdeje a co se stalo.

Morgaine viděla, jak pohlédl na Nimue, jak zamrkal pi-i pohledu na avalonskou pramici. A pak se mu v obličeji zračilo přiznání zrady, sklonil ztrápeně hlavu, na znamení překvapení a studu.

Takže poznal nejen co je to zradit, ale i být zrazen.

Pak se však podívala na Nimue. Děvče bylo bledé, obličej mělojako bez krve, dlouhé vlasy rozcuchané, ačkoliv si je v rychlosti snažila splést. Nimue se dívala na Kevina a rty její chvěly. Pak oči rychle odvrátila. I ona Ico miluje; kouzlo ovládlo i ji. Měla jsem si uvědomit, napadlo Morgai-ne, že tak silné kouzlo musi zapůsobit i na ni.

Ale Nimue se hluboce uklonila,jak si to žádají avalonské zvyky. "Paní a Matko," řekla bezvýrazným hlasem, "přivedla jsem ti zrádce, který znesvětil posvátné královské klenoty."

Morgaine předstoupila vpřed a děvče objala, to se však stáhlo. Morgai-ne řekla: ‚Vítám tě zpátky u nás, Nimue, kněžko a sestro," a políbila děvče na vlhkou tvář. Celým svým tělem vnímala, jak je Nimue zoufa-lá. Ach Bohyně, coak ji to také zničilo? Jestliže ano, byl Kevinův život draze vykoupen.

VĚZEŇ V DUIU 729

"Nyní jdi, Nimue," dodala soucitně. "Ai tě zavedou zpátky do Domu panen - tvoje práce skončila. Nemusíš být svědkem toho, eo bude násle- dovat, svoji rolijsi sehrála dobře a vytrpělas dost."

Nimue zašeptala: "Co bude - s ním"

Morgaineji pevně chytla. "Dítě, dítě moje, to tě nemusí zajímat. Tyjsi do svého úkolu vložila veškerou sílu a odvahu, to stačí." Nimue zadržela dech,jako kdyby se chtěla rozplakat, ale neučinila tak. Podívala se na Kevina, ale do očí mu nepohlédla. Nakonec, chvějíc se tak, že stěží šla, opouštěla je, opírajíc se o obě kněžky. Morgaine jim tiše přikázala: "Netrapteji otázkami. Stalo se, co se stalo. Nechteji být." Když Nimue odešla, Morgaine se otočila zpět ke Kevinovi. Pohlédla mu do očí, zasažena jeho bolestí. Tento muž býval jejím milencem, ale býval i víc; byljediným člověkem, kterv se nikdy nesnažil vtáhnoutji do nějakých politických pletich, nikdy se nesnažil využít jejího rodového postavení či vysoké funkce, nikdy po ní nechtěl nicjiného nežjejí lásku. Na pokraji životaji vytáhl z pekla Tintagelu, přišel k nijakojejí Bůh, byl snadjedinýmjejím přítelem v celémjejím životě.

Přinutila se přes silnou bolest, která jí stahovala hrdlo, říci: "Nuže, harfeníku Kevine, falešný Merline, křivopřísežný, chceš nám něco sdělit, než se setkáš se sým rozsudkemř"

Kevin zavrtěl hlavou. "Nic, co bys tv považovala za diiležité, Jezerní paní." Pi-es závoj bolesti si vzpomněla, že on byl pivní, kdoji takto nazval. "Budiž," řekla a cítila, že má kamennou tvář. "Odvedte ho, atje rozsu-dek nad ním vykonán."

Udělal několik tápavých kroků mezi svými únosci, potom se otočil tváří k Morgaine a pohodil pohrdavě hlavou. "Ne, počkat," řekl. "Nakonec mě napadá něco, co ti chci říci, Morgaine z Avalonu. Kdysi jsem ti řekl, že můj život je jen malým trestem, který musím vytrpět pro svoji Bohyni , chci, abys věděla, že to kvůli níjsem tohle udělal."

"Říkáš, že to kvůli Bohynijsi zradil posvátné korunovační klenoty a dal je do rukou kněží?" chtěla vědět Niniane a zjejího hlasu zaznívalajízli-vost. "Potomjsi tedy nejen křivě přísahal, alejsi i blázen! Odvedte zrád-ce!" pi-ikázala, ale Morgainejim dala znamení, aby počkali. , Vyslechněme ho."

; Je to přesně tak," prohlásil Kevin, "Paní,jižjsem ti tojednou i-íkal-dny Avalonujsou sečteny.,Ježíš z Nazaretu zvítězil a my musíme ustoupit dále do mlh, až se staneme pouhou legendou a pouhým snem. Chceš snad odnést posvátné korunovační klenoty s sebou do té tmy a zachovatje pro úsvit nového dne, který již nikdy nenastane? A když už Avalon musí zmizet, cítiljsem, žeje správné, aby posvátné korunovační klenoty byly poslány do světa, aby i tam sloužily posvátným věcem, ajiž v tom světě vládne Bůh, nebo bohové. A protožejsem učinil, cojsem učinil, Bohyně se znovu naposledy zjevila v tom světě způsobem, na který se nedá zapo-menout. Na gI-ál se nezapomene, milá Morgaine, i tehdy až ty ajá bude-♀

mejen hrdiny legend yprávěných dětem u ohně. Nepovažuji to za pro-marněné, ani ty bys to tak neměla brát, ty, kterájsi ten kalich neslajako kněžka. Ted si se mnou dělej, co chceš."

Morgaine sklonila hlavu. Vzpomínka na extázi a zjevení, kdy nesla grál v osobě Bohyně, zůstane nesmazána v její paměti až do smrti; a z těch, kteří to zjevení zažili, atjiž viděli cokoliv, ti už nikdy nebudou žít stejně. Ted však musí pohlédnout Kevinovi tvái-í v tvář v podobě mstivé Bohyně, Smrtky, Prasnice, která pohltí svoje mladé, Velké vrány, Ničitelky... Pi-esto on obětoval Bohyni tolik. Natáhla k němu I-uku... a pak se zarazila, když pod svojí rukou spati-ila to, co vidělajiž di-íve - viděla pod svými prsty lebku...

Nyni je zasvěcen smrti, vidi vlastni smrt a já ji vidinz taky... Přesto nebude trpět, ani nebude mučen. Mluvil ravdzc; učinil, co o něm ,žrídala Bolzyně, a já musim teá zcčinit totéž... Čekala, až její zklidní hlas, než promluví. V dálce slyšela slabé hřmění.

Konečně řekla: "Bohyněje milosrdná. Odvedte ho do dubového háje , jak zní rozsudek, ale rychlejej setnětejedinou ranou. Pohřběte ho pod velkým dubem a al se tomu místu od té doby navždy všichni Iidé vyhýbají. Kevine, poslední posle Bohyně, zaklínám tě, abys vše zapomněl a narodil se ne jako osvícený kněz, aby vše, cos učinil v minulých životech, bylo vymazáno a tvoje duše se znovu navrátila. Prožiješ ještě stovky životů harfeníku Kevine, navždy budeš hledat Bohyni, ale nikdy ji nenajdeš. Pi-esto na konci, Kevine, býnalý Merline, ti i-íkám, jestliže tě bude chtít, bud sijist, že si tě znovu najde."

Kevin na ni zpříma pohlédl. Usmál se, svým zvláštním sladkým úsmě-vem, a téměř zašeptal: "Tedy sbohem, Jezerní paní. Řekni Nimue, žejsem ji miloval... neboje možné, žejí to řeknu sám. Protože myslím, že bude tivat dlouho, hodně dlouho, než se my dva znovu setkáme, Morgaine." A opět tiché zahi-mění podtrhlojeho slova.

Morgaine se zachvěla a pozorovala hó,jak kulhá piyč, aniž by se ohlédl, opíraje se o paže svých únosců.

Proč citim takový stzcd? Prokázala jsem m2z milost; molzlcc jsern Izo neclzat mučit. Povokzji si i mě, zrádkyni a slabošku, že jsem Izo nedala odvést c1o dubového hája a ta.m. Ito zzenechalrc křičet a rosit o smrt, až by .se stromy o/zýbaly tim řevem... ,Jsem slabá, že neclzci mučit muže, kterélzo jsem kdysi milovala? Má snad být jeho smrt tak snadná, že Bolzyně se potom omsti i na mzzě? Budiž, i když mě bude čekat taková smrt, jeho nevydám.

Trhla sebou a zahleděla se na nebe na šedé bouřkové mraky. Kevin sť za svůj život vytipěl dost. Nepňdám k jelao těžkému oszcdu vic než smrt. Neba rozčísl blesk a ona se zachvěla - nebo to byl jen studený vítr, který so přihnal s náhlým poryvem bouře? - a pomyslela si: Tak odr,lzrízi posledr z velkých Merlinz, za bouře, která se nvni řežene nad Avalonem. Dala znamení Niniane. "Jdi. Zařid, aby byl rozsudek vykonán,jakjset určila, abyjej síalijedinou ranou a nenechalijeho tělo nad zemíjedino

hodinu." Viděla,jak na ni Niniane udiveně pohlédla; copak i tady každý ví, že kdysi byli milenci? Ale Niniane sejen zeptala: "A ty?" ;Já půjdu za Nimue. Bude mě potřebovat."

Nimue však nebyla ve své komůrce v Domě panen, anijinde v domě. Ani ji nenašla v odděleném domě, kde žila s Raven. Nebyla v chrámu ajedna ze sloužících kněžek Morgaine i-ekla, že Nimue odmítlajídlo, víno i lázeň. Morgainina strašlivá pi-edtucha v ní sílila s každým zablýsknutím bouře. Zavolala služebné z chrámu, aby se vydaly ji hledat; vtom však pi-išla Niniane, s obličejem bledým, doprovázena muži, které poslala ykonat Kevinovu smrt, jak př-ikázala Morgaine.

"Co se stalo?" chtěla vědět Morgaine a hlas měla ledový. "Jak byl splněn můj příkaz?"

"By slatjediným úderem, když se z nebe snesl blesk a zasáhl velký dub - rozčísl jej vedví. V posvátném dubu je velká trhlina, od nebe až k zemi..."

Morgaine cítila, jak se jí stahuje hrdlo. Nic tak zvkištnilzo, že s bozzři přiclzázeji bleskv a že blesk čvsto zasáhne nejvyšši stz-om. Ale že řišel ve stejnou Izodinu, když Kevin předvádal konec Avalonzc...

Znovu se zachvěla, objala své tělo pažemi pod pláštěm, aby nikdo neviděl, jak se chvěje. Jak může odvrátit tohle zlé znamení, protože zlé znamení tojistěje,jak miiže zabránit zániku Avalonu?

"Bůh si připravil místo pro zrádce. Iohřběte ho tedy uvniti- trhliny v dubu..."

Obě souhlasně přikývly a odcházely za zvuků hromu a za náhlého pří-valu deště a Morgaine sijako šílená uvědomila, že zapomněla na Nimue. Ale vnitřní hlasjí napovídal: Už je ozdě.

Našliji v poledne, zrovna když slunce po bouři opět vycházelo,jak pluje mezi rákosím najezeře. Dlouhé vlasy měla rozprostřené po hladinějako vodní rostliny a Morgaine, ochromena žalem, nedokázala ve svém srdci potlačit zoufalství nad tím, že Kevin neodešel do země stínů sám.

a chmurných dní, které následovaly po Kevinově smrti, Mor- gaine ěasto přemýšlela o tom,jak si Bohyně vzala sama na sebe úkol zničit rlrtušovu družinu. Proč se však rozhodla zničit i Avalon.

Stárnu. Raven je mrivá, Ninzue je mzivá, ta která se po mně měla stát Jezerni pani. A Boltyně neurčila nikolzo, kdo by se měl stát jejim rorokem. Kevin leži pohřben v dzcbu. Co ied bzcde s Avalonezn?

Zdálo se jí, že svět se mění, že za mlhami se svět pohybuje stále větší rychlostí. Nikdo kromě ní nebojedné či dvou starších kněžek nedokázal ♀

otevřít bránu skrz mlhy a bylo stále méně důvodů tak činit. Byly chvíli kdy opustila Avalon a neviděla ani slunce, ani měsíc, a věděla, že s zatoulala na hranice pohádkové země; alejen velmi zřídka vídala pohác kové bytosti mezi stromy, ajiž nikdy nezahlédla královnu. Uvažovala, zdaje Bohyně skutečně neopustila, protože některé z díve z Domu panen odešly do vnějšího světa a ostatní se zatoulaly do poháč kové země a nikdy se nevrátily.

Bolayně sestoupila do světa na/o.sledy, když neslrc grál Artušovou sini na Came lotu, uvažovala Morgaine a pak, celá zmatená, se ptala sama sebe, zd Bohyně vskutku nesla grál, nebo to bylajenomjejí a Ravenina představ Vzývalrc Bolayni a zašLa ji sana v sobě.

A Morgaine věděla, že již nikdy nebude mít schopnost nalézt útěch nebo radu někde jinde než sama v sobě; může se spoléhat jen na svoj nitro. Nenížiž žádné kněžky, žádného proroka, žádného druida či rádce žádné Bohyně, ke které by se mohla obrátit, Inusí spoléhatjen sama n; sebe. Občas, když podlehla dosavadnímu navyklému životu, snažila s vyvolat si obraz Bohyně, aby ji vedla, ale nespati-ila nic, jenom někd viděla tvář Igraine - ne starou, kněžími i-ízenou ženu a vdovu po Uthe rovi, ale mladou a krásnou matku, kteráji poprvé obtěžkala tím břeme nem, když ji požádala, aby se starala o Artuše, a pak když ji svěi-ila di rukou Viviane. A občas vídala tvář Viviane, kterájí poslala na lože Paro

háče, nebo Raven, která stála pojejím boku během té velké chvíle zjevení Bolzyzě jsou. A já jsem Bohyně. A cidná jiná neni.

Málokdy zatoužila pohlédnout do kouzelného zrcadla, ale občas, kdy; nesvítil měsíc, šla se napít k prameni a zahleděla se na hladinu jezírka Viděla však jen mučivé výjey: Rytíře Kulatého stolu,jak se rozjíždějí dc všech stran, hnáni svými sny a třpytem zjevení, ale žádný nenašel teI pravý grál. Někteří na svůj úkol pozapomněli a otevi-eně se vydali hleda dobrodružství; další potkalo tak velké dobrodi-užství, že mu podlehl a zahynuli; někte i-í konali dobré skutky, jiní činili zlo. Jeden nebo dva pod vlivem pronikavého zjevení víry, snili o vlastním grálu a i oni pod lehli smrti. Ostatní, řídíce se poselstvím svého zjevení, se vydali na pou do Svaté země;ještě další, zahnáni větrem, který v těch dnech světem vál se stáhli do ústraní a žili uzavřeným životem, hledajíce v nehostinnýct jeskyních ajednoduchých přístřešcích život v mlčenlivosti a pokání - alc jaká měli zjevení, zda snili o grálu, nebo o něčem jiném, to Morgaint nevěděla, aniji to nezajímalo.

Jednou nebo dvakrát zahlédla známou tvář. Na Camelotu viděla pc Artušově boku Mordreda. Viděla i Galahada, věděla, že hledá grál; ale pak sejí ztratil a ona uvažovala, zda ho hledání stálo život. Ajednou viděla Lancelota, polonahého, oděného ve zvířecích kůžích; s rozevlátými rozcuchanými vlasy, bez brnění i bez meče, jak běží lesem a v očích se mu blýská šílenství; nu, bylo pravděpodobné, žejeho úkol mu přinesejen šílenství a zoufalství. Přesto ho hledala v zrcadle znovu a zno

vu měsíc po měsíci, ale dlouho neměla úspěch. Potom ho spatřila,jak spí, polonahý v otrhaných hadrech, někde na slámě a kolem něho se zvedají stěny vězení... a pak hojiž nikdy neviděla.

Ach, bozi, i on zalLymul... s tolika Atušozrými mu.ži... Byla pravda, že svatý grál nebyl pro Artušův dvůr požehrui7aim, ale kletbou... A ytyni je z Avalonu pryč jednou jrovždy.

Dlouhou dobu Morgaine věřila, že grál odnesly bohyně do království bohů, takže lidstvojej nebudejiž nikdy moci znesvětit, a byla spokojena, že tomu takje; protože byl znečištěn vínem křesťanů, vínem, které bylo zároveň krví, a ona netušila,jak by bylo možnéjej očistit. Z vnějšího světa přicházely šeptané zprávy, které k Morgaine přinášeli kněží nějakého dávného bratrství, kteří v těchto dnech přicházeli do Avalonu; někteří z nich byli ki-esfané, ty starší kdysi uctívali po boku druidů, nyní byli naplněni pevnou vírou, že jejich Kristus ži1 kdysi zde v Avalonu a tady získal své vědomosti. Ted, prchajíce pi-ed vnucovanou novou vlnou křeslanství, která se snažila vymýtit všechno jiné uctívání, uchylovali se do Avalonu a od nich se Morgaine dozvěděla něco o svatém grálu.

Kněží nyní tvrdili, žeje to skutečně kalich či miska, ze které pil Kristus při Poslední večeři Páně a že byla odnesena na nebesa ajiž nikdy nebude spatřena na tomto světě. Říkalo se také, že to bylo na tom drulzém ostrově, Ynis Witrinu, který se zrcadlí v hloubkách jejich studny, té studny, která v Avalonu tvořila zrcadlo Bohyně; a protojí začali kněží na Ynis Witrinu i-íkat Studna kalichu.

A když staří kněží žili nějaký, čas v .valonu, Morgaine začala slýchat zvěsti, že grálje oběas viděn, bvíjen na okamžik, najejich oltáři. Musi to být tak, jak siřeje Bolzyně. Nesmi jej znesvětit. Avšak nevěděla, zdaje pravdou, že ve starém kostele křestanských bratří... ktelý byl postaven pi-esně na místě kostela na druhém ostrově, že tam říkají, že když prořídnou mlhy, staré bratrstvo avalonské slyší mnichv, jak zpívají svoje žalmy ve svém kostele na Ynis Vitrinu. Morgaine si vzpomínala na ten den, kdy mlha prořídla, a dovolila Gwenhwyfár zabloudit do Avalonu.

Čas v Avalonu ubíhal zvláštním způsobem. Morgaine netušila, zda již uplynula doba do roka a do dne, kterou si iytíři na hledání grálu stanovili, někdyjí pi-ipadalo, že ve vnějším světě muselo uplynout letjiž několik... Dlouho přemýšlela o Kevinových slovech: ... Avalon mizi v mlhácla. A potomjednoho dneji zavolali ke břehůmjezera, ale nepotřebovala svůj vnitřní zrak, aby poznala, kdo stojí v pramici. Avalon býval kdysi ijeho domovem. Lancelotovy vlasy byly nyní šedivé a obličej měl vyhublý a ztrhaný, ale když vystoupil z lodě - pojeho lehkém kroku zbyljen stín - pi-istoupila k němu a chytila ho za ruce. Vjeho obličeji neviděla žádné známky šílenství.

Pohlédl jí do očí a jí najednou připadalo, že je onou Morgaine ze starých ěasů, kdy Avalon byl chrámem oživlým kněžkami a druidy, a ne ♀

ještě opuštěnou zemí mizející v mlhách, kde žije pouhá hrstka stárnoucích kněžek, pár postarších druidů a několik napůl zapomenutých prvních ki-esíanů.
, Jak to, že se tě nedotkl čas, Morgaine?" zeptal sejí. "Zdá se, že všechno se změnilo, i tady v Avalonu - podívej i kruhy kamenů se ztrácejí v mlze!" "Ach, ty tam stálejsou," odporovala Morgaine, "i když někteří z nás by mohli sejít z cesty, kdybyje ted hledali." Ajako bolestjí projela srdcem vzpomínka na ten den - ach, to snad bylo v minulém životě! - kdy s Lancelotem leželi ve stínu kamenů. "Myslím, žejednoho dne zcela zmizí v mlhách, a nikdy je tak nestrhne lidská ruka, ani vír času. Ted není nikdo, kdo byje uctíval... dokonce ani beltanské ohně nejsou v Avalonu již zapalovány, i kdyžjsem slyšela, žev divokém severním Walesu a v Corn-wallu tyto rituály dosud udržují. Ten dávný lid je nenechá vyhynout, dokud bude žít poslední z nich. Překvapuje mě, že se ti podai-ilo dostat se sem, bratranče můj."
Usmál se a nyní spatřila kolem jeho očí stopy bolesti a žalu - a ano, i šílenscví. "Netušiljsem, že přijedu sem, sestřenko. V poslední době mě šálí paměí. Byljsem šílený,, Morgaine. Odhodiljsem meč a žiljsem v le-síchjako divoké zvíře a pak byla doba, nevím,jak dlouho tiala, kdyjsem byl vězněn v nějakém podivném žaláři."
;Vidělajsem to," zašeptala. ;Netušilajsem, co to znamená." "Anijá ne, ani ted tomu nerozumím," pi-iznal se Lancelot. "Na tu dobtr si vzpomínám jen velmi málo -je to boží požehnání, myslím, ale nedo-vedu si vzpomenout, co jsem měl udělat. Myslím, že to nebylo poprvé -bývaly doby,ještě za Elaine, kdyjsem si sotva uvědomoval, co dělám..." "Ale už jsi v pořádku," řekla iychle. "Pojd," vyzvala ho, "posnídáme spolu, bratránku - na něco jiného je pi-íliš brzy, aí už jsi sem přijel zjakéhokoli důvodu."
Šel za ní a Morgaine ho zavedla do svého obydlí; kromě kněžky, která jí sloužila, byljedinou osobou, která sem po letech vstoupila. Dnes ráno měli rybu zjezera a předložila muji vlastníma rukama.
"Ach, toje dobrota," pochvaloval si a hladově hltal - pomyslela si, kdy asi tak jedl naposledy. Vlasy měl pečlivě sčesané, jako vždycky, ty svoje vlnité vlasy - nyní celé šedivé a ve vousech měl bílé skvrny - byly však hladce přisti-iženy a plášl, ačkoliv byl obnošený, byl vyčištěn, jak jen to šlo. Povšiml si, že se zahleděla najeho pláší a lehce se zasmál. "Za starých časů bych tenhle plášt nepoužil ani pod sedlo na koně," řekl. "Ztratil jsem pláší, meč a brnění, už nevím kde - možná mě o ně okradli při nějakém dobrodružství, nebojsemjej odhodil, kdyžjsem byl šílený. Vím jen to, že jednoho dne jsem slyšel, jak mě někdo oslovil jménem a byl tojeden z rytířů - snad Lamorak, i když sjistotou to nevím. Byl jsem příliš slabý na cestování, ale přestože on musel druhého dne odjet, začaljsem si pomalu vzpomínat, kdojsem, a dali mi plášl a nechali mě posedět u stolu s nožem v ruce, místo toho, aby mi házeli odř-ezky

masa do di-evěné misky..." Nervózně se zasmál. "I kdyžjsem nevěděl, že jsem Lancelot, dosud jsem měl svoji prokletou sílu a myslím, že jsem některým z nich ublížil. Myslím, žejsem tak přišel o nejlepší roky svého života... vzpomínám sijen na maličkosti a na to, že hlavní moje myšlenka byla nikdy jim nedat poznat, že jsem Lancelot, abych neudělal ostudu Artušovým iytíi-ům..." Odmlčel se a Morgaine se domýšlela,jak trpí tím, co jí nei-ekl. "Nu, pomalu jsem se vzpamatoval, abych mohl cestovat, a Lamorak mi nechal nějaké peníze na koně a abych si mohl něco koupit. Ale větší část toho roku mi splývá ve tmě...
Vzal zbývající chléb z talíře a vytřel jím zbytky ryby. Morgaine se ho zeptala: "A co vaše hledání?"
, Vlastně,jak dopadlo? Slyšeljsem o tomjen málo," řekl, "tu a tam, když jsem byl na cestách. Gawaine se vrátil na Camelotjako první." Morgaine se téměř proti své vůli usmála. ; Ten byl vždycky vrtkavý -ve všem."
"Kromě vztahu k Artušovi," hájil ho Lancelot. "Projevuje mu větší oddanost než kterýkoli z Artušových psů! A když jsem byl na cestě tam, potkaljsem Garetlia."
Morgaine řekla: "Drahý Gareth, tenje z Morgausiných synů nejlepší! Co ti říkal?"
"Řekl, že měl vidění," začal Lancelot zvolna, "které ho pobízelo vrátit se ke dvoru a plnit svoji povinnost u krále a spiavovatjeho země, nechtěl se již déle zdržovat s hledáním posvátných klenotů. A dlouhou dobu se mnou mluvil a prosil

mě, abych odložil hledání grálu a vrátil se na Ca-melot s ním."
"Pi-ekvapuje mě, žes tak neučinil," divila se Morgaine. Usmál se. "I mě to překvapuje, sestřenko. Slíbiljsem, že se vrátím,jak nejdříve budu moct." Najednou mu zvážněl obličej. "Gareth mi řekl," začal, "že Mordredje nyní stále u Artuše. Řekl mi, že to nejlepší, co mohu pro Artuše udělat,je nalézt Galahada a požádat ho, aby se hned vrátil do Avalonu, protože nevěří Mordredovi a jeho vlivu na Artuše... Nerad mluvím nepěkně o tvém synovi, Morgaine."
Morgaine řekla: "Jednou mi Mordred i-ekl, že Galahad se nedožije vlády... přesto mi přísahal, a tuhle pi-ísahu on neporuší, že sám v jeho smrti nebude mít prsty."
Lancelot se tvářil ztrápeně. "Viděl jsem mnoho zla, které bylo důsled-kem tohohle prokletého hledání. Bůh zaručí, že se mi podaří najít Gala-hada, než se stane obětí!" Rozhostilo se ticho a Morgaine v duchu pře-mýšlela: Citil jsem to ve svén srdci - tak rolo se Modred odmill účastnit hledáni. Najednou si uvědomila, že už př-estala věřit, žejejí syn Gwydion - Mordred - se vůbec někdy stane králem z Avalonu. Uvažovala, kdy ji něco takového napadlo. Možná to bylo tehdy, když zemřel Accolon a Bo-hyně nevztáhla ruku, aby svého vyvoleného ochránila.
Galalzad bude krá.lem a bude křestřnskýyn králem.
♀

736
MLHY AVALONU

A to mziže třeba znamenat, že zabije Gzuydiona... Co se stane s Králem jelenem, když mladý jelen dospěje? Avšakjestližejsou dny Avalonu sečteny,, možná by mohl Galahad zaujmout své místo na trimě v míru, aniž by musel svého soupeře zabíjet.
Lancelot odložil zbytek chleba s medem a pohlédl pi-es ni do rohu místnosti. ,Toje Vivianina harfa?"
"Ano," řekla. "Svoji jsem nechala na Tintagelu. Ale myslím, že podle dědického práva patří tobě,jestliji chceš."
; Já už nehraji, ani nemám chuí hrát, Morgaine. Právem patří tobě,jako všechny věci, které patřily mé matce."
Morgaine si vybavila slova, kteráji dosud bolela u srdce - a zase,je to tak dávno! - Kéž bys mi tolik n.epřipominala moji matku, Morgaine! Nyní v té vzpomínce nebyla ani stopa bolesti, ale hřejivosti; Viviane tak úplně neodešla z tohoto světa, jako kdyby něco pi-ežilo v Morgaine. Řekl a tro-šičku se zakoktal: "Nyní nás zbylo už tak málo - tak málo těch, kdo si pamatují na staré časy na Caerleonu - dokonce i na Camelotu..." "Je tam Artuš," řekla, "a Gawaine, Gareth, Cai a mnozí další, můj milý. A bezpochyby sejeden druhého každý den ptají: Kde je Lancelot? Pročpak jsi tady, a ne tam?"
, Jakjsem řekl: šálí mě mysl - anijsem poi-ádně nevěděl, žejedu sem " . řekl Lancelot. "Přestojsem ted tady a měl bych se někoho zeptat - slyšel jsem, žeje tu Nimue," a ona si vzpomněla na to,jak mu tojednou říkala-když si myslel, žejeho dceraje v klášteře, kde kdysi bývala Gwenhwyfar. "Chtěl bych se zeptat, jak se jí daří -je v pořádku, prospívá mezi kněž-kami?"
"Moc mě to mrzí," řekla Morgaine, "zdá se, že pro tebe mám jen zlé zprávy - Nimue zemřela, před rokem."
Víc mu o tom neřekne. Lancelot neví nic o Merlinově zradě nebo o Ni-muině poslední návštěvě u dvora. ,Jen by ho zarmoutila, kdyby mu řekla zbytek. Nic se nevyptával, jenom si zhluboka povzdechl a sklopil oči k zemi. Po chvíli řekl, stále hledě dolů: "A nejmladší - malá Gwenhwyfar - ta se provdala a žije v Malé Británii a Galahada pohltilo tohle hledání. Nikdyjsem žádné ze svý,ch dětí nepoznal. Nikdyjsem se o to nesnažil-měl jsem pocit, že to je vše, co mohu Elaine dát, a tak jsem jí je zcela nechal, i toho chlapce. Jistou dobu jsem s Galahadem jezdil, když jsme poprvé opustili Camelot, a za deset dní a nocí, kteréjsme spolu strávili, jsem ho poznal víc než za celých šestnáct let jeho života. Myslím, že by mohl být dobrým králem,jestli se toho dožije..."
Podíval se na Morgaine téměř prosebně a ta pochopila, že touží po ujištění, ale žádnou útěchu pro něho neměla. Konečně řekla: ; Jestliže bude žít, bude z něho dobrý král, ale myslím, že to bude křesíanský král." Na okamžik měla pocit, že všechny zvuky v Avalonu ztichly, jako by se zklidnily nejen vlny najezeře, ale utichlo i šeptání rákosí na břehu, aby si vyslechlo její slova. , Jestliže pi-ežije hledání grálu - nebo se jej vzdá-VĚZEŇ V DUBU 737

stále jeho vládu budou řídit kněží a nad celou zemí bude jediný Bůh a bude zde platitjediné náboženství."

"Bylo bv to takové neštěstí, Morgaine?" zeptal se Lancelot tiše. "Po celé této zemi přináší křesfanský Bůh duchovní obnovu-je to snad něco zlého, když lidstvo zapomene na staré zvyky?"

"Na staré zvyky nezapomnělo," namítla, ;jenjim připadají příliš složité. Chtějí Boha, který se o ně bude starat, který nebude chtít, aby bojovali za osvícení, ale kterýje přijme takové,jacíjsou, se všemijejich hříchy a na základě pokání jim všechny hříchy odpustí. Není tomu tak, nikdy to tak nebude, ale možná je to jediný způsob, jak může neosvícený člověk smýšlet o svých bozích."

Laneelot se hořce usmál. "Možná náboženství, které žádá po každém člověku, aby se po celý život choval tak, aby došel po smrti k vykoupení, je pro lidstvo příliš náročné. Nechtějí čekat na boží spravedlnost, ale chtějí ji vidět ted. A toje to pozlátko, kterájicn slibují tihle noví kněží." Morgaine byla přesvědčena, že mluví pravdu a sklíčeně sklonila hlavu. "O tom, jaký Bůh je, rozhoduje představa lidí o něm. Bohyně byla sku- tečná, dokudjí lidstvo vzdávalo čest a vy,tvářelo si pro sebejejí podobu. Nového, křestanského, Boha wtvořili lidé podle svých tužeb a představ, a proto si zřejmě právě takového zaslouží. Asi to tak musí být: Jak člověk skutečnost vidí, takovou se ta skutečnost stává. Zatímco stai-í bohové a bohyně byli viděnijako shovívaví a život dávající, tak i vztah lidí a pří-rody byl takový. A když ted křesfanští kněží káží člověku, že má přírodu považovat za zlou, nehostinnou a nepřátelskou a že staří bohové s touto přírodou spojenijsou ďáblové a démoni, pak budou příroda a lidé žítjako nepřátelé a člověk si bude chtít přírodu podmaňovat a podi-izovat, místo aby s ní žil v souladu a nechal sejí vést."

Vzpomněla si namátkou na něco, co četla, kdy,ž nahlížela do knih Uriensova domácího kněze ve T1alesu: "A tak si všichni lidé budou rovni ,
jak to psal ten apoštol, že by se měli stát eunuchy pro Království boží...
myslím, že v takovém světě žít netoužím, Lancelote."

Unavený iytíř si povzdechl a zal,rtěl hlavou. "Myslím, že ani já ne, Morgaine. Přesto bude možná snazší žít v takovém světě než v našem a bude snazší vědět, co je správné dělat. Tak jsem se vypravil hledat Galahada, protože i když bude křesianským králem, myslím, že bude lepším králem nežli Mordred...

Morgaine zatala pěsti pod svými rukávy.,Jd nejsem Bolayně Neni - neni na mně, abych volila! "Tys ho přišel hledat sena, Lancelote? Nikdy nebyl jedním z nás. Můj syn Gwydion - Mordred - ten byl vychován v Avalonu. Kdyby ten opustil Artušův dvůr, mohl by se vypravit sem. Ale Galahad? Byl zbožnýjako Elaine - ošklivil by si vstoupit do světa čárů a kouzel!" "Alejakjsem ti i-ekl,jájsem netušil, že dorazím sem," opakoval Lan-celot. "Chtěljsem dojet na Ynis Nitrin a Ostrov kněží, protožejsem slyšel zvěsti o kouzelnémjasu, který, se objevuje v tamním kostele, a svoji stud-♀

nu,jakjsem slyšel, pojmenovali Studnou kalichu - mysleljsem, že Gala-had se vypravil tam. Alejen staiý zyk mě pi-ivedl sem."

Zeptala se ho vážně, tváří v tvář: "Co si myslíš o tom hledání, Lance-lote?"

"Abych řekl pravdu, sesti-enko, nevím," odpověděl Lancelot. "Když jsem se na to hledání vypravil,jeljsem tak,jakojsemjel kdysi zabít draka starého Pellinora - vzpomínáš si na to, Morgaine? Nikdo z nás tomu teh-dy nevěi-il, a přestojsem draka nakonec našel a skolil. Jsem však přesvěd-čen, že něco, něco velmi posvátnélo se objevilo na Camelotu ten den, kdy jsme spatřili grál." A když chtěla promluvit, zarazil ji: "Ne, nei-íkej mi, žejsem si tojenom představoval, Morgaine - tys tam nebyla, ty nevíš, jaké to bylo! Poprvéjsem měl pocit, že vidím nějakýjev, který přesahuje můj život. A takjsem se vypravil na tohle hledání, ačkolivjsem se z polo-viny domníval, žeje to bláznovství-a chvílijsemjel s Galahadem a zdálo se mi, žejeho víra se vysmívá mé, protože byl tak čistý ajeho víra byla tak jednoduchá a dobrá, a já byl starý a pošpiněný..."
Lancelot se zahleděl k zemi a Morgaine si všimla,jak ztěžka polkl. "Toje nakonec, pročjsem se s ním rozloučil - abych nezničil tu jeho neposkvrněnou víru... a pak nevím, kamjsem se vypravil, protože mi mysl zasti-ela mlha a tma a zdálo se mi, že Galahad musí - musí vědět o všech hi-íších mého života a musí mnou proto pohrdat."

Vzrušením zesílil hlas a Morgaine si všimla, že se mu do očí vrací Eetr

nezdravý lesk, takjakjej vidělajako nahého muže běžícího lesem. Rychle i-ekla: "Nemysli na to, drahý. Užje to pryč."
Zhluboka, pi-erývaně se nadechl a oči mu pohasly. "Moje hledání se soustředilo na to, abych našel Galahada. Nevím, co viděl - možná anděla - nebo zjistil, proč volání grálu bylo pro některé silné a projiné slabší. Ze všech rytíi-ů myslím pouze Mordred neviděl nic, nebo si to nechal pro sebe."
M2ij syn byl vyclzován v Avalonzz; tez by se neneclzal oklamat kozzzlem Boltynž, pomyslela si Morgaine a už se chystala říci Lancelotovi, co vlastně viděl-byl přece v mládí zasvěcen Avalonu a nemělo by mu být dovoleno uvažo-vat o tom jako o nějakém zjevení ki-esíanů. Ale když znovu zaslechla v Laneelotově hlase ten podivný tón, sklonila hlavu a nei-íkala nic. Bohy-ně mu poskytla iluzi íitěchy; není na ní, abyji narušila svými slovy. Tak tohle hledala, pro tohle udělala vše. Artuš Bohyni opustil, a Bohy ně rozptýlilajeho družinujako vítr vanoucí ze Svaté země. A konečnou ironii bylo, žejejí nejposvátnější vidění a čin v mnohých vyvolal tu nejváš~ nivější křesíanskou legendu. Morgaine k němu vztáhla ruku a řekla: "Ně-, kdy, Lancelote, věřím, že vůbec nezáleží na tom, co děláme. Bozi si s nárM dělají, co chtějí, bez ohledu na to, co si myslíme my. Jsme jen jejicl pěšáci."
"Kdybych věřil tomuhle," řekl Lancelot, "zbláznil bych sejednou p vždy."

VĚZEŇ V DUBU 739

Morgaine se smutně usmála a řekla: "Ajá bych se zase zbláznila, kdy-bych tomu nevěřilrz. Já ntzcsinz věi-it, žejsem nemělajinou vůli, než udělat to, cojsem udělala."
. . Musim věňt, že jsem neměla na vyhranou... na zybranou odmitnout l,elký sňatek, samz rozlzodnout, zda se narodi Mordred, že jsem měla možnost odmitnout, když mě clztěl Artuš provdat za U-iense, zrolb2z znstavit svoji ruku, když jsem chystala Avalloclaovu smrt, volbu udržet si Accolona po svém bokzz. .. volbu ušetřit harfenika Kevina szn.rti zrridce a Ninzue...
Lancelot řekl: "A já musím věřit, že člověk právě má vědět, co je správné; zvolit si mezi dobrem a zlem a vědět, že jeho volba znamená nějaký rozdíl..."
"Ach zajisté," řekla Morgaine, ,jestliže ví, co dobroje. Ale nepřipadá ti, bratránku, že vždycky v tomto světě má zlo tvář dobra? Někdy mám pocit, že to Bohyně zařídí, že zlo se jeví jako dobro, a jediná věc, kterou můžeme dělat,je..."
"Nu, pak tedy znamená, že Bohyně je takový dábel, jak tvrdí kněží," řekl Lancelot.
"Lancelote," řekla a nahuula se k němu, aby ho obhájila pi-ed ním samým, "nikdy si nic nevyčítej. Udělaljsi, cojsi musel! Věř, že to byljenom tvůj osud..."
"Ne, měl jsem radši zabít sám sebe, aby mě Bohyně nemohla využít k tomu, abych způsobil ještě více zla," bouřil se Laneelot. "Morgaine, ty ovládáš vnitřní zrak, já to neumím -já nemohu uvěřit, žeje boží vůlí, aby Artuš ajeho dvůr padli do Mordredových rukou! Říkaljsem ti, žejsem pi-ijel sem, protože moje mysl mě šálí. Bez přemýšlení jsem si zavolal avalonskou loď a přijeljsem sem, ale nyní si myslím, žejsem učinil lépe, než jsem si v tu chvíli uvědomoval. Ty, která míváš vidění, můžeš se podívat do zrcadla a zjistit mi, kam zmizel Galahad! Třeba v něm vzbu-dím zvědavost a pak budu po něm žádat, aby zanechal svého hledání a vrátil se na Camelot..."
Morgaine se zdálo, že sejí země zachvěla pod nohama. Jednou nevě-domky vstoupila do tekutého písku a cítila,jak se propadá do bahna ajak klouže do strany; přesně tak si teď připadala, jako kdyby se musela okamžitě vrhnout na pevnou zem... slyšela samu sebejako z velké dálky, jak říká: "Určitě se vrátíš na Camelot se svým svnem, Lancelote..." a ne-chápala, pročjejí taková zima. "Podívám se ti do zrcadla, bratránku. Ale Galahada neznám, možná neuvidím nic, co ti bude k užitku." "Přesto mi slib, že uděláš, co bude v tvých silách," prosil ji Lancelot a ona řekla: "Slibilajsem ti, že se podívám do zrcadla. Ale stane se, co bude chtít Bohyně. Pojd."
Slunce bylo nyní ysoko, a když stoupali vzhůru do kopce směrem k Posvátné studni, nad hlavoujim zakrákala vrána. Lancelot se před zlým znamením poki-ižoval, afe Morgaine vzhlédla a i-ekla: "Cos to říkala, sestro?"
♀

V duchu slyšela Ravenin hlas: Nic se neboj. Mordred Galalaada nezalrije. A Artuš zabije Mordreda.

Nahlas řekla: "Artuš zůstane Králemjelenem..."

Lancelot se otočil a zůstal na ni koukat. "Cos to i-íkala, Morgaine?" Raven vjejí mysli i-ekla: Ne k Posvátné studni, ale do kaple, a to laned. Je to osudový čas.

Lancelot se zeptal: "Kam to jdeme? Copak jsem již zapoxnněl cestu k Posvátné studni?" a Morgaine zvedla hlavu a uvědomila si, že krokyje zavedly sem, ne ke studni, ale do malé kaple, kde konalo bohoslužby staré křesíanské bratrstvo. Říká se, že byla postavena bratrstvem, když staxý Josef zarazil svoji hůl do země na kopcijménem Weaxyall. Natáhla xuku a utrhla snítku posvátné cesxníny; píchla se do px-stu, ažji vytxyskla krev. Aniž by si pořádně uvědomovala, co dělá, natáhla x-uku a označila Lance-Iotovi čelo kapkou kxve.

Překvapeně se na ni podíval. Slyšela kněze,jak tiše zpívají Kyrie eleison, Cltriste eleison. Rychle vstoupila dovnitř a k vlastnímu překvapení poklek-la. Kaple byla plná mlhy a Mox-gaine se zdálo, že skrz mlhu vidí tu dx-uhou kapli, tu na Ynis Witrinu, a slyší hlasy z obou kaplí,jak najednou zpívají... Kyrie eleison... a slyšela i ženské hlasy; ano, musí to být na Ynis Witrinu, protože v kapli na Avalonu nejsou žádné ženy, tohle musí být jeptišky z tamějšího kláštera. Jednu chvíli jí pi-ipadalo, že vedle ní klečí Igraine a že slyšelajejíjasný hebký hlas,jak zpívá Christe eleison. Kněz stál u oltá-ře a pak se jí zdálo, že vidí Nimue, zlaté vlasy jí splývají po zádech, je hezká a půvabná,jako bývala Gwenhwyfar, kdyžjako mladé děvče slou-žila v klášteře. Avšak místo jakékoli žárlivosti, hleděla na ni Morgai-ne s čistou láskou a obdivem k její kráse... mlha zhoustla; sotva vidě-la Laneelota, jak klečí vedle ní, ale před sebou, před oltářem ve druhé kapli spati-ila Galahada s tváří zvednutou a rozzářenou a na ní byl odraz jasu... a poznala, že i on vidí skrz mlhy, do kaple tady v Avalonu, kde stojí grál...

Z druhé kaple slyšela cinkání malých zvonečků a slyšela... nikdy se nedozvěděla, ktexý z knězů to byl, z Avalonu nebo ten z Ynis Nitx-inu... ale v mysli slyšelajemný hlas Taliesina, ktexý mumlal: "Tu noc, kdy byl Kristus zx-azerx, vzal náš Pán kalich, požehnaljej a řekl: Pijte z nělao všiclani, nebo toto jest krev má, která se za. vris prolévá. Kdykoli budete z tolzoto kalichu pit, vzpomeňte na mne. "

Viděla stín kněze, ktexý pozvedl kalich se svátostí oltářní, pi-esto to byla kněžka grálu Nixnue... nebo to byla ona saxna, kdo přiložil kalich k Lan-celotovým rtiim? Lancelot vyrazil vpi-ed a zvolal: "Světlo, ach světlo...!" a dopadl na kolena a rukama si zakxýval oči, potom sklouzl dopředu a zůstal ležet na zemi.

Pod dotykem grálu stínová tvář mladého muže zjasněla, nabyla skuteč-ných tvarů a mlhy se rozplynuly; Galahad klečel a pil z kalichu. "Protože by,lo třeba rozdrtit xnnoho hx-oznů, aby daly víno do tohoto

poháx2x, tak i my se musíme spojit v této oběti bez kxve, jedině pak se staneme všichnijedním ve Velkém světle, kteréje nekonečné..." A Galahadova tvář zářila ytržením, světlo bylo všeobjímající a nadechl se absolutní radosti a pohlédl do plného světla. Potom uchopil pohár do svých rukou... a upadl vpřed, natažený na podlaze v kapli a také on zůstal ležet bez hnutí.

Dotýkat se posvátných věci bez přiravy znamená smrt... Morgaine viděla Nimue - nebo to byla ona sama? -jak přikrýc,á Gala-hadovi tvář bílým závojem. A potom Nimue zmizela a zlatý kalich stál na oltář-i a už nezářil nadpozemským světlem... nebyla si vůbecjista, že tam někdy byl... všude byla opět mlha. A Galahad ležel mrtvý na zemi v kapli v Avalonu, hned vedle Lancelota.

Txvalo dlouho, než se Lancelot pohnul, a když zvedl hlavu, Morgaine viděla, že xná tvář ztrhanou zoufalstvím. Zašeptal: "Ajájsem nebyl hoden ho následovat."

"Musíš ho odvézt zpátky na Camelot," ř-ekla Morgainejemně. "Zvítězil v hledání grálu - ale bylo tojeho poslední hledání. Nesnesl to světlo." "Anijájsemje nemohl držet," zašeptal Lancelot. "Podívej, dosud má světlo ve tváři. Co asi viděl?"

Pomalu zavrtěla hlavou, měla pocit, že kolem ní stoupá chlad. "To se ani ty, ani já už nedozvíme, Lancelote. Já vím jen tohle - že zemřel s grálem u rtů."

Lancelot pohlédl k oltái-i. Kněží tiše odešli a ponechali Morgaine s mx-t-vým i živým o samotě; a kalich, zahalený mlhou, dosudjemně zářil. Lancelot se

zvedl. Řekl: "Ano. A tohle se se mnou navrátí na Camelot, aby všichni muži věděli, že hledání skončilo... a žádní další xytíři nebudou už hledat neznámé tajemství, aby z toho měli smx-t, nebo je potkalo š7enství..."
Přikx-očil k oltáři, kde zářil grál, ale Morgaine ho zadržela. "Ne! Ne! To není pro tebe! Jen saxnotný pohled na něj tě sx-azí k zemi! Dotýkat se posvátných věcí bez přípravy znamená smrt..."
"Pak pro něj padnu," řekl, ale Mox-gaine ho držela pevně a po chvíli cítila, že se jí podvolil. "Proč, Morgaine? Proč musí pokračovat tyhle bláhové sebevraždy"
"Ne," řekla, "hledání gráluje u konce. Tyjsi byl zachráněn a můžeš se vrátit na Camelot, abys to všexn sdělil. Nesmíšjej však vzít s sebou. Žádný člověk se ho nesmí zxnocnit. Ti, kteříjej hledají ve víře" - slyšela vlastní hlas, ačkoliv nevěděla, co řekne, dokud z ní ta slova sama nevyšla - ;jej vždycky najdou - tady v zemi, kde nežijí smrtelníci. Ale kdyby se měl s tebou dostat zpět na Camelot, padl by do rukou těch nejnižších kněží a stal by se px-o ně běžnou věcí..." Cítila,jakjí hlas těžkne slzami. "Prosím tě, Lancelote. Nechjej tadv v Avalonu. Al zůstane v tom novém světě bez kouzel jedna záhada, kterou kněží nedokáží x-ozluštit, aí to nemohou ♀

zneužít pro svoje úzkoprsé názory o tom, co je a co není..." Hlas se j; zlomil. ; V ten den, který nastává, řeknou kněží lidstvu, co je dobré a co je zlé, co si mají myslet, k čemu se modlit a čemu věřit. Nevidím až do konce - možná pro lidstvo nastane doba temna, abychom jednoho dne znovu poznali, jaké požehnání pi-ináší světlo. Ale ve tmě, I.ancelote, zůstane světýlko naděje. Grál sejednou dostal na Camelot. Nechí vzpo-mínka na tu dobu nikdy není poskvrněna tím, že by byl držen na nějakém pozemském oltái-i. Ponechjednu záhadu,jeden symbol, za kteiým může člověkjít..." Slyšela,jakjí hlas vysychá, až zněl krákoravějako vraní křik. Lancelot se před ní sklonil. "Morgaine, nebo kdo vlastnějsi... Ale to, co říkáš,je pravda. Nechí grál zůstane navždy v Avalonu."
Morgaine zvedla ruku a přistoupilo několik drobných avalonských mužů, pozvedli Galahadovo tělo a tišeje nesli k avalonské pramici. Lan-celot ji držel za ruku a společně kráčeli ke bi-ehu. Zahleděla se na tělo ležící v (odi. Krátký okamžik měla pocit, že tam leží Artuš, pak vidění pominulo a byl to zase Galahad s tím bezelstným klidem a světlem ve tváři.
"Nyníjed na Camelot se svým synem," řekla Morgaine tiše, "ale ne tak, jak jsem předvídala. Myslím, že vidění nás často šálí - vidím, co bohové chtějí, abychom viděli, ale my nikdy nepoznáme, co to znamená. Myslím, že svého vnitřního zrakujiž nikdy nepoužiji."
"Dej Bůh," řekl Lancelot a chvíli ještě podržel její ruku ve své; potom se uklonil a rukují políbil.
"A tak se konečně loučíme," řekl tiše. A pak, přestože řekla, že se zříká svého vnitřního zraku, spatřila vjeho očích to, co viděl on, když se podíval na ni - děvče, se kterým ležel poblíž kamenného kruhu a které odmítl ze strachu před Bohyní; ženu, ke které se uchýlil zmítán touhou, když se snažil skrýt pocit viny za svoji lásku ke Gwenhwvfar a Artušovi; ženu, kterou viděl bledou a strašlivou, ajak drží pochodeň, když ho vedla do lože k Elaine; a nyní temnou, tichou Paní, ve stínu světel, která našlajeho syna s grálem a poprosila ho, aby kalich ponechal navždy z dosahu světa. Nahnula se dopi-edu a políbila ho na čelo. Nebylo třeba slov; oba věděli, že si dávají poslední sbohem a požehnání. Pomalu se od ní otočil a vstou-pil na kouzelnou lod; Morgaine pozorovalajeho skleslá ramena a viděla, jak se mu ve vlasech odráží slunce. Nyní byly zcela bílé; a Morgaine se znovu viděla vjeho očích a pomyslela si: Jsem tak stará... A ted věděla, pročjiž nikdy nezahlédla královnu z pohádkové země. Královnou jsem ted já.
Neni řcidná jiná Bohvně, jsem to já...
A přesto někde je, jako je v Igraine a Viviane a Morgause a Ninzce a v králov-ně. I šechny žiji i ve mizě.. .
A tivnitřAvalonu žiji navždy.

13

aleko na sever, do země lothianské se jen zřídka donesly nějaké zprávy, o to méně zprávy o hledání grálu. Morgause čekala na návrat svého mladého milence Lamoraka. A po-
tom, pizl roku nato, se dozvěděla, že přijeho hledání zemi-el. Nebyl pruni, pomyslela si, a ani osledni, kdo zemřel při tornhle pišerném poblázrLěni, které vedlo muže k IzLedáni neztri.ného! Trzdycky jsem si mvslela, že náboženstvi a Bůh jsou jen fornzou šilenstvá. Podivej, co řineslo Artušovi! A nyni mi vzczlo mého Laynoraka, ještě tak mladého!

Nu, byl pryč, a i kdvžjí chyběl a vždyckyjí bude svým způsobem chybět -byl pojejím boku déle nežjiný, s výjimkou Lota-nesmí se podvolit stáří a zůstat na loži sama. Prohlédla se ve svém starém bronzovém zrcadle, otřela stopy po slzách a znovu se na sebe podívala. Třebažejiž postrádala rozkvetlou krásu, kterájí přivedla Lamoraka k nohám a udržela ho tam, dosud to byla pohledná žena; v zemi se stále najde dost mužů, a ne všichni jsou zapleteni do tohoto příšerného šílenství. Je bohatá, je královnou Lothianu a má svoje ženské zbraně -je dosud hezká, máještě všechny zuby, i když sijiž musí černit řasy a obočí... jinak byje měla světle zrzavé. Nu, vždycky se najdou muži; všichnijsou to blázni a chytrá žena si s nimi může dělat, co chce. Není bláhovájako Morgaine, aby se rozčilovala kvůli vii-e nebo ctnosti, ani tím kiiourajícím chudáčkerizjako Gwenhwyfar, která stále dumá o své duši.

Čas od času se dozvěděla něco o tom hledání, pokaždé to bylo vylíčeno ještě barvitěji než pi-edtím. Lamorak, jak se doslechla, se nakonec vrátil na Pellinorův hrad, kam ho přivedly staré pověsti o kouzelné nádobě, která tam byla uchovávána v krvptě pod hradem, a tam zemřel s výki-i-kem na rtech, že viděl grál, jak před ním pluje v rukou děvčete, v rukou jeho sestiy Elaine, takjakji znal z dětství... přemýšlela, co asi ve skuteč-nosti viděl. Donesla se k ní také zpráva ze země poblíž římské zdi, že Lancelotje vězněn někde v zemi starého Ectoriajako šílenec a nikdo se neodvážil dát o tom zprávu králi Artušovi; pak se doslechla, žejeho bratr Bors za ním přišel a poznal ho, přivedl ho zpátky k rozumu a odvezl ho pryč, a již pokračoval v hledání nebo ho zavezl zpět na Camelot, to nevěděla, anijí na tom nezáleželo. Možná, bude-li mít trochu štěstí, i on zemře pi-i hledání; jinak by ho Gwenhwyfar přilákala zpátky k Artušovi ajeho dvoru.

Pouze rozumný Gwydion se nevypravil hledat grál, ale zůstal na Came-lotu po Artušově boku. Kéž by Gawaine a Gareth měli dostatek rozumu učinit totéž! Nyní její synové konečně zaujali místo, které jim vždycky patřilo - po Artušově boku.

Ale měla i další způsob, jak se dozvědět, co se děje. Viviane jí řekla, když byla mladá v Avalonu, že nemá dostatek trpělivosti ani odvahy, aby ♀

byla zasvěcena do mystérii a Viviane - to pochopila až ted - měla pravdu; kdo by si přál opustit na tak dlouho skutečný život? Po mnoho let věřila ,

že dveře odkrývající kouzla a vnitřní zrakjsoují uzavi-eny, až na drobná kouzla, která zvládala sama. A pak to postupně začala chápat, když po- prvé užila svých čárů a kouzel, aby zjistila, kdo je oteem Gwydiona, že kouzelné umění tu je, čeká na ni, že stačí jen její vůle; nemělo to nic společného se složitými zákony druidů a různými omezeními, kdy je možno kouzel využít, nebo s nejrůznějšími lžemi o bozích. Umění kou- zel bylo pouze součástí života a bylo dostupné a nemělo nic společného s dobrem ani zlem, ale bylo přístupné každému, kdo byl rozhodnutý a měl dostatek vůleje využít.

I šichni ti, kteři ředstiraji zbožnost, uvažovala Morgause, si přeji ouze udržet zdroje sily ve svých rukou. Ale nyni mohu tyto síly zlolně využivat, aaiž bych se mzcsela zavazozat přisahami o jejich použiváni.

Tak se nyní této noci zavře před svými služebnými a vykoná nezbytné přípravy. Cítila pramalý soucit s bílým psíkem, kterého si přinesla, a pře-mohla okamžik opravdové nevolnosti, když mu podřízla hrdlo, pak při-pravila nádobu, do které chytila horkou krev; ale nakonec byl to pi-ece její pes, takjakojejejí prase, které může dát na porážku, a síla, která se skrývá v prolité krvi, je silnější a účinnější nežli síla dlouhých modliteb a sebekázně, jaké byly požadovány od kněžek avalonských. Pi-ed ohniš-těm ležela bylinami omámená služebná - byla připravena; tentokrát to nebyl nikdo, ke komu by cítila skuteěný cit nebo měla sebemenší vztah. Naučila se tomu, když naposledy pocítila pokušení to zkusit. Potlačila mučivou myšlenku, žeje škoda pracovního času ženy, která byla dobrou přadlenou; alespoň ji nebude nikdo postrádat, ani kuchařlCa, která má o půl tuctu více pomocnic, než potřebuje.

Přesto měla slabý žaludek. Krev, kterou si potřísnila I-uce i čelo, byla nepříjemně lepkavá a zdálo se jí, že téměř vidí, jak z krve vytéká tenký pramínek kouzelné síly. Měsíc se zúžil v ten nejmenší srpeček a ona věděla, že ten, kdo čeká na její volání na Camelotu, bude pi-ipraven. V přesnou chvíli, kdy se měsíc na nebi dostal do správné polohy, nalila zbytek kn,e do ohně a ti-ikrát hlasitě zvolala.

"Morag! Morag! Morag!"

Zmámená žena u ohniště - Morgause si jen nejasně uvědomovala, že se jmenuje Becca nebo tak nějak - se zachvěla a její zamžené oči se prohloubily a nabyly na výrazu a na okamžik povstala a zdálo se, že má na sobě elegantní i-ízujedné z Gwenhwyfařiných dvorních dam. Ijejí hlas nezněl drsným přízvukem přihlouplé venkovské dívky, ale byla to pečlivá řeč vznešené paní zjihu.

; Jsem tady na tvoje volání. Co si ode mne přeješ, Královno temnot?" Vyprávěj mi o dvoře. Coje s královnou?"

"Od té doby, co odjel Lancelot, je velmi opuštěna, ale často si k sobě zve mladého Gwydiona. Proslýchá se, žeje pro nijako syn, kterého nikdy

neměla, myslím, že zapomněla, že je to syn královny Morgaine," řeklo děvče s tak pečlivou výslovností, tak neslučitelnou s hrubým venkovským děvčetem s hloupou tvái-í, které pomáhalo v kuchyni.

"Stálejí dáváš do vína před spaním byliny?"

"To není ti-eba, má královno," ozvala se kuchyňská děvečka cizím hla-sem. "Královnajiž nemá měsíčky déle než rok, takjsemjí ten lék pi-estala dávat. Ovšem král k ní pi-ichází na ložejen zi-ídka."

Tak Morgausina poslední obava byla zaplašena - děsilaji představa, ač se to zdálo nemožné, že by Gwenhwyfar mohla porodit pozdní dítě, které by ohrozilo Gwydionovo postavení u dvora. Kromě toho po dlouhých letech Artušova kralování, kdy, vládl mír, by králové poddaní nikdy nepři-jali za krále nové dítě. Ani Gwydion, uvažovala, by neměl žádné zábrany, pokud by š1o o to ukončit život nechtěného soupeře. Ale bylo lepší nic takového neriskovat; Artuš sám nakonec unikl všem Lotovým i jejím vlastním nástrahám a dožil se své korunovace.

Čekala jsem řiliš dlozzho. Lot měl být již dávzzo králem těchto zemí a já královnou. Nyni mě nikdo aezczstavi. Viviane je pryč; Morgaine je stará; Gzuydion ze mě učizzi králozrzu. Jrí jsem jedinozc žici ženou, jejiž slovo oslechne. "A co pan Mordred, Morag? Věří mu královna, věří mu král?" Hlas však ztěžkl a stal se nesrozumitelným. "To nemohu i-íci - Mordred je často s králem -jednou jsem slyšela, jak mu král i-íká - ach, to mě boli hlava, co dělám tady u ohně? Kuclzařka naě stálzne zaživa... " Ted bylo slyšet přihlouplý hlas Beccy,její ztěžklv a neochotnýjazyk, a Morgause poznala, že daleko na Camelotu Morag sní zvláštní sen, ve kterém se setkává tváří v tvář s královnou Lotbianu nebo královnou pohádkové země... Morgause uchopila pánev s krví a seti-ásla poslední kapky do ohně. "Morag, Morag! Slyšíš mě, zůstaň, to ti pi-ikazuji?"!

"Moje královno," ozval se vzdálený hlas ženy: "pan Mordred je stále po bokujedné z dam Jezerní paní, i-íkají, žeje nějak příbuzná s Artušem." Niniane, dcera Taliesina. Morgause uvažovala: To jsem netušila, že opustila Avalon. Ale roč by tam měla zůstávat?

"Pan Mordred byl jmenován velitelem jezdectva, když u dvora není Lancelot. Povídá se... Aclz, ten oheň, má ani, chceš snczd podálit celý hrad?" Becca si protírala oči a nai-íkala u ohniště. Morgause byla celá bez sebe, strčila zuřivě do ní, až děvče s křikem padlo do ohniště; byla však dosud opředena kouzlem a nedokázala se z plamenů dostat.

"Zatraceně, ještě všechny, vzbudí?" Morgause natáhla ruku, aby dostala děvče z plamenů, ale šaty už měla ohořelé ajejí strašlivý křik neustával, prořezával Morgausiny uši jako dožhava I-ozpálené jehly. S náznakem lítosti si pomyslela: Chudcík děvče, teá už se pro ni nedá nic udělat - hzccle tak oálená, nepomůžeme ji, ani kdyby zůstala naživTiJ Táhla ki-ičící a zmítající se děvče z ohně, nevnímajíc vlastní popálení na rukou. Pak se sehnula a, opírajíc hlavu o dívčino čelo,jako kdybyji chtěla utěšit,jíjediným pohy-♀

bem podřízla hrdlo od ucha k uchu. Krev vystříkla do ohně a koui- vyrazil s hučením do komína.

Morgause cítila, jak se chvěje nečekanou silou, jako kdyby se roztáhla přes celou místnost, přes celý Lothian, přes celý svět... nikdy se neodvá-žila tolikjako ted, nyní to k ní přišlo, aniž by to vyvolala. Připadalojí, že se tyčí - tělo bez ducha - nad eelou zemí. Znovu po letech míru byly na cestách armády, na západním pobřeží bylo vidět vlasaté muže s dračími loděmi s vysokými zobany, jak plení a spalují města, jak ničí kláštery, ynášejí ženy ze zdí kláštera, kde žily... jako rudý vítr, ktelý se rozšířil i k hranicím Camelotu... nebyla sijista, zda to, co nyní vidí, se v tuto chvíli v zemi odehrává, nebo tepne nastane.

Vyki-ikla houstnoucí tmou: "Chci vidět své syny,jak hledají grál!" Místnost ztmavla a vzduch zhoustl, bylo cítit zápach páleného masa, a Morgause se skrčila, sražena na kolena. Koui- trochu prořídl, vířil ve tmějako pára stoupající z vařící nádoby. Potom zesílilo světlo a Morgause spati-ila tvář svého nejmladšího syna Garetha. Byl špinavý a unavený z cest, šaty měl potrhané, ale usmíval se svým bodiým způsobem, a když světla přibylo, Morgause poznala, na co se dívá - byla to tvái- Lancelota. Ach, Gwenhwyfar by ho nyní neobdivovala; byl to nemocný a vyčerpaný muž s šediými vlasy a stopami šílenství a utrpení usazenými ve vráskách kolem očí... skutku vypadaljako strašákv poli! Znovují projel staiý pocit nenávisti; je to neodpustitelné, že její nejmladší, její nejlepší syn smýšlí laskavě o tomto muži,jak ho může stále takhle milovat ajít za ním,jako dokud byl malým chlapcem a hrával si s vyi-ezávanými dřevěnými rytíři... "Ne, Garethe" - slyšela Laneelotův hlas, který zněl v ztichlé místnosti jemně - "ty víš, proč se nevrátím ke dvoru. Nebudu mluvit o míru vlastní duše - ani o královnině - ale jsem vázán přísahou hledat grál po dobu jednoho roku ajednoho dne."

"Ale jaké šílenství! Co k čertu je grál proti potřebám našeho krále? Já jsem mu přísahal, a ty také, pi-ed mnoha lety, ještě než kdokoliv z nás o grálu cokoliv slyšel! Když si pomyslím na našeho krále Artuše,jak u sebe nemá žádné muže kromě chromých, slabých či zbabělých... po celou tu dobu, i-íkám si, že to možná bylo dílo dáblovo, pi-edstírající dílo boží,jen aby rozptýlilo Artušovy iytíře zjeho dosahu!"

Lancelot se tiše ozval: ;Vím, že to přišlo od Boha, GaI-ethe. Nesnaž se mě pi-ipravit o tuhle moji víru." A na okamžik mu v očích zasvitlo šílenství. Když Gareth mluvil, zněljeho hlas podivně tlumeně: "Ale co když Bůh koná stejné dílojako dábel% Nedovedu si pi-edstavit, že si Bůh přeje, aby vše, co Artuš za čtvrt století vybudoval, měljen tak odhodit! Víš, že u bi-ehu se vylodují divocí severané, a když naši obyvatelé volaji po Artušový,ch legiich, aby pi-išli a pomohlijim, není tu nikdo, kohoje možnéjim poslat na pomoc! A tak se saské armády dávají znovu dohromady, zatímco Artuš nečinně sedí na Camelotu a ty hledáš svoji duši - I.ancelote, prosím tě, pokud se nevrátíš ke dvoru, najdi alespoň Galahada a pi-inul ho, aby se

k Artušovi vrátil on! ,Jestliže je král starý a jeho vůle slábne - a Bůh mi nedovolil, abych měl někdy větší slovo - potom má pravděpodobně tvůj syn stanout na jeho místě, protože všichni muži vědí, že je to králův adoptovaný syn a nástupce trůnu!"

"Galahad?" Lancelotův hlas zněl sti-ízlivě. "Myslíš si snad, že mám na svého syna takový vliv Ty a ostatnijste přísahali, že budete hledat grál po dobu jednoho roku a jednoho dne, pi-esto já jsem jel nějakou dobu s Galahadem a vím, že smýšlí stejně tak, jak to řekl toho dne, že bude hledat grál ti-eba po celý život, dokudjej nenalezne."

"Ne!" Gareth se naklonil ze svého koně a popadl Lancelota za ramena. "Musíš ho donutit, Lancelote, aby pochopil, že se za každou cenu musí vrátit na Camelot! Ach, Bože, Gwvdion by mě nazval zrádcem vlastní krve ajá mám Gwydiona rád. Avšak nevěřím moci, kterou ten člověk má nad naším králem! Sasové, kteří přijížději yjednávat s Artušem, hovoi-í vždyc-ky s Gwydionem, považují ho za Artušova syna se sestrou, a podle nichje syn sestiy nástupcem trůnu."

Lancelot sejemně usmál a řekl:, Vzpomeň si, Garethe, že tak tomu bylo i s Kmeny, než přišli Římané - my nejsme Římané, ani ty, anijá." "Ale ty nebudeš bojovat o právo vlastního syna%" chtěl vědět Gareth. "Záleží na Artušovi, koho zolí za následníka na svém trůně," i-ekl Lancelot, ,jestliže po něm růbec nějaký král bude. Někdy se mi zdá, že když jsem se pohyboval ve sivch šílených představách - nikoli, o tom nechci mluvit, ale rnyslím, že to bylo něco

podobnéhojako vidění - že až jednoho dne Artuš odejde, na tuhle zemi padne tma."
"A pak to bude, jako kdvby rltuše nikdy nebylo? A co tvoje pi-ísaha Artušovi?" chtěl vědět Gareth a Lancelot sijen povzdychl. , Jestliže si to pi-eješ, Garethe, Wpravím se hledat Galahada." "Pospěš si," pobízel ho Gareth, "a musíš ho přesvědčit, žejeho oddanost králije nade všechno hledání, nade všechny grály a bohy..." Lancelot smutně narnítl: "A co když mě neposlechne?"
, Jestliže tě neposlechne," pronesl Gareth rozvážně, "potom to asi není král, kterého po Artušovi poeřebujeme. V tom případě jsme v rukou božích ajedině Bůh nám všem pomůže!"
"Bratranče a víc než bratře," řekl Lancelot a znovu ho objal, "všichni jsme v rukou božích, at se stane, co se stane. Ale nyní ti přísahám, že vy-hledám Galahada a přivedu ho s sebou na Camelot, ano, to ti pi-ísahám..." A potom zřetelný obraz vymizel, Garethův obličej se rozostřil a zmizel ve tmě a Morgause chvíli viářlajen Lancelotovy oči,jak září a tolik se podo-baly očím Viviane, že sama měla chvíli pocit, že na nijejí sestra a kněžka hledí zachmuřeně a nesouhlasně,jako kdybyjí chtěla vyčíst: Morgause, co jsi lo ted rovedCa? A potom vše zmizelo a Morgause osaměla s ohněm, dosud ydávajícím dým, jehož oblaka s kouzelnou silou se pomalu roz-ptylovala a hezvládné, bezkrevné tělo mrtvé ženy zůstalo Iežet na ohništi. Lancelot! Zatracený Lancelot,ještě by mohl zhatitjejí plány! Morgause ♀

cítila, jak se jí zmocňuje nenávist silou bolesti, jak se jí stahuje hrdlo a nepi-íjemný pocit postupuje až dojejího lůna. Bolelaji hlava a bylojí zle po provedeném kouzlu. Nétoužila po ničem jiném, než klesnout k ohništi a prospat několik hodin, ale musí mít sílu, musí být silná jako čarodějka, kterou se stala; je královnou Lothianu, Královnou temnoty! Otevřela dveře a odhodila tělo psa na hromadu smetí, nevšímajíc si mdlé-ho zápachu.
Avšak s tělem děvčete z kuchyně sama nepohne. Již chtěla zavolat po-mocníka, ale pak se zarazila, ruce si přiložila k obličeji, dosud potřísně-nému lepkavou kiví; takhleji nikdo nesmí spatřit. Šla k umyvadlu a ze džbánu si nalila vodu. Pečlivě si umyla obličej i ruce a spletla si znovu vlasy. Se skvrnami od krve na svých šatech nic nedokáže, ale teď když vyhasl oheň, bylo v místnosti šero. Konečně zavolala svého komorníka. Když vstoupil do dveří, ve tváři se mu zračila zvědavost. "Co se děje, moje královno? Slyšel jsem nějaké výkřiky - něco se tu stalo?" Pozvedl pochodeň a Morgause si dobře uvědomovala,jakji vidí-krásnou, neupravenou -jako kdyby viděla samu sebejeho očima, snad ještě doznával účinekjejího vidění. Molzla bycla ted natálanout ruku a mít ho i aad těleyn té zcbolzé divky, pomyslela si a cítila podivnou směs bolesti a po-žitku z touhy, v duchu se zasmála, ale vší silou se pi-emohla; na to bude vždyckv dost času.
"Ano, stalo se neštěstí. Tady Becca..." ukázala na bezvládné tělo, "upad-la do ohniště, a kdyžjsemjí chtěla ošetřit spáleniny, vytrhla mi nůž z ruky a podřezala si hrdlo - musela zešílet bolestí, chudinka. Podívej,jsem celá odjejí krve."
Muž vyděšeně vykřikl a šel se podívat na tělo děvčete. "Nu, už to tak bude, ta chuděra nevěděla, co dělá. Neznělajsiji sem pouštět, paní." Morgause znepokojil náznak výčitky, který z mužova hlasu zaslechla; opravdu si myslela, že si tohohle muže vezme na lože? "Nezavolalajsem tě sem, abych se ti zodpovídala ze svých činů. Odnes ji odtud a nech ji důstojně pohřbít. A mně sem pošli moje ženy. Za svítání se vypravím na Camelot."

Padla noc a husté mrholení ztěžovalo sledování cesty. Morgause bylo zima a byla celá mokrá, a když k ní pi-ijel veliteljezdectva a zeptal sejí, jestli sijejistá, žejsou na správné cestě,jenji to podrážděilo. Léta si na tohohle muže myslela; jmenoval se Cormac a byl vysoký a mladý, s ostře i-ezanými rysy, silnými rameny a stehny. Avšak Morgause měla nyní pocit, že všichni mužijsou tupí, že by bývala udělala lépe, kdyby Cormaca nechala doma a vedla družinu sama. Ale byly jisté věci, které královna Lothianu dělat nemohla.
"Žádnou z těchto cest nepoznávám. Přesto soudím podle vzdálenosti, kteroujsme dnes ujeli, že musíme být poblíž Camelotu - ledaže ses nějak ztratil v mlze ajedeme znovu na sever, Cormacu?"

Zajiných podmínek by uvítala další noc na cestě, ve svém pi-íjemném pavilonu, se vším pohodlím, které si mohla dopřát, a možná, až by všech-nyjejí ženy usnuly, byjí Cormac přišel zahřát postel.

Od té doby, co jsern naš la cesti k črcrodějnictvi, všichni muži mi leži u noltou. Přesto mi nyni řipadá, že o žiclného nestojirn... to je zvláštni, nevylzledala jsem mzcže od té dolry, co jsem se dozvěděla o Irnorrkově smrti. Srad nestárnu? Celá pi-i té myšlence ochabla a rozhodla se, že dnes večer bude u sebe mít Cormaca... ale nejdi.ív musí dojet na Camelot; musí tam zasáhnout, aby chránila Gwydionovy zájmy a aby mu mohla radit. Netrpělivě pronesla: ; Ta cesta musí být tady, hlupáku. Jelajsem po téhle eestě víckrát, než mám prstů na obou rukách! Myslíš si, žejsem blázen?"

"Bůh odpusf, paní. I já jsem jezdíval často po této cestě, pi-esto se mi zdá, že jsme zabloudili," namítl Cormac a Morgause měla pocit, že se vzteky zadusí. V duchu si ybavila cestu, po které,tak častojezdila z Lot-hianu, kdy opustila římskou cestu a ydala se po cestě podél bažin k Dra-čímu ostrovu a pak podél útesů, až narazí na cestu na Camelot, kterou Artuš nechal rozšířit a upravitjejí povrch, až byla téměř tak dobrájako stará římská cesta.

"Pi-esto se ti nepodaí-ilo najet na cestu na Camelot, hlupáku, protože tadyjsou zbytky staré římské zdi... nějak se stalo, žejsme asi půl hodiny cesty od odbočky na Camelot," plísnila ho Morgause. Nebylojiné pomoci než celou karavanu obrátit správným směrem. Již se snášel soumrak. Morgause si dala kapuci přes hlavu a popohnala svého utrmáceného koně. V tuhle roční dobu by měloještě hodinu svítit slunce, ale na západě bylo nebejen nepatrně světlé.

"Tady to je," řekla jedna z žen. , Vidíte ty čtyi-i jabloně pohromadě-jednou v létějsem tady byla, abych sehnala roub projabloně v královnině zahradě."

Avšak nevedla tudy žádná cesta,jenom úzká stezka se vinula vzhůru do pustého kopce, v místech, kde měla vést široká cesta, a nad ní, i skrz mlhu, měla svítit světla Camelotu.

"Nesmysl," odbylaji královna, "ztratilijsme se-chceš mi snad namlu-vit, že v Artušově královstvíjejenomjedno místo, kde čtyřijabloně rostou vedle sebe?"

"Avšak tudy by měla ta cesta vést, to přísahám," zabručel Cormac a uvedl znovu do pohybu celý zástup jezdců, koní, zvířat s nákladem; plahočili se a déšfje bičoval,jako kdyby pršelo od počátku světa a nemělo nikdy přestat. Morgause byla zima a byla unavená, toužila po teplé večeři u Gwenhwyfářina stolu, po horkém svařeném víně a měkké posteli, a když k ní znovu přijel Cormac, přísně se do něj pustila: "Tak co, hlupáku? Zase se ti podařilo ztratit cestu, znovujsi minul širokou cestu pro vozy?" "Má královno, moc se omlouvám, ale nějak - podívej se, jsme zase zpátky tam, kdejsme odpočívali poté, cojsme sjeli z římské cesty-zahodil jsem tady ten klůcek, kterýmjsem čistil hnůj zjednoho z vaků." ♀

Hněvivě vybuchla: "Měla někdy královna kolem sebe tolik zatracenýcl bláznů?" vyki-ikla. "Musíme hledat největší město na sever od Londini po celé Letní zemi? Nebo se musíme vrátit ajet po této eestě celou noc Jestliže nevidíme ve tmě světla Camelotu, alespoň bychom ho měli slyšel na hradě je víc než stovka iytíi-ii, služebných, koní a dobytka a Artušo muži hlídají cesty kolem - vše, co se pohybuje po této cestě, je v dohledi jeho strážních věží!"

Nakonec nezbýrvalo nic jiného než rozsvítit lucerny a znovu se vyda k jihu; Morgause jela v čele družiny, hned vedle Cormaca. Zdálo se, ž všechny zvuky kolem pohltila mlha a déší, dokonce i ozvěnu, dokud s znovu neocitli u ruin římské zdi, kde předtím odbočili. Cormac klel, al zdálo se, žeje i vyděšený. "Paní, omlouvám se, alejá tomu nerozumím... "Budte všichni zatraceni!" ki-ikla na něho Morgause. "Chceš, abychon po této cestějezdili sem a tam celou noc?" Pi-esto i ona poznala poboře nou zed. Zhluboka se nadechla, vzteklá a odevzdaná zároveli. "Možná di rána pi-estane pršet, ajestliže to bude nutné, můžeme se vrátit kus podé římské zdi. Aspoň poznáme, kdejsme z ní sjeli!"

"Jestližejsme vskutku někam dojeli a neocitlijsme se někde v pohád kové zemi," zamumlalajedna z žen a pokradmu se pokřižovala. Morgau se si toho pohybu všimla, ale řekla jen: "To by stačilo! Dost na tom, ži jsme se ztratili v dešti a mlze,ještě k tomu mám poslouchat takové hlou posti! Co všichni tak stojíte? Dnes večer dál nepojedeme, iychle rozbijt tábor a ráno už budeme vědět, co dělat."

Měla v úmyslu zavolat si k sobě Cormaca, byljenom proto, aby neměl; možnost podlehnout strachu, kteiý se k ní začal vkrádat... opravdu s dostali ze

skutečného světa do neznámého? Př-esto tak neučinila, ležel: sama mezi ženami, neklidná, a zůstala vzhůru dlouho do noci, v duchu s vybavujíc krok za krokem jejich cestu. V noci se neozval ani živáček, b ani kvákání žab z bažin. Nebylo možné minout celé město Camelot přestojako by úplně zmizelo z tohoto světa. Nebo to byla ona sama, se všem svýnti ntcži, ženami a koňmi, kteři zmizeli z toltoto světa zsobenim saějakéhi ko2zla? A kdykoliv ve svých myšlenkách zašla až tak daleko, přála si, abl nepropadla vzteku a nerozzlobila se na Cormaca a neposlala ho hlída tábor; kdyby ted ležel vedle ní, neměla by ty děsivé pocity o světě, kterj se nějak bláznivě ymkl ze svého řádu... znovu a znovu se snažila usnout ale neklidně zírala beze spánku do sti-echy pavilonu.

Někdy uprostřed noci přestalo pršet; když se rozbřesklo, ačkoliv st všude zvedala vlhká mlha, nebe bylo bez mráčku. MoI-gause se probudil z přerušované dřímoty, zdálo se jí o Morgaine, stárnoucí a celé šedivé jak hledí do zrcadla, zrovna takového, jaké měla sama, a vyšla ven z pa. vilonu a doufala, že když pohlédne vzhůru do svahu, spati-í Camelot tam, kde má být, a k věžím Artušova hradu povede široká cesta, anebo sf opravdu ocitli na nějaké neznámé cestě na míle daleko od místa, kde měli být? Utáboř-ili se však u zřícenin římské zdi, které, jak věděla, ležely asi

míli najih od Camelotu, a koně a lidéjiž byli pi-ipraveni vyrazit na cestu. Pohlédla na svah, na kterém by se měl zvedat Camelot; svah však byl zelený, tráva přerostlá a bezjediného živáčka.

Pokračovali pomalu v cestě, která byla rozježděná mnoha povozy, které jezdily sem a tam téměř celou noc. Na louce se páslo stádo ovcí, ale když si šel Morgausin člověk promluvit s pastýřem, muž se schoval za skálu a bál se ykouknout.

"Takhle tedy vypadá ten r1-tušův těžce vybojovaný mír," uvažovala Morgause nahlas.

"Myslím, má paní," ozval se Cormac uctivě, "že tady došlo k nějakému začarování - alje to, coje, Camelot to není."

"A co by to proboha mělo být jiného?" ptala se Morgause, ale muž jenom zamumlal:, Vejménu božím, cojen to může být?" ajinou odpověď pro ni neměl.

Znovu se podívala vzhůru, naslouchajíc vyděšenému kňourání jedné z žen. Jednu chvíli měla pocit, jako kdyby v její mysli znovu promluvila Viviane, tvrdíc něco, čemu Morgause nikdy nevěřila ani z poloviny: že Avalon zmizel v mlhách a žejestliže se tam někdo vypraví, ať již druid, nebo kněz, a nebude znát cestu, octne se na ostrově Glastonbury... Našli svoje stopy vedoucí zpět k římské cestě... avšak Morgause cítila, jak v ní vzrůstají zvláštní obavy: zjistí snad, že zmizela i i-ímská cesta, že zmizel Lothian, že je na těhle zemi sama jen s hrstkou mužů a žen? Zachvěla se a ybavila si slova z Písma svatého, která slyšela při kázání Gwenhwvfařina domácího kněze o konci světa... Říkám vám: dvě ženy budou mlit zrizo, jedna o boku dr2ilzé, a jedna bude vzata nrL nebesa a drulaá zzsta.ne... By,l snad Camelot a všichni uvniti- něho vzati do křestanského nebe, nastal konec světa ajenom pár zbloudilců,jakoje ona, zůstalo tady, aby se potulovali po zatraceném světě?

Nemohli však stát a jen zírat před sebe. Řekla: "Musíme se dostat zpátky na římskou cestu.",Jestli oušem, napadloji, iam dosud je, jestli tarn vůbec ještě něco je. Když se zahleděla na mlhy zvedající se jako kouzelný kouř z bažin, připadalojí, že svět zmizel, dokonce i vycházející slunce bylo jiné. Morgause neby,la ženou, která by se nechávala unést fantazii; říkala si, bude lepší se dát na pochod a pokusit se najít cestu zpátky, nežli stát v tomhle nadpozemskéIn tichu. Camelot byl skutečný, bylo to místo ve skutečném světě, nemohl tak úplně zmizet.

Přesto kdyby bylo po mém, kdvby se bývalo Iotovi a mně jodařilo naše spikn2cti proti Articšovi, možnd by byda Lakozrilcle celá země, ticlaá a ouštěná, naplněna děsem...

Pročje takové ticho? Vypadalo to,jako kdyby se na celém světě neozý-valy žádné zvuky, jen dusot jejich kopyt, a i ten se ozýval tlumeně jako padání kamenů do vody a umlkal pod vlnami. Málem již narazili na římskou cestu - nebo alespoň do míst, kudy by i-ímská cesta měla vést-když zaslechli klapot kopyt na tvrdé cestě; nějaký jezdec se k nim blížil ♀

směrem od Glastonbury; jel pomalu a rozvážně. V mlze rozpoznali tem-nou postavu, za ním šlo zvíře s těžkým nákladem. Po chvílijeden zjejích mužů vyki-ikl: "Nojen se podívejte, toje pan Lancelot odjezera - Bůh ti dopřej dobréjitro, pane!"

"Zdravím vás! Kdo to tu jede?" Byl to vskutku Lancelotův známý hlas, ajak pi-ijížděl blíže, důvěrně známý zvuk kopyt a naložený mezek vyvolali kolem nich pocit skutečného světa. Zvuky se nesly v mlze daleko, někde zaštěkali psi, možná se prali o žrádlo po hladové noci, ale konečně bylo narušeno nadpozemské ticho obyčejnými, normálními zvuky.

"1ó je královna z Lothianu," zvolal Cormac a Lancelot popojel blíž a zastavi(koně pi-ed královnou.

"Nu, tetičko, nedoufaljsem, že tě tu potkám -jsou snad mí bratranci s tebou, Gawaine nebo Gareth?"

"Ne," odpověděla, ,jedu na Camelot sama." Jestl ovšem, pomyslela si podrážděně, trkozié nzisto na této zemi ještě existcje. Očima neklidně spočívala na Lancelotově tváři, když jí říkal zdvoi-ilá slova na pozdrav. Vypadal uaaveně a byl zaprášený z cest, šaty měl roztrhané, a ne zrovna nejčistší, barchetový pláší v horším stavu, nežjaký bv dala svému pacholkovi. Ach, krásný Iancelote, Gzuenhzuyfar již nebudeš připadat tuk hezký, ani já bych ne-vztálzla rukzc, abycla tě pozvala k sobě na lože.

A pak se usmál a ona si uvědomila: Přese všechno je krásný. "Pojedeme tedy společně, tetičko? Přijíždím se skutečně sznutnou zprá-vou."

"Slyšelajsem, že ses vypravil hledat svatý grál. Nalezljsijej tedy nebo se ti to nepodai-ilo, a protojsi tak zarmoucený?"

"Nalézt největší ze záhad není pro takového muže,jakojsemjá. Pi-esto s sebou přiváží m někoho, kdo skutečně držel grál ve svých rukou. A tak jsem přijel sdělit, že hledání je u konce a grál navždy zmizel z tohoto světa."

A teprve potom si Morgause všimla nákladu na mezkovi, zahaleném v rubáši a přikrytém dekou: bylo to tělo člověka. Šeptla: "Kdoje to?" "Galahad," odpověděl Lancelot tiše. "To můj syn našel grál a nyní víme že na něj nesmí pohlédnout žádný člověk, jinak by zemřel. Kéž bych to býal byl já - byijen proto, abych nemusel svému králi přinést takovou hořkou zprávu, že ten, kdo se měl po něm stát králem, odešel před námi do světa, v němž může beztrestně navždy pokračovat ve svém hledání..." Morgause se zachvěla. Nyni to zskutku bude tak, jako kdyby Artuš býval nikdy nevládl, země nebude mit krále, s výjimkou krále na nebesich, a budorc vládnout kněži, kteří 7naji Artuše ve svých rukou... nazlobeně takové myšlenky zapla-šila. Galahad je pryč. Artzcš si musi zvolit Gzuydiona, aby vládl po něm. Lancelot s truchlivým výrazem pohlédl na nákladního mezka s Gala-hadovým tělem, ale řekljen: "Pojedeme dál? Neměljsem v úmyslu strávit noc na cestě, ale mlhy byly tak husté a měljsem strach, že zahloudím. Už jsem si myslel, žejsem se ocitl v samotném Avalonu!"

VĚZEŇ V DUBU 753

"My jsme nemohli v mlhách najít Camelot, stejně jako by se nám nepodařilo najít Avalon..." začal Cormac, ale Morgause ho podrážděně přerušila.

"Přestaň už s těmi nesmysly," okřikla ho. "Spletlijsme si ve tmě cestu a půlku noci jsme projezdili sem a tam! I my spěcháme, abychom včas dorazili na Camelot, synovče."

Jeden nebo dva z Morgausiných mužů Lancelota znali a znali i Gala-hada a nyní se s truchlivými ýrazy shromáždili u mrtvého těla, aby vy-jádřili soustrast. Lancelot si jejich slova vyslechl, tvář měl smutnou, ale pak to několika tichými slovy ukončil.

"Později, mládenci, později, pak bude na truchlení času dost. Nespě-chám, Bůh je mi svědkem, abych Artušovi přinesl takovou zprávu, ale žádné oddalování mi nepomůže. Vydáme se na cestu."

Mlha řídla, jak slunce vystupovalo výše na oblohu. Sjeli z cesty v místě, kde Morgause a její muži bloudili celé hodiny sem a tam, hledajíce Ca-melot. Nyní jeli jen malou chvíli, když se ozval další zvuk, který pi-erušil podivné ticho toho strašidelného rána. Byl to zvuk trubky, jasný a stříbr-ný, který prořízl vzduch a ozýval se z výšin Camelotu. A před sebou, u skupiny čtyř stromů, Morgause spatřila širokou cestu pro vozy, kterou postavili Artušovi muži pro svoje legie. Taji bezpochyby zavede s pi-ibý-vajícím sluncem k cíli.

Morgause připadalo příznačné, že první muž, kterého na výšinách Camelotu spatřila, byljejí syn Gareth. Vypravil sejim v ústrety k velkým branám Camelotu; a pak, když poznal Lancelota, spěchal k němu. Lan-celot seskočil z koně a pevně

Garetha objal.
; Jsi to skutečně ty, bratránku?"
"Zajisté,je to tak-Caijejiž příliš starý a nemohoucí, aby v těchto dnech hlídal zdi Camelotu. Ach, to začíná dnešní den dobře, že se vracíš na Camelot, bratranče. Ale vidím, že Galahadajsi nenašel, Lanci?" "Zajisté, našel," odpověděl Lancelot smutně a Garethův obličej, dosud chlapeeký, přestože byl zarostlý plnovousem, se údivem protáhl, když pohlédl na obrysy mrtvého muže na mezkovi.
"Musím tu zvěst hned sdělit Artušovi. ZavecY mě k němu, Garethe." Gareth sklonil hlavu a rukou spočinul na Lancelotově paži. "Ach, toje pro Camelot zlý den. Užjsem tojednou řekl, že mi připadá, že ten grál je dílem dábla, a ne Boha?"
Lancelot zavrtěl hlavou a Morgause se zdálo, že celýjako by zářil,jako kdyby bylojeho tělo průhledné; a zajeho smutným úsměvem se skrývala radost. "Ne, můj drahý bratranče," řekl, "na to musíš jednou provždy zapomenout. Galahad dostal, co Bůh pro něj nachystal, a, Bůh nám pomáhej, tak to dopadlo s námi se všemi. Jeho dny však skončily, již je osvobozen od lidského osudu. Náš osud nás stále čeká, drahý Garethe-Bůh nám pomáhej, abychom se s ním vyrovnali s takovou odvahoujako on." ♀

754

"Na to nezbývá než i-íci amen," mínil Gareth a k Morgausinu zděšen se poki-ižoval. Potom se překvapeně podíval na ni.
"Matko, jsi to ty? Promiň mi - tebe bych nejméně čekal ve společnost Lancelota." Uklonil se a políbil jí poslušně ruku. "Pojd, paní, zavolámc komorníka a odvedeme tě ke královně. Uvítá tě mezi svými paními zatímco Lancelot půjde za králem."
Morgause se nechala odvést a nyní uvažovala, proč sem vlastně přijela Na Lothianu vládlajako královna podle svého, ale tady na Camelotu budc sedět jen mezi Gwenhwyfařinými dvorními dámami a nebude vědět víc co se děje, než cojí mohl řícijeden zjejích synů.
Obrátila se ke komorníkovi: "Řekni mému synovi Gwydionovi - panL Mordredovi - že pi-ijela jeho matka a popros ho, aby na mne počkal jakmile bude moci." Avšak malomyslně uvažovala, zda na tomto cizín dvoře si vůbec dá tu práci, aby jí projevil takovou úctu jako Gareth A znovu cítila, že udělala chybu, že na Camelot přijela.

14

o mnoho let měla Gwenhwyfar pocit, že kdyžjsou na CamelotL členové -tušovy družiny, Artuš nepatříjí, ale rytířům. Nelíbilc se jí, že zasahují do jejího života, že pobývají na hradě; častc měla pocit, že kdyby Artuš nebyl obklopen dvorem, mohli bj být spolu šEastnější nežjako král a královna Camelotu. A přesto v tomtc roce, v roce hledání svatého grálu, si začala uvědomovat, že měla nakonec štěstí, protože, když všichni Iytíři odjeli, pi-eměnil se Camelot v sídlc duchů tiše se pohybujících po opuštěném hradě.
V Artušově společnosti nacházela potěšení, když ho měla konečnějer pro sebe, ale zároveň si ted uvědomovala, kolik ze sebe věnoval svýrr legiim a ýstavbě Camelotu. Prokazovaljí stále stejnou dvornost, byl k n laskavý a užila si ho více než za celá válečná léta či roky míru, kterÉ následovaly po nich. Ale přese všechno měla pocit,jako kdyby částjehc duše odeestovala spolu sjeho rytíři, aíjiž to bylo kamkoli, a ta menší části zůstala doma s ní. Artušejako člověka neměla o nic méně ráda nežlijakc krále, ale uvědomovala si, oč byl bez kralování, kterému věnoval ze svéhc života tolik, chudší. A styděla se za to, že si to uvědomuje. O těch, kteří byli zrovna pryč, nikdy nehovořili. V létě, kdy rytíři z Artu šovy družiny horečnatě hledali svatý grál, oni žili tiše a v poklidu ze dne n den a bavili se pouze o každodenních záležitostech - o chlebě, masu a ovoci ze sadů nebo o víně ze sklepů či o novém plášti nebo sponě na botě. Ajed. nou, když se Artuš rozhlížel po prázdné síni s Kulatým stolem, prohlásil; "Neměli bychom ho dát pryč, než se zase všichni vrátí, má lásko? I v tak velké sínije kvůli němu málo prostoru a ted když tu nikdo není..."

"Ne," zarazila ho iychle, "nůj drahý, necháme ho tam. Tahle velká síň byla pro něj postavena a bez Kulatého stolu by vypadala jako prázdná stodola. Nech ho tam. Ty a já a domácí lidé můžeme jíst v menší síni." Usmál se na ni a ona poznala, že ho tím, co řekla, potěšila. "A až se rytíři vrátí z hledání, uspořádáme tu zase velkou hostinu," řekl, ale pak se odmlčel a GwenhwEar si uvědomovala, že si asi v duchu říká, kolik z nich sejich vůbec vrátí.

Zůstal s nimi Cai a starý Lucan a dva nebo tři z Iytíi-ů, ktei-íjiž byli sešlí věkem nebo zraněními. A Gwydion - Mordred, jak si nyní i-íkal - byl také stále s nimi, jako dospělý syn; když se na něho Gwenhwyfar zahleděla , často si říkala: Tolzleje syn, kterélzo jsem mohla porodit Lancelotovi; a cítila,jak ji polévá horko a po něm studený pot, měla stejné pocityjako tu noc, co ji Artuš odevzdal Lancelotovi do náruče. A tyhle návaly horka mívala ted často a nevěděla,jestlije to tím, žeje v místnosti pi-ílišné teplo, nebojestli je to horkostí rodící se vjejím nitru. Gwydion k ní byl laskavý a projevoval jí úctu, vždyckyjí říkal paní nebo někdyji plaše oslovil tetičko; plachost, s jakou tenhle výraz rodinné příbuznosti používal, ji hřála u srdce a ten mladík jí byl čím dál tím dražší. Připomínal jí Lancelota, ale byl tišší a méně lehkomyslný; zatímco Lancelot měl při ruce vždycky nějaký ten žertík nebo slovní hříčku, Gvydion sejen usmál a spíš se uchyloval k vtip-kování, které dovedlo zasáhnout silou nečekané rány nebo bodnoutjako ostrá jehla. Jeho vtipy byly útočné, ale ona se jen smála, i když žertoval krutě.

Jednou večer, když jejich prořídlá společnost seděla u večeře, Artuš náhle pravil: "Dokud se k nám nevrátí Lancelot, synovče, mohl bys za-ujmout jeho funkci velitele jezdectva."

Gwydion se zasmál. ,To by byla dost jednoduchá práce, můj strýci a pane - ve stáji zbylojen pár koní. Ti nejlepší koně z tvých stáji odvezli na svých hřbetech rytíře a tvoje společníky, a kdoví, zda se některému z koní nepodaří najít i svatý grál?"

"Ale no tak," pohoršovala se Gwenhwyfar, "nesmíš o jejich hledání žertovat."

"A proč ne, tetičko? Kněží nám neustále opakují, žejsmejen ovečkami na pastvině našeho Pána, ajestliže ovce mohou hledat přítomnost Ducha svatého, proč by to nemohli být koně, které jsem vždycky považoval za vznešenější zvířata nežli ovce. Kdo tedy může sjistotou říci, že se vzneše-nějšímu zvířeti nepodaří dojít duchovního klidu,jak se říká, že přijde den, kdy bude lev ležet vedle ovečky a nezatouží po nijako po koi-isti." Artuš se nervózně zasmál. "Budeme poti-ebovat naše koně ještě pro válčení? Od bitvy u Mount Badonu máme, chvála Bohu, v této zemi mír." "Až na Luciana," prohlásil Gwydion, "a jestliže jsem se v životě něco naučil, tak to, že mír nemůže trvat věčně. Divocí seveřané ve svých dračích lodích se vylodují na pobřeží, a když muži volají po tom, abyje ochránily Artušovy legie, dostane sejim odpovědi, že Artušova družina se rozprchla, ♀

aby společníci hledali klid svých duší. A tak se obracejí o pomoc k saskvm králům zjihu. Ale bezpochyby, až budejejich hledání u konce, znoru se navrátí na Camelot do lůna Artušovy družiny - a zdá se mi, že až ten den přijde, nebudeme mít dostatek koní. Lancelotje tak posedlý hledáním grálu a ostatními dobrými skutky, že mu zbývá na královy stáje jenom málo času."

"Řekljsem ti, že bych si přál, abys nastoupil najeho místo," řekl Artuš a Gwenhwyfar se zdálo, žejeho hlas zní rozmrzele a staře, bez síly, kterou míval. "Jako velitel jezdectva máš pravomoc poslat mým jménem pro koně. Lancelot obchodoval s prodavači koní někde na jihu, mimo Bri-tánii."

"I já to tak tedy udělám," souhlasil Gwydion. "Kdysi se žádní koně nevyrovnali španělským, ale nyní lepší koně najdeš ještě dál. Samotní Španělé nakupují koně v Africe, odněkud z tamních pouští. Nyní Saracé-ni začínají v tomhle obchodování předhánět samotné Španěle - tojsem slyšel od toho saracénského rytíře Palomida, který se vypravil sem a načas tu byl mým hostem. Pak odjel, aby zažil nějaké dobrodružství se Sasy. Není to křesČan a připadalo mu podivné, že všichni ti rytíi-i se rozjeli hledat svatý grál, když v zemije válka."

"S Palomidemjsem hovořil," pravil Artuš. "měl meč ze španělské oceli z téjižní země- rád bych sám měl takový, i když si nemyslím, žeje lepší nežli Excalibur. Žádný meč v téhle zemi nemá takovou čepel, ostroujako břitva. Jsem rád, žejsem se při turnaji s takovým mečem nesetkal. Seve-řané mají velké sekery a kyje, alejejich zbraně nejsou zdaleka tak dobré jako zbraně Sasů."

"Avšakjsou to zuřiví bojovníci," řekl Gwydion. "Ženou se do bojejako šílení,jako to kdysi dělávali bojovníci z Kmene na Lothianu, kteří v bitvě odhazují svoje štíty... Ne, můj králi, mohlijsme mít mír dostatečně dlou-ho, ale stejnějako Saracéni postupně začínají vítězit nad Španělskem, tak se na našem pobřeží objevují divocí severané a barbarští Irové. Nakonec bezpochyby budou Saracéni pro Španělsko prospěšní, takjakojsou Saso-vé prospěšní této zemi."

"Prospěšní této zemi?" Artuš vrhl na mladíka udivený pohled. "Co to slyším, synovče můj?"

"Když nás Římané opustili, můj pane Artuši, zůstali jsme někde na konci světa, sami s polodivokými Kmeny. Válka se Sasy nás přinutila, abychom v sobě sebrali všechny síly," řekl. "Obchodovali jsme s Malou Británií, se Španělskem a zeměmi najihu, muselijsme obchodovat s koň-mi i se zbraněmi, vystavět nová města - podívej se, pane, na svůj Camelot, ten takéje toho důkazem. A to ani nemluvím o hnutí mezi kněžími, kteří nyní přicházejí za Sasy a z barbarských příslušníků Kmenů se zarostlými tvářemi uctívajících svoje pohanské bohy se stávají civilizovaní muži, kteří mají svoje města a obchodují po svém ajejich civilizovaní královéjsou ti podřízení. Na coještě tahle země čeká? Nyní i oni mají kláštery a vzdělané

muže, kteří píší knihy a dělajíjiné věci... bez války proti Sasům, můj pane Artuši, by bylo Utherovo staré království zapomenuto,jakoje zapomenu-to císařství Maximovo."

Artuš řekl sjistým pobavením: "Potom si bezpochyby myslíš, že těch víc než dvacet let míru Camelot ohrozilo a potřebujeme další válčení a další boje, abychom se navrátili zpět do světa? Je snadné poznat, že nejsi válečníkem, mladíku. Já žádné takoaé romantické představy o válce ne-mám!"

Gwydion opětoval jeho pobavený úsměv. "Proč si o mně myslíš, že nejsem válečníkem, můj pane? Bojovaljsem mezi tvými iytíři proti Luci-ovi, který se chtěl stát císai-em, a měljsem spoustu času udělat si o válčení ajeho významu svoji představu. Bez válek by se na tvoje království poza-pomnělojako na království ve Walesu a v Irsku - kdo si dnes vybaví vládu jejich králů z Tary?

"A ty si myslíš, že jednoho dne to takhle dopadne s Camelotem, můj chlapče?"

"Ach můj strýci a můj králi, co bys byl raději: abych byl moudlý jako druid, nebo slušnýjako dvořan?"

Artuš mu se smíchem odpověděl: "Nechám si poradit od Mordreda." "Dvoi-an by řekl, můj pane, že vláda Artuše nikdy neskončí a jeho vzpomínka bude navždy živá. Kdežto druid by řekl, že všichni muži vyhynou, se vší svou moudrostí i slávou, a stejnějako Atlantida se ponoří do vln. Zůstanou pouze bohové."

"A co by tedy řekl můj synovec a můj přítel?"

"Tvůj synovec" - schválně zdůraznil to slovo tak, aby si Gwenhwyfar musela uvědomit, že by to mělo být ivůj syn - "by řekl, můj stiýci a pane, žijemejen pro tento den a ne proto, co o nás budou říkat dějiny za tisíc let. Ajako tvůj synovec bych ti poradil, že tvoje stáje by měly znovu odrážet ty honosné dny, kdy býnala každému známa Artušova družina a kdy se jeho rytířů všichni báli. Nikdo by nemohl i-íkat: Král stárne, všichnijeho rytíři ho opustili, aby hledali svatý grál, a nic se nestará, aby měl muže i koně pi-ipravené k boji."

Artuš ho přátelsky poplácal po rameni. "Budiž po tvém, drahý chlapče, věřím tvému soudu. Jestli chceš, pošli do Španěl nebo do Afriky pro nejlepší koně, kteří jsou hodni královýchlegii a postarej se o jejich vý-cvik."

"Na to si budu muset najít Sasy," řekl Gwydion, "a Sasové vědíjen málo z tajemství,jak vycvičit bojového koně - vždyckyjsi tvrdil, že by to neměli znát. Přeješ si nyní, kdyžjsou Sasové našimi spojenci, aby byli seznámeni s naší bojovou technikou?"

Artuš se tvářil ztrápeně. "Obávám se, že i to budu muset ponechat v tvých rukou."

; Vynasnažím se, abych ti vyhověl," řekl Gwydion, "a nyní, můj pane, myslím, žejsme se tomuto tématu věnovali přespříliš a unavilijsme dámy ♀

- promiň, paní," dodal, a uklonil se Gwenhwyfar a vítězně se na ni usmál. "Nedáme si trochu hudby? Paní Niniane,jsem sijist, určitě ráda přinese svoji harfu a zazpívá ti, můj pane a králi."

"Vždycky si rád poslechnu, jak hraje a zpívá moje příbuzná," prohlásil Artuš

vážně, ,jestli to potěší i moji paní."
Gwenhwyfár se uklonila Niniane, která si vzala svoji harfu, posadila se před ně a začala zpívat. Gwenhwyfar s potěšením naslouchala hudbě-Niniane hrála krásně a měla sladký hlas, ačkoliv ne tak čistý nebo silný jako Morgaine. Jak však pozorovala Gwydiona, neušlojí, že z Taliesinovy dcery nespouští oči. Napadlo ji: Jak je možné, že my z křestánskélzo dvora máme stále jednu. z těch pa.nen Jezerni ani? Dělalo jí to starosti, ačkoliv Gwydion se jí zdál být doblý křesian, jako každý jiný u dvora; v neděli chodíval pravidelně na mši, stejně tak Niniane. Nemohla si vzpomenout, jak se Niniane stala jednou z jejích dvorních dam, uvědomila si, že ji Gwydion přivedl jednou ke dvoru a požádal královnu, aby svoji pohos-tinnost rozšířila i na Artušovu příbuznou a dceru Taliesina. Gwenhwyfar měla na Taliesina ty nejněžnější vzpomínky a potěšiloji, když tnohlajeho dceru přivítat, ale ted sejí zdálo, že aniž by se Niniane nějak příliš snažila, zaujala mezi dvorními dámami přední místo. Artušjí neustále prokazoval př-ízeň a častoji vyzýval, abyjim zazpívala, a bývaly chvíle, kdyje Gwen-hwyfar pozorovala a říkala si, zda mezi nimi není něco víc nežjen příbu-zenský vztah.
Ale ne,jistěže ne. Jestliže má Niniane tady u dvora milence,je víc než pravděpodobné, žejejím sám Gwydion. Viděla,jak se na Niniane dívá... a přesto jí bylo těžko u srdce; ta žena je hezká, jako kdysi bývala sama. A ona teď není nic víc než stárnoucí královna s uvadající krásou, barva z tváří jí zmizela, ramena má unaveně svěšená... A tak, když Niniane odložila harfu a chtěla odejít a Artuš se hned chystalji doprovodit, zatvá-řila se ztrápeně, takže sejí zeptal:
"Co tě rmoutí, má paní, vypadáš unaveně?"
"Gwydion řekl, žejsi stalý..."
"Má drahá ženo, sedím na britském trůnějižjednatřicet let a ty po mém boku. Myslíš si, že nás v tomhle království můžeještě někdo nazývat mla-dými? Většina našich poddaných nebylaještě na světě, kdyžjsem začal kra-lovat. Pi-esto, má drahá, netuším,jak ty to děláš, že vypadáš stále tak mladě." "Ach, můj manželi, neříkalajsem si o pochvalu," zarazila ho netrpělivě. "Mělo by ti lichotit, milá Gwen, že Gwydion se neuchyluje k lichotkám stárnoucímu králi, že mě netěší lživými slovy. Mluví upi-ímně ajá si ho za to cením. Přál bych si..."
,Vím, co by sis pi-ál," přerušila ho nazlobeným hlasem. "Ty by sis přál, abys ho mohl uznat za svého syma, tak aby on, a ne Galahad, mohl nastoupit na trůn po tobě."
Začervenal se. "Gwenhwyfar, musíš být pokaždé, když narazíme na tohle téma, takjedovatá? Kněží bv hojako krále neuznali, a tím to končí."

1ĚZEŇ V DUBU 759

"Nemohu zapomenout, číje to syn..."
; Já nemohu zapomenout, že je to rnůj syn," i-ekl Artuš něžně. "Já Morgaine zkrátka nevěi-ím a ty sámjsi zjistil, žeje to..." Ztvrdl mu obličej a Gwenhwyfar bylo jasné, že k tomuhle tématu ji nenechá nic říci. "Gwenhwyfar," obrátil se k ní, "můj syn byl vychován u královny Lothianu ajejí synovéjsou oporou mého království. Co bych si počal bez Garetha a Gawaina? A nyní to vypadá, že Gwydion bude stejně poctivýjako oni, laskavý ajeden z mých nejlepších iytířů. Nebudu o něm smýšlet hůře jenom proto, že zůstal pi-i mně, když mě všichni ostatní rytíř-i z mé družiny opustili, aby se vydali hledat svatý grál."
Gwenhwyfar se s ním nechtěla přít. Vklouzla mu rukou do dlaně a řek-la: ; Věř mi, můj pane, že tě mám ráda nade všechno na světě." "Ale já ti věřím, má lásko," řekl. "Sasové mají rčení - blahoslavený je ten, který má dobrého pi-ítele, dobrou ženu a dobrý meč. Ajá všechno tohle mám, Gwenhwyfar."
"Ach, ti Sasové," smála se. "Po všechna ta léta jsi proti nim bojoval a nyní cituješjejich moudrosti."
"Nu, k čemuje dobrá válka -jak říká Gwydion -jestliže se nemůžeme poučit z moudrosti svých nepřátel? Je tojiž dávno, co někdo - myslím, že Gawaine - řekl něco o Sasech a učencích vjejich klášterech. Řekl, žeje to,jako když žena znásilněná iítočníkv porodí pojejich odjezdu hodného syna -je to lepší mít jenom zlo, nebo je lépe, když už je zlo spácháno a nelzejej odčinit, ponechat si to dobré, co z toho zla vzešlo?" Gwenhwyfar se zachmuřila a řekla: "Něco takového rnůže říci jedině muž!" "Nechtěljsem probouzet staré bolesti, má drahá," hájil se, "ale na mně a na Morgaine byla před lety spáchána křivda." Uvědomila si, že tento-kI-át mluví o sestře s klidem. "Bylo asi nejlepší, co se mohlo stát, že za hřích, který byl spáchán, a myj sme se už nemohli vrátit ke své nevinnosti, mě Bůh obdai-il dobiým synetn. Morgaine a já jsme se nerozešli jako přátelé a nevím, kde je nebo co se s ní stalo, ani nepředpokládám, že jí do soudného dne

ještě pohlédnu do tváře. Ale její syn je nyní oporou mého trůnu. Měl bych k němu mít nedůvěrujenom proto, žeje synem matky, která ho porodila%"

Gwenhwyfar chtěla říci: "Nevěřím mu, protože byl vychován v Avalo-nu," ale nechtěla navozovat nenáladu. Avšak kdyžji u dveří dojejí kom-naty vzal Artuš za ruku ajemné sejí zeptal: "Pi-eješ si, abych za tebou dnes večer přišel, paní%" vyhnula se jeho pohledu a řekla: "Ne - ne, jsem unavená." Snažila se nevnímat úlevu, která se objevila vjeho očích. Uva-žovala, zda v těchto dnech spává s Niniane; neponíží se tak, aby se vyptá-vala jeho komorníka. Když to nejsern já, proč mi tak záleži na tom, kdo by to molzl být?

Čas se posunul a dř-íve se ted stmívalo, pak přišla zima, a když se pi-iblížilo jaro, jednou Gwenhwyfar vybuchla: "Přála bych si, aby to hle-dání už bylo u konce a rvtíři se vrátili, aljiž s grálem, nebo bez něj!" ♀

"Nerouhej se, má drahá, vždyí přísahali," napomenul ji Artuš, ale druhý den se vskutku na cestě ke Camelotu objevil rytíř a zjistili, žeje to Gawaine.

; Jsi to ty, bratranče?" Artuš ho objal a políbil na obě tváře. "Nedoufal jsem, že tě uvidím dříve, než uplyne rok - eopakjsi nepřísahal, že budeš hledat grál po celý rok a den?"

,Tojsem přísahal," souhlasil Gawaine, "ale nepřísahaljsem křivě, můj pane, a tamten kněz se na mě nemusí dívat, jako kdybych byl ki-ivopří- sežný. Protože naposledy jsem viděl grál na tomto hradě, Artuši, a je pravděpodobné, že ho zde uvidím zase, tady, stejnějako kdekolijinde na světě. Jezdiljsem sem a tam a nikdyjsem o něm nezaslechljediné slůvko, a pak mějednoho dne napadlo, že bych ho mohl zrovna tak hledat tam, kde jsem ho již viděl, na Camelotu a v přítomnosti svého krále, že jej rnusím hledat každou neděli pi-i mši na oltáři, a nikdejinde." Artuš se usmál a objaljej a Gwenhwyfar si všimla, že má vlhké oči. "Pojd dál, bratranče," řekl prostě. ; Vítáme tě doma."

A za několik dní se objevil i Gareth. "Měl jsem zjevení a myslím, že pocházelo od Boha," řekl, když zasedli k večeři v síni. "Zdálo se mi, že j sem viděl grál před sebou, odhalený a v celé kráse, a pak ke mně z té záře, kterou kolem sebe šířil, promluvil hlas: ,Garethe, Artušův společní- ku, ve svém životě již grál víckrát neuvidíš. Proč hledat další zjevení a pachtit se za další slávou, když tě tvůj král potřebuje na Camelotu? Můžeš sloužit Bohu, až se dostaneš na nebe, ale zatímcojsi tady na zemi, vraí se na Camelot a služ svému králi. A kdyžjsem se probral, vzpomněl j sem si, že i Kristus řekl, že císaři mají být dávány věci, které náleží císaři, a takjsem se vrátil domů a cestoujsem potkal Lancelota a vybídljsem ho, aby učinil totéž."

"Opravdu si tedy myslíš, žejsi našel grál?" zeptal se ho Gwydion a Ga-reth se zasmál. "Možná samotný gráljejenom sen. A kdyžjsem snil o grá-lu, nabádal mě, abych pi-edevším plnil povinnost svému pánu a králi." "Mám za to, že brzy uvidíme mezi sebou i Laneelota,je to tak?" zajímal se Artuš.

"Doufám, že ho srdce pobídne, aby se vrátil," i-ekl Gawaine, "protože bo tady vskutku potřebujeme. Brzy budou Velikonoce a pakje tady bu-deme mít všechny."

Později Gareth požádal Gwydiona, aby přinesl svoji harfu a zazpíval jim. "Protože," řekl, ,již tak dlouhojsem neslyšel žádnou hudbu, ani tu drsnou hudbu,jakou hrají na saských dvorech, a ty, kteryjsi zůstal doma, j si měl jistě dostatek času, abys svou hru zdokonalil, Gwydione." Gwenhwyfar by bývalo nepřekvapilo, kdyby dal přednost Niniane, ale Gwydion místo toho přinesl harfu, kterou poznávala.

"Není to Morgainina harfa?" zeptala se.

"To tedyje. Nechalaji na Camelotu, když odtud odjížděla, ajestliželi bude chtít, může si pro ni poslat nebo přijet a vzít siji. Ale do té dobyje

jakoby moje ajsem sijist, že by mi to nemohla v,čítat, když mi nedala nic jiného."

"Až na tvůj život," upozornil ho Artuš s mírnou výčitkou a Gwydion se na něj obrátil s hořkostí, která Gwenhwyfar zarmoutila. Jeho hořký tón se rozléhal na metry daleko. "Měl bych jí být za to vděčný, můj pane a králi?" Než Artuš stačil promluvit, přiložil Gwydion prsty ke strunám a začal hrát. Avšakjeho píseň Gwenhwyfar ohromila.

Zpíval baladu o králi rybáři, který žil na hradě uprostřed pustiny; ajak král stárl a opouštěly ho síly, tak skomírala země a nedávala žádnou úrodu, dokud se

neobjevil mladík a nezasadil milosrdnou ránu, při které vytryskla krev starého krále na zem. A potom zem znovu omládla s novým králem a vykvetlajeho mládím.
"Tak takhle to cítíš?" zeptal se Artuš s úzkostí. "Že země, kde vládne starý král, může být pouze zemí, která upadá?"
"Nikoli, můj pane. Co bychom si počali bez moudrosti, sjakoujsi nám po mnoho let vládl? Pi-esto za starých časů Kmenů to bylo zrovna tak-přežívá právě jen Bohyně a král vládne, dokud je schopen se jí zalíbit. A když Krá1 jelen zestárl, pi-išel ze stáda jiný a sesadil ho... ale tohle je křesíanský dvůr a ty nemáš rád takové pohanské způsoby, můj králi. Myslím, že ta balada o králi rybáři je jen symbolem trávy, která -jak se říká i v tom tvém Písmě svatém -jejako lidské tělo, které vydržíjenjedno období a král pustinje symbolem světa, který zahyne spolu s trávou a ob-noví se s dalším jarem, jak se říká ve všech náboženstvích... dokonce i Kristovo kralování skončilo takjako krále iybái-e a zemž-el smrtí na kříži a každé Velikonoce dochází k jeho vzkříšení..." Dotkl se strun a něžně zazpíval:

,Všechny dny dověkajsoujen spadlé listy
Ajak tráva uvadne
I ty budeš zapomenutjako květ,jenž přestal kvést
Jako když do země víno se vsákne
Až se zas vrátíjaro, vykvete víno novým květem
a země se znovu zazelená...

Gwenhwyfar se zeptala: ;Toje z Písma svatého, Gwydione? Nebo snad verš nějakého žalmu?"
Gwydion zavrtěl hlavou. , Je to starý žalm druidů a někteří tvrdí, žeje ještě starší, že možná pochází ze zemí, které nyní leží pod mořem. Ale každé náboženství má nějaký takový žalm. Možná že všechna náboženství jsoujenjedno..."
Artuš se ho tiše zeptal: ,jsi ki-esían, chlapče můj?"
Gwydion chvíli neodpovídal. Potom řekl: "Byl jsem vychován jako druid a neporuším přísahu, kteroujsem složil. Nejmenuji se Kevin, můj králi. Ale ty netušíš, jaké všechny přísahy jsem složil." Tiše se zvedl ze ♀

svého místa a yšel ze síně. Artuš se za níni zahleděl, nemluvil, aby nebyl nezdvoi-ilý, ale Gawaine se mračil.
"Dovolíš mujen tak odejít bez větších zdvořilostí, pane?" "Ach, nech ho bvt," chlácholil ho Artuš. ; Jsme tu samí pi-íbuzní, nežá-dám, aby se ke mně pokaždé choval,jako kdyby,ch seděl na trůně! Dobře ví, že je mým synem, a stejně tak to ví každý v této síni! Chceš, aby byl neustále dvořanem?"
Také Garethova tvář zůstáeala zamyšlená. Tiše podotkl: "Př-á1 bych si z celého srdce, aby se ke dvoru vrátil Galahad. Kéž mu dá Bůh takové vnuknutíjako dal mně, protože toho tady potř-ebuješ víc než mne, Artuši, ajestliže se nevrátí brzy, sám se vypravím ho hledat."

Do elikonoc zbývalojen pár dní, když se konečně objevil Lancelot. Viděli blížící se procesí mužů, žen, koní a zvířat nesoucích zavazadla-a Gareth, stojící u brány, svolal všechny lidi z hradu, abyje šli uvítat, ale GwenhwyEar, stojící po Artušově boku, si málo všímala královny Morgau-se, jenom přemýšlela, proč královna z Lothianu vůbec pi-ijela. Lancelot poklekl pi-ed Artušem, aby mu sdělil svoji smutnou novinu, a Gwenhwyfar také cítila,jakji pálí oči... vždycky, vždycky to tak bylo, že co drásalojeho srdce, rmoutilo iji. Artuš se uklonil a pobídl Lancelota, aby povstal, objal ho a oči měl vlhké.
"Ztratiljsem syna, stejnějako ty, drahý příteli. Bude mi tolik chybět." A Gwenhwyfar to již nevydržela, přistoupila k Lancelotovi, podala mu přede všemi ruku a řekla třesoucím se hlasem: "Toužilajsem po tom, aby ses k nám navrátil, Lancelote, ale mrzí mne, že přicházíš s tak smutnou novinou."
Artuš tiše řekl svým mužům: "Zaneste ho do kaple, tam, kde byl pasován na rytíř-e. Tam aí zůstane ležet a zítra bude pohřben, jak se sluší na mého syna a nástupce." Když se obracel, trošičku zavrávoral a Gwydion ho rychle podepřel paží.
Gwenhwyfar v poslední době neplakala často, ale když viděla Lancelo-tovu tvář, tak zdrcenou a zoufalou, nemohla slzy zadržet. Co asi v uply-nulém roce prožil, když hledal svatý grál? Dlouhou nemoc, hladovění, únavu a zranění? Nikdy ho

neviděla tak nešťastného, ani když jí přišel tehdy sdělit, že si bude brát Elaine. Pozorovala Artuše,jak se ztěžka opírá o Gwydionovo rámě, povzdechla si a Lancelot jí stiskl ruku a tiše řekl: "Mohu být teá dokonce rád, že Artuš poznal svého syna a začal si ho cenit. To umenší jeho žal."

Gwenhvyfar zavrtěla hlavou, nechtěla ani pomyslet, co to bude zname-nat pro Gwydiona a pro Artuše. Bude to Morgainin syn! Morgainin syn, který usedne na trůn po Artušovi - ne, tedjiž není vyhnutí! Přišel Gareth, uklonil sejí a pravil: "Paní,je tu moje matka..." a Gwen-hwyfar si uvědomila, že nemůže zůstat s muži, žejejí místoje mezi ženami; že nemůže utěšovat Artuše ani Lancelota. Chladně ji uvítala: "Ráda tě

vidím na Camelotu, královno Morgause," a v duchu si říkala: Měla bycla se k tomu řiznat jako k Izřichu, že královně lžzc do oči? Bylo by snad česlnější, kdybycla ji řekla: Vitáyn tě, jak m.i veli má povinnost, králozno Morgause, ale nevidim tě ráda a byla bych raději, kdybys bývala zistala na Lothianu, nebo pro mě za mě třeba v pekle? Všimla si, že Niniane stojí hned vedle Artuše a ten má z druhé strany Gwydiona. To sejí nelíbilo.

"Paní Niniane," řekla odměi-eně, "připrav komnatu pro královnu z Lot-hianu a postarej se o to, aby měla všechno, co může potřebovat." Gwydion se tvái-il nazlobeně, ale nedalo se na to nic namítnout, a kdy,ž dvorní dámy nádvoi-í opustily, Gwenhwyfar si uvědomila, že být králov-nou má i své výhody.

Po celý, den se rytíři z Artušoy družiny, sjížděli zpět ke dvoru a Gwen-hwyfar měla mnoho práce s přípravami na pohřební obřad, kteiý byl připraven na ráno. IVyní o svatodušních svátcích se konečně zase sejdou Artušovi muži, kteří se vrátili ze svého hledání. Vybavovala si mnohé tváře, ale zároveň si uvědomovala, že některéjiž nikdy neuvidí: Percevala, Borse a Lamoraka - pohlédla soucitně na Morgause, která, jak jí bylo známo, pro Lamoraka upř ímně truchlila. Když probíhala zádušní mše za Gala-hada a kněz hovořil o všech, ktei-í pi-išli pi-i hledání svatého grálu o život, všimla si, že Morgause skrývá za svým závojíčkem slzy, a po mši měla tvář celou zarudlou.

Večer předtím měl Lancelot hlídku v kapli u těla svého syna, a tak neměla možnost si s ním pohovořit v soukromí. Nyní po zádušní mši ho požádala, aby si při večei-i sedl vedle ní a Artuše, a když mu nalévala do číše víno, doufala, že se opije a snáze překoná svůj žal. Hluboce s ním soucítila, když viděla jeho vrásčitý obličej, stažený bolestí a strádáním. A pi-itom ho ona, kterájej měla ze všech nejraději, nemohla ani obejmout, ani nad ním na vei-ejiiosti plakat. Mnoho let vnímala jako hlubokou bolest, žejiž nikdy nebude mít právo obrátit se k němu před ostatními lidmi, ale musí seděť po jeho boku jen jako jeho příbuzná a královna. A teá jí to připadalo ještě strašlivější, že on se k ní neobrátil, ani jí nepohlédl do očí.

Artuš povstal a pi-ipil na památku těch rytířů, kteří se z hledání svatého grálu již nikdy nevrátí. "Tady přede všemi přísahám, že žádná z jejich manželek, ni žádné zjejich dětí nepozná strádání, dokud bude v Came-lotu stát kámen na kameni," řekl. "Sdílím váš žal. Při hledání svatého grálu zahynul i nástupce mého trůnu." Pak se obrátil a rukou vybídl Gwydiona, který, k němu pomalu pi-istoupil. Podíval se na mladíka vjed-noduché bílé tunice s tmaými vlasy, pí-epásanými zlatou páskou. Artuš řekl: "Král se nemůže, mí milí společníci, oddávat jako ostatní lidé příliš dlouho žalu. Prosím vás, abvste se mnou truchlili pro mého synovce, kteréhojsem pi-ijal za syna a ktervjiž nikdy nebude vládnout po mém boku. Ačkolivje ten žal dosud čerstvý, chci vás požádat, abyste pi-ijali ♀

za mého nástupce Gwydiona - pana Mordreda - syna méjediné sestry, Morgaine z Avalonu. Gwydionje mladý, ale osvědčil sejakojeden z mých moudlých rádců." Pozvedl pohár a napil se. "Připíjím ti, můj synu, i na tvoji vládu, až vláda moje bude u konce."

Gwydion přistoupil k Artušovi a poklekl. "Nechí vládnešještě dlouho, můj otče." Gwenhwyfar se zdálo, že zadržuje slzy, a měla ho za to ještě raději. Artušovi Iytíři se společně napili a pakje Gareth pi-iměl k provo-lání slávy.

Gwenhwyfar však jejich radost tolik nesdílela a seděla tiše. Dlouho tušila, že

tahle chvíle musíjednou nastat, ale nečekala, že se to stane hned při zádušní hostině za Galahada! Nyní se obrátila k Lancelotovi a zašep-tala: "Přála bych si, aby Artuš býval počkal! Měl se raději poradit se svými rádci!"
"Copakjsi nevěděla, že má tohle v úmyslu?" zeptal se Lancelot. Natáhl k ní ruku a uchopiljejí dlaň, lehce stiskl a chvíli podržel. Připadalo mu, že má tak hubené a kostnaté prsty, žejiž to nejsou ty mladé hebké ruce, jaké mívala; cítila to a uváděloji to do rozpaků, nejraději by ruku odtáhla, ale on ji nepustil. Hladil ji po ruce a řekl: "Artuš ti to neměl udělat bez varování."
"Bůh ví, že nemám právo na nic si stěžovat, kdyžjsem mu nedala syna, tak musí vzít za vděk synem Morgaininým..."
"Přesto tě měl upozornit předem," tvrdil Lancelot. To bylo poprvé, uvědomila si nejasně GwenhGyfar, kdy, třeba jen na okamžik, měla do-jem, že Lancelot Artuše kritizuje. Něžně přiložiljejí ruku ke svým rtům, a pak, když se k nim blížili Artuš s Gwydionem,ji pustil. Ajiž byly přiná-šeny podnosy s kouřícím se masem, mísy s čerstvým ovocem, ale ona se ničeho ani nedotkla. S povděkem si všimla, že to bylo zařízeno tak, aby měla společný talíi- s Lancelotem, takjako to často bývalo pi-i dosavadních svatodušních hostinách. Ale zároveň jí neušlo, že po druhém %-tušově boku sdílí talíi- s králem Niniane. Jednouji nazval deerou, což přineslo Gwenhwyfarjistou útěchu -možnáji už přijaljako možnou manželku pro svého syna. K jejímu překvapení Lancelot, jako by četl její myšlenky, poznamenal: "Bude snad příští oslavou u dvora svatba? Považoval bych ten svazek příbuzensky za příliš blízký..."
, Vadilo by snad Avalonu něco takového?" řekla na to Gwenhwyfar ajejí hlas zazněl drsněji, než měla v úmyslu. Dosud v sobě nesla stal-ou bolest jako nezhojenou ránu.
Lancelot pokrčil rameny. "Já nevím - v Avalonu jsem jako chlapec zaslechl ojedné zemi daleko najihu, kde si králové a královny, aby nebyla královská krev zředěna krví obyčejných lidí a dynastie vydržela tisíce let, vždycky brali vlastní sourozence."
"Pohané," ušklíbla se Gwenhwyfar. "Nevěděli nic o Bohu a neuvědo-movali si, že hi-ešili..."
Přesto to vypadalo, že Gwydion nijak netrpí za hřích své matky a svého

otce; proč by měl on, Taliesinův vnuk - ne, jeho pravnuk, váhat, zda se má oženit s Taliesinovou dcerou?
Bůlz Camelot za tenhle lařicia potrestá, pomyslela si Gwenhwyfar zděšeně. Za Artušův hřich i za m2j... r za Lrcncelotův...
Zaslechla za sebou,jak Artuš i-íká Gwydionovi: "Jednoujsi prý říkal, že Galahad vypadá, že se nedožije své korunovace."
"Ajistě si také pamatuješ, můj otče a můj pane," řekl Gwydion tiše, "že jsem ti přísahal, že nebudu mít najeho smrti podíl, ale že zemře čestně za kříž, který uctívá, a tak se také stalo."
"Co dalšího předvídáš, můj synu?"
"Na to se mne neptej, pane Artuši. Bozi jsou laskaví, když tvrdí, že člověk nemá znát svůj vlastní osud. I kdybych to věděl - a neříkám, že to vím - nic bych ti neřekl."
Možná, napadlo GwenhwyEar a zachvěla se, nás Biclz již dostatečně potrestal tim, že nám oslal Mordreda... a pak se zahleděla na mladíka a zastyděla se. Jak mohu takhle smýšlet o někom, kdoje Artušovým skutečným synem? On přece nemůže za to, žejejeho otcem!
Obrátila se k Lancelotovi a řekla: "Artuš to neměl tak brzo dělat. Ga-lahad ve svém hroběještě ani nevychladl!"
"Nikoli, má paní. Artuš dobře zná svoje povinnosti krále. Myslíš si, že Galahadovi vadí, tam, kam se odebral, kdo sedí na trůně, o kteIý on nikdy neusiloval? Býval bych učinil lépe, kdybych ze svého syna udělal kněze, Gw enhwyfar."
Podívala se na Lancelota, který měl nepřítomný výraz, jako by byl ponořený do vlastního světa, kam nemohla za ním, vzdáleného od toho skutečného tisíce mil, tak se hojen neohrabaně dotkla a řekla,jak nejlépe dokázala. "A takjsi tedy svatý grál nenašel?"
Vnímala, jak se k ní navrací z velké dálky svého rozjímání. "Přiblížil jsem se k němu - víc než který,kolijiný smrtelník. Můj život však byl na rozdíl od některých ušetřen, a mohu nyní mužům na Artušově dvoře sdělit, že svatý grál z tohoto světa navždycky zmizel." Znovu se odmlčel a po chvílijakoby z velké dálky poznamenal: "Chtěljsemjej následovat, ai byl kdekoliv, ale nebylo mi to

dopřáno."
V duchu si říkala: Přál ss tedy vrátit se ke dvonc kvůli mně? A připadalojí jasné, že Lancelot se víc podobá Artušovi, než si kdy uvědomovala: nikdy nebyla ani pro jednoho z nich ničím jiným než jen rozptýlením mezi válkou a hledáním svatého grálu. Říkala si, že skutečný život prožije muž ve světě, kde Iáska nic neznamená. Po celém svém životě stráveném válčením po Artušově boku věnuje se nyní, když žádná válka není, cele velké záhadě. Stál mezi nimi svatý grál, a stál mezi nimi Artuš a stála mezi nimi také Lancelotova čest.
Nyní se i Lancelot obrátil k Bohu a bezpochyby si myslel, že ho sváděla k vážnému hříchu. Gítila nesnesitelnou bolest. V celém svém životě ne-měla nic jiného, a tak k němu natáhla ruku a stiskla mu dlaň. ; Toužila ♀

jsem po tobě," zašeptala a všimla si, že ho pi-ekvapila vášeň, kteřá zjejího hlasu zazněla; ještě si bude rnyslet, že jsem jako Morgazcse a vrlzám se rnu kolem krkrc... Držeiji za ruku a něžně pronesl: "Chybělas mi, Gwen." A potom, jako kdybv četl v jejím hladovém srdci, tiše poznamenal: "Grál nebo negrál, moje milovaná, zpátky ke dvoru mne pi-ivedla jedině myšlenka na tebe. Býval bych tam zůstal a zbytek života trávil modlitbami, abych odhaloval pro mne dosud skrytá tajemství. Jsem však jen muž, moje milovaná..."
Pochopila, co má na mysli, a stiskla znu ruku. "Mám tedy poslat svoje ženy pryč?"
Na chvíli zaváhal a Gwenhwyfar pocítila starou úzkost... jak může být tak přímočará, jak to že jí chybí ženská cudnost...? Pokaždé prožívala takovou chvíli jako vlascní smrt. Potom její pevný stisk opětoval a řekl: "Ano, niá drahá."

Když však na něho ve tmě čekala, s hoi-kostí uvažovala, zdajeho "ano" nebylojako chování Artušovo, tedy pouze nabídkou z lítosti nebo z touhy nezranitjejí hrdost. Ted když už neměla sebemenší naději, že Artušovi porodí pozdní dítě, mohl za ní přestat docházet, ale byl tak laskavý, že nechtěl, aby sejíjejí ženy za zády posmívaly. Přesto to cítilajako bodnutí nože do srdce, že se Artuš tvářil, jako by se mu ulevilo, když ho poslala pryč; bý,valy i chvíle, kdy ho pozvala k sobě a hovořili spolu, nebo mu chvíli ležela v náručí, spokojena, žeji drží a konejší, ale nic víc po něm nechtěla. Ted přemýšlela, zda snad Artuš nemá pocit, že jeho objetí nejsou pro nijiž pi-íjemná, uvažovala, zda po ní kdy vůbec toužil, nebo za ui chodívaljenom proto, žejejeho manželkou,již si vzal a kterou má za povinnost obtěžkat dítětem.
Všiclzni mrcži Jěli o rné kráse a toužili po rzzně, až na mélzo manželrz. A nyní možná i Lancelot za mnou přicházíjenom proto, žeje tak laskavý a ne-chce Inne odmítnout. Pi-ipadala sijako v horečce a i v lehké noční košili jí bylo horko, celé tělo měla pokiyté potem. Vstala a oti-ela se klůckem namočeným ve studené vodě, která stála ve džbánu na jejím nočním stolku, s nechutí se dotýkala svých povadlých prsů. Aclz, jsem stará, jistě pro něho nejsem řitažlizrá, tohle ošklivé staré tělo ho musi od frczovat, že o nězz sotva touží stejně, áko když jsenz byla rrzladá a krásná...
A pak za sebou uslyšela kroky; Lancelotji chytil do své náruče a Gwen-hwyfar na všechny svoje obavy rázem zapomněla. Když však potom ode-šel, dlouho ležela a nemohla usnout.
Nerněla jserz si to dovolit. Za starýclz dob to bylo něco jiného; drzes jsme u křestánskélzo dvora a biskup mne stále sleduje ostřižirn ohledern. Ale rzemárzz nic jinélzo... a najednou ji napadlo, a I.ancelot také ne... Syn mu zemi-el, manželka mu zemřela a starý důvěrný vztah s Artušemjejiž takyjenom vzpomínkou.
Kéž byclz byla jako Morgaine, která nepotřebuje lásku k tornzc, aby se citila, že

žije ve skutečnérn světě... A přesto Gwenhwy,Ear věděla, že i kdyby ji ona nepotřebovala od Lancelota, on poti-ebuje ji; bez ní by byl úplně sám. Vrátil se ke dvoru, protožeji potřebuje stejně tak,jako ona potřebujejeho. A tak, i když je to hřích, větší hř ích by byl ponechat Lancelota bez útěchy.
I když budeme oba za to zatraceni, napadlo ji, nikdy se od nělzo zeodloučim. Bzih je láska, říkala si;jak tedy může odsuzovatjedinou věc vjejím životě, která

se zrodila z lásky? Ajestliže je tomu tak, napadloji, zděšenu vlast-ním rouháním, pak to není onen Bůh, jakého vždycky uctívala, ajejí ted jedno, co si o ní myslí!

tomto létě se opět rozpoutala válka, seveřané obnovili svoje nájezdy na západní pobřeží a Artušova legie vyrazila do bitvy, tentokrát v čele saských králů zjižních zemí stál Caerdig ajeho muži. Královna Morgause zůstala na Camelotu; nebylo bezpečné, aby se na Lothian vypravila sama, a na hradě nezůstal nikdo, kdo by ji mohl doprovázet.

Bojovníci se vrátili až v pozdním létě. Morgause seděla v ženské síni s Gwenhwyfar a ostatními ženami, když se ozvaly z vyhlídkových věží trubky.

;Vrací se Artuš!" Gwenhwyfar vstala ze své židle. Všechny ženy okamžitě odhodily vi-etena a obklopily královnu.

; Jak to víš, paní?" divilv se.

Gwenhwyfar se zasmála. ,Včerajsem dostala od posla zprávu," řekla. "Myslíte si snad, žejsem se na stará kolena dala na čarování?" Rozhlížela se po vzrušených tvářích kolem sebe - Morgause připadalo, že všechny Gwenhwyfařiny dvorní dámy, jsou tak čtrnáctiletá, patnáctiletá děvčata, která si ráda najdou ý,mluvu, jen aby nemusela příst; a nyní královna shovívavě pravila: "Půjdeme se podívat z ochozů!"

Děvčata, švitoříce a chichotajíce se, seřadila se do dvojic a do trojic a rozeběhla se napřed, vřetena nechala ležet, kamje odhodila. Gwenhwy-far si nechala dobrosrdečně zavolat jednu ze služebných, aby místnost uklidila, a s Morgause po boku důstojným krokem kráčela obhlédnout kraj z ochozů. Z výšin kopce viděly na širokou cestu vedoucí ke Camelotu. "Podívej, tamhlejede král...

"A pan Mordredjede pojeho boku..."

"A tadyje pan Lancelot-ach, podívejte, má ovázanou hlavu a paži na pásce!"

"Ukažte," odstrčila je Gwenhwyfar a děvčata na ni udiveně pohlédla. Morgause už rozpoznala Gwydiona, jedoucího po Artušově boku; zdálo se, že ten žádné zranění nerná. S úlevou si oddychla. Mezi muži viděla ♀

i Cormaca - vydal se do války s ostatními a vypadalo to, že ani jemu se nic nestalo. Garetha našla pohledem snadno - byl to ten nejvyšší muž z celé .Artušovy družiny a světlé vlasy mu svítily kolem hlavyjako svatozář. I Gawaine, kterýjel Artušovi za zády, seděljako vždy v sedle zpříma, ale když přijeli blíže, viděla, že má pohmožděný obličej: na oku podlitinu a ústa oteklá,jako kdyby měl vyražené nějaké zuby.

"Podívejte se, jak je pan Mordred hezký..." ozvalo se jedno z děvčat. "Slyšela jsem, jak královna říká, že vypadá úplně stejně, jako Lancelot, když byl mladý," a znovu se zachichotala a šlouchla do své sousedky. Dívky se pi-itiskly k sobě a něco si šeptaly a Morgause je s povzdechem pozorovala. Připadaly jí všechny tak mladé, tak hezké se svými jako hedvábí jemnými vlasy barvy mědi, zlata či temně hnědými, stočenými kolem hlavy. Tvářičky měly hebkéjako květní lístky a hladkéjako dělátka a pasy tak štíhlé a ruce bílé a sametové - u srdce ji žárlivě bodlo; kdysi byla krásnější než kterákoli z nich. Ted šíouchalyjedna do druhé, šeptaly si hned o tom, hned o onom rytíři.

"Podívejte,jak saští iytířijsou všichni vousatí - chtějí snad vypadatjako zarostlí psi?"

"Moje matka říká," ozvala se dotčeně jedna z dívek - byla to dcera jednoho ze saských šlechticů, měla jakési barbarské jméno, které Mor-gause nedovedla ani poi-ádně vyslovit, Alfreth nebo tak nějak, "že líbat muže bez vousůjejako líbat nějaké děvče nebo malého bratříčka!" "A pi-esto pan Mordred má vždycky hladce oholenou tvář a není na něm nic ženského," namítlojiné děvče a se smíchem se obrátilo k Ninia-ne, která stála mezi ženami: "Žeje to tak, paní Niniane?" Niniane se lehce zasmála a odpověděla: ; šichni tihle vousatí muži mi připadajíjako starci - když jsem byla malé děvče, nosil vousyjenom můj otec a nejstarší z druidů."

"Dokonce i biskup Patricius je ted vousatý," ozvala se jedna z dívek. "Slyšelajsem ho,jak i-íkal, že za pohanů si lidé ničili obličej tím, že si muži

stříhali a holili vousy a že muži by měli nosit vousy tak, jakje Bůh stvořil. Možná že Sasové uvažují podobně."

"Je tojenom nová móda," mínila Morgause. "A móda se mění - když jsem byla mladá, ki-esané i pohané měli stejně dohladka vyholené tváře a nyní se móda změnila - myslím, že to nemá nic společného s vírou. Nepochybuji, žejednoho dne i Gwydion bude nosit plnovous-bude snad pro tebe znamenat méně, Niniane?"

Niniane se zasmála. "Ne, sestřenko. Pro mě je stejný, af je oholený, nebo vousatv. Ach, podívejte, tamhlejede král Caerdig a ostatní-copak budou dnes všichni hosty na Camelotu? Paní, mám to jít oznámit do kuchyně?"

"Prosím, bud tak laskavá, má drahá," i-ekla Gwenhwyfar a Niniane zamíi-ila dovnitř hradu. Dívky strkaly jedna do druhé, aby měly lepší výliled, a Gwenhwyfar řekla: "Pojdte, půjdeme zpátky a budete pokračo-VĚZEŇ V DUBU 769

vat v předení. Nehodí se takhle koukat na mladé muže. Copak nemíi nic lepšího na práci, nežli se necudně vybavovat o mužích? Běžte dovniti. uvidíte je dnes večer ve velké síni. Bude velká hostina a pro vás to zna-mená hodně práce."

Tvái-e rozzářené vzrušenímjim pohasly, ale poslušně se vrátily dovnitř do síně a Gwenhwyfar si povzdychla a zavrtěla hlavou, když se vracela po Morgausině boku. "Proboha, vidělas někdy tolik neukázněných děvčat pohromadě? A je mou povinností střežit jejich nevinnost - přitom mi připadá, že místo, aby předly, po celý den si jen povídají a něčemu se smějí. Stydím se, že můj dvůrje plný takových hloupoučký,ch a neslušných husiček!"

"Ale, no tak, má drahá," pronesla líně Morgause, "copak tobě neby-lo nikdy patnáct? Jistě jsi nebyla tak lehkomyslná, ale copak ses nikdy nepodívala na hezkého mladíka a nebavila se nebo nepřemýšlela o tom, jaké by bylo ho po hbit, ajiž s vousy nebo bez vousů?"

"Já nevím, co tyjsi dělala, když ti bylo patnáct," vyjela na ni Gwenhwy-far, "alejájsem byla za zdmi kláštera! Připadá mi, že pro tahle nevycho-vaná děvčata by to bylo to nejlepší místo!"

Morgause se zasmála. "Když mně bylo čtrnáct, mohlajsem nechat oči na každém, kdo nosil nohavice, vzpomínám si,jakjsem sedávala Gorloi-sovi na klíně - za něho byla provdaná Igraine, než se do ní zakoukal Uther - a Igraine si to dobře uvědomovala, protože, když se provdala za Uthera, plvní věcí bylo, že mě vdala za Lota, abych byla od Utherova dvora co nejdále, a přitom aby mě nemusela posílat až za oceán! Nu tak, GwenhwyEar, nenamlouvej mi, že i za zdmi svého kláštera jsi nepokuko-vala po nějakém hezkém mladíkovi, který přijel zkrotit otcovy koně, nebo po karmínovém plášti mladého rytíře?"

Gwenhwyfar sklopila oči a zahleděla se na svoje boty. "Připadá mi to už tak dávno..." a potom se vzpamatovala a rázně pravila: "Lovci včera navečer přinesli jelena - musím dát příkazy, aby ho rozřezali a upekli k večei-i, a možná bychom mohli zabít i prase, jestliže budeme hostit všechny ty Sasy. V místnostech, kde budou spát, musí být rozprostřena čerstvá s1áma, pro všechny nebude dost postelí!"

"Pošli děvčata, al se o to postarají," řekla Morgause. "Musí se naučit, jak zvládat obsluhu hostů ve velké síni - pro cojinéhoje máš ve své péči, Gwenhwyfar? Aje povinností královny přivítat svého pána, když se vrátí z války."

"Máš pravdu," souhlasila Gwenhwyfar a poslala páže, aby rozdělilo příkazy, a společně s Morgause kráčely k branám Camelotu. Morgause napadlo: Ale tohleé, jako kdybychom byly po celý život přitelkyně7rZi. A říkala si: Je nás už tak málo, cojsme byly ve stejnou dobu mladí.

Podobný pocit měla večer, když seděla ve vyzdobené velké síni, plné zářivých šatů všech dam a rytířů. Připomínalojí to dávné časy na Came-lotu, v době kdy se hrad těšil své největší slávě. Přesto tolik z rytířů odešlo ♀

770 MLHY AVALONU

do války, nebo se vypravilo hledat svatý grál, a nikdy se už nevrátili. Morgause si často neuvědomovala, že je stará, a tak ji to ted vyděsilo. Vypadalo to, že všechna místa u Kulatého stolu nyní zabírají zarostlí Sasové se svými huňatými vousy a v humpoláckých pláštích, nebo mladí-ci, kteří měli stěží věk na to, aby drželi v rukou zbraně. I její chlape-ček Gareth byljižjedním ze starších rytíi-ů z Artušovy družiny, a ti nověj-ší se k němu obraceli s obdivem a říkali mu pane a žádali ho o radu, a když měli na něcojiný názor, ze slušnosti se nepřeli. Pokud šlo o Gwy-diona - většinou ho nazývali panem Mordredem - připadalo jí, že je vůdcem mezi mladšími muži, novými rytíři a Sasy, které si Artuš vybral do své družiny.

Gwenhwyfařiny dvorní dámy a služebné odvedly dobrou práci; byla hojná zásoba pečeného a vařeného masa a nabízely se velké šlavnaté masové nákypy s omáčkou, podnosy plné ranýchjablek a hroznů, horký chléb a čočková kaše. U velkého stolu, když skončila hostina a Sasové popíjeli a oddávali se své hře spočívající v zodpovídání hádanek, vyzval Artuš Niniane, aby jim zazpívala. Gwenhwyfar měla Lancelota po svém boku, hlavu měl obvázanou a paži v pásce - byl raněn sekyrou z ruky seveřana. Nemohl rukoujíst, a tak mu Gwenhwyfar maso krájela. Nikdo, říkala si Morgause, tomu nevěnoval sebemenší pozornost.

Gareth a Gawaine byli usazeni u dolní části stolu a Gwydion seděl vje-jich blízkosti ajedl zjednoho talíře s Niniane. Morgause ho šla pozdravit. Gwydion se vykoupal a načesal si vlasy do vln, alejednu nohu měl zavá-zanou a nataženou na stoličce.

"Jsi raněný, můj synu?"

"To je v pořádku," ohradil se, ,jsem už moc velký, matko, abych se ti schoval do klína, když si narazím palec!"

"To vypadá na něco horšího," mínila a prohlížela si obvaz se zaschlou krví, "alejestlije to tvoje přání, nechám tě být. Ta tunikaje nová?" Byla ušita podle módy, jakou nosili Sasové, s dlouhými rukávy až přes zápěstí, zakrývajícími klouby ruky. Gwydionova tunika byla z látky obar-vené namodro a vyšívaná karmínovými stehy.

"Byl to dárek od Caerdiga. Řek1 mi, žeje to dobrá móda pro křeslanský dvůr, protože mi to zakryje avalonské hady." Ušklíbl se. "Možná bych mohl takovou tuniku dát Artušovi k letošním Vánocům!"

"Pochybuji, že si někdo všimne toho rozdílu," soudil Gawaine. "Nyní si nikdo na Avalon ani nevzpomene a Artušova zápěstíjsoujiž tak vybledlá, že si toho málokdo vůbec všimne."

Morgause se zahleděla na Gawainův pohmožděný obličej a podlitiny najeho oku. Ztratil víc nežjeden zub a i ruce měl samou modřinu a celé pořezané.

"I tyjsi zraněný, můj synu?" starala se Morgause.

"Ne od nepřítele," zavrčel Gawaine. ;Tohle mám od našich saských přátel - od jednoho muže z Caerdigovy armády. K čertu s těmi neoma-VĚZEŇ V DUBU 771

lenými bastardy! Myslím, že se mi víc líbilo, když byli všichni našimi nepřáteli!"

"Tyjsi s ním tedy bojoval?"

"Zajisté, a budu bojovat zase,jestliže se opováží otvírat si pusu na mého krále," odpověděl Gawaine nahněvaně. "Ani jsem nepoti-eboval, aby mi Gareth pomáhal, jako kdybych nebyl dost velký na to, abych se ubránil sám, bez pomoci svého malého bratříčka."

"Byl dvakrát tak velkýjako ty," řekl Gareth a odložil lžíci. "Povalil tě, ažjsem myslel, že ti zláme vaz nebo poláme žebra - měljsem snad zůstat stranou a nechat toho tlučhubu, aby mého bratra zbil? Příště si to pořádně rozmyslí, než si zas otevře pusu."

"Přesto," ozval se Gwy,dion tiše, "nemůžeš umlčet celou saskou armádu, Garethe, zvlášt když to, co i-íkají, je pravda. Existuje jméno, a není to pěkné jméno, pro člověka, který - i když je to náhodou král - sedí v koutku a neříká nic k tomu, žejiný muž konájeho manželské povinnosti v královnině posteli..."

; Jak se opovažuješ!" Gareth se zvedl, obrátil se ke Gwydionovi a popadl ho u krku za jeho saskou tuniku. Gwydion zvedl ruce, aby se vymanil z Garethova sevření.

"No tak, klid, soukojenče!" V Garethově sevření vypadal jako dítě. "Chceš se mnou snad naložit jako s oním Sasem, protože tady mezi příbuznými říkám pravdu, nebo se mám držet té příjemné Iži, která panuje u dvora, kdy všichni hledí na královnu ajejího milence, a přitom nic neříkají?"

Gareth pomalu uvolnil svoje sevření a Gwydion sklouzl zpátky na svoji židli. "Jestliže si Artuš na chování své paní nijak nestěžuje, coje mně do toho?"

Gawaine zamumlal: "Zatracené ženské! Do háje s královnou! Kdybyji tak býval Artuš odpudil, dokud byl čas! Nelíbí se mi křeslanský dvůr, vjaký se Camelot přeměnil, a navíc je ještě plný Sasů. Když jsem byl prvním rytířem po Artušově boku, nebyl v těchto krajích žádný Sas, který by měl lepší náboženství nežli prase v chlívku!"

Gwydion něco omluvně zabručel a Gawaine se k němu obrátil. "Znám je líp než ty. Bojoval jsem se Sasy, zatímco ty jsi ještě čural do plínek! Budeme se snad ted řídit tím, co si o nás myslí tihle zarostlí čuníci?" "Neznáš Sasy ani z poloviny tolik cojá," řekl Gwydion. "Muže nepoznáš podle ostříjeho sekeiy. Žiljsem ujejich dvora, piljsem s nimi a dvořil se jejich paním. Odvažuji se tvrdit, že je znám dobi-e, na rozdíl od tebe. A tohleje pravda: nazývají Artuše

ijeho dvůr zkažený a příliš pohanský." ;To od nich sedí," zabručel Gawaine.
"Přesto," namítl Gwydion, "tady není nic k smíchu, že tihle muži nazý-vají Artuše zkaženým, aniž byjim dal kdo co,proto."
"Říkáš, že to nikomu nevadilo?" zavrčel Gareth. ; Já si myslím, že Ga-waine ajájsmejim dali dost za yučenou!"
♀

"Chceš se snad probojovat saským dvorem? Lepší je tu věc, kter. si zaslouží pomluvy, napravit," prohlásil Gwydion. "Copak Artuš nezvládne svoji ženu lépe?"
Gawaine řekl: "Chtělo by to nějakého odvážnějšího muže, ktelý by dokázal říci nepříjemnou pravdu o Gwenhwyfar Artušovi přímo do očí." "Přesto, někdo to udělat musí," mínil Gwydion. ,jestliže má Artuš vládnout nad všemi těmito muži, nesmí dovolit, aby se mu někdo posmí-val. Když o něm říkají, že ho podvádí manželka, budou ochotni složit přísahu, že budou stát za ním v míru i za války? Nějak se musí postarat o vylepšení pověsti svého dvora - třeba poslat tu ženu do kláštera nebo potrestat Lancelota..."
Gawaine se nešlastně rozhlížel kolem sebe. "Proboha, ne tak nahlas," uklidňovalje. "Takovéhle věci tady nemůžeš pronášet ani šeptem!" "Bude Iepší, kdyžje budeme šeptat my, než aby sije šeptala celá zem," soudil Gwydion. "Proboha, tamhle sedí oba poblíž něho a on se na ně ještě usmívá! Copakje tu Camelot pro smích, copakje Kulatý stůl nějaký vykřičený dům?"
"Zavři tu svoji klapačku, nebo tiji sklapnujá," zavrčel Gawaine a ucho-pil Gwydiona svými železnými prsty za rameno.
"Kdybych Ihal, Gawaine, mohl by ses snažit mě umlčet, ale pravdu svými pěstmi nezastavíš! Nebo si stáleještě myslíš, že Gwenhwyfar a Lan-celotjsou nevinní? Ty, Garethe, kteiýjsi byl po celý životjeho miláčkem a nohsledem, tobě věřím, že o svém příteli nemůžeš smýšlet zle." Gareth zalal zuby: "Je pravda, že si přeji, aby se ta žena ocitla na dně moře nebo za zdmi toho nejbezpečnějšího kláštera v Cornwallu. Ale do-kud Artuš mlčí, budu držet jazyk za zuby. Jsou dost staří na to, aby se dovedli sami chovat. Všem lidem je už dávno známo, že je po celý život jejím chráněncem..."
"Kdybych tak měl nějaké důkazy, Artuš by mě spíš vyslechl," soudil Gwydion.
"Zatraceně,jsem sijist, že Artuš ví, co vědět má. Aje i na něm, zda to dovolí, nebo zasáhne... proti nim nechce nic slyšet." Gawaine ztěžka polkl a pokračoval: "Lancelotje můj příbuzný aje to i můj přítel. Ale - zatra-ceně - myslíte si, žejsem se o nic nepokoušel?"
"A co řekl Artuš?"
"Řekl, že královnu nelze kritizovat, že cokoliv udělá, je v poi-ádku. Byl zdvořilý, ale poznal jsem, že dobře chápe, co mu chci sdělit a že mne varuje, abych do toho nezasahoval."
"Kdyby ho však na to někdo upozornil takovým způsobem, kterého by si musel všimnout," řekl Gwydion tiše, chvíli přemý,šlel, potom zvedl ruku a dal znamení Niniane. Ta seděla Artušovi u nohou a rukama se dosud dotýkala strun. Tiše požádala Artuše o svolení odejít, zvedla se a přistou-pila ke Gwydionovi.
"Má paní," oslovil ji Gwydion, "není snad pravda, že paní" - hlavou

kývl směrem, kde seděla Gwenhwyfar - "často posílá svoje ženy na noc pn?"
Niniane tiše odpověděla: "Neučinila tak od té doby, co byla legie z Camelotu pI-yč."
"Tak máme aspoň jistotu, že ta paní je věrná," řekl Gwydion cynicky, "a nerozdává svoji přízeň všude."
"Nikdo ji nikdy neobvinil z obyčejného smilnění," i-ekl Gareth nazlo-beně, "a vjejím věku - obajsou starší než ty, Gawaine - ai dělají cokoliv, nemůže to nikomu příliš škodit, řekl bych."
"Ne, já to myslím vážně," nenechal se odbýt Gwydion. ; Jestliže má Artuš zůstat velekrálem..."
"Nemyslíš snad," rozzlobil se Gareth, ,jestliže ty máš být velekrálem po něm?"
"Co si myslíš, bratře? Že až tu nebude Artuš,já snad tuhle zem předám do rukou Sasům?" Měli hlavy blízko u sebe a zuřivě šeptali. Morgause si uvědomila, že úplně zapomnéli, žeje poslouchá.

"Ale mysleljsem si, že ty máš Sasy rád," řekl Gareth zlostně. "Nebyl bys nakonec rád, kdyby tady vládli?"
"Ne, poslouchej mě," zuřil Gwydion, ale Gareth ho znovu uchopil pod krkem a procedil mezi zuby: "Celý dvůr si tě yslechne,jestli neztišíš svůj hlas - i Artuš se na tebe dívá, a to od té doby, co sem přišla Niniane! Možná Artuš není jediný, kdo by se měl starat o svoji paní..." "Bud zticha!" vykřikl Gwydion a uvolnil se z Garethova sevření. Artuš na ně zavolal: "Copak se moji věrní bratranci z Lothianu spolu hádají? V mé síni bude klid, přátelé moji! Podívej, Gawaine, král Caerdig se ptá, jestli si s ním budeš dávat hádanky!"
Gawaine odešel, ale Gwydion tiše poznamenal: "Já mám pro tebe taky hádanku - když si člověk nehledí svého vlastnictví, co se potom má dělat s těmi, co o něj mají zájem?"
Gawaine odkráčel pryč, předstíraje, že ho neslyšel, a Niniane se naklo-nila ke Gwydionovi a řekla: "Nech to ted být. Je tady příliš mnoho uší a očí. Séméjsi už zasel; promluv si s ostatními rytíř i. Myslíš si, žejsijediný, kdo to viděl?" a loktem ukázala správným směrem. Morgause sledovala její pohyb a všimla si, že Gwenhwyfar se s Lancelotem naklání nad stolní hrou, kterou měli na klíně, a hlavy mají těsně u sebe.
"Myslím, že bys tu našel mnohé, kteří si myslí, že se to dotýká cti Artušova Camelotu," zamumlala Niniane. "Musíš jen najít někoho, kdo bude méně zaujatý než tvoji bratři z Lothianu, Gwydione." Ale Gwydion stále upíral nasupený pohled na Garetha. "Lancelot," zamumlal, "stálejen Lancelot!" A Morgause přenesla pohled z Gwydiona na svého nejmladšího syna a vzpomněla si na malé dítě hrající si s červe-nomodrou yřezávanou figurkou rytíře, kterému říkal Laneelot. Pak si vybavila mladšího Gwydiona,jak stále dolézá za Garethemjako štěňátko. Jeho Lanceloiem je Gareth, napadlo ji. Co z toho bude? Ale pak ♀

nazlobeně polkla. Jistě již řišla clzvile, uvažovala, aby se Lancelot zodovirlal za vše, co napáclzal.
Niniane stála na vrcholu Camelotu a shlížela dolů skrz mlhy, do kterých bylo zahaleno město pod ní. Slyšela za sebou kroky, a aniž by se ohlížela, zeptala se: "Gwvdione?"
"Kdojiný?" Objalji pažemi a pevněji k sobě přitiskl. Obrátila se k ně- mu, aby ho políbila. Nepouštělji a zeptal se: "Artuš tě líbá také tak?" Vymanila se zjeho objetí a pohlédla mu do tváře. "Snad nežárlíš na krá- le? Nebyljsi to dokonce ty, kdo mě nabádal, abych získalajeho důvěru?" "Už ted měl Ar tuš víc než dost toho, co patří mně..." "Artušje křeslan - nic víc ti říkat nebudu," řekla Niniane, "a tyjsi můj milý. Alejájsem Niniane z Avalonu a nemusím se zodpovídat žádnému člověku na této zemi za to, co dělám, za to, co se týká mě a tebe. Nejsem Římanka, aby mi někteří lidé museli ř-íkat,jak mohu naložit s tím, čím mě obdařila Bohyně. Ajestliže se ti to nelíbí, Gwydione, potom se vrátím do Avalonu."
Gwydion se usmál sým bezohledným úsměvem, který u něho neměla ráda.
; Já už si najdu způsob," řekl. "Možná to pro tebe nebude takjednodu-ché." Potom ten bezohledný výraz zjeho tváře zmizel, stál vedle Niniane, lehceji držel za nzku a řekl: "Nezáleží mi na tom, co Artuš udělá v čase, kteiý mu zbývá. Stejnějako Galahad může mít čas užít si, co chce, protože dlouhou dobu už to trvat nebude." Shlédl dolů do moře z mlh, ve kterém se utápělo město Camelot. "Až se mlhy zvednou, uvidíme odtud až do Avalonu a možná i na Dračí ostrov." Povzdechl si a i-ekl: "Věděla jsi, že někteří Sasové se nyní stěhují do té země a na Dračím ostrově lovíjeleny, ačkoliv to Artuš zakázal?"
Niniane ztvrdla návalem hněvu tvář. "To musíme zastavit. To místoje posvátné ajeleni..."
"A dávný lid, kterým jeleni patří. Ale Sas Aedwin je zabíjí," prohlásil Gwydion. ;Vyprávěl Artušovi, jak na něho vystřelili svoje otrávené elfí šipky a že svým mužům dovolil zabítjich, kolikjich vystopují. Artuš bude muset vytáhnout do boje proti Aedwinovi, když to bude nutné. Pi-ál bych si, aby Aedwin měl pádnější důvody - mou ctí je bojovat za ty, kteří se s důvěrou obracejí k Avalonu."
"A Artuš bude kvůli nim bojovat?" divila se Niniane. "Myslelajsem, že na Avalonjiž zapomněl."
"Na Avalon možná, ale ne na neškodné lidi z ostrova." Gwydion ztichl a Niniane věděla, že si vzpomíná najeden den na Dračím ostrově. Prsty objel vytetované hady na svých zápěstích a potom si pi-es ně přetáhl rukávy své saské tuniky. "To by mě zajímalo, zda bychještě dokázal skolit Králejelenajen holýma rukama a

nožem z pazourku?"
"Nepochybuji, že bys to dokázal, kdybys musel," řekla Niniane. "Otázka je, zda by to zvládl Artuš. Protožejestli on není schopen..."

Otázka zůstala viset ve vzduchu a Gwydion s pohledem na houstnoucí mlhu vážně poznamenal: "Myslím, že se nevyjasní. Tadyje mlha pořád, a nyní mlha zhoustla, aby saští králové, vysílající svoje posly, nemohli najít svoji cestu... Niniane! Copak i Camelot zmizí v mlhách?"
Chtěla ho odbýt nějakým lehkým žertem nebo ho naopak ujistit, ale pak se zarazila a řekla:, Já nevím. Dračí ostrov se pomalu ylidňuje, lidé vymírají nebo zvolna umírají, posvátná stáda se stávají kořistí saských lovců. Seveřané podnikají nájezdy na severní pobřeží. Vyplení snadjed-noho dne Camelotjako Gótové vy,drancovali Rím?"
"Kéž bych se tak včas dozvěděl," řekl Gwydion, udeřil pěstmi o sebe, a bylo znát, jak to v něm doutná, ;jestli Sasové předají Artušovi zprávu, mohl by mě - nebo někoho jiného - poslat chránit svatou zemi, kde byl korunován na Králejelena a kde uzavřel Posvátný sňatek ze zemí! Nyní je náhrobek Bohyně zničen, protože nepoložil život zajejí ochranu, a za tojejeho království trestáno."
Niniane slyšela i to, co nevyslovil nahlas: A noje. Řekla: "Netušiljsi, že je v ohrožení."
"I za to dávám vinu Artušovi," prohlásil Gwydion, "že Sasy mohlo napadnoutjednat tak, aniž by se s ním poradili- nenapovídá to snad,jak málo si váží Jeho Veličenstva? A proč mají o něm tak nízké smýšlení? Já ti to povím, Niniane-říká se, že král, který se nechá podvádět manželkou, který nezvládne ani svoji ženu..."
"Ty,jenžjsi byl vychován v Avalonu," hněvivě se na něho obrátila, "ty se odvažuješ soudit Artuše podle saských měřítek, která jsou horší než římská? Chceš snad nechat království vzkvétat nebo upadatjenom s ohle-dem na to, zda si muž dokáže udržet v poslušnosti svoji ženu? Ty budeš králem, Gwydione, protože v sobě máš královskou krev Avalonu a protože jsi dítě Bohyně..."
"Pch!" Gwydion si odplivl a pronesl něco neslušného. "Tebe nikdy nenapadlo, Niniane, že Avalon upadl, stejně jako posléze upadl i Řím, protože srdce toho hájemství bylo zkažené? Podle avalonských zákonů to, co učinila Gwenhwyfar, není nic špatného -ta žena si může za svého druha zvolit koho chce, a Artuš by měl být svržen Lancelotem? Vždy přece Lancelotje synem samotné velekněžky - proč by nemohl usednoutjako král na Artušovo místo? Ale má být náš král zvolen, protože některá žena ho chce v posteli?" Znovu si odplivl. "Ne, Niniane, takové dnyjiž skončilv - nejdříve Římané a nyní Sasové vědí, jak má svět vypadat. Svět už není velkým lůnem, ze kterého se rodí lidé - nyní udávají řád světa pohyby armád. Copak by lidé ted přijali moji vládujen proto, žejsem synem té či oné ženy? Nyní zemi ovládá králův syn a odvrhneme snad dobrou věc jenom proto, že tak učinilijako pnní Rímané% Máme lepší lodě - znovu objevíme země za starou pevninou, které se ponořily pod moře. Bude nás tam snad sledovat Bohyně, která je spojena s jediným kouskem země a s její úrodou? Podívej se na seveřany, kteří dělají nájezdy na naše po-♀

břeží - zastaví se snad před kletbou naší Matky? Těch několik kněží, kteří zůstali v Avalonu, již není součástí tohoto světa, ve kterém žijí barbarští nájezdníci. Ženy žijící ve světě, který zaniká, budou potřebovat muže, kteř-í by je ochránili. Dnešní svět, Niniane, již nepatří bohyním, ale bohům, nebo spíš jednomu Bohu. Nemusím se snažit Artuše svrhnout. Stane se tak samo, až nazraje čas a přijde doba změny."
Niniane píchlo v zádech, jako kdyby prozřela vnitřním zrakem. "A co bude s tebou, Králijelene z Avalonu? Co bude s Matkou, která tě přivedla pod svým jménem na svět?
Myslíš si, že mám v úmyslu zmizet v mlhách spolu s Avalonem a Came-lotem? Já chci být po Artušovi velekrálem - a abychjím mohl být, musím udržet slávu Artušova dvora v plném květu. Proto musí Lancelot odejít, což znamená, že Artuš musí být přinucen ho poslat piyč, a možná i Gwen-hwyfar. Jsi v tom se mnou zajednou Niniane, nebo ne?"
Obličej měla sinale bílý. Zafala pěsti a přála si, aby měla moc jako Morgaine,

moc kněžky, zvednout se ze země k nebi a srazit ho silou blesku rozhněvané Bohyně. Srpeček na čelejí pálil hněvem.
"Mám ti snad pomoci zradit ženu, která využila právo, které Bohyně dává všem ženám, zvolit si muže, jakého chce?"
Gwydion se zasmál. "Gwenhwyfar se toho práva vzdala, když poprvé poklekla k nohám Boha otroků."
"Nicméně,já nechci mít nic společného s tím, abychji zradila." "Tak mě nepodpoříš slovem, až bude posílat svoje ženy na noc pryč?" "Ne," řekla Niniane, "při Bohyni, nepodpořím. A Artušova zrada, kte-rou se provinil na Avalonu, není nic proti tvojí!" Obrátila se k němu zády a chtěla odejít, ale onji zachytil a pevněji držel.
"Uděláš, co ti přikazuji!"
Chtěla se vyprostit, konečně uvolnila pohmožděná zápěstí z jeho ru-kou. "Ty mně budeš pi-ikazovat? Ani jedinkrát za tisíc let!" vybuchla, naplněna vztekem. "Dávej si pozor, ty, jenž ses dotýkal Paní z Avalonu! Artuš by se měl ted dozvědět, jakého hada si hřál na prsou!" Gwydionji v stoupajícím návalu hněvu uchopil za druhé zápěstí a při-táhlji k sobě, potomji zprudka udeřil do spánku, až padla bezjediného výkřiku k zemi. Byl tak nazlobený, že ji nechal upadnout, aniž by se ji snažil zachytit.
"Nu, Sasové tě pojmenovali správně," ozval se z mlhy zui-ivý hlas. "Úskočnci rada, Mordred - mordýř, vrah!"
Otočil se naplněn strachem a pohlédl k Ninianinu zhroucenému tělu, které mu leželo u nohou. ; Vrah? To ne! Jenjsem se na ni zlobil -já bych jí neublížil..." Pln děsu se rozhlížel kolem sebe, ale v houstnoucí tmě nikoho neviděl, pi-esto poznával ten hlas.
"Morgaine! Paní - moje matko!"
Poklekl a hrdlo se mu sevřelo hrůzou, pozvedl Niniane a naslouchal ujejí hrudi, zda uslyší tlukot srdce, ale ležela mu v náručí bez života.

VĚZEŇ V DUBU 777

"Mor gaine! Kdepakjsi? Kdepakjsi? Zatraceně, ukaž se!" Byla tam však jen Niniane, ležící bez života, nehybně u jeho nohou. Přitiskl ji zoufale k sobě. "Niniane! Niniane, má lásko - i-ekni něco..."
;Tajiž nepromluví," ozval se hlas bez těla, ale když se Gwydion otočil tím směrem, zahlédl v mlze ženskou postavu. "Ach, cojsi to udělal, můj synu?"
"Bylas to ty?" naléhal Gwydion ki-aplavým hlasem. "To tys mě nazvala vrahem?"
Morgause na krok ustoupila,jako by měla strach. "Ne, ne, pi-išlajsem až ted - cojsi to udělal?"
Gwydion se jí vrhl do náruče a ona ho držela a hladila ho, jako to dělávala, když mu bylo dvanáct. "Niniane mě rozzlobila - hrozila mi-bohovéjsou mi svědky, matko, nechtěljsemjí ublížit, ale vyhrožovala mi, že půjde za Artušem a řekne mu, že se snažím zosnovat spiknutí proti jeho drahému Lancelotovi," řekl GHydion, a málem se rozvzlykal. "Uho-diljsemji, přísahám, žejsemji chtěljen postrašit, ale ona upadla..." Morgause Gwydiona pustila a poklekla vedle Niniane. "Zasadilsjí ne-šíastnou ránu, můj synu -je mrtvá. Ted už se s tím nedá nic dělat. Musíš jít a oznámit to Artušovým soudcům."
Obličej mu zesinal. "Matko! Soudcům - co tomu řekne Artuš?" Morgause cítila,jakjíjihne srdce. Nyní byl vjejích rukou,jako byl kdysi, dokud byl bezmocným novorozenětem, kterého chtěl Lot nechat zemřít, měla vládu nadjeho životem a on si to uvědomoval. Přitiskla ho na svou hruď.
"Nic si z toho nedělej, můj drahý, nemusíš se trápit o nic víc, než když zabiješ někoho v bitvě," i-ekla a vítězně pohlédla na Ninianino bezduché tělo. "Mohla se někam zřítit v mlze dolů -je tu takoý příkrý sráz,",řekla a shlédla z hradeb Camelotu do mlhavého údolí. "Takji chytni za nohy. Co se stalo, nedá se odestát a teď už jí nic neublíží." Probudila se v ní dávná zášl, kterou pociovala k Artušovi; Gwydion ho svrhne z trůnu a udělá to s jeji pomocí - a až bude po všem, ona bude pojeho boku, jako paní, která ho dosadila na trůn! Iiinianejiž nestojí mezi nimi; onajediná budejeho oporou.
Křehké tělo Paní z Avalonu tiše zmizelo v mlze. Pozdějiji Artuš volal, a když se neobjevila, dalji hledat; avšak Gwydion hleděljako v hypnotic-kém spánku do mlh a na okamžik měl dojem, že zahlédl černý stín avalonské pramice někde na vodách mezi Camelotem a Dračím ostro-vem. Chvíli mu připadalo, že Niniane, oblečena v černém jako Smrtka, mu z pramice kyne... a zmizela.
"Pojd, můj synu," pobídla ho Morgause. "Stráviljsi dnešní ráno v mé komnatě a zbytek dne musíš strávit s Artušem v jeho síni. Nezapomeň, Niniane jsi dnes vůbec neviděl - až přijdeš za Artušem, musíš se po ní ptát, dokonce se tvářit i

trochu žárlivě,jako kdybys měl obavy, žeji najdeš vjeho posteli."
♀

A cítila se blaženě, když sejí vrhl do náruče a zamumlal: "To udělám. To udělám, matko moje. Tv jsi rozhodně ta nejlepší matka na světě, nejlepší ze všech žen!"
Chvíli ho držela na své hrudi, znovu ho políbila a těšila se ze své moci a potom ho uvolnila ze své náruče.

16

wenhwyfar ležela ve tmě s očima dokořán a čekala na Lancelo- toy kroky. V pomínala na Morgause, jak se usmívala, témě"r poíouchle, kdvž říkala: "Jak ti závidím, má drahá! Cormac je příjemný mladík a srdečný - ale postrádá šarm a krásu tvého milence."
Gwenhwyfar sklonila hlavu a neříkala na to nic. Co mohla ona vyčí-tat Morgause, když sama není o nic lepší. Ale je to příliš nebezpečné. Biskup poslední neděli kázal o nevěř-e jako o velkém hříchu a tvrdil, že cudnost žen je základem křesianského způsobu života, protože jen věr-ností v manželství mohou ženy odčinit Evin hřích. Gwenhwyfar si vybavila příběh o ženě, která spáchala cizoložství; přivedli ji k Ježíši; a ten řekl: Kdo je bez viny, at hodi kamenem. Nikdo takový se však nenalezl - avšak tady, na jejim dvoře jsou mnozí bez hříchu, sám Artuš by mohl hodit kámenjako pI-vní. Kristus řekl té ženě,Jdi a již vice nelzřeš. A to musí udělat i ona...
Gwenhwyfar netoužila pojeho těle. Morgause, která se nemohla naba-žit těla mladého muže, který byl jejím milencem, by nikdy neuvěřila, jak málojim na tomhle záleží. Občas siji vskutku bral způsobem,jaký by se dal nazvat hříšným a nečestným - ale to bylo jen v prvních letech, kdy měli Artušův souhlas, kdy zkoušeli, zda může Gwenhwyfar porodit pro království syna. Ale mělijiné způsoby,jak nalézt rozkošjeden v druhém ,
které byly o něco tnéně hi-íšné, které méně porušovaly Artušova manžel-ská práva na její tělo. Pi-esto netoužila právě po tomhle tolik, jako být jenom zkrátka s ním... šlo tu spíš o duši nežli o tělo. Proč byje za to měl Bůh lásky odsuzovat? Mohl byje odsoudit za hřích, který spáchali, za který opakovaně pykala, ale jak je může odsuzovat za tohle, za něco, co je opravdovou láskou srdce?
Neodepřela jsenz Artušovi n.ic, po čem toužil nebo co ode mne žádal. Clatěl mit královnu, ani, která bude udržovatého Izrad; jinak ode mne nežcidal nic, než abych rnu dala syna, ale toho mn odepřel Bůh, ne já.
Ozvaly se tiché kroky ve tmě; zašeptala: "Lancelote?"
"Nikoli." Svit malé lampičky ve tměji mátl; na okamžik měla dojem, že vidí milovanou tvái-, která omládla - potom najedytou poznala, kdo to musí být.

"Jak se opovažuješ? Moje ženy nejsou tak daleko, abych sejich nedo-volala, a nikdo mi neuvěi-í, žejsem si tě sem zavolala!"
"Lež v klidu," pi-ikázaljí. "Máš u krku nůž, má paní." A Gwenhwyfar se vyděšeně odtáhla a chytila se pi-iklývkv. "Ach, nelichol si, má paní, ne-přišel jsem tě znásilnit. Tvůj půvab je pro mne vyčpělý, a příliš často jej ochutnával jiný."
; Tak dost," ozval se ze tmy za nimi hlas. ;Nevysmívej se jí, mladíku! Tohle je špinavost, vplížit se do ložnice královny, kéž bych se to nikdy nedozvěděl. Buďte všichni zticha a skryjte se v komnatě!" Poznala Gawainův hlas a v pi-ítmí rozpoznalajeho oči a za nimi známou postavu. "Garethe! Co ty tady, děláš?" zeptala se zoufale. "Myslela jsem, žejsi Lancelotův nejdražší pi-ítel."
"To takyjsem," zabručel. "Př-išeljsem sem,jen abych se přesvědčil, že na něm nebude spáchán žádný zločin. Tady ten" - pohrdlivě ukázal na Gwydiona - "mu chce podi-íznout krk - a nechat tě, abys byla obviněna z vraždy!"
"Buď zticha," okřikl ho Guydion a světlo zhaslo. Gwenhwyfar cítila,jak její hrot nože zabodává do krku. , Jestliže se ho pokusíš varovatjedinou hláskou, paní, podřežu ti krk a budu mít dost dobré důvody to svému panu Artušovi vysvětlit." Gwenhuyfar ucukla bolestí a říkala si, zda již z rány krvácí.

Slyšelajakési zvuky-šustění oblečení, břinkot zbran+sěšně udušený; kolik mužů pi-ivedl pro svoji léčku? Ležela tiše a zoufale si mnula ruce. Kdyby tak mohla Lancelota varovat... ležela bezmocně jako malé zvířátko v noře.
Pro ženu uvězněnou nožem mezi polštáři se minuty vlekly. Po dlouhé chvíli zaslechla tlumený zvuk,jakési tiché zahvízdnutí,jako ptačí pípnutí. Gwydion cítil,jak její napjaly svaly, a zeptal se šeptem: ; Je to Lancelotovo znamení?" Znovu jí př-itiskl nůž ke krku. Potila se strachem a zašeptala:

"Ano."
Slyšela, jak seno pod ní zašustilo, jak přesunula váhu těla a trochu se odtáhla. , V téhle místnosti je desítka mužů. Pokus se mu dát znamení a do tří vteřinje po tobě."
Zaslechla zvuky v předpokoji; šustot Lancelotova pláště,jeho meč-ach Bože, copak ho odvedou nahého a beze zbraně? Znovu pocítila napětí a měla dojem, že nůž se jí pomalu zařezává do hrdla, musí ho varovat, musí vykřiknout - pootevřela ústa, ale Gwydion - oznal to szzad pozrzoci vnitřnilto zraku? -jí drsně přiklyl obličej a výki-ik udusil. Snažila se vymanit zjeho dusící dlaně, potom ucítila,jak Lancelot zatížil svojí váhou postel. "Gwen?" zašeptal. "Co se děje? Volalajsi něco, má milá?" Podařilo sejí vysvobodit tvář z Gwydionovy dlaně.
"Utíkej!" ykřikla. ; Je to past!"
"Brána do pekel?" Cítila,jak uskočiljako kočka.
Vtom vzplála Gwydionova pochodeň, světlo si museli pi-edávat z ruky do ruky, protože za chvíli byla místnost plně osvětlená a Gawaine, Cai ♀

I

a Gareth se stíny v zádech přistoupili ke královninu loži. Gwenhwyfar se sklyla pod přikrývkou a Lancelot klidně stál, zcela nahý a neozbrojený. "Mordrede," řekl pohrdlivě. "Od tebe mě taková lest nepřekvapuje!" Gawaine uctivě pronesl: "Vejménu krále, Lancelote, tě obviňuji z vele-zrady. Dej mi svůj meč."
"Nech to být," ř-ekl Gwvdion, ,jen si ho vem."
"Garethe! Proboha, proč ses k tomuhle propůjčil?"
Garethovy oči se ve světle lamp leskly,jako kdyby byly plné slz. "Nikdy jsem nechtěl věřit, že to doopravdy děláš, Lancelote. Pi-ísahám vejménu Boha, že bych raději padl v bitvě, než se dožil tohoto dne." Lancelot sklonil hlavu a Gwenhwyfar viděla vjeho očích zmatek. Pi-elétl pohledem celou místnost. Zamumlal: "Ach, Bože, takhle se na mě díval Pellinore, když přišli s pochodněmi, aby mě nachytali v Elainině posteli - copak musím každého zrazovat, ale každičkého?" Chtěla k němu na-táhnout ruku, ykřiknout bolestí a lítostí, chtěla mu poskytnout ochran-nou náruč. Ale on se na ni ani nepodíval.
"Tvůj meč," vyzval ho Gawaine tiše. "A oblékni se, Lancelote. Nepovedu tě ke králi nahého a zneuctěného. Dost mužů se již stalo svědkem tvé pohany."
"Nedovolte mu, aby se chopil meče," ozval se odkudsi ze tmy za po-chodněmi hlas bez tváře, ale Gawaine mluvčího pohrdlivě umlčel. Lan-celot se od nich pomalu odvrátil a uchýlil se do předpokoje, kde si nechal šaty, brnění a zbraně. Gwenhwyfar slyšela, jak se spěšně obléká. Gareth stál, rukou objímal svůj meč, když Lancelot vstoupil do pokoje, oblečen, ale neozbrojen, ukazujejim své prázdné ruce.
"Úž kvůli tobějsem rád, že s námi půjdeš v poklidu," řekl Gwydion. "Matko," obrátil se dozadu ke stínovým postavám a Gwenhwyfar si s hrů-zou všimla, že mezi nimi stojí i královna Morgause, "postarej se o králov-nu. Bude v tvé péči, dokud siji neodvede Artuš."
Morgause přistoupila k loži. Gwenhwyfar si do té doby nevšimla,jakje vlorgause mohutná ajak má hrubé rysy obličeje.
"No tak, má paní, oblékni se," vyzvalaji. "Ajá ti pomohu sešpendlit vlasy - nechceš pi-ece pi-edstoupit pi-ed krále nahá a pohaněná. A bud ráda, že tady máš nějakou ženu. Tihle muži = ukázala pohrdlivě kolem sebe - "chtěli čekat, až ho přistihnou přímo v tvém těle." Gwenhwyfar se zachvěla nad htubostí těch slov; pomalu neohrabanými prsty se začala oblékat. "Musím se oblékat před všemi těmi muži?"
Gwydion nečekal, až Morgause odpoví. Řekl: "Nesnaž se nás podvést, ty bezectná ženo! Chceš snad předstírat ještě nějaký stud či cudnost? Oblékni si ty šaty, paní, nebo tě moje matka do nich zavážejako balík!" Řiká ji zncctko. Neni divu, že je Gzuydion tak krzctý a bezcitný, když ho vyclzovala králorma

Lothianu! Př-esto Gwenhwyfar brala Morgause často jen jako pohodlnou, veselou a žádostivou ženu - co ji jen přivedlo k takovému chování? Beze slova se sehnula a zavázala si tkaničky u bot.

VĚZEŇ V DUl3U 781

Lancelot tiše poznamenal: "Chceš tedy můj meč?"
"Sám znáš dobře odpověd," řekl Gawaine.
"Proč potom..." iychleji než stačily oči pi-ítomných postřehnout, Lan-celot skočil po Gawainovi a dalším kočičím pohybem vytrhl Gawainovi meč z ruky - "tak pojd a vem si ho, sper tě das!" Vrhl se s Gawainovým mečem na Gwydiona, který upadl přes postel s velkou ránou v zádech; potom k němu přistoupil Cai s mečero v ruce a Lancelot uchopil polštář z postele a vší silou Caie zatlačil, až upadl na přistupující muže, kteří zase padli přes něj. Skočil na postel a krátce a tiše procedil mezi zuby ke Gwenhwyfar: "Zůstaň v klidu a bud připravená!"
Zalapala po dechu a schoulila se v rohu, aby byla co nejnenápadnější. Znovu na něho zaútočili; proběhl kolem jednoho z nich, krátce srazil k zemi druhého a přesjeho tělo se vrhl na dalšího útočníka, který ystou-pil ze stínu. Obrovitá postava Garetha se pomalu sesula k zemi. Lancelot bojoval s někýmjiným, ale Gvydion, krvácející, vykřikl: "Garethe!" a vrhl se k tělu svého soukojence. V další chvíli nastalo zděšené ticho a všichni strnuli v pohybu, jen Gwdion se, vzlykaje, skláněl nad Garethovým tě-lem. Gwenhwyfar cítila,jakji Lancelot uchopil do náI-uče, otočil se s ní, srazil někoho u dvei-í, až ten klesl mrtvý k zemi - nikdy se nedozvěděla, kdo to byl - a již ji postavil na chodbě na nohy a utíkali spolu pryč. Lancelotji popoháněl před sebou v šíleném spěchu. Někdo vystoupil ze tmy, ale Lancelot ho srazil k zemi a běželi dál.
"Utíkej ke stájím," přikázaljíjedním dechem. "Rychle na koně a spě-chejme odtud."
"Počkat!" Chytila ho za paži. , Vydáme se Artušovi na pospas - nebo ty uprchneš ajá tu zůstanu a postavím se ,Artušovi tváří v tvář?" "Gareth se mohl postarat, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Ale jestližeje spravedlnost v rukou Gydiona, myslíš si, že někdo z nás by se dostal ke králi vůbec živý? Dobřejsem ho pojmenoval Mordred, mordýř, ten by nás zamordoval oba?" Spěchal do stájí a vyhoupl se do sedla svého koně. "Není čas hledat tvého koně. Pojedeš za mnou a dobi-e se drž-budu muset projet kolem stráží u bran." A Gwenhwyfar si uvědomila, že vidí nového Lancelota, jakého neznala - není to její milenec, ale tvrdý bojovník. Kolik mužů zabiljen dnešní noc? Neměla čas začít se bát, zvedl ji na koně a posadil před sebe.
"Drž se mě," opakoval. "Nemám čas se o tebe starat." Otočil se a dlouze a drsněji políbil. "Celéje to moje chvba, měljsem vědět, že ten pekelný bastard nás bude špehovat - nu, al se stane ted cokoliv, alespoň to už máme za sebou. Žádné další lhaní a skx-vání. Jsi mojejednou provždy..." a pobídl koně. Cítila,jak se chvěje, vzápětí však zui-ivým pohybem zatáhl za uzdu a křikl: "Ajedem!"

Morgause s děsem pozorovala, jak se Gwydion s pláčem sklání nad jejím nejmladším synem.
♀

782 MLHY AVALONU

Před mnoha lety Gwydion i při turnajích odmítl bojovat proti Garet-hovi. Zdcílo se mi, že ležiš a 2cntiráš, řekl tehdy... a zděl jsem, že za to naoltu já, že ležiš bez jiskřičky života... Nebudzc pokoušet oszcd.
Tohle má však na svědomí Lancelot, ten, kterého Gareth vždycky mi-loval víc než kdokolijiný.
Jeden z mužů v místnosti vystoupil dopředu a řekl: "Odjížděj í..." "Myslíš si, že mi na tom záleží?" nai-íkal Gwydion a Morgause si uvědo-mila, že Gwydion kivácí a žejeho krev se na podlaze v komnatě mísí s krví Garethovou. Vzala plátěné prostěradlo z postele, roztrhla je a obvázala jím Gwydionovu ránu.
Gawaine vážně poznamenal: "Nikdo v celé Británii je ted neskryje, Lancelot bude všude yvrhelem. Spáchal velezradu na svém králi a vlastní život pro něj bude trestem. Bože! Kéž by to nedospělo k takovým kon-cům!" Pi-istoupil ke Gwydionovi, podíval se najeho ránu a pokrčil rame-ny. "To je jen škrábnutí - vidíš, krvácení již ustává, to se zahojí, ale pár dní se nebudeš moct posadit. Garetha..." Hlas se mu zlomil; mohutný drsný šedivějící muž začal plakat jako

dítě. "Garetha čekal horší osud a raději bych si vzal za to Lancelotův život, i kdybych měl zemřít podjeho iukama. Ach Bože, Garethe, můj malý brati-íčku..." a Gawaine se sehnul a přitiskl k sobě Garethovo velké tělo. Vzlykaje, pravil: "Stálo to za to, Gwydione? Stálo to za Garethův život?"

;Pojd pryč, chlapče," sy,zvala ho Morgause a sama měla stažené hrdlo bolestí - Gareth,její poslední dítě;již dávno ho ztratila kvůli Artušovi, ale dosud si pamatovala na toho plavovlasého chlapečka svírajícího v ruce dřevěného pomalovaného rytíře. A jednoho dne se s anem LanceLotem vy-jravime za dobrodružstvim... vždycky to byl Lancelot. Ale ted to Lancelot přehnal a všude v zemi se všichni postaví proti němu. Ale stáleještě má Gwydiona, svého milovaného, který se jednoho dne stane králem a ona bude stát pojeho boku.

"Pojd, chlapče, pojd pivč, pro Garetha už nemůžeš udělat nic. Dovol, aí ti obvážu ránu, a pak se vypravízne za Artušem a řekneme mu, co se stalo, aby mohl poslat svoje muže hledat zrádce."

Gwydion setřásljejí ruku, kterou svíralajeho paži. "Pusí mě, proklínám tě," řekl strašlivým hlasem. "Gareth byl z nás nejlepší a neobětoval bych ho ani za tucet králů! To ty a ta tvoje zášt proti Artušovi mě pořád poštvávala,jako kdyby mi záleželo na tom, v čí posteli královna spí -jako kdyby Gwenhwyfar byla horší než ty! Pamatuji, už když mi bylo deset,jak jsi měla v posteli každou chvíli nějakéhojiného muže..."

"Ach, můj synu," zašeptala zděšeně. "Jak to se mnou mluvíš? Gareth byl také můj syn!"

"Co tobě kdy záleželo na Garethovi nebo na komkoliv z nás? Ty ses staralajen o svoje požitky a vlastní ctižádost! Tys mě popoháněla k tomu, abych usiloval o trůn, ne kvůli sobě samému, ale kvůli tomu, abvs ty získala moc!" Odstrčil ji. "Vrar se zpátky na Lothian, nebo táhni třeba k čertu,

bude-li tě chtít, ale jestli tě ještě někdy uvidím, přísahám, že zapomenu na všechno kromě toho, že to tyjsi zavraždila bratra, kteréhojsem miloval, mého jediného příbuzného..." a zatímco Gawaine naléhavě strkal svoji matku ke dveřím z komnaty, slyšela za sebou Gwydiona, jak nepřestává plakat. "Ach, Garethe, Garethe, tojájsem měl umřítjako první..." Gawaine stručně poručil: "Cormacu, zaved královnu z Lothianu dojejí komnaty."

Jeho pevné ruceji držely vzpřímeně, a když sešli dolů do síně, když za sebou přestali slyšet to strašlivé vzlykání, Morgause začala opět svobodně dýchat. Jak se mohl opovážit se na ni takhle osopit? Vždyí dělala celý život všecko pro něj? Musí rozhodně dát najevo dostatečný žal nad Garethem ,
ale Gareth byl Artušův člověk a Gwydion by si to dříve nebo později uvědomil. Podívala se na Cormaca. ;Nemohu jít tak rychle -jdi trochu pomaleji."

"Jistě, moje paní." Velmi citlivě si uvědomovala, jak ji jeho paže pod-pírá. Trochu více se o něj opřela a obrátila se kjeho rameni. "Tyjsi věrný své královně, Cormacu."

,;Jsem věrný svému královskému rodu, tak jako všichni moji lidé," prohlásil jejich vlastním jazykem a ona se usmála.

"Tadyje moje komnata - pomoz mi dovnitř prosím. Sotvajdu..." Podepřel ji a posadil na postel. , Je pi-ání mé paní, abych zavolal její komornou?"

"Ne," zašeptala, chytila ho za ruce, vědoma si toho, že slzy působí svůd-ně. ; Jsi mi věrný, Cormacu, a ted bude tvoje věrnost oceněna - pojd sem." Otevřela svoji náruč, přivírala oči a zaseje otvírala a pak se překvapeně odtáhla. . .

; Já - řekl bych, paní, že jsi rozrušená. Kdo si myslíš, že jsem? Proč si mě takhle bereš? Ale paní, já k tobě chovám úctu jako k vlastní babičce! Měl bych se snad zmocnit staré ženy, kteráje bez sebe žalem? Zavolám ti tvoji služebnou, udělá ti svai-ené víno ajá zapomenu, cojsi po mně v žalu žádala, paní."

Morgause měla pocit,jako kdybyjí vyfal políček-jako k vlnstni babičce... staré ženě... bez sebe žalem... Celý svět se s ní zatočil - Gwydion se zbláznil nevděkem, tenhle muž, který na ni hleděl tak dlouho s touhou, ji odmí-tá... chtělo se jí křičet, zavolat sluhy a nechat ho zmrskat, až bude mít záda celá krvavá a ode zdí se bude odrážetjeho zoufalé volání o milost. Když však otevřela ústa, aby tak učinila, dopadla na ni tíha celéhojejího života a cítila smrtelnou únavu.

"Ano," pokořila se. "Nevím, co říkám - zavolej moje služebné, Corma-cu, a řeknijim, aí mi přinesou nějaké víno. Za svítání vyrazím na Lothian." A když odešel, posadila se na postel a neměla sílu ani zvednout ruce. Jsem stará žena. Přiš la jsem o syna Garethn a ztratila jsem Gwydiona. Nikdy se již nedozvim, jaké to je vládnout rca Camelotu jako královna. Žila jsem už moc

dlouho.
♀

MLHY AVALONU

wenhwyfar měla zavřené oči, šaty vykasané nad kolena a holé nohyjí visely dolů. Tak se za tmavé noci tiskla k Lancelotovým zádům. Netušila, kam směřují. Laneelot jí pi-ipadal jako cizí válečník,jako muž, kterého neznala. Bývaly clavíle, i-íkala si, kdy bych byla k smrti vyděšená býi takhle v noci od širm iebem... ale nyní cítila příjemné vzrušení. Její mysl však neopouštěla bolest, že jemný Gareth, který býval pro Artuše jako jeho syn, si zasloužil něco lepšího nežli být takhle zbaven života - uvažovala, zda si Lancelot vůbec uvědomoval, koho zabíjí? A také cítila smutek nad tím, že skončila léta, která trávila s Artu-šem, měli toho tolik společného. Avšak kvůli tomu, co se stalo dnes v noci ,
sejiž nebudou moci nikdy vrátit. Musela se naklonit dopředu, aby slyšela Lancelota,jak se snaží přehlušit vítr. "Budeme muset brzy někde zastavit, kůň si poti-ebuje odpočinout - a kdybychom jeli za denního světla, tady na venkově nás každý pozná."
Přikývla. Neměla dost dechu, aby mu odpověděla. Po nějaké době přijeli k malému lesíku, tam zastavil koně a jemně jí pomohl na zem. Zavedl koně k vodě a potom rozprostř-el pláší, aby si Gwenhwyfar mohla sednout. Hleděl na meč po svém boku. "Dosud mám Gawainův meč. Když jsem byl chlapeem,slyšel jsem vyprávět příběhy o nepříčetném boji, ale netušil jsem, že něco takového mám také v krvi." Zhluboka se nadechl. "Na tomhle mečije krev. Kohojsem to zabil, Gwen?"
Nesneslajeho žal. "Nebyl tojenjeden..."
;Vím, žejsem zasáhl Gwydiona - Mordreda, do háje s ním. Vím, žejsem to učinil vědomě, ale tehdyjsemještějednal podle vlastní vůle. Nevím, jestlijsem měl to štěstí" - hlas mu ztvrdl - "abych ho zabil?" Tiše zavrtěla hlavou.
"Koho tedy?"
Neodpověděla mu; obrátil se k ní a uchopil ji za ramena tak prudce, až z něho dostala strach; třásl s ní jako zápasící soupeř, a ne jako její milenec. "Gwen, pověz mi to! Pro Boha živého-snadjsem nezabil svého bratrance Gawaina?"
Na tohle mohla odpovědět bez zaváhání, byla ráda, že uvedl zrovna Gawainovojméno. "Ne, přísahám, Gawaina ne."
"Mohl to být kdokoliv," i-ekl a nespouštěl oči ze svého meče. Najednou se zachvěl. "To ti přísahám, Gwen, netušiljsem v tu chvíli, že držím meč v rukou. Zasáhljsem Gwydiona,jako kdyby to byl pes, a pak si nepamatuji nic až naši cestu sem..." poklekl před ni a hlas se mu chvěl. "Zasejsem šílený," zašeptal, "takjakojsemjižjednou byl."
Natáhla k němu ruce a přitáhla ho s divokou něhou k sobě. "Ne, ne," šeptala, "ach, ne, má lásko - to já jsem tohle všechno způsobila, tvoji pohanu a vyhnanství..."

VÉZEŇ V DUIU 7gg

"Říkáš, že když jsem dopustil, aby za tebou přišli, připravil jsem tě o všechno, co mělo pro tebe nějaký význam?"
Prudce se k němu přitiskla a řekla: "Přála bych si, aby se to bývalo stalo dřív!"
"Ach, teď ještě není pozdě - po tvém boku jsem opět mladý - a ty - ty jsi nebyla nikdy krásnější, má lásko..." Odsunulji na plášti kousek od sebe a najednou se bezstarostně zasmál. "Ach, tedjiž nikdo nemůže mezi nás vstoupit, nikdo nás nemůže vyrušit,jsi moje,jen moje, Gwen, ach, Gwen..." Nechala se obejmout a vzpomněla si na vycházející slunce za okny Meleagrantova hradu. Cítila to jako tehdy; a přitiskla se k němu, jako kdyby nicjiného na celém světě neexistovalo,jen oni dva, nic víc. Chvíli se prospali, jeden druhému v náručí, přikryti pláštěm a probu-dili se v objetí. Slunce k nim svvmi prvními paprsky začalo pronikat skrz zelené větve nadjejich hlavami. Usmál se a dotkl sejejí tváře. ; Víš - dosudjsem se nikdy neprobudil ve tvém náručí beze strachu. Teď se cítím dokonale šrastný, přes to všechno..." a zasmál se na ni divokým uvolněným smíchem. Ve svých bílých vlasech měl listy ajeden se zachytil i vjeho bradce. Tuniku měl celou pomačkanou; zvedla ruce a nahmatala trávu a listí i ve

svých vlasech, které si zčásti nechala rozpuštěné. Nevědě-la, jak se učesat, tak vlasy rozčísla prsty a spletla je do copu, potom si konec copu převázala útržkem látky ze sukně. Se smíchem poznamenala: ; Jsme to ale párek vagabundů! Kdo by v nás hledal velekrálovnu a stateč-ného Lancelota?"

"Vadí ti to?"

"Ne, má lásko. Ani v nejmenším."

Odstranil si trávu a listí z vlasů i z vousů. "Musímjít chytit koně," řekl, "a možná bude někde nablizku statek, kde najdeme nějaký chléb či trochu piva - nemám u sebe, čím bych mohl zaplatit, nic co by mělo nějakou cenu, s výjimkou meče a tohohle..." Dotkl se drobné zlaté spony na své tunice. "Alespoň budeme nějakou dobu neznámí žebráci. Kdybychom tak mohli dojet k Pellinorovu hradu, mám tam dosud dům, ve kterémjsem žil s Elaine,je tam služebnictvo a také zlato, kterým bychom mohli zaplatit cestu přes moře. Pojedeš se mnou do Malé Británie, Gwenhwyfar?" "Kamkoliv," vydechla a hlas se ji zlomil. V ten okamžik jí to bylo na-prosto jedno - do Malé Británie nebo do Říma, nebo třeba až na samý konec světa, jen kdvž bude moci být jednou provždy s ním. Přitáhla ho opět k sobě a vjeho náručí zapomnéla na všechno ostatní.

Když ji však několik hodin nato zvedl na koně a pomalejším krokem se ubírali dál, zmlkla a vypadala ustaraně. Bezpochyby, mohli by se vy-pravit za moře. Avšak až se to, co se stalo tu noc, všude roznese a na Artuše dopadne stín hanby, bude je kvůli vlastní cti muset vyhledat, at se ted uchýlí kamkoliv. A dříve nebo později se Lancelot dozví, co udělal - že zabil přítele, který mu byl kromě samotného Artuše nejdražší na celém světě. Udělal to napůl šlený, ale uvědomovala si, jak ho to bude trápit ♀

a jak se bude užírat pocitem viny, kdykoli na ni pohlédne. Nebude vní-mat, žejejeho milou, ale bude myslet na to, že kvůli ní zabil svého přítele, byí si tehdy neuvědomoval, co dělá; a že kvůli ní zradil Artuše. A bude-li kvůli ní muset s Artušem bojovat, začneji nenávidět...

Ne. Budeji milovat stále, ale nikdy nezapomene, čí krev musel prolít, abyji mohl mítjen pro sebe. Nikdy se ho nezmocní naprostá láska nebo úplná nenávist, ale bude žít obojím, jeho srdce bude rozerváno touto dvojakostí, ajednoho dne z toho zase zešílí. Tiskla se kjeho teplému tělu, opírala se ojeho záda a plakala. Poprvé měla pocit, žeje silnější než on, a zároveň cítila,jako by měla srdce sevřené v kleštích.

A tak, když znovu zastavili, měla oči suché, protože si uvědomovala, že pláč se pi-estěhoval dojejího srdce, které nikdy nepi-estane truchlit. "Ne-pojedu s tebou přes moi-e, Lancelote, ani nebudu přidělávat starosti věr-ným Iytířům Kulatého stolu. Až - až Mordred prosadí svou, nastanou spory," řekla, "a přijde den, kdy Artuš bude potřebovat všechny svoje pi-átele. Nebudu jako ta paní z dávných dob - jmenovala se myslím Helena, ta krasavice z té ságy, kteroujsi mi vyprávěl - kvůli které všichni králové a iytíři obléhali Tróju."

"Ale co budeš dělat?" Snažila se neslyšet vjeho polekaném a smutném hlase ijistou úlevu.

"Zavezeš mě na ostrov Glastonbury," řekla. ,;Tamje klášter, kdejsem byla vychována. Tam se uchýlím a řeknu jim, že to jen zlé jazyky kvůli mně rozpoutaly svár mezi tebou a Artušem. A až uplyne nějaká doba, dám vědět Artušovi, kde jsem, aby věděl, že nejsem s tebou. A potom se bude moci se ctí s tebou smířit."

Bránil se: "Ne, to ne. Neopustím tě..." ale věděla - a u srdceji při tom bolelo - že nebude těžké ho přesvědčit. Možná, vzdor všemu, doufala, že jednoho dne o ni bude znovu bojovat a podlehne své vášni a uteče s ní do Malé Británie. Ale to nebyly Lancelotovy způsoby. Lancelot byl, jaký byl, a aíjiž byljakýkoli, byl takový, když se do něho poprvé zamilovala, a bude ho takového milovat až do konce života. Aspoň si s ní už nemusí dělat starosti. Zamířil s koněm na cestu do Glastonbu

ry.

Když konečně vstoupili na lod, kteráje měla zavézt na ostrov, kostelní věže vrhaty již dlouhé stíny a ozývalo se klekání. Gwenhwyfar sklonila hlavu a začala se modlit.

Svatá. Marie, matko boži, smiluj se nade mnozc, hřišnou ženou... a pak sejí na okamžik zdálo, že stojí pod velkým světlem, jako ten den, kdy svatý grál plul síní. Lancelot seděl na přídi lodě, hlavu měl skloněnou. Nedotkl sejí od chvíle, kdy mu řekla, pro co se rozhodla, a byla tomu ráda;jediný dotyk jeho ruky by ji zviklal v jejím rozhodnutí. Na jezeře ležela mlha ajednu chvíli měla dojem, že

vidí stín podobný stínujejich lodě, pramici zahalenou v černé látce s temnou postavou na přídi - ale ne. Byl to přece jenom stín...

VĚZEŇ V DUBU 7g7

Lod narazila na břeh. Pomohljí vystoupit. "Gwenhwyfar-víš tojistě?" , Vím," řekla a snažila se, aby to znělo přesvědčivě.
"Potom tě doprovodím ke dveřím do kláštera," řekl a ji najednou napadlo, že na to bude potřebovat více odvahy než na všechno zabíjení, kterého se kvůli ní dopustil.
Stará abatyše velekrálovnu poznala a cítila až posvátný děs, že se Gwen-hwyfar vrací k nim, ale královnají vyprávěla příběh, který si vymyslela-že zlé jazyky dohnaly Artuše a Lancelota kvůli ní k hádce a ona se roz-hodla uchýlit se do kláštera, aby mohlo dojít k usmíření. Stará žena ji pohladila po tváři, jako kdyby dosud byla tou malou Gwenhwyfar, kterou zde kdysi vychovávali, dokud byla dítětem. ;Vítáme tě u nás a můžeš tu zůstat,jak dlouho budeš chtít, dcero moje. Ti-eba na-vždy, bude-li to tvým pi-áním. V božím domě nemůžeme nikoho odmítnout. Ale tady nebudeš královna," upozornilaji, "pouzejedna z našich sester." Gwenhwyfar si s úlevou oddychla. Až do této chvíle si neuvědomovala, jak těžké bylo být královnou. "Musím se rozloučit se svým rytířem a popřát mu šastnou cestu a pobídnout ho, aby se udobřil s mým manželem." Abatyše vážně přikývla. "V těchto dnech náš dobrý král Artuš nemů-že postrádatjediného rytíře, a rozhodně ne vznešeného pana Lancelota." Gwenhwyfar vstoupila do předpokoje kláštera. Lancelot zde chodil neklidně sem a tam. Uchopilji za ruce. "Nesnesu, že se s tebou musím rozloučit, milá Gwenhwyfar - ach, drahá, má lásko, musí to tak být?" "Musí," řekla bez lítosti, ale věděla, že poprvé v životějednala tak, aniž myslela na prvním místě na sebe. ;Tvoje srdce stále dlí u Artuše, můj drahý. Často si říkám, žejediný hřích, kterýjsme učinili, nebyl, žejsme milovalijeden druhého, ale žejsemjá vstoupila mezi vaši lásku." Kéž by to mohlo být tak jako tu noc o belta.nskýclz olanich, kdy měla na krku Morgainino kouzlo, pomyslela si, otom byclcom méně hřešili. Hřiclz nebyl to, že jsme spolu leželi, ale že to bylo řičinou tolika starosti, a tim oclaudilo i naši lásku. "Posílám tě zpátky k Artušovi, můj drahý, z celého srdce. Řekni mu za mě, žejsem ho nikdy neměla o to méně ráda."
Obličej měljako proměněný. , Já vím," řekl. "A vím i to, že anijájsem ho neměl o nic méně rád, a vždycky jsem měl pocit, že ty tím trpíš..." Chtělji políbit, ale tady to nebylo vhodné. Místo toho se sklonil kjejí ruce. "Když budeš v božím domě, modli se za mě, paní."
Moje láska k tobě je modlitbou, uvažovala. Láska je jedinou modlitbou, kterou znm. Měla pocit, že ho nikdy neměla tak ráda jako v tuto chvíli, kdy slyšela, jak za ním hlasitě zaklapla vrata kláštera, a s tvrdým a konečným nárazemji zdi uvěznily.
V minulosti se vždy cítila v bezpečí, když obklopena zdmi, měla dokon-ce pocit, že ty zdiji ochrání před vnějším nepřátelským světem. Nyní si uvědomovala, že bude mezi nimi zavřena po zbytek života. Dokud jsem měla svobodu, uvažovala, n.etoužila jsem po ni, dokonce jsem se ji bála. A teá, když jsem se naučila ji mit ráda a Loužit o ni, ve jménu své láskv se ji zřikám. ♀

788 MLHY AVALONU

Nejasně cítila, že takje to správné - že toje přijatelný dar i oběL, kter;ru Bohu př-iháší. Když však vcházela do nitra kláštera plnéhojeptišek, měla pocit, že zdi, které se za ní zavírají,jsoujejím žalář-em. Trpim pro svoji lásku. A pro lásku k Bohu, říkala si, a cítila, jak se v ní uhnízdilo malé semínko útěchy. Lancelot zajde do kostela, kde zemřel Galahad, a tam se bude modlit. Možná si vzpomene na den, kdy se rozestoupily mlhy Avalonu a oni dva společně s Morgaine se ocitli ztra-ceni, po kolena ve vodách jezera. Najednou si v návalu lásky a něhy vzpomněla i na Morgaine. Svaiá Marie, Matko boži, ochraňuj i ji a dej, at jednoho dzze řijde za tebou...
Ty zdi, ty zdi, snad se z nich zblázni, obklopzcji ji všude, již nikdy nebude volnci... Ne. Pro svoji lásku a pro lásku k Bohu se snadjednoho dne znovu naučí mítje ráda. Sepjala ruce k modlitbě a kráčela pomalu klášterní chodbou do nitra kláštera, kde zůstane navždycky.

MORGAINE VYPRÁVÍ...

Už jsem si myslela, že jsem ztratila vnitřni zrak; Vivircne, která byLa v té době mladši než já ted, se ho zřekla a zvolila na svoje misto nástupkyni. Ale ted nebyl nikdo, kdo by molzl sedět u svatyně Pani na mém mistě a nebyL nikdo, kdo by se moltl k Bolzyni přiblížit. Byla jsem zoufalá, když jsem to zjistila, a když Niniane zemřela, neměla jsem ke komu vztáhnout ruku.

PzzstiLa jsem tuhle stvůru do světa, n timto krokem jsem se smářila s tim, že bude svržen Král jelen. Věděla jsem to již tehdy, když byl na Dračim ostrově svržen náhrobek a v lese se prohánělí jeleni bez kisky, jen tak, bez snalzy zalibit se té, která jim dávala život a svůj lid oclzraňovala. Bělz života se změnil. Přišly doby, kdy jsem vútěla až rzu Camelot, jak se zvedá z mlh, zatimco v zemi ádily války a seveřané plundrovali a pálili vesnice jako nový nepřitel. .. byl to nozý svět a novi bohové.

Bohyně vskutku odešla, dokonce i z Avalonu, a já, třebaže jsem byla smrtelná, jsem tam zůstala sarrza...

A přesto jedné noci se mne zmocnilo viděni, vrátily se mi zbytky vnitřnilzo zraku a táhly nzě v lzodin.ě bez měsice k zrcruil2z.

Nejdřive jsem viděla jen běsněni války, znásilňujici zemi. Nikdy jsem se nedo-zvěděla, co vstouilo mezi Artuše a Gzuydiona, ačkoliv, když I.zzncelot urchl s Gzuenhzuyfar, panovalo mezi starými rytiři Kulatého stolu nepřátelstvi a z Lan-celota a Gazuaina se stali nepřátelé na život a na smrt. Později, když Gazuaine, ten muž s veLkým srdcem, umiral, pros2L ne smrtelné posteli ArtTcše, aby se usmiřil s Lancelotem a znovu ho povolal na Camelot. Ale už bylo pozdě; dokonce ani LanceLot nedokázal dát znovu dolzromady Artušovu legii, když tolik rytířů se lbřidalo na stranu Gzoydiona, který nyná vedl polovinu bývalvch Artušových mužů a většánu Sasů a dokonce i několik odpadliků ze seveřanů. A hodinu před svitánim se zrcadlo vyčistilo a v nadpozemském světle jsem spatřila tvář svélzo synrc s mečem v ruce, jak pomalu číhá ve tmě...

VĚZEŇ V DUBU 789

Snažil se, tak jako svého času Artuš, postavit se Králi jelenovi. Už jsem za,pomněla, jak drobný byl Gzuydioz - jako Lrlncelot. Elfi šip, tak Sasové nazývali Lancelota; drobný, snědý u smrtici. Artuš by se býval tyčil aspoň o hlavu nad nim. Ach, za dnů Bolzvně bojoval člověk proti Králi jelenovi, aby si ziskal svoje kralováni!Ariuš se spokojil s tim, že počkal na smrt svého otce, ale nyni se v zemi rozšiřily nové mravy - otec a syn proti sobě stanuli jako neřátelé a synové se snažili pňpravit svého otce o korunu... přiadaLo mi, že vidim zem dowuda Jzotřísněnou ki, protože synové nechtěli čekat, až přijde den jejich korunovace. A ve tmě, která obraz obklopovala, se rni zdálo, že vidim i Artuše, vysokého, dosud lzezkého, a opuš-těného, zbaveného svýclz mužů. . . a Excalibur držel obnažený ve své ruce. Avšak přes ohybzcjici se postavy jsem viděla Artuše v jeho stanu, jak neklidně spi, a Lancelot jej ve sánku střeži; a zároveň jsem věděla, že uprostřed své armády spi i Gzuydion. Avšak jistá jejich část neklidně bloudikz o břehu jezera, hledala ve tmě s obnaženými meči jeden druhého.

"Artuši! Artuši, dej mi šanci, nebo se mne snad bojiš?" "Nikdo mi nemůže vyčist, že bych kdy utikal řed jakoukoli výzvou."Artzš se otočil a z lesalbřicházel Guydion. "Tak jsi to tedy ty, Mordrede,"řekL. "Nikdy jsem nechtěl věřit tomu, že bys byl schopný se proti mně obrátit, dokud jsenz to nespatřil zaa vlastni oči. Mysleljsem si, že ti, kteři mě před tebou varovali, chtěji pouze oslabit moji odvaJzu. Co jsem udělal tak šatnélzo? Proč se z tebe stal můj nepřitel? Proč můj synu?"

"Opravdu si mysliš, e jsem někdy byl něco jinélzo, otče můj?"s hořkosti se zeptal Gzoydion. "Pro co jiného jsem byl počat a zrozen, než pro tuto chvili, kdy se ti postavim kvůli tomu, co již dávno neni věci tolzoto světa? Já vlastně ani nevim ,
proč se ti mám postavit -vim, že mi v.životě nezbylo nic jiného než tahle nenávist. " Artuš tiše pronesl: "Věděl jsem, že Morgaine mě nenávidi, ale netušil jsem, že jeji nenávist je tak velká. Musiš vykonat jeji vůli i teď, Gwydione?" "Mysliš si, že snczd jednám podle jeji vtiLe, ty blálzový?" zavrčel Gwydion. "Jestliže existué něco, co by mě pňmělo tě ušetřit, pak jenom to, že neclzci vykonat jeji vůli. Jestliže si ona řeje, abych tě svrlzl - pak nevim, jestli nenávidim vic ji nebo tebe... "

A ak jse7zz vstoufiila do jejich snu nebo bděni či co to bylo, a uvědomovala jsem si, že stojim na břelzu jezera, kde se postavili jeden proti druhému, že

stojim mezi nimi oblečena v řize kněžky.
"Musi to tak být? Vyzývám vás oba vejménu Bohyně, abyste se usmiřili. Zhřešila jsem roti tobě, Artzrši, i roti tobě, Gzuydione, ale tvoje nencivist je zaměřena na mě, ne proti Artušovi a ve jménu Bolzyně vás rosim... "
"Co je mi o Bolzyni?"Artu.š uchopil pevněji jilec Excaliburu. "V"zdycky jsem ji viděl v tvé tváři, ale ty ses obrátila proti mně, a když mě Bohyně odmitla, našel jsem si jiného Bolza. . . "
A Gzuydion na mě pohrdlivě pohlédl a rravil: "Já jsem nepotřeóovaL žádnou Bohyni, ale ženu, která by mi byla matkou, a tys mne vložila do rukou té, která nemá žádný strach ani jrřed Bohyni, ani před Bohem. "
Chtěla jsen vykňknout: "Neměla jsem na vybranou. Já jsem nevolila dobrovol-

ně... " ale oni se již vrlzli jeden na drufzélzo s mečem v ruce, sápali se po sobě skrz mě, jako kdybyclz byla vzduch, a měla j.sem pocit, že jejich rneče se dokonce i střetly v mém těle. . . a pak jsem byla zase v Azalonu a s Izrůzou jsern Izleděla na zrcadlo, kde nebylo vidět nic, nic než rozšiřujici se knavá skvrna rza Izladině Posvátné studny. V ústech mi vyschLo, srdce mi bušilo, jako kdyby chtělo vyskočit z Izrzcdi, a na jazyku jsem citila hořkou paclzut zmaru a srnrti.
Sellzala jsem, selhala, sellzala... Nebyla jsem upřimná k Bolzyni, jestliže kromě mne vůbec nějaká Bolzyně existovaLa; byla jsem neupřimná k Avalonu, k Ar-tušovi, svému bratrovi, synu a rnilenci... a všechno, o co jsern se snažila, skončilo v tros-kách. Nebe začalo blednout a v rnístě, kde má brzy vyjit slunce, se objevila rudá skvrna; věděla jsem, že rzékde za rnlhami Avalonu, na clzladném nebi se jednolzo dne Artuš s Gzuydionem naposledy setkaji.
Jak jsem pomalu kráčeLa ke břehu, abych si zavolala loď, zdálo se, že drobni snědi mužici mě obklopili a já jsenz mezi nimi kráčela jako kněžka, kterou jsem kdysi bývala. Zůstala jsem na lodi sama, přesto jsena rněla pocit, že ostatzi tam stojí se mnorc. Byla jsem oblečena v šatecla kněžky, s korunkou na Izlavě, byla jsern zase Panna Morgaine, která vyzvala Artrše k bělzzc s jeleny a pobidla Izo, rcby se pokusil zdolat Krále jelena, a Matka Morgaine, která rzebyla plně při sobě, když se Guydion narodil, a královna severnilzo Walesu, vzývajici zatměni slunce a po-silajici Accolona proti Artušovi, a temná Pohádková královna... nebo to byla Smrtka, ta o.soba, co stáLa vedle rnne? Ja.k se prrzrnice přibližovala ke břehu, zasleclzla jsem posledni výkřiky jeho stoupenců: "Podivejte - podivejte, tamlzle na slunci je pramice a v ni čtyři krásné královny, je to lodAvalonu... Ležel tam, vlasy zbarvené krui, nzůj Guydion, můj milý, můj syn... a u nolzou Gzuydiorca leželo mrtvé dítě, které jsem neznala, byl to můj syn. Selznrila jsem se k rzému, abych mu přikryla obličej vlastnim závojem. A rzvědornovala jsem si, že právě končí jeden věk. U rninulosti rnladý jelen vždy svrlzl Krále jelena, tedJelen zabil mladélzo jelena a po něm již dalši nepřijde.
Král jelen musi zemřit misto něho.
Poklekla jsem vedle nělzo. "Meč, Artuši, Excalibur. vezmi jej do ruky a odlaoď jej do jezera. "
Pasvátné královské klenoty zmizely jednou provždy z tohoto světa a jako posledni musi s nimi zmizet i rneč Excalibur. On se však bránil a zašepta.l. "Ne, musi tu zůstat pro ty, kteři přijdou po nás. Artušův meč mrzsi pokračovat dál... "a polzlédl na Lancelota. "vezrni si jej, Galalzade - copak neslyšiš trubky z Carnelotu svolá-vajici Artušovu legii? vezmi si jej - už kvzili rytiřům Kulatélzo stolu. " "Ne, " tiše jsem mu nakázala. "Ten den je už za námi. Ted už rnusíš jen předstirat, že nosiš Artušův meč. Uvolnila jsem ti pr.sty, abys rnolzl dobře obejmout jilec. vezmi si jej, Lancelote, " vyzvala jsem jej tiše, "ale zalzod jej do vody jezera. Atjej jednou provždy spolkrzozc mlhy Avalonu.
Lancelot se v tichosti chystal vykonat můj přikaz. Nevim, jestli rně viděl zebo jestli věděl, kdo jsem. Artuše jsern chovávala ve svém dětskérn klině. Jelao život pomalu uvadá, ale nechtělo se mi plakat.
"Morgaine, " zašeptal. Oči měl vyděšené a plné bolesti. "Morgaine, k čemu to

tedy ceLé bylo, to, co jsme rulělali, o co jsme rsilovaLi? Bylo to snad k ničernu? Proč se n.ám to nezdařilo?"
Jako by jen opakova L otázku, Izterá se ozýva.la v mé rnysli a na. kterou jsem neměla odpověd. Avšak najednou se odpovědodrcěkrzrl vynořila. "Neselhal jsi,

bratře rnůj, lásko moje, ditě moje. Udržel jsi tzcto zemi po mnoho let v rniru, takže ji Sasové nernolzli zničit. Zadržel jsi trnu, která se pomalzc snášela na celozc jednu generaci, dokud se z ni nestali vzdělrzni rnuži, kteři maji svoje vědonzosti, hrcdbu i viru v Bolza, kteři budou: bojovat za to, aby uclzozali rzěco z krásy dob minulých. Kdyby tato země padla do rukou Sasr, laned jak Utlzer zemřel, potorn by všechno to krásné nebo dobré z Británie jedrzou. provžríy zmizelo. A tak se nedá řici, že jsi sellzal, rnrj milý. Nikdo z nás nevi, jak Bofzyně vykoná svoji vůLi -jen vime, že ji vykoná. " Ale ani telady jsem netzzšila, zda to, co říkám, je pra.vda, rzebo zda to řikám z lásky jenorn proto, abych ho utěšila jako malé děcko, které rni vložili do náruče, dokud jsem byla sama ditě. Morgaine, řekla nti tehdy Igr-aine, jrostarej se o svélzo brat-řička, a to jsem také udělala a bzcdu to dělat stále, ted, i až život skonči... nebo to snad byla samotrzá Bolzyně, kdo mi svěřiL Artuše do rzáruče? Přitiskl si prsty na velkou ránu na iarudi. "Kdybych tak měl tu poclzvu, kterou jsi pro mě vyrobila, Morgaine - tec bych tu neležel a život by ze mě pornalu neodchcizel... Morgaine, zdál se mi sen -a v torn snu jsem tě volal, ale nedokázal jsem tě zadržet. "

Držela jsem Izo ve svérn náruči. S prznímí rannimi aprsky slunce jsem viděla Lancelota, jak svou rukozc zvedá Excalibur a házi jej, co nejdále dokáže. Prolétl vzduclzem, slunce se v něm zatřpytiLo jako na křidle bílého ptáka; potom dopadl, zatočil se a už jserza jej neziděla; oči jsern měla zarnžené slzami a oslněrzé přibýva-jicim světlem.

Pak jsenz zaslechla I.ancelota: "Viděl jsern, jak se z jezera zvedla rrcka - ruka, která nzeč uclzopila a třikrát jim. zatočila ve vzduchu a potom jej stáhla pod vodu... "

Já jsern neviděla nic, jenom třpyt světla na nějaké rybě, která vyklouzla ruzd hladinu jezera; nepochybuji, že to byla pravda, co řikal. "Morgaine,"zašeptal Arlrš, "jsi to opravdu ty? Nevidirn tě, Morgaine,je tady taková tma - copak slunce zaadci? Morgaine, zavez mě do Avalonu, kde zyléčiš nzoji ránu - zavez mě domr, lllorgaine... "

Jelzo ltlava spočivala těžce na mclt prsou, těžce jako ditě v mé dětské náruči, těžce jako Král jelen, který řišel vitězrtě za rnnou. Morgaine, řekla rnoje matka telzdy netrpělivě, postarej se o to ditě... a po celý život jsem jej nosila s sebou. Přitiskla jsern jej k sobě, otřela mu slzy závojem a on mě uchopil za ruku. "ALe opravdu jsi to ty,"zarnzcrnlal, "jsi to ty, Morgaine... vrátila ses ke mně... a jsi tak nzladá a krásná.. . ve tvé tváři vždycky uvidim tvář Bohyně... Morgaine, už mne neopustiš, že ne?

" Už tě nikdy neopustim, bratře rnůj, moje dětiitko, moje lásko, " zašeptala jsem a polibila lzo na oči. Zemřel, zrovna když se zvedly mlhy a slunce plným jasem osvětlilo břelty Avalou.

♀

EPII.OG 793

pi Lo

říštíhojara měla Morgaine zvláštní sen.

Zdálo sejí, že se ocitla ve starobylé křeslanské kapli na Avalonu, vystavěné za dávných časů Josefem z Arimatie, kteiý sem přišel ze Svaté země. Před oltářem, kde zemřel Galahad, stál v kněž-ském rouchu Lancelot a tvář měl slavnostní a zái-ící. Ve svém snu šla k oltáři, takjako to ve skutečnosti v žádném křeslanském kostele nikdy neudělala, a přijala hostii a víno, a Lancelot se sklonil a pi-iložiljí kalich ke rtům a ona se napila. Lancelot poklekl a řekl jí: ; Vezmi tento kalich, ty, jež jsi sloužila Bohyni. Protože všichni bozi jsou jen jedním Bohem a my všichnijsmejedním, který slouží druhému." Ajak brala kalich zjeho rukou, aby mujejjako kněžka knězi přiložila ke rtům také, byl najednou mladý a krásný, tak jak býval před lety. A všimla si, že kalich, který drží ve svých rukou,je svatým grálem.

A on potom vykřikl, jako tehdy, když před ním klečel Galahad. "Ach, světlo... světlo..." a padl na kamennou podlahu a zůstal bez hnutí ležet. Pak se Morgaine probudila a uvědomila si, žeje ve svém pi-íbytku v Ava-lonu. Rychle se zvedla, oblékla se do tmavého roucha kněžky, ale kolem hlavy si omotala závoj,jímž si zakryla svůj vytetovaný srpeček. Tiše yšla ven do probouzejícího se dne a vydala se cestičkou kolem Posvátné studny. Bylo ticho, slyšela za sebou jen

tiché kroky a viděla pohybující se stíny. Nikdy není sama; doprovázejíji vždycky drobní snědí lidé; ačkoliv je málokdy viděla - byla jim Matkou i kněžkou a nikdy je neopustí. Když však vstupovala do stínu starodávné křeslanské kaple, kroky pozvolna umlkaly; sem užji následovat nebudou. Morgaine zůstala stát u dveří.

Uvnitř kaple bylo tetelící se věčné světlo. Zpočátkují to připadalo stejně důvěrně známé jako vzpomínka na její nedávný sen. Morgaine chvíli bojovala s pokušením vstoupit dovnitř... pi-ipadalojí téměř pi-irozené, že když vstoupí, spatří Lancelota, ozářeného kouzlem svatého grálu... ale vlastně ne. Tady přece ona nemá co dělat, nebude se plést do cestyjejich Bohu; ajestli tam svatý grálje,jistě nebude na dosah ruky. Přestojijejí sen neopouštěl. Objevil se snad vjejích myšlenkáchjako varování? Lancelot je mladší než ona... avšak netuší, jak čas ubíhá ve vnějším světě. Avalon se nyní ponořil do mlh, takže pobývat v Avalonu bylo ted něco podobnéhojako v době, kdy byla děvčetem, pobývat v po-hádkové zemi - zatímco v Avalonu uplynuljediný rok, ve vnějším světě

mohly uplynuly tři až pět, možná i sedm let. A takji nyní napadlo, že to, eo by měla učinit, musí vykonat brzy, dokud může procházet mezi dvěma světy.

Poklekla před posvátnou cesmínou, zašeptala tichou modlitbu k Bohy- ni a požádala strom, abyjí odpustil; potom si odi-ízla výhonek, který hodlá zasadit. Nebylo to poprvé: v posledních letech, kdokoliv přijel do Avalonu a vracel se zpátky do vnějšího světa, ať již to byl druid nebo kněz na své pouti... protože dosud ojedinělí návštěvníci přicházeli do starobylé kaple na Avalonu... vždycky s ním poslala výhonek posvátné cesmíny, aby rostla a kvetla ve vnějším světě. Tohle však musí udělat vlastníma rukama. Nikdy, s výjimkou Artušovy korunovace, nevstoupila na ten druhý os-trov... snadjen onoho dne, kdy se roztáhly mlhy a mladičká Gwenhwyfar se tam propadla nebo zabloudila na jejich ostrov. Ted však schválně zavolala lod, a když se ocitla najezeře, poslalaji do mlh, takže když znovu vklouzla na slunce, viděla dlouhý stín kostela nadjezerem a slyšela vyzvá-nění zvonů. Viděla,jak se ti, coji doprovázeli, před tím zvukem zachvěli, a věděla, žeji na ostrovjiž nedoproc,odí. Staniž se tedy; poslední věc, po které toužila, by byla, aby kněží ua ostrově se strachem a s obavami hleděli na pramici z Avalonu. A tak, neviděna, přirazila ke břehu a vstoupila na zem a pozorovala pramici zahalenou v černém, jak opět mizí v mlhách. A potom s košíkem přes ruku - jako kterákoli stará trhovkyně, která se sem vypravila na pout, říkala si - tiše stoupala cestičkou od břehu. Sotva stovku let, nebo v Avalonu rozhodně ynéně, jsou tyto světy odděleny; přesto je to zde již jiné. Stromy jsou jiné, i eesty; zděšeně se zastavila u úpatí nízkého kopce -jistě něco takového v Avalonu není. Domnívala se, že krajina tu bude stejná,jenom budovy budou odlišné, protože nakonec to byl stejný ostrov, rozdělenýjen kouzelnou mlžnou proměnou... ale nyní viděla,jak se liší.

A pak spatřila, jak se po cestě dolů šine procesí mnichů ve svých rouchách a nese ke kostelu na márách tělo.

Tak jsem to viděla správně, i když jen ve snu. Zastavila se, a když mniši pronášeli tělo kolem ní a na chvíli se zastavili, aby si odpočinuli, než vstoupí do kostela, přistoupila k nim a odhrnula smuteční závoj, kterým byla tvář mrtvého přikryta.

Lancelotův obličej by,l ztrhaný a vrásčitý, byl mnohem starší, než když se naposledy loučili... nechtěla ani domyslet, o co byl starší. To však trvalo jen okamžik a potom si v jeho tváři všimla nádherného výrazu klidu a míru. Usmíval se a tvářil se tak povzneseně, že jí bylo jasné, na čem spočinulyjeho umírající oči.

Zašeptala: "Takjsi nakonec svatý grál našel."

Jeden z mnichů, kteří ho nesli, poznamenal: "Možnájsi ho znala, do-kud byl na tomto světě, sestro?" a Morgaine bylojasné, že vjejím tmavém rouchuji považuje zajednu zjeptišek.

"Byl to můj - příbuzný."

♀

Bratranec, milenec, řitel... ale to je již dávno. Na korzci jsme byli jen kněz a kn.ěžka.

; To jsem si myslel," řekl mnich, "protože za starých dnů na Artušově dvoře ho nazvvali Lancelotem, ale tady mezi námijsme mu říkali Gala-hade. Strávil s námi mnoho let a teprve před několika dny byl vysvěcen na kněze."

Tak daleko ses až dostal při Izledáni Boha, který se ti nehude vysmivat, bratranče rnůjr

Mniši, kteří mrtvé tělo nesli, jej opět pozvedli na svoje ramena. Ten, který s ní rozmlouval, ji vy,zval: "Modli se za jeho duši, sestro," a ona sklonila hlavu. Necítila žádný žal; ted ne, když viděla odraz toho vzdále-ného světla vjeho tváři.

Do kostela však za ním nepůjde. Tady je závoj m.lhy řidký. Tady klečel Galahad a viděL světlo grálu z drzlzé kaple, kale avalonské, a sahal po něm, snažil se projit mezi dvěma světy, a zemřel...

A tak konečně Lancelot následuje svého syna.

Morgaine pomalu procházela po cestičce, napůl připravena zapome-nout na to, proč sem přišla. Co na tom teď záleží? Když však nerozhodně postávala, oslovil ji starý zahradník, který klečel u záhonu lemujícího cestu. Pozvedl hlavu a pravil: "Neznám tě, sestro, ty tady nebydlíš," i-ekl. ;Vy,pravila ses snad na pou?"

Ne tak,jak to muž myslel, ale svým způsobem ano. "Hledám náhrobek jedné mé příbuzné - byla to Jezerní paní."

"Ach ano, to už je dávno, to bylo ještě za vlády našeho dobrého krále Artuše," řekl. "Ta leží tamhle,je to poutní místo pro návštěvníky ostrova. Tamodtud vede cesta ke klášteru sester, jestli máš hlad, dají ti něco kjídlu."

Došlo to tak daleko, že vyadám jako žebračka? Ten muž jí však nechtěl ublížit, poděkovala mu a šla směrem, kterýjí ukázal.

Artuš nechal pro Viviane vystavět vskutku honosnou hrobku. To, co tam ale leželo, nebyla Viviane; tam spočívaly pouze její kosti, pomalu se rozpadající na prach, ze kterého vzešla... a všechny věci nakonec zydaji svoje tělo a svoji duši zět do rukozc Pani...

Pročjí na tom tolik záleželo? Viviane tam stejně není. Pi-esto, když stála u hrobu s hlavou skloněnou, i-inuly její z očí slzy.

Po nějaké době k ní přistoupila žena podobně oblečená, jako byla Morgaine, ale s bílým závojem přes hlavu. "Proč pláčeš, sestro? Ta,jež tu leží v klidu a míru, je v rukou božích a nepotřebuje, aby nad ní někdo truchlil! Ale možná to byla tvoje příbuzná?"

Morgaine přikývla a sklonila hlavu, aby skryla slzy.

"Stále se za ni modlíme," pravilajeptiška, "protože i když neznámejejí jméno, říká se, že v dávných dnech to byla pi-ítelkyně a dobrodinka na-šeho dobrého krále Artuše." Sklonila hlavu a zamumlala nějakou mod-litbu, a pi-itom se rozezněly zvony. Viviane tedy místo zvuků avalon-EPILOG 795

ských harf poslouchá vyzvánění zvonů a prozpěvování nudných žalozpěvů. Nikdy jsem netušila, že hudu. stát po bokzc těnclzle křesianským jetiškám a bzcdu se přiojovat k jejiclz modlitbám. Pak si však vzpomněla na to, co jí i-íkal Lancelot vjejím snu.

Iezmi si tento k.alich, kterýziz jsi osloužila Bohyni. Protože všichni bolzozé jsou jeden...

"Pojd se mnou do kláštera, sestro," vyzvalajijeptiška s úsměvem a po-ložilají paži na rameno. ;Musíš být hladová a unavená."

Morgaine s ní šla k branám jejich kláštera, ale dovnitř nevstoupila. "Nemám hlad," řekla, "ale kdybych se mohla napít vody..." "Ale jistě." Žena v černém poky,nula a mladé děvče přineslo džbán vody, kterou nalilo do číše. A kdyžji Morgaine pozvedla ke rtům, řekla: ;Pijeme pouze vodu z Kališní studny -je to posvátné místo, víš." Jako kdyby v uších slyšela Vivianin hlas: Kuěžky i pouze vodu z Posvátné studně.

Jeptiška i mladé děvče oblečené celé v černém, se otočily a sklonily hlavu pi-ed ženou, která ycházela z kláštera, ajeptiška, kteráji doprová-zela, zašeptala: "Toje naše abatyše."

Někde jsem tu ženu musela vidět. Uvažovala v duchu, odkud ji zná, a ta sama i-ekla: "Morgaine, copak mne nepoznáváš? Myslelajsem si, že užjsi dávno zemřela..."

Morgaine se na ni smutně usmála. "Omlouvám se - nezemřela jsem." "Ty si na mě asi nepamatuješ," řekla abatyše, "ačkoliv jsem tě občas vídávala na Camelotu; byla jsem mnohem mladší. ,Jmenuji se Lionors. Byla jsem provdaná za Garetha, a když mi odrostly všechny děti, přišla jsem sem, abych zde dožila svoje dny. Přijela jsi tedy na Lancelotův pohřeb?" Usmála se a dodala: "Měla bych říci na pohřeb Otce Galahada ale poi-ád na to zapomínám, a nyní už je stejně v nebi, kde na tom nezáleží." Znovu se usmála. ; Já ani nevím, kdo je ted králem, nebo zda Camelot dosud stojí-v zemije zase válka, není to takové,jako to bwalo za Artušových časů. Ale to už mi připadá tak dávno," dodala zasněně. "Přijelajsem navštívit Vivianin hrob. Je tady pohi-bená. Vzpomínáš si?" , Vidělajsernjejí hrobku," řekla abatyše, ;ale to byloještě předtím, než jsem přijela na Camelot."

"Ráda bych tě o něco požádala," i-ekla Morgaine a dotkla se košíku na své ruce. ; Tohleje posvátná cesmína, která roste na svazích Avalonu. Říká se o ní, žejejí proutek tam do země kdysi zasadil nevlastní otec Krista a že tam pak vykvetl. Chtěla bych výhonek z cesmíny zasadit najejím hrobě."
"Zasadjej,jestli chceš," dovolilají Lionors. "Nevidím důvod, proč by to mělo někomn vadit. Připadá mi správné, aby byl tady, a ne skryt před světem někde v Avalonu."
Zděšeně pohlédla na Morgaine.
"Avalon! Snad nepřicházíš z té nečisté země?"
Morgaine v duchu uvažovala: Kdysi bych se kvůli tomu rozčilila. ;Nečistá ♀

země to není, at si kněží říkají, co chtějí, Lionors," řeklajemně. "Pomysli - copak by nevlastní otec Kristův zasadil svůj proutek v zemi, která by mu připadala špatná? Copak není Duch svatý všude?"
Abatyše sklonila hlavu. "Máš pravdu. Pošlu novicky, aby ti pomohly proutek zasadit."
Morgaine by bývala raději zůstala sama, ale věděla, žeje to od abatyše projev laskavosti. Novicky připadaly Morgainejako děti - byla to devate-nácti či dvacetiletá děvčata, tak mladá, uvažovala -jak mohou být vyba-vena duchovní silou, že si vybrala tento život? A přitom zapomněla, že sama byla v osmnácti kněžkou. Myslela si, žejeptišky v křestanském kláš-teře budou smutné a zarmoucené, neustále majíce na paměti, co říkají kněží o hi-íchu, který ženy nesou na svých bedrech, ale tyto dívky jí připadaly nevinné a veselé. Nadšeně Morgaine vyprávěly o své nové kapli a prosily ji, aby si neotlačila kolena, že ony samy vyhloubí jamku pro proutek.
"A tady leží pohřbená tvoje pi-íbuzná%" zajímalo se jedno z děvčat. "Musím si přečíst, coje tam napsáno! Nikdyjsem si nemyslela, že se budu učit číst, protože moje matka i-íkala, že se to nehodí, ale kdyžjsem přišla sem, musela jsem se naučit číst v mešní knize, a tak teá čtu i latinsky! Podívej," i-ekla hrdě a četla: "Král Artuš dal postavit tento náhrobek pro svoji příbuznou a dobrodinku, Jezerní paní, zrádně zabitou u dvora na Camelotu - to datum nemohu přečíst, aleje tojiž dávno."
"Musela to být svatá žena," řeklo další z děvčat, "protože o Artušovi se i-íká, že to byl nejlepší ze všech králů i nejlepší křesían. Nikdy by tady nedal pohřbít žádnou ženu, pokud by nebyla svatá!"
Morgaine se usmála; dívky jí připomínaly děvčata z Domu panen. "Svatou bychji zrovna nazvat nemohla, ale milovalajsemji. Zajejích časů se našli i lidé, kteříji nazývali zlou čarodějnicí."
"Král Artuš by nikdy nedovolil pohřbít zlou čarodějnici mezi svatými lidmi," mínilo děvče. "A pokudjde o čarodějnictví - existují hloupí kněží i zabednění lidé, kteříjsou ochotni nazvat čarodějnicí každou ženu, která jejen o něco moudřejší než oni! Chceš tu zůstat a vstoupit do kláštera, Matko?" zeptala sejí a Morgaine to zaskočilo a uvědomila si, že s ní mluví se stejnou úctou jako kterékoli děvče z Domu panen, jako kdyby patřila mezi staršíjeptišky.
; Jájsem přísahala někdejinde, dcero moje."
; Je tvůj klášter stejně hezký jako náš? Matka Lionors je velmi laskavá žena," mínilo děvče, "a všechnyjsme tu štastné -jednoujsme měly mezi sebou sestru, která bývala královnou. A vím, že všichni půjdeme do nebe," řeklo děvče s úsměvem, "alejestližejsi složila přísahujinde,jsem sijista, že i toje dobré místo. Jen mne tak napadlo,jestli bys nechtěla zůstat tady, aby ses mohla modlit za duši své pi Ibuzné, která tu leží pohřbená." Děvče vstalo a oprášilo si tmavé šaty. "Nyní můžeš zasadit svůj proutek, Matko... nebo chceš, abych to udělalajá?"

"Ne, udělám to sama," řekla Morgaine a poklekla, aby stlačila nakyp-řenou půdu kolem kořenů rostlinky. Když povstala, děvče řeklo: ;Jestli je to tvým přáním, Matko, slíbuji ti, že sem každou neděli přijdu a za tvoji pi-íbuznou se pomodlím."
Z nějakého podivného důvodu cítila Morgaine slzy v očích. "Modlitba je vždycky dobrá věc. Jsem ti vděčná, dcero."
"A ty, ve svém klášteře, al užje kdekoliv, se musíš za nás také modlit," dodalo děvče prostě a vzalo Morgaine za ruku. ; Tady, Matko, dovol, ať ti

očistím šaty. Ted se musíšjít podívat do kaple."
Morgaine se v první chvíli chtěla bránit. Od té doby, co opustila Artušův dvůr, přísahala, žejiž nikdy nevstoupí do křesíanského kostela; ale tohle děvčejí tolik připomínalojejí vlastní kněžky, že nechtěla znesvětitjméno, kterým děvče nazývalo svého Boha. Nechala se tedy zavést dovniti- do kostela.
V tom druhém světě, uvažovala, museli dávni křestané postavit svůj kostel přesně na tomto místě; něco osvátného z Avalonc určitě proniká skrz nalhy až sem... nepoklekla, ani se nepokřižovala, ale před oltářem sklonila hlavu; a pakji děvčejemně zatahalo za ruku.
"Pojá," řeklo. "Hlavní oltář patří Bohu ajá tady pokaždé cítím posvát-nou hrůzu... aleještějsi neviděla naši kapli - kapli sester... pojď, Matko." Morgaine vstoupila za mladým děvčetem do postranní kaple. Byly tam květiny a před sochou v závoji s osvětlenou svatozái-i ležela spousta okvět-ních lístků z jabloní. Postava držela v ruce dítě. Morgaine se pi-erývaně nadechla a sklonila před Bohyní hlavu.
Děvče řeklo: Tady máme Matku Krista, ctnostnou Marii. Bůh je tak mocný, že pi-ed jelzo oltářem mám vždycky strach, ale sem do kaple Panny Marie, my kdož jsme panny zaslíbené Kristu, přicházíme jako za svojí Matkou. A podívej, tady máme sošky svatých: Marii, která milovala Ježíše a utřela mu nohy vlastními vlasy, a Martu, která mu uvařila večei-i a vy-hubovala své sesti-e, když jí nechtěla pomáhat - ráda pi-emýšlím o Ježíši jako o skutečném muži, který chtěl udělat něco pro svoji matku, když na té svatbě přeměnil vodu ve víno, aby nebyla neštastná, že není dost vína pro všechny. A tadyje velmi stará socha, kterou nám dal biskup, pochází zjeho rodné země...jedna zjejich svatých sejmenuje Brigita..." Morgaine pohlédla na sochu Brigity a cítila sílu, která ze sochy vyzařo-vala ve velkých vlnách a prosytila celou kapli. Sklonila hlavu. Ale Brigita neni křesianská svntá, napadloji, i když Patricius se tak domnivá. ,Je to Bohyně, která je zcctivána v Irsku. Přestože ji poslali do vylcnanstvi, přežila vše. Bolzyně se nikdy neodloc.či od svého lidu.
A Morgaine sklonila hlavu a šeptem pronesla první upřímnou modlit-bu, kterou kdy v křesíanském kostele vyslovila.
"Ale podívej," oslovilaji novicka a vyvedlaji ven na denní světlo, "tady máme také posvátnou cesmínu, podobnou,jakojsi vysadila na hrob své příbuzné."
♀

79g MI.HY AVALONU

A já jsem si mvslela, že můžu do těclzlzle věci zasahovat, pomyslela si Morgai- ne. Určitě se ten posvátný keř dostal z Avalonu sám, sem, do světa lidí, kde je ho nejvíce třeba. Zůstane zároveň skrytý v Avalonu, ale bude ho vidět i ve světě. "Ano, i vy máte posvátnou cesmínu, a v příštích dnech, dokud bude tato země přežívat, každá královna dostane o Vánocích ces- mínujako symbol té, kteráje královnou v nebi, stejnějako v Avalonu." "Nerozumím, o čem to mluvíš, Matko, ale děkuji ti za tvoje požehnání," ozvala se mladá novicka. "Abatyše tě očekává v pokoji pro hosty-posnídá s tebou. Nebo bys chtěla nejdříve zůstat v ženské kapli a trochu se pomod- lit? Někdy, když člověk zůstane se svatou Matkou sám, může mu mnohé věci vyjasnit."
Morgaine přikývla, neschopna slova, a děvče řeklo za ni: "Dobrá, až budeš hotová, pi-ijd do pokoje pro hosty." Ukázala jí, kde se ten pokoj nachází. Morgaine vstoupila do kaple, sklonila hlavu a konečně poklekla. "Matko," zašeptala, "odpusť mi, myslelajsem, že musím učinit to, co, jak tedvidím,jsi učinila už sama. Bohyněje s námi, ano, ale nyní vím, že i tyjsi ve světě, nyní a stále, takjakojsi v Avalonu a v srdcích všech mužů a žen. Vstup i do mě a ved mne a i-ekni mi, kdy bude třeba, abych vyko- nala tvoji vůli...
Zmlkla a dlouho zůstala klečet s hlavou skloněnou, potom, jako kdyby cítila nějaké nutkání, vzhlédla a stejnějakojej spatřila na oltáři dávného křesíanského bratrstva v Avalonu, stejně jako jej viděla, když ho sama nesla v Artušově síni, viděla i ted světlo na oltái-i a v rukou Paní - byl to jen stín,jenom stín posvátného kalichu, svatého grálu...
Je to v Avalonu, ale je to i zde. Je to všude. A ti, kteři otřebuji v tomto světě nějaké znameni, jej uvidá vždy před sebou.
Ve vzduchu cítila sladkou vůni, která nepocházela z květin; na okamžik měla Morgaine pocit, že slyší Igraine,jakjí šeptá... slovům však nerozu-měla... a Igraininy ruce se jí dotkly. Když se zvedla, oslepena slzami, najednoují svitlojako blesk z čistého nebe.
Ne, neselhali jsme. To, co jsem řeklcz Aríušovi ro útěchu v jelzo umiráni, hyla pravdcc. Konala jsem práci Matky v Avalonu, dokud ji nakonec ti, kteři

řijdou po nás, nepřenesozz do tolzoto světa. Neselhala jsem. Udělala jsem, co mi bylo svěřeno. Nebyla jsem Matkozc, ale ve své pýše jsem si myslela, že dokáži vic. Venku před kaplí byla země ozářena sluncem a ve vzduchu bylo cítit čerstvýjaz-ní vzduch. Větvejabloní se hýbaly v ranním vánku a Morgaine si uvědomila, že tam, kde vidí květy, bude na podzim ovoce. Obrátila se směrem k místu, kde byl pokoj pro hosty. Má tam jít, posnídat sjeptiškami a popovídat si o starých dnech na Camelotu% Mor-gaine sejemně usmála. Ne. Cítila k nim něhujako k poupatům najablo-ních, ale ty doby jsou již pryč. Otočila se ke klášteru zády a kráčela po staré cestičce podél břehu dolů kjezeru. Již nepotřebuje volat pramici-stačí když projde tady tou mlhou, a ocitne se v Avalonu.

Její poslání skončilo.

→